INSTITUTUL REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989

Coordonator: LORIN IOAN FORTUNA

EVOLUȚII POLITICE ÎN EUROPA (1989-2009)

ARTPRESS

TIMIŞOARA 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EVOLUȚII POLITICE ÎN EUROPA. Simpozion internațional
(3 ; 2011 ; Timișoara)
Evoluții politice în Europa : (1989-2009) : lucrările Simpozionului internațional : Anul revoluționar 1989 și consecințele sale asupra istoriei europene și mondiale : Ed. a 3-a, Timișoara, 15-16 oct. 2009 / organizat de Institutul Revoluției Române ; coord.: Lorin Fortuna. - Timișoara : Artpress, 2011
ISBN 978-973-108-412-1

I. Fortuna, Lorin (coord.)
94(498)"1989.12"(063)

Coperta 1: Vedere de ansamblu a Universității de Vest, din Timișoara, care a găzduit lucrările Simpozionului

Coperta 4: Monument simbolic, intitulat: Crucificare, realizat de către sculptorul Paul Neagu, la care este atașată și o listă a morților timișoreni, în revoluție, amplasat în Piața Victoriei, din Timișoara

INSTITUTUL REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989

Coordonator: LORIN IOAN FORTUNA

EVOLUȚII POLITICE ÎN EUROPA (1989-2009)

Lucrările Simpozionului internațional:
Anul revoluționar 1989 şi consecințele sale asupra istoriei europene şi mondiale
Ediția a III-a
Timişoara, 15-16 octombrie 2009

ARTPRESS
TIMIŞOARA 2011

Publicarea acestui volum s-a realizat cu sprijin logistic şi financiar din partea Asociației "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timişoara, pentru 100 de exemplare, care vor fi donate Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989.

CUPRINS

Cuvânt înainte 7
Din mesajele invitaților care au luat cuvântul la adunarea festivă de deschidere a simpozionului 11
Ion Iliescu (România) Anul 1989 și semnificația Revoluției Române 27
Dumitru Mazilu (România) Revoluția Română - de la idealurile din 1989, la realitățile anului 2009 35
Mihail Andreescu (România) Repere istoriografice privind Revoluția din decembrie 1989 45
Ana Scarlat (România) Teatrul românesc în retrospectiva celor douăzeci de ani de la Revoluția Română din decembrie 1989 76
Maria Schmidt, Kund Halmy (Ungaria) Casa terorii – muzeu istoric 83
Brîndușa Armanca (România) Frontiera în perspectivă politică. Studiu de caz: Frontieriști pe granița română de vest 89
Alexandru Oșca (România) Schimbările radicale din Europa centrală și impactul lor asupra Comunităților europene 102
Simion Gheorghiu (România) Decembrie 1989: revoluție endogenă sau revoluție exogenă? 106
Mihail Kireazov (Bulgaria) Evoluția politică a Bulgariei, de la 10 noiembrie 1989, până la căderea definitivă a Comunismului-totalitar 110
Ion Alexandrescu (România) Economia României în tranziția la economia de piață 118
Mihai Iacobescu (România) Românii din Ucraina, la două decenii de la destrămarea URSS și de la victoria Revoluției Române din decembrie 1989 123
Eusebiu Narai (România) Anul 1989 în Europa centrală și de est 134
Mariana Cernicova-Bucă (România) Revoluția mediatică de după 1989 147
Emil Șimăndan (România) Mass–media post-decembristă din Arad (1989 – 2009) 163
Omer Metin (Turcia) Revoluția Română din decembrie 1989 în presa turcă 169
Cristian Capotescu (Germania) Transformare și memorie în istoriografia revoluționară: România după 20 de ani de la începutul democrației 174

Dumitru Tomoni (**România**) Particularități ale evoluției social-politice a județului Timiș, în primul deceniu post-decembrist 181
Lorin Ioan Fortuna (**România**) Importanța calității Constituției asupra evoluției societale, spre democrație autentică, a statelor din fostul sistem comunist-totalitar, est-european 186
Documente-Anexă ale lucrării 248
Documente-Anexă ale volumului 420

CUVÂNT ÎNAINTE, CĂTRE VIITOR

Acest volum de lucrări ale celui de-al 3-lea Simpozion Internațional, cu **tema generică: „Anul revoluționar 1989 și consecințele sale asupra istoriei europene și mondiale"** și cu **tema actuală: „Evoluții politice în Europa. 1989-2009"**, organizat de către Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989, la Timișoara, în perioada: 15-16 octombrie 2009, va rămâne, probabil, și ultimul din seria de volume respective, deoarece următoarea ediție a Simpozionului în cauză nu a mai putut avea loc, într-un context în care însăși existența Institutului organizator a devenit nesigură, iar funcționarea normală a acestei instituții este grav afectată de criza, și mai gravă, în care se zbate, în prezent, România. Această criză, care ne cangrenează țara, a fost provocată, în mod deliberat, de o categorie politico-partidică declasată și compromisă, mai ales de egoism, cinism și corupție, în care s-a cantonat ca într-o mlaștină, și din care nu dorește, dar nici nu mai poate ieși, în marea sa majoritate, mai ales la nivelul celor care aspiră să se transforme într-o **plutocrație mafiotă și permanentă a țării**, pe care intenționează s-o căpușeze, printr-o politică specific clientelară, până la epuizarea tuturor resurselor, de care încă mai dispune, pe de o parte, respectiv până la înfrângerea factorilor individuali și colectivi, de rezistență, care încă i se mai opun, pe de altă parte.

Putregaiul politico-partidic în cauză nu se limitează, așa cum mai cred unii și speră alții, în naivitatea lor, doar la reprezentanții actualei coaliții politico-partidice, care a acaparat conducerea politică a României, ci cuprinde, pe lângă întreaga categorie politico-partidică, guvernamentală, actuală, și acea categorie politico-partidică care, chiar dacă, în prezent, nu mai dispune de o reprezentare parlamentară, sau de o reprezentare guvernamentală, a dispus, în trecut, în perioada post-revoluționară, de o asemenea reprezentare, precum și pe unii dintre reprezentanții parlamentari ai acelor minorități etnice, din România, care, în funcție de mărimea etniei în cauză, au obținut dreptul de a avea câte un reprezentant parlamentar.

La descompunerea și degenerarea pluri-partidismului în România a contribuit, în mod determinant, și scăderea catastrofală a principalului liant societal: **conștiința statală,** în funcție de a cărei intensitate, **populația unei țări se manifestă ca o națiune, respectiv ca un popor, respectiv ca o „adunătură"**

multietnică, în care raportul dintre numărul de cetățeni, conștienți statal, susținători și apărători ai statului în cauză, și numărul de indivizi, inconștienți statal și nesusținători sau chiar adversari (mancurți, iredentiști și chiar șovini, față de etnia majoritară) ai statului respectiv, pe de o parte, respectiv raportul dintre gradul de implicare societală a acestor două categorii populaționale, pe de altă parte, devine determinant în menținerea și eventual în revigorarea statului, sau, dimpotrivă, în anarhizarea (dizolvarea) și eventual chiar dezintegrarea acelui stat.

Având în vedere contextul menționat anterior, dar, din nenorocire, și altele, cu consecințe la fel și poate chiar mai periculoase (exemple: pericolul agresiunilor de tip religios, masonic, mafiot și, mai ales, extra-planetar), față de care încă se mai manifestă (inclusiv din partea analiștilor societali) anumite rezerve (neîncrederi, temeri, ocultări și chiar conspirații), consider că, **forțată de astfel de împrejurări, însăși cercetarea istorică va cunoaște, în viitorul apropiat, schimbări fundamentale, de ordin strategic și metodologic**.

O nouă generație de istorici se va forma și se va impune, tocmai prin spargerea gheții opreliștilor și „tabu"-urilor menționate anterior, respectiv prin efectuarea cercetării și interpretării istorice ținând cont inclusiv de importanța informațiilor care provin din domeniile respective (încă puternic ocultate, în prezent), după cum mai consider că se va putea constata, ca urmare a unei asemenea abordări a cercetării (nu doar istorice, ci, în general, societale), că **pericolele evidențiate anterior constituie totodată și principalele cauze care s-au situat inclusiv la baza provocării actualei crize societale, deosebit de gravă, nu doar la nivelul României și al Europei, ci și la nivelul mondial, al întregii Omeniri,** ca ființă colectivă populațională, de nivel maxim, în cadrul Lumii Planetare Fizice, în care suntem integrați existențial.

Tot în contextul celor enunțate anterior, dar corelat și cu perspectiva desființării Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, din nenorocire, nu doar posibilă, ci și probabilă, în viitorul apropiat, am considerat necesar și util să introduc, la sfârșit, în conținutul acestui volum (motivat de faptul că, datorită unor condiții neprielnice, volumul va apărea abia după 2 ani de la desfășurarea Simpozionului, ale cărui lucrări le conține) și două anexe consistente, al căror conținut l-am apreciat ca relevant pentru tematica generică a Simpozionului, în prezentul apariției volumului, cât și în viitorul care se prefigurează pentru vectorii societali (individuali, respectiv colectivi) implicați, în mod determinant, în „bătălia" pentru susținerea viitorului dorit, atât prin prisma necesității apărării și ducerii la îndeplinire a aspirațiilor și idealurilor

transformărilor societale care s-au născut în cursul anului revoluționar 1989 (al căror partizan sunt și rămân, alături de generația de combatanți autentici, care a înfăptuit Revoluția Română din decembrie 1989), cât și pentru combaterea acelui viitor, cunoscut sub denumirea generică de: „**noua ordine mondială**", care a invadat deja trecutul și prezentul generației pe care o reprezint, viitor pe care îl definesc (în calitate de inițiat și specialist în Ezoterism) a fi de tip: **bestial,** comparativ cu viitorul pe care generația în cauză îl dorește și-l merită, pe care îl definesc a fi de tip: **uman.**

Timișoara
18 septembrie 2011

Lorin Ioan Fortuna
Coordonator al editării volumului

DIN MESAJELE INVITAȚILOR CARE AU LUAT CUVÂNTUL LA ADUNAREA FESTIVĂ DE DESCHIDERE A SIMPOZIONULUI

În al douăzecelea an de la răsturnarea dictaturii lui Ceaușescu și prăbușirea sistemului comunist-dictatorial, Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 a organizat – în colaborare cu Universitatea de Vest, Timișoara, în parteneriat cu Primăria Municipiului Timișoara, Mitropolia Banatului, Asociațiile: „VICTORIA" și respectiv ALTAR, ale revoluționarilor timișoreni – Simpozionul internațional cu tema: **Evoluții politice în Europa. 1989-2009**. Conducerea IRRD-1989 a considerat că este deopotrivă o datorie morală și o onoare ca această manifestare științifică, cu participare internațională, să se desfășoare în orașul Timișoara, acolo unde a izbucnit revolta, care, apoi, a aprins, tot acolo, și flacăra revoluției. Cu acest prilej, a avut satisfacția să constate că amintirea evenimentelor care au schimbat radical destinul României este încă vie în conștiința publică timișoreană. Oamenii Timișoarei nu-și uită morții, și nici pe cei care au avut atunci curajul să înfrunte dictatura.

Desigur, un eveniment atât de complex și de important nu poate fi rupt de contextul politic european al anului 1989, precum și de schimbările care i-au urmat. Aceasta este rațiunea pentru care la cel de-al treilea Simpozion internațional al IRRD – 1989 (primele două au fost organizate, după cum se știe, la Târgoviște și respectiv la Pitești) – s-a ales, ca temă de dezbatere, evoluțiile politice din Europa, după anul 1989. La o întrunire științifică atât de generoasă au participat, alături de istorici și cercetători români, și specialiști din țările vecine – Ungaria, Republica Moldova, Bulgaria și, în premieră, Turcia și Germania.

Deschiderea oficială a simpozionului a avut loc în Aula Magna a Universității de Vest, din Timișoara, în prezența reprezentanților autorităților locale și a unei numeroase asistențe – cadre didactice, istorici, revoluționari, ziariști, studenți. Revoluționarul timișorean Adrian Sanda a citit lucrarea și totodată mesajul domnului Ion Iliescu (președinte al Colegiului național al IRRD-1989, care nu a putut participa la Simpozion), adresat participanților.

Au rostit alocuțiuni, în cadrul Adunării festive, de deschidere a

Simpozionului: **IPS Nicolae Corneanu,** mitropolitul Banatului, **Gheorghe Ciuhandu,** primarul municipiului Timișoara, **Răzvan Hrenoschi,** reprezentantul Consiliului Județean Timiș, **prof. univ. dr. Radu Păiușan,** reprezentantul rectorului Universității de Vest, **Lorin Ioan Fortuna,** președintele fondator al Frontului Democratic Român, primul partid democratic organizat, în legalitate, în zilele Revoluției din decembrie 1989 și, în prezent, președinte al Asociației "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție din Timișoara, **prof. univ. dr. Dumitru Mazilu, Virgil Hosu,** președintele Asociației Luptătorilor din Timișoara, Arestați în Revoluție - ALTAR, **Valentin Voicilă,** fostul lider al Revoluției, la Arad, și **Claudiu Iordache,** directorul general al IRRD - 1989.

Simpozionul s-a desfășurat în zilele de 15 și 16 octombrie, pe patru secțiuni, avându-i ca moderatori pe prof. univ. dr. Radu Păiușan și prof. univ. dr. Dumitru Mazilu (Secțiunea I); prof. univ. dr. Mihai Iacobescu și prof. Mihail Kiriazov (Secțiunea a II-a); prof. univ. dr. Ion Calafeteanu și prof. Omer Metin (Secțiunea a III-a); Claudiu Iordache, prof. univ. dr. Gheorghe Matei și prof. univ. dr. Adrian Dinu Rachieru (Secțiunea a IV-a).

În cadrul manifestării științifice s-au înscris și vernisajul unei expoziții cu fotografii autentice, aferente revoltei timișorene, declanșată în data: 16.12.1989 și respectiv revoluției, declanșată, de către Frontul Democratic Român (FDR), la Timișoara, în data 20 decembrie 1989, precum și al unei expoziții de pictură, dedicată revoluției, în organizarea Uniunii Artiștilor Plastici, filiala Timișoara.

Prezentăm, în cele ce urmează, spicuiri din alocuțiunile unor invitați, în cadrul Adunării festive, de deschidere a Simpozionului.

IPS Nicolae Corneanu, mitropolitul Banatului: Este un moment aniversar cel pe care îl petrecem acum, împreună, dar și un moment de mare emoție, pentru că, amintindu-ne ce s-a întâmplat în urmă cu 20 de ani, nu putem să nu recunoaștem, nu putem să nu subliniem, mai ales, acel moment important care a schimbat viața întregii țări, viața Poporului Român. Decembrie 1989 a fost un moment pe care eu l-am considerat, și sigur că nu numai eu, ca o minune a lui Dumnezeu, pentru că nimeni nu-și putea imagina atunci, că un regim atât de consolidat și cu atâtea filiere pe plan mondial va putea cădea, că ar putea fi înlăturat. A fost un moment pe care, trebuie să vă mărturisesc, nu l-am putut petrece împreună, aici, pentru că am plecat într-o misiune în străinătate, dar am apucat zilele imediat următoare, pe care **le-am considerat un fel de minune a lui Dumnezeu.** Cunoșteam foarte bine situația din acea vreme și tocmai de aceea vă mărturisesc că n-aș fi putut crede că noi, cetățeni

obișnuiți, putem răsturna un regim atât de tiranic, dar și atât de puternic. Sigur, era o putere obținută prin teroare, prin toate mijloacele negative de care se folosea, pentru că, în timp ce puterea se menținea, unii oameni au dorit să facă o schimbare și au reușit s-o facă. Am apreciat acele momente, vă repet, ca o minune, de sus, înfăptuită, desigur, prin oamenii care atunci au avut puterea sufletească și jertfelnicia, supunerea la orice primejdii, pentru a înlătura acel regim tiranic. Mi-aduc aminte de momentele și zilele imediat următoare revoluției, de toate evenimentele care au urmat, multe apărute din senin, din dorința oamenilor de a arăta cât de mult se bucură. Mi-aduc aminte de momente când eram alături de fratele nostru Claudiu Iordache, care este cu noi și acum, și care a avut în acele zile, un rol deosebit de mare. L-am considerat, și probabil nu numai eu, ca un trimis al lui Dumnezeu. A făcut atunci ceea ce nimeni nu-și putea imagina, în fruntea românilor care nu mai suportau regimul de teroare. E o bucurie a noastră, a localnicilor, care astăzi îl avem, în mijlocul nostru, pe confratele nostru Claudiu Iordache, dar de fapt nu numai pe el, ci și alți bravi bărbați, care au avut un rol determinant și au adus o contribuție imensă la evenimentele care s-au produs atunci în țara noastră. Pentru că se va vorbi astăzi despre ceea ce a adus pozitiv, cu sine, Revoluția Română din 1989, vă pot mărturisi un deziderat pe care l-am avut dintotdeauna: acela de a putea ca Biserica să fie plină de copii, de tineri, de elevi și de studenți. A fost momentul în care, cu ajutorul lui Dumnezeu, am putut să depășim un moment de teroare (numai cei care au suportat-o și-o pot imagina) și în felul acesta să ajungem la o viață nouă. Din acele momente s-a putut vorbi despre religie nu numai în biserici, ci și în școală și în viața de fiecare zi. A fost o schimbare radicală, care era însoțită de cele mai mari speranțe. Poate că nu toate dintre cele ce le-am nădăjduit atunci s-au putut îndeplini, și, în mod precis, mai sunt multe neîndeplinite. Totuși, s-a produs o schimbare care a marcat viața poporului nostru. De aceea, rememorarea acum, cu prilejul întâlnirii noastre, a momentelor de atunci, constituie o clipă magică pentru noi toți, dar și un fel de pas înainte, pentru că ceea ce a format idealul revoluției reprezintă și o datorie de a-l duce mai departe, ca această dorință și acest ideal al nostru să se îndeplinească, în cele din urmă. Întâlnirile noastre de acum vor fi un prilej de a rememora ce a fost în decembrie 1989, dar și de a prinde un nou avânt, de a duce la bun sfârșit idealurile revoluției de atunci. Încă o dată aș sublinia rolul pe care l-a avut, în acele momente, fratele nostru Claudiu Iordache, nu singur, ci alături de alții, pentru că vă pot mărturisi acest lucru, ca unul care a trăit acele momente. Cred că au fost momente de deosebită satisfacție, de a se afla

acolo, alături de mulți alții, care vă aflați acum, aici și care ați avut un rol sfânt de îndeplinit. Să nu uităm niciodată momentele din decembrie 1989, dar, mai ales, să nu uităm idealurile pentru care ne luptăm și astăzi, și noi, și toți ceilalți alături de noi. Fie-le memoria binecuvântată tuturor celor care, în decembrie 1989, au luptat pentru libertate! Să nu-i uităm și să-i pomenim totdeauna!

Gheorghe Ciuhandu, primarul municipiului Timișoara: Sfinte părinte mitropolit, onorat prezidiu, doamnelor și domnilor, în primul rând doresc să vă aduc salutul municipalității și să mulțumesc Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989 și Universității de Vest, că am putut participa, în calitate de partener, la această manifestare și la organizarea ei. De altfel, este prima manifestare de acest gen, dintr-un șir mai lung de evenimente, care se vor desfășura, timp de două luni, până în decembrie. Este foarte greu de spus acum, la 20 de ani, doar câteva cuvinte despre ceea ce s-a întâmplat atunci. Cu 20 de ani în urmă, aici, la Timișoara, a fost, după părerea mea, o ridicare spontană, a fost mai întâi o revoltă care apoi s-a transformat în revoluție, a unei populații nedreptățite, populație care nu mai putea îndura constrângerile impuse de dictatura ceaușistă și care își pierduse până și orice speranță. Unii vorbesc de evenimente la modul peiorativ, alții vorbesc de influențe străine și așa mai departe, alții chiar denigrează mișcarea, spunând că nu a fost nici o revoltă, ci o lovitură de stat. O fi fost și asta, dar nu în Timișoara, și, în orice caz, o fi fost după 22 decembrie 1989, când a căzut fostul regim comunist-ceaușist. Nu sunt istoric și nu pot spune când și cum a început. În orice caz, însă, pentru generația tânără aceste evenimente au multe nebuloase și singurul care poate face lumină este istoricul, cu instrumentarul său științific, care va demonstra cum s-au desfășurat lucrurile. Eu, personal, care am fost alături de alte zeci de mii de oameni, aici, în Timișoara – am perceput-o ca pe o revoltă firească, ca pe o încercare de a scăpa de acel regim ticălos. În Timișoara, se știe foarte bine, că exista și o anumită stare de spirit, și o anumită exuberanță care era profund străină regimului comunist-dictatorial. Se știe că primele manifestări împotriva dictaturii comuniste, care, la Timișoara, au fost mișcările studențești de solidaritate cu Revoluția din Ungaria, apoi a fost încercarea de grevă de la UMT, chiar în noiembrie 1989, cu o lună înainte de evenimente, în perioada Congresului Partidului Comunist Român (PCR). Toate acestea sunt realități pe care cei care le-am trăit atunci, le știm foarte bine. Dar toți suntem subiectivi și evident că, dacă îl ascultăm pe fiecare participant, subiectivismul lui îl va plasa cumva în centrul evenimentelor. Trebuie să fim conștienți că fiecare am participat, sub o formă sau alta, într-o mai mică sau mai mare

măsură, la aceste evenimente. Important de lămurit, după 20 de ani, este faptul că sunt mulți, nu neapărat aici în sală, ci în peisajul politic al țării, care atunci condamnau drastic evenimentele, iar acum sunt purtători de idei democratice și de așa-zisă schimbare. Este trist, deoarece de multe ori cei care s-au erijat în port-drapelul idealurilor revoluției nu au fost deloc autentici, plus că au fost contrafăcuți, ipocriți, au condamnat comunismul, dar fără nicio conotație practică, au complotat și acționat între ei... Chiar ieri am avut posibilitatea să asist la o asemenea dezbatere, unde m-am dus sincer și cu bune intenții. Chiar noi nu ne cunoaștem suficient între noi, acuzându-ne pe nedrept unii pe alții. **Faptul că nu s-a făcut lumină asupra acestor evenimente este grav, ani de zile s-a cerut, aici, adevărul.** Acum s-au mai rezolvat unele aspecte, care aveau puternice implicații în acele evenimente, de exemplu cei doi generali care au fost condamnați... Eu nu doresc răzbunare și nu vreau ca acești doi oameni să fie scoși țapi ispășitori, cum au fost și alții, dar aș dori sincer să ne lămurim odată cum a fost, cine a fost, și să pornim împreună înainte, pentru că într-o națiune sunt anumite valori comune tuturor. O astfel de valoare este solidaritatea națională. Dincolo de partizanate politice, care există în orice democrație, sunt deziderate care trebuie să ne unească pe toți românii. Nu sunt aici să declam și să par altfel decât sunt, dar cred că tinerii își încep viața într-o țară dezbinată de interese politice, în care am ajuns, după 20 de ani, să ni se spună, de către cea mai mare autoritate (adică de către șeful statului), că degeaba ne chinuim, că țara e în faliment. Este de neacceptat să spui asemenea lucruri câtă vreme ai deținut puterea ani de zile și ai mânat-o pe un făgaș pe care aliații noștri, Uniunea Europeană și alții, l-au condamnat. După anul 2000, ei ne-au oferit aceste șanse, de a intra în NATO, în UE, bazându-se pe faptul că noi, prin această revoluție, acceptăm schimbarea și ne vom îndeplini sarcinile. Se pare însă că situația e blocată și că țara e într-un impas, cum care n-a mai fost de mult. Dreptatea și demnitatea s-au căutat pe stradă. Până în 1989 nu se putea face nimic, pentru că era un regim totalitar, pentru că nu se respectau drepturile cetățeanului, care drepturi erau iluzorii. Astăzi situația este diferită, un rezultat important este această democrație, care îmi permite să mă manifest, să mă exprim cum vreau, să plec unde vreau, îmi permite să încep o afacere, să fac ceva. Cred că nu mai trebuie să ne căutăm în stradă rezolvările, ci în Parlament, iar acolo trebuie să trimitem oameni calificați, și cred că lucrul acesta va trebui, de acum încolo, să se transforme într-o revoluție morală, într-o schimbare de opinie și de morală. Din păcate, mentalitatea se schimbă greu, și un „oracol" ne-a spus că transformarea se va produce în minimum 20 de ani,

respectivul contribuind la alterarea personalității și a gândirii în timp. Eu cred că vor mai trece încă 20 de ani. Îmbucurător este că sunt oameni tineri în sală și că sunt atenți la discuțiile noastre. Îmi doresc ca, din întâlnirile reprezentanților generațiilor (inclusiv ai generației noastre), să se înțeleagă tot și să se facă, în viitor, ceea ce noi nu am putut să facem, fie pentru că am fost manipulați, fie pentru că nu am putut să depășim stări și resentimente unii față de alții. Contează foarte mult că acum apar istorici care caută să analizeze obiectiv și corect, în spiritul adevărului științific, adevărul necesar tuturor.

Răzvan Hrenoschi: Înalt PreaSfinția Voastră, doamnelor și domnilor, transmit salutul Consiliului Județean, care, alături de dvs., a participat la organizarea acestui Simpozion internațional în legătură cu evoluțiile politice din 1989, și până in prezent, în Europa. Iată că se împlinesc 20 de ani de la Revoluția Română din decembrie 1989. Era poate firesc ca această revoluție să izbucnească la Timișoara, având în vedere că orașul era o citadelă, în primul rând, culturală, care a beneficiat de privilegii, de la curțile străine, chiar și într-un imperiu totalitar, cum a fost cel al Habsburgilor. Aici, spre deosebire de vestul sălbatic, mentalitatea era însă alta. Ideea de libertate a orașului, fost de rang imperial, a rămas în sufletul nostru, al timișorenilor, și, în ceea ce mă privește, o spun cu mândrie, ca locuitor al acestei urbe, ca participant la evenimentele din decembrie 1989, și ca om care încerca să împlinească cele sfinte (fiindcă nu știam ce se va întâmpla printre gloanțe), inclusiv punând pe hârtie gânduri despre ce ar fi dacă ar fi să mor... Unul dintre aceste gânduri era reforma morală, și a rămas și acum! Pentru această reformă morală trebuie să luptăm. Dacă s-ar înfăptui, multe din consecințele faptelor noastre de astăzi, nu ar mai exista. Și în lagărele naziste era un cântec „Die Gedanken sind frei" („Gândurile sunt libere"). Ne doream ca aceste lucruri să se întâmple. Atunci am avut curajul, mă gândesc de ce nu îl mai avem acum!? **Ar trebui să facem în fiecare zi ceva care să ducă spre împlinirea acelei revoluții, la care am visat, și ale cărei obiective nu sunt încă pe deplin însușite și asumate.** Dacă revoluția a fost importantă pentru noi, era normal să izbucnească aici; a fost și va rămâne mereu curată, iar cei mulți, care au avut atunci și au și acum anumite îndeletniciri și aptitudini, să se gândească totuși dacă sunt în conformitate cu moralitatea și firescul național, care ne-au dus înainte de-a lungul secolelor istoriei noastre.

Radu Păiușan: Înalt PreaSfinția Voastră, onorat prezidiu, stimați revoluționari, dragi studenți, vă prezint cuvântul rectorului Universității de Vest,

domnul profesor doctor Ioan Talpoș, care nu a putut să participe la reuniunea noastră, fiind plecat din oraș. Pot să vă spun că, pentru noi, Universitatea, cât și pentru oraș, și domnul primar Ciuhandu sper că este de acord cu mine, este o mândrie faptul că noi suntem cei care găzduim aniversarea și comemorarea, în același timp, pentru prima oară, la Timișoara, a 20 de ani de la Revoluția Română din Decembrie 1989. Mulțumim Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, domnului director general Claudiu Iordache și domnului profesor Ioan Scurtu, că s-au gândit la noi, pentru că **din acest oraș a pornit revoluția, și sperăm ca, odată cu acest Simpozion internațional, să înceapă și aprecierea corectă, pe plan național, a evenimentelor de acum 20 de ani.** Din acest punct de vedere așteptăm materiale serioase, dezbateri interesante, lucrări solide, din care să putem afla adevărul, așa cum a fost el. Bine ați venit în orașul nostru, iar noi, ca Universitate, suntem onorați să vă găzduim.

Lorin Ioan Fortuna: Stimați participanți, poate nu este o întâmplare că, la 20 de ani de la aniversarea Revoluției Române din decembrie 1989, a treia ediție a Simpozionului internațional dedicat inclusiv importanței Revoluției Române, la nivel european, se desfășoară în acest oraș. A fost, desigur, propunerea conducerii acestui institut, a fostului nostru camarad de luptă: Claudiu Iordache. Mulțumesc deci conducerii institutului pentru alegerea făcută. Acest institut nu s-a înființat ușor și nu a scăpat de anumite suspiciuni, precum că ar "aparține" cuiva sau altcuiva. Vreau să vă spun că aici s-au întrunit oameni deosebiți, oameni care sunt în stare să analizeze faptele politice, spirituale și istorice, la un asemenea nivel, la care să se poată desluși complexitatea în care s-a desfășurat Revoluția Română din decembrie 1989. De mai multe ori s-au organizat, de către institutul în cauză, dezbateri tematice, inclusiv pentru confruntarea opiniilor participanților, în legătură cu anumite aspecte și probleme, față de care se manifestau divergențe de opinii, pentru a permite celor care au citit și vor citi textele dezbaterilor în cauză să-și formeze, să-și consolideze sau să-și diminueze și chiar să-și anuleze anumite impresii, sau opinii, despre problemele dezbătute. **O să mă refer și eu la acea previzionare, de rău augur,** pe care a făcut-o personajul (Silviu Brucan) la care a făcut referință unul dintre antivorbitori, **referitoare la faptul că va fi necesar să treacă 20 de ani până când românii vor înțelege ce înseamnă democrația. Aș vrea să aduc un amendament: s-ar putea să dureze chiar mai mult, poate 40, 50 de ani, poate chiar 100, dacă nu se vor adopta și aplica măsuri corespunzătoare, dacă conducerea țării va rămâne pe mâna unei clase politico-partidice care**

nu este autentică, și care, din nenorocire, a devenit clientelară și utilizează accesul la guvernare nu pentru binele țării, ci pentru binele propriu. Vreau să vă mai spun că, citind volumul care cuprinde comunicările Simpozionului internațional organizat de IRRD-1989, la Târgoviște, am ajuns la concluzia că o parte din intervențiile care se refereau la criza de sistem, din perioada anilor 1980-1990, care au cauzat și evenimentele din 1989, pot fi considerate actuale și motivante, inclusiv referitor la ceea ce se întâmplă, în prezent, în multe țări din Europa de Est, și mă refer, în special, la părerile avizate ale mai multor sociologi și politologi contemporani, care evidențiază criza morală și disperarea care au cuprins țările care au ieșit din fostul sistem comunist-totalitar, est-european, țări în care s-a sperat mai mult cu patimă, decât cu rațiune, în ceva mai bun și în care s-a ajuns, din nenorocire, în multe cazuri (între care poate fi exemplificată și situația actuală din România) la ceva mult mai rău. Multe dintre aceste țări (ca și România) se află, în prezent, tot într-o criză de sistem, și după anul revoluționar 1989, iar aceasta se datorează faptului că, în vechiul regim, în care nu se putea face o cercetare politică și economică corespunzătoare (pentru că aproape totul era dirijat de la nivelul conducerii de stat), nu s-au putut forma nici oameni specializați și nu s-a permis nici apariția și manifestarea unor curente de gândire societală, care să permită ca, într-un anumit context, în respectivul regim, să se procedeze la realizarea unor reforme, pe cale evolutivă. Inutil să mai ascundem acum constatarea că, prin dezghețul societal rapid, care s-a produs în cursul anului 1989, s-a distrus un sistem societal totalitar și s-a înlăturat un regim, dar fără a se ști ce să se pună în loc. De aceea, **mulți politologi și chiar istorici refuză să recunoască deplin importanța anului revoluționar 1989 (inclusiv a Revoluției Române din decembrie 1989) și să-i acorde considerația istorică ce i se cuvine, pentru că au lipsit și încă lipsesc rezultatele concrete așteptate,** care să înlocuiască, măcar acceptabil, dacă nu și mulțumitor, pentru majoritatea populației, dispariția regimului de stat comunist-totalitar. Am fost și suntem comparați (de exemplu: ca importanță istorică) cu ceea ce a făcut Franța, la 1789, respectiv cu ceea ce a făcut Rusia, la 1917, în cadrul revoluțiilor lor. Aș cita, în acest sens, și câteva opinii, care se pot interpreta însă și ca maxime (cugetări - referitoare la revoluție, și care aparțin unor gânditori români, participanți la revoluția în cauză): „**Comunismul-totalitar s-a născut pe Neva și a succombat pe Bega.**" (Eduard Pamfil), "**Cât timp o revoluție nu reușește, este doar a celor care o fac, iar dacă reușește, devine a tuturor celor care o acceptă.**" (Claudiu Iordache), „**Revoluțiile sunt concepute de idealiști, sunt înfăptuite de luptători, dar sunt**

valorificate, de cele mai multe ori, de către profitori." (Dumitru Mazilu), „**Pentru zilele seismului decembrist, insurecția timișoreană reprezintă nu numai detonatorul revoluției, ci și perioada ei pură.**" (Adrian Dinu Rachieru), „**Când se produce o revoluție, marii oportuniști stau la pândă, la cotitura istoriei, așteptând momentul prielnic pentru a se implementa în evenimente, atunci când riscul existențial al implicării s-a diminuat considerabil, iar victoria se prefigurează**." (Lorin Ioan Fortuna).

Cred că toate aceste cugetări se potrivesc Revoluției Române din decembrie 1989, de a cărei interpretare au și fost motivate, în apariția lor. O revoluție nu este doar un fenomen social, ci este un fenomen societal specific, care poate extrage, din participanți, cele mai variate trăiri și manifestări existențiale, adunând oameni de toate felurile. **Ideal ar fi ca, în această societate nouă, post-revoluționară, să ajungă să conducă, sau măcar să aibă un rol determinant, cei care au fost inițiatorii și, mai ales, conducătorii (vectorii) acestei transformări societale și nu cei care au contribuit doar cu vocația de demolatori, sau, și mai rău, doar cu vocația de profitori.** Pe de altă parte, am observat că: **destul de frecvent, istoria consemnează și cazuri în care cei care câștigă războiul, pierd pacea.** În mod similar, din nenorocire, am constatat că și **cei care, în 1989, au declanșat, înfăptuit și câștigat Revoluția Română, în data de 22 decembrie 1989, la prânz, au pierdut fructificarea politică a acestui eveniment extraordinar, în noaptea de 22 spre 23 decembrie 1989, în sensul că au pierdut preluarea puterii în stat, precum și dreptul de a contribui corespunzător la realizarea unei noi Constituții, în concordanță cu idealurile revoluției pe care au înfăptuit-o (drepturi legitime, care le-au fost însă confiscate – furate! - prin conspirația dintre o parte din conducerea, de atunci, a Armatei și conducerea organizației înființată în acea noapte, care însă, ulterior, s-a dovedit a fi fost subversivă și care s-a autodenumit, în mod viclean și cinic: Consiliul Frontului Salvării Naționale - CFSN).** Datorită celor menționate anterior, în cadrul Asociației „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, unde sunt membru, și, în prezent, președinte, am încercat să realizăm un proiect constituțional (denumit generic: **Proiectul Constituțional „Timișoara"**, bazat pe 6 puteri de stat), pornind de la idealurile Revoluției Române din decembrie 1989, atunci când am conștientizat, cu durere și chiar cu disperare, că **noua Constituție a României, realizată de către Adunarea Constituantă (aleasă special, în acest scop, cu contribuția majoritară a reprezentanților FSN), este nefuncțională, fiind, de fapt, realizată doar ca o declarație de intenții constituționale, nu și ca o lege constituțională.**

Ulterior, această bănuială s-a confirmat și în sensul că: **încălcările prevederilor constituționale nu au fost definite, din punct de vedere juridic, ca infracțiuni, în cadrul unui Cod Legislativ Constituțional, nu a fost înființat un Tribunal Constituțional și, în consecință, nu s-a redactat nici un Cod Legislativ de Procedură Constituțională, astfel încât încălcările prevederilor constituționale să poată fi corespunzător judecate și condamnate.** Datorită acestei situații, practicarea abuzurilor constituționale a constituiut aproape o regulă în practica guvernării țării, în scopul satisfacerii intereselor clientelare ale categoriei politico-partidice care s-a aflat la guvernarea României, în perioada post-revoluționară. **În acest mod, au fost anulate, practic: statul național, statul de drept, statul democratic, statul social (care constituie prevederi constituționale fundamentale, încălcarea acestora putând fi considerată, din punct de vedere juridic, ca și: crime societale)**, au fost încălcate, în mod deosebit de grav, statutul legislativ al principalelor instituții ale statului: Parlament, Președinție, Guvern (inclusiv: încălcarea jurământului de credință, la investitură) și s-au mai comis încă multe alte abuzuri constituționale (precum: încălcarea prevederii necesității asigurării unui nivel de trai decent, cetățenilor; nerespectarea opțiunii electoratului, exprimată prin referendum, pentru un Parlament unicameral ș.a.). Consecințele catastrofale, la nivel societal, ale acestei stări de fapt, între timp, au devenit evidente și au semnalat, ca motivație principală, **absența unei instituții fundamentale a statului, care să constituie: Puterea Garantă, de stat, pentru respectarea Constituției (exemplu: Curtea Constituțională), specifică și obligatorie (nu doar consultativă, așa cum este, în prezent, statutul Curții Constituționale). Acest aspect constituie, consider, cea mai importantă și totodată determinantă lacună, dar și eroare, constituțională, care a permis instalarea crizei societale, deosebit de grave, în care a ajuns, în prezent, România, lipsind-o de pârghia constituțională necesară declanșării de alegeri anticipate, în cazul în care o anumită Putere de stat ajunge să fie condusă și să funcționeze în mod ineficient, sau, și mai rău, chiar în mod deliberat abuziv, în folos clientelar, așa cum s-a întâmplat, în mod frecvent, în cadrul guvernării României, în perioada post-revoluționară.** În ce ne privește, ca asociație, de atunci, prin organizarea mai multor manifestări specifice (simpozioane, conferințe, mitinguri), **am încercat să conștientizăm societatea românească asupra acestei deficiențe constituționale fundamentale, fără a cărei remediere, considerăm că România nu poate fi guvernată în mod eficient și nici nu poate fi scoasă din criza societală deosebit de gravă, în care se află.**

Dumitru Mazilu: Înalt PreaSfinția Voastră, domnule primar, care stăpâniți cu succes Timișoara, revoluționari de la Timișoara, vă spun și eu câteva cuvinte... Vă întreb pe dumneavoastră: putem, oare, accepta punctul de vedere al unor așa-ziși politicieni, potrivit cărora sacrificiul celor care s-au jertfit în 1989 nu ar trebui onorat ca act revoluționar? Pun această întrebare pentru că, în ultima vreme, se încearcă să nu fie onorați cei care și-au pus atunci viața în pericol, pentru ca țara să se schimbe și să se îndrepte în direcția corectă, chit că astăzi se spune că mulți români nu trăiesc mai bine decât înainte de 1989. Unii „analiști" spun că nu a fost un act revoluționar pentru că, în anii care au urmat, procesele specifice evoluției postrevoluționare au fost deturnate de la cursul lor dorit. Dacă în 2009, la 20 de ani de la Revoluția Română din decembrie 1989, în fruntea țării se află cineva care are înclinații pentru fapte de dinaintea revoluției, unde am ajuns? E motivul pentru care, doamnelor, domnilor, stimați colegi, **ne gândim la acele idealuri pentru care ne-am concentrat energiile și pentru care merită să continuăm lupta pentru împlinirea a tot ce ne-am propus și ce am vrut să îndeplinim atunci.** Mi se pare că multe lucruri s-au schimbat în bine, însă par să existe și fapte grave în societatea românească, pe care unii le speculează și nu vor să mergem mai departe, sau, mai mult, vor să ne întoarcem înapoi. Noi vrem să mergem mai departe! Eu o fac pentru fiul meu, dumneavoastră pentru fiii dumneavoastră, pentru viața dumneavoastră, pentru viața societății românești. O facem pentru noi toți, nu numai pentru ziua de astăzi, ci și pentru cea de mâine. Implicați-vă, pentru ca viața românilor să fie în conformitate cu acele idealuri pe care le-am avut în decembrie 1989: libertate, democrație, demnitate! Vrem aceste lucruri și ne dorim, din toată inima, să fiți alături de noi, pentru a le îndeplini.

Virgil Hosu: Înalt PreaSfinția Voastră, domnule primar, doamnelor și domnilor, stimați colegi, bun venit la Timișoara! Este o onoare pentru mine să fiu azi prezent la deschiderea acestui Simpozion internațional, cu tema „Evoluții politice europene. 1989-2009", organizat de IRRD-1989 și Universitatea de Vest. Mulțumesc, domnule Claudiu Iordache, că ați organizat acest eveniment la Universitatea de Vest, o instituție de învățământ superior, de renume, și să onorăm cum se cuvine această ceremonie de deschidere. Nu cred că mai este nevoie să specific efortul depus, dar vreau să le mulțumesc celor care au organizat acest eveniment, în numele meu și al Asociației ALTAR 1989 și al colegilor mei care se găsesc în sală, pentru participare, și vreau să vă spun că avem mari așteptări de la acest simpozion. Tematica abordată este

ideală pentru cunoașterea societății românești de după anul 1989. Doresc să încep această scurtă intervenție prin a mulțumi tuturor participanților pentru interesul acordat problemelor care se află pe agenda simpozionului. **Timpul de multe ori este dușmanul nostru, însă sunt momente în istorie când timpul se supune gândului luminat și faptelor îndrăznețe.** Acest simpozion este o dovadă a reputației pe care acest oraș și locuitorii săi, în anul 1989, au dobândit-o, înfruntând și răsturnând un regim totalitar și de represiune. Acest curaj a fost plătit cu jertfă de vieți umane, în lupta anticeaușistă pierind mulți. Cei care au ieșit în stradă au făcut-o ca să lupte, cu curaj și dăruire. Revoluția Română din decembrie 1989 este unul dintre cele mai semnificative momente de istorie modernă a României. Concluzia este legată de actualitatea și consecințele sale în plan politic, economic și social. Prin profunzimea desfășurării sale, putem spune că evenimentul din Decembrie 1989 nu a fost nici lovitură de stat, nici echivalentul român al „perestroikăi". Ar fi fost ideală o schimbare pașnică, dar s-a întâmplat doar în alte țări, pentru că la noi era necesară schimbarea ideologiei și introducerea reformelor, astfel putându-se evita, probabil, ce s-a întâmplat, de fapt, mai ales după data de 22 decembrie seara. În spiritul obligațiilor morale și al respectării drepturilor civile, asta a însemnat revoluția: drepturi la liberă opinie și exprimare. De aceea, avem datoria morală de a acuza orice denigrare și răsturnare a adevărului despre revoluție. Anii care au urmat au adus, în România, schimbări de ordin politic, economic și constituțional. Efectele negative în plan politic, ca și cele economice, care se răsfrâng asupra poporului, nu trebuie puse pe seama revoluției. Revoluția nu a creat aceste probleme, acestea țin de altă realitate, de drepturi democratice și de divergențe ale acestora. În prezent încheiem o etapă istorică, de 20 de ani, de profunde transformări istorice și sociale: revoluția tehnologică, destrămarea URSS, era informațională, toate au schimbat radical și ireversibil fața lumii. Asistăm la manifestarea unei crize financiare și economice mondiale, de durată, a unei crize a energiei, a altor amenințări diverse, dar și la contestarea modelului statal democratic, conflicte și confruntări interetnice și potențiala criză a apei, care ar putea urma crizei petrolului, și care sunt totodată și provocările lumii de mâine. Trebuie să ne punem problema și cum vom contribui noi la formarea și construirea lumii de mâine? Eu vă mulțumesc pentru privilegiul pe care mi l-ați acordat și vă doresc succes în desfășurarea lucrărilor.

Valentin Voicilă: Vă mulțumesc că mi-ați dat cuvântul, mă simt întotdeauna onorat să fiu în orașul Timișoara. Eu sunt actor, pentru cei care

nu mă cunosc, am participat la Revoluția Română din decembrie 1989 la Arad și m-am simțit atât de onorat de a fi aproape de acest oraș, în care s-a declanșat revoluția, încât am jucat la Teatrul Național din Timișoara, până în 1992. Când intru aici respir alt aer și mă gândesc mereu la cei care au murit, să nu fac cumva vreun gest care să impieteze, în vreun fel, memoria orașului Timișoara. De aceea, vă rog să mă credeți, vin de la Arad cu dragoste și cu recunoștință pentru tot ceea ce s-a întâmplat atunci. Ca unul dintre cei care au fost implicați la vârf, le spun tinerilor și celor care mă cunosc, dar și celor care nu mă cunosc: cuvântul potrivit pentru decembrie 1989 este: Revoluție! A început ca o revoltă și s-a transformat în revoluție. Eu nu citez pe nimeni, vă spun doar ce am trăit eu: ca actor. La Arad, am ieșit în stradă împreună cu tinerii, cu muncitorii, de la Orologerie, de la Vopsitorie, de la întreprinderile arădene, și toți, braț la braț, am mers zi și noapte pe străzi. Din 21 decembrie, dimineața, Aradul a fost al doilea oraș – centru județean - liber al României. Când Ceaușescu organiza, în capitală, celebrul miting, pe 21 decembrie 1989, doar două județe, cu două orașe emblematice, au ieșit în stradă: Timișoara și Aradul. Ele au prefigurat victoria. Se vorbește mereu de Timișoara cu respect, și pe bună dreptate, dar vă rog să nu uitați că a mai fost un oraș, un întreg județ, care, în data de 21 decembrie 1989, atunci când Ceaușescu își ținea discursul în București, la orele 11, era deja în stradă. În Arad, în aceeași zi, la orele 7.39 dimineața, zeci de mii de muncitori au ieșit din întreprinderi. Cine este eroul principal al Revoluției Române din decembrie 1989? Muncitorul! El, eternul necunoscut. Am venit odată cu muncitorul, am format Frontul Democratic Român la Arad, apoi am urcat în Consiliu, ca președinte al Județului Arad (în prima fază președinte în Consiliul Frontului Salvării Naționale, care s-a dorit, atunci, a fi altceva decât Frontul Democratic Român, FDR fiind și rămânând un partid), apoi președinte al Consiliului Provizoriu pentru Unitate Națională - CPUN, în județul Arad. Am condus un județ, la 32 de ani, am rezolvat fiecare situație, m-am dus între muncitori, când erau în grevă, și i-am ascultat, m-am luptat pentru deschidere de universitate la Arad. Vă spun vouă, tinerilor, atunci președinte, la nivelul țării, al CPUN-ului, era Ion Iliescu, dar istoria mă obligă să vă spun adevărul, iar adevărul este acesta, dragii mei: din stradă, cu mâinile goale, de la un simplu muncitor și până am ajuns sus, pentru că, la București, am votat sute de legi, ca reprezentant al unui județ, niciodată nu a venit nimeni să-mi spună ce să fac sau ce să votez! Dacă îmi zicea, îl dădeam afară! Nici securist, nici soldat, nici activist, nici comunist, nimeni! Am votat ce am considerat necesar împreună cu muncitorul, cu săracul, cu omul care era

gata să moară! Așa că această idee că cineva a orchestrat, a gândit, a ordonat, este o injurie diabolică și o batjocură la adresa celor care au murit în 1989! Nimeni – și dacă eu am venit din stradă și am urcat în Consiliul Județean din Arad și în primul Parlament al României, în CPUN, și dacă apoi am fost invitat în Franța, în Spania și până în Bundestag, unde mi-am reprezentat județul – nimeni nu a venit vreodată să-mi spună „Votează legea asta!" Nimeni – și asta e mărturia mea în fața voastră, dragilor – nu au avut curajul să-i spună unuia din stradă, dintre cei mulți, ce să facă. Au fost implicate serviciile străine? Da, s-au confruntat, chiar în biroul meu, reprezentanți ai serviciilor sovietice și americane. Eu am fost însă cel care a hotărât, eu am fost cel care a ieșit în mijlocul oamenilor când demonstrau în stradă. În lunile care au urmat, s-au făcut însă și lucruri teribile, care s-au întâmplat în martie-mai-iunie. Să îi mulțumim lui Dumnezeu, pentru că atunci se putea rupe România...S-au întâmplat multe rele, dar haideți să le spunem și pe cele bune: țara s-a păstrat în granițele ei, conflictul între Armată și Securitate putea duce la un război civil, și vă spun ca unul care a fost în mijloc, am fost lângă soldatul și ofițerul care dormea cu pistolul sub pernă, ca să nu fie omorât! Ni se spunea să nu dormim pe teritoriul Bucureștiului, ci în afara lui, chiar dacă terminam ședințele CPUN la 4-5 dimineața, unde chiar discutam probleme importante, pentru că nu se știa dacă mai scăpăm cu viață. Vreau doar să rețineți că memoria trebuie păstrată, cei care au murit merită tot respectul, cei 3.300 de răniți și 1.100 de morți merită respectul nostru, nu trebuiau să moară... Sigur că unii s-au gândit la diverse planuri diabolice, sigur că s-au gândit, dar vă întreb: acum nu se mai gândește nimeni? Dacă nu erau oameni în stradă, dacă nu era mulțimea, care era deznodământul? Dacă nu erau atunci acei români, ce s-ar fi întâmplat cu noi? Mulțumirea și respectul, asta e răsplata, mulțumim lui Dumnezeu pentru ce s-a întâmplat atunci, o putere extraordinară care i-a dus pe mulți acolo. Nu le mai era sete, nu le mai era frică, foame, erau gata să moară... De unde această energie nemaivăzută? De la Dumnezeu! Este primul care a schimbat România, atât cât oamenii au permis. Apoi a fost muncitorul, dragii mei, omul simplu, care a făcut să se întâmple. Desigur că apoi au venit alții, care au fructificat momentul, pentru că muncitorul nu are rapiditatea, șmecheria și „diplomația" de a merge mai departe, poate ar fi putut, dar nu l-a interesat. A fost apoi dat afară de la locul de muncă și dat afară din casa în care locuia, pentru că nu era proprietar. **Muncitorul este marele perdant, deși a fost marele luptător, de aceea am tot respectul pentru cel pe care nu îl mai bagă nimeni în seamă. Mă consider și eu un arhetip, adică o imagine fără nume, venită dintre cei mulți,**

cei mulți care nu mai sunt reprezentați, care nu își mai găsesc aici locul, care au plecat din țară pentru că au fost mințiți și furați. La ei mă raportez, la ei mă refer. La ce trebuie să cugete polițistul de astăzi? La miliţianul de atunci... Dar ofițerul de astăzi? La soldatul de atunci, adică la eternul necunoscut, la cel care a fost gata să moară. Mă simt onorat să fiu astăzi aici și îmi cer iertare dacă am vorbit prea mult, dar am spus doar ceea ce simt, după 20 de ani, pentru că, să știți, eu sunt actor doar pe scenă!

Claudiu Iordache: Înalt PreaSfinția Voastră, domnule primar al Parisului Revoluției Române, camarazi.

Încep prin a exprima regretul președintelui Iliescu de a nu putea fi prezent aici. Domnul președinte a predat însă comunicarea sa, care va fi citită astăzi, de colegul nostru Adrian Sanda.

Înalt PreaSfinția Voastră, ați făcut două aprecieri ale unui om nici mai mare, nici mai mic decât cei cu care a fost în stradă, și vă rog să-mi permiteți să le ofer dimensiunea acestei frumoase aprecieri și colegilor mei care se află aici în sală!

După decembrie 1989, în România au fost înființate mai multe institute de cercetare a istoriei contemporane – institute care cercetau crimele comunismului, care cercetau totalitarismul, care cercetau istoria recentă. **Timp de 15 ani, niciunul dintre aceste institute nu a fost preocupat de cercetarea istoriei Revoluției Române din decembrie 1989.** Șapte zile care au produs o rană teribilă generației noastre, cu mii de răniți și zeci de mii de arestați, dar care nu au impresionat atât de mult cercetătorul încât să le consacre o analiză profesională și științifică. Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 a fost catalogat, tendențios, drept institutul unui singur interes, al unei singure persoane, și nu un institut al statului român, care era preocupat să cerceteze, cu mijloace profesionale, evenimentele din decembrie 1989. IRRD - a scris Istoria Revoluției, avem cartea domnului profesor Ioan Scurtu, tradusă în limbile engleză, franceză, spaniolă, pentru ca Europa să aibă acces la bibliografia noastră, de la autori români, din surse și cu mijloace românești, și nu numai din surse străine. A scris Istoria Revoluției din Banat, a profesorului Alexandru Oșca, care își va lansa aici cartea. A scris Istoria Revoluției la București, urmează a fi dată tiparului Istoria Revoluției în Ardeal. Va fi editat și Dicționarul General al Revoluției Române, pentru că istoria nu este numai a evenimentelor, dar și a oamenilor care au participat. Au fost scrise și publicate studii despre Revoluția Română din decembrie 1989, ca parte a revoluțiilor estului Europei.

Nu putem ignora, desigur, această presiune, care venea de nu se știe unde, ce încerca să lichideze percepția unei revoluții autentice. Să ne amintim cine a rostit primul expresia „lovitură de stat". A rostit-o Nicolae Ceaușescu. Această idee, a loviturii de stat, a plecat din punctul zero al revoluției noastre, de la felul disperat al fostului dictator de a vedea lucrurile. Au existat, într-adevăr, combinații ale marilor puteri. Pentru asta există marile puteri, pentru a se implica în politica popoarelor mici. Ce s-a reușit în estul Europei fără aproape nici o victimă, nu avea să reușească în România, iar acolo unde marile puteri nu au putut să intervină, a apărut puterea generației noastre, care a ieșit în stradă și a schimbat istoria. Am fost împreună, aici, în zilele de decembrie 1989, trezind gândul libertății unei națiuni întregi, iar conștiința celorlalte mari orașe a urmat îndemnul Timișoarei. Istoria revoluției s-a făcut în stradă. Cineva spunea recent că, dacă ar fi trăit, Nicolae Ceaușescu ar fi fost acum ales în Parlament, și totuși acest om a dat ordinele de a se trage în popor!

Există astăzi regrete cu privire la acele timpuri, dar **există și regretul puternic că am lăsat România să ajungă unde este astăzi.** Clasa politică apărută în urma revoluției a folosit aceste circumstanțe. Nu pot identifica un singur partid care să nu fi greșit în fața națiunii române. Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 este un institut de cercetare, care și-a continuat activitatea chiar și în condițiile unui buget redus cu 30%. Și asta când? În anul 20 al Revoluției Române din decembrie 1989! Cu ani în urmă, venind de la Budapesta, unde s-a comemorat revoluția maghiară, un premier al României, ajuns la București, declara: „Datorăm Revoluției de la 1918 meritul de a fi pătruns în NATO". Pentru acest premier al României postdecembriste nu exista Revoluția Română din 1989, el omagia revoluția vecinilor, dar nu și revoluția propriului său popor. În fiecare an, cu prilejul aniversărilor, veți constata două atitudini: fie o mimare a respectului pentru cei care și-au pierdut copiii, fie o indiferență absolută. Iar România prezentă este exact oglinda situației în care suntem azi.

ANUL 1989 ŞI SEMNIFICAŢIA REVOLUŢIEI ROMÂNE

Ion Iliescu
(România)

1. În martie 2005 a avut loc, la Torino, un **Forum Politic Mondial,** sub copreşedinţia lui **Mihail Gorbaciov** şi a lui **Giulio Andreotti**, cu o amplă participare de oameni politici de prim-plan, din anul 1989, în Europa – sub denumirea "**20 de ani care au schimbat lumea"**. Se împlineau 20 de ani de la lansarea, de către Gorbaciov, a programului său privind ***Perestroika*** **şi** ***Glasnosti***, care viza reformarea şi adaptarea sistemului sovietic la schimbările dinamice pe care le cunoştea societatea, la final de secol XX.

Aşa cum remarca poetul Evghenii Evtuşenko, participant la forum, Mihail Gorbaciov îşi făcuse iluzia că, prin "perestroika", va putea salva Uniunea Sovietică. Desigur, nu a reuşit. Dar meritul său constă în faptul că, prin acţiunea sa, el a contribuit la salvarea păcii şi la încetarea războiului rece. Este, cred, cea mai sintetică apreciere a rolului pozitiv jucat de Gorbaciov.

Altminteri, încercarea sa de reformare a sistemului s-a dovedit nerealistă. Sistemul socialismului de stat, aşa cum a fost realizat în URSS şi în ţările satelite din Europa, s-a dovedit nereformabil şi s-a prăbuşit de la sine, printr-o implozie, nu ca urmare a acţiunii unor factori externi, ci datorită lipsei de performanţe – atât în plan politic, cât şi în plan economic.

În plan politic, în locul unei **democraţii** promise, de esenţă populară, presupus superioară celei "burgheze", el a generat un sistem autocratic, totalitar, iar în locul unei mai mari libertăţi şi a afirmării demnităţii umane, s-a instaurat un regim poliţienesc, crud, care nu a ezitat să apeleze la crime, în numele unor scopuri demagogice.

În plan economic, eşecul a fost şi mai evident. Confundând **capitalismul** cu **piaţa**, el a încercat substituirea acesteia cu arbitrariul birocraţiei de stat. A fost de-a dreptul păgubos şi sinucigaş sistemul anchilozat de gestiune economică, într-o perioadă deosebit de dinamică de progres tehnologic.

Aşadar, anul 1989 a fost anul prăbuşirii unui sistem care s-a dovedit un **experiment istoric eşuat.**

2. În ce priveşte desfăşurarea acestui proces, în diferite ţări, el a avut unele trăsături comune, dar şi particularităţi specifice fiecărei ţări.

Pentru noi, lucrul cel mai grav a fost faptul că **n-am avut şansa** celorlalte ţări, **a unei tranziţii paşnice de la dictatură la democraţie** ("revoluţie de catifea", cum au denumit-o cehii, "masă rotundă" şi apoi alegeri libere, ca în Polonia; nici măcar o acţiune ca a bulgarilor, care, într-o plenară a Comitetului Central - CC l-au demis pe T. Jivkov). Şi aceasta datorită regimului de tip nord-coreean introdus de Ceauşescu.

În schimb, am avut parte – după răsturnarea dictaturii – de o amplă acţiune propagandistică de denigrare, de contestare chiar a revoluţiei şi a autenticităţii revoltei populare care a generat-o, de fabulaţii de tot felul, bazate pe anecdotică şi senzaţional, în locul unor analize serioase bazate pe procesele şi faptele cunoscute.

M-aş opri asupra câtorva teme, în acest sens:

a) În primul rând, s-a pus sub semnul întrebării chiar **Revoluţia Română din decembrie 1989**, lansându-se tot felul de formule: "lovitură de stat", "complot" sau "revoluţia confiscată" ori "furată". Chiar această contrapunere de categorii nesubstituibile este aberantă, antiştiinţifică.

Revoluţia este un **proces istoric**, care determină transformări de esenţă, în special în structurile politice din societate. Loviturile de stat sau comploturile vizează doar schimbarea unor personaje, fără a produce schimbări de fond ale regimurilor politice. Pot fi situaţii în care acestea, însă, pot declanşa schimbări revoluţionare (cum a fost cazul loviturii militare din Portugalia).

A contesta că în România, după decembrie 1989, s-a schimbat esenţa regimului politic înseamnă a nega o evidenţă. **Esenţa Revoluţiei Române din decembrie 1989** a fost tocmai **doborârea dictaturii şi trecerea spre democraţie şi stat de drept,** cucerirea libertăţilor de exprimare şi de organizare, a pluralismului politic, realităţi consolidate prin alegerile libere din mai 1990, apoi prin elaborarea noii Constituţii democratice, de către Adunarea Constituantă aleasă, şi aprobarea sa prin referendumul din decembrie 1991.

b) A vorbi despre o aşa-zisă **"revoluţie furată"** este un **non-sens. O revoluţie se realizează sau nu** – ea nu poate fi **nici confiscată, nici furată!**

Altceva este a judeca **în beneficiul cui** s-au produs **schimbările** generate de revoluţie. Aceasta ţine de analiza evoluţiei şi **schimbărilor post-revoluţionare**,

a esenței și **efectelor tranziției,** mai ales în plan economic și social.

c) S-a încercat să se acrediteze ideea că **revolta populară** nu ar fi fost nici **spontană,** nici **autentică.** Că ar fi fost vorba de un **scenariu** pus la cale de alții, din afară. Unii chiar afirmă că totul a fost convenit la Malta, unde Bush i-ar fi dat mână liberă lui Gorbaciov (inclusiv pentru înlăturarea lui Ceauşescu), iar serviciile speciale (KGB în speță) ar fi dirijat totul şi ar fi înfăptuit scenariul programat. Este o manieră naivă, dacă nu ar avea substanță politică, de scenarită şi science-fiction.

Desigur, nu pot fi ignorați factorii externi în desfășurarea unor asemenea procese. Trăim într-o lume de interdependență. Revoluția Română din decembrie 1989 a fost parte a unui proces amplu, la scară internațională, care a cuprins toate țările, așa-zis socialiste, din Europa de Est şi care a dus inclusiv la destrămarea URSS, în 1991, iar faptul că serviciile de spionaj, în special ale marilor puteri, sunt totdeauna prezente în spații unde se produc asemenea procese – de asemenea, nu este un secret. Dar să pui pe seama acestora procese de o asemenea amploare este de-a dreptul naiv și neștiințific.

d) Despre "lovitură de stat" sau "complot", din păcate, așa ceva nu a fost posibil în România. Dacă ar fi putut fi înfăptuită o astfel de mișcare, care să-l fi înlăturat pe Ceaușescu (așa cum au făcut-o bulgarii cu T. Jivkov), aceasta ne-ar fi ajutat să evităm sacrificiile din decembrie 1989. Din păcate, însă, orice încercări, tatonări și intenții în această direcție au fost înăbușite din față. Iar Ceaușescu a reușit, chiar și în noiembrie 1989, după prăbușirea zidului Berlinului, să țină o mascaradă de congres, în stilul triumfalist cunoscut! Aceasta vorbește despre lașitatea celor ce se aflau în poziții cheie, cu răspunderi politice și de eficiența aparatului de securitate care controla totul.

e) În condițiile în care, însă, situația economică și socială din țară se deteriora continuu și nemulțumirile populației se acumulau în mod dramatic, amplificate și de știrile privind evoluția situației din țările vecine, era evident că devenea inevitabilă o **explozie socială**, ca singura cale de ieșire din criză. Orice scânteie putea provoca această explozie. Întâmplător, declanșatorul a fost episodul Tökès și solidaritatea timișorenilor, care s-a transformat într-un protest popular, amplificat „ca un bulgăre de zăpadă", mai ales după încercările disperate ale puterii de a înăbuși, în sânge, revolta populară, întâi la Timișoara și apoi la București.

Decisivă a fost, mai ales, ieșirea masivă, în stradă, a muncitorilor din întreprinderile timișorene, în ziua de 20 decembrie 1989, când Timișoara s-a proclamat oraș liber și a celor de pe platformele industriale ale Bucureștilor, în

dimineața de 22 decembrie 1989, care l-au obligat pe N. Ceaușescu să fugă, cu elicopterul, de pe sediul Comitetului Central - CC al PCR – simbol al victoriei revoluției populare.

f) S-a speculat și se fabulează încă, în fel și chip, pe seama faptului că nici azi nu știm "**cine a tras în noi – după 22"**. Unii încearcă să atribuie diversiunea militară, declanșată în seara zilei de 22 decembrie, care a provocat mai multe jertfe de vieți umane decât până în 22 decembrie, celor ce și-au asumat răspunderea constituirii noii puteri provizorii. Aceasta este chiar o manevră politică de joasă speță. Precum se știe, primele salve de arme au fost trase spre sediul CC-PCR, în jurul orei 18.30, când se întunecase, și încă nu se constituise nicio nouă structură de putere. Noi (cei ce am constituit nucleul viitorului consiliu al Frontului Salvării Naționale - CFSN) ne aflam într-un birou, de la etajul III, începând să lucrăm asupra redactării unui document cu caracter programatic, al revoluției române. **Nu am reușit să-l terminăm**, nici să definim noua structură de putere, când s-au declanșat focurile de armă, care au vizat inclusiv biroul unde lucram noi. Ne-am împrăștiat și ne-am reîntâlnit în sediul Televiziunii, la etajul XI, unde am reușit să finalizăm textul denumit "**Comunicatul către țară al Consiliului Frontului Salvării Naționale**" – spre miezul nopții, în condiții dramatice, sub un foc continuu. Chiar și trecerea prin pasarela de la etajul I – dintre blocul turn și zona studiourilor, am făcut-o sub tirul focurilor trase dinspre Calea Dorobanți. În cursul nopții am fost supuși chiar și unui atac armat dintr-un elicopter. Ulterior, un ofițer care a fost în elicopter a declarat că primiseră dispoziții de la comandamentul aviației militare să atace clădirea Televiziunii, care ar fi fost ocupată de teroriști.

Este evident că diversiunea armată urmărea împiedicarea constituirii unei noi structuri provizorii a puterii de stat și că ea a fost concepută și executată de către cei ce-i rămăseseră fideli lui Ceaușescu. Aceasta s-a confirmat și prin faptul că, după procesul și execuția lui Ceaușescu, atacurile s-au diminuat vizibil și au încetat în următoarele două zile. Este, desigur, regretabil că nu au putut fi identificați fizic cei ce au executat această diversiune. Desigur, nu era simplu. O asemenea diversiune, în condițiile prăbușirii structurilor statale, putea fi ușor declanșată de un grup restrâns de profesioniști. Restul a fost efectul panicii și al acțiunii dezordonate a celor ce dispuneau de arme, atât militari, cât și civili.

S-au împușcat, deseori, între ei militari din aceeași unitate, suspectându-se reciproc (în condițiile întunericului), că ar fi teroriști. La aceasta s-au adăugat acțiunile dezordonate ale unor civili, care intraseră în posesia armelor.

În ce măsură s-au săvârșit erori, în aceste condiții, de către unii factori militari de comandă și de unde și de către cine a pornit acțiunea conștientă de provocare a diversiunii – este, într-adevăr, chestiunea care a rămas fără răspuns. Încercările de a da sentințe pe baza unor abordări subiective riscă să amplifice erorile și să condamne pe nedrept oameni nevinovați (cum cred că s-a întâmplat în cazul sentinței privindu-l pe generalul Stănculescu).

Politizarea acestei probleme este de-a dreptul nocivă și periculoasă. Noi, **civilii**, care am constituit, ulterior, nucleul Consiliului Frontului Salvării Naționale, nu aveam niciun fel de mijloace și nici nu eram constituiți ca atare, în momentul declanșării diversiunii. Mai degrabă, noi constituiam ținta, obiectivul acestei diversiuni, pentru a ne împiedica să ne constituim. De altfel, **tocmai datorită diversiunii armate nici nu am putut să ne reunim – toți cei 39 membri ai CFSN, anunțați public la miezul nopții de 22 spre 23 decembrie, prin Comunicatul către țară, decât în ziua de 27 decembrie, după încetarea acțiunilor armate. Până atunci am acționat într-un grup restrâns, reuniți – unii la sediul Ministerului Apărării, alții la Televiziune sau în sediul CC.**

g) S-au emis tot felul de judecăți pe marginea condițiilor în care a avut loc **procesul lui N. Ceaușescu.**

Eu cred că N. Ceaușescu a fost condamnat pe merit, fiind principalul responsabil pentru drama pe care a trăit-o Poporul Român și pentru dispozițiile directe de reprimare a revoltei populare, precum și a revoluției.

Că ar fi fost de dorit și, fără îndoială, avantajos, din punct de vedere politic, un proces public, în condiții normale, nu încape îndoială. Trăiam, însă, momente dramatice; cu fiecare zi, cu fiecare oră care trecea, mureau oameni. **Aceasta ne-a determinat să luăm decizia organizării rapide a unui proces improvizat, în condiții excepționale** (pentru că excepțională era situația în care ne aflam) **în unitatea militară în care cei doi erau întemnițați.** Toate revoluțiile au cunoscut asemenea situații de excepție.

Ceea ce pot confirma este că, atunci, în noaptea de 25 decembrie, toate apelurile care soseau la Televiziune, în flux continuu, nu exprimau nici dezaprobări, nici dubii privind motivația judecării și condamnării lui Ceaușescu, ci, cei mai mulți, nu vroiau să creadă că au fost executați, pentru că **prima variantă a filmului prezentat a evitat să prezinte cadavrele celor doi, ca și figurile celor prezenți la proces** (din motive de securitate).

h) Este o vorbă românească: "după război, mulți viteji se arată". Am trăit momente dramatice, de mare încărcătură emoțională. Dar am reușit să trecem prin ele, bucurându-ne de sprijinul și încrederea marii majorități a populației –

fapt confirmat și de rezultatele alegerilor din mai 1990, care au dat legitimitate schimbărilor produse în decembrie 1989, în ciuda unei campanii deșănțate, motivate politic, pline de ură și de încrâncenare, care continuă, din păcate, și astăzi, de către unele minți poluate, întârziate, ale unor oameni complexați, care nu au cutezat să-și asume vreo răspundere, nici în timpul dictaturii, nici în condițiile riscante ale zilelor și nopților din decembrie 1989; în schimb, au apărut ca ciupercile după ploaie, autoproclamați "anticomuniști" înverșunați, post-factum, când a dispărut "obiectul muncii". Eu cred că și **așa-zisul: Raport de condamnare a Comunismului este o făcătură nefericită. El ignoră tocmai momentul cel mai semnificativ al condamnării de către întregul popor și al înlăturării prin cea mai radicală mișcare populară a dictaturii comuniste – Revoluția Română din decembrie 1989** – care este expediată în câteva pagini de raport, evitându-se să se menționeze măcar principalul document programatic al revoluției – Comunicatul către țară al Consiliului Frontului Salvării Naționale. În schimb, **fără jenă, se recomandă drept document al Revoluției Române din decembrie 1989, o „proclamație" din martie 1990, care nu are nimic de-a face cu Proclamația Frontului Democratic Român, adoptată de timișoreni, în 21 decembrie 1989.** Este o jignire adusă memoriei celor ce s-au jertfit și care, prin jertfa lor, au contribuit la dărâmarea dictaturii și la deschiderea căii spre dezvoltare democratică a României!

3. În ce privește evoluția post-revoluționară a României – fără a contesta schimbările fundamentale pe care le-am menționat și care au creat un alt cadru al vieții societății românești, trebuie să constatăm că tranziția economică, trecerea de la economia centralizată de stat spre o economie de piață, s-a dovedit un proces mult mai complex și dificil decât cel al transformărilor în plan politic. **Tocmai tranziția economică ne-a adus cele mai multe insatisfacții; ea a dat naștere la o serie de abuzuri și ilegalități, legate mai ales de transferul proprietății publice în mâini private, generând ample fenomene de corupție și adâncind polarizarea socială – acumularea de bogății în mâinile unei minorități și înrăutățirea condițiilor de viață pentru o majoritate a cetățenilor.**

Nu poate fi ignorat faptul că, în acest proces, am intrat pe un teren necunoscut în care nu exista nici experiență, nici oameni pregătiți pentru înțelegerea proceselor și evitarea efectelor negative. Totodată, s-au manifestat, în forme diferite, presiuni crescânde de natură politică sau interese materiale, patrimoniale, deseori exacerbate, bazate uneori pe falsuri, ca și presiuni externe din partea unor organisme care acționau în spiritul neoliberalismului economic, căutând să ne impună modele care nu țineau seama de realitățile și

posibilitățile țării. Toate acestea au generat dezechilibre economice și sociale, dezindustrializarea țării și reducerea de locuri de muncă, slăbirea agriculturii prin fărâmițarea exploatațiilor și sărăcirea satului românesc, sărăcirea unor largi categorii de cetățeni și îmbogățirea unei minorități.

Aderarea la Uniunea Europeană și la NATO – obiective strategice în jurul cărora s-a realizat un consens național, a alimentat speranțe și a estompat unele tendințe periculoase.

Din păcate, ultimii ani – pe fondul unor măsuri economice cu efecte sociale negative (precum cota unică de impozitare), ca și al efectelor crizei economice actuale – au marcat o înrăutățire a situației economice și sociale, accentuând stările de nemulțumire și neliniște socială.

Ca o notă generală, specifică acestor evoluții, **spiritul de solidaritate socială a fost subminat și înlocuit cu un individualism feroce, care a dat naștere la abuzuri, pe de o parte, precum și la grave frustrări, pe de altă parte.**

4. Fără a intra în analiza situației politice și economice actuale, care domină competiția politică și confruntările electorale, doresc să mă rezum la câteva concluzii cu caracter general, ocazionate de trecerea celor 20 de ani de la "marele șoc" pe care l-a reprezentat prăbușirea de sistem, din 1989.

Omenirea a traversat, în acești 20 de ani, două momente cruciale, de importanță istorică.

Dacă **sistemul care s-a prăbușit în 1989 a ignorat piața,** încercând să o substituie cu birocrația de stat, absolutizând intervenționismul arbitrariu în economie și paternalismul în politică și în societate, în general, **criza globală actuală este rezultatul fetișizării pieței** și respingerii oricăror intervenții ale statului, inclusiv prin reglementări, în favoarea pieței.

Globalizarea piețelor face astăzi și mai dificilă redresarea economiei mondiale, care presupune un cadru coerent de guvernanță economică, la nivel global și care să pornească de la o premisă esențială – nevoia reducerii marilor decalaje dintre bogații și săracii lumii.

Și într-un caz și în altul, **la originea eșecului celor două abordări extreme s-a aflat transformarea unor modele de dezvoltare economică și socială în dogme rigide.** Din acest punct de vedere, "neoliberalismul" școlii de la Chicago nu s-a dovedit cu nimic superior teoriilor economice ale socialismului de stat. Pentru că: **un dogmatism de dreapta nu poate fi cu nimic mai bun decât un dogmatism de stânga.**

Să sperăm că secolul XXI va însemna afirmarea realismului în teoria

și practica economică, înlesnind îmbinarea logică, armonioasă, a rolului pieței și al statului (respectiv al factorilor de reglementare), care să corecteze efectele negative ale pieței, mai ales în plan social, și care să ofere perspective, inclusiv țărilor emergente și în curs de dezvoltare, să reducă marile decalaje care le despart de cele dezvoltate.

În acest context, trebuie să privim cu speranță și șansele României în anii ce vin. Aceasta nu înseamnă să așteptăm pasiv soluții de la alții, ci, folosind oportunitățile care ni se oferă, să dezvoltăm spiritul de inițiativă și să valorificăm capacitatea creatoare a oamenilor noștri.

REVOLUȚIA ROMÂNĂ - DE LA IDEALURILE DIN 1989, LA REALITĂȚILE ANULUI 2009

Dumitru Mazilu
(România)

În aceste zile se împlinesc două decenii de la Revoluția Română din 1989, iar când românii s-au ridicat împotriva rânduielilor și constrângerilor opresive – pe care nu le mai suportau – se împlineau două sute de ani de la una dintre cele mai profunde răsturnări provocate prin voința și sacrificiul popular, în 1789, în marea Revoluție Franceză. Acum, la două decenii de la Revoluția Română – între numeroasele întrebări care stăruie – sunt și cele la care vom încerca să răspundem în studiul de față. Mai întâi, ar trebui să precizăm care au fost idealurile care i-au determinat pe români să se răscoale. Apoi, ar trebui să răspundem la întrebarea: cum se explică faptul că – după ce și-au recucerit libertatea – nu au beneficiat decât pentru scurt timp de schimbările produse prin lupta lor eroică din 1989? Totodată, ar trebui să răspundem la întrebarea: cine sunt cei care au valorificat transformările produse în 1989 și la ce mecanisme au recurs pentru a-și atinge scopurile? Putem, oare, accepta punctul de vedere al unor „analiști", potrivit cărora sacrificiul celor care s-au jertfit în decembrie 1989 n-ar trebui onorat, ca act revoluționar, pentru că – unii indivizi interesați și bine orientați – au deturnat procesele schimbării de la cursul imprimat de Revoluția Română din 1989?

1. În 1989, românii au fost animați de idealurile nobile ale democrației, libertății și demnității

După două decenii de la acele zile și nopți de **„Dramatism și Speranță"**, din istoria românilor, nu mai este nici un dubiu că ridicarea lor în masă a fost determinată de idealurile nobile ale democrației, libertății și demnității. Românii își vedeau posibile împlinirile de progres și bunăstare într-un climat democratic, în care să-și poată alege liber conducătorii, iar nici unul dintre aceștia – după ce au primit susținerea populară într-o confruntare democratică liberă – să nu

pretindă, apoi, prin diferite manevre și subterfugii, menținerea lor, la putere, pe viață.

În decembrie 1989, românii sperau că va fi posibilă promovarea liberei inițiative și a competenței în conducerea tuturor sectoarelor economice.

Poporul Român cerea eliminarea dogmelor ideologice și se pronunța pentru promovarea adevăratelor valori ale umanității. Românii considerau necesar să se elimine minciuna și impostura și să fie statuate criterii de competență și justiție în toate domeniile de activitate. Ei se pronunțau pentru așezarea pe baze noi a proceselor dezvoltării culturii naționale; ei cereau ca presa, radioul și televiziunea să treacă din mâinile unei familii despotice în mâinile poporului.

Poporul acestei țări se pronunța pentru promovarea unei politici interne și externe subordonată nevoilor și intereselor dezvoltării ființei umane, respectului deplin al drepturilor și libertăților omului.

În 1989, românii au înțeles care erau obstacolele care se ridicau împotriva realizării dreptului lor „la căutarea fericirii"[1]. Ei erau hotărâți să dărâme acele obstacole și să asigure liberul curs pentru căutarea fericirii comune[2].

2. Milioane de români s-au angajat într-o luptă decisivă pentru recucerirea libertății

În decembrie 1989, poporul acestei țări lupta hotărât pentru a-și recuceri libertatea. Nici amenințările opresorilor și nici gloanțele ucigașe n-au fost în măsură să oprească luptătorii decișI „să redevină liberi", chiar cu prețul vieții. Cum altfel se explică acele dumnezeiești strigăte ale mulțimilor răsculate: „**Libertate te iubim, ori învingem ori murim!**" și „**Vom muri, dar vom fi liberi!**" Iar mulți dintre acești curajoși luptători au murit cu adevărat[3].

În bătălia lor – pe viață și pe moarte – pentru libertate și demnitate, românii erau mânați de credința că vor fi în stare să elimine nedreptățile care atinseseră cote inimaginabile; de speranța că vor putea să-și construiască un nou mod de viață, din care nelegiuirile să fie eliminate, iar mizeria materială și morală să nu mai dăinuie.[4]

Nu puțini dintre luptători erau animați de idealurile care îi înflăcăraseră pe francezi în Revoluția din 1789[5] și pe americani în lupta lor pentru independență[6]. Dar, hotărâtor în angajarea lor decisivă, în luptă, a fost starea insuportabilă în care fuseseră aduși de sistemul opresiv existent[7].

Lupta curajoasă a românilor a fost încununată de succes. Regimul opresiv existent atunci a fost răsturnat, iar libertățile – pentru care mulți luptători și-au dat viața – au fost recucerite[8]. Dar, bucuria împlinirilor revoluționare nu

a fost de lungă durată. Curând, poate prea curând, aceste libertăți aveau să fie valorificate de cercuri și grupuri restrânse de profitori[9].

3. Cercuri și grupuri – preocupate să obțină profituri la care nici nu visau în trecut – au valorificat, în interes propriu, libertățile cucerite în Revoluție de Poporul Român

În anii care au trecut – în timp ce luptătorii așteptau ca idealurile pentru care au înfruntat regimul opresiv să se împlinească – cercuri și grupuri, preocupate să obțină profituri la care nici nu visau, în trecut, au valorificat, în interes propriu, libertățile cucerite în Revoluția Română din decembrie 1989, de Poporul Român[10].

Pe când mulți participanți la Revoluție își concentrau eforturile în direcția consolidării cuceririlor obținute în timpul confruntărilor dramatice cu forțele represive, câteva grupuri de indivizi – din țară și din străinătate –, profitând de iuțeala lor de mână și de nebăgarea noastră de seamă, au preluat cele mai multe și mai importante active ale țării – fabrici, uzine, bănci – lipsind pe români de acel fundament economic, fără de care libertățile lor nu mai puteau fi plenar valorificate. „Un flămând" – nota Raportorul Special ONU pentru Dreptul la hrană – nu are ce să facă cu dreptul său de vot. Cel care își vede familia murind de boli, de mizerie, nu este deloc preocupat de libertatea gândirii și de libertatea de asociere"[11].

Cunoscând aceste adevăruri – dominante în toate rânduielile structurate pe bogăție și sărăcie – câteva cercuri de profitori au deturnat procesele schimbării de la cursul imprimat de revoluție, construindu-și o prosperitate fundamentată pe sărăcirea Poporului Român[12].

4. Deturnarea proceselor schimbării de la cursul imprimat de Revoluția Română din decembrie 1989

Poporul Român nu s-a angajat în confruntările revoluționare din decembrie 1989 pentru a trăi mai rău, ci pentru a se bucura de o viață omenească și demnă pe pământul României[13].

Românii au făcut Revoluția Română din decembrie 1989 pentru a asigura progresul și dezvoltarea, pentru a atinge un asemenea nivel economic care să le îngăduie să ajungă la standardele lumii moderne[14].

Schimbările pentru care și-au pus românii viața în pericol vizau:

a.- dobândirea libertăților politice;

b.- consolidarea bazei economice a acestor libertăți;

c.- dezvoltarea unei gândiri creatoare, consacrată progresului societății românești, în concertul națiunilor civilizate ale lumii.

Cercuri și grupuri interesate, din interior și din exterior, au reușit să deturneze cursul acestor procese, de la evoluția lor în spiritul Revoluției Române din decembrie 1989, iar România – deși o țară care dispunea de resurse naturale importante și de multe active economice, cu un potențial de dezvoltare recunoscut – a ajuns, cum precizează EUROSTAT, cea mai săracă țară din Europa, alături de Bulgaria1[5].

5. Realitățile României în 2009

Pe baza analizelor efectuate de Banca Internațională de Reconstrucție și Dezvoltare[13]; pe baza datelor oferite de EUROSTAT[14], precum și pe baza unor studii de specialitate efectuate în țară[15], rezultă că multe din evoluțiile înregistrate în perioada post-revoluționară sunt de natură să îngrijoreze:

1. Peste 70 de localități ale României nu mai au viață economică proprie, ca urmare a lichidării industriilor care le dădeau viață; aproape 2.000 de localități au o viață economică precară[16].

2. Zeci de mii de active economice – cele mai rentabile – au fost înstrăinate. Ele nu au fost privatizate – cum susțineau guvernanții – deoarece „privatizarea se face numai cu acele active aflate în dificultate, în scopul de a fi redresate"[17].

3. Balanța comercială a României a ajuns la cel mai mare deficit comercial din istoria sa, în timp ce Uniunea Europeană, care – înainte de 1989 – avea un deficit comercial de 600.000.000 de dolari în relațiile comerciale cu țările din Centrul și Estul continentului are, în prezent, un excedent comercial de peste 9 miliarde EURO[18].

4. În anul 2009 – la două decenii de la Revoluție – România importă castraveți din Bulgaria, Ungaria și Vietnam; importă ciuperci din China; importă mazăre din Ungaria, Turcia, China, Moldova și Franța; importă compoturi din Italia, Franța, Bulgaria; importă tomate din Italia; importă fasole din Ungaria, Bulgaria, Franța și Italia[19].

5. Dacă în anul 2004, România importa 30 la sută din produsele alimentare necesare consumului populației, în anul 2009, a ajuns să importe 70% din aceste produse[20].

6. După aderare, cota de lapte negociată cu Uniunea Europeană a fost de 5 milioane de tone, în timp ce românii consumă 11 milioane de tone; cota de zahăr s-a fixat la 109.164 tone, în condițiile în care consumul estimat

este de 550.000 tone; multe abatoare au fost închise, ca urmare a faptului că nu îndeplineau condițiile convenite la nivel european; fermierii români sunt obligați la multe formalități birocratice pentru a li se permite să-și valorifice produsele tradiționale[21].

7. În anii post-revoluționari[22], guvernanții au înstrăinat resursele de petrol și gaze ale României[23]. La 12 noiembrie 2008 – printr-o Hotărâre de Guvern[24] a fost aprobat contractul încheiat cu firma „Sterling Resources", prin care dreptul de exploatare a resurselor de petrol și gaze din Platoul continental al Mării Negre îi era încredințat[25].

8. De la 1 ianuarie 2007 – de când a devenit membră a Uniunii Europene – România are o contribuție importantă la bugetul Uniunii[26] de peste un miliard de EURO anual, plătind pe zi, în 2007, 2.191.780 EURO, sumă care a fost mai mare în 2008 și este și mai mare în 2009. Până în 2013, România va contribui la bugetul comunitar cu 8 miliarde EURO și ni se promite că vom accesa peste 30 miliarde EURO fonduri europene, în aceeași perioadă[27]. Până acum sumele obținute au fost mai mult decât modeste[28].

9. Băncile naționale au fost falimentate și înstrăinate. Dintre cele 45 de bănci care operează în România, 43 sunt filiale ale unor bănci străine.[29] Este îndoielnic că – în aceste condiții – statul național mai poate avea controlul asupra resurselor sale financiare[30].

10. Datoria externă – pe termen mediu și lung – a atins cote îngrijorătoare. Numai în primele șase luni ale anului 2009 a ajuns la 57,237 de miliarde EURO, reprezentând 75,8 % din totalul datoriei externe, cu 11,7 % mai mult față de finele anului 2008[31].

Dacă la realitățile economice evocate adăugăm modul în care actualii guvernanți se raportează la exigențele conducerii democratice a societății, proclamate de Revoluție, vom înțelege și mai bine cum au fost deturnate procesele schimbării de la cursul imprimat în acele confruntări dramatice din 1989[32]…

6. Ce soluții se întrevăd?

Acum – la două decenii de la Revoluția Română din decembrie 1989 – soluțiile care se impun privesc:

a.- post-negocierea cu Uniunea Europeană;

b.- abandonarea criteriilor clientelare și statuarea fermă a exigențelor competenței profesionale în toate sectoarele de activitate;

c.- apărarea și promovarea – cu inteligență și răspundere – a interesului

național [33, 34, 35] în relațiile cu toate statele și cu toate companiile comerciale[36].

În procesul aplicării angajamentelor asumate prin Tratatul de Aderare s-au ivit și se vor ivi și în continuare noi cerințe care pot fi promovate printr-o negociere competent cu instituțiile comunitare, așa încât interesele românilor să fie mai bine apărate[37].

Apărarea și promovarea interesului național reprezintă coordinate fundamentale în activitatea oricărui stat. Unul dintre cei mai importanți oameni politici și diplomați europeni: Henry-John Palmerston, declara – încă din 1850: „nu știu dacă Anglia are prietenii eterne și nu știu dacă are dușmănii eterne; ceea ce știu, însă, sigur este că Anglia are interese eterne!"[38].

Este o certitudine că și România are interese eterne, care privesc, mai ales, progresul și dezvoltarea țării, respectiv asigurarea unui nivel de trai demn tuturor cetățenilor români.

7. Putem oare accepta punctul de vedere al unor „analiști", potrivit cărora sacrificiul celor care s-au jertfit în Decembrie 1989 n-ar trebui onorat[39] ca act revoluționar?

Încă din primii ani post-revoluționari – mai ales dintr-o perspectivă politicianistă – s-a încercat contestarea actului revoluționar al românilor din decembrie 1989.

În ultimul timp, s-au mai găsit unii „analiști" care susțin că, în 1989, românii n-au înfăptuit un act revoluționar pentru că – în anii care au urmat – au fost deturnate procesele schimbării, de la cursul imprimat de Revoluția Română din decembrie 1989. În concepția acestor „analiști", ar trebui să fie pusă sub semnul întrebării și Revoluția Franceză, de la 1789, pentru că i-au fost deturnate obiectivele, dar și revoluțiile din 1848 etc.

Jacques Roux – un mare revoluționar francez – atrăgea atenția, la 4 ani de la acel moment epocal, din istoria Franței, că atunci când Poporul Francez lua cu asalt Bastilia – simbolul odios al regimului absolutist – nu și-a imaginatcă „Aristocrația comercială, mai teribilă decât aristocrația mobiliară și sacerdotală, printr-un crud joc, va invada averile individuale și averile republicii[40]".

Când Poporul Român s-a ridicat în acel Decembrie de foc al Revoluției Române din 1989, nu și-a imaginat că nedreptățile de ieri vor fi înlocuite cu nedreptăți și mai mari, de azi, și că sărăcia se va extinde ca o pecingine, iar bogăția se va concentra în mâinile câtorva profitori[41].

Nici francezii nu și-au imaginat consecințele proceselor revoluționare în anii care au urmat, și nici românii nu și le-au imaginat, la cotele îngrijorătoare

atinse în anul 2009[42]. Dar, faptul că unii indivizi – din interiorul și exteriorul țării – „bine orientați și interesați, au deturnat procesele schimbării, imprimate în timpul Revoluției Române din decembrie 1989", ar permite, oare, să se tragă concluzia că: Revoluția Franceză, sau Revoluția Română din decembrie 1989, n-ar fi existat[43]?

Singura concluzie care se impune este că: „Revoluțiile sunt concepute de idealiști; sunt înfăptuite de luptători și sunt valorificate de profitori"[44].

Note - Bibliografie

1 În Declarația de independență a Statelor Unite, semnată la 4 iulie 1776, la Philadelphia, se preciza că „Toți oamenii au fost creați egali; Creatorul le-a conferit drepturi inalienabile... dreptul la viață; dreptul la libertate; dreptul la fericire".

2 Numai un guvern democratic este în măsură să asigure acest curs. Pentru respectarea drepturilor lor – se arată în Declarația de independență a Statelor Unite – "oamenii au creat guverne a căror autoritate devine legitimă prin consimțământul celor administrați".

3 În timpul confruntărilor dramatice de la Timișoara, de la Arad, de la Sibiu, din Capitala țării și din alte localități…

4 Laureatul Premiului Nobel în 1906, Giosué Carducci, declara că nu este dintre aceia "care visează prostește sau cu gând nelegiuit că mizeria și durerea trebuie să se sfârșească; dar sunt dintre aceia care cred și vor cu fermitate ca mizeria să fie ușurată și durerea mângâiată" (Cântecul din Logano, 1879).

5 Mai ales ideile lui Maximilien de Robespierre; Jean-Paul Marat; Saint-Just; Jacques Roux.

6 Cu deosebire, ideile lansate de Thomas Jefferson, Benjamin Franklin, Adams, Washington…

7 Dumitru Mazilu, Promotion, protection and restoration of Human Rights at National, Regional and International Levels. Report on Human Rights and Youth. A Special View on the Romanian Case, 10 July 1989, paragraphs 1-54.

8 Se prăbușeau instituțiile arbitrare și se mistuiau prejudecățile – cum observa acel mare luptător francez pentru libertate, care a fost Jean Jaurés. "Și două forțe, singurele legitime și durabile – forța adevărului și forța muncii – se substituie tuturor celorlalte. Considerați drept – nota Jean Jaurés – ca toți oamenii să se bucure de adevăr, să scuture de pe grumajii lor jugul mizeriei, iar munca să fie un mijloc pentru a duce o viață cu adevărat omenească". Mulți

români gândeau astfel după victoria Revoluției…

9 Aceste cercuri și grupuri interesate au recurs la tot arsenalul politic și propagandistic pentru a crea un climat de natură să le faciliteze acțiunile, mai ales în zona economică.

10 Louis Antoine Saint-Just atrăgea atenția că "Libertatea nu se poate exercita decât de către oamenii aflați la adăpost de nevoi" (Ouvres Completes, Gallimard, Colecția "Folio-Histoire", Paris, 2004).

11 Jean Ziegler, L`Empire de la Honte, Librairie Arthéme Fayard, 2005; în românește Editura Antet XX Press, 2006, p. 18.

12 În anul 2009, peste 50 la sută dintre români trăiesc la limita subzistenței.

13 Dumitru Mazilu, Românii s-au răsculat în 1989 nu pentru a trăi mai rău, ci pentru a trăi mai bine, în „Proclamația Revoluției Române", ediția a IV-a, București, 2009, pp.5 și urm.

14 Din Europa țărilor dezvoltate și din alte zone ale lumii.

15 EUROSTAT, august 2008. Institutul European de Statistică nu precizează, însă, cauzele acestei evoluții economice a unei țări, cum este România, cunoscută prin bogățiile ei naturale. Despre aceste cauze atrăgea atenția acel mare geniu al neamului românesc, care a fost Mihai Eminescu. În 1884, marele gânditor nota că: „Cea mai sigură cale să subordonezi o țară este să o sărăcești", iar în anii post-revoluționari, România a fost sărăcită, deliberat, pentru a deveni dependentă de capitalul străin.

16 World Bank Report on 2008, February, 2009.

17 Analiza efectuată de EUROSTAT în august 2008.

18 A se vedea studiile publicate în anii 2008-2009 de unul din cei mai apreciați analiști economici români, domnul Ilie Șerbănescu, în "Jurnalul Național", septembrie 2008-iulie 2009.

19 Dumitru Mazilu, România - țară membră a Uniunii Europene, în fața provocărilor crizei economico-financiare, Comunicare științifică la Sesiunea Internațională a Universității Creștine "Dimitrie Cantemir", 29 mai 2009.

20 Contrar regulilor și principiilor consacrate cu privire la privatizare, guvernanții de la București au recurs la "vânzarea", de fapt la înstrăinarea celor mai rentabile active ale României, la valori simbolice, multe fiind făcute cadou unor așa-zișI investitori strategici.

21 Prin Acordul de asociere la Uniunea Europeană, semnat în 1993, România a redus taxele vamale pentru produsele din statele membre ale Uniunii și a anulat contigentările, ceea ce a avut un impact direct asupra

balanței comerciale.

22 Uitându-se că "Piața este plămânul unei economii", liderii vremelnici ai României au abandonat pieţele tradiționale, pe care produsele românești erau căutate și apreciate, neținând seama de exigențele comerciale evocate de unul dintre cei mai mari specialiști ai lumii, Clive M. Schmitthoff, care preciza că: "vinzi pe acea piață pe care produsele tale sunt cerute și ți se oferă prețul pe care ele îl merită".

23 La început, societățile comerciale străine au practicat "prețuri atractive", mai mici ca acelea practicate de societățile comerciale românești, care – în consecință – au fost falimentate. Acum societățile comerciale străine își impun prețurile, la discreție, deoarece au eliminat de pe piață producătorul român.

24 Cel mai elocvent a fost Ordinul 11/2009, prin care fermierii erau pur și simplu împiedicați să-și mai valorifice produsele tradiționale.

25 Începând din 1993, pe baza unor reglementări care acordau facilități incredibile "investitorilor strategici".

26 Unei Societăți Comerciale din Austria: OMV pe baza unui contract total dezavantajos pentru Partea Română.

27 Adoptată cu circa 3 luni înaintea pronunțării Deciziei Curții de Justiție de la Haga, în Procesul cu Ucraina, privind delimitarea spațiilor maritime din Marea Neagră.

28 Prin Hotărârea Guvernului din 12 noiembrie 2008, Sterling Resources căpăta dreptul să nu mai împartă producția cu România: 55%-45%, fiind obligată să plătească o redevență ridicolă de 3,5%, în condițiile în care redevența pentru exploatarea unor asemenea resurse este de 45%-65%, iar Colonelul Gadafi practică – pentru Libia – o redevență de 85%.

Prin Decizia din 3 februarie 2009, după eforturi diplomatice de 43 de ani, României i s-a făcut dreptate: din 12.700 km2 în dispută cu Ucraina i s-au atribuit 9.700 km2 de platou continental și zonă economică exclusivă, în care sunt estimate bogății de 70 miliarde m3 gaze naturale și 12.000.000.000 tone petrol. Decepția a fost greu de descris. Și de această dată jefuitorii averii naționale au acționat în interesul lor, folosind instituțiile statului.

29 Definită de unii analiști drept "un tribut".

30 La o analiză matematică riguroasă – pe baza procedurilor de accesare a fondurilor europene – suma pe care ar urma să o primească România se apropie de "ceea ce va trebui să dea țara noastră".

31 Și ca urmare a unor proceduri greoaie practicate de instituțiile

Uniunii.

32 Care operează conform dispozițiilor "băncilor mamă" și mult prea puțin pe baza unor cerințe naționale.

33 În opinia noastră, răspunsul cel mai pertinent la această preocupare l-a dat fostul premier britanic, Margaret Thatcher: "Cine nu mai are controlul asupra monedei proprii – preciza doamna Thatcher – nu mai are controlul nici asupra propriei libertăți" (1999).

34 Iar nota de plată va fi achitată de poporul român.

35 În anii 2007-2009 au devenit tot mai frecvente încălcările normelor constituționale, mai ales pe calea adoptării unor Ordonanțe de Urgență de către Guvern.

36 În multe tranzacții comerciale (vânzarea „Romtelecom"; vânzarea petrolului și gazelor naturale ale României; vânzarea Băncii Agricole etc.) clauzele contractuale au dezavantajat masiv România. Se pare că o asemenea situație se explică prin comisioanele primite de oficialii români…

37 Ar fi de dorit ca negociatorii români să ia exemplu de la negociatorii polonezi, care știu să apere interesele Poloniei, cu argumente pertinente și cu răspundere.

38 Henri-John Palmerston, Declarație în fața Camerei Comunelor, 24 iunie 1850 (sublinierea ns).

39 Obiectiv prioritar, clamat de poporul răsculat în decembrie 1989.

40 Jacques Roux, Manifeste des Enrages, remis Convenției la 25 iunie 1792.

41 A se vedea Topul celor 500 de miliardari, publicat în 2008.

42 Consecințe amplificate de criza economico-financiară globală, declanșată în anul 2007.

43 Printr-o diversiune, unii „analiști" încearcă să susțină că sacrificiul celor care s-au jertfit în decembrie 1989 n-ar mai trebui onorat ca act revoluționar, pentru că indivizi interesați și bine orientați au deturnat procesele schimbării de la cursul imprimat de Revoluția Română din decembrie 1989.

44 Guvernanții n-ar trebui să uite – în actul lor de conducere – aprecierile de referință ale lui Jean-Jacques Rousseau, unul dintre cei mai importanți ideologi ai Revoluției Franceze:

„În ceea ce privește bogăția" (iar noi includem aici profitorii Revoluției Române din decembrie 1989 – n.n) „nici un cetățean nu trebuie să fie atât de bogat încât să-l poată cumpăra pe altul, și nimeni atât de sărac încât să fie silit să se vândă!" (J.J.Rousseau – Contractul Social, Editura Științifică, București, 1957, p.157).

REPERE ISTORIOGRAFICE PRIVIND REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989

Mihail Andreescu
(România)

Despre Revoluția Română din decembrie 1989, în general, ca și despre mersul revoluției în București, s-a scris destul de mult, atât în țară cât și în străinătate. De la lucări cu caracter memorialistic și evocator, redactate în stil mai mult sau mai puțin gazetăresc, la lucări de analiză, documente, evocări documentate, interpretări partinice și politice, deseori subiective și prea puțin obiective și lipsite de ten denționizate, până la analize și interpretări "documentate" și bazate pe documente care vin să susțină o anume teorie ori un anume "adevăr", numărul cărților și revistelor despre Revoluția Română din decembrie 1989 și despre revoluțiile anului 1989, în general, a sporit considerabil în cele două decenii care au trecut de la evenimente. De aceea, aici și acum nu ne propunem să facem o analiză istoriografică exhaustivă a lucră rilor apărute, ci doar unele comentarii și sublinieri referitoare la lucrările pe care le-am considerat ca re prezentative, atât în privința autorilor care au fost actori de primă mână ai revoluției sau au reprezentat, la vremea respectivă, instituțiile vechii puteri, până la autori politici și mass-media străini și români, care au jucat un anume rol în acele evenimente și le-au cunoscut "din interior". De asemenea, am avut în vedere și autori care au susținut ulterior puncte de vedere evident partinice și tendențioase, în concordanță cu interese personale sau generale, interne și externe.

Multe din lucrările studiate de noi, apărute în ediții succesive, au suferit unele modificări și reinterpretări subiective, în concordanță cu interesele politico-sociale de moment ale autorului, cu grija lui pentru posteritate și, de ce nu, cu starea psihică din anume etape, ca să nu mai vorbim de "ștergerea unor amănunte", în urma trecerii timpului. Altele, redactate de diverse grupuri de revoluționari, prezintă variante proprii ale unor evenimente care, fie confirmă declarațiile date, în timp, cu diverse prilejuri, fie le modifică radical, din motive

personale. Diferitele tipuri de lucrări: analitice, documentare, memoria listice, interpretative, justificative – unele chiar cu pretenții de acte oficioase sau oficiale -, politico-ideologice, partizane și partinice etc. trebuiesc privite și analizate cu multă atenție, ele reprezentând tot atâtea "adevăruri" și interpretări despre revoluție. Chiar dacă majoritatea au un caracter subiectiv și tendențios, fiind scrise în anume momente și, așa cum am spus, vizând anume scopuri, totuși, din res pect pentru adevăr și pentru cei care s-au jertfit pe altarul revoluției – nu totdeauna pentru o cauză și pentru o idee și nu totdeauna pentru a apăra regimul ori pentru a lupta împotriva lui – am hotărât să ținem cont de majoritatea lucrărilor cercetate de noi și, respectând părerile autorilor, prin confruntarea dintre ele și utilizarea surselor folosite de fiecare să ne formulăm propriile noastre păreri, atât cu privire la evenimentele din timpul revoluției, în general, cât mai ales la cele din București, în special. Iată de ce, - repetăm, fără pretenția de a face o prezentare exhaustivă a istoriografiei Revoluției Române din decembrie 1989 și a anului revoluționar 1989 – considerăm necesar să prezentăm unele lucrări, cu caracter de generalitate, pe domeniile menționate mai sus, evitând astfel repetările obositoare ale unor probleme. Nemenționarea expresă a unor lucrări nu trebuie considerată ca o impolitețe din partea autorului sau ca o "cenzură", multe dintre lucrările nemenționate în acest capitol fiind utilizate pe parcursul redactării acestei lucrări și, ca atare, regăsindu-se menționate în bibliografia finală.

I. Vom începe discuția noastră cu grupul de lucrări ***memorialistice și interpretativ-justificative,*** apărute la scurtă vreme după evenimente, când memoria era încă vie și când participanții și spectatorii la revoluție, ca și analiștii externi, nu avuseseră răgazul necesar pentru a decanta și analiza evenimentele la care tocmai participaseră ori fuseseră martori sau, de ce nu, utilizând propriile expresii, "le generaseră"[1]. Fie că acești autori fuseseră și rămăseseră personalități

[1] Este cazul aici a "mărturiilor" şi "dezvăluirilor" unor personalităţi străine, a unor ziarişti şi oameni politici diverşi care au făcut, la vremea respectivă, afirmaţii referitoare la Revoluţia Română, sugerând ştiinţa lor despre producerea ei sau chiar amestecul lor direct în pregătirea, declanşarea şi evoluţia evenimentelor. Menţionăm că acest gen de mărturii au fost utilizate în special de cei care au dorit să prezinte revoluţia ca pe o "lovitură de stat", un "complot din afară" sau ca rezultatul unei "înţelegeri" între puterile interesate şi deci ca nişte "scenarii antiromâneşti". Amintim aici că citatele privind afirmaţiile unor politicieni din acea vreme, au fost utilizate în mai multe locuri. Deoarece ele se regăsesc în mai multe lucrări amintim aici doar două dintre acestea: CONSTANTIN SAVA, CONSTANTIN MONAC, *Revoluţia din decembrie 1989 percepută prin documentele vremii,* Editura Axioma Edit, Bucureşti, 2000; ALESAN-

și personaje controversate, înainte și după evenimente, fie că urmăreau să-și justifice anumite poziții în evenimentele revoluționare ori să justifice anumite măsuri pe care le luaseră, aflându-se atunci în posturi cheie, sau pentru a justifica anumite funcții politice în care ajunseseră datorită revoluției, lucrările lor memorialistice ori analist-justificative, cu tot subiectivismul lor, se constituie în mărturii "la cald" extrem de interesante și de necesare istoricului care studiază Revoluția Română din decembrie 1989 și evenimentele din 1989.

Fără să ținem cont de o ordine anume, tocmai pentru a nu supăra pe nimeni sau dimpotrivă, supărând pe toată lumea, ne vom referi mai întâi la una din lucrările lui Dumitru Mazilu – unul din pionii importanți ai Revoluției Române în București și prim-vicepreședinte al Consiliului Frontului Salvării Naționale, apoi al Consiliului Provizoriu de Uniune Națională -, lucrare apărută în 1991, deși fusese pregătită pentru tipar din 1990[2]. Pe coperta a patra reținatenția două texte, unul redactat de către autor și altul, probabil, de către editură. Textul autorului este următorul: *"Revoluția Română nu s-a făcut pentru ca privilegiații de ieri – prin jocul a tot felul de subtilități legislative – să devină privilegiații de azi, iar săracii de ieri să fie și mai săraci astăzi... Revoluția Română s-a făcut pentru ca nedreptățile, care ne-au produs atâta durere, să fie eliminate pentru totdeauna, iar libertatea, demnitatea și bunăstarea să redevină condiția firească de viață pentru fiecare".* Al doilea text, ne informează asupra unui aspect interesant din viața post-revoluționară a autorului: *"Cuprinsul acestei cărți este, în cea mai mare parte, textul reconstituit în urma sustragerii originalului în timpul agresiunii asupra autorului, la Geneva, 5 martie 1991",* precizare care explică de ce cartea nu apăruse încă din 1990.

Această carte, scrisă cu un grad mare de patetism, își propunea să răspundă la întrebările cele mai arzătoare legate de Revoluția Română din decembrie 1989, sau cel puțin să dea unele răspunsuri în temeiul experienței proprii a autorului și în baza unor texte produse de acesta în timpul evenimentelor. Astfel, în primul volum, intitulat sugestiv ***"Acele zile și nopți de dramatism și speranță"*** sunt analizate evenimentele din perioada 21-26 decembrie 1989 și întrebările care s-au pus chiar atunci în legătură cu

---

DRU DUȚU, *Revoluția din 1989. Cronologie,* ediția a 2-a, revăzută şi adăugită, Editura enciclopedică, Bucureşti, 2009. Pe parcursul lucrării vom face referire şi la alte lucrări conținând atari surse.

[2] DUMITRU MAZILU, *De la totalitarism la libertate. Revoluția furată (Memoriu pentru țara mea)*, vol. I,II, COZIA ED. - CO.Iordache & Armbruster R., Bucureşti, 1991. (În continuare vom cita: DUMITRU MAZILU, *Revoluția furată).*

derularea lor: *Am fost înșelați... ; Miracolul din decembrie – opera unor agenturi străine?; Așa să ne ajute Dumnezeu! ; "Forumul Civic" Democrație, Libertate, Demnitate – acum! ; Căderea tiraniei; Teroriști! Teroriști! ; Pași spre redobândirea demnității; Lichidarea Ceaușeștilor.* Volumul al doilea, intitulat la fel de sugestiv, ***Vise spulberate,*** are următorul cuprins care vizează problemele de atunci -am putea spune că și de astăzi, într-o oarecare măsură, ale Revoluției Române din decembrie 1989, anume: *Preluarea puterii; Eliminarea revoluționarilor; Contestația; Cine sunt teroriștii?; Dosarul Pieței Palatului; Bilanț tragic; "Tragedia trebuie adusă la cunoștința Națiunilor Unite" ; În loc de postfață.*

Lucrarea – ne vom mai referi la ea pe parcursul redactării acestei cărți – avea ca scop, în intențiile declarate ale autorului, să justifice atât acțiunile acestuia în zilele de foc ale revoluției și după aceea și, mai ales, să justifice, în temeiul mărturiilor proprii, ceea ce s-a petrecut după decembrie 1989, evidențiind rolul său în evenimente și prezentând acțiunile și judecățile acestuia în raport cu cele petrecute ulterior în societatea românească. Sunt punctele de vedere proprii, la fel ca și la alte lucrări de același gen, puncte de vedere și poziții care sunt în opoziție cu ale altora sau care nu sunt în concordanță cu alte "teze", relatări și "adevăruri" ale altor corifei ai revoluției. O altă lucrare a ace luiași autor, ajunsă deja la a treia ediție[3], i-a permis, dincolo de relatările acțiunilor sale revoluționare și civice, să facă o analiză a ceea ce s-a dorit în decembrie 1989 și rezultatele la care s-a ajuns la aproape două decenii de la evenimente. Așa cum se subliniază și în prezentarea făcută autorului pe coperta a patra, *"Proclamația Revoluției Române" conține o sinteză privind evenimentele revoluționare din anul 1989. În paginile cărții sunt evocate și momentele de: Dramatism și Speranță, trăite de autor în preajma și în timpul Revoluției. Sunt supuse analizei împlinirile și sunt relevate neîmplinirile (decepțiile) din anii care au urmat Revoluției".*

Așadar, două lucrări memorialistice, cu caracter de analiză justificativă a evenimentelor și faptelor așa cum au fost ele percepute și înțelese de autor și prin care el își justifică acțiunile și trăirile acelor momente. Modelul a fost preluat și îmbunătățit de alți martori și participanți la revoluție, printr-o tratare originală a evenimentelor – analizate nu doar memorialistic, ci prin prisma importanței politice a lor și a celui care le-a produs -, privite uneori din afara acestora, ca un martor ocular echidistant și oarecum detașat de cele petrecute, cu pretenția că se puteau analiza obiectiv.

Unul dintre cei mai reprezentativi autori în domeniu, poate că și cel

[3] Idem, *Proclamația Revoluției Române. 18 ani de la Speranțele din 1989,* ediția a III-a, Editura "Lumina Lex", București, 2007.

mai prolific dintre toți actorii Revoluției Române din decembrie 1989, a fost Ion Iliescu. Fără a avea pretenția că le-am epuizat, vom aminti acum doar câteva din lucrările sale[4], urmând ca restul să le utilizăm pe parcurs, față de care ținem doar să evidențiem caracterul aparte ale acestor scrieri. Caracterul memorialistic al unora dintre ele, în care autorul se prezintă pe sine și pe alții în focul evenimentelor de atunci, este dublat de analiza politică, teoretică și practică a acțiunilor întreprinse, întemeiate și augmentate de documente oficiale care sporesc valoarea lucrărilor, credibilitatea lor și chiar obiectivitatea acestora, iar faptul că se utilizea ză frecvent persoana a treia crează și ipostaza unei anumite detașări a autorului de întâmplări și fapte, ca și cum acesta nu ar fi fost personajul-cheie al Revoluției Române din decembrie 1989, ci un observator atent și avizat al evenimentelor din 1989 și, în continuare, un cronicar modern și obiectiv al vieții politice românești din ultimele decenii.

Dacă Dumitru Mazilu, om al *dreptului,* preocupat de formă și fond, ca și de justiția demersului într-o anumită problemă, era patetic, idealist și sufletist în lucrările sale, Ion Iliescu, politician responsabil, cu experiență, este preocupat de organizarea întregii societăți și bunul mers al acesteia, de păstrarea unui anume echilibru politic și social-economic, pentru care adoptă un ton sobru, echilibrat, fiind preocupat mai mult de adevărul și responsabilitatea faptelor sale, dar și ale altora, motiv pentru care a și apelat, de mai multe ori,

[4] Dintre lucările apărute doar în perioada 1992-2001, ale lui ION ILIESCU, menționăm: *Probleme globale, creativitate,* Editura tehnică, Bucureşti, 1992, 1994, 1996 (trei ediții); *Revoluție și reformă*, cu variante în limbile franceză, engleză, germană, italiană și turcă, Editura enciclopedică, Bucureşti, 1994; *România în Europa și în lume,* cu variante în limbile franceză, engleză, germană și spaniolă, Editura Grupul de presă "România", Bucureşti, 1994; *Revoluția trăită,* Editura Grupul de presă "România", Bucureşti, 1995; *Toamna diplomatică,* Editura Grupul de presă "România", Bucureşti, 1995; *Momente de istorie,* vol. I-III, Editura enciclopedică, Bucureşti, 1995, 1996; *Dialoguri româno-americane,* Editura Nemira, Bucureşti, 1996; *Viața politică între violență și dialog,* Editura Sincron, Bucureşti, 1997; *<Revoluția trăită> - adevărul și <adevărurile> despre revoluție,* Editura Mondo-Media, Bucureşti, 1999; *Încotro societatea românească?,* Editura Mondo-Media, Bucureşti, 1999; *Sub tirul întrebărilor,* Editura Mondo-Media, Bucureşti, 2000; *Renașterea speranței,* Editura Mondo-Media, Bucureşti, 2001; *România – renașterea speranței,* cu variante în limbile franceză și engleză, Editura Grupul de presă "România", Bucureşti, 2001; *Revoluția română,* Editura Presa Națională, Bucureşti, 2001. Așadar, până în 2001, Ion Iliescu reușise să redacteze și să tipărească 14 cărți despre Revoluția Română din decembrie 1989 și soarta României post-revoluționare. De atunci însă, numărul lucrărilor a sporit cu alte titluri.

la prezentarea unor copii după acte oficiale și oficioase, stenograme de ședințe, dialoguri politice, întrevederi și interviuri care să lămurească și să întărească afirmațiile sale. Poate deranja pe unii, dar experiența politică bogată credem că l-a slujit din plin pe Ion Iliescu și atunci când a acceptat să-și asume conducerea F.S.N. și a C.P.U.N. și mai târziu când, în calitate de Președinte al României, a condus destinele acesteia două legislaturi, reușind să mențină un anume echilibru politic și temperând anumite momente care ar fi putut degenera ușor în confruntări cu consecințe greu de anticipat. Faptul că Ion Iliescu prezintă, în lucrările sale, numeroase documente – declasificate, desigur, dar care încă nu pot fi consultate în arhive – face ca unii dintre adversarii săi să se îndoiască de spusele sale, ori să se simtă deranjați de faptul că actele oficiale îi surprind în momente mai puțin faste pentru ei, pe care ar dori să le uite cât mai repede.

Credem că este momentul acum să atacăm o problemă. Se discută și s-a discutat mult, în țară și la nivel european, asupra faptului că Ion Iliescu a fost o bună perioadă un activist de partid, un nomenclaturist, în ultimă instanță, cel puțin o vreme (până pe la 1980), motiv suficient de denigrare a sa din partea unora și de evidențiere a unor merite din partea altora. Fără a intra în polemică, dorim să spunem doar atâta: analiza și judecata faptelor sale, a "realizărilor" politice și a evoluției sale ca om, după 1989, pot sta, în opinia noastră, alături de realizările unor "pașoptiști", "unioniști" și "regaliști" din secolul XIX, care erau și reprezentanții unor mari familii boierești și unii dintre "nomenclaturiștii" vremii, ceea ce nu i-a împiedicat să fie apărători fervenți ai unor idealuri revoluționare moderne și nu apărătorii intransigenți ai vechii societăți "fanariot-conservatoare". Este cazul să ne amintim, între altele, că la înmormântarea lui Ion Rațiu, un adevărat democrat și idealist, Ion Iliescu a transmis mesajul său de condoleanțe și compasiune, deplângând pierderea omului politic de valoare, în vreme ce conducătorii de atunci ai P.N.Ț.-C.D. (Partidul Național Țărănesc – Creștin-Democrat) erau preocupați cu alte probleme "mai importante", așa încât dispariția sa a trecut aproape neobservată. Fără a intra în alte amănunte, am dorit doar să dăm două exemple despre cum au fost și cum sunt încă priviți oamenii politici în România, părerile despre ei evoluând potrivit "modei politice" a vremii.

Au existat momente în viața politică revoluționară a lui Ion Iliescu favorabile interpretărilor și discuțiilor – ne vom referi la acestea pe parcursul redactării lucrării de față -, pe care mulți dintre criticii săi le utilizează și astăzi. Atari momente însă au existat în viața mai tuturor politicienilor și revoluționarilor de marcă români și nu numai. Vom avea poate prilejul să

discutăm mai pe larg, folosind și alte exemple, cauzele pentru care unii sau alții dintre conducătorii revoluționari și politicienii de după 1989 s-au "bucurat" de "aprecierile" atente ale unor critici.

Revenind la analiza istoriografică, ceea ce surprinde la Ion Iliescu, analizând lucrările sale, este stilul omului responsabil, conștient de rolul său politic și social, care se simte menit să conducă și care este pregătit să-și asume responsabilități sociale și politice, să rezolve probleme delicate, să gestioneze crize etc. Atari "calități" pot, într-adevăr să surprindă pe cei care nu sunt obișnuiți cu oameni politici de valoare – așa cum a fost și Corneliu Coposu care, din motive bine cunoscute, a fost denigrat multă vreme de adversarii săi politici, chiar de către unii revoluționari din propriul spectru politic – și care ar dori doar ca persoana lor să fie singura importantă. Pe de altă parte, după cum vom vedea, chiar în epocă, au existat unele personalități care, din motive doar de ei știute, au căutat să-l prezinte pe Ion Iliescu, nu doar omul providențial ci chiar singurul în stare să conducă, pe atunci, țara, poziție insuficient motivată, care a alimentat bănuielile despre ***"furtul revoluției"***[5], idee reluată ulterior de pe poziții "științifice și documentate" de către unii analiști, adepți ai teoriei loviturii de stat[6]. Pe de altă parte, în lucrările cu caracter memorialistic-justificativ și ideologic, Ion Iliescu a manifestat o grijă deosebită față de propria imagine și față de momentele "delicate" ale Revoluției Române din decembrie 1989 și ale vieții politice post revoluționare, motiv pentru care a și înserat în paginile cărților sale numeroase documente. Modelul – căci a fost vorba despre un model – a fost preluat și de către alți revoluționari, ajunși în funcții politice, sau de către politicieni care nu fuseseră neapărat revoluționari, dar care au considerat că este mai bine să se protejeze cu duplicate și copii ale unor acte oficiale, preîntâmpinând astfel orice "surprize".

În ce-l privește pe Ion Iliescu, ținem să precizăm că au existat lucrări-interviu elaborate de alții, unii dintre ei analiști politici provenind din vechiul

[5] Vezi între altele pe DUMITRU MAZILU, *Revoluția furată,* p. 58, 103-107, unde se acreditează şi teza loviturii de stat; SILVIU BRUCAN, *O biografie între două revoluții, De la capitalism la socialism şi retur,* ediție îngrijită de Alexandru Singer, Editura Nemira, Bucureşti, 1998, p. 218.

[6] Între alții amintim pe ALEX MIHAI STOENESCU, *Istoria loviturilor de stat în România. IV/2. "Revoluția din decembrie 1989" - o tragedie românească,* Editura RAO, Bucureşti, 2005; MIHAI IACOBESCU, *Descătușarea: (1985-1991). Perestroika, Revoluția din 1989 și Românii din Imperiul Sovietic,* Editura Junimea, Iași, 2009, p. 104-113, susține, în mod cu totul surprinzător, o atare teorie.

regim, educați în ideologia acestuia, dar servind acum alte interese și ideologii, care au interpretat în stil propriu evenimentele[7], în funcție de conjunctu rile politice ale momentului și de interesele proprii; aceste cărți însă au prilejuit altor critici – ne referim mai ales la jurnaliști – temeiuri pentru critici și acuze aduse lui Ion Iliescu, în special cele privind edu cația și mentalitatea comuniste. De aici și termenul de *criptocomuniști,* folosit pentru membrii PSD, fost F.S.N., formațiune politică înființată și condusă multă vreme de către Ion Iliescu.

Un alt autor, care a fost un aprig activist de partid și nomenclaturist, "dezicându-se" de originile sale politice abia în preajma anului 1989, (și-a modificat atitudinea politică abia în 1987, după cum spune el), a fost Silviu Brucan. Fiind unul dintre cei care au introdus "Comunismul" în România și care au contribuit la evoluția acestuia, mai ales în plan ideologic, Brucan are "meritele" sale în alcătuirea și publicarea "*Scrisorii celor șase"*, apoi în "călătoria" întreprinsă în mai multe state, în vara și toamna anului 1989: S.U.A., Marea Britanie, Franța, Israel și U.R.S.S., întoarcerea în România constituind o surpriză pentru toată lumea, probabil că chiar și pentru Nicolae Ceaușescu. Acest versat activist de "partid și de stat", obișnuit cu situațiile limită și cu ghidarea luptelor politice spre finalul dorit, a scris lucrări cu caracter memorialistic și documentar ori a acordat interviuri referitoare la meritele sale revoluționare, evidențiind rolul deosebit jucat de el în anumite momente și ipostaze[8]. Despre acest personaj marcant al Revoluției Române din decembrie 1989, unul dintre editorii săi afirma că "*Este poate singurul a cărui prezență publicistică a reflectat marile schimbări de curs istoric, de la instaurarea Comunismului la Revoluția Română din decembrie 1989, și poate cel mai influent politolog al perioadei de tranziție spre Capitalism. Indiferent de modul în care vor fi apreciate faptele relatările și părerile*

[7] Între altele, menționăm lucrarea care a generat discuții şi interpretări ulterioare, nu totdeauna binevoitoare din partea criticilor, *Marele şoc din finalul unui secol scurt. Ion Iliescu în dialog cu Vladimir Tismăneanu,* Editura Presa Națională, Bucureşti, 2004. În ce-l priveşte pe Vladimir Tismăneanu, potrivit propriilor afirmații făcute la TVR, a fost coleg de clasă cu Nicu Ceauşescu, fiu de nomenclaturist, educat în regimul zis comunist şi care, după moartea tatălui său, a emigrat în Statele Unite ale Americii, ajungând politolog şi analist al regimurilor comuniste din Europa de Est.

[8] Enumerăm aici lucrările lui SILVIU BRUCAN: *Îndreptar-dicționar de politologie,* Editura Nemira, Bucureşti, 1993; *Stâlpii noii puteri în România,* Editura Nemira, Bucureşti, 1996; *Dialectica politicii mondiale,* Editura Nemira, Bucureşti, 1997; *O biografie între două revoluții: De la capitalism la socialism şi retur,* Editura Nemira, Bucureşti, 1998; *Generația irosită.Memorii,* Editura Teşu, Bucureşti, 2007.

sale, istoricii nu vor putea trece peste o bibliografie atât de bogată și întrepătrunsă cu istoria ultimilor cincizeci de ani"[9]. Cele spuse sunt adevărate, dar nu știm cât adevăr a spus personajul Brucan!

În legătură cu Revoluția Română din decembrie 1989, Silviu Brucan însuși va scrie despre sine și despre Revoluție: "*În sfârșit, chiar informații despre Revoluția noastră, din decembrie 1989, sunt rare și de aceea există o mare cerere pentru "**adevăr**". Relatarea mea despre Revoluția Română din decembrie 1989 este cea a unuia care a fost **acolo** unde se petreceau evenimentele și se luau deciziile majore și deci a unui martor la istorie. Încerc să reconstitui evenimentele așa cum le-am văzut și cunoscut, dar sunt conștient că, fiind doar unul dintre actorii revoluției, numai un istoric de profesie va fi în stare să scrie istoria ei completă"*[10].

Atent la nuanțe și interpretări Silviu Brucan va avea grijă de propria imagine, plasându-se în mijlocul evenimentelor și arogându-și cele mai importante merite, pentru ca, după revoluție, să se retragă, aparent, din viața politică, jucând rolul unui observator și sfătuitor, dar și critic, al vieții politice românești post-revoluționare. Grija față de propria imagine l-a făcut să-și caute propriul dosar de la Securitate, instituție pe care, așa cum vom vedea mai departe, a înfierat-o permanent. Afirmațiile sale și modelele politice sugerate sau creionate au atras mulți adepți, mai ales din rândurile politicienilor de dreapta, dar și de stânga, personajul Brucan fiind urmărit cu atenție și în străinătate.

Un alt memorialist-analist și documentarist al Revoluției Române de la 1989, iubitor de scenarii – el însuși fiind un cunoscut regizor de filme, iar în momentul revoluției aflându-se în Germania, de unde a revenit urgent,- Sergiu Nicolaescu oscilează, în cărțile sale, între comploturi și revoluție, comploturile și scenariile fiind exterioare revoluției și împotriva acesteia, având scopul de a o compromite[11]. Celebrul regizor de filme istorice și de acțiune, mărturisea într-una dintre cărțile sale, referitor la Revoluția Română din decembrie 1989: "*Și*

[9] SILVIU BRUCAN, *O biografie între două revoluții: De la capitalism la socialism şi retur,* p. 5. (În continuare vom cita: SILVIU BRUCAN, *De la capitalism la socialism şi retur).*

[10] Idem, *Generația irosită,* p. 14.

[11] Dintre lucrările documentate, folosind mărturiile a mii și mii de oameni care au depus declarații la Comisia senatorială privind evenimentele din 1989, amintim: SERGIU NICOLAESCU, *Revoluția. Începutul adevărului. Un raport personal,* Editura Topaz, Bucureşti, 1995; *Un senator acuză,* Editura PRO, Bucureşti, 1996; *Recviem pentru adevăr, 1999,* Editura Topaz, Bucureşti, 1999; *Lupta pentru putere. Decembrie 1989,* Editura ALL, Bucureşti, 2005.

deodată, ca o explozie, a venit revoluția noastră, născută din demnitatea ce părea moartă. O clipă de sacrificiu. De libertate și de bucurie! S-a născut o speranță, după vremuri telurice. O clipă, pentru că, din nou, au apărut trădătorii, delatorii istoriei, gata să nege totul. Încercarea de a compromite revoluția, prin urmările ei, este înșelăciune. Mă ridic împotriva acelora care neagă revoluția, care o atribuie unor aranjamente personale, care vor să ne jefuiască de un posibil ideal; împotriva tuturor din afară, care afirmă că totul a fost o minciună și prin asta dovedesc că ne consideră dușmanii lor"[12].

În altă parte, referindu-se tot la perceperea Revoluției Române din decembrie 1989 și la necunoscutele ei, susținând că a fost un proces intern fără amestec din alte părți, Sergiu Nicolaescu nu excludea diversiunile străine împotriva revoluției și a României însăși, luând poziție împotriva denigratorilor revoluției. "*În acest fel a fost negată revoluția, sau, cum afirma dl Paler:* ***"revoluția furată",*** *teză preluată de Ion Caramitru cu* ***"revoluția confiscată"*** *și alții cu negarea revoluției ("****Ievoluție")****sau susținerea tezei absurde a lo viturii de stat. Deci, interpretări dirijate ideologic, politic și valorificate propagandistic. Aceiași* ***"inamici"*** *ai revoluției, bineînțeles că neagă, în egală măsură, teroriștii și, aberant, diversiunea radioelectronică sau intervenția străină, chiar și cea sovietică. Desigur, toate aceste argumente, aruncate pe ici, pe colo, fără susținere și uneori chiar dovedind ignoranță, nu urmăresc altceva decât denigrarea unor adversari politici sau răfuieli personale"*[13]. Facem precizarea aici că Sergiu Nicolaescu, în calitate de președinte al *Comisiei Senatoriale pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989 (*1991-1992), apoi de vicepreședinte al acesteia (1992-1996), a avut acces la mărturii și documente dintre cele mai diverse și mai importante, multe dintre ele cu caracter *strict secret*, așa încât, fie și teoretic, afirmațiile sale ar trebui să fie credibile ca să nu spunem veridice. Ținând însă cont de cele afirmate de noi la începutul acestei cărți și de faptul că autorul nu este un istoric și analizează faptele subiectiv, din punctul de vedere al omului politic, nu vom accepta, *tale-quale,* tot ceea ce a scris și afirmat Sergiu Nicolaescu, și supunându-le criticii și comparației cu alte dovezi și afirmații ale altor autori.

De o factură cu totul aparte este lucrarea memorialistică a lui Petre Roman[14] – alt actor de marcă al Revoluției Române din decembrie 1989 – în care, mai mult decât justificativ și decât era necesar, face o prezentare

[12] Idem, *Revoluția. Începutul adevărului,* p. 9.

[13] Idem, *Lupta pentru putere,* p. 14.

[14] PETRE ROMAN, *Libertatea ca datorie,* ediție revăzută și adăugită, Editura Fundației PRO, Bucureşti, 2006.

autobiografică a vieții sale și a "carierei" revoluționare, în special a perioadei când a fost Prim-ministru al României. Lucrarea sa preia din modelele oferite de Ion Iliescu și Silviu Brucan, aducând și unele acte oficiale în susținerea afirmațiilor sale.

Tot în rândul lucrărilor memorialist-documentar-justificative vom menționa și ampla lucrare a lui Teodor Brateș, unul dintre redactorii Televiziunii Române (TVR) care a transmis, în direct, cele mai numeroase, ciudate și interesante știri și care a și fost acuzat ulterior de către revoluționari și oamenii politici ai vremii[15]. Mărturiile cuprinse în cele trei volume ale cărții sale ar trebui considerate ca fiind cele mai veridice și de primă mână, dacă nu am cunoaște că cele mai multe dintre ele – știri, zvonuri, ordine militare, declarații etc. - au reprezentat rezultatele unei manipulări și dezinformări crase, cu consecințe deseori tragice privind victimele revoluției. Este adevărat că există scuza lipsei de timp privind verificarea știrilor și nevoia acută de comunicare și de "coordonare" a acțiunilor militar-revoluționare, dar tot atât de adevărat este și faptul că tocmai neverificarea știrilor, zvonurilor și ordinelor a condus la evenimente dintre cele mai tragice. Conștient că "știrile" date atunci pe postul de televiziune au putut produce numeroase tragedii, autorul continua să creadă că demersul său este valoros și se înscrie în efortul de aflare a *adevărului* cu privire la Revoluția Română din decembrie '89. Mai mult, el se va ridica împotriva afirmațiilor făcute de Sergiu Nicolaescu, în vara anului 2005, recunoscând însă că toate "probele" strânse și prezentate Comisiilor și instanțelor nu reprezintă decât "fragmente de adevăr" și acelea îndoielnice. În acest sens este, credem noi, revelatoare confesiunea sa de la începutul ultimului volum al trilogiei sale.

*„De la început mă simt obligat să dau explicații în legătură cu opțiunea pentru includerea în TRILOGIE a unor momente care au marcat diferite faze ale acestui demers publicistic pentru a ajunge, totuși, în forma (să zic finală) supusă acum atenției cititorului. Poți, oare, să rămâi indiferent când, într-o anumită etapă a definitivării volumului de față, îți este dat să citești că: "**Adevărul despre revoluție nu se va afla niciodată!"?** Afirmația aparține lui Sergiu Nicolaescu și a fost reprodusă de întreaga presă la 8 iulie 2005, după audierea cunoscutului regizor, în calitate de martor, în șirul cercetărilor Parchetului privind "evenimentele din decembrie 1989". Ar fi fost bine să fi adăugat aserțiunii sale măcar un cuvânt. Să*

[15] TEODOR BRATEŞ, *Trilogia revoluției române în direct. Câteva zile dintr-o viață. I. 22 decembrie '89 în Studioul 4 al RTV. II. 23 decembrie '89 în Studioul 4 al RTV. III. 24 decembrie '89 în Studioul 4 al RTV,* Editura Ager-Economistul, Bucureşti, 2004 (În continuare vom cita: TEODOR BRATEŞ, *Trilogia revoluției române în direct).*

spună ***"adevărul integral despre revoluție nu se va afla niciodată".*** *Dacă este așa ("adevărul despre revoluție nu se va afla niciodată"), ce sens are și tentativa mea, de până acum și de acum înainte, de a prezenta Revoluția Română din decembrie 1989 în direct? Sigur, fiecare este liber să spună ce crede, ce gândește, dar să auzi așa ceva, de la un om care a scris impresionantul volum "****Cartea Revoluției Române****", de la cel care a fost autorul unui raport parlamentar pe tema dată, care a făcut, deseori, cunoscute documente de mare valoare și le-a interpretat cu o incontestabilă perspicacitate, pare destul de ciudat. Ce or fi conținând textele fostului senator (a publicat și o carte intitulată "Un senator acuză")? Oare datele consemnate, multe cu probe indubitabile, nu reprezintă – cel puțin – fragmente de* ***adevăr*** *despre revoluție?"*[16]. O atare judecată din partea autorului nostru seamănă mai mult cu panica și teama că ar putea fi acuzat cândva de faptul că "știrile" prezentate de el au fost nu doar false, ci au produs și pagube, mai ales victime. De aici, considerăm noi, grija deosebită a lui Teodor Brateș ca "*adevărurile"*sale să fie considerate veridice.

II. Mergând tot pe linia memorialisticii și a mărturiilor, dar de altă natură, de consemnare simplă și de recunoaștere a meritelor revoluționare – *să se știe că am fost acolo și am făcut ceva* – se înscriu alte și alte ***cărți de memorii, cu caracter literar-jurnalistic.*** Acestea, fie că sunt cărți de autor, fie că sunt interviuri sau chestionare, "culese" și prelucrate de alții, la diferite momente după revoluție, constituie totuși, *adevăruri personale și subiective* care, în coroborare cu altele, de aceeași natură sau diferită, să se constituie în părți ale unui *adevăr real-obiectiv* care să poată conta în studierea Revoluției Române din decembrie 1989 și a evenimentelor de atunci.

Între aceste lucrări amintim pe cele scrise de Viorel Domenico[17], un jurnalist provenind din rândurile armatei, care a cules mai multe interviuri de la participanții la evenimentele pe care le prezintă, ele constituindu-se în tot atâtea mărturii ale unor "nume grele" sau ale unor participanți "mărunți". Pe aceeași linie se înscrie și interviul luat de Dinu Săraru generalului Victor Atanasie Stănculescu, unul dintre "eroii" importanți ai Revoluției Române din decembrie 1989[18], ca și genul de interviuri prelucrate, chiar dacă provin de

[16] *Ibidem,* III, p. 9.

[17] VIOREL DOMENICO, *După execuție a nins,* Editura Militară, București, 1992; *Ceaușescu la Târgoviște,* Editura "Ion Cristoiu" S. A., București, 1999.

[18] *Dinu Săraru în dialog cu Victor Atanasie Stănculescu generalul Revoluției cu piciorul în ghips. Interviu-fișe pentru un posibil roman,* Editura Rao, București, 2005.

la actori de frunte ai revoluției. Aici menționăm una dintre lucrările lui Alex Stoenescu[19], ca și cărțile scrise de Romulus Cristea[20], unul dintre revoluționari și participant la evenimente.

De o cu totul altă factură este cartea-mărturie a lui Grigore Buciu, participant și el la evenimente, în calitate de ofițer al Armatei Române, care analizează faptele din perspectiva informațiilor la care avea acces. De aceea mărturiile și afirmațiile sale, coroborate cu ale altora și cu unele "documente" pot constitui piese importante în Dosarul Revoluției Române din decembrie 1989. Spre deosebire de alți autori proveniți din rândurile Armatei, Buciu are și alte păreri mult nuanțate, pe care nu se sfiește să le afirme. *"**Eu cunosc foști militari** care au avut, sau și-au asumat, un rol oarecare în revoluție, au izolat comandanți, au arestat contra-informatori, **au prins diversioniști sau teroriști, dar cărora încă le este frică să vorbească despre asta.** Le este teamă de răzbunări, de justiție și de speculativii oportuniști. Acțiunea militarilor în stradă a fost o încercare grea, cu implicații psihologice și morale enorme, iar izolarea în unități o închisoare cu toți pereții de gratii. În ambele situații am fost năpădiți de vinovăție, mai mult sau mai puțin declarată sau recunoscută. Motivul acestei vinovății constă în faptul că cetățeanul din noi n-a putut ieși din uniformă, să devină revoluționar"*[21]. Să ne gândim că aceste rânduri au fost scrise la aproape două decenii de la Revoluție, ele reprezentând o anumită stare de spirit, care se întâlnește nu doar la foștii militari ci și la ofițerii celorlalte instituții de forță ale statului: Miliția și Securitatea.

Memoriile și mărturiile unor civili sau militari, prezentate pe larg de ei înșiși, sub forma unor interviuri, sau comunicări la diverse simpozioane, alcătuiesc cea mai mare parte a lucărilor privind Revoluția Română din decembrie 1989[22].

---

[19] ALEX MIHAI STOENESCU, *Interviuri despre revoluție,* Editura Rao, Bucureşti, 2006.

[20] ROMULUS CRISTEA, *Revoluția 1989,* Editura "România pur şi simplu", Bucureşti, 2006; *Revoluția română. Mărturii şi documente,* Editura "România pur şi simplu", Bucureşti, 2007.

[21] GRIGORE BUCIU, *Cum mi-am petrecut revoluția în Ministerul Apărării Naționale,* Editura Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, Bucureşti, 2008, p. 132.

[22] Sub formă de exemplu amintim aici colecția de reviste ale Institutului Revoluției Române, intitulată "*Caietele Revoluției",* care a ajuns la 22 de numere. Tot aici menționăm unele simpozioane, ținute la Timişoara, unde, multe dintre comunicări se

III. O altă categorie ***de publicații și lucrări documentate și conținând numeroase "acte" oficiale*** sunt cele produse de unele instituții ale statului, fie că erau de forță sau politico-ideologice. Vom începe cu cea mai "veche" (carte) dintre ele, adică publicată la scurtă vreme după petrecerea faptelor (22-26 decembrie 1989), aparținând Televiziunii Române. Despre importanța unei asemenea lucrări-document vorbește chiar președintele Radioteleviziunii Române din 1990, academicianul Răzvan Theodorescu, afirmând că: *"Record mediatic, premieră mondială,* ***transmiterea - Revoluției Române din decembrie 1989, în direct*** *- ce obișnuit sună acum acest titlu! - rămâne un document istoric de excepție pe care Televiziunea Română nu avea dreptul să-l așeze cuminte pe rafturile arhivelor sale, așteptând exegezele viitorului. Cititori ai acestei cărți, veți găsi adunate aici testimonii ale unui crâmpei de istorie tragică și eroică, purtând cu ele prospețimea, imediatețea, dramatismul clipei. Foarte adesea ele sunt disparate, alteori se întâmplă a fi convergente, uneori se contrazic, alteori se împlinesc unele pe altele. Aidoma oamenilor obișnuiți, în viața lor de fiecare zi, chiar dacă părtașii la aceste evenimente au putut fi, într-un ceas al vieții lor, oameni neobișnuiți, în viața lor dintr-o zi fără asemănare"*[23]. Spre deosebire de *Trilogia* lui Brateș, despre care am vorbit mai înainte, această lucrare are meritul că nu comentează faptele și evenimentele, ci le transcrie de pe benzile magnetice așa cum s-au petrecut, oferind astfel caracterul documentar al informației și obiectivitatea autorilor lucrării față de aceste știri.

Din partea Radiodifuziunii Române s-a editat, mult mai târziu decât lucrarea Televiziunii (motiv pentru a putea bănui pe autorii lucrării de subiectivism), o culegere de documente privind programele radiodifuzate în perioada 17-25 decembrie 1989, acestea fiind însă selectate. În nota asupra ediției, autorii acestei interesante și prețioase culegeri atrag atenția tocmai asupra faptului că, datorită condițiilor din acele zile, cea mai mare parte a informațiilor difuzate în eter au fost neverificate și, în consecință, false, ele producând mult rău românilor, care le-au preluat în consecință, și au crezut în ele, punându-și aceleași întrebări pe care ni le-am pus și noi în prefața acestei cărți, motiv

constituie în tot atâtea mărturii despre Revoluție şi evenimentele petrecute atunci: ***, *O enigmă care împlineşte şapte ani. Timişoara, 1989-1996,* Editura Fundația Academia Civică, Bucureşti, 1997; ***, *Întrebări cu şi fără răspuns. Decembrie 1989,* Memorialul Revoluției, Bucureşti, 2001. Asemenea publicații au fost mai numeroase, dar nu este cazul şi momentul să vorbim despre ele acuma.

[23] ***, *Revoluția Română în direct,* I, coordonator Mihai Tatulici, Televiziunea Română, Bucureşti, 1990, p. 5.

pentru care vom da un pasaj consis tent din această notă.

Existența unor pete în desfășurarea Revoluției Române din decembrie 1989, amestecul de informații reale cu analize contradictorii, aprecierile extrem de variate, în care gustul pentru senzațional face pact cu scepticismul exagerat, impun publicarea, în continuare, a documentelor referitoare la acest subiect. Numeroase instituții care au jucat un rol însemnat în desfășurarea evenimentelor – Armata, Televiziunea, Serviciul Român de Informații, Ministerul de Interne, Agerpres-ul și chiar presa străină - au publicat deja culegeri de documente din timpul Revoluției Române din decembrie 1989.

În desfășurarea evenimentelor, ofensiva psihologică prin undele radio, constituie un capitol asupra căruia nu s-a stăruit îndeajuns. Se urmărea provocarea revoltei românilor sau pregătirea opi niei publice internaționale în vederea unei intervenții în forță? Sunt întrebări pe care și le pune oricine ascultă cu atenție înregistrări ale programelor difuzate în decembrie 1989, atât de către Radio România cât și de către posturile străine. Undele radio au transmis informații care au făcut "carieră", au generat puternice trăiri emoționale. Aceste informații au circulat de multe ori după principiul bumerangului; s-au întors uneori împotriva românilor care, de altfel, le-au preluat fără discernământ. Cel mai bun exemplu pentru a ilustra cele înainte afirmate este cel oferit de relatarea dinamicii numărului victimelor revoluției: cifre diferite, subtil gradate, configurate cu detalii emoționale în formule diferite, cu argumente care ofereau credibilitate cifrelor exagerate. Știrile despre numărul victimelor erau transmise uneori de posturi de radio care nu aveau corespondenți la fața locului sau erau "corespondenți" voluntari. Oricum, cifrele nu erau verificate! Trebuie să spunem, au fost însă și posturi de radio care au difuzat cu prudență profesională aceste informații!

Și atunci, se naște firesc o altă întrebare: radioul a informat sau a dezinformat în decembrie 1989? Apariția unui volum de documente cu titlul "E un început în tot sfârșitul. Culegere de documente din programele difuzate, de posturile de radio, în zilele de 17-25 decembrie 1989", nu ar putea răspunde tranșant la această întrebare, dar ar putea fi – credem noi – de un real folos celor ce speră într-o cuprinzătoare înțelegere a Revoluției Române din decembrie 1989"[24].

Precizarea făcută în notă atrage atenția asupra informației oferită de Radio în acele vremi, nu întotdeauna corectă, și care a produs pagube și victime în rândul populației, amplificând unele incidente și contribuind la

[24] ***, *E un început în tot sfârșitul. Culegere selectivă din programele radiodifuzate în zilele de 17-25 decembrie 1989,* coordonator Mariana Conovici, Societatea Română de Radiodifuziune, Bucureşti, 1998.

crearea sau augmentarea legendei *"teroriștilor"*. Spre deosebire, volumul oferit de Televiziunea Română, deși bănuiește existența știrilor false atrăgând atenția asupra lor, nu își propune să facă o selecție a acestora, evident, și din lipsa timpului necesar, colectivul de aici grăbindu-se să pună la dispoziția celor interesați informațiile brute, neprelucrate, cercetarea urmând să-și spună mai târziu cuvântul. Nu aceeași situație o întâlnim în lucrarea lui Teodor Brateș care, deși o editează târziu – peste 15 ani de la evenimente – consideră că nu este nevoie să atragă atenția asupra știrilor date de domnia sa pe post, ele fiind considerate veridice, dar nu ezită să polemizeze cu Sergiu Nicolaescu pe tema aflării adevărului despre revoluție.

Așadar, până acum "*informațiile*" pe care le avem la dispoziție, privind evenimentele din decembrie 1989 și chiar după aceea, fie că au fost prelucrate și curățate de elementele care ar fi putut deturna "*concluziile reale*", fie că au fost trunchiate și scoase din context, puse între paranteze, așa încât să creeze noi obstacole în calea cercetării, dând astfel impresia că "*adevărul*" nu va putea fi aflat niciodată ori, dimpotrivă, că el a fost deja spus de către unii autori și nu mai există alte "*adevăruri*".

O categorie aparte de surse, așa cum am mai afirmat, o reprezintă cele provenind de la instituțiile de forță: Armata, Miliția, Securitatea. Cele mai multe lucrări cu caracter documentar provin de la Armată, așa încât ne vom ocupa mai întâi de acestea, Miliția, respectiv Securitatea, arătându-se mult mai atente în prezentarea informațiilor, indiferent de natura lor. O primă lucrare, care a cunoscut două ediții, a fost redactată și tipărită la cinci ani și respectiv la nouă ani de la Revoluția Română din decembrie 1989[25], ultima ediție producând chiar și o declarație din partea Ministerului Apărării Naționale, dată la 21 aprilie 1998, în care tonul este de disculpare și de coinculpare în evenimente și a celorlalte instituții de forță, deși ofi cial Armata este "*interesată în clarificarea tuturor aspectelor implicării sale în Revoluția Română din decembrie 1989, în spiritul adevărului și al răspunderii potrivit legii*"[26]. În prefața la a doua ediție autorii fac unele precizări privind adăugarea de noi documente scoase din Arhivele Militare, dar mai ales informează publicul larg că au fost scoase altele – scheme, hărți, planuri etc. - din lipsă de spațiu și datorită costurilor mari, precum și datorită faptului că civilii nu ar putea interpreta planurile în cauză, mai ales că lipsesc total știrile despre celelalte forțe implicate în

[25] ***, *Armata română în Revoluția din decembrie 1989. Studiu documentar,* ediţiile 1 şi 2, coordonator general Costache Codrescu, Editura Militară, Bucureşti, 1994, 1998.

[26] *Ibidem,* p. 15.

evenimente: Miliție, Securitate și Grăniceri, lipsuri de natură să împieteze asupra adevărului[27]. Cu alte cuvinte, autorii și-au dat seama că au "*spus*"prea multe *adevăruri* și că acestea ar putea dăuna instituției? Greu de precizat, însă suficient pentru a pune semnul îndoielii în dreptul acestor "*informații"* și de a le verifica și prin alte mijloace, inclusiv prin mărturiile unor militari, după cum am arătat mai sus. Ceea ce surprinde și mai mult la o lucrare cu caracter oficial, care vine din partea Armatei, este lipsa trimiterilor la fondurile documentare. În lucrare sunt înserate pasaje din ordine, note telefonice, alte documente, tabele și anexe alcătuite pe garnizoane și unități militare, dar nu există nici măcar o trimitere la Arhivele Militare, la fonduri și dosare, ca să nu mai vorbim de file ale acestora, nici nu ni se spune dacă *"documentele"* la care se face referire sunt copii, originale, restituiri etc., cu alte cuvinte, informațiile oferite nu pot fi verificate și astfel ele trebuiesc utilizate cu mare atenție și se nasc întrebări legitime: are Armata de ascuns ceva dacă nu face trimiteri? Dorește Armata să se disculpe sau să se autoinculpe? Armata dezinformează și manipulează informația sau spune adevărul? Este convinsă conducerea Armatei că procedând astfel pune capăt suspiciunilor în legătură cu rolul ei în revoluție, sau le amplifică? Și întrebările ar putea continua, urmând să revenim asupra lor mai târziu.

Imediat după *Raportul* oficial al Armatei, doi foști ofițeri ai săi au produs două volume de documente și mărturii cu privire la revoluție și evenimentele din 1989, făcând trimiteri chiar și la unele surse externe, atât din est cât și din vest[28]. Prima carte a celor doi autori este mai mult un studiu asupra evenimentelor din decembrie 1989, completat cu anexe de documente și cu repere bibliografice. În ce privește documentele, ni se spune că se găsesc în Arhivele Militare, *Fondul Decembrie 1989,* fără a se indica dosarul, pachetul etc., așa încât nu se pot verifica afirmațiile celor doi și nici veridicitatea documentelor prezentate. A doua lucrare este o culegere de documente române și străine, inclusiv telegrame de presă sau articole publicate. Ca și în prima lucrare, informațiile interne scoase majoritar din Arhivele Militare nu au ca indicație decât: *Fondul Decembrie 1989,* lipsind alte precizări, în vreme ce toate materialele externe au trimiteri precise la volume de documente, ziare, titluri

[27] *Ibidem,* p. 13-14.

[28] CONSTANTIN SAVA, CONSTANTIN MONAC, *Adevăr despre decembrie 1989. Conspirație. Diversiune. Revoluție...,* Documente din Arhivele Armatei, Editura Forum, Bucureşti, 1999; *Revoluția Română din decembrie 1989 percepută prin documentele vremii,* Mărturii incendiare din Arhivele Militare, Editura Axioma Edit, București, 2000.

sau autori, pagini etc., așa încât ele devin credibile putând fi consultate oricând de către specialiști și cei interesați. Ne pu nem întrebarea: De ce nu s-a indicat complet sursa unde se află documentele citate? A se susține că ele continuă să fie clasificate și să reprezinte: "*secret militar",* sau și mai mult: "*secret de stat",* nu poate fi acceptat. Odată ce actul în cauză a fost publicat undeva, indiferent în ce condiții și de către cine, el își pierde caracterul *secret* devenind un act de interes public și poate fi cercetat de oricine. Și aici apar suspiciuni și întrebări: Există oare, în actele menționate, referiri și mărturii care nu trebuie să fie cunoscute? De ce se dorește menținerea unor bănuieli și suspiciuni asupra unei instituții care s-a aflat în ambele ipostaze în timpul revoluției: de reprimare și de apărare? Sunt întrebări la care vom căuta, în măsura posibilului, să găsim un răspuns, mai târziu.

Un material complex, interesant, dar care ridică alte semne de întrebare, îl reprezintă *Sinteza aspectelor rezultate din anchetele efectuate de Parchetul Militar în perioada 1990-1994, în cauzele privind evenimentele din decembrie 1989*[29]. Acest material, așa cum se prezintă, are o vădită tentă de subiectivism. Multe cazuri prezentate, în care militarii sunt autorii faptelor, au fost scoase de sub urmărirea penală sau aceasta nici nu a început, în vreme ce altele au fost înaintate și de câte trei ori unor instanțe (prin recursuri ale Procuraturii Militare), mai ales dosarele privind faptele unor milițieni și securiști, indiferent de grad, împrejurări și loc. Pe de altă parte, după cum vom analiza la momentul potrivit, multe *"întâmplări"* în care a fost implicată Armata și din care au rezultat victime s-au produs datorită unor civili sau a unor zvonuri neverificate și neconfirmate de nimeni, soldații ajungând să se împuște reciproc. Dacă în aceste situații semnele de întrebare nu lipsesc, atât în ce privește haosul și degringolada care există în Armată, în special la nivel de conducere, cât și în ce privește lipsa de coordonare a acțiunilor, în schimb, așa cum vom arăta mai departe, sunt făcute incriminări clare la adre sa unor unități, comandanți și militari, dar și la alții, iar trimiterile la dosarele penale sunt bine precizate așa încât oricine dorește alte lămuriri ori verificarea veridicității afirmațiilor le poate studia, motiv pentru care vom ține cont de acest document pe parcursul redactării acestei lucrări.

Un alt gen de relatare "*documentată"* a Revoluției și a evenimentelor

[29] Lucrarea dactilografiată, însumând 327 de pagini a fost pregătită la cererea Comisiei Senatoriale privind cercetarea evenimentelor din decembrie 1989, nefiind dată publicității, la fel ca și alte documente ale Comisiei, dar poate fi cerce tată, la fel ca și alte acte, un exemplar xerografiat aflându-se în Biblioteca Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989.

din 1989-1990 aparține Ministerului de Interne[30]. Pe lângă multă literatură și o prezentare foarte "angelică" a Miliției și Securi tății, în cele două volume sunt înserate extrase după documente deja cunoscute, precum și unele informații provenind din interiorul Ministerului de Interne. Toate acestea însă, la fel ca în raportul oficial al Armatei, nu fac trimitere la nici un fond arhivistic sau la vreun dosar ori alt act de arhivă sau bibliotecă, în măsură să poată fi verificat și cercetat, așa încât veridicitatea unor informații trebuie pusă sub semnul îndoielii. Pe de altă parte, dincolo de tonul elegiac al relatării, cartea – căci despre o carte este vorba și mai puțin de un raport sau culegere de documente – urmărește stabilirea unui anume *adevăr,* acela al Ministerului de Interne, poziție pe care o declară și o evidențiază de la bun început.

"În decembrie 1989, în România au avut loc evenimente cruciale pentru devenirea noastră istorică. Evenimente care, în anumite momente și locuri, au luat o turnură tragică: au fost morți și răniți, a curs sânge, viața unor familii a fost dramatic marcată pentru totdeauna. În acele zile, deasupra oamenilor și locurilor s-a întors norul cenușiu al suspiciunii. Și mai târziu, când calvarul părea a se fi încheiat, umbra lui a continuat să existe, fixând întâmplător sau dirijat, asupra multor destine, anatema stigmatulu, condamnând astfel, întru eternul oprobiu al semenilor, între alții și oameni a căror vină nu a fost alta decât de a fi făcut parte din structurile unei instituții – Ministerul de Interne – fără de care, niciunde și nicicând, societatea n-ar putea să existe. Apoi, rând pe rând, demersurile unor istorici, sociologi, gazetari, analiști politici, în anumite zone, pentru anumite categorii ale spectrului socio-profesional românesc, au defrișat hățișul de minciună și umbre, permițând ca, ici-colo, evenimentele trecute să se vadă în contururile lor reale. Dar ceața nu s-a risipit pentru toți, și nu asupra tuturor celor petrecute atunci s-a făcut lumină. Este nevoie încă de timp, pentru ca adevărul să devină, în sfârșit, cunoscut. Nu bucăți din el, nu felii din această sferă, pe coaja căreia întâmplarea și interesele au desenat arabescuri fanteziste, ci adevărul întreg, profund, cu atât de complexa sa încrengătură de relații stabilite, în momentul faptelor, între cei, cunoscuți și necunoscuți, ce au fost personajele Revoluției Române din decembrie 1989"[31]. Deși textul citat este frumos, poetic și filosofic, am putea spune, surprinde faptul că, deși scrisă la cinci ani de la revoluție, autorii cărții nu reușesc să pronunțe

[30] ***, *Pledoarie pentru istorie. Ministerul de Interne în decembrie 1989. I. Șase zile care au zguduit România,* coordonator general Ion Pitulescu, fără editură, București, 1995; *II. Anul Nou se naște în sânge,* coordonator Vladimir Alexandrescu, Editura Universal Pan, Bucureşti, 1998.

[31] *Ibidem,* I, p. 7.

decât o dată și într-un colț de rând cuvântul: *Revoluție* și fără a face proces de intenție cuiva, mergând pe prezumția de *nevinovăție*, ne întrebăm astfel care a fost motivul pentru care nu vorbesc deschis despre revoluție.

Te puteai aștepta ca în volumul al doilea al acestei cărți, scris la trei ani distanță de primul când, la nouă ani de la revoluție, se "aflaseră" deja unele "*adevăruri"* despre problemele majore ale acesteia, autorii să adopte un alt stil și, de la disculpare verbală, să producă dovezi și să incrimineze pe adevărații *"vinovați"* ai evenimentelor din decembrie 1989, dar te surprinde tonul ușor iritat din cuvântul introductiv al lucrării, motiv pentru care socotim nimerit să dăm întregul pasaj.

*"S-a acreditat – și considerăm necesară o revenire lămuritoare – ideea violenței evenimentelor din decembrie 1989 în România. (*A se observa că nu se vorbește despre revoluție). *Și s-a adus ca argument principal numărul de victime, incomparabil mai mare decât în toate celelalte țări central și est-europene la un loc, pe fondul aceleași schimbări. În respectivul context au fost puse în balanță atrocitățile cărora le-au căzut victime slujitori ai diferitelor structuri de asigurare a liniștii și ordinii publice. Și, astfel, cele două jumătăți ale mărului păreau a se îmbina perfect. Mai trebuia doar puțin lustru – televiziunea în special și mijloacele de informare, în general, realizând cu ușurință operațiunea și imaginea a fost gata: Un popor răbdător, dar capabil de o extremă violență când răbdarea îi ajunge la limită (**"să te ferească Dumnezeu de explozia mămăligii!"**), niște organisme de represiune superinstruite și de o "aberantă" fidelitate față de un dictator nebun, în sfârșit, condimentul unor superforțe diabolice, țesând, din afară, o plasă perfectă în care celor 23 milioane de români le-a fost rezervat, fiecăruia, un rol și un loc.* ***Scenariul scris la Hollywood sau la Mosfilm, a fost acceptat ca atare de majoritatea cronicarilor istorici ca și de actorii înșiși.***

Or, realitatea românească în decembrie 1989 a fost mult diferită de acest tablou, pe cât de atrăgător, ca spectaculozitate, pe atât de fals. Lucrurile au stat mult mai prozaic, dimensiunea eroilor a fost mult mai departe de hiperbolele legendei, pe cât s-a grăbit să o zugrăvească o imaginație – colectivă sau nu – înfometată de fabulos. Și când afirmăm asta, nu încercăm o micșorare nici a meritului, nici a riscului, conștient sau doar instinctiv, asumat de acei oameni, în acele zile fierbinți. Dimpotrivă. Căci, abia văzând întâmplările și personajele la proporțiile lor reale, putem descifra mecanismul interior, într-adevăr colosal, al acelor evenimente. Și putem înțelege un element esențial, poate cel mai important, în aparentul său paradox: ***în România, revoluția se consumase deja, în fond, înainte de acel sfârșit de decembrie. Ea a căpătat, în acele zile, doar un***

nume şi o identitate. *(sic!?!).* ***Iar în ceea ce priveşte "represiunea", departe de a fi fost cea mai fermă dintre toate cele survenite în ţările fostului bloc comunist, ea nu a atins nici măcar pragul minim, pe care l-ar fi impus nu apărarea unui sistem sau a unui om, nici a unor norme de ordine şi linişte publică (şi aici este, credem, elementul cel mai important), şi nici măcar propriul instinct de autoapărare.*** *Acest "amănunt" este de natură a lămuri, nu doar printr-un simplu sofism, realitatea românească, (faptul că) psihologia acestui popor, transferată din abstractul manualelor, în realitatea străzii, a fost (voit sau nu) trecută neobservată.*

Să punem, aşadar, acum, această întrebare şi să o propunem spre dezlegare amatorilor de cimilituri istorice. Cum se face că, în diferite locuri, în care lucrători ai Ministerului de Interne au fost agresaţi, maltrataţi, schingiuiţi, unii chiar ucişi, în cele din urmă, ei nu au încercat – nici în acele situaţii extreme - să se apere, folosind mijloacele de care dispuneau? Este greu, nu-i aşa, de găsit o explicaţie? ***Dar această non-reacţie, în clipele în care în joc era propria viaţă, lămureşte de ce nici în alte momente, evident mai puţin dramatice, aceşti oameni, dar şi ceilalţi, aparţinând aceloraşi structuri, ca şi ale lor, n-au acţionat. Nu din laşitate, nici dintr-o bruscă, miraculoasă revelare a unei misiuni divine, ci, pur şi simplu, pentru că ei înşişi aparţineau acelei magme în mişcare, aceleiaşi mulţimi care, dintr-o dată, îşi găsise alt sens, o ordonare a nemulţumirilor şi necazurilor individuale către o anume direcţie"***[32](Subl. ns., M. A.).

Din acest amplu pasaj se desprind mai multe idei interesante pe care le vom mai aborda pe parcursul scrierii acestei cărţi, dar pe care le evidenţiem de pe acum. Lăsând la o parte afirmaţia uşor peiorativă şi oximoronică despre bunătatea-cruzimea extremă a Poporului Român, constatăm încercarea de acreditare a ideii că ceea ce s-a întâmplat în decembrie 1989 – nu era vorba despre o revoluţie – ar fi fost un scenariu urzit la Hollywood sau la Mosfilm. De asemenea, nu putem să nu ne întrebăm la ce s-au referit autorii lucrării în cauză atunci când au scris că *"în România, revoluţia se consumase deja"?!!.* Să fi fost vorba doar că Revoluţia se încheiase odată cu plecarea Ceauşeştilor sau era vorba de altceva şi atunci despre ce anume?!!! Mai ales că, în continuare, se afirma că *"ea* – revoluţia – *a căpătat în acele zile doar un nume şi o identitate"?* Să fie aici "**dovada**" a ceea ce s-a susţinut şi se susţine încă în legătură cu Revoluţia Română: *complot, lovitură de stat, revoluţie furată sau confiscată?* Dacă este aşa, de ce nu se afirmă deschis acest lucru, ci doar se sugerează, rămânând la

[32] *Ibidem,* II, p. 5-7.

latitudinea cititorului să creadă ce dorește? La ce oare se vor fi referit autorii cărții în cauză, atunci când au afirmat că represiunea nu a fost cea mai fermă dintre cele intervenite în blocul socialist și că a fost departe de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în caz de "apărare" a ordinii? Mai departe, cum trebuie să interpretăm afirmația privind lipsa de reacție a unor milițieni și securiști agresați: nu aveau arme și nu s-au putut apăra pentru că acestea fuseseră predate, închise și sigilate, sau aveau arme și nu au ripostat din alte motive, considerând că oricum vor fi găsiți vinovați? Care este adevărul aici? Repetăm, nu ne vom opri acum asupra posibilelor și probabilelor răspunsuri la asemenea întrebări, dar nici nu puteam trece peste ele fără să le punem.

Din această ipostază, "cartea-raport" a Ministerului de Interne devine interesantă și, dincolo de "documentele" folosite, la care nu se face trimitere, credem că exprimă puncte de vedere personale ale autorilor, și nu numai, în legătură cu ce s-a întâmplat în decembrie 1989. De altfel, așa cum am discutat și despre alte asemenea "cărți", documentele folosite de autori, tocmai pentru că nu au trimiteri, pot da naștere la interpretări și nu doar la îndoieli, iar de aici și până la a considera Revoluția Română din decembrie 1989 drept *complot, lovitură de stat,* sau să se afirme că a fost *"furată"* sau *"confiscată",* nu mai este mult. De altfel, așa cum spuneam, atari informații combinate cu interviurile-mărturii sunt revelatoare și pot deveni temeiuri pentru etichetele de mai sus.

În afara acestor cărți documentare, care poartă girul oficial al instituțiilor pe care le reprezintă, există, tot la acest capitol, unele lucrări-interviu ca și unele cărți-mărturii ale unor conducători de instituții secrete (în realitate de forță, înainte de 1989, sau moștenitoare ale acestora). Faptul că este vorba de conducătorii unor asemenea instituții, mărturiile lor, fie și aluzive, pot stârni discuții, întrebări, suspiciuni, nedumeriri etc., mai ales atunci când interviurile sunt luate de autori interesați, adepți cu orice preț ai teoriei *loviturii de stat* în România anului 1989. În altă ipostază, unii șefi de servicii secrete, la comanda acestora în 1989, nu pot "**mărturisi**" decât de bine și despre fapte bune, fiind condamnați – așa cum afirmă ei înșiși – la "**discreție**".34

Dialogul dintre Alex Mihai Stoenescu și Virgil Măgureanu – primul șef al Serviciului Român de Informații (fosta Securitate) după 1989 – ar putea fi extrem de interesant și este incitant de altfel, numai că fostul șef al serviciului secret acreditează nonșalant teza "*loviturii de stat"* din afară, printr-o înțelegere între superputerile de atunci – URSS și SUA – și între serviciile lor secrete: KGB și CIA, explicând, într-o formă logică și credibilă, desfășurarea evenimentelor din 1989, la nivel global.

După cum știm astăzi cu toții – dinăuntrul și din afara țării – scenariul după care s-a produs prăbușirea în lanț a regimurilor comuniste a avut, de astă dată, dimensiuni continentale fiind pregătit timp de aproape un deceniu (cam de la moartea lui Brejnev) în strânsă legătură cu modul în care s-au mișcat "plăcile tectonice" ale puterii mondiale în zona Europei de Est. Foarte posibil ca această dezintegrare a unor regimuri de mână forte, la o proporție fără precedent în istorie, să fi avut, cum s-a spus de atâtea ori, o motivație economică, mai precis lipsa performanței economice. Dar este la fel de evident că lucrurile întâmplate – și convenite, cum se știe, la nivelul cel mai înalt al puterii mondiale – au fost produse, cu migală, în laboratoarele ***„Ocultei mondiale"****, de astă dată înțelegându-se, prin acest lucru, principalele servicii secrete. Nu cred că este lipsită de temei ipoteza că ajungerea unei puteri oculte, de calibrul KGB, la conducerea URSS, prin Iuri Andropov, a permis ca în laboratoarele de la Lubianka să se planifice înlocuirea puterii comuniste de tip vechi, a "clicii incompetente și corupte", cu una mai eficientă, desigur tot autoritaristă, dar care să mențină la cota necesară și pe plan mondial ambițiile imperiale ale "maicii Rusii". Acest impuls, venit dintr-o direcție de inspirație ocultică, arată că predominanta atotputernicului serviciu secret asupra celorlalte sectoare de putere ale statului bolșevic era indiscutabilă. Nu mai este, de asemenea, de mult, un secret, că înțelegerile de la Malta între exponenții politici ai celor două superputeri, SUA și URSS, au fost însoțite, din umbră, de acorduri corespunzătoare la nivelul celor mai redutabile servicii de informații din lume – CIA și KGB. Considerentele de natură ideologică au contat prea puțin în contextul acelui frământat an 1989. Dimpotrivă, a prevalat, în mod absolut, voința celor doi mari de a face să se prăbușească întregul edificiu al regimurilor comuniste din Europa de Est. După cum știm, acest colaps nu a cuprins și regimurile comuniste din China, Cuba, Coreea de Nord și Vietnam"*[33].

Deși nu face subiectul cărții de față, nu putem să nu observăm că distinsul autor al rândurilor citate nu ne spune nimic despre faptul că **una a fost "înțelegerea" și altul "rezultatul"**, cu toate punerile de acord între cele două servicii, uitând, voit sau nu, să discute despre factorul "om" și factorul "națiune" care, în condițiile anului 1989 și după, au evoluat dincolo de "scenarii", pe drumuri proprii, luând prin surprindere "*ocultele mondiale*". La fel, nu ne explică distinsul autor cărui gest *umanitar* sau de *bune maniere politico-secrete* se datorează faptul că ambele superputeri și serviciile lor secrete au fost "*de acord*" să lase "*în viață*" regimuri comuniste ca cele din China, Cuba și Coreea de

[33] ***, *De la regimul comunist la regimul Iliescu. Virgil Măgureanu în dialog cu Alex Mihai Stoenescu,* Editura Rao, Bucureşti, 2008, p. 5-6.

Nord, în contextul în care, cel puțin China și Cuba, generau probleme majore celor două mari state. Fără a nega judecata fostului șef al spionajului românesc, post-revoluționar, suntem de părere că discuția în această direcție trebuie mult adâncită și că nu putem pune etichete și emite ipoteze de lucru, cu valoare de axiome, fără a analiza mai întâi toate aspectele problemelor apărute atunci și fără a cunoaște integral termenii "*înțelegerilor",* despre care se făcea vorbire. Vom avea prilejul să mai revenim asupra acestui gen de lucrări pe parcursul acestei cărți.

Un alt gen de "mărturie" sau "analiză" - nici nu știm cum să-i spunem mai bine – este lucrarea scrisă de fostul șef al Serviciului Secret de Informații Militare, în funcție la 22 decembrie 1989[34]. Pe coperta acestei cărți apar subtitlurile sau precizările: *"din tainele unei cariere dedicate Armatei și Serviciului Secret de Informații Militare; dezvăluiri din culisele militare ale Revoluției Române; opinii cu privire la fenomenul terorist-diversionist din decembrie 1989",* de natură să înflăcăreze imaginația cititorilor și a celor interesați care speră să afle, în paginile acestei cărți, răspunsuri la noianul de întrebări – cred că s-a putut observa deja acest lucru – care privesc Revoluția Română din decembrie 1989 și nu numai. Numai că entuziasmul cercetătorului se domolește subit și el devine circumspect după ce ia act de avertismentul autorului care ține să precizeze că, într-o primă variantă, cartea s-a intitulat *"**Transparențe... dintr-o viață condamnată la discreție",** dorind astfel să sugerez că cele consemnate, metaforic vorbind, nu reprezintă decât părțile aisbergului ce pot fi văzute, multe alte episoade, petrecute în anii slujiți de mine în armată sau în serviciile de informații militare, rămânând încă, independent de voința mea, sub protecția legislației în vigoare. Și cum acestea din urmă ar reprezenta cel mai mare interes, pe măsura scrierii lor, am realizat că, de fapt, eu sunt "**condamnat la discreție"**, de unde și titlul sub care le-am reunit*"[35], precizare care atrage atenția că autorul nu poate spune mai mult decât i se permite, în conformitate cu legile de organizare și funcționare a serviciilor secrete, dar cel avizat poate să extragă anumite informații, citind "printre rânduri".

Fără a avea pretenția de "documente", atare gen de lucrări privind Revoluția Română din decembrie 1989 au totuși importanța lor și noi vom ține cont de ele în măsura – așa cum am mai spus – în care informațiile oferite, în coroborare cu altele, pot elucida anumite probleme și pot stabili anumite

[34] Viceamiral(r) ŞTEFAN DINU, *Condamnat la discreție,* Editura Neverland, Bucureşti, 2009.

[35] *Ibidem,* p. 10.

"*adevă ruri obiective",* atât de necesare.

IV.O altă categorie de surse sunt cele ***jurnalistico-literare,*** prezentate sub forma unor articole și "analize", la *cald,* ale unor fapte și evenimente, petrecute atunci, sau, sub forma unor analize, inetrviuri, eseuri despre revoluție, sau cu persoane care au fost implicate în revoluție. Unele dintre aceste lucrări fiind deja menționate mai înainte, despre altele vom discuta la acest paragraf, iar altele vor fi menționate mai departe.

Un asemenea tip de carte este culegerea de articole și pamflete a lui Ion Cristoiu, de analize, interviuri și comentarii de și despre Revoluție, despre oamenii ei, despre politicienii momentului și despre problemele apărute după decembrie 1989, în special cele generate de luptele politice dintre diferitele grupări și partide abia apărute și Frontul Salvării Naționale (FSN), care preconiza să se constituie în partid politic[36]. Scrisă pe un ton ușor ironic sau zeflemist, alteori pesimist și grav, lucrarea este interesantă mai ales prin aceea că reflectă starea populației și "pulsul" opiniei publice în primele luni de după Revoluție și atitudinea populației și a mass-media față de politicienii vremii.

Un alt fel de lucrare – între gazetăria cronicărească și analiza istoricului – o reprezintă cea coordonată de profesorul Ioan Scurtu și scrisă cu studenții Facultății de Istorie ai Universității din București, în primele luni ale lui 1990, cu alte cuvinte imediat după revoluție[37], dar privind retrospectiv la evenimentele de atunci (21-26 decembrie), consemnate de către studenți în calitate de martori oculari ai evenimentelor. Este un gen de lucrare extrem de interesantă, o lucrare-școală am putea spune, care pune la îndemâna cercetătorului o serie de informații, cel puțin delicate pentru unii, infirmând sau confirmând, prin simplitatea și "obiectivitatea" lor, multe dintre aserțiunile unor interesați cu privire la revoluție, motiv pentru care ne vom referi mai pe larg la lucrarea în cauză, în capitolul următor.

De o factură aparte – model utilizat de mai mulți autori – este cartea de interviuri comentate și prezentate despre eroii Revoluției. Unul dintre acești autori reușește să prezinte, ca pe o scenă de teatru, nu mai puțin de 43 de personaje ale Revoluției Române din decembrie 1989[38]. Într-un cuvânt înainte,

[36] ION CRISTOIU, *Punct și de la capăt,* Editura Publishing House ELF, București, 1991.

[37] ****, Sfârșitul dictaturii. București, 21-25 decembrie 1989,* coordonator Ioan Scurtu, Editura "Clio", Craiova, 1990.

[38] VARTAN ARACHELIAN, *În fața dumneavoastră Revoluția și personajele sale,* Editura Nemira, Bucureşti, 1998.

intitulat sugestiv *"Observațiile unui istoric"*, Florin Constantiniu analizează cartea lui Vartan Arachelian și-i evidențiază calitățile, subliniind că "*Domnul Vartan Arachelian are marele merit de a fi știut să-și aleagă interlocutorii și să conducă dialogul cu o adevărată "artă a conversației", încât ei să aducă în dezbatere elementele capitale ale cunoștințelor și opiniilor lor*"[39]. Alte lucrări, din aceeași categorie, analizează evenimentele de după 22 decembrie 1989 și din primele luni ale anului 1990, adică până la crearea primelor instituții democratice din România, urmând să vorbim mai pe larg, despre ele, la capitolele respective.

Spuneam că tot în această categorie de surse am introdus și o serie de cărți-eseu despre revoluție și despre evoluția României post-revoluționare, lucrări menite să evidențieze direcțiile bune sau greșite în care s-a îndreptat societatea românească, după decembrie 1989, începând evident cu momentul Timișoara, acolo unde a început și a fost victorioasă, prima oară, Revoluția Română din decembrie 1989. Cel mai prolific și mai reprezentativ, în acest domeniu, ni s-a părut a fi Claudiu Iordache, el însuși revoluționar timișorean și unul dintre inițiatorii și conducătorii **Frontului Democratic Român**, prima organizație politică anticeaușistă, apărută la Timișoara[40]. Nu odată autorul, dezamăgit de întorsătura lucrurilor post-revoluționare, își pune întrebarea, la fel ca mulți alții, dacă ce s-a petrecut în România, în decembrie 1989, a fost o conjurație sau o revoluție și constată cu amărăciune: "*Conjurații comuniștilor buni au câștigat nu războiul, ci o bătălie vinovată și absurdă! Comuniștii răi, speriați, împrăștiați, ascunși, umiliți, n-au opus, după fuga dictatorului, aproape nici o rezistență! Dar câteva luni mai târziu, în raportul de forțe abia creat, poziția lor avea să se schimbe! Încă din 12 ianuarie ,90, comuniștii răi au pus la cale răsturnarea Consiliului Revoluționar de la Timișoara, și au reușit! A fost primul semnal al forței lor, ce se refăcea cu repeziciune! În primul semestru al anului ,90, trebuie să ne imaginăm România împărțită în trei: România comuniștilor ceaușiști, România comuniștilor KGB-iști, România elitei noncomuniste*"[41].

Folosind uneori un ton patetic, alteori disperat și dezamăgit, autorul

[39] *Ibidem,* p. 10.

[40] Menționăm aici câteva dintre cărțile, pe care le socotim reprezentative, ale lui CLAUDIU IORDACHE: *Isus s-a născut la Timişoara. Decembrie '89*, Editura Helicon, Timişoara, 1994; *România pierdută,* Editura Irini, Bucureşti, 1995; *Singur între români,* Editura Irini, Bucureşti, 1997; *Polul de putere,* Editura Irini, Bucureşti, 2002; *O Românie de câştigat sau o naţiune în descompunere (Elegie pentru generaţia mea)*, Editura Irini, Bucureşti, 2006.

[41] CLAUDIU IORDACHE, *Isus s-a născut la Timişoara,* p. 63.

reușește să pună în discuție teme care și astăzi sunt ocolite cu grijă de politicieni și de către unii cercetători, alții pomenindu-le tan genţial, fără a le acorda spațiul și atenția pe care le merită. Un astfel de punct de vedere îl întâlnim într-una dintre lucrări, referitoare la societatea românească, cu și fără Ceaușescu. *"Dacă în locul lui Ceaușescu ar fi fost Iliescu, în România, Comunismul-totalitar ar fi fost mai lung, iar post-Comunismul-totalitar scurtat. Un Iliescu în fruntea Congresului al XIV-lea n-ar mai fi adus o Revoluție Română din decembrie* 1989, *ci o abdicare nesângeroasă, a sa și a Comunismului-totalitar însuși. A fost neșansa lui Ion Iliescu să ajungă prea târziu, și în comunism și în postcomunism, la conducerea unei Românii blocate"*[42]. Interesant punct de vedere asupra căruia merită să mai discutăm și o vom mai face, în paginile unei viitoare cărți.

În altă parte, un Claudiu Iordache dezamăgit de evoluția societății românești post decembriste, mărturisește, cu tristețe și deznădejde chiar că *"am scris acest eseu ce constituie un omagiu adus celor mulți care fac din viața lor neștiută singura sursă de supraviețuire a țării în care trăiesc, nu pentru a mă tângui, ci pentru a dezvălui ceea ce o societate întreagă s-a străduit să ascundă!"*[43]. Sunt exprimate aici adevăruri cutremurătoare, care ar trebui să dea de gândit politicienilor români acum, la două decenii de la revoluție. Nu este cazul aici și acum, dar o simplă comparație între viața oamenilor în urmă cu două decenii și acum, ar putea da dreptate strigătului disperat al lui Claudiu Iordache și, de ce nu, ar trebui să dea de gândit multora care au profitat de pe urma Revoluției Române din decembrie 1989.

V. O altă categorie de surse o reprezintă ***cărțile despre revoluție și despre societatea românească post-decembristă***. Fie că este vorba despre eseuri, de studii elaborate, simple comunicări, păreri și teorii cu privire la revoluție și problemele sale, multe vizând implicațiile externe, aceste lucrări acoperă o gamă foarte largă de probleme. Unele analizează obiectiv și echidistant evenimentele revoluționare și ceea ce a urmat până la adoptarea noii Constituții a României; altele susțin teorii mai mult sau mai puțin fanteziste privind "scenarii" puse la cale de forțe străine, oculte, interesate în distrugerea economică și teritorială a României; o altă categorie vizează teoria "*loviturii de stat",* în care, un grup de comuniști a fost înlocuit cu un alt grup de comuniști, cu sau fără ajutorul Moscovei. Alte lucrări dezbat teoriile formulate de primele, situându-se de o parte sau de alta a taberelor, în funcție de calitatea argumentelor, interese politice

[42] Idem, *România pierdută,* p. 154.

[43] Idem, *O Românie de câștigat,* p. 15.

de moment sau afecțiunile politice față de unii dintre mai marii zilei. Între acestea se înscriu și lucrări cu un caracter special, mai mult niște instrumente de lucru, care, fără a intra în polemici inutile și sterile, pun la îndemâna celor interesați – cercetători și publicul larg – o serie de materiale și informații absolut necesare privind cunoașterea, studierea și înțelegerea Revoluției Române din decembrie 1989 și nu numai. Fără a avea pretenția de a le aminti pe toate, - nu este cazul și locul, mai ales că noi ne referim în special la aspectele din București ale Revoluției Române din decembrie 1989 și la urmările acestora, și nu la întreaga țară, după cum am mai spus deja – vom menționa câteva, la categoriile amintite.

Vom începe mai întâi prin a aminti că o contribuție importantă la studierea și cunoașterea Revoluției Române din decembrie 1989 o au materialele apărute în publicațiile Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989 (IRRD)[44]. În al doilea rând situăm lucrările de autor (cărți – n.c.) ale aceluiași Institut. În ce privește subiectul acestor cărți, amintim aici autori precum: Ioan Scurtu[45], Alesandru Duțu[46], Mihai Iacobescu[47], Teodora Stanciu, Alexandru Oșca și Gheorghe Neacșu[48]. În aceeași categorie de lucrări se înscriu și culegerile de studii și comunicări de la simpozioanele naționale și internaționale, realizate

[44] Revistele: *Clio 1989* şi *Caietele revoluției*. Prima a juns la numărul 8, cu o apariție bianuală; cea de-a doua, cu o apariție trimestrială și cu ocazia unor evenimente deosebite, a ajuns la 22 de numere.

[45] IOAN SCURTU, *Revoluția Română din Decembrie 1989 în context internațional,* Editura enciclopedică și Editura Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, București, 2006; ediția adăugită în limba franceză, *La Révolution Roumaine de décembre 1989, dans le contexte international de l'epoque,* Editura Revoluției Române din Decembrie 1989, Bucureşti, 2008; o nouă ediție revăzută și adăugită în engleză, *The Romanian Revolution of December 1989 in International Context,* Editura "Redacția Publicațiilor pentru Străinătate, București, 2009.

[46] ALESANDRU DUȚU, *Revoluția din 1989. Cronologie,* Editura Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, București, 2006; în fază avansată de pregătire se află și ediția a doua revăzută și adăugită.

[47] MIHAI IACOBESCU, *Descătușarea (1985-1991): Perestroika, Revoluția din 1989 și Românii din Imperiul Sovietic,* Editura Junimea, Iași, 2009.

[48] TEODORA STĂNESCU-STANCIU, *Activitatea C.P.U.N.,* I; ALEXANDRU OȘCA, GHEORGHE NEACȘU, *Activitatea CPUN. Documente,* II-III, Editura Mega, Cluj-Napoca, sub tipar.

de către IRRD[49], dar și alte lucrări, conținând materialele unor simpozioane internaționale privind Revoluția Română din decembrie 1989, așa cum a fost cel de la Timișoara, din 1996[50].

Unul dintre partizanii cei mai înfocați ai teoriei *loviturii de stat* este Alex Mihai Stoenescu, autorul mai multor lucrări de analiză și interviuri comentate privind Revoluția Română din decembrie 1989 și urmările sale[51]. De partea cealaltă a teoriei comploturilor și a scenariilor privind preluarea puterii, de către neocomuniști sau *kriptocomuniști,* s-au situat numeroși alți autori care au încercat, sub formă de articole, eseuri sau studii să convingă asupra veridicității ideilor lor. Amintim aici, cu titlu de exemplu, pe ziaristul de la "Europa Liberă", Nicolae Stroescu[52], care acoperă anii 1989-1991; comentatorul și analistul Stelian Tănase[53] care face o analiză comparată a Revoluției Române din decembrie 1989 și a celorlalte revoluții europene, cu realizări și neîmpliniri.

De un incontestabil folos este lucrarea privind prăbușirea regimurilor din Europa de Est[54], cu o serie de documente provenind de la Ministerul

[49] Amintim aici lucrările: ****. *1989 – An decisiv în istoria Europei,* coordonator Alexandru Oșca, conține comunicările Simpozionului internațional cu același nume, din octombrie 2007, Târgoviște, Editura Mega, Cluj-Napoca, 2008; ediția în limba engleză: *1989 – decisive year in the History of Europe,* coordinated by Alexandru Oșca, Editura Paralelea 45, Pitești, 2008; ****, Revoluția din Decembrie 1989 și integrarea europeană a României. Lucrările sesiunii științifice a IRRD din 21 decembrie 2007, cu prilejul aniversării a 18 ani de la Revoluția Română din Decembrie 1989,* coordonator Prof. univ. dr. Ion Calafeteanu, Editura militară, București, 2008; ****, *Accentuarea crizei de regim în țările socialiste europene,* coordonatori Ion Calafeteanu și Alexandru Oșca, cuprinzând materialele Simpozionului internațional cu același nume de la Pitești, octombrie 2008, în curs de apariție.

[50] ****, *O enigmă care împlinește șapte ani. Timișoara, 1989-1996,* Comunicări prezentate la Simpozionul cu același titlu de la Timișoara (18-19 decembrie 1996), Editura Fundația Academia Civică, București, 1997.

[51] Dintre lucrările care ne interesează în mod deosebit menționăm: ALEX MIHAI STOENESCU, *Istoria loviturilor de stat în România. IV/2. "Revoluția din decembrie 1989" - o tragedie românească,* Editura Rao, București, 2005; *Din culisele luptei pentru putere. 1989-1990. Prima guvernare Petre Roman,* Editura Rao, București, 2006.

[52] NICOLAE STROESCU, *Pe urmele Revoluției,* Editura Albatros, București, 1992.

[53] STELIAN TĂNASE, *Revoluția ca eșec. Elite și societate,* Editura Humanitas, București, 2006.

[54] DUMITRU PREDA, MIHAI RETEGAN, *1989. Principiul dominoului. Prăbușirea regimurilor comuniste europene,* Editura Fundației Culturale Române,

Afacerilor Externe al României, privind rapoartele ambasadorilor în anul 1989, până la 26 decembrie. La fel de interesante, pentru punctele lor de vedere și problemele ridicate – cu erori intenționate sau nu – sunt și lucările altor autori, care au plecat, o vreme, din România și s-au întors după 1989, deși continuă să activeze și să lucreze în străinătate[55]. Interesanta analiză a evoluției României în perioada 1948-1989, sub forma unui "raport final", chiar dacă suferă de numeroase inadvertențe și inexactități, rămâne un instrument de lucru necesar în condițiile României de astăzi, când, mai puțin se discută politici și programe și mai mult se aduc acuze între diversele grupări sociale și politice, etichetările cele mai felurite nelipsind[56].

VI. Nu putem încheia prezentarea noastră istoriografică fără a menționa aici și unele ***lucrări ale autorilor străini, privind fie regimul politic și Revoluția Română din decembrie 1989,*** fie revoluțiile europene din 1989 sau, ordinile politico-militare ale Europei și lumii după 1989 în viziunea unor oameni politici interesați de problemele globalizării, supremației mondiale și divizarea lumii în temeiul credințelor religioase, confesiunilor, culturii și civilizației etc. și mai puțin pe criterii economice, demografice sau de altă natură, în vreme ce alți autori, continuând în bună măsură activitatea și concluziile "Clubului de la Roma", au încercat să readucă în discuție problemele cu adevărat serioase pentru omenire[57]. Titlurile și mai ales cuprinsul acestor lucrări, sugerează, în

Bucureşti, 2000.

[55] Cu titlu de exemplu amintim lucrările: lucrarea publicată inițial în limba engleză și tradusă apoi în limba română: *De la utopie la istorie. Revoluțiile din 1989 și urmările lor,* coordonatori Sorin Antohi şi Vladimir Tismăneanu, Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2005; lucrarea editată inițial în limba engleză şi tradusă apoi în limba română a lui VLADIMIR TISMĂNEANU, *Stalinism pentru eternitate. O istorie politică a comunismului românesc,* Editura Polirom, Iași, 2005.

[56] ***, *Comisia Prezidențială pentru analiza Dictaturii comuniste din România. Raport final,* coordonatori Vladimir Tismăneanu, Dorin Dobrincu, Cristian Vasile, Editura Humanitas, Bucureşti, 2007.

[57] Dintre lucrările mai reprezentative în domeniu, chiar dacă unele dintre ele sunt vădit tendențioase și, de ce nu, chiar răuvoitoare, menționăm: NATHAN GARDELS, *Schimbarea ordinii globale văzută de marii lideri ai lumii,* Ediție Samizdat, Editura "Antet", Filipeștii de Târg, fără an; SAMUEL P. HUNTINGTON, *Ciocnirea civilizațiilor și refacerea ordinii mondiale,* ediție Samizdat, Editura "Antet", Filipeştii de Târg, fără an; ANTONIA RADOS, *Complotul Securității. Revoluția trădată din România,* Editura Saeculum I. O., Bucureşti, 1999; CHRISTIAN DUPLAN, VINCENT GIRET, *Viața în roșu. Nesupușii. Varșovia, Praga, Budapesta, Bucureşti. 1968-1989,* vol. III-IV, Editu-

bună măsură, tendințele despre care am vorbit mai înainte și, pe de altă parte, lipsa de cunoaștere și de înțelegere a românilor dar și a altor popoare din estul Europei. Am risca să afirmăm aici că în ce privește Capitalismul – mai nou, societățile "*democratice*" - lucrurile par a fi mai ușor de înțeles și explicat, în privința regimurilor socialist-totalitare și naționaliste, nu comuniste, și în plan general și în plan particular ele se explică mult mai greu și numai de către cei care au trăit permanent în aceste regimuri. De pildă, credem că mult mai reale și mai credibile sunt afirmațiile unui Silviu Brucan, Václav Havel, Jeliu Jelev decât ale oricărora dintre autorii străini arătați de noi, pentru bunul și simplul motiv că netrăind permanent în regimul pe care-l descrii, este greu să-l înțelegi; faptul că unii dintre cei care au trăit în aceste regimuri au trecut de partea criticilor și analiștilor "*democrați",* din motive politice sau personale, nu credem că schimbă prea mult lucrurile și numai strigătele, afirmațiile și proclamațiile nu pot ține locul documentelor și al realităților care, de fiecare dată, pot fi altele*.

Așa cum am spus la începutul acestui capitol, am urmărit doar unele repere istoriografice care să ne folosească în redactarea acestei cărți și nu ne-am propus, în nici un moment, o prezentare istoriografică exhaustivă a lucrărilor dedicate fie Revoluției Române din decembrie 1989, fie revoluțiilor europene din 1989. Unele lucrări pe care nu le-am citat aici vor fi utilizate la redactarea unei viitoare cărți, ca și altele, despre care am vorbit prea puțin, ce vor fi utilizate la capitolele în cauză, din aceeași carte. Precizăm, de asemenea, că ne-am propus să analizăm, într-o viitoare carte, evenimentele petrecute în București, începând de la fuga lui Nicolae Ceaușescu, din clădirea Comitetului Central al Partidului Comunist Român și până la crearea primului Parlament democratic al României – Consiliul Provizoriu de Uniune Națională (CPUN) - la 9 februarie 1990, perioadă pe care o considerăm a fi „revoluționară", tocmai datorită schimbărilor fundamentale care au avut loc.

---

ra Nemira, Bucureşti, 2000; ANNELI UTE GABANY, *Cultul lui Ceauşescu,* Editura Polirom, Iaşi, 2003; GEORGE GALLOWAY, BOB WYLIE, *Prăbuşirea. Ceauşeştii şi Revoluția Română,* Editura Irini, Bucureşti, 2004; ***, *Teoretizarea revoluțiilor,* coordonator John Foran, Editura Polirom, Iași, 2004; TOM GALLAGHER, *Furtul unei națiuni. România de la comunism încoace,* Editura Humanitas, București, 2005.

* Presa recentă și mai puțin recentă nu încetează a face "*dezvăluiri"* prin care persoane antiregim, de notorietate înainte și după 1989, s-au dovedit a fi angajați ai serviciilor secrete socialiste sau ale URSS. Vezi, de exemplu, cazul Poloniei în cotidianul "Ziua" din 30 mai 2009, la "Dosare Secrete". Nu credem că mai este necesar să vorbim de situația de la noi, unde asemenea cazuri sunt mai numeroase.

TEATRUL ROMÂNESC ÎN RETROSPECTIVA CELOR DOUĂZECI DE ANI DE LA REVOLUȚIA ROMÂNĂ DIN DECEMBRIE 1989

Ana Scarlat
(România)

Sunt conștientă că în acest mediu academic discursul meu va face poate o notă discordantă. Dar experiența mea de actriță și de diplomat cultural îmi conferă, la această distanță, în timp, să fac o succintă analiză a fenomenului teatral românesc dinainte și după Revoluția Română din decembrie 1989.

ARTA TEATRALĂ, artă veche de când lumea, am fost învățați s-o numim și ***arta cuvântului rostit***. Ca orice artă își are și ea legile ei, meșteșugul său propriu, predat de la o generație la alta, îmbogățită, în decursul mileniilor, de la grecii antici încoace. TEATRUL are o vechime, de aproape trei mii de ani.

Că TEATRUL a fost și a rămas o oglindă a timpului prezent nu o știu numai oamenii de teatru. Au știut-o, în toate epocile și reprezentanții puterii politice.

Textele dramatice, spectacolele aluzive nu au fost interzise sau modificate doar în regimul totalitar comunist. Ele au fost controlate de cenzura tuturor timpurilor. Iar pedepse pentru criticile aduse puterii de oricând și de oriunde s-au aplicat dintotdeauna și creatorilor de teatru.

În regimul totalitar din a doua jumătate a secolului XX, în care a trăit România, TEATRUL a ocupat un loc important în politica culturală a conducerii de partid. Ca unul dintre instrumentele de propagandă ale partidului unic, politica repertorială a instituțiilor teatrale și muzicale era dirijată de secțiile de cultură și propagandă centrale și locale, conform directivelor la zi, elaborate de conducerea de partid.

Administrația centrală și locală prevedea bugete și încasări obligatorii. Acest buget, odată cu începutul revoluției culturale din 1971, proporțional cu măsurile restrictive economice și financiare, se subția din ce în ce. În goana pentru plata datoriilor, în iernile grele, fără lumină și căldură, din ultimul

deceniu a dictaturii, instituțiile de cultură au fost obligate să se susțină printr-un „sistem de autofinanțare". Un sistem aberant. Puterea avea pretenția performanțelor culturale, dar cu un minim de cheltuieli din partea sa. Să ne aducem aminte de recomandarea cinică a dictatorului: „descurcați-vă!", „mai puneți-vă un rând de haine." Întreaga economie și cultură s-a conformat. „S-a descurcat". În condiții inumane. Să ne aducem aminte de serile în care publicul umplea sălile neîncălzite ale teatrelor din capitală și rămânea în paltoane, iar, pe scenă, actorii jucau în haine nu întotdeauna groase, iar apa din paharul de pe masă îngheța, sau din podul scenei mai pica câte un șobolan amorțit de frig. În toate cabinele în care actorii se îmbrăcau și se machiau era permis să lumineze câte un bec chior și atât. În goana obligatorie după încasări, atelierele teatrelor confecționau contractual, cu cooperative meșteșugărești, diferite mărfuri, de la sicrie, la haine de damă. Aprovizionarea cu materiale pentru confecționarea decorurilor și costumelor se făcea pe bază de relații personale, de bunăvoință și, la urma urmei, din respect față de cultura țării. Nu spun cuvinte mari. Aceste donații sau vânzări, pe post de deșeuri, le făceau directori de întreprinderi, din domenii foarte diferite de activitate. Fabrici, uzine, cooperații de toate felurile, ajutau teatrele. Evident, situația umilitoare în care teatrul românesc era constrâns să supraviețuiască, își avea proveniența în disprețul total al „conducătorului suprem" față de arta teatrală. Nu a iubit teatrul, nu vedea spectacole. Dar emitea directive. I se poate trece în cont interzicerea, în 1961, a unui minunat spectacol cu *„Proștii sub clar de lună"* de Theodor MAZILU, un autor de excepție, pus la index atunci, pentru 25 de ani. Importantului activist, care era, pe atunci, viitorul dictator al României, spectacolul i s-a părut „imoral", pentru omul nou, socialist. Devenit după scurt timp șef al statului, grație consilierilor de specialitate, a fost avertizat de pericolul pe care îl putea reprezenta orice spectacol de teatru. **Cuvântul rostit,** seară de seară, pe scenă, în fața câtorva sute de oameni, reprezenta un pericol mai mare pentru putere decât o carte tipărită în câteva mii de exemplare, răspândită pe întinsul țării. Cartea, după ce era citită, rămânea așezată într-un raft. Pe când contactul direct, cu un public atent la vorbe, electriza oamenii. În pauză și în drum spre casă, ori a doua zi, la serviciu, comentau și difuzau altora „șopârlele și șopârlițele" auzite din gura interpreților. Restricțiile au însemnat, la urma urmei și ascuțirea minții, șlefuirea talentului creator al regizorilor. Mai toți concepeau pe texte contemporane sau clasice, spectacole montate aluziv, prin metoda „metaforei teatrale," din care publicul pricepea foarte bine mesajul. Aproape întotdeauna se făceau trimiteri la prezentul cel negru.

Activiștii secțiilor de propagandă impuneau, în repertoriul teatrelor, cu minuție farmacologică, procentul de dramaturgie națională, clasică și contemporană, sovietică și ale țărilor prietene, din lagărul socialist, iar pe ultimul loc rămânea dramaturgia universală, clasică sau contemporană. Dramaturgia națională contemporană putea fi reprezentată numai în măsura în care slujea interesele puterii, care îi mai permitea, din când în când, critici „constructive", făcute în interesul corectării lipsurilor și educării în spirit socialist a publicului.

TEATRUL devenise oglinda unor vremuri strâmbe, în care controlul puterii a fost extrem de sever. Așa cum exista un sistem de cenzurare al manuscriselor literare, exista și unul pentru textele dramatice, de orice fel. Multe texte valoroase erau trecute la index, pentru zeci de ani. Dar exista și un sistem de cenzurare al spectacolelor, aflate în faza repetițiilor generale. Celebrele vizionări! Nu de puține ori, în teatrele din provincie s-au deplasat tovarăși de la centru, „însărcinați" să vegheze asupra mesajului ideologic corect, în conformitate cu linia partidului. Schimbările operate la cererea comisiei de vizionare sau neaprobarea unei premiere, anatemizau cariera câte unui regizor, care ajungea chiar să fie poftit să părăsească țara, ori obligat să se mute la alt teatru, din alt colț de țară. Nu odată numele i se trecea pe lista neagră, cu interdicția montării în teatre din capitală și apariției numelui său în presa de specialitate.

În atari condiții totuși teatrul românesc a ajuns un teatru de faimă mondială. Și aici nu pot să nu amintesc actul de naștere, care a generat această originalitate, această încărcătură ideatică a spectacolului, interpretarea rolurilor printr-o implicare „pe viață și pe moarte", cu o ascuțită inteligență scenică, – acest „act de naștere" a fost conceptul de **„re-teatralizare"** a teatrului, elaborat, susținut practic și teoretic de Liviu CIULEI. Domnia sa a declarat deschis, cu argumente de mare competență profesională, că regizorul de teatru trebuie să fie un artist creator, autonom, care poate subordona textul, actului de creație regizoral și scenografic, întreaga montare fiind pusă în slujba mesajului ideatic. Era în anul de grație 1961. S-a iscat o lungă polemică în paginile revistei de specialitate: „Teatrul". Primul spectacol în care maestrul a abandonat stilul realist, impus de putere și a montat, în spiritul **re-teatralizării,** a fost: ***„Cum vă place"*** de Shakespeare, la Teatrul Lucia Sturdza Bulandra. Calitatea de om de teatru total, a lui Liviu Ciulei, arhitect, scenograf, regizor, actor, a generat acest concept, însușit și practicat apoi de generații de regizori și scenografi, mulți dintre ei arhitecți, la bază, specific ce a conferit scenografiei românești o notă cu totul aparte.

Autonomia creatoare pe care regizorii au îndrăznit s-o adopte, a generat spectacole strălucitoare, dar vânate de cenzura puterii în teatrele din întreaga țară. Prima victimă a fost Teatrul Bulandra, așteptat la cotitură. Mă gândesc aici la interzicerea celebrului spectacol: ***„Revizorul”,*** de Gogol, în montarea lui Lucian Pintilie, urmată de demiterea directorului Liviu CIULEI și eliminarea din viața teatrală a lui Lucian PINTILIE, care, pentru ani îndelungați, a luat calea exilului, iar vigilența trepădușilor culturali s-a intensificat. Presa centrală de partid a publicat verdictul consfătuirii pe țară a oamenilor de teatru. Montarea lui Lucian PINTILIE a fost anatemizată. Spectacolul interzis. Eram în anul de grație 1971. Începea revoluția culturală, importată din Asia comunistă. Și totuși circulația ideilor novatoare prin presa de specialitate n-a sucombat. Mai pătrundeau reviste străine, mai plecau în străinătate, cu burse, regizori și scenografi. Ministerul de resort întreținea relații culturale cu numeroase țări, chiar dacă plecările reprezentau un supliciu, din punctul de vedere al formalităților, după cum se organizau și turnee importante în străinătate, dar sub un control strict. Succesele repurtate erau mari, ceea ce în fața activiștilor, vrând ne-vrând, impuneau respect.

În perioada agravării situației din România (vorbesc de anii optzeci), s-au născut montări remarcabile, chiar în absența marilor regizori, care trăiau în exil. Noua generație a directorilor de scenă, crescută la școala re-teatralizării și intrată în contact, la ora aceea, cu celebrul teatrul polonez sau german, a introdus și ea noi forme de expresie, noi modalități de transpunere scenică, cum a fost de pildă vizualizarea sau expresivitatea luminii de scenă, precum și scenografii noi.

Așa zisul limbaj teatral cifrat, metafora, a fost elementul la care spectacolul teatral, după decembrie 1989, a fost nevoit să renunțe. Regia, interpretarea, nu mai reclamau aluzia, se putea adresa direct. Regizorii nu se mai vedeau obligați să recurgă la știutele „subterfugii” creatoare, ceea ce, în primul moment, a reprezentat un mare handicap. Instrumentarul regizoral, respectiv actoricesc, trebuia regândit. Foarte repede, directorii aproape tuturor teatrelor au fost demiși, și numiți alții în loc. Cum se întâmplă în atari momente istorice, tot ce provenea de la „vechiul” regim a fost, nu reconsiderat, ci eliminat. Teatrele s-au trezit fără spectacole. De pus în scenă, nu prea se știa ce anume ar mai fi prins la public. În primul an după revoluție, în capitală cel puțin, în stradă, s-au desfășurat teribile spectacole. După multe luni de zile, s-a montat câte ceva nou, în câte un teatru. Cine s-a dumirit primul, poate și în dorința să-și mai spele din păcatele trecutului a fost „Televiziunea Română Liberă”. Din ianuarie

`90, Televiziunea s-a angajat în montarea unui text, proaspăt scris, la Paris, de Matei VIȘNIEC, trăitor în exil, din 1984, și nejucat până atunci, niciodată, în țară. La foarte scurt timp după difuzarea, pe post, a spectacolului de teatru TV, Matei VIȘNIEC a devenit cel mai jucat autor de teatru din România. Continuă să fie montat și în prezent. Dacă nu mă înșel, în 1996, Festivalul de Dramaturgie Contemporană de la Timișoara i-a consacrat întreaga ediție, din acel an. În acei primi ani după revoluție clasicii și-a reconfirmat actualitatea. Seria montărilor a deschis-o Andrei ȘERBAN, devenit nume de notorietate în regia de teatru și operă, de pe mapamond. Publicul asista vrăjit la *Trilogia Antică,* de la Teatrul Național, din București. După cum și Ion Luca CARAGIALE s-a dovedit, ca întotdeauna, de mare actualitate. Încet, încet, au apărut texte noi, din nefericire prea puține de calitate. Nici în dramaturgie nu au existat manuscrise dosite în sertar.

Din primii ani după revoluție, s-au reîntors, temporar sau definitiv, maeștrii regiei românești, aflați timp de decenii în exil, privați de posibilitatea exercitării profesiei lor în țara de baștină. Liviu CIULEI, din primele săptămâni după revoluție, a fost declarat director onorific al Teatrului Lucia Sturdza Bulandra. S-au întors să lucreze: Lucian PINTILIE,Vlad MUGUR, David Esrig, Radu PENCIULESCU, Alexandru TOCILESCU, acum BELGRADER. Dacă nu mă înșel, chiar la ședința de constituire a UNITER, la începutul anului 1990, a apărut un tânăr regizor canadian, de origine română, care a făcut o carieră remarcabilă în București și provincie. În prezent lucrează la Teatrul Național din Timișoara. E vorba de Alexandru Hausvater.

În primii ani după nouăzeci, au început montările de mare anvergură și răsunet mondial ale lui Silviu PUCĂRETE, la Teatrul Național din Craiova. Ani și ani aceste spectacole, angajate în festivaluri artistice de mare renume, au colindat mapamondul, culegând supreme laude din partea gazdelor. Consacrării sale internaționale i-a urmat angajarea, pe mai mulți ani, în postul de Director al Centrului Național de Artă din Limoge.

Încă de la începutul anului 1990, în viața teatrală, s-au operat și importante măsuri organizatorice. Prima a fost constituirea: Uniunii Teatrale din România. În decursul acestor 20 de ani, Uniunea s-a ridicat până la nivelul unei veritabile Uniuni de Creație. Cu multă pricepere, conducerea Uniunii s-a integrat în rețeaua organizațiilor similare din lume. A obținut din partea uniunilor și rețelelor teatrale din străinătate, o serie de burse pentru toate categoriile de creatori de teatru. Această posibilitate reală, de dezvoltare profesională a artiștilor, a însemnat, din punct de vedere profesional, „alinierea

în rândul lumii", cum se spune. După cum bursele pentru manageri culturali s-au dovedit extrem de utile pentru cei care au devenit, mai târziu, directori de teatre, de festivaluri sau directori de centre culturale românești, în străinătate. Eficiență și seriozitate a dovedit conducerea UNITER și în lansarea și menținerea, până astăzi, a celebrei GALE, care a devenit un adevărat eveniment în viața țării. Să nu uităm de proiectul Galei tinerilor actori, organizată de UNITER, la Mangalia, în asociere cu Primăria locală, de cursurile de vară pentru studenți și tineri actori români și străini, de la Sinaia, și din alte localități din țară, ținute acum de maeștri regiei românești, invitați din străinătate. UNITER, prin editura proprie, se ocupă de lansarea lucrărilor de specialitate, de ultimă oră, din țară și de aiurea.

Organizează an de an și Festivalul Național de Teatru, în cadrul căruia publicul bucureștean poate parcurge întreaga suită a celor mai bune spectacole din țară. Și nu în ultimul rând, aș aminti una dintre realizările foarte importante ale Uniunii Teatrale, alături de celelalte uniuni de creație: alocarea suplimentului la pensia de bătrânețe a creatorilor, acordată tuturor membrilor cotizanți. Văd în asta o mare grijă față de soarta membrilor breslei.

În cei douăzeci de ani care s-au scurs, circulația liberă a valorilor a devenit un bun incontestabil, o stare de normalitate. Prezența la nenumărate festivaluri internaționale, conferințe periodice și consfătuiri ale unor rețele teatrale internaționale, cum e de pildă cea pentru tineret și copii, sau participarea la programe internaționale de educare, prin teatru, a copiilor handicapați sau a celor orfani, programul de asistență umană, prin reprezentații teatrale pentru bătrâni, din spitale sau aziluri și-au dovedit eficacitatea, investind teatrul cu o contribuție deloc neglijabilă la ameliorarea gravelor probleme sociale ale țării. Multitudinea de proiecte teatrale, și de festivaluri, au făcut ca România să se integreze în viața comunității teatrale europene. Două teatre importante din țară sunt membre în Uniunea Teatrală Europeană: Teatrul BULANDRA și Teatrul Maghiar de Stat din Cluj.

După cum, încă de la început, au avut cale liberă, asemenea tuturor domeniilor de activitate din țară, întreprinzătorii particulari. O mare actriță a scenei românești a pornit, încă din 1990, pe un drum anevoios, acela de a înființa primul teatru particular din România post-revoluționară. A avut nu numai sorți de izbândă, dar a repurtat și un succes internațional, de mare răsunet. Este vorba de Valeria SECIU și Teatrul LEVANT. Spectacolul inaugural al acestei companii a și fost primul spectacol invitat, după revoluție, la Bienala de Teatru de la Bonn. Piesa aparținea fostului autor interzis: Matei

VIȘNIEC, iar la Bienală, la cererea publicului, reprezentațiile s-au suplimentat cu un spectacol.

Nu pot să nu menționez prezența frecventă a teatrelor și în programele Institutelor Culturale Românești, de peste hotare, înființate și ele, după revoluție. După cum și istoria festivalurilor de teatru din România înseamnă un capitol aparte, în istoria culturii acestor douăzeci de ani. Dacă, în 1992, primul care a demarat a fost: Festivalul Internațional de Teatru de la Piatra Neamț, au urmat cel de la Satu-Mare, respectiv Sibiu, respectiv Timișoara. Lista ar fi prea lungă, dar Festivalul Shakespeare de la Craiova ocupă, în momentul de față, un loc de frunte, chiar printre festivalurile de profil din lume. Craiova a devenit loc de întâlnire a montărilor Shakespeare, spre desfătarea atât a specialiștilor, cât și a publicului iubitor de teatru. Publicul actual descoperă fascinația spectacolului de teatru. Odată cu consolidarea politică și economică a foarte tinerei democrații, instaurată abia de douăzeci de ani, arta teatrală își ocupă locul cuvenit în viața socială. Vă rog să mă înțelegeți bine. Mă refer strictamente la teatrul profesionist și nu la dumpingul de produse ale industriei de divertisment.

Reorganizarea învățământului universitar din România a prevăzut și înființarea unor catedre de teatru și arta actorului și regizorului în câteva universități de stat și particulare, acreditate. La prima vedere, poate mira pe oricine numărul mare de facultăți de teatru din țară. La ce ne trebuie atâția actori? Se întreabă unii. Întâmplarea face să dețin destule informații legate de problemă. Mai toți studenții de la actorie, din universitățile particulare, sunt la a doua facultate. Paralel cu studiile de teatru, lucrează. Mulți nici nu vor, sau nu pot ajunge actori pe scena vreunui teatru. Urmează această facultate însă pentru a profesa în meserii în care actoria le este de mare ajutor. De pildă prezentatori de programe TV, sau reclame, modă, divertisment, proiecte sociale etc. V-ați întrebat vreodată de ce, în învățământul superior anglo- saxon, studenți de la diferite facultăți „serioase" studiază, printre materiile umaniste obligatorii, și teatrul? Simplu, arta de a comunica cu un auditoriu, arta de a convinge pe cineva, de ceva, iscusința prezentării logice a unor idei, arta conversației cu oricine, oriunde, priceperea de a povesti o întâmplare, arta de a te mișca armonios și de a te îmbrăca cu gust, arta de a te face ascultat și multe alte lucruri folositoare în viață, se învață (nu vreau să spun se învățau), la școala de teatru. Învățământul de toate gradele ar trebuie să folosească teatrul, respectiv arta actorului, în educarea și instruirea viitorilor intelectuali, din multe domenii.

Eficiența comunicării directe cu interlocutorul este posibilă doar prin **arta cuvântului rostit,** nu bolmojit sau turuit. În toate timpurile, asta s-a învățat nu numai de către actori.

CASA TERORII – MUZEU ISTORIC

Maria Schmidt; Kund Halmy
(Ungaria)

Partea I-a (în limba română)

După căderea Comunismului-totalitar, în 1990, Ungaria, împreună cu alte state din Europa Centrală și de Est, a pășit, în noua eră, ca o țară independentă, liberă și democrată. Ca rezultat al negocierii revoluției, Ungaria a înlocuit dictatura cu valorile solide ale democrației. În timp ce sistemul a fost total transformat, societatea a rămas practic aceeași. O parte era strâns legată de fosta conducere, iar cealaltă era formată din cei care se opuseseră regimului dictatorial și din cei care avuseseră de-a face cu el. Datorită calmului tranziției, o mare parte din elita fostului regim nu a renunțat complet la statutul său economic și social privilegiat, dar, cu scopul de a-și legitimiza acest drept, a simțit nevoia să-și "sigileze" trecutul, negând cu tărie natura malefică a autocrației. Oriunde, în orice împrejurare, post-comuniștii au o datorie de onoare în a păstra controlul asupra trecutului. Lupta pentru interpretarea trecutului, în aceste țări – ca și în Ungaria – este de fapt – după cum a spus Orwell – o luptă pentru prezent și viitor.

Timp de 15 ani, de la recâștigarea libertății, ne-am luptat pentru trecut, deoarece noi suntem trecutul, dar și dorim să facem parte și din viitor, și deoarece nu este deloc ușor să înfruntăm acest trecut. Nimănui nu-i place să se confrunte cu lucruri pe care dorește mai degrabă să le uite, respectiv să-și asume responsabilitatea pentru nedreptățile și actele criminale. Nimeni nu vrea să i se amintească trădarea, insensibilitatea și tăcerea plină de păcate.

Misiunea noastră este, de aceea, de a demasca crimele care au distrus viața a generații întregi, au umilit milioane de oameni, privându-i de viață, de cei iubiți, de libertate. Este datoria noastră să le facem dreptate, măcar acum. Este datoria noastră să le înălțăm memoria. Pentru ei am ridicat acest monument, pentru victimele sistemului, un loc în care pot fi aprinse lumânări în memoria celor care au fost deportați, relocați, încarcerați, omorâți în bătaie, împușcați și aruncați în Dunăre, torturați, umiliți, chinuiți, uciși, deveniți orfani sau

văduvi. Am încercat să găsim un loc care să reprezinte, pentru publicul larg, două dictaturi totalitariste inumane : cea nazistă și cea comunistă-totalitară, în cea mai condensată și concentrată manieră. L-am găsit în inima orașului, la numărul 60, în strada Andrassy, în clădirea ce datează din secolul XIX, care, datorită experiențelor sale istorice, a devenit practic sinonimă cu ideea de teroare.

Această clădire era locul ritualic al celor două terori. Din 15 octombrie 1944, până în 1956, a fost sediul celor două dictaturi teroriste. Aici a funcționat partidul Crucea Săgetată și tot aici s-au făcut și primele victime, în iarna 1944-1945. Imediat ce au eliberat clădirea, s-a instalat poliția politică comunistă, care a terorizat populația mai mult de 10 ani. Timp de decenii nimeni nu a putut vorbi despre ce s-a întâmplat în strada Andrassy, la numărul 60. Astfel, acest loc, în mare parte datorită experiențelor sale istorice de suferință și a tăcerii impuse, a devenit, pentru totdeauna, legat de teroare, în mintea cetățenilor. Deși lumea a evoluat, tinerii au crescut și nu au nici o experiență directă, legată de aceste două regimuri, rememorarea istorică a păstrat, pentru ei, tragica amintire a acestei clădiri. S-a încercat, în van, cosmetizarea ei, ca spațiu elegant de birouri, deoarece toată lumea știa ce este, de fapt. Au trecut decenii de la evacuarea ei de către poliția politică, dar oamenii încă trec pe trotuarul de vis-a-vis, fără să îndrăznească să ridice privirea. Oamenii cred că prezența sa, de coșmar, aduce încă o umbră asupra vieții de zi cu zi, deoarece aparține trecutului nostru nefinalizat, nespus.

Partea a doua (în limba engleză)

We opened our House of Terror Museum (HTM) in 60 Andrássy Road February 24, 2002. We raised the building out of its surroundings, for all to see that this was the house of horror; to see that reminds us of the two totalitarian regimes' institutionalized evil. We extended the entablature, carved the symbols of the two terror dictatorships and the word «terror» into it, so that the sun's rays project the shadow of the despotic symbols and the word terror onto the grey walls of the building, just as the terror itself had cast its shadow over our daily lives. (The colour of the walls is a special one: this grey was the colour of the uniforms of the communist party's paramilitary force.) The shadow of the symbols, however, disintegrates on the façade of the building, now a monument to the victims of the dictatorships. Because it no longer has us in its thrall. We framed the building with a black passepartout, for all to see that it has been transformed into a monument to the victims. While the display

evokes the memory of the dictatorships, it also indicates that we no longer have to fear it; we can enter its gate, it now reveals its secrets to us. Finally, we locked our painful past behind the walls of a museum.

Two granite blocks of identical size welcome the visitor. A black one and a red one. The black one pays homage to the memory of the victims of the Arrow Cross terror – the Hungarian Nazi's terror –, and the red one to that of the communist terror. The exhibition is constructed within a definite time-frame. It starts with the Nazi and Soviet occupations of 1944, and ends with the pullout of the Soviet military in 1991. This chronology lends the exhibition a global framework, while across two floors we present the nature of the Arrow Cross and communist terrors from 1944 to 1963 on a thematic basis. The reconstructed cellar recalls the Arrow Cross' and the communist state security's torture chambers and prison cells, thereby commemorating the victims of both terror regimes. The Wall of the Perpetrators displays the pictures of those responsible for the terror of both dictatorships. Hence by presenting the history of the building, the HTM actually deals with the history of dictatorships and terrors in Hungary.

In giving shape to the museum, we managed to create a new model of museal presentation. According to our view, this museum was intended to be not only a multimedia or an interactive museum but a kind of "living" museum as well. A living museum to pass on a bit of the atmosphere of the bygone fearful times. A living museum whose thematic halls treaded by visitors can make them understand and feel the issue better. It was not our goal to present data and numbers merely (however, our exhibition is rich data) but we wanted to involve the visitors. And as our guestbooks prove it, few of them leave the Museum untouched. The exhibition has a kind of storyline, a special dramaturgy, regarding both the timeline and the special themes which were characteristic to the twin dictatorships. We are a living museum in another meaning as well: we continue on organizing temporary exhibitions, conferences, book launches, round table talks, film clubs, competitions. The Museum is a "never again" institute – we speak of the totalitarian dictatorships universally, which, in Hungary, had the two most infamous and unhuman forms ever established by man. Through involving publicity – and especially younger generation – we want them to evaluate how precious is democracy, national independence and constitutional state, compared to the world of dictatorships.

This museum came into existence in a traumatic setting, one that had been chosen by two dictatorships as the scene of their brutal terror. Thus the

setting itself conjures up traumatic memories for Hungarian society. What is more, memories of the recent past. Therefore the site possesses not only historical, but communicative force as well, because some of the victims, as well as some of the perpetrators are still alive. Sometimes, by recognizing photos on the Wall of Perpetrators, the latters' children and grandchildren come face to face with their family's hidden history. With its shame. The story we tell in the HTM, has not been told in Hungary until now. It hasn't been taught in the schools, it hasn't become a common talking point. The memory of the terror, of the fearsome past has only been handed down orally so far, bequeathed by parents to children. It is for the first time that it has been openly articulated. It is only now that we have come face to face with the immense sufferings of a star-crossed nation's star-crossed generation. And this has engendered a traumatic effect.

The House of Terror Museum quickly became a place of pilgrimage. Those who want to remember the victims, the heroes, turned it into a national shrine. Huge crowds assemble around the Museum on the occasion of historic anniversaries, holding candles of remembrance. Because now there is a place where one can remember. Remember communally. Shared commemoration, empathy with the other's fate, tighten the bonds of mutual trust. Sharing in someone else's pain, and receiving sympathy from others, smoothes the progress of adaptive grieving, helps to manage the unmanageable.

Ever since its opening, the HTM has been in the forefront of interest. All and sundry have formed their particular attitude to it. Thousands of newspaper articles have been written about it, television and radio stations have dealt with the subject. It has also attracted international interest. Its fame has reached more than 200 million people all over the world. Film reports have been shot about in all the former socialist countries. It became one of the most visited sites by foreign tourists in Budapest. We have achieved more by its foundation than we had every hoped to do. It seems that hidden, suppressed wounds have begun to heal as a result of coming into contact with fresh air.

Establishments, such as the House of Terror Museum, can have an important role and mission in helping to clarify people's relationship to the past. Anyone visiting the Museum and confronting the two iniquitous regimes' events, protagonists, objectives, tragic, derailed human destinies, will better be able to empathize with the meaning of crucial concepts, such as *victim, perpetrator, resistance fighter, opportunist, collaborator, traitor, inhumanity, compassion.* This is particularly important for the younger generation. Copious

feedback from visitors attests to the fact that for many of them their visit to the Museum was a cathartic experience: in addition to paying tribute to the victims, perhaps it also facilitates forgiveness. In this sense – and I trust I am not exaggerating – the exhibition can offer a sort of unique communal psychotherapy.

For this purpose, we dealt in depth in our temporary exhibitions with issues of history – mainly Hungarian history, but sometimes international as well – which were covered with the ideological masks of the dictatorship. That's why we launched a program series called "Hungarian Tragedy". Through this, year by year we presented the most withheld and distorted chapters of the past century – among these the Hungarian Holocaust, the fate of the Gulag deportees, the expel of the ethnic Germans from Hungary, the so-called "population exchange" with Czechoslovakia. Families who became victims in these tragic events tended to conceal their past, or even felt to be shamed. The newly articulated stories served as a moral compensation for them.

The history we are recalling, is a Hungarian history. As are the perpetrators and the victims. We have not singled out anyone on the basis of origin, nor of religion, nor of class. In our belief the sharp dividing line is drawn between perpetrator and victim. In our belief the fact that we can present this part of the past in a museum, signifies that we have gotten over it, that it is no longer part of our life.

We managed to engender wide-ranging discussions and exchange of views with our permanent and temporary exhibitions other programmes. This is all the more important, because it is only of late that sources crucial to research have become accessible, and the publication of accumulated results, and their evaluation in treatises and at scientific conferences can reach only a select few. And the social penetration of information presented in tertiary institutions is of necessity much slower in the primary and secondary education sectors. For that reason, from the viewpoint of data and information communication, as well as of opinion articulation and accumulation, next to the media the key source could well be a museum. The best example for this was the opening of a new museum in the city of Hódmezővásárhely in Southern Hungary. This new institute became a community forming powerhouse in the city. Together with local experts we used all means – archival sources, films, objects, oral history – to summarize the 50 year of dictatorship in the city, and to make it manifest in the exhibition. A whole township faced and worked out its past – happy and fearful days as well. Other cities and communities apply to cooperate with us

in establishing such facilities for them.

They apply, because museums like the House of Terror Museum combine the characteristics of a traditional exhibition, a research basis and a monument. A great number of people visit us - nearly three million over six years – just to compare, this means 30% of Hungary's inhabitants), because the simple, impressive message and the striking presentation have greatly increased the target audience. Students en masse, entire classes led by their teachers, visit the Museum. Staff members of the Museum regularly prepare interviews with survivors of the horrors of both totalitarian dictatorships, thematically linked to the actual program running in the Museum. Beside this oral history program, we set up historical databases – for example we completed the list of Hungarians, whose humanitarian deeds during the Holocaust deserve to be commemorated.

Our objective in setting up the House of Terror Museum was to open the path to thinking about the decades that we have left behind us, and to at last give free rein to the process of grieving. *It was the transformation of 60 Andrássy Road into a museum, a shrine, that launched the transformation of communicative memory into historical memory.* This is an ongoing process. It tears open memories, it is confronting and enlightening. It takes a long time for old wounds to heal. The HTM has thus become a ritual memorial for the acquisition of knowledge, of commemoration and the process of grieving. A museum, and at the same time a memorial and a monument.

FRONTIERA ÎN PERSPECTIVĂ POLITICĂ. STUDIU DE CAZ: FRONTIERIȘTI PE GRANIȚA ROMÂNĂ DE VEST

Brîndușa Armanca
(România)

Trecerea frauduloasă a frontierei ca infracțiune politică, Conform **Raportului Tismăneanu,** datează din 1949, când categoriei deținuților politici li se adaugă ”frontieriștii”. Încă din 1950, prin Ordinul 100 al directorului general al Securității Poporului, din 3 aprilie 1950, temutul Pintilie, fuseseră definite categoriile care nu prezentau încredere pentru ”democrația populară” și care, cu doi ani mai târziu, prin HCM 1554/1952, puteau fi reținuți și internați în *colonii de muncă. Totuși, arestări transformate în condamnări severe avuseseră loc înca din 1948, cum este cazul: Banu Rădulescu. Printre chiaburi sau membri ai partidelor politice ”moșierești”, se numărau și”foștii condamnați pentru sabotaj, speculă și trecere frauduloasă de frontieră****, frontieriștii****, rudele celor fugiți peste graniță, înainte și după 1945 (tată și copii majori bărbați*)”.(**Raportul Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România**, 2006, p.246). În 1951, în penitenciarul din Gherla, se aflau încarcerați 72 de deținuți pentru încercare de trecere frauduloasă a frontierei, iar la închisoarea din Aiud erau înregistrați, între 1953-1954, conform aceluiași raport, 29 de deținuți politici pentru tentativă de trecere a frontierei de stat, printre cei condamnați pentru fapte politice și internați de Direcția Generală a Securității Poporului.

Numărul deținuților ”frontieriști” a sporit an de an, pe măsură ce represiunea creștea, iar vigilența autorităților comuniste-totalitare și a Securității era tot mai mare. În 1958 numărul frontieriștilor era de 350-400, adunați laolaltă în penitenciarul din Gherla, unde a avut loc o revoltă care îi avea pe aceștia ca inițiatori. Conducerea ordonase separarea lor de ceilalți deținuți politici, astfel că într-o cameră erau îngrămădiți 120 de deținuți în 70 de paturi, iar în alte două camere încă 250. Mutarea s-a dovedit o măsură dură,

de izolare, fără pachete sau scrisori, fără ieșire la muncă, fără drepturi. Li se dădea apă insuficientă, iar în loc de acces la WC, li s-au pus hârdaie în camere, ceea ce făcea irespirabilă atmosfera.

Cei încarcerați la Gherla, ca "frontieriști", erau cu precădere tineri dornici de libertate, studenți, medici, militari, ingineri etc. care, chiar dacă nu avuseseră la momentul plecării considerente politice clare, "*se lămureau repede, în pușcărie, în privința esenței Comunismului-totalitar: sclavia generalizată, în profitul unei clici nerușinate, în vârful căreia se cocoțaseră gunoaie ale societății, lipsite de scrupule"*(Alexandru Mihalcea, "Iunie 1958:o jumătate de secol de la revolta de la Gherla", **România liberă**/26 iunie 2008). Se presupune că mutarea a 400 de oameni, aparent nemotivată, într-o singură zi, mutare care a produs dezordine și panică în penitenciar, a fost regizată pentru a îndemna la revoltă, mizându-se pe vocația "frontieriștilor" de a-și asuma riscuri, ca ulterior să se poată trece la represalii și la pedepse exemplare împotriva lor: *"Mișcarea deținuților în pușcăria politică, alcătuirea camerelor, erau apanajul ofițerului politic, reprezentantul direct al Securității, șeful Biroului "K", nu al comandantului, omul Direcției Penitenciarelor. Politicul dispunea și controla combinațiile de locatari ai fiecărei camera, ori celule, el singur știa pe cine infiltrase dintre semnatarii pactului cu diavolul… Pentru cine cunoaște pușcăria comunistă-totalitară: o asemenea mișcare nu poate fi decât urmarea unui ordin venit de foarte sus, de la un centru de comandă similar celui care, în 1949, concepuse planurile faimoasei "reeducări" de la Pitești".*(Alexandru Mihalcea, Iunie 1958:o jumătate de secol de la revolta de la Gherla, **România liberă**/26 iunie 2008).

Un experiment reușit, dacă asta a fost, fiindcă revolta împotriva administrației de la Gherla s-a produs cu o energie incredibilă, în ciuda condițiilor inumane în care erau ținuți pușcăriașii. 21 de frontieriști: Ciupitu Leonida, Vasilescu Ovidiu, Matei Nicolae, Suciu Nicolae, Ungureanu Ioan, Georgescu Nicolae, Filimon Vili, Preda Ioan, Simion Gheorghe, Dinuț Virgil, Simionescu Octavian, Vlad Gheorghe, Ștefan Hans, Lupu Eugen, Stănescu Ioan, Ionuț Ion, Manea Ion, Zamfir Gheorghe, Mustăcila Petre, Grebenaru Mihai, Machinda Alexandru au primit condamnări suplimentare între 5 și 15 ani, pentru participarea la revoltă. Au fost torturați înainte și după proces, timp de un an. Cu acest pretext, teroarea și bătaia s-au generalizat în întregul sistem penitenciar politic, avansează, ca ipoteză, revista **Memoria.**

Trecerea frauduloasă a frontierei și tentativa de trecere au rămas în toți anii Comunismului-totalitar, infracțiuni grave, cu consecințe pe termen lung,

atât pentru cel ce comitea fapta, cât și pentru întrega sa familie. De aceea, intenția de plecare era iscusit camuflată fie printr-un picior pus în ghips, fie prin expunerea unor renovări ale casei sau prin mesaje contrare, diseminate printre colegii de muncă și printre vecini. Pregătirile erau adesea laborioase: se cerceta discret fâșia, se urmărea zilnic buletinul meteo, se făceau antrenamente nocturne, de înot, se exersa târâșul pe burtă, reprimarea respirației, se pregăteau, din timp, ustensile de scufundare, binocluri, busole, piper sau sprayuri pentru derutarea câinilor, valută germană, dolari, dar și câțiva dinari sârbești sau forinți unguresti, se adunau informații despre schimbarea patrulelor românești pe graniță și despre uniformele vecinilor etc. Pe uscat se trecea cu călăuze, care percepeau sume consistente, deloc ușor de procurat de cei dornici să plece. Călăuzele erau oameni din zonă, uneori ciobani sau țărani, care nu băteau la ochi și care știau bine fâșia. Se foloseau parole, se făceau verificări, iar în bagajul, redus la minim, se găseau câteva obiecte care să-i planteze cât mai firesc pe fugari în peisaj: haine albe, curate, o umbrelă, unelte de pescar sau de apicultor, un buchet de flori, un ziar local. Pentru a evita deconspirarea prin necunoașterea limbii, se simula uneori mutenia. Unele informații atestă că etnicii germani care alegeau să fugă prin Iugoslavia, fiindcă plecarea cu formulare legale devenise tot mai dificilă, primeau de la Ambasada RFG, din Belgrad, pașapoarte false pentru a putea trece frontiera spre Austria și Germania, pașapoarte care le erau retrase când ajungeau în Germania. După 1990, când oamenii au început să vorbească, s-a spus că unele călăuze colaborau cu Miliția și Securitatea, împărțind câștigul și oferind periodic, pe tavă, câte un grup de fugari, pentru plan. Prin anii `80, cele mai costisitoare călăuze erau sibienii, pe la Valcani, Oravița etc., care cereau și 100 000 de lei de trecere, de patru ori mai mult decât tariful normal, co nform unor surse jurnalistice. Adeseori se aventurau să fie călăuze țiganii din zona de vest, pe care Revoluția Română din decembrie 1989 i-a găsit cu adevărate averi, în mărci germane, provenite din astfel de activități, la care se adăugau intermedierile pentru plecarea definitivă a șvabilor, în Germania, aceasta din urmă sub controlul Miliției și Securității. Astfel era asigurată o sursă importantă de valută pentru conturile lui Ceaușescu, cu comisionul aferent.

Sârma ghimpată, din jurul României communist-totalitare, era explicită în legislație, iar Codul Penal prevedea, la art. 245, pedepse cu închisoarea, de la 6 luni la 3 ani, pentru trecerea frauduloasă a frontierei, aceasta fiind o infracțiune politică din categoria **infracțiuni contra autorității.** O inofensivă excursie în țările vecine și, cu atât mai mult, o deplasare într-un stat vestic,

atrăgeau precauții și condiții severe. După 1978, după ”defectarea” generalului Pacepa, șeful Direcției de Informații Externe, nu se mai pleca, în Occident, în interes de serviciu – rare sunt excepțiile – fără un angajament de informator, semnat, cu Securitatea, tocmai datorită spaimei activului de partid de a nu se confrunta cu valuri de emigrație. În volumul **STASI şi Securitatea,** semnat de Georg Herbstritt și Stejărel Olaru, la Editura Humanitas, în 2005, sunt descrise planurile ALFA și ATLAS, două serii de măsuri codificate privitoare la călătoriile în străinătate. Planurile au fost publicate și de Marius Oprea, în: **Banaliatea răului. O istorie a Securității în documente: 1949-1989**, apărută în 2002, la Editura Polirom. Prin planul ALFA se puneau condiții dure celor care călătoreau în străinătate, sub 3 luni – excursii, conferințe, burse etc., ei fiind obligați să raporteze detaliat, la întoarcere, iar prin planul ATLAS se stabileau restricții drastice pentru cei care aveau misiuni peste 3 luni, mai ales pentru cei trimiși, de statul roman, să lucreze peste hotare. Practic, aceștia din urmă erau verificați, prelucrați informativ și, de cele mai multe ori, recrutați ca informatori. După 1980, spun autorii volumului **STASI și Securitatea,** din România nu mai plecau, în interes professional, oamenii competenți, ci prevalau cei care acceptau cu ușurință pactul. Dar pentru că puteau să apară surprize, se făcea o listă de minim trei personae, din care să fie selectată cea mai …cooperantă. La temelia acestor măsuri aberante stătea legea secretului de stat și alte reglementări referitoare la documentele clasificate, ca Legea 23/1971, HCM 18/1972, HCM 19/1972, dar și indicațiile tov. Nicolae Ceaușescu, secretarul general al PCR: “*Această bază legislativă oferea posibilitatea ofițerilor de Securitate să-i agațe pe toți cei care părăseau România, fiind prelucrați, în mod expres, indiferent de motivul pentru care plecau”*, susține Stejărel Olaru.

În acest context, pentru a nu se lăsa ”agățați”, pentru a respira aerul libertății, pentru a se afirma profesional și pentru a avea o viață împlinită, românii au recurs, cu sutele de mii, la trecerea clandestină a frontierei. Exodul a luat proporții în ultimul deceniu de dictatură ceaușistă.

Într-o adresă a Înaltului Comisariat ONU pentru Refugiați ni s-au transmis următoarele cifre, cu mențiunea că numărul de refugiați români este cu mult mai mare, dacă socotim refugiații returnați autorităților române, pe cei împușcați sau pe cei care nu au putut fi monitorizați. Anul de vârf a fost 1989, când aproape 50.000 de români au trecut ilegal frontiera: 27.000 au cerut azil în Ungaria,7.932 în Austria, 5.329 în Iugoslavia, 3.121 în Germania, 1.198 în

Franța.

Refugiați din RSR. Cereri de azil în Europa:
1985 – 4.436
1986 – 6.839
1987 – 6.535
1988 – 10.305
1989 – 46.746

Statisticile, fie și incomplete, consemnează cazurile fericite în care românii fugari scăpau cu viață și se stabileau oriunde în lume, unde aveau să scape de Epoca de Aur a lui Ceușescu. Între 1975 și 1979 numărul refugiaților din România a crescut de zece ori, de la 198 la 1819 și încă de trei ori până în 1982. Riscurile erau majore, tracerile succesive de frontiere, în cazul celor care traversau Iugoslavia sau Ungaria, pentru a ajunge în Italia sau în Austria, comportau riscuri serioase, fiindcă existau acorduri cu statele comuniste "vecine și prietene", de a fi restituiți reciproc transfugii. Situațiile erau însă greu de comparat, fiindcă fosta Iugoslavie avea practic deschise granițele pentru cetățenii săi, care, pe vremea lui Tito, lucrau în Germania, Elveția, Austria etc. Numai în anii `50, când Tito fusese declarat dușman al Poporului Român de conducerea stalinistă aservită Moscovei, au fost situații când sârbii care cutezau să treacă în România, la rude, erau vânați de grănicerii români. Era perioada cazematelor și a câmpurilor de mine pe frontiera dintre cele două țări, care a luat sfârșit prin 1955, din nevoia de a colabora la construirea hidrocentralei Porțile de Fier. Din 1964, a intrat în vigoare și un acord privind colaborarea la frontieră.

Și Ungaria era mai puțin drastică cu frontieriștii ei, decât România. În plus, în anii `70-`80 ungurii sau sârbii nu prea aveau de ce să treacă fraudulos granița la noi, de aceea autoritățile românești au găsit o modalitate neoficială de a stimula returnarea frontieriștilor români: Iugoslavia primea, în schimb, vagoane de sare.

Cu Ungaria exista un **Acord privind regimul frontierei de stat româno-ungar, de colaborare și asistență multuală în probleme de frontieră,** ratificat în 1986, semnat în 1983 de gen.Toth Imre, comandantul trupelor de grăniceri din armata ungară și de gen. Constantin Călinoiu, comandantul trupelor de grăniceri din MapN, document care atestă înăsprirea condițiilor și sporirea vigilenței într-o perioadă de creștere a numărului de transfugi români. În art.15

b) se prevedea că autoritățile responsabile: ”se vor informa reciproc despre tentative sau treceri ilegale de frontieră, despre capturarea persoanelor care au încălcat legislația frontierei, despre infracțiuni legate de aceasta...”, la art. 15 c) ” vor face demersuri pentru conservarea și prelevarea dovezilor și probelor materiale necesare elucidării încălcării legii...”, iar la art. 15 f): ”organizează reciproc predarea/preluarea persoanelor... care au trecut granița...”. Art. 24 (1) stabilea regulile de predare a persoanelor care treceau ilegal frontiera: ”Persoanele care au trecut ilegal frontiera și sunt prinse în apropiere de graniță, trebuie returnate, în cel mai scurt timp, dar cel târziu în 48 de ore. În același timp trebuie predate documentele, banii și obiectele găsite asupra lor”. Acordul cu Ungaria, din 1986, le înlocuia pe cele anterioare din 1982 și 1964, care erau mai puțin explicite în privința returnării frontieriștilor.

În ultimii ani ai Comunismului-totalitar, pe fondul răcirii relațiilor cu Ungaria, returnarea refugiaților români se făcea rar, ceea ce a încurajat folosirea frontierei ungare, din vest, ca loc de evadare. Mai mult, Ungaria renunțase, nu doar simbolic, la sârma ghimpată electrificată de la granițele sale.

Dosarele întocmite de Procuratura Militară vizau grănicerii care foloseau armamentul din dotare împotriva unor fugari. Aceștia erau cercetați pentru omor sau tentativă de omor. De aceea, pe dosar este înscris numele soldatului, și nu a victimei. Mai întâi Brigada de Grăniceri făcea un raport, în baza Decretului 367/1971, pentru a vedea dacă armamentul s-a folosit conform ordinelor și regimului legal. Apoi Procuratura făcea ancheta și dădea o soluție în legătură cu legalitatea utilizării armei, după ce aduna, ca probe, fotografii și schițe de la locul unde cădeau, împușcați, frontieriștii civili, declarațiile militarilor, procese verbale, documente militare etc.

Doina Magheți, fost ofițer de armată, care a activat o vreme ca jurnalistă, publică, în volumul în patru limbi **Graniţa/Die Grenze/A Határ/ Granica,** apărut în 2007, informația că numai un singur militar a fost trimis în judecată, din ultimul lot de dosare, de pe frontiera de sud-vest, păstrate de Procuratura Militară Timiș după 1989*:”Ni s-a precizat, de la Brigada de Grăniceri din Timișoara, că toate cazurile privind frontiera au fost soluționate, iar militarii, mai puțin unul, au fost scoși de sub urmărirea penală, pentru că au acționat conform Decretului 367 din 18 octombrie 1971... În același context ni s-a subliniat că orice cartuș folosit în timpul misiunilor de pază era justificat pe baza*

unor anchete. Efectivele de militari care-și desfășurau serviciul în posturile de pază erau mari, așa încât era imposibil ca aceste fapte să fie trecute sub tăcere, având în vedere și infiltrarea contrainformatorilor militari, subordonați direct Securității". (Doina Magheți, **Granița/Die Grenze/A Határ/Granica,** Editura Marineasa, 2007, p.10)

Deși erau întocmite riguros, cu descrieri, schițe și fotografii, documentele din dosarul de cercetare nu menționau niciodată brutalitatea cu care erau tratați frontieriștii și, doar în cazuri excepționale, soldații erau judecați și condamnați pentru folosirea abuzivă a armamentului sau pentru vătămare corporală. Un cadru militar îi dezvăluie Doinei Magheți: *"Cei prinși erau în imposibilitatea de a se apăra fizic. Erau bătuți, maltratați, răniți. În momentul când ajungeau la Procuratură, erau pregătiți astfel încât să nu recunoască nedreptățile și chinurile prin care au trecut. Erau învățați să inventeze tot felul de situații puerile: că au căzut și s-au lovit, că au atacat soldații, că n-au fost atenți pe unde merg, că nu s-au supus somațiilor...".* Militarilor tineri, care, înrolați la grăniceri, nu știau ce îi așteaptă, li se cerea de către comandanți, să fie fără milă*:"Comandanții de subunități, de teamă să nu aibă un număr prea mare de treceri, înregistrate în timpul serviciului lor, îi îndemnau pe militari să acționeze cu brutalitate"* ((Doina Magheți, **Granița/Die Grenze/A Határ/Granica,** Editura Marineasa, 2007, p.12-13).

Între dosarele existente în arhiva Procuraturii Miltare Timiș în 1998, cazul Leșan Savir, un tânăr de 19 ani împușcat în plămân, ilustrează mistificările uzuale pentru disculparea grănicerilor. În declarația sa, patrula C.L. care a tras se justifică prin faptul că erau 2-3 fugari, iar cel asupra căruia a tras nu s-a oprit la somație, deci a acționat așa cum îi indicau regulamentele miltare: "Când am văzut că nu se oprește, am deschis foc asupra lui la picioare... Eu am rămas lângă cel pe care l-am prins, dar am văzut că nu mai mișcă... Am deschis foc asupra lui fiindcă am văzut că vine spre mine și nu se oprește, cu toate că l-am somat". Dosarul conține 8 schițe detaliate, trasate în creion color, care stabilesc traiectoria "infractorului", poziția militarului care a tras etc., 6 fotografii ale victimei, în poziția și la locul unde a fost ucisă. Fotografiile conțin marcaje și note privind orificiile de pătrundere și de ieșire ale gloanțelor, descrieri ale îmbrăcămintii etc. Probele arată, contrar declarației autorului, că tânărul a fost împușcat în piept și nu în picior. Dosarul conține și un fragment de scrisoare adresată victimei, scrisă de mână, cu ortografie nesigură, conținând o adresă

din Australia, probabil destinația visată de fugar: ”*Măi Savire, noi am primit scrisoarea în care ne-ai scris adresa lui V...Dar tu la ce lucri. Nu ne-ai mai scris. Am vrea să știm. Noi cosim și mai avem 2,3 zile și suntem gata cu ie pentru cai avem. Dacă găsiți raspă pentru lemn și pentru fierar la potcovit caii și coasă cehoslovacă la Timișoara...că am auzit că le confiscă la graniță... Și mai întâi de toate să cauți pe Dumnezeu și să mergi la adunare...”.*

În dosarul victimei Ciucur Ion, în vârstă de 31 de ani, decedat la Livezile, în 1983, se menționează că: ”nu s-a supus somațiilor legale și a lovit militarul cu o plasă în care avea obiecte tari”. Scriptic se consemnează că fugarul a fost rănit doar în umăr, dar schițele arată că s-a tras o rafală de 25 de cartușe, care au ieșit prin abdomen, plămâni etc.

Soldații, ofițerii și subofițerii nu ajungeau să fie judecați sau condamnați decât în rare cazuri, din necesități statistice, considerându-se că servesc patria. În **DOSAR nr.192/P/1985**, soldatul N.I., de la UM 02872 Timișoara, este anchetat pentru omor, conform art.174 Cod Penal. Soluția dată in 08.07.1985 este: NUP (neînceperea urmăririi penale), cu motivația pe care o oferea legea dură a frontierei, care făcuse din România lui Ceaușescu o închisoare: ”Fapta de a trece frontiera de stat, din RSR în Republica Populară Ungară, constituie o încălcare a regulilor regimului frontierei de stat, prevăzută în Acordul dintre RSR și Guvernul R.P. Ungare, privind regimul frontierei de stat româno-ungar, de colaborare și asistență mutuală, în probleme de frontieră, publicată în Buletinul Oficial nr.34, din 6 iunie 1986”.

LISTA VICTIMELOR
în dosarele existente, în 1998, în arhiva Procuraturii Militare Timiș:

CIUCUR Ion
vârsta: 31 ani
originar din Brazi, jud.Arad
ciuruit cu 25 de cartușe, la Livezile, în 1983

DUMITRU Rodica
vârsta: 18 ani
originară din Bistrița
împușcată în șold, la Lescovița, în 1984

BUNDA Dumitru
vârsta: 22 ani
originar din Măureni, jud. Caraș-Severin
împușcat mortal, la Jamu-Mare, în 1985

LEȘAN SAVIR
vârsta:19 ani
originar din Bistrița-Năsăud
împușcat în plămân, la Comloșu Mic, jud.Timiș, în 1986

BÂRZ Pavel
vârsta: 30 ani
originar din Arad
împușcat în ceafă, la Deta, în 1986

BUDAC Constantin
vârsta: 26 ani
originar din Constanța
împușcat în torace, pe frontiera sârbă, la Comorîște,
jud. Caraș-Sverin, în 1986

NICULCEA Mircea
vârsta: 25 ani
originar din Sucevița
împușcat în abdomen, la Partoș, în 1986

MANARIA Constantin
vârsta: 34 ani
originar din București
împușcat mortal în torace, la Rusova, în 1986

LIONTE Gheorghe
vârsta: 28 ani
originar din Stănceşti, jud.Bacău
înjunghiat mortal, cu baioneta, la Beba-Veche, în 1987

CICORT Florian
vârsta: 47 ani
originar din Jimbolia
împușcat în inimă, la Jimbolia, în 1987

PETRU Vlad
vârsta: 24 ani
originar din Telciu, jud.Bistrița-Năsăud
împușcat la Comorâște, în 1987

GRAB Ioan
vârsta: 23 ani
originar din Rădăuți, jud. Suceava
împușcat mortal în picior, la Jamu-Mare, în 1988

CARACET Costică
vârsta: 25 ani
originar din Vaslui
împușcat în abdomen, la Jamu-Mare, în 1988

OLAH Zoltan
vârsta: 30 ani
originar din Timișoara
împușcat mortal în abdomen, la Peregu-Mare, în 1988

BOȚOCAN Mircea
vârsta: 24 ani
originar din Arad
ucis de un proiectil, la Rudna, în 1989

BOZGAN Mircea
vârsta: 22 ani
originar din Arad
împușcat mortal în torace, la Cruceni, în 1989

DORU BRISCAN
19 ani
Omorît în bătaie, aruncat în șanț, în gară, la Jimbolia, în data:
27 septembrie 1988

ANEXĂ:

CIMITIRE CU FRONTIERIȘTI

Informațiile lacunare obținute de jurnaliști despre locurile unde s-ar afla înmormântați frontieriști nu pot suplini o cercetare amplă, riguroasă, la care concursul autorităților ar fi obligatoriu. Există încă destule consemnări și descrieri ale legiștilor – vârstă, semne particulare, tatuaje, haine sau chiar acte de identitate – care ar putea recupera, cel puțin pentru familii, finalul tragediei. Mihajlo Vasiliević, din Kladusnica, era copil când a văzut primul român împușcat pe malul apei. El își amintește că: *”de obicei, când se găsea câte un cadavru, venea Poliția, păzea mortul la mal și pe curioși îi ținea la distanță, chiar și la 40 de metri. Poliția și medicul legist erau singurii oameni care aveau acces la decedat. Făceau un raport complet: unde a fost găsit, care era poziția cadavrului, dacă avea sau nu documente asupra sa. Se făceau fotografii care ajungeau la dosar, și care se păstrează, și în prezent, în arhivele locale”*. Trecerea timpului micșorează șansele de a se afla, cu exactitate, această situație, tăinuită de autoritățile românești și de autoritățile țărilor vecine, înainte de 1989, nedezvăluită nici după aceea. Dacă cimitirele de pe malul sârbesc al Dunării sunt mai numeroase, acest fapt se datorează curenților care, mai ales după construcția hidrocentralei de la Porțile de Fier, împingeau cadavrele spre sârbi. Cât despre sârguința cu care erau ochiți fugarii, de către de grănicerii de pe ambele maluri, aici competiția înclina spre grănicerii români, siliți să fie hipervigilenți de exodul implacabil al compatrioților.

Cimitirul ”Poiana Stelei”, Orșova: Aici ajungeau mai ales cei culeși din Dunăre sau împușcați pe Clisura Dunării. Groparul Ion Herici, intervievat în 1995 de ziarista Doina Magheți, își amintește de vreo 10-12 frontieriști, îngropați de el, printre care ION ROMAN din Utvin, împușcat în 1983, LIVIU URSU, student din Cluj, îngropat în anii `80, FERENC TAMAS din Reghin și o fată care a sărit din tren, la Vârciorova, direct în Dunăre. VALENTIN BOARI, pescuit din Dunăre, în 1987, a fost și el temporar îngropat acolo, ca neidentificat, până l-a exhumat mama sa. Mai existau câteva cruci cu inscripția: ”necunoscut”. (Doina Magheți, **Granița/Die Grenze/A Határ/Granica,**

Editura Marineasa, 2007).

Cimitirul din Vârciorova, **Caraș-Severin:** Dispărut în mare parte după extinderea lacului de acumulare de la Porțile de Fier, cimitirul ascunde câteva zeci de morminte despre care localnicii spun că sunt ale unor frontierişti. Localnicii din Coronini, Dubova, Svinița, Moldova Nouă sau Eșelnița mai păstrează povești de taină sfârșite la marginea cimitirului, dar se tem și azi să vorbească. (Cristian Ștefănescu, Preferam să fim împușcați, **Jurnalul Național**/6 iunie 2005).

Cimitirul din Marcovac, Voivodina: Sunt probabil mai mulți frontierişti români împușcați de sârbi, îngropați acolo ca necunoscuți, dar există și o cruce, ridicată de săteni lui MINDEA GH. MARIAN, împușcat de grănicerii sârbi, după cum își amintește preotul din Marcovăț, care spune că Valea Șemiței e plină de mormintele frontieriștilor români. (**Li se spunea frontieriștii**, film documentar, TVR Timișoara/2000).

Cimitirul din Novi Sip, Serbia: După informații culese de **Jurnalul Național,** de la localnici, acolo sunt 54 de morminte, fără nume, ale unor români fugari împușcați. În cimitirul vechi din Stari Sip, sat inundat la construcția Porților de Fier, ar fi fost 32 de români, sub cruci de necunoscuți.

Cimitirul din Golubinje, Serbia: Sunt peste 100 de morminte de români, potrivit reporterilor de la **Jurnalul Național**. Unul dintre neidentificații care figurează în registrul autopsiilor din Negotin, a fost găsit în 16.03.1989: bărbat de 35-40 de ani, îmbrăcat cu o geacă roșie, cu bleumarin, cu eticheta de Centrala Industriei Confectiilor București. In buzunarul interior avea o cască roz, din cauciuc, pentru înot. Pe corp avea prinsă, cu bandă izolatoare, o borsetă cu bani românești și un bilet, pe care scria"Knija.Viseslova 72 tel. 992128 trim. Hotel HBengosen". În picioare avea ghete măsura 43, învelite cu mănuși din cauciuc, cu degetele retezate, iar în mâini manuși de piele și cauciuc prelungite cu 10 centimetri, ca să nu pătrundă apa. (Marina Constantinoiu, Pentru mulți dintre "frontierişti" viața s-a încheiat în Dunăre, **Jurnalul Național/**1 iunie 2005).

Tekija, Serbia:"Sunt mai puțini, vreo 10, mai pe lângă mal, iar oamenilor locului nu prea le place să vorbească despre anii când au avut loc

asemenea evenimente, pe-acolo. Mai toate satele de pe malul sârbesc al Dunării adăpostesc morminte ale frontieriștilor români: Negotin, Donji Milanovac, Prahovo, Kladovo etc. (Marina Constantinoiu, **Jurnalul Național/**29 mai, 30 mai, 31 mai, 1 iunie 2005).

Cimitirul din Prahovo, Serbia: În evidențele legistului Kosta Jakovljevic, din Negotin, s-a consemnat, în 23.08.1980, găsirea unui cadavru, de sex masculin, în haine militare, găsit la mal. În buzunarul stâng s-a găsit o legitimație de „F.C. Politehnica" și un buletin de identitate, pe numele IOAN MILU, născut în comuna Boldur, lângă Lugoj, la 18.05.1960. Avea asupra lui un certificat de înmatriculare pentru un autovehicul militar, un carnet de donator onorific, două bancnote de 10 lei și una de 50, pixuri și un pachet de țigări „Carpați" într-un alt buzunar. (Marina Constantinoiu, Pentru mulți dintre „frontieriști" viața s-a încheiat în Dunăre, **Jurnalul Național/**1 iunie 2005).

Cimitirul din Donji Milanovac, Serbia: În 15.06.1988, legistul sârb autopsiază un cadavru de sex masculin, găsit între două stânci, la Donji Milanovac. Avea doar un slip, ciorapi în picioare și o curea la brâu, de care era legată o pungă. În pungă, niște haine: o cămașă cu etichetă de Bârlad, o pereche de adidași, un pulover măsura 52, o cutie de plastic cu multivitamine, o borsetă cu un compas, o pereche de blugi. Buletinul de identitate, Seria BK, numărul 383915, indica numele PAVEL REINHOLD, născut în 17.03.1964, la Cisnădie, Sibiu. În livretul militar și într-un certificat, pe numele: Cloos, figuează aceleași persoane la rubrica "părinți": Sofia și Martin.

(Marina Constantinoiu, Pentru mulți dintre „frontieriști" viața s-a încheiat în Dunăre, **Jurnalul Național/**1 iunie 2005).

Obs. - lucrare publicată parțial în volumul **Istoria recentă în mass-media.Frontierișii**, Editura Marineasa, Timișoara, 2008.

SCHIMBĂRILE RADICALE DIN EUROPA CENTRALĂ ŞI IMPACTUL LOR ASUPRA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Alexandru Oşca
(România)

S-a scris mult despre schimbările radicale, fundamentale, din fostele țări socialiste (comunist-totalitare n.c.), din Europa Centrală și de Sud-Est, declanșate la începutul ultimului deceniu al secolului trecut. Cum știm, s-a prăbușit un sistem și, odată cu el, o lume plină de iluzii construite pe o ideologie artificială. S-au prăbușit instituții care păreau încremenite în timp, s-au schimbat mentalități (chiar dacă suntem revoltați de ritmul lor mai lent).

Structuri și relații economice, conexate prin mii de fire, care le dădeau impresia de veșnicie, s-au dărâmat, ca un castel de nisip, relațiile interumane s-au debarasat de haina constrângerilor de tot felul.

De la un capăt la altul, Centrul și Estul Europei înregistrau întâmplări și fapte de o profunzime extraordinară, într-o dinamică accelerată, într-o direcție și dintr-o direcție pe care nimeni nu le anticipase.

Conceptul de „stat providențial" – în variantă comunistă-totalitară – își epuizase resursa de credibilitate, se deschidea o competiție, angajând valori peste care, cândva, altcineva era stăpân. Piața națională și a CAER nu mai funcționau, criza era omniprezentă, inflația se afla la trei cifre, economiile individuale, atâtea câte erau, se epuizau rapid.

Dacă pentru situația din fostele țări socialiste (comunist-totalitare) s-au scris sute de studii și lucrări, deocamdată, despre impactul acestor schimbări radicale asupra Occidentului democrat, elaborările sunt încă la început. Este tot mai evident, acum, după 20 de ani, că acest impact este de necontestat.

Flexibil prin excelență și apt să absoarbă, fără tensiuni explozive, perturbații economice, sociale și de altă natură, Occidentul se bucura de victoria istorică în confruntarea cu un model dezavuat, dar acest sfârșit al Comunismului-totalitar i se părea neverosimil, incredibil de facil. În plan imediat, consecința

a fost reunificarea Germaniei, care a creat și primele îngrijorări, dar care, iată, s-au dovedit nejustificate.

La apogeul crizei sistemului socialist (comunist-dictatorial), cel puțin din punct de vedere economic, nici Occidentul nu stătea prea bine. Producția stagna, marile trusturi transnaționale căutau, înfrigurate, piețe de desfacere pentru producția lor pe stoc, cheltuielile pentru modernizarea tehnologiei nu mai puteau fi susținute, și nici politicile salariale și sociale, în general, nu mai puteau fi susținute. Nu se întrevedea ieșirea prea rapidă din acest blocaj, deși este cunoscut și observăm și astăzi că mecanismele pieței libere găsesc, până la urmă, soluții pentru depășirea lui.

În acest context, prăbușirea piețelor fostelor țări socialiste (comunist-totalitare) a însemnat o șansă pentru marile firme occidentale, aflate în dificultate, o masivă deplasare a comerțului occidental cu diferite produse către centrul și estul continentului.

Prăbușirea regimurilor comunist-totalitare a însemnat și dispariția organizației politico-militare care le ținea unite: Tratatul de la Varșovia.

Impactul dispariției Tratatului de la Varșovia asupra Occidentului european și asupra Europei, în general, a fost imens. Ecuația echilibrului strategic intra aproape abrupt într-o nouă logică. Tratatul de la Varșovia, care era perceput ca o interfață a NATO, în anii Războiului Rece, prin dispariția sa, lăsa fără sens vechile obiective ale planificatorilor de la Bruxelles.

Occidentul – protejat de umbrela NATO, întinsă, peste el, din 1949 – începea să-și pună întrebări despre rostul NATO, în perspectivă. Vechiul proiect al unei comunități a apărării europene, lansat la mijlocul anilor ’50, ai secolului trecut, de Parlamentul francez, este reactualizat, chiar dacă, până în prezent, încă nu a căpătat o formă clară.

Construcția europeană capătă și ea dimensiuni, sensuri și dinamici noi. Dilemele construcției europene au rămas. Andre Kaspi spunea: „De când a început construcția europeană disputele nu au încetat. În ultimul deceniu, acestea au căpătat un aspect și mai grav. Ar trebui mai multă Europă?... Ba, deloc, replică alții, Europa a mers și așa prea departe.” Oricum, în ultimul deceniu al secolului trecut, comunitățile europene aveau o arhitectură cu totul schimbată față de cea realizată de primii lor artizani. Prin valuri succesive, de la cei șase membri fondatori ai celor trei comunități inițiale (ale cărbunelui și oțelului, ale energiei și ale pieței unice) au ajuns la... Procesele de integrare, de admitere în comunități a noi state, care, oricât de complexe și de diferite, de la etapă la etapă, aveau totuși ca numitor comun: admiterea unor state

democratice, cu economie de piață, cu sistem de valori identice.

Consiliul european de la Copenhaga, din 22 iunie 1993, a decis ca Uniunea Europeană (noua denumire a comunităților după Mastricht, 1992) să se extindă și către Est. În felul acesta, Uniunea devine o entitate economică foarte puternică, dar rămâne, după expresia lui Jean-Baptiste Douroselle, „un pitic politic". Nu va trece mult și sforțările pentru depășirea acestui handicap vor da roade. Este interesant cum s-a dezvoltat conceptul de Casă comună europeană. El ar aparține, după unii autori (Ștefan Lache) lui Charles de Gaulle, dar a fost promovat insistent, mai târziu, de Mihail Gorbaciov. El era convins, în 1989, că prin însăși evoluția evenimentelor, „ideea casei general-europene a intrat în domeniul politicii practice". La Malta (2-3 decembrie 1989), Gorbaciov insista, în discuțiile cu președintele Bush, pe conceptul de Casă Comună a Europei, informându-l că ar dori ca procesele din Est să se desfășoare concomitent și convergent cu cele din Vest și nu „să genereze o nouă divizare în Europa". Gorbaciov n-a supraviețuit politic acestui concept, astfel că nu știm, concret, cum își închipuia el această Casă. Vedem doar că în timp ce fosta Uniune Sovietică se transformă într-o iluzorie Comunitate a Statelor Independente (CSI), în Occident, dimpotrivă, fostele comunități se unesc și devin o Uniune Europeană (UE) puternică, foarte bine articulată și foarte atractivă pentru noile democrații.

După 1989, Europa avea posibilitatea să revină la ceea ce Albert Jourcin spunea: „să reia legăturile cu vechii demoni ai egoismului național și să se afunde într-un talibanism deplasat care, de două ori deja, a plonjat-o în război și i-a grăbit declinul [...] Continentul se poate restructura – spunea mai departe Jourcin – în jurul polului constituit de Cei 12 din CEE: ceea ce implică faptul ca guvernele interesate să facă pași dubli pentru a determina progresul Uniunii."

Construcția europeană a fost amorsată în contextul Războiului rece și al amenințării comuniste-totalitare. Acum nu mai există nici unul, nici celălalt. Ar fi putut renaște o Europă multipolară și conflictuală, comparabilă cu interbelicul secolului trecut. În fond, o Germanie unificată și puternică industrial putea să potențeze această tendință. S-a optat, însă, pentru o construcție europeană înțeleaptă și pentru maximizarea eforturilor de integrare.

Formal, pasul spre UE s-a făcut prin Actul Unic European din 1987, iar procesul s-a accelerat după încheierea Războiului rece. Maastrichtul (1992) și Amsterdamul (1997) au propulsat Uniunea către angajamente instituționale ambițioase.

Reacția francezilor la unificarea Germaniei a fost prin Maastricht, prin renunțarea la marcă, pentru euro, Bonnul și mai apoi Berlinul era legat de Europa prin mii de fire. Nu dezvolt condițiile draconice puse de Bonn în acest context. Marea Britanie și Danemarca nici nu au acceptat euro. Maastrichtul, astfel motivat, a avut câteva efecte secundare. Primul a fost NATO, pentru care s-a dovedit un adevărat stimul. Planul europenilor era trecut între paranteze, din nou. Adică: dacă intrarea în UE presupune exigențe atât de mari, intrarea în NATO poate fi mai accesibilă. NATO era un premiu de consolare. Spre el s-au și grăbit tinerele democrații.

Apoi Mastrichtul a generat transparență: 40 de ani, aranjamentele se făceau discret, despre CEE abia se știa. Acum s-a admis aderarea tuturor membrilor Asociației Europene a Liberului Schimb, în locul unui simplu acord bilateral, de până atunci. Totuși, Norvegia și Elveția au rămas în afara Uniunii.

În Est nu exista alternativă la apartenența la Europa. În fața scepticilor, destul de numeroși, liderii occidentali spuneau „Nu vă încredeți în cei ce vă zic că era mai bine, mai înainte. Chinurile tranziției nu sunt zadarnice. Viitorul vostru este Europa."

Dinspre Bruxelles viziunea era diferită. Proiectul european era accesibil tuturor europenilor din punct de vedere cultural. Din punct de vedere funcțional, UE era exclusivistă. Tot mai exclusivistă. Fiecare nou acord, sau tratat, complica termenii aderării, impunea restricții, condiționări, reguli. Prin „acquis communitaire" se ridica o stavilă în calea aderării, nu pentru Austria sau țările nordice, dar sigur, pentru estici. Existau motive: chiar cele mai bogate – Slovenia și Cehia – erau net mai sărace decât membrele UE. Majoritatea țărilor din estul Europei erau extrem de sărace. Între Vest și Est exista o prăpastie uriașă, din acest punct de vedere. Dacă Ungaria, Slovacia, Lituania și Polonia ar fi fost primite, în UE, în aceleași condiții ca precedentele lor, UE ar fi falimentat din cauza: costului subvențiilor, ajutorului regional, fondurilor pentru infrastructură. Țărilor estice le trebuia un „Plan Marshall", pe care însă nu l-a oferit nimeni, din nenorocire, iar Estul nu era doar foarte costisitor. Sistemele lor legale erau corupte și nefuncționale, liderii fără experiență și imprevizibili, monedele instabile, granițele permeabile. Cetățenii lor ar fi luat calea Vestului, pentru condiții mai bune de viață, sau rămâneau acasă, săraci și expuși. Nimeni nu se îndoia că Europa de Vest putea face minuni pentru estici, dar ce puteau face esticii pentru UE?

DECEMBRIE 1989: REVOLUȚIE ENDOGENĂ SAU REVOLUȚIE EXOGENĂ?

Simion Gheorghiu
(România)

Înainte de a aborda tema comunicării noastre, o definire a termenilor care figurează în titlul ei este absolut necesară, întrucât termenii de „endogen" și „exogen" sunt rar folosiți în istoriografia română.

Ambii își au originea într-o tipologie a revoluțiilor, datorită marelui istoric francez Ernest Labrousse, care, în 1948, dădea următoarea definiție: „Revoluția endogenă este cea care se naște din situația internă și numai din această situație internă, și care își urmează liber cursul până la capătul ei. Este cazul celor trei revoluții franceze"[1]: 1789, 1830, 1848. Revoluția exogenă este rezultatul unui șoc extern sau a unei înrâuriri determinante, venite din exterior. Analizând cele două tipuri de revoluție, propuse de Labrousse, un alt mare istoric francez, Jean-Baptiste Duroselle, a atras atenția că nu se poate face o separare netă între cele două tipuri de revoluție: „Sunt cazuri – scrie el – când cauzele «endogene» și «exogene» sunt intim legate: de exemplu Comuna din Paris, din 1871, este legată deopotrivă de mizeria parizienilor – care nu era provocată exclusiv de război – și de urmările asediului"[2] – asediului instituit de armata prusacă.

În istoria României, exemplul cel mai potrivit pentru raporturile dintre „endogen" și „exogen" într-o revoluție, este oferit de revoluția pașoptistă. Revoluționarii pașoptiști au fost acuzați că au provocat revoluția din spațiul românesc pentru a copia evenimentele petrecute, în februarie 1848, la Paris. Generația pașoptistă era astfel învinuită de a fi provocat o revoluție exogenă

[1] Ernest Labrousse, *1848-1830-1789. Comment naissent les Révolutions*, în *Actes du Congrés historique du centenaire de la Révolution de 1848*, Paris, 1949, p. 1-31. Apud, Jean-Baptiste Duroselle, *L'Europe de 1815 à nos jours. Vie politique et relations internationales*, Deuxième èdition mise a jour, Paris, 1967, p. 262.

[2] *Ibidem*, p. 262-263.

(la acea dată termenul nu era utilizat; așa cum s-a arătat, tipologia lui Ernest Labrousse, dateaza din 1949). Nicolae Bălcescu a respins acuzația într-un pasaj devenit celebru: „Revoluția Română de la 1848 n-a fost un fenomen neregulat, efemer, fără trecut și viitor, fără altă cauză decît voința întîmplătoare a unei minorități sau mișcarea generală europeană. Revoluția generală fu ocazia, iar nu cauza revoluției române. Cauza ei se pierde în zilele veacurilor"[3]. Formula lui Bălcescu oferă, în opinia noastră, cheia pentru înțelegerea Revoluției Române din decembrie 1989.

Contestatarii lui decembrie '89, au încercat și încearcă să prezinte căderea regimului comunist-totalitar din România, drept rezultatul acțiunii unor forțe externe, care, prin instrumente din țară, ar fi pregătit răsturnarea lui Nicolae Ceaușescu. Unele din aceste voci neagă chiar caracterul de revoluție al evenimentelor din decembrie 1989 și vorbesc de un complot, în care KGB și CIA, dar mai ales serviciile de informație sovietice, ar fi avut un rol decisiv. Este straniu că susținătorii acestor puncte de vedere, care neagă rolul determinant al factorilor interni în geneza Revoluției Române din decembrie 1989, deși se prezintă ca înverșunați combatanți anticomuniști, se plasează pe aceeași poziție cu Nicolae Ceaușescu, care, în cunoscuta sa apariție televizată, a denunțat acțiunea destabilizatoare a „agenturilor străine".

Cercetarea obiectivă, desprinsă de orice partizanat politic, arată că prăbușirea regimului comunist-totalitar din România, ca de altminteri și a celorlalte regimuri similare, din Europa de Est, a fost rezultatul unui proces intern în varianta de lungă durată, care a erodat temeliile așa-zisei orânduiri socialiste.

În Europa de Est, Socialismul (Comunismul-totalitar – n.c.) a fost adus de Armata Roșie. Chiar dacă noul sistem era o formă camuflată a ocupației sovietice, el a reprezentat, în opinia noastră, o revoluție. Revoluție evident exogenă, care a înlocuit „orânduirea capitalistă" cu cea „socialistă". Nu intră în obiectivele acestei comunicări să analizeze caracterul orânduirii socialiste din URSS, și, ca urmare, al sistemului socialist din Europa de Est. Ceea ce se poate spune însă, cu certitudine, este că sistemul socialist sovietic și cel est-european, erau, de la început, subminate de grave carențe economice și politice:

a) carențe economice: o economie rigid planificată, incapabilă să urmeze cerințele pieții, fără niciun mijloc de a asigura o emulație între

[3] Nicolae Bălcescu, *Mersul revoluției în istoria românilor*, Paris, 1850, în Paul Cornea, Mihai Zamfir, *Gîndirea românească în epoca pașoptistă (1830-1860)*, vol. I, București, Editura pentru Literatură, 1969, p. 310.

întreprinderile socialiste și de a încuraja salariații sârguincioși, condiții în care falimentul economic era inevitabil, mai devreme sau mai târziu:

b) carențe politice: încă din anii ’20, în URSS, unde opoziția de stânga, din Partidul Comunist Bolșevic, din Uniunea Sovietică, a condamnat fenomenele de degenerare birocratică a Socialismului, al cărui produs a fost apariția nomenclaturii, o clasă de activiști ai partidului și statului, ruptă complet de popor și beneficiară a unui șir de privilegii, care sfidau retorica oficială despre etica și echitatea socialistă.

În România, cele două planuri – economic și politic – generatoare ale unor disfuncționalități capabile să se transforme în fenomene de criză, au cunoscut aspecte specifice în raport cu celelalte țări est-europene. Hotărârea lui Nicolae Ceaușescu de a lichida datoria externă a impus un efort considerabil, care, la nivelul populației, s-a manifestat prin privațiuni fără precedent în ceea ce privește aprovizionarea, căldura și lumina. În plan politic, fenomenele de degenerare birocratică au dus la apariția unui cult al personalității, caracterizat prin forme grotești, inspirate din modelul nord-coreean. Populația României, care salutase politica de distanțare a conducerii de la București de Uniunea Sovietică și care reacționase cu entuziasm la condamnarea intervenției sovietice în Cehoslovacia, a ramas total indiferentă când Nicolae Ceaşescu, la Congresul al XIV-lea al PCR, a denunțat, în termeni abia voalați, Pactul Molotov-Ribbentrop și a cerut lichidarea consecințelor sale, adică, practic, redobândirea Basarabiei, nordului Bucovinei și a ținutului Herța.

În decembrie 1989, existau toate premisele unei revoluții endogene: criză economică, criză politică, criză morală. Toate aceste componente ar fi putut duce la căderea regimului Ceaușescu, dacă, în țară, ar fi existat o opoziție organizată împotriva puterii comuniste. Forța aparatului represiv, absența culturii politice și pasivitatea maselor (tulburările din 1977, din Valea Jiului și, un deceniu mai târziu, 1987, Brașov, au rămas izolate), au făcut ca, în România, să nu se închege o forță de opoziție capabilă să joace rolul de contra-putere, așa cum era Carta 77 în Cehoslovacia și Sindicatul Solidaritatea, în Polonia. Fragilizarea regimului a venit, în acest context, din exterior: politica de reformă a lui Mihail Sergheevici Gorbaciov, mesele rotunde din Polonia și, respectiv, din Ungaria, dintre guvern și opoziție, fluxul de refugiați, din Republica Democrată Germană (RDG), spre Cehoslovacia și mai ales Ungaria, căderea Zidului Berlinului, la 9 noiembrie 1989, înlăturarea celui mai dogmatic lider european, după Ceaușescu: Todor Jivkov, toate acestea au făcut din România o insulă, într-un ocean aflat în plină furtună. Și Occidentul, și Uniunea

Sovietică îl detestau pe Nicolae Ceaușescu, perceput ca exponentul unei tiranii incompatibile cu valorile europene, și ca un adversar al efortului de reînnoire a Socialismului, inițiat de Gorbaciov. Căderea lui Nicolae Ceaușescu era astfel inevitabilă.

Este evident că, în cazul Revoluției Române din decembrie 1989, observația lui Jean-Baptiste Duroselle, despre strânsa legătură, observabilă într-un șir de revoluții, între factorul intern și extern, este perfect valabilă. Regimul comunist din România s-a prăbușit ca urmare a nemulțumirii întregului Popor Român. Revoluția Română din decembrie 1989 a fost așadar o revoluție endogenă. Nu este însă mai puțin adevărat că izbucnirea ei nu ar fi fost posibilă fără contextul extern, evocat mai sus. Pentru a rezuma, în încheiere, concluzia noastră, vom parafraza cuvintele citate, ale lui Nicolae Bălcescu: Revoluția anti-comunist-totalitară est-europeană, a fost ocazia și nu cauza Revoluției Române din decembrie 1989; factorul intern a fost decisiv, factorul extern l-a favorizat. Poporul Român a răsturnat prin forțele sale regimul comunist-totalitar, dar el a fost solidar în această acțiune, cu lupta popoarelor est-europene pentru eliminarea regimurilor impuse de Moscova, la sfârșitul celui de-al doilea Război mondial.

EVOLUȚIA POLITICĂ A BULGARIEI DE LA 10 NOIEMBRIE 1989 PÂNĂ LA CĂDEREA DEFINITIVĂ A COMUNISMULUI-TOTALITAR

Mihail Kireazov
(Bulgaria)

La 10 noiembrie 1989, la Sofia se desfășura obișnuitul Plen al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar (CC-PCB). La ședința de după-amiază, s-a anunțat că Secretarul general: Todor Jivkov si-a dat demisia. În locul acestuia, a fost ales: Petăr Mladenov. Puterea rămânea astfel în mâinile partidului. Schimbarea, cu toata euforia pe care o exprima poporul, părea să fie doar cosmetica. Politicienii numesc acest act:,,lovitură de partid", iar istoricii încă nu s-au pronunțat. Unul dintre motive constă în dinamica evenimentelor acestei perioade scurte, de 20 de ani. La 10 noiembrie 1989, lucrurile au devenit clare. Reformele de partid, în Bulgaria, s-au desfășurat după cum a dictat Gorbaciov. Partidul, în sine, nu s-a simțit neliniștit, pentru că nu avea o altă alternativă politică. Toți vorbeau de transparență si perestroika. Nimeni însă nu vorbea de schimbare. Pur și simplu, vom avea un altfel de Socialism, iar, in locul partidocratiei, va veni tehnocrația, în care, obligatoriu, membrii de partid vor importa modelul sovietic al lui Gorbaciov, în Bulgaria. Pentru Socialismul înnoit, Todor Jivkov însuși a anunțat condițiile, în prealabil. Încă din anul 1987, era acceptata Concepția din iulie a Partidului, a fost publicat Decretul Nr.56 și au fost făcuți primii pași de liberalizare și regrupare a economiei, prin înființarea de firme și companii, atragerea de investiții din străinătate și rezolvarea problemelor în agricultura privată. Socialismul, în Bulgaria, se putea înnoi, însă fără să se schimbe, în sinea lui, prin conducerea obligatorie a PCB, care era într-o legătură foarte strânsă cu țările socialiste, și, în primul rând, cu Uniunea Sovietică.

Modelul lui Gorbaciov era următorul căruia urma să ne alăturăm, pentru a-l utiliza.

Bulgaria, ca stat, nu a avut niciodată o suveranitate adevărată și

deplină. Această țară, a urmat întotdeauna una dintre cele mai mari puteri europene. După cel de-al Doilea Război Mondial, intrând în sistemul de lagăr socialist, Bulgaria a stat „aproape" de URSS, și a respectat strict dispozițiile de la Kremlin. Chiar și în ultimii ani, încă pe timpul lui Brejnev, se vorbea convingător despre suveranitate limitată, pentru că așa cerea uniunea sistemului socialist mondial. Aceasta a fost politica oficială de stat, care urma îndeaproape ideea internaționalismului socialist. Jivkov, și cei din jurul lui, nu au avut altă explicație, acceptabilă pentru motivele de pătrundere a trupelor Tratatului de la Varșovia în Cehoslovacia, sau referitor la intervenția, ca ajutor frățesc, în altă țară, ultima dată în Afganistan.

Noua conducere de partid, de la 10 noiembrie 1989, nu vedea motive serioase de neliniște. Schimbarea lui Jivkov a fost o posibilitate de a i se transfera, personal, toate situațiile neprielnice. Nimeni dintre cei de la vârful conducerii nu a bănuit că, foarte curând, va trebui să se conteste însuși rolul puterii și conducerii PCB.

In acest moment, Bulgaria încă nu avea o opoziție politică, care sa fie în măsură să facă schimbări. Când vorbim despre opoziție politică, începând cu 10 noiembrie 1989, din nou întâlnim fenomene specific bulgare. Opoziția era înființată chiar de către PCB, ca sa servească intereselor acestuia în direcția dezvoltării, pe mai departe, a Socialismului. Concepția de partid din iulie 1988, a dat dreptul de a se înființa asociații nespecifice până atunci. Ideea a fost ca, prin acestea, să se critice stagnarea și să nu se facă schimbări sociale cardinale!

Opoziția a fost strict urmărită de către organele Securității. Dacă excludem câțiva foști deținuți politici, majoritatea erau membri de partid, care erau recunoscuți ca autoritari și inteligenți (profesori universitari, scriitori, artiști și alții). Mai târziu se va înțelege că o mare parte dintre opozanți erau chiar agenți de Securitate. Acești oameni nu se gândeau să facă schimbări în sistem, ci numai să facă reforme în spiritul perestroikăi lui Gorbaciov, pentru că aceștia erau chiar produsul sistemului politic în cauză.

Pentru Todor Jivkov era rușinos ca să se autoînființeze o „opoziție" de acest gen, în momentul în care se înțelegea că țara avea probleme economice serioase. El nu era iubit de „puternicul,, Gorbaciov. Concepția din iulie 1988, a acestuia, a fost ultima, și, în același timp, o experiență nereușită de a găsi un teren tare, pentru economia Bulgariei, în „mlaștina" pe care Gorbaciov a făcut-o, nu numai în Uniunea Sovietică, ci în tot Sistemul socialist-totalitar. Poate că, în acest moment, a considerat, având în vedere evenimentele din Polonia, respectiv Cehia, respectiv, parțial, din Ungaria, că o asemenea „opoziție" nu era

atât de periculoasă, pentru partid și puterea sa, și nu va contribui la declanșarea necontrolată a pericolului de ridicare a poporului.

Jivkov si-a dat seama că, în acel moment, pericolul mare, pentru el, nu venea din afară, și nici din această „opoziție", ci venea de la cei apropiați lui, pericol deocamdată invizibil pentru Poporul Bulgar, și invizibil chiar și pentru el. Așa cum s-a căzut de acord, cu Secretarul general și cu hotărârea Politbiroului, tot așa, cei din spatele lui erau însă în legătură strânsă cu ambasadorul sovietic și chiar cu Gorbaciov, în așteptarea directivei de acțiune.

Primele semne ale opoziției lui Jivkov au apărut în 1988. În luna ianuarie s-a înființat Societatea Independentă pentru Apărarea Drepturilor Omului în Bulgaria. În martie, a fost înființat un Comitet social de apărare ecologică a orașului Ruse. În octombrie s-a format un Comitet de apărare a drepturilor religioase, a libertății de conștiință și de valori spirituale. În noiembrie, un Club în sprijinul reformei. În anul următor, după exemplul polonez, în luna februarie, s-a înființat un Sindicat independent: „Podkrepa", iar în aprilie: „Ekoglasnost", ca o societate independentă.

Oricum vor fi numite acestea, ca tipologie nu sunt anticomuniste, ci au scopul de a contribui pentru a fi înlăturate „deformările în viața socială și economică". Cealaltă față va apărea după 10 noiembrie, dar nu pentru toți. Totuși, acestea vor constitui avangarda care va conduce nemulțumirile poporului.

Cât despre vechea opoziție politică, de după cel de-al Doilea Război Mondial, ea a fost ștearsă, cu sârguință, de către comuniști, în perioada de după anul 1947 -1948. La 10 noiembrie 1989 apar alte transformări. Pretendenții vor apărea din structura poporului entuziasmat că Jivkov a căzut de la putere. În numele Bulgariei, scopul acestora va fi însă, mai întâi, de a avea avantaje personale. Euforia la căderea lui Jivkov a dat Poporului Bulgar un alt aspect. Într-un mod straniu, acesta se simțea liber. Cuprins de entuziasm și de speranța de ceva ce va urma să se întâmple, cetățenii umpleau străzile. La 18 noiembrie, la Sofia, o sută de mii de persoane s-au adunat, în centru, lângă biserica,,Sf. Al. Nevski" la un miting, cerând continuarea reformei. Opoziția civilă s-a unit. La 7 decembrie, 13 organizații si asociații de opoziție s-au unit, formând Uniunea Puterii (Forțelor –n.c.) Democrate (UPD). S-a ales și: Uniunea (Consiliul - n.c.) de coordonare, sub președinția lui Jelio Jelev. Jelev era o persoană emblematică a „intelighenției". La sfârșitul anilor 70, a fost editată cartea acestuia: „Fascismul", care a fost incriminată de către putere. Motivul era că, în carte, era anevoios de deslușit analogia Socialismului cu a Fascismului

(denumire italiană a Corporatismului – n.c.), altfel decât prin puterea totalitară în țară. S-au refăcut vechile partide politice, care și-au desemnat lideri și au înființat structuri de partid. Partidul Social Democrat, Uniunea Partidului Țărănist Bulgar,,Nikola Petkov", Partidul Radical și Partidul Democrat, care și-au început astfel, pe eșichierul politic, evoluția spre putere.

S-au înființat si partide noi, unele pe bază etnică: Mișcarea pentru Drepturi si Libertate, având ca lider pe Ahmet Dogan, de etnie turcă, filozof, om de știință, fost deținut politic, eliberat din închisoare după 10 noiembrie.

Multe dintre aceste partide au suportat evoluția, altele s-au unit cu alte partide, iar altele au dispărut din viata politică. În situația creată, important era cine va fi in frunte, cine va conduce poporul și în ce direcție se va dezvolta țara. La 10 noiembrie, această întrebare încă nu exista, însă acum era pusă de către dezvoltarea nemulțumirii sociale, de către opoziția politică, formată și unită împotriva PCB, aflat la conducere, împreună cu nou-descoperita: **intervenție din afară,** care, pe atunci, era nu numai cea a lui Gorbaciov.

Era clar că UPD nu mai voia Socialism. În declarația de înființare a UPD s-a proclamat necesitatea realizării unor schimbări de termeni între: Comunism, respectiv: Socialism și: „Societatea civilă", Pluralism politic, Stat de drept și respectiv: Economie de piață.

Pe 14 decembrie s-a declanșat un miting, prin care se cerea să fie schimbat Articolul l din Constituția Bulgariei, în care se preciza că: PCB era avangardă si conducător al republicii populare. Mai târziu, această schimbare a fost făcută. Acest lucru a legitimat UPD în fata Poporului Bulgar și în lume, ca partid purtător de schimbare și ca cel mai serios oponent al PCB. În acel moment, opoziției nu îi era însă clar cum trebuie să conducă Bulgaria. Acest partid nu dispunea încă de posibilitățile necesare, ci doar deschidea calea discuțiilor cu comuniștii. Discuțiile se purtau in jurul trecerii de la Comunismul-totalitar la democrație, precum și de la economia centralizată, de stat, la economia de piață. Într-o etapă mai târzie, unii dintre analiști și sociologi, din cadrul UPD, vor aprecia că discuțiile respective au constituit doar un timp pierdut. Liderul comunist, care avea și rolul de Președinte al Consiliului de Stat: Petăr Mladenov, a ieșit destul de repede din ceea ce părea a fi o situație de șoc. El și partidul său nu au pierdut speranța de a rămâne stăpâni pe situație. Având puterea, noua conducere se delimita de „Jivkovism", și se arăta dispusă să schimbe Constituția și să introducă democrația parlamentară. CC-PCB și Guvernul au ieșit cu o hotărâre comună, de a fi refăcute numele turcilor bulgarizați și au prezentat chiar ca o greșeală schimbările de nume, efectuate înainte, aruncând

vina pe Jivkov și pe consilierii săi. Pe de altă parte, nici înființarea unui partid etnic turc nu s-ar fi putut realiza fără acordul acestora. Tensiunea în țară se ridica permanent. Comuniștii nu erau în măsură să o stăpânească și nici noii democrați să o domine. Bulgaria se cutremura de frământări, demonstrații și proteste. Societatea s-a polarizat între PCB și UPD. Acest lucru s-a reflectat și asupra economiei. Producția a scăzut catastrofal si a dus la micșorarea veniturilor și la introducerea sistemului cupoanelor (tichetelor). Ajutoarele primite din străinătate nu au fost în măsură să acopere nevoile. Corupția și jaful, nesupravegheate și neîmpiedicate corespunzător, au început să pătrundă în societate. Astfel, în Bulgaria, tema de bază a discuțiilor a devenit: „**Să fie descoperit vinovatul!**”. S-a pus și: **problema organizării și deschiderii unei „Mese rotunde**”, precum și a efectuării unor reforme, însă nu s-a precizat când, cum și unde. În această situație, până la urmă, **s-a deschis „Masa rotundă”, care și-a început activitatea și a funcționat în perioada: 03.01 - 15.05.1990**. Organele de stat comuniste au început să fie schimbate și să se caute un consens între conducere si opoziție, în privința evoluției Bulgariei spre democrație. În acest consens, Opoziția a avut un moment de sprijin în: Declarația de înființare a SDS (? – n.c.), prin care se declara delimitarea țării de totalitarism, se afirma necesitatea constituirii Societății civile, respectiv a statului de drept și se solicita introducerea economiei de piață.

Comuniștii de la conducere au făcut schimbări în interiorul partidului. La Congresul al XlV-lea al acestora (sfârșitul lunii ianuarie - începutul lunii februarie 1990), s-a acceptat adoptarea unui: Manifest al Socialismului Democrat și s-a schimbat denumirea partidului, din Comunist, în: Socialist, precum și a membrilor săi, din: comuniști, în: socialiști. Comitetul Central s-a transformat în: Consiliu de partid și a fost ales ca președinte: Al. Lilov. Lilov era unul dintre acele persoane, din jurul lui Jivkov, care a fost înlăturat, în trecut. Se spunea că, pe acesta, Jivkov l-a bănuit ca fiind un posibil concurent pentru postul său, de conducere, din partid.

S-au făcut și alte schimbări în partid. Astfel, a fost schimbat Prim-ministrul: Gh. Atanasov, care și-a dat demisia, cu: Andrei Lukanov. Lukanov a încercat să așeze guvernul pe o bază națională mai largă, însă nimeni nu dorea, pe atunci, să se coalizeze cu foștii comuniști. Petăr Mladenov a schimbat titlul funcției sale, care, din Secretar general, a devenit: „Președinte” al republicii. Pe 15 ianuarie 1990, democrații au obținut victoria: Guvernul a schimbat Articolul l din Constituție și a acceptat modificările democratice, dorite de aceștia, prin: legea decretelor, a ședințelor, a mitingurilor și a manifestațiilor,

legea de autonomie academică și altele. La jumătatea lui iunie 1990, au fost anunțate alegeri parlamentare pentru Marea Adunare Populară. Comuniștii, deveniți socialiști, erau la putere, însă au fost izolați și influența lor în societate a scăzut corespunzător.. Opoziția era sigură că va câștiga alegerile. Confruntarea de dinaintea alegerilor a fost o confruntare puternică și agresivă, manifestată, ca atare, mai ales de către Opoziție. Au câștigat însă comuniștii deveniți socialiști. În această situație, Opoziția a refuzat să recunoască rezultatele alegerilor, mergând până acolo încât să exercite presiuni asupra parlamentului și guvernului și să solicite deschis inclusiv o totală nesupunere civilă, din partea Societății civile. S-a declanșat o campanie împotriva lui Petăr Mladenov, care a fost nevoit să-și dea demisia, iar Marea Adunare Populară a ales, ca președinte, pe liderul opoziției: Jelio Jelev. Acest fapt nu a liniștit însă situația. În centrul Sofiei, a fost aprins sediul fostului PCB (Casa partidului), iar, atât în capitală, cât și în restul țării, s-au organizat, aproape zi de zi, demonstrații și greve. Divergențele politice au dus la slăbirea economiei în țară, până la un asemenea nivel încât starea de criză a devenit evidentă, s-a introdus sistemul cupoanelor, iar salariile nu se mai primeau la timp. Țara putea fi considerată în faliment, iar guvernul refuza să plătească datoriile externe. Lukanov nu a putut să se descurce și, pe 29 noiembrie 1990, și-a dat demisia. Noul guvern care s-a format a fost un guvern de coaliție. Astfel, Prim-ministrul: Dimităr Popov era jurist, dar nu făcea parte din nici un partid. În cadrul noului guvern, dominau reprezentanții SDS (?-n.c.). Acest guvern a condus mai puțin de un an (pana la 13 octombrie 1991, când au avut loc următoarele alegeri parlamentare). Bulgaria nu a putut fi însă scoasă din criză, iar criza s-a extins.

Totuși, unii dintre componenții guvernului în cauză (exemplu: Ivan Kostov - în calitate de ministru de finanțe și viitor Prim-ministru, respectiv viitor Președinte, în perioada: 1997-2001) au apucat să inițieze anumiți pași spre înfăptuirea unor reforme. Coaliția însă nu a funcționat corespunzător, iar reprezentanții Opoziției au acuzat că, din cauza socialiștilor, care dominau guvernul, nu s-au putut iniția reformele necesare, mergându-se cu acuzațiile până acolo încât unii miniștri ai opoziției au declarat că s-au aflat practic în postura de „ostatici" ai socialiștilor, în cadrul guvernului respectiv. În loc de acțiuni de stat efective, au început discuții înverșunate, cu privire la modul de guvernare, care au catalizat componenții politici de „centru", din cadrul SDS-ului, conducând la apariția unor divergențe în interiorul SDS-ului, iar această situație a început încă din timpul lui Jelio Jelev, când a fost ales președinte. Concepțiile noilor democrați au fost, în final, acelea că relațiile cu

foștii comuniști au devenit imposibile și neacceptabile, chiar și în cazul în care interesele Bulgariei cereau, în mod imperios, realizarea unei colaborări adecvate și efectuarea unor compromisuri, pe baza unor negocieri corespunzătoare. Cu părere de rău, trebuie precizat că această rigiditate guvernamentală continuă și în prezent. Criticile aduse lui Jelev au devenit și mai aspre, când, la 12 iulie, Marea Adunare Populară a acceptat, cu greu, noua Constituție. La început, o parte din deputații SDS au fost împotriva propunerilor proiectului, iar 39 de deputați au părăsit adunarea. S-a amenințat chiar cu declanșarea grevei foamei și chiar cu intenția de a se ajunge la destrămarea Parlamentului și s-au făcut propuneri de noi alegeri parlamentare, pentru înnoirea Marii Adunări Populare, dar, în cele din urmă, Constituția a fost însă acceptată și s-au programat și desfășurat alegeri generale, pe 13 octombrie. SDS a câștigat alegerile, dar cu numai cu 1% diferență, față de PSB, și a obținut 110 deputați, din totalul de 240. Astfel, SDS a alcătuit Guvernul, utilizând reprezentanți ai minorităților, precum și ai Mișcării pentru drepturi si libertate, a lui Ahmet Dogan (care dispunea de 24 de reprezentanți). La conducerea noului Guvern a fost numit Filip Dimitrov, iar, ca și orientare politică, acest guvern a fost declarat a fi de centru-dreapta. Guvernul în cauză și-a început activitatea într-un mod destul de ambițios, dar, numai după un an, Filip Dimitrov a cerut parlamentului să-i acorde un vot de încredere, ceea ce partenerul politico-partidic (SDS) de coaliție a refuzat. Conflictul dintre SDS și președinte a ajuns astfel în faza de rupere a coaliției. În situația creată, nimeni nu a dorit să le aducă aminte celor care au format guvernul în cauză că, dacă au câștigat până atunci, aceasta s-a datorat faptului că s-au mulțumit cu puțin, fiecare, și numai în acest mod vor putea conduce și în continuare. Se poate considera că până la prima guvernare nereușită, de către SDS, a durat și Comunismul-totalitar în Bulgaria. De asemenea, numai deoarece Uniunea Sovietică a lui Gorbaciov a decăzut progresiv, favorizând astfel și decăderea structurilor comunist-totalitare internaționale (Tratatul de la Varșovia; Consiliul pentru Ajutor Reciproc), s-a putut ajunge la destrămarea regimurilor comunist-totalitare și în celelalte țări din fostul bloc comunist-totalitar est-european. Au rămas însă urmele și influențele acestui trecut și, inclusiv în Bulgaria, acestea se manifestă încă într-un mod destul de puternic și greu se îndurat, chiar și după 20 de ani.

BIBLIOGRAFIE

1. ***IIAHOB, Acnapyx.*** MoK^y eMOHHHxe н peajiHocxnxe na npexo^a. PasBHXHexo Ha nojiHXHHecKaxa Kynxypa в Btjirapna cjie^

1989 r., нsхок - 3ana^, CodpHa, 2007.

2. *TOffOPOB, AnmoHuu.* HojiHXHHecKHax >кнвох в B-bJirapna 1990 - 2005, нsхок -3anaa, CodpHa, 2005.

3. *JJPAFAHOB, ffpazoMup.* /JeMOKpaiţHaxa /MHHano, nacxoame н Streine /, VHHBepcHxexcKO HsaaxencxBo „свсхн кјінмснх OxpH,n,CKH", CodpHa, 2004.

4. ***jKEJIEB, /Kejito.,***Zţecex ro^HHH no-Kî>CHO. Ypoqn sa 6t.,zţemexo, Hs^,."CKOpnHOH", Co^na, 2000.

5. *2KEJIEB, sKejiw.* HnxejiHreHLţHa н noJiHXHKa, Jlnxepaxype H 4»opyM, Codpna, 1995.

6. *MEJIEB, /Kejiw.* BtnpeKH всннко. Moaxa nojiHXHHCCKa 6Horpad)Ha, HK „KojiH6pH", CodpHa, 2005.

7. ***FEHOB, IQjiUHH.*** Sanjo xojiKOBa ManKO ycnasaivie, Hs^i;. „A6arap" A/ţ - всјінко TtpHOBo, Co(J)Ha, 2004.

8. *MAH^EB, Kp-bcmbo.* Hcxopna na 6ajncaHCKHxe napo^ţn 71945 - 1990/, x. 4, riapa^HrMa, Codpna, 2006.

9. *flAHHOB, Ee^eHuu.* IlojiHXHHecKHax ^e6ax н прехо^тх в BtJirapna, Hsfl. OoH^attHa „BtnrapcKa nayKa н Kynxypa", Codpna, 2000.

10. *PAH^EB, Andpeu, кт>нно CTOH^IEB.* KaKBO ce cjiynn? PasKas sa npexofl,a в Etarapna 1989 - 2004, нsхок - 3ana,rţ, CodpHa, 2004.

11. *ffHMHTPOB, <Dujiun.* MnxoBexe na GtJirapcKHa npexoA, Cnena, Co<|)Ha, 2003.

12. *ffACKAJIOB, PymeH.* Hemaxa naoKOJio. HaSnioaeHHa н pasMHUineHHa sa npexo^a, нsа-„JlHK", Co4>Ha, 1998.

13. *IfVPAKOB, Ameji.* HpaBHxejicxBaxa na Btnrapna. XpoHOJiorna na nojiHXHHecKHa кнвох 1879 - 2001, нsа. Ktnţa „Hex^p Eepon", CodpHa, 2001.

14. *CIIACOB, Memodu.* IlpaBHxejicxBoxo na онјінн /ţHMHxpoB, HK „FyxeH6epr", CodpHa, 2002.

15. */JOFAH, AxMed.* Bturapna н nosnax csexosen pe^, HHCxnxyx sa jinSepajinn Hscjie^saHHa, CodpHa, 1999.

16. *3APEB, BjiaduMup.* Paspyxa, Hsfl. „ITex нјпос", Codpna, 2003.

17. *HOPffAHOB, AjieKcaHfrbp.* *J\a* napyniHM cucHapna, Hs/ţ. „BeK 21 npec", Codpna, 2006.

ECONOMIA ROMÂNIEI ÎN TRANZIȚIA LA ECONOMIA DE PIAȚĂ

Ion Alexandrescu
(România)

După 1989 societatea românească a cunoscut, din punct de vedere economic și social, o prăbușire fără precedent, sub aspectul duratei și profunzimii. Timp de peste un deceniu România a traversat o criză prelungită, exprimată atât prin accentuarea dezechilibrelor structurale macroeconomice și sectoriale, cât și prin persistența decalajelor dintre cerere și ofertă, existente în proporții semnificative și în deceniul al 9-lea al secolului trecut, pe fundalul risipirii avuției naționale, diminuării resurselor naturale și umane, căderii producției, a productivității muncii și eficienței economice. Tranziția a înregistrat costuri economice și sociale uriașe, suportate de marea majoritate a populației țării, ale cărei condiții de viață au devenit precare. Gestionarea de către guvernanți a greutăților generate de transformarea radicală a regimului social-economic a fost dificilă și deseori defectuoasă.

Anul 1990 a marcat începutul restructurării sistemului economico-social pentru trecerea la economia de piață. Șansele reușitei erau deosebite. Nu existau regrete față de vechiul sistem economico-social, iar dezavuarea, în bloc, a tuturor celor care se aflaseră în funcții de conducere administrativă, de producție, desfacere sau de altă natură, era quasi-unanimă. Pentru multele partide politice, apărute într-un ritm amețitor, economia României era o "moștenire" grea care trebuia condamnată, destructurată și chiar lichidată, oricum, împreună cu sistemul politic defunct. Lunile ianuarie-martie 1990 au fost dominate de discuții, dezbateri și mai puține analize riguroase ale sistemului deficitar în care a funcționat economia României până în 1989.

Viața social-economică a României era dominată de populism. Se preconizau și se adoptau măsuri fără acoperire în conținut economic, care au grăbit apariția unor noi fenomene negative, pe lângă cele existente.

O primă măsură, agreată de populație, dar care a avut consecințe grave pentru evoluția ulterioară a economiei românești, a fost restituirea "părților

sociale" ale populației, către deținători, care însemnau circa 38 miliarde lei[1], revenind fiecărui deținător circa 10 000 lei sau trei salarii medii la acea vreme. Sumele au fost astfel transferate rapid, din sfera producției în sfera circulației, unde nu exista un volum de mărfuri alimentare sau nealimentare care să poată fi procurat de cei care încasaseră sumele respective.

Veniturile populației au crescut, în ciuda slabelor performanțe în ceea ce privește producția națională, și prin plata celui de-al 13-lea salariu, a cărui contravaloare reclama, la rândul său, un plus de bunuri și servicii pentru populație.

Pe fondul diminuării producției și al insuficienței unor stocuri de mărfuri, măsurile amintite au stimulat inflația. Fenomenul s-a amplificat rapid, având consecințe dezastruoase pentru o economie neadaptată la rigorile pieței libere.

În această conjunctură s-a trecut la liberalizarea parțială a prețurilor – o necesitate absolută și o condiție obligatorie pentru trecerea la economia de piață – începând cu 1 noiembrie 1990, într-un moment când nu existau condițiile necesare pentru a se trece la această acțiune: economia era în declin evident, producția, exportul, investițiile înregistrau adevărate căderi; procesul de privatizare se găsea la început de drum; legile și instituțiile economiei de piață și instrumentele specifice acestei economii nu erau elaborate, sau nu funcționau[2].

S-a trecut, totodată, la dezvoltarea sectorului privat, în paralel cu încercarea de restructurare și privatizare a întreprinderilor de stat. La începutul și sfârșitul anilor '90 a fost promovată, cu precădere, mai ales la sugestia principalelor organisme financiar-bancare internaționale, politica fragmentării marilor combinate și întreprinderi industriale, care s-a dovedit neeficientă. **Politica: „întâi privatizare, apoi restructurare" a fost nepotrivită**, investitorii nefiind interesați de întreprinderi falimentare (sau aduse în stare de faliment), grevate de datorii. Privatizarea nu a dus, prin intermediul pieței, în mod automat, la restructurare. *Prof. Joseph Stiglitz,* fost economist-șef al Băncii Mondiale, timp de 3 ani, aflat în dezacord cu politica promovată de Fondul Monetar Internațional (FMI), aprecia că **„accentul pus pe privatizare, în defavoarea competiției, a dus la promovarea unui set de facilități greșite". „Este ușor" – arăta el – „să dai aproape gratis bunuri ce aparțin statului, mai ales prietenilor și colegilor, iar politicienii care conduc procesul de privatizare sunt mai motivați să procedeze astfel, dacă, în schimb, pot obține sume de bani, în mod direct sau indirect, sub formă de contribuție la campaniile**

electorale”[3].

În perioada 1990-1991 s-a încercat adoptarea unor măsuri de restructurare și retehnologizare a întreprinderilor de stat, reușindu-se doar transformarea lor în regii autonome sau în companii comerciale. S-a urmărit, totodată, descentralizarea economică, privatizarea și încurajarea investițiilor străine. Economia a înregistrat însă căderi catastrofale.

În perioada 1992-1996 s-a acționat pentru realizarea unei reforme treptate, promovându-se politica pașilor mărunți. Nu s-a aplicat terapia de șoc, care ar fi impus populației eforturi deosebite, în schimbul unor rezultate incerte. S-a reușit totuși să se stopeze căderea economiei și să se imprime o creștere economică modestă. Inflația s-a redus, iar raportul dintre indicele câștigului salarial și indicele prețurilor de consum a sporit.

În noiembrie 1996, Guvernul de coaliție format de Convenția Democratică din România (CDR), Uniunea Social-Democrată (USD) și Uniunea Democrată Maghiară din România (UDMR) a luat locul Guvernului minoritar al Partidului Democrației Sociale din România (PDSR), susținut de Partidul „România Mare” (PRM), Partidul Unității Națiunii Române (PUNR) și Partidul Socialist al Muncii (PSM). Predarea puterii de către guvernul care organizase alegerile era, evident, o dovadă a democratizării vieții social-politice din România.

Se aștepta ca noul Guvern, potrivit promisiunilor electorale, să realizeze o reformă și o privatizare în ritm alert, însoțită de restructurarea și privatizarea companiilor de stat, în care sacrificiile impuse populației să fie cât mai restrânse. Investiții și credite, evaluate la peste 60 miliarde de dolari, urmau, potrivit promisiunilor fanteziste ale candidatului CDR la președinția României, să invadeze România, atrăgând investitorii străini, dar și români. Se avansa totodată existența unui număr de specialiști – 15 mii – dispuși să se implice în programe de dezvoltare economică și socială a României, înarmați cu o gândire nouă, liberală, nealterată de experiența vechiului regim. Privatizarea, promovată de cei trei prim-miniștri care s-au perindat în fruntea guvernului, în cei 4 ani, a fost privită ca un scop în sine, ideologizată, fiind realizată cu precădere pe bază de ordonanțe de urgență ale guvernului, iar sumele încasate au mers cu precădere direct la consum.

Privatizările rapide, forțate, nereușite – netransparente sau direcționate către clientela politică – o adevărată acțiune de înstrăinare a capitalului societăților către investitorii români sau străini - au fost numeroase.

La finele anului 2000, PIB-ul scăzuse cu peste 10% față de anul

1996. Producția industrială era inferioară cu cca 20% față de aceeași perioadă, reprezentând sub 50% din nivelul atins în 1989, deși se privatizaseră aproape 5.000 de societăți comerciale care, în mod normal, ar fi trebuit să stimuleze creșterea activității economice.

Memorandumul convenit în 1999, de Executiv, cu FMI[4] stabilea obiectivele și politicile economice ale Guvernului României. Elaborat și definitivat în laboratoarele FMI, documentul prevedea închiderea și lichidarea unui număr de întreprinderi mari, continuându-se astfel dezindustrializarea țării sub lozinca: "privatizare-restructurare".

Se poate afirma că în perioada 1997-2000 s-a încercat, la cererea FMI, aplicarea unei reforme accelerate, însoțită de restructurarea și privatizarea companiilor de stat. Declinul economic s-a accentuat, iar deficitul bugetar și al balanței comerciale au crescut, dar sădirea germenilor dezvoltării durabile a întârziat.

Din 2001 s-a adoptat o atitudine pragmatică, deschisă spre economia reală, menită să asigure un echilibru între imperativele economiei de piață și cele ale protecției și solidarității sociale, precum și o concordanță între obiectivele pe termen scurt, cele pe termen mediu și lung și cerințele integrării europene și euro-atlantice.

Obiectivele programului Guvernului monocolor PSD, pentru perioada 2001-2004, constau în: realizarea unei creșteri economice, cu o medie anuală de 5%, bazată pe o contribuție echilibrată a cererii interne și externe, în condițiile redresării raportului între import și export (deteriorat în anii anteriori), îmbunătățirea relației consum-economisire-investiții; menținerea deficitului de cont curent al balanței de plăți în limite suportabile; devansarea creșterii sectorului extractiv și de producere a energiei, de către industria prelucrătoare; revitalizarea sectorului zootehnic; reducerea semnificativă a inflației la o singură cifră; îmbunătățirea utilizării resurselor de muncă și reducerea șomajului; diminuarea deficitului bugetar, creșterea salariului real și a pensiei reale; urgentarea procesului de negocieri, pe toate capitolele, în vederea pregătirii procesului de preaderare și apoi de aderare la Uniunea Europeană, în 2007; continuarea negocierilor cu FMI pentru încheierea unui acord stand-by[5].

Creșterea economică susținută, timp de patru ani, apropia România, după mai mult de un deceniu și jumătate, de nivelul atins în 1989, în ceea ce privește PIB-ul pe locuitor. Rezultatele înregistrate în redresarea economiei și funcționarea mecanismelor economiei de piață au făcut ca Raportul de Țară al Comisiei Europene, pe anul 2004, să recunoască României statutul de

economie de piață funcțională.

Creșterea constantă a indicatorilor macro-economici, din perioada 2001-2004, a continuat și în următorii ani, când coaliția guvernamentală, alcătuită din Alianța PNL-PD, Partidul Conservator, UDMR și Grupul Independent al Minorităților Naționale, a avut susținere parlamentară pentru programul anunțat în noiembrie-decembrie 2004.

Programul de guvernare pe perioada 2005-2008[6], generos și ambițios prin dimensiuni și obiective, exprima, între altele, opțiunea guvernului pentru restrângerea intervenției statului în economie și întărirea funcțiilor acestuia de „garant al libertății", „garantarea și dezvoltarea proprietății private", „restituirea integrală a proprietăților abuziv confiscate, de regimul comunist-totalitar, tratamentul egal al proprietății", "integrarea deplină a României în structurile economice și de securitate euroatlantice"...

NOTE

1 Constantin Anghelache, *România. 2007. Zestrea social-economică la aderare,* Ed. Economică, București, 2007, p. 231

2 Florea Dumitrescu, *Tranziția 1990-2004. Experiența românească,* Ed. AGER – Economistul, București 2005, p. 196

3 Idem, p. 121

4 Idem, p. 235-241

5 Constantin Anghelache, *op. cit.*, p. 126

6 Constantin Anghelache, *România. 2006. Starea economică înaintea aderării*, Ed. Economică, București, 2006, p. 527-697

ROMÂNII DIN UCRAINA, LA DOUĂ DECENII DE LA DESTRĂMAREA URSS ȘI DE LA VICTORIA REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989

Mihai Iacobescu
(România)

La două decenii, care s-au scurs de la prăbușirea lagărului socialist totalitar european, destrămarea URSS și victoria Revoluției Române din decembrie 1989 - evenimente epocale ale lumii contemporane[1] - analiza și evaluarea situației românilor din nordul Bucovinei, în special, și a celor din întreaga Ucraina, în general, implică găsirea unui posibil răspuns la o multitudine de întrebări. Cum au reacționat popoarele unite cu forța, și, în cazul acesta și românii din Imperiul Sovietic, față de programul reformator, elaborat și lansat de Mihail Gorbaciov? Când s-a format Ucraina, ca stat, și ce teritorii locuite de români - aflați în minoritate sau majoritate - a înglobat în granițele sale? În ce direcții au acționat și cum s-au organizat românii din Ucraina pentru a-și afirma și apăra drepturile lor legitime? Ce sprijin le-a acordat statul român, după victoria Revoluției Române din decembrie 1989? Ce semnificație a avut și are Tratatul încheiat la 2 iunie 1997 între România și Ucraina? Care a fost, de la început și este, în continuare, atitudinea noului stat independent Ucraina față de minorități, în general, și față de români, în special, în comparație cu regimul totalitar sovietic, în condițiile în care, în unele zone administrative ucrainene, populația românească este încă majoritară? In ce măsură noile principii și norme ale dreptului internațional, ale Consiliului Europei sunt receptate și aplicate în Ucraina? Care sunt în prezent și în perspectivă sarcinile, obligațiile statului român de-a acționa, respecta și aplica prevederile art. 7 din Constituția României[2], în conformitate cu care: „statul sprijină întărirea legăturilor cu românii din afara frontierelor țării și acționează pentru păstrarea, dezvoltarea și exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase, cu respectarea legislației statului ai cărui cetățean sunt?"

I. Unele considerații preliminare

Ultimele decenii ale secolului XX și primul deceniu al secolului XXI au marcat, pe plan internațional, o creștere a conștiinței naționale, o agravare a relațiilor interetnice și o înmulțire a stărilor conflictuale, fapt exprimat fie prin destrămarea URSS[3], fărâmițarea Iugoslaviei, divizarea Cehoslovaciei, fie prin unele fenomene cu caracter etno-rasial și în SUA, Germania etc. - confesional - în Marea Britanie, India etc, - sau lingvistic, ca, bunăoară, în Canada, Belgia și alte țări". Acest fapt n-a împiedicat să se manifeste, în condițiile globalizării, și un proces de continuare și adâncire, cel al integrării statelor, ca, de pildă, în cadrul Uniunii Economice Europene.

Dacă în programul său reformator, în problema națională, Mihail Gorbaciov concepea și promitea, în februarie 1990, o alcătuire republicană confederativă, care să înlocuiască URSS și care să se realizeze „sub forma unei uniuni de republici, suverane și egale în drepturi, în care vor fi pe deplin garantate drepturile și libertățile persoanelor de orice naționalitate»[4], chiar **un important martor ocular rus, savantul Soljenițîn, era obligat să constate, în 1990, că „în trei sferturi de veac, adică din 1917 încoace, cu toate eforturile noastre de-a băga în capul altora ultra răsuflătoarea formulă despre «o prietenie socialistă între popoare», puterea noastră a pustiit, a încâlcit, a ticăloșit atât de mult relațiile dintre aceste popoare, încât nici nu se mai deslușesc drumurile de întoarcere, spre acea liniștită conviețuire a națiunilor"[5].**

Ca urmare, după ce, în 1989, în țările socialiste europene: Polonia, Ungaria, Republica Democrată Germană (RDG), Cehoslovacia, Bulgaria, Iugoslavia, Albania și România - regimurile comunist-totalitare s-au prăbușit, iar comuniștii au fost excluși de la putere[6], în cei doi ani care au urmat, criza politică și economică s-a agravat fără precedent în URSS, încât, în 1991, toate republicile sovietice, inclusiv cele slave, și-au proclamat independența. Astfel, la 9 februarie - Lituania; la 3 martie - Estonia și Letonia; la 9 aprilie - Gruzia; la 24 august - Moldova și la 30 august -Azerbaidjan; la 31 august - Kirghistanul și Uzbekistanul; la 9 septembrie - Tadjikistanul; la 21 septembrie - Armenia; la 27 octombrie - Turkmenistanul; iar la 16 decembrie și-a proclamat independența și Kazahstanul[7].

Urmărind și cântărind lucrurile din perspectiva unui fanatic patriot rus, același denunțător necruțător al regimului totalitar sovietic, savantul Soljenițân - care, în ultimii 4 ani de existență a URSS, vizitase 26 de regiuni și organizase peste 100 de întâlniri publice, scria: „Această dezagregare anarhică a

fixat frontiere administrative nefirești, lipsite de temei, sub aspectul realităților etnice - moștenire leninist-stalinist-hrușciovistă - frontiere pe care Occidentul, mereu la pândă, le-a plasat îndată, într-un mod și mai neîntemeiat, sub garanția acordurilor de la Helsinki, iar, în august și în decembrie 1991, guvernanții Rusiei au capitulat precipitat și cu obediență, lăsând cu nepăsătoare ușurință, dincolo de hotarele noii Rusii, o populație de ruși, aproape egală, ca număr, cu cea pe care a pierdut-o întreaga Uniune Sovietică, în al II-lea Război mondial"[8], adică 25-30 de milioane de persoane.

Pentru ruși, cazul cel mai revoltător e cel al Ucrainei. Spre a satisface orgoliul și nemulțumirea acestui stat fanatic și rapace - care-și dorea independența încă de la sfârșitul epocii moderne și, mai ales, în anii revoluției bolșevice și ai războiului civil, jucând, în cadrul imperiului rus și sovietic, cam același rol pe care-1 avusese Ungaria, după 1948, în cadrul Imperiului Habsburgic – Stalin, după cel de-al II-lea Război mondial și ulterior și Hrușciov, făcuseră ucrainenilor, drept cadou, numeroase și valoroase teritorii, încât noul stat „independent și suveran" a înglobat, între granițele sale, de *5* ori mai mult decât visase odinioară Bogdan Hmelnițki și acceptase Lenin, după 1917. Federația Rusă revendică: două regiuni de pe Don, întreaga fâșie sudică a Novorosiei - cu Melitopol, Herson, Odessa - și Crimeea, precum și cu celebrul port Sevastopol. Rușii reproșează actualilor conducători ai Ucrainei că au săvârșit „unirea neorganică a regiunilor apusene - care s-au aflat între 1772-1918 sub austrieci - cu zonele răsăritene, stăpânite de ruși. Ei au făcut, astfel, „două erori grave", una strategică și alta psihologică. Sub raport religios, îi acuză rușii, ucrainenii au săvârșit „o triplă" greșeală, înglobându-i, laolaltă, pe catolici, uniați și respectiv ortodocși pravoslavnici, iar în teritoriile rusești ei se ciocnesc de rezistența unei populații care, în proporție de 63% consideră limba rusă ca fiind, prin tradiție, istorică, limba ei maternă. Ca urmare, rușii reamintesc ucrainenilor avertismentul dintr-un proverb care circulă în toată lumea slavă, că: „ce-ai apucat cu japca, îți va ieși pe nas!"[9].

Fără a intra și analiza, în toate detaliile, diferendul ruso-ucrainean, rândurile de mai sus pot fi o invitație la meditație despre fragilitatea internă a noului stat și o explicație a îndârjirii cu care Rusia lui Putin se opune intrării Ucrainei în Comunitatea Europeană.

II. Românii din Ucraina se înscriu si ei în aceeași tristă și anacronică moștenire leninist-stalinist-hrușciovistă.

Prezența lor în teritoriile Ucrainei de azi este rezultatul politicii arbitrare

și expansioniste sovietice, care ne reamintește de următoarele împrejurări istorice:

A. În octombrie 1924 - după eșecul răscoalei pusă la cale de bolșevici, la Tătar-Bunar - Guvernul Sovietic înființează, în teritoriile dintre Nistru și Bug: Republica Sovietică Autonomă Moldovenească. Ea avea o suprafață de 8.300 km2 și o populație de 568.884 locuitori, dintre care 172.419, adică 30,3% erau români[10]. Ea făcea, însă, parte din R.S.S. Ucraina. Scopul înființării sale era dublu. Unul mărturisit: de propagandă, adică să arate lumii „grija" statului sovietic pentru minoritatea „moldovenească". Țelul nemărturisit, machiavelic, ipocrit, era însă cu totul altul, și anume: de a vorbi „despre moldoveni, ca și cum aceștia ar fi de-o altă naționalitate, decât cea română"[11], precum și de a inventa argumente, în acest scop și-a le utiliza spre a reocupa și reanexa zona dintre Prut și Nistru: **Basarabia, a cărei populație hotărîse, pe cale plebiscitară, democratică, în 1918, să revină la statul român - după ce țarismul ocupase și anexase acest teritoriu la 1812.**

B. In urma aplicării Pactului Molotov-Ribbentrop, din 28 iunie 1940, și a depășirii înțelegerii dintre Hitler și Stalin, sovieticii invadau și anexau nu numai zona dintre Prut și Nistru, Basarabia, ci și nordul Bucovinei și ținutul Herței. Ei integrau astfel, în frontierele URSS, o suprafață de 50.762 km2, cu 3.915.000 locuitori, în majoritate români[12].

Însă, în 1940, când s-au trasat și definitivat frontierele R.S.S. Moldovenească și R.S.S. Ucraina, spre a satisface pretențiile „fratelui mai mic", ucrainean, s-au operat, din ordinele Moscovei, următoarele tranzacții: 1) 11 raioane, dintre cele 14, ale RASS Moldovenești, dintre Bug și Nistru, au fost incluse în frontierele RSS Moldova, iar restul de 3 raioane, rămâneau la Ucraina; 2) nordul Bucovinei, circa 6.000 km2, împreună cu ținutul Herța, circa 400 km2, împreună cu 3 ținuturi din sudul Basarabiei: Cahul, Cetatea Albă și Ismail - și ținutul Hotin, din nord, intrau în componența Ucrainei. In urma acestor tranzacții, românii din Basarabia, nordul Bucovinei, ținutul Herței și cei din fosta Republică Autonomă Moldovenească (cea creată în 1924) erau incluși, după 1991, în regiunile Cernăuți și Odessa, ale noului stat, Ucraina[13].

C. La 22 ianuarie 1945, sovieticii au ocupat și anexat, la Ucraina, și zona Teschen, care, între 1919-1939, intrase în componența Cehoslovaciei, iar după lichidarea acesteia, de către naziști, între 1939-1944, fusese ocupată și anexată de Ungaria. Populația acestei zone, care, până la 1918, făcuse parte din Austro-Ungaria era eterogenă: maghiari, români, cehi, slovaci, polonezi, ucraineni, întreaga suprafață a acestei zone – care formează, în Ucraina de

azi: regiunea Transcarpatia - este de 12.800 de km2, deci ceva mai mare decât întreaga suprafață a Bucovinei. Ocupând această zonă, sovieticii deveneau stăpâni pe punctul unde se afla Centrul Geografic al Europei: satul Dilove, aproape de Câmpulung pe Tisa și Sighetul Marmației.

La recensământul oficial din 1989 - anul de vârf al afirmării și organizării populațiilor din teritoriile Ucrainei, pentru obținerea independenței - vorbitorii de limbă română numărau, în toate cele trei regiuni: Cernăuți, Odessa și Transcarpatia: 459.350 de persoane, sau: 324.525 moldoveni și: 134.825 români[14].

La această dată, când în aceste teritorii se exercita încă politica oficială a Moscovei, vorbitorii de limbă română se înscriau la recensăminte în două categorii distincte, „de bună voie și nesiliți de nimeni", și anume în: **moldoveni,** respectiv în: **români,** dar numărul celor care se declarau: „moldoveni" depășea, cu de peste două ori, numărul celor care se declarau: români.

In regiunea Cernăuți, la care fusese inclus nordul Bucovinei, ținutul Herței și ținutul Hotin, populația românofonă locuia compact, în suburbiile orașului Cernăuți și în alte 108 localități ale aceleiași regiuni, reprezentând 19,78% din ansamblul populației regiunii. Imediat după al II-lea Război mondial, funcționaseră 124 școli cu predare în limba română, iar, apoi, numărul se redusese la 114 școli românești[15].

În regiunea Odessa, în 1989, românii care se declarau: „moldoveni", reprezentau 144.534 de persoane, sau 5,5% din populația regiunii. Aici, în 1989, funcționau 18 școli cu predare în limba română și 9 școli mixte. Ponderea copiilor de vârstă școlară, care frecventau învățământul în limba maternă, era doar de 2,5%, în vreme ce, în cadrul populației regiunii, reprezenta 5,5%.

La aceeași dată, în regiunea Transcarpatia - unde cei 32.152 români locuiau compact, între Tisa și Carpații Galiției și constituiau 12,4% din ansamblul populației -funcționau 11 școli cu predare în limba română[16].

În toată perioada sovietică, existența și funcționarea învățământului în limba română erau negate, recunoscându-se - din motive politice, doar: **„limba moldovenească", cu scriere chirilică**. Aceasta pentru că se dorea și se susținea existența unui: **„Popor Moldovenesc"**, născut, chipurile, doar din amestecul românilor și slavilor, și diferit de Poporul Român, format, chipurile, doar din: valahi și români[17].

Elita românească care a existat în teritoriile din fosta R.S.S. Ucraina, în timpul stăpânirii sovietice, s-a manifestat cel mai puternic în nordul Bucovinei – unde, în 1989, ponderea românilor era, în ansamblul populației, din regiunea

Cernăuți, de 19,6%, iar, în Cernăuți, de 7,5%. Existau raioane cu o pondere majoritar românească, precum: raionul Herța - 92,9% români; Hliboca - 57,4%, Noua Suliță - 64,4% români, în timp ce, în raionul Storojineț, populația română forma doar 37,5% din ansamblul acestei unități administrative[18]. Ca urmare, românii din aceste teritorii se vor organiza și manifesta, în mod conștient și permanent, receptând și susținând reformele propuse de Mihail Gorbaciov și, implicit, independența Ucrainei.

III. Organizarea și **afirmarea românilor din întreaga Ucrainã, în general, şi a celor din nordul Bucovinei, în special,** s-au manifestat în cel puțin trei direcții - 1) **crearea unui cadru instituțional local,** în regiunea Cernăuți, deci cu precădere în nordul Bucovinei, în capitala fostei provincii istorice, unde s-a format și dezvoltat o puternică elită a românilor, alcătuită din scriitori, profesori, ziariști, precum și diferite alte categorii de intelectuali; 2) **migrarea unei părți a acestei elite la Chișinău,** capitala Basarabiei, și a Republicii Moldova, unde s-a constituit și impus centrul mișcării de renaștere națională a tuturor românilor, din fostul Imperiu Sovietic, și s-a creat o salbă de organizații culturale, civice și politice, între care: Mișcarea Democratică Moldovenească pentru susținerea Restructurării, Clubul Literar-Muzical «Alexei Mateevici», Liga Democratică a Studenților, Societatea Istoricilor, Congresul Intelectualilor etc, și care, la 20 mai 1989, s-au unit și inclus în cea mai largă și influentă organizație politică de masă: Frontul Popular Moldovenesc.; 3) **închegarea şi multiplicarea legăturilor cu statul român,** după victoria Revoluției Române din decembrie 1989, a fost o altă direcție însemnată a acțiunilor întreprinse de către românii din Ucraina. Toate cele trei direcții au urmărit recunoașterea, dezvoltarea și exprimarea identității etnice, culturale, lingvistice și religioase, ale românilor din Ucraina, asigurarea drepturilor lor legitime, decurgând din noile principii și norme elaborate și statuate în diverse legi, respectiv în acorduri și convenții internaționale, la Helsinki, Paris, Strasbourg etc.

O analiză, oricât de sumară, a activității românilor din Ucraina, din perspectivele evidențiate în rândurile de mai sus, ne permite evaluarea succeselor si limitelor mișcării de renaștere și emancipare națională, din ultimele două decenii.

Încă înaintea destrămării URSS, în luna mai 1989 - când la Chișinău se constituia **Frontul Popular** Moldovenesc, care devenea statul major de îndrumare și coordonare a activității tuturor românilor din Imperiul Sovietic - la Cernăuți lua naștere **Societatea pentru Cultură (Moldo-)Românească**

„Mihai Eminescu”. Ea îl avea ca președinte fondator pe prof. univ. dr. Grigore Bostan, poet, folclorist, scriitor și istoric literar, filolog cu studii de specialitate la Cernăuți, Kiev și Moscova, devenit, din 1979, șeful Catedrei de Filologie Romană și Clasică de la Universitatea din Cernăuți[19]. Societatea reînnoda, continua și dezvolta preocupările de emancipare, prin cultură, inițiate din 1864, de vechea și prestigioasa: Societatea pentru Cultură și Literatură Românească în Bucovina, care a fost un factor important în pregătirea și înfăptuirea eliberării Bucovinei de sub Imperiul Habsburgic, și a Marii Uniri din 1918. Folosind, la început, din motive tactice și conjuneturale, expresia improprie de „cultură moldo-română”, spre a fi o instituție care să-i unească, sub auspiciile ei, și pe cei ce se declarau români, și pe cei ce-și ziceau încă „moldoveni” (după dorința autorităților sovietice), ea a reunit, printre membrii fondatori, pe numeroși intelectuali, învățători, profesori, ingineri, medici, funcționari de stat etc[20].

În 1990, Societatea începe să editeze si să difuzeze organul ei de presă: ziarul „Plai Românesc”, inițiat și condus de poetul și tribunul Vasile Tărâțeanu. „Plai Românesc” era prima publicație românească, tipărită clandestin la Chișinău, cu litere latine și distribuită gratuit. În forma sa inițială, ziarul - care avea pe frontispiciu o sârmă ghimpată, care tăia în două titlul - a reprezentat, după aprecierea românilor din spațiul sovietic, un veritabil model, între toate celelalte publicații, care au apărut, denumit și: „modelul Tărâțeanu”, care a fost – aprecia, într-un studiu recent: Natalia Talmacec - „axat pe abordarea prioritară a problemelor de istorie a românilor bucovineni și pe scoaterea în relief a autohtonismului lor”[21]. Publicația a apărut, neîntrerupt, între anii 1990-1995, când, spre finalul acestei etape, Direcția de Presă a Administrației Regionale de Stat din Cernăuți i-a intentat poetului Vasile Tărâțeanu, un proces juridic, pe motiv că, prin conținutul ziarului: „ar fi atentat la integritatea teritorială a țării, instigând la dezbinare națională”. Procesul a durat „luni de ziie” și poetul Tărâțeanu, fără se lăsa intimidat, a publicat și difuzat, chiar pe prima pagină a „Plaiului Românesc”, memorii și proteste ale societăților românești din Ucraina, către Președintele Republicii: L. Kucima (1992), Președintele Camerei Deputaților a Parlamentului României: Adrian Năstase (1993), sau chiar către Secretarul General al Consiliului Europei: Catherine Lalumiere (1991) și chiar către Secretarul General ONU (l991)[22].

Tot înaintea proclamării independenței Ucrainei, în 1989-1990, au mai apărut, la Cernăuți și alte asociații și societăți ale românilor - între care menționăm: **Societatea Culturală Bîsericească „Mitropolitul Silvestru Morariu”**, condusă de părintele Ivasiuc, **Asociația Științifică și Pedagogică**

Republicană „Aron Pumnul”, condusă de conf. univ.dr. Aurel Constantinovici, de la Universitatea din Cernăuți, **Societatea Românilor-Victime** ale **Represaliilor Staliniste „Golgota”,** președintele acesteia fiind Petru Grior, de la Arhivele Statului, din Cernăuți, **Societatea Doamnelor Române din Ucraina,** președintă fiind prezbitera Victoria Ivasiuc, **Alianța Creștin-Democrată** a **Românilor din Ucraina**, condusă de medicul Constantin Olaru.

In anii următori s-au înființat și alte societăți: **Clubul Cultural-Sportiv „Dragoș Vodă”,** avându-l ca președinte în exercițiu pe Mihai Dârda și președinte de onoare pe tânărul dr. Ion Popescu, **Liga Tineretului „Junimea”**, condusă de Liviu Rusu, Societatea **Medicilor Români „Isidor Bodea”**, condusă de medicul Ion Broască, **Societatea Ecologică și Gospodărească „Stejarul”,** având ca președinte pe Ion Voronca, **Societatea „Tricolorul” a Veteranilor Români din cel de-al II-lea Război mondial, Fundația Culturală și de Binefacere „Casa Limbii Române”** - director: poetul și ziaristul Vasile Tărâțeanu, **Fundația Editorială „Alexandru cel Bun”** – director: Alexandrina Cernov, **Uniunea Scriitorilor Români din Ucraina** - președinte: poetul Ilie Zegrea.

Astfel de societăți s-au înființat în primul deceniu de după proclamarea independenței Ucrainei și în celelalte regiuni ale Ucrainei, unde trăia populație românească, și anume: **Societatea Social-Culturală „George Coșbuc” a Românilor din Transcarpatia,** la 22 octombrie 1989, la Apșa de Jos, condusă de Ion Mihalca; **Asociația Social-Culturală „Ioan Mihaly de Apșa” a Românilor din Transcarpatia**, condusă de Vasile Iovdi, **Uniunea Românilor „Dacia” din Transcarpatia,** condusă de Ion Botoș; **Societatea Tineretului Român „Mihai Eminescu”** din orașul Ujgorod, la inițiativa lui Ion Bococi.

În regiunea Odessa s-au creat filiale ale **Alianței Creștin-Democrate – organizația regională Odessa**, în frunte cu Petru Șchiopu, **Societatea Românilor „Valul lui Traian” din Tătar-Bunar,** condusă de Nicolae Moșu, **Societatea Ecologică,** inițiată de Antoli Fetescu, **Asociația Național-Culturală „Luceafărul”**[23] ș.a.

Analizând și evaluând această veritabilă explozie de asociații și societăți românești, apărute la sfârșitul epocii reformatoare a lui Mihail Gorbaciov, precum și în primii ani de după proclamarea independenței Ucrainei, liderii românilor din zonă, deputatul în **Rada Ucrainei**: dr. Ion Popescu și istoricii Constantin Ungureanu, Ștefan Purici, dr. Alexandrina Cernov, constată, pe bună dreptate, că „fiecare dintre aceste societăți a jucat, la timpul său, un rol însemnat în lupta pentru recunoașterea și respectarea drepturilor românilor”. A fost, inițial, o perioadă de entuziasm și încredere în propriile forțe”, când

tricolorul a fost instalat „pe toate primăriile din așezările cu populație majoritar românească din regiune”[24].

Un posibil bilanț al acestei etape „de entuziasm și încredere” trebuie să mai consemneze și apariția unei impresionante rețele de publicații românești: „Arcașul”, „Concordia”, „Făgurel”, „Glasul Bucovinei”, „Țara Fagilor”, „Junimea”, „Familia”, „Libertatea Cuvântului”, „Lumea - Svit”. „Buletinul informativ al Asociației Național-Culturale «Valul lui Trăiau»”, „Prietenia noroadelor”, „Renașterea maramureșeană”, „Septentrion literar” etc. Să adăugăm și faptul că, în anul 2001, când românii deveneau, la acel recensământ, sub raport numeric, cea de-a treia etnie din Ucraina, ei aveau: l deputat în Parlamentul Ucrainei, 25 de deputați în Consiliul regional Cernăuți, 14 societăți național-culturale, 87 de școli cu predare în limba română, 18 scoli mixte, 28 instituții preșcolare, grupe românești la Liceul Pedagogic și Liceul de Cultură, o Catedră de Filologie Română și Clasică la Universitatea „Yurii Fedkovici”, din Cernăuți, 13 organe de presă, emisiuni radiofonice zilnice, de 15 minute, în limba română și emisiuni televizate săptămânale, de două ore și 10 minute, în limba română, 74 cluburi, 80 de biblioteci, 70 de colective artistice de amatori, 106 parohii ortodoxe (cu slujbă în limba română), 42 de teatre de amatori, 63 de colective de dansuri populare, 82 de tarafuri de muzicanți, 114 coruri etc.[25].

In aceeași etapă „de entuziasm și încredere» românii din Ucraina, în general, și bucovinenii, în special, au colaborat efectiv și decisiv cu Frontul Popular din Republica Moldova, Mircea Druc, bucovinean din satul Pociumbăuți, regiunea Cernăuți, devine membru fondator al Frontului Popular Moldovenesc și Prim-ministru al Guvernului democrat al acestuia, de la 25 mai 1990, acționând pentru aplicarea programului democratic al acestei organizații de masă și fiind în fruntea grupului, care s-a pronunțat și a acționat pentru apropierea și unirea Republicii Moldova cu România[26].

Pe de altă parte, după înlăturarea regimului Ceaușescu și victoria revoluției din decembrie 1989, în România, românii din Republica Moldova și din Ucraina și-au închegat și multiplicat legăturile cu românii din patria mamă. Printr-o hotărâre a Guvernului URSS, adoptată și difuzată în ianuarie 1990 „are loc o democratizare” a vieții la frontiera dintre cele două state; grănicerii au desființat și înlăturat gardurile de sârmă ghimpată, în unele sectoare, pe o lungime de 50 km; pe baza unei înțelegeri dintre guvernele român și sovietic, au fost deschise alte 7 noi puncte de trecere a frontierelor și s-au simplificat și ușurat formalitățile de control în ambele sensuri. Au urmat stabilirea și

înmulțirea contactelor economice, comerciale, culturale, sportive și religioase". Din Cernăuți, au fost aleși ca membri de onoare ai Academiei Române, doi dintre liderii elitei românilor bucovineni: prof. univ. dr. Grigore Bostan și lector univ. dr. Alexandrina Cernov.

Ce s-a întâmplat însă, în continuare, după această etapă de: **„entuziasm și încredere"** – când mașinațiunile autorităților ucrainene de lansare a unor zvonuri de torpilare a activității asociaților și societăților românești, s-au concretizat în aplicarea unei politici de asimilare treptată a românilor din Ucraina, mai ales pe tărâm școlar, lichidarea fizică a unor lideri români, îmbinarea politicii de intimidare cu promovarea, în unele funcții administrative, a unor fruntași ai românilor, angajarea unor conflicte de stradă și incendierea tricolorului românesc, sau a unei biserici românești, **descurajarea creată de anunțarea proiectului Tratatului dintre România și URSS, din aprilie 1991 și apoi de semnarea Tratatului Româno-Ucrainean, la 2 iunie 1997, la Constanța** - sunt aspecte ce pot constitui tema unei alte ample comunicări.

Considerăm că o altă consecință importantă a acestei etape de: „entuziasm și încredere" o constituie și crearea celor trei institute de cercetări - care-și axează activitatea exclusiv pe istoria Bucovinei - în 1988, la Augsburg, în Germania, în aprilie 1992, la Cernăuți, în Ucraina și în septembrie, același an, la Rădăuți, în România[27], o temă pasionantă, de studiu, putând-o constitui și analiza și evaluarea activității acestora.

Bibliografie și note:

[1] Mihai Iacobescu, *Descătușarea, 1985-1991. Perestroika. Revoluția din 1989. Românii din Imperiul Sovietic,* Editura Junimea, Iași, 2009.

[2] *Constituția României,* Editura „Jurnalul Național",, București, 2007, p. 8.

[3] Ion Popescu, Constantin Ungureanu, *Românii din Ucraina între trecut și viitor,* voi. I, Cernăuți, 2005, p, 205.

[4] Pierre Milza, Serge Berstein, *Istoria secolului XX, după 1973, în căutarea unei noi lumi,* vol. III, Editura All, București, 1998, p. 164.

[5] Alexandr Soljenițân, *Cum să reîntemeiem Rusia?,* în „Cronica", Iași, nr. 40/5 noiembrie 1990, p. 7.

[6] Mihai Iacobescu, *op. ct.,* p. 51-113.

[7] *Ibidem,* p. 489.

[8] Alexandr Soljenițân, *Rusia sub avalanșă.* Editura Humanitas, București. 2000. p. 7 și 40-41.

[9] *Ibidem,* p. 40-41 și 88.

[10] Vasile Diaconu, *Reîntregirea, Basarabia, Bucovina și Insula Șerpilor în dezbaterile Parlamentului României,* Tipografia Moldova, Iași, 2006. p. 20-22

[11] Nicolas Dima, *Basarabia și Bucovina în focul politic al Rusiei,* Editura „Prometeu", Chișinău, 1998, p. 32-35.

[12] Vasile Diaconu, *op. cit.;* Ion Popescu, *A treia etnie din Ucraina,* în „Țara Fagilor", 1996. p. 85-91.

[13] Mihai Iacobescu, *op. cit.,* p. 386-398.

[14] Ion Popescu, Constantin Ungureanu, *op. cit.,* p. 17

[15] *Ibidem, p.* 32

[16] *Ibidem,* p. 42.

[17] *Ibidem,* p. 230.

[18] *Ibidem*, p.,

[19] *Ibidem*, p., -

[20] Vladimir Trebici, *Demografie,* Editura Enciclopedică, București, 1996, p. 137. 19 Ion Popescu, Constantin Ungureanu, *op. cit.,* p. 239.

[21] Ștefan Purici, *Considerații privind evoluția comunităților românești din Ucraina (1990-2006),* în «Analele Bucovinei», XV, nr. 30, 1/2008, Editura Academiei Române, p. 193.

[22] Natalia Talmacec, *Românii din Ucraina asimilați sau protejați ca minoritate?,* Editura România pur și simplu. București. 2004. p. 85. 22 *Ibidem,* p. 85-86.

[23] O listă completă a acestora vezi la Natalia Talmacec, *op. cit,* p. 66-117; Ion Popescu, Constantin Ungureanu, *op. cit., p.* 239-240; Ștefan Purici, *op. cit.,* p. 194-195.

[24] Ion Popescu, Constantin Ungureanu, *op. cit.,* p. 268.

[25] *Ibidem,* p. 240.

[26] Viorel Patrichi, *Mircea Druc sau lupta cu ultimul imperiu.* Editura Zamolxe, București, 1998, p. 7, 36-40, 53-348.

[27] Mihai Iacobescu, *op. ct.,* p. 246-247.

ANUL 1989 IN EUROPA CENTRALĂ ŞI DE EST

Eusebiu Narai
(România)

Societățile socialiste din Europa de Est și din Uniunea Sovietică s-au deosebit între ele în multe privințe - de exemplu, prin intensitatea, durata și eficienta controlului de la centru, prin gradul de susținere sau de rezistență a populației, prin măsura și momentul începerii eforturilor de reformare[1].

Din primele zile ale modelului „totalitar", imaginea americanilor despre Comunism a fost aceea a unui stat autocratic, atotputernic, care își impunea în mod implacabil voința asupra supușilor săi. Chiar și după ce majoritatea specialiștilor în problemele regiunii au încetat să mai folosească termenul „totalitar", în scrierile lor, imaginea autocrației totalitare s-a menținut atât la nivelul publicului larg, cât și la acela al multor politicieni; într-adevăr, pe această imagine și-a fondat Ronald Reagan, în anii `80, viziunea sa despre „imperiul răului". Și totuși, imaginea nu a fost, în general, corectă. Statele-partid comuniste nu au fost atotputernice; ele au fost reativ fragile. Deoarece liderii Socialismului au reușit doar parțial și cu intermitență să obțină o atitudine pozitivă și de susținere din partea cetățenilor lor - adică să fie percepuți ca legitimi -regimurile au fost subminate, în mod constant, de rezistență internă și de forme ascunse de sabotaj *la toate nivelurile.* Aceasta a contribuit mult la colapsul lor final[2].

Fragilitatea Socialismului începe de la sistemul de „planificare centralizată», pe care însă centrul nu îl planifica și nici nu îl controla în mod adecvat. Umflarea bugetelor și stocarea materialelor au condus la lipsuri generalizate, motiv pentru care economiile socialiste sunt numite: economii de penurie. Lipsurile erau uneori relative, atunci când existau, în realitate, cantități suficiente de materiale și muncă pentru un anumit nivel de producție, dar nu în locul și în momentul în care era nevoie de ele. Alteori, lipsurile erau absolute, deoarece lipsurile relative duceau deseori la o producție mai scăzută sau - ca în România - deoarece articolele necesare producției sau consumului

erau exportate[3].

Printre numeroasele lucruri care lipseau în sistemele socialiste se afla forța de muncă. Directorii stocau forța de muncă, la fel ca pe orice altă materie primă, deoarece ei nu știau niciodată de câți muncitori vor avea nevoie. Un rezultat important al lipsei de forță de muncă a fost acela că directorii de întreprinderi aveau relativ puține mijloace de constrângere a muncitorilor, în plus, din cauza faptului că lipsurile în aprovizionare provocau atât de multă incertitudine, în procesul de producție, directorii trebuiau să transfere, către muncitori, mare parte din controlul acestui proces, de teamă ca activitatea să nu stagneze.

Mai mult decât atât, chiar organizarea locului de muncă alimenta opoziția față de controlul partidului. Prin intermediul sindicatelor, dirijate de partid, și prin cumularea frecventă a funcțiilor politice cu cele de administrație a întreprinderii, directivele partidului se făceau, în mod continuu, simțite în procesul de producție, iar, din punctul de vedere al muncitorilor, acestea erau percepute ca inutile și inoportune. Cei din conducerea sindicatelor fie că se amestecau fără rost, fie că nu contribuiau cu nimic la procesul de producție, își atribuiau însă merite pentru rezultatele obținute în producție, despre care însă muncitorii știau că le aparțineau lor. Muncitorii participau cu dispreț la ritualurile de producție, organizate de partid - așa cum a stabilit sociologul Michael Burawoy, în studiile sale asupra fabricilor maghiare - cum ar fi întreceri între echipe de lucru, zile de muncă voluntară și campanii de producție; ei fiind iritați de aceste manifestări impuse ale pretinsului lor angajament față de un Socialism minunat.

Partidele comuniste, aflate la conducere, au dezvoltat o diversitate de mecanisme destinate să ascundă, față de supușii lor, această latură a caracterului lor, adică mecanisme proiectate să producă atitudini docile în rândul supușilor și să garanteze că nemulțumirea nu se va transforma în opoziție directă[4].

În fiecare țară, instituții similare KGB - ului au servit la perpetuarea supravegherii, cu grade diferite de intensitate și succes. Deosebit de eficiente au fost polițiile secrete din Uniunea Sovietică, Germania de Est și România, dar rețele de informatori și colaboratori au funcționat, într-o anumită măsură, în toate țările. Acestea au format un sistem de „producție" foarte bine pus la punct, paralel cu sistemul de producție a bunurilor - un sistem care producea hârtii (rapoarte) ce conțineau povești (informații) reale sau falsificate despre oamenii peste care stăpânea partidul[5].

Dacă supravegherea a fost fața negativă a problematicii legitimări

a acestor regimuri, fața ei pozitivă a fost promisiunea redistribuției sociale și a bunăstării. Atât în centrul ideologiei oficiale a partidului, cât și în cel al eforturilor sale de a-și asigura suportul popular, a stat **„paternalismul socialist"**, **care a justificat conducerea partidului prin pretenția că partidul va avea grijă de trebuințele fiecăruia**, colectând produsul social și punând apoi la dispoziția populației orice avea nevoie aceasta: mâncare ieftină, locuri de muncă, îngrijire medicală, locuințe la prețuri accesibile, educație, etc. Autoritățile de partid au pretins, de asemenea, că sunt capabile să estimeze și să satisfacă aceste trebuințe mai bine decât indivizii sau familiile, care, întotdeauna, au tendința de a dori mai mult decât li s-ar cuveni[6].

Accentul pus pe păstrarea resurselor la centru, pentru redistribuție, este unul dintre motivele pentru care produsele țărilor socialiste s-au dovedit, de atâtea ori, necompetitive pe piața mondială, în esență, majoritatea acestor bunuri nu erau făcute pentru a fi vândute în mod competitiv; ele erau fie acumulate la centru, fie redistribuite, la prețuri scăzute; fie efectiv distribuite[7].

Accentul pus, de Socialism, pe redistribuție duce la unul dintre cele mai mari paradoxuri ale unui regim paternalist care pretinde că satisface trebuințele. Faptul că trebuiau să acumuleze continuu mijloace de producție, pentru a mări puterea redistributivă, i-a făcut pe liderii de partid să prefere industria grea (siderurgică, construcții de mașini) în dauna industriei bunurilor de consum (alimentară sau ușoară).

Fiecare țară a încercat să rezolve această tensiune în felul ei. De exemplu, Ungaria după 1968 și Polonia în anii 70 au distribuit mai mult, în timp ce România și Cehoslovacia au acumulat mai mult; dar tensiunea fundamentală a existat peste tot. Contractul social socialist garanta oamenilor mâncarea și îmbrăcămintea, dar nu promitea (așa cum fac sistemele capitaliste) calitate, promptitudine și diversitate. De aceea, modul de operare al sistemului tindea să sacrifice consumul în favoarea producției și controlului produselor. Această paradoxală neglijare a consumului a contribuit la lungile cozi despre care am auzit atâtea.

Atât timp cât centrul nu întâmpina nevoile oamenilor, oamenii s-au luptat să facă acest lucru ei înșiși, dezvoltând un vast repertoriu de strategii pentru obținerea bunurilor de consum și a serviciilor. Aceste strategii, numite economia „secundară» sau „neoficială», cuprindeau un domeniu larg, începând de la cvasilegal până la categoric ilegal[8].

În timp ce, în societatea noastră, consumul este considerat, în primul rând, o problemă socio-economică, relativa neglijare a intereselor

consumatorului, în Socialism, a condus la o politizare extremă a consumului[9].

Prăbușirea Socialismului s-a datorat, în mare măsură, modificării echilibrului dintre facțiunile care au apărut în aparatul de partid, încă înainte de 1989, iar cercetătorii au subliniat câteva forme de diviziune intra-partinică. Sociologul polonez Jadwiga Staniszkis, scriind exact despre momentul tranziției, vorbește despre trei facțiuni: globaliștii, populiștii și birocrația de nivel mediu; alții, operând la un nivel mai general, disting între elite „strategice» și „operative», între birocrația de stat și „monopolul global», între birocrație și elita de partid, între activiștii de partid „dinăuntru» și „din afară» ș.a.m.d.[10]

În 1987 și în cea mai mare parte a anului 1988, majoritatea specialiștilor au avut impresia că elita sovietică nu înțelegea gravitatea situației în care se afla economia. Este aproape sigur că Gorbaciov a înțeles, la fel cum au înțeles mulți dintre intelectualii moscoviți. Acest lucru este, însă, discutabil în privința cadrelor inferioare și chiar a multora dintre cei cu poziții importante în guvern. Cum însă reformele moderate ale lui Gorbaciov nu au avut o influență favorabilă, datorită faptului că impulsul inițial, provocat de politica sa de transparență, stimulare și antialcoolism a dus la o diminuare netă a veniturilor, economia sovietică a început să alunece înapoi, spre stagnarea din ultimii ani ai perioadei Brejnev.

Ținând cont că marile puteri admiseseră de multă vreme faptul că nu se putea pune problema unui război nuclear, un avantaj crescând al puterilor capitaliste în războiul electronic amenința să transforme, în viitor, orice conflict local, dintre aliații occidentali și cei ai sovieticilor, într-o reiterare a conflictului aerian siriano-israelian, din 1982[11].

A mai existat și un alt eveniment neprevăzut, care a grăbit schimbarea în Uniunea Sovietică, datorită faptului că a arătat conducerii gradul de inaptitudine a industriei țării: catastrofa de la Cernobâl.

În acest timp, în Europa de Est, ortodoxia comunistă impusă în timpul lui Brejnev, a fost serios amenințată în Polonia. Nemulțumirea crescândă a făcut ca, pe la mijlocul anilor `80, Polonia să devină o țară imposibil de guvernat. Se părea că Ungaria îi va urma curând. Reformele economice nu dădeau rezultate, populația era din ce în ce mai nemulțumită și, în absenta oricărui semn vizibil de revoltă iminentă, regimul lui Jaruzelski nu știa cum să aducă situația sub suficient control, pentru a aplica orice măsuri care ar fi putut redresa declinul economic și ajuta la recâștigarea încrederii populației (în locul simplei acceptări, caracterizate de animozitate și cinism).

În retrospectivă, atunci, evenimentele din Polonia, de la sfârșitul anilor

`70 - de la alegerea unui papă polonez (fapt care i-a stimulat pe conaționalii acestuia și a declanșat masivele demonstrații populare care au dus la crearea Solidarității), și până la lovitura de stat militară, care părea că a distrus Solidaritatea - au pregătit terenul pentru ceea ce urma să se întâmple. Dar fără criza sovietică, degradarea treptată a situației din Polonia, sau chiar din întreaga Europă de Est, nu ar fi fost de ajuns pentru a provoca evenimentele din 1989. Pe de altă parte, fără colapsul de autoritate din Polonia și fără percepția vagă, dar înspăimântătoare a crizei economice și a nemulțumirii populare din Ungaria și, probabil, din alte țări est-europene, sovieticii ar fi încercat, în mod sigur, să introducă unele reforme, fără să renunțe la imperiul lor european. Cele două aspecte ale crizei s-au conjugat și de aceea totul s-a desfășurat atât de repede, la sfârșitul anilor `80[12].

Mai era și altceva - un eveniment a cărui importanță nu a fost înțeleasă, îndeajuns, de către Occident și care a rămas aproape nemenționat. În ianuarie 1989, Gorbaciov a încercat un experiment. El a retras aproape toate trupele armatei sovietice din Afganistan. Statele Unite și armata pakistaneză s-au așteptat ca rezultatul să fie abdicarea rapidă a regimului comunist de acolo. Spre surpriza tuturor, nu a fost așa. Acesta ar fi putut reprezenta un atu important pentru Gorbaciov. El putea să dea exemplul Afganistanului ori de câte ori oponenții săi conservatori, și în special cei din rândurile armatei, îi puneau deciziile sub semnul întrebării. Afganistanul era dovada că sovieticii puteau să se retragă parțial, fără a suferi o catastrofă și că, în anumite cazuri, putea fi chiar mai bine să-i lase pe comuniștii locali să-și rezolve singuri problemele. O victorie rapidă a gherilelor anticomuniste din Afganistan ar fi încetinit cel puțin progresele din Europa de Est, dacă nu le-ar fi stopat în totalitate[13].

Eșecul Comunismului în Germania de Est reprezintă, în multe privințe, eșecul absolut. Aceasta era o țară destul de prosperă, unde existau două sute de automobile la mia de locuitori și unde, de multă vreme, simpatizanții occidentali, mai ales vest-germani, afirmaseră că aici Comunismul funcționa, creând o Germanie mai preocupată de comunitate, mai binevoitoare, decât Republica Federală, dură, materialistă și condusă de forțele pieții: o altă idee greșită, născută din confundarea aspirațiilor cu realitatea.

Cu Germania de Est dezintegrându-se, întregul edificiu al Comunismului, în Europa de Est, s-a prăbușit pur și simplu. Pe 9 noiembrie a fost deschis Zidul Berlinului. Menținerea acestuia nu mai era posibilă în condițiile în care Guvernul Germaniei de Est pierdea controlul asupra populației, iar numărul acelora care părăseau țara creștea cu atâta rapiditate[14].

Germania de Est a reprezentat întotdeauna poziția cheie a sovieticilor în Europa. La granița internă a Germaniei a început războiul rece și acolo s-au concentrat forțele militare ale celor două superputeri. Când sovieticii i-au abandonat pe comuniștii conservatori est-germani, nu mai exista speranță nicăieri altundeva în Europa de Est. Au urmat bulgarii, care au încercat să salveze ce se mai putea din partid și Todor Jivkov a demisionat, după treizeci și cinci de ani la putere, la o zi după ce a fost deschis Zidul Berlinului (10 noiembrie). Aceasta nu a fost, în mod sigur, doar o coincidență. O săptămână mai târziu au început demonstrațiile la Praga și în zece zile totul s-a terminat. Numai Ceaușescu rezista în România.

Se cunosc acum destul de multe despre România lui Ceaușescu, așa încât nu sunt necesare prea multe detalii privind desfășurarea evenimentelor. Doar trei probleme trebuie subliniate.

Mai întâi, Ceaușescu însuși păstra încă viziunea stalinistă. Cu posibila excepție a Albaniei (unde schimbările au început în primăvara lui 1990), nu mai exista decât o singură țară comunistă în care modelul stalinist să fi fost atât de puțin contestat: Coreea de Nord. De fapt, Ceaușescu și Kim Ir Sen se considerau, de multă vreme, prieteni apropiați și aliați, și existau multe asemănări între stilurile lor de conducere. Și totuși, în România și, probabil, în Coreea de Nord, acest model începuse să funcționeze nesatisfăcător cu aproape două decenii în urmă; a-1 urma în continuare însemna stagnare economică, accentuarea diferenței dintre realitate și ideologie și alienarea progresivă chiar și a celor mai loiale cadre.

În al doilea rând, România a fost cea mai independentă dintre țările Tratatului de la Varșovia și, astfel, s-a simțit mereu mai puțin dependentă de susținerea sovietică. Dar, deși acest lucru i-a creat o considerabilă legitimitate regimului din România, în anii `70, când se credea că independența parțială putea da o speranță, până la sfârșitul anilor `80 această speranță s-a năruit și intelectualii, ca și o parte, din ce în ce mai mare, a populației urbane, au început să vadă că Uniunea Sovietică devenise mai progresistă decât România. În sudul României, ei urmăreau televiziunea și radioul bulgare și când au auzit că până și acolo se introduceau reforme (pentru români, Bulgaria a constituit mereu o țintă pentru glume, fiind considerată o națiune înapoiată de țărani grei de cap), acest lucru trebuie să fi avut un impact considerabil, în nord și în vest, adică acolo unde românii puteau recepționa mass-media maghiare și iugoslave și, astfel, puteau fi informați cu privire la ceea ce se întâmpla în alte părți. În est, desigur, ei aveau exemplul Uniunii Sovietice și al Moldovei sovietice unde

se vorbea românește și unde, pentru prima dată, din 1940 încoace, oamenii puteau să demonstreze mai liber decât în România. Ar trebui să adaug că, pe lângă transmisiunile din aceste țări vecine, Radio Europa Liberă a jucat, de asemenea, un rol important în a-i informa pe români cu privire la ceea ce se întâmpla în alte părți ale Europei de Est. Ideea este că, iarăși spre deosebire de China, s-a dovedit imposibil ca știrile despre lume să fie împiedicate să pătrundă în interior.

În sfârșit, iar acest lucru este mult mai puțin cunoscut, decât alte aspecte ale istoriei recente a României, pentru a se legitima, regimul lui Ceaușescu s-a fundamentat, chiar și la apogeul său, pe teama față de o invazie sovietică. A existat întotdeauna presupunerea fundamentală că, în cazul în care ar fi fost prea multă dezordine, tancurile sovietice vor interveni. Nu era mai bine să suferi sub un tiran român patriot, decât sub o nouă ocupație sovietică? O dată ce, în 1989, a devenit clar că sovieticii nu intenționau să se pună în mișcare, s-a putut întrevedea sfârșitul. Numai datorită faptului că Ceaușescu era atât de rupt de realitate și pentru că (la fel ca și Kim Ir Sen) își distrusese, cu succes, Partidul Comunist, înțesându-1 cu rude și sicofanți, nimeni nu i-a spus adevărul și, de aceea, el nu a reușit să imite ieșirea din scenă, în mod pașnic, treptat și cu demnitate, a omologului său bulgar: Todor Jivkov[15].

Comunismul reformat, respectiv Socialismul „cu chip uman", constituia forma cea mai universală a investirii politice; ultimul episod al istoriei sovietice o demonstrează, în mod evident. Gorbaciov încheie cortegiul conducătorilor comuniști aclamați de către Occident.

Felul în care s-a descompus Uniunea Sovietică, și apoi imperiul său, rămâne învăluit în mister. Rolul jucat aici de voințele politice e mai greu de stabilit. Cel al factorilor obiectivi e mai lesne de determinat. Prețul, mereu mai ridicat, plătit pentru a fi o putere mondială și, mai cu seamă, cursa înarmărilor au sfârșit prin a vlăgui economia sovietică; trebuia, așadar, să i se redea vigoare. Poate că istoricii vor spune, într-o bună zi, că politica lui Reagan a fost, sub acest aspect, mai eficace decât o recunoaște, în genere, presa internațională. Oricum, șubrezirea internă a Uniunii Sovietice atinsese, la sfârșitul perioadei Brejnev, un asemenea grad, încât punea sub semnul îndoielii nu doar puterea țării, ci și sănătatea ei fizică și morală, aprovizionarea sa, locuințele, spitalele, pe scurt capacitatea autorităților publice de a satisface nevoile sociale elementare, în așa măsură încât unul dintre observatorii care au prevăzut, după Amalrik, criza generală a regimului, a fost un tânăr demograf: Emmanuel Todd, care a descoperit - în anii `70 -creșterea mortalității infantile în U.R.S.S.

Regimul era la capătul puterilor, partidul era atacat de corupție, cinismul, alcoolismul, lenea se întâlneau pretutindeni. Această prăbușire generală, indusă de prăbușirea partidului, reprezenta vulnerabilitatea specifică a unui sistem cu partid unic, stăpânind în mod absolut societatea. Totuși, acest Bolșevism, aflat la asfințit, ar fi putut, fără îndoială, să mai supraviețuiască, poate chiar până la sfârșitul secolului XX. Chiar dacă nu mai avea o adevărată credință, avea încă o enormă Miliție, ce veghea ca fiecare să vorbească limba moartă a ideologiei. Saharov era bine păzit la Gorki. Spitalele psihiatrice aveau grijă de disidenți[16].

Înainte de Gorbaciov, partidul era unicul mijloc al puterii. Secretarul general putea, la nevoie, să se întoarcă împotriva lui, să-i distrugă osatura, pentru a o reface, ca Stalin, în anii treizeci; dar nimeni nu putea stăpâni Uniunea Sovietică fără a avea autoritate absolută asupra aparatului comunist. Când Hrușciov a pierdut această autoritate, în 1964, a căzut. Gorbaciov a adoptat altă cale pentru a se impune. Remodelarea înaltelor sfere ale partidului, ca mijloc de domnie, nu i-a fost suficientă. S-a sprijinit pe elemente exterioare partidului. Eliberarea lui Saharov, în 1986, arată că a schimbat regulile regimului.

Nu există nici un motiv să presupunem că Gorbaciov a fost un anticomunist mascat, și nici măcar un rău comunist, înainte și după venirea sa la putere. Totul ne îndeamnă să-1 credem pe cuvânt, pe acest fiu crescut în lumea închisă a Sovietismului, atunci când predică, fără încetare, în toți acești ani, renașterea Comunismului, prin reformarea sa. Dacă a deschis calea lichidării regimurilor comuniste est-europene, în toamna anului 1989, e pentru că a refuzat să verse sânge și nu printr-o opțiune deliberată. In patria bolșevismului, el rămâne fidel ideii originare, pe care vrea s-o întinerească și s-o înnoiască, nu s-o trădeze. Chiar și abandonarea monopolului politic al partidului, se înscrie, fără îndoială, în ochii săi, într-o strategie: să regrupeze, în jurul său, alături de masa de comuniști, un partid al președintelui, flancat de o dreaptă și o stângă marginalizate. Ceva asemănător Partidului Revoluționar Instituțional Mexican, păstrător fidel al unei legitimități revoluționare, pierdută în adâncul vremilor. Faptul că proiectul a apărut, foarte repede, ca fiind lipsit de substanță, nu înseamnă că el n-a fost formulat.

Partea cea mai remarcabilă a istoriei nu e, de altfel, faptul că Gorbaciov a vrut să dea un nou suflu ideii comuniste, ci faptul că Occidentul 1-a crezut pe cuvânt și a căzut în admirație, în fața lui. Desigur, în popularitatea deținută de ultimul lider sovietic, în Occident, trebuie văzut și rolul jucat de prudența guvernelor: nici unei puteri instalate nu-i plac rupturile bruște, în situații și în

obiceiuri, iar U.R.S.S. face parte, de atâta vreme, din tabloul internațional, încât nimeni nu dorește ca ea să dispară, nici măcar adversarii săi cei mai statornici. În plus, Gorbaciov îndeamnă la destindere și la reducerea armamentelor: ajutorul financiar al Occidentului, care nu i-a lipsit niciodată Uniunii Sovietice, devine naiv când problema nu mai e cum s-o scoată la capăt, ci cum să nu se prăbușească[18].

Gorbaciov reia partitura lui Nagy, precum și pe cea a lui Dubcek, pe o scenă mai vastă, în centrul imperiului: reforma-renaștere a Bolșevismului, amestecată cu principiile pe care bolșevismul voise să le distrugă, în Octombrie 1917. El pretinde că înnoiește regimul comunist, dar nu are alte idei decât cele împrumutate de la tradiția occidentală; n-are alte mijloace decât cele pe care le solicită pe lângă marile "democrații" capitaliste. **Ceea ce face, contrazice însă ceea ce declară că vrea să facă.** Raportarea la Occident devine un gând pe care-l împărtășește, treptat, cu Saharov, un gând care unește nomenclatura și opoziția intelectuală, dar, din ideea comunistă nu mai rămâne decât ceea ce a distrus. E o societate căreia i-au fost distruse până și resursele de reconstrucție, după model occidental, iar altele, la îndemână, nu are.

Popoarele din statele central-răsăritene ale Europei au înțeles imediat acest lucru și au rupt lanțurile care le țineau legate de Moscova, pentru a-și regăsi cât mai repede izvoarele propriei lor istorii. Chiar și în Rusia, Gorbaciov mai este încă detestat, ca lider comunist, dar este detestat și ca politician vândut Occidentului. El acționează ca și cum și-ar guverna încă țara, dar numai opinia publică occidentală îl crede, fidelă, cum e, încrederii sale constante în Uniunea Sovietică. Rușii au simțit că el conduce la o dezagregare generală, lipsită de un viitor previzibil, ca pentru a mai dezminți o ultimă idee a marxismului, potrivit căreia societățile nu mor decât atunci când sunt coapte forțele care urmează să preia ștafeta, născute în sânul lumii vechi. Nimic de felul acesta nu se întâmplă aici. Comunismul sovietic moare prin descompunere internă, pe care Gorbaciov n-a făcut decât s-o grăbească, înainte ca rivalul său Elțân să o lichideze. **Apărut dintr-o revoluție, el dispare într-o involuție.** Ultimul conducător însă, detestat în Rusia, rămâne, până la urmă, apreciat în Occident, care se resemnează greu cu căderea lui, de vreme ce, prin forța lucrurilor, aceasta antrenează sfârșitul unei iluzii care a scăldat secolul XX. Uniunea Sovietică părăsește scena istoriei înainte de a fi istovit răbdarea partizanilor din afara granițelor sale. Ea lasă mulți orfani pe lume.

Falimentul regimului născut în Octombrie 1917 și, poate mai mult, caracterul radical pe care l-a îmbrăcat, privează într-adevăr ideea comunistă nu

numai de teritoriul său de elecțiune, ci și de orice recurs: ceea ce a murit sub ochii noștri, o dată cu Uniunea Sovietică a lui Gorbaciov, include toate variantele Comunismului (totalitar), de la principiile revoluționare din Octombrie, până la istoria lor și până la aspirația de a-i umaniza cursul, în condiții mai favorabile. E ca și cum cea mai largă cale, oferită vreodată imaginației omului modern, în domeniul fericirii sociale, s-ar fi închis[19].

Ideea Comunismului a protejat mereu, în toate epocile, istoria Comunismului, până în acel ultim moment, în care istoria, încetându-și pur și simplu evoluția, a antrenat și ideea comunistă, în dispariția sa, căci prea o întruchipase multă vreme. Sfârșitul lumii sovietice nu schimbă însă cu nimic cerința democratică a unei alte societăți, și chiar, din acest motiv, e foarte plauzibil ca falimentul acesta grandios să continue să se bucure în ochii lumii, de circumstanțe atenuante și să cunoască, poate, o recrudescență a admirației. Aceasta neînsemnând că, în forma în care a murit, ideea comunistă ar putea renaște: revoluția proletară, știința marxist-leninistă, elecțiunea ideologică a unui partid, a unui teritoriu și a unui imperiu și-au încheiat, fără îndoială, cariera o dată cu Uniunea Sovietică. Dar dispariția acestor chipri familiare secolului XX pune capăt unei epoci, mai degrabă, decât încheie repertoriul democrației[20].

Lumea în care Kremlinul jucase rolul hotărâtor, timp de mai bine de 40 de ani, începea să observe că și marele colos se confrunta cu multiple probleme. Și pentru a le rezolva a adoptat calea reformelor. Definiția unui cunoscut dramaturg sovietic: Alexandr Gelman, dată liberalizării gorbacioviste, este extrem de interesantă: „Democratizarea are în vedere redistribuirea puterii, drepturilor și libertăților, crearea unui număr de structuri independente de management și informare.", respectiv: „Liberalizarea este un pumn deschis, dar mâna este aceeași; în orice moment, mâna poate fi iar închisă, sub formă de pumn". Aceasta era, în fond, marea diferență dintre cele două căi de reformare (liberalizare) a sistemului: pe de o parte, Kremlinul își punea toate speranțele în reformiștii comuniști locali, iar, pe de altă parte, Occidentul încuraja forțele pluraliste, democratice - nu simpla „cosmetizare" a sistemului socialist-totalitar[21].

Evenimentele petrecute în Europa Centrală și de Est, în anul 1989, sunt, îndeobște, cunoscute. Din acest motiv, le vom prezenta în mod succint: în **Uniunea Sovietică:** campania electorală pentru alegerea unui Congres al deputaților poporului, la care să se prezinte și candidați ce nu erau propuși de Partidul Comunist, demarată la 10 ianuarie; apariția unor noi forțe politice,

între care se remarcă Fronturile Populare din republicile baltice, ce vor milita tot mai deschis pentru independență; asocierea dintre comuniștii lui Gorbaciov (cum ar fi Iuri Afanasiev), comuniștii disidenți (Boris Elțân) și necomuniști (Andrei Saharov) într-un *„Grup inter-regional",* care solicită un federalism bazat pe egalitate, precum și o trecere rapidă și completă la democrație, prin abolirea monopolului Partidului Comunist; crizele caucaziene, cu precădere cele dintre armeni și azeri,care nu mai pot fi soluționate de la centru, etc.

În Polonia: „masa rotundă" la care participă 57 de reprezentanți ai puterii, opoziției și Bisericii (16 februarie-15 aprilie), la care se decide democratizarea instituțiilor politice și intrarea opoziției în Parlament, devenit bicameral; câștigarea alegerilor din iunie de către candidații Solidarității și formarea unui guvern dominat de aceasta; alegerea generalului Jaruzelski ca președinte al Republicii, de către Parlament (iulie) și desemnarea unui Guvern, format din 24 de miniștri, dintre care doar 4 erau comuniști.

În **Ungaria:** renunțarea la monopolul Partidului Comunist (februarie); pregătirea alegerilor libere din 1990; participarea a aproape 200.000 de persoane la funeraliile solemne ale lui Imre Nagy (eroul din octombrie 1956, executat la 16 iunie 1958), la Budapesta; deschiderea frontierei cu Austria, încurajările RFG și lipsa de reacție a Uniunii Sovietice (10 septembrie), ceea ce a determinat un exod masiv spre vest a peste 10.000 de germani din Est; transformarea Partidului Comunist în Partid Socialist, care abandonează principiile centralismului democratic și dictatura proletariatului; proclamarea celei de-a IV-a Republici (23 octombrie), care pune capăt republicii populare, instaurate în 1949.

În **RDG:** crearea unor grupări contestatare, precum Noul Forum (12 septembrie) și înnoirea democratică (l octombrie), care doresc elaborarea unei a,,treia căi", menită să mențină cuceririle socialiste, liberalizînd sistemul; mari demonstrații în principalele orașe (Leipzig - 2 octombrie, Dresda - 4 octombrie, Berlinul de Est - 7 octombrie, cu ocazia ceremoniilor celei de-a 40-a aniversări a RDG), la care se solicită reforme interne profunde și posibilitatea deplasării în afara frontierelor țării; datorită lipsei de sprijin din partea lui Gorbaciov, la 18 octombrie, Biroul Politic al Partidului Socialist Unit German se desolidarizează de secretarul său general, Erich Honecker, care este înlocuit cu Egon Krenz; continuarea demonstrațiilor pentru reformarea regimului (noiembrie); preluarea șefiei Guvernului de către reformatorul Hans Modrow; spargerea Zidului Berlinului (9 noiembrie); renunțarea la rolul conducător al Partidului Comunist; acceptarea alegerilor libere; propunerea cancelarului vest-german

Helmuth Kohl privind adoptarea unui plan, în 10 puncte, având ca obiectiv reunificarea Germaniei (28 noiembrie).

În Cehoslovacia: comemorarea, la Praga, a manifestației din 1939, împotriva ocupanților naziști (17 noiembrie), care s-a transformat într-o confruntare deschisă cu forțele de ordine; greva din universități și teatre (18 noiembrie); constituirea Forumului Civic, la inițiativa scriitorului disident Vaclav Havel (19 noiembrie); demisia în bloc a Biroului Politic al Partidului Comunist (24 noiembrie); demisia premierului Ladislav Adamec (7 decembrie); preluarea funcției de Președinte, de către Havel, în locul lui Husak (29 decembrie) - evenimente cunoscute sub denumirea de „**revoluția de catifea**".

În Bulgaria: scrisoarea virulentă împotriva lui Jivkov, adresată de ministrul afacerilor externe, Petăr Mladenov, Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar (23 octombrie); refuzul lui Gorbaciov de a-1 primi, la Moscova, pe Todor Jivkov, la începutul lunii noiembrie; demisia lui Jivkov și înlocuirea sa cu Mladenov, în fruntea Partidului si Statului (10 noiembrie); manifestații studențești susținute de aproape 100.000 de persoane, la Sofia (10 decembrie), pentru solicitarea aprofundării reformelor; renunțarea la rolul conducător al Partidului Comunist, adoptarea multi-partidismului și trecerea la economia de piață (decembrie 1989-ianuarie 1990)[22].

Contrastul dintre Europa Centrală și Balcani este însă relevant, dacă examinăm natura crizei regimurilor comuniste. Comunismul din Europa Centrală a înregistrat trei crize majore - revoluția maghiară, din 1956 și evenimentele din Polonia, mișcarea reformatoare din Cehoslovacia, în 1968 și acțiunile Solidarității, în Polonia, în perioada 1980-1981 - care au adus în discuție, în modalități diferite, problema democrației și a Societății civile; și doar într-o a doua fază (sub constrângeri externe sporite), pe cea a independenței naționale. Cele trei crize majore ale Comunismului-totalitar, manifestate în Balcani (ruptura dintre Tito și Stalin din 1948, bascularea simpatiilor lui Enver Hodja, dinspre Moscova, spre Beijing, în 1961 și gestul de independență al lui Ceaușescu din 1968) au subliniat autonomia aparatului comunist național față de Moscova, întărind totodată trăsăturile totalitare ale regimului. Originile renașterii Societății civile în Europa Centrală se găsesc în aceste trei crize majore, precum și în mișcările dizidente din anii `70 și `80. Originile „Naționalismului - ca stadiu suprem al Comunismului» - pentru a folosi expresia lui Adam Michnik - în Balcani, datorează foarte mult moștenirilor lui Ceaușescu, Hodja și Tito. În mod similar, apariția elitelor politice alternative, în timpul și imediat după revoluțiile din 1989, în Europa Centrală, se datorează, în mare măsură,

existenței unor mișcări organizate, de opoziție democratică23.

Bibliografie - Note

[1](coord.) Vladimir Tismăneanu, *Revoluțiile din 1989. între trecut și vitor,* Iași, Ed. Polirom, 1999, p. 76.

[2] *Ibidem,* pp. 76-77.

[3] *Ibidem,* p. 77.

[4] *Ibidem,pp. 79-80.*

[5] *Ibidem,p.&l.*

[6] *lbidem,p.82.*

[7] *Ibidem, p.* 83.

[8]*Ibidem,pp.* 83-84.

[9] *Ibidem,* p. 85.

[10] *Ibidem,p.87.*

[11] *Ibidem,p.39.*

[12] *Ibidem,* p. 40.

[13] *Ibidem,* p. 41.

[14] *Ibidem,* p. 42.

[15] *Ibidem,* pp. 43-44.

[16] F. Furet, *Trecutul unei iluzii. Eseu despre ideea comunistă în secolul XX,* București, Ed. Humanitas, 1996, p. 523.

[17] *Ibidem, p.* 524.

[18] *lbidem,p.525.*

[19] *Ibidem,pp.* 526-527.

[20] *Ibidem,p.* 528.

[21] (coord.) loan Scurtu, *Structuri politice în Europa centrală și de sud-est (1918-2001),* București, Ed. Fundației Culturale Române, 2003, p. 257.

[22] Jean-Francois Soulet, *Istoria comparată a statelor comuniste din 1945 până în zilele noastre,* Iași, Ed. Polirom, 1998, pp. 313-321; Idem, *Istoria Europei de Est de la al doilea război mondial până în prezent.* Iași, Ed. Polirom, 2008, pp. 123—143.

[23] (coord.) Sorin Antohi, Vladimir Tismăneanu, *De la utopie la istorie. Revoluțiile din 1989 și urmările lor,* București, Curtea Veche Publishing, 2005, p. 42.

REVOLUȚIA MEDIATICĂ DUPĂ 1989

Mariana Cernicova-Bucă
(România)

Oceanul întreg poate fi descifrat într-o picătură de apă. Presa românească postdecembristă în ansamblul ei poate fi înțeleasă urmărind ce s-a petrecut în „punctul zero" al renașterii libertății de exprimare, la Timișoara. Lucrarea de față surprinde această dinamică, deschizând calea dezbaterilor privind evoluția și viitorul presei românești.

Cele trei dictaturi ale secolului XX au pustiit peisajul mediatic românesc, reușind să pună zăbală cuvântului scris și rostit, să arate publicului că trebuie să înțeleagă realitățile, așa cum sunt ele prezentate „la gazetă" și nu să risipească energia de construire a noii lumi pe deșarte eforturi de gândire liberă. În cea de a doua jumătate a secolului XX, oazele de relativă libertate mai puteau fi găsite în presa studențească și în cea literară, dar și acolo prima pagină era confiscată de politic, care și-a luat întotdeauna dijma, prezentată într-un ambalaj spumos de laude, menite să estompeze zvâcnirile de nesupunere din restul revistei. Până și presa religioasă, atâta câtă putea apărea, avea zona ei dedicată puterii politice, geloasă că nu culege, poate, suficiente elogii și dovezi de atașament.

I. Presa – instrument al puterii

Efectul centralismului s-a văzut în faptul că presa centrală dădea tonul și reprezenta „busola" presei locale, editate doar în municipiile reședință de județ. Radioul devenise o portavoce a Capitalei, câtă vreme posturile teritoriale, create în anii '50, au fost desființate în 1985, iar fonoteca lor a fost exilată la Jilava, de parcă deținuții regimului și arhivele de radio meritau să fie masați în aceeași localitate (Ștefan Naciu, **Știrile de pe strada mea**, 2001). Televiziunea națională, cu începuturi destul de promițătoare, s-a lăsat înghesuită în două ore de program, în cea mai mare parte dedicat glorificării regimului. Cât despre știri, ele erau riguros elaborate, revăzute, cenzurate și apoi direcționate, pe bază de abonament exclusiv, de către Agenția de presă Agerpres. În sfârșit, jurnaliștii

ajungeau să lucreze în domeniu numai după stagii de muncă, precum și de selecție drastică (în care atașamentul politic față de putere nu era deloc de neglijat) și (pentru cei mai mulți dintre ei) după pregătirea la „instituția" de studii politice „Ștefan Gheorghiu". Documentele Partidului Comunist oricum se refereau la ei ca „lucrători în presă", răpindu-le mândria profesională, iar abolirea oficială a cenzurii, în 1977, a pus o povară și mai grea pe umerii lor: autocenzura (Marian Petcu, **Puterea și cultura**, 1999).

Cum își satisfăcea publicul nevoia de informație? Pentru radio, **Europa liberă** și **Vocea Americii** – deși bruiate și dezavuate de puterea de la București – ofereau ferestrele către lume. Pentru știri, o agenție transilvană, cu sediul în Ungaria, încerca să acopere hiatusul dintre ceea ce voia publicul să știe și ceea ce puterea dorea să fie cunoscut. În filmul documentar **Război pe calea undelor**, realizat de Alexandru Solomon (2007), se spune că **Europa liberă** era „singurul (Radio) care spunea adevărul, într-o lume falsificată de propagandă" (wikipedia/Radio_Europa_Liberă). Dacă valoarea de adevăr era posibil de probat sau nu, rămâne de discutat. Cert este că referirea publică la conținutul emisiunilor (fie ele și literare, nu neapărat politice) putea aduce mari necazuri neinspiratului comentator. Pentru televiziune, antenele parabolice aduceau, în casele românilor, informații și divertisment din țările învecinate, între care RSF Iugoslavia avea, de departe, cea mai interesantă și mai liberă producție. În toate zonele de graniță, de altfel, televiziunile vecinilor erau privite ca ferestre de evadare din cenușiul cotidian. Oricât s-a străduit puterea de la București să creeze, în jurul românilor, un zid mediatic – refuzând, spre pildă, vizitele de documentare ale jurnaliștilor occidentali, considerați „incomozi" -, oricât ar fi insistat să transforme presa în ochelarii Vrăjitorului din Oz, care să convingă publicul că tot ceea ce se află în jur e miraculos, bogat și vrednic de laudă, realitatea și-a făcut loc. Nici cei din interiorul României, nici cei din afara ei, nu credeau, în 1989, în oglinda presei, chiar dacă nu puteau ști exact care sunt elementele de adevăr și cât din ce spune, scrie, sau arată presa este minciună.

În ceea ce privește Timișoara, în 1989, aici erau editate: trei cotidiene, organe de presă ale Partidului Comunist Român (PCR) : **Drapelul roșu**, în limba română, **Szabad Szó**, în limba maghiară și **Neue Banater Zeitung**, în limba germană, un săptămânal politic, controlat de PCR, în limba sârbă: **Banatske Novine**, o revistă săptămânală de cultură a Uniunii Scriitorilor (**Orizont**), o publicație literară a minorității sârbe (**Književni Život**), o revistă a Centrului Universitar (**Forum studențesc**) și presa religioasă ortodoxă (**Mitropolia Banatului**, pentru ortodocșii români și **Bilten srbskog pravoslavnog vikariata u**

Temišvaru, pentru credincioșii aparținând de Vicariatul ortodox sârb). Un loc aparte îl reprezentau publicațiile de literatură SF (**Paradox, Helion** și **Biblioteca Nova**), dar tirajele și aria lor de circulație le-au plasat într-o zonă vizibilă doar publicului-țintă. Radio Timișoara dispăruse, dar mai avea un corespondent local pentru postul public de radio, iar agenția națională de presă era deservită, de asemenea, de un corespondent.

În aceste condiții, explozia revoluționară din decembrie 1989 a spulberat nu doar iluzia consensului național și a fericirii populare, cultivate de partidul-stat, ci și aparenta liniște mediatică, statornicită de câteva decenii. În 17 decembrie, Radio București transmitea un comentariu-avertisment sibilinic, în care se sublinia că „orice încălcare a legii, orice abatere de la spiritul și litera ei, sub orice formă s-ar manifesta, lezează grav climatul social-democratic, aducând prejudicii procesului de dezvoltare economico-socială a patriei noastre". În noaptea dinspre 17 spre 18 decembrie apar primele știri difuzate de agenții de presă străine. **Europa liberă** are cel mai tranșant comentariu, dedicat opiniei publice românești, în primul rând: „(…) presa română, cum era și de așteptat, nu ajută deloc". Nu a menționat problema, dar au fost publicate avertismente referitoare la consecințele nerespectării legalității socialiste. Ciocnirile de la Timișoara sunt cele mai mari, din ultimii doi ani, de la revolta muncitorilor de la Brașov. Nu e nevoie să menționăm că întregul context est-european e diferit de cel de atunci. România acum este izolată, fiind singura țară mare a regiunii în care conducerea respinge schimbarea" (Miodrag Milin, **Timişoara în arhivele „Europei libere"**, 1999). Ziariștii români se aflau în fața probei imposibile: relatările sau comentariile nu erau nici permise, nici binevenite. Potrivit mărturiilor păstrate în Arhiva Memorialului Revoluției din Timișoara, singurul corespondent al postului de radio, la Timișoara, chemat să realizeze, pentru televiziune, un material de blamare a demonstranților, a amânat realizarea acestuia până când însărcinarea n-a mai fost actuală. Cât despre presa scrisă, aceasta s-a rezumat la publicarea pozițiilor centrale privind starea de fapt. Timișorenii și-au căutat forme de expresie proprii. Pentru informarea lumii, au solicitat Consulului iugoslav la Timișoara să difuzeze programul politic al formațiunii create ad-hoc pentru conducerea demonstrațiilor anticeaușiste și au vorbit – atât cât a fost posibil, cu redactori ai postului **Europa liberă**. Pentru informarea locală, au recurs la microfoanele și stațiile de amplificare instalate în Piața Operei, la care s-au citit doleanțele, mesajele, protestele, rugăciunile și poeziile care marcau nașterea unei noi lumi. Printre doleanțele rostite atunci se numărau constituirea unei comisii pentru mass-media „care să preia controlul

asupra ziarului local și, în măsura în care este posibil, și asupra postului de radio local, iar la Întreprinderea poligrafică să fie publicate manifeste și foi volante". (Mariana Cernicova, **Noi suntem poporul**, 2004). În dialogul cu Prim-ministrul Constantin Dăscălescu, trimis la Timișoara să pacifice demonstranții, printre cererile categorice se numără publicarea adevărului despre cele întâmplate. Mai târziu, în 22 decembrie 1989, la câteva minute după fuga lui Ceaușescu (cu elicopterul, de pe acoperișul Comitetului Central al PCR), din fața demonstranților bucureșteni (convocați să își manifeste solidaritatea cu politica oficială și să condamne Timișoara pentru îndrăzneala de a se fi ridicat împotriva conducerii comuniste), se aud și alte cereri: „Să fie adusă Televiziunea Timișoara (inexistentă în acel moment! – n.n.). Să fie transmis, prin ziarul nostru, al democrației, în toată lumea, că am fost, cu toții, eroii lumii (pe) care am dorit-o cu ani în urmă".

II. Presa lumii libere

Supraviețuitorii. Renașterea presei a fost primul și cel mai puternic semnal al schimbării de paradigmă în România. În 22 decembrie 1989, la ora 14:00, se auzea în eter: „Aici Radio Timișoara Liberă. Transmitem pe stația de unde medii…". În aceeași zi, înainte de reluarea emisiei postului Radio Timișoara, se difuzase, în oraș, foaia volantă: **„A căzut tirania!"** – în limbile română, maghiară, germană și sârbă. În noaptea dinspre 22 spre 23 decembrie, ziarele locale, din Timișoara, au pregătit ediții sub denumiri schimbate. **Drapelul roșu** devenea **Luptătorul bănățean** (al cărui prim număr însă a constituit, de fapt, o diversiune, în nici unul dintre articolele conținute nefiind nominalizat autorul, și prezentându-l, pe prima pagină, pe fostul Prim-secretar județean PCR: Radu Bălan, ca președinte al Frontului Democratic Român, partidul care a declanșat Revoluția Română din decembrie 1989, la Timișoara, în 20 decembrie 1989, fapt ce a stârnit numeroase proteste și acuzații, precum și publicarea ulterioară a unei dezmințiri) și care apoi, în consecință, foarte curând, și-a schimbat, din nou, denumirea în: **Renașterea** și, apoi, în: **Renașterea bănățeană**; **Szabad Szó** (cruntă ironie pentru un ziar, din vremea comunistă, să poarte în sine denumirea de „liber") devenea: **Temesvari Új Szó.** Publicația de limba germană și-a păstrat denumirea: **Neue Banater Zeitung**. Cea de limba sârbă, însă, la prima ediție din ianuarie 1990, apare sub titlul de: **Naša Reč.** Se ridica, însă, o problemă: dispariția editorului (PCR) și schimbarea evidentă, dar neclară legislativ, a condițiilor de funcționare, afectau, în profunzime, sistemul mass-media. Era Frontul Salvării Naționale (FSN) îndreptățit să preia

patrimoniul și prerogativele PCR? Dacă da, avea FSN capacitatea, forța și energia să perpetueze sistemul centralist, monopolul de voce și controlul asupra presei? Cel puțin la a doua serie de întrebări, răspunsul s-a dovedit a fi negativ. Publicul cerea, insistent, ca ziarele să răspundă așteptărilor, să recupereze anii de tăcere, să ridice vălul tăcerii de pe subiectele-tabu, să își răscumpere vina de a fi fost instrumente ale puterii politice și, mai ales, să se transforme din temelii.

Soluția organizatorică pentru fosta presă de partid a venit relativ greu: la 17 ianuarie 1990, se semnează **Contractul-angajament al ziariștilor și personalului muncitor din fosta redacție „Drapelul Roșu"**, prin care ia ființă „liber consimțit" redacția cotidianului **Renașterea bănățeană,** ca persoană juridică independentă. Apariția Decretului-lege 102/07.02.1990 al Consiliului Frontului Salvării Naționale (CFSN) tranșează mai clar problemele: „Administrațiile locale pentru presă din județe, funcționează autonom și au drept scop asigurarea tuturor condițiilor de tipărire, difuzare, precum și a celor tehnico-materiale, financiare, administrativ-gospodărești, de publicitate și reclamă pentru ziarele și revistele administrate.", respectiv: „Patrimoniul care a aparținut ziarelor și revistelor fostelor comitete județene de partid, trecute în proprietatea statului, prin Decretul-lege nr. 30/1990 – inclusiv mijloacele financiare și construcțiile pe care le-au folosit -, se transmite, în administrare, pe bază de bilanț, unităților înființate, potrivit art. 1, în vederea dotării ziarelor și revistelor care și-au continuat activitatea de apariție și difuzare". Câteva săptămâni mai târziu, la Timișoara, se legaliza Statutul Administrației Presei Locale (APLT), care „asigură toate condițiile de tipărire, difuzare, precum și a celor tehnico-materiale, financiare, administrativ-gospodărești, de publicitate și reclamă pentru următoarele ziare:

Renașterea bănățeană – cotidian în 8 pagini, de limba română;

Temesvari Új Szó – cotidian în 4 și 8 pagini, de limba maghiară;

Neue Banater Zeitung – cotidian în 4 și 8 pagini, de limba germană;

Naša Reč – gazeta săptămânală în 8 pagini, în limba sârbo-croată" (Arhiva SC Timpress SA).

Aranjamentul n-a durat, însă, mult timp. **Renașterea bănățeană** a căutat soluții timpurii de privatizare, invitându-l pe magnatul de origine bănățeană: Josif Constantin Drăgan să devină director onorific, să investească într-o tipografie care să asigure independența de publicare a ziarului și să asigure o calitate superioară imaginii publicației. Ziarul de limba germană a suferit o pierdere masivă de redactori și de public, fenomenul migrației către Germania unificată creând serioase probleme pentru continuarea publicației. În cele

din urmă, a ales calea fuziunii cu celelalte publicații de limba germană, din România, apărând ca supliment săptămânal în corpul cotidianului **Allgemeine Deutche Zeitung**. Ziarul de limba sârbă a renunțat, în timp, la administrarea APLT, și-a schimbat formatul în revistă și este finanțat prin programe ale Consiliului Național al Minorităților. În sfârșit, publicația de limba maghiară și-a creat propria societate editoare, Reflex SRL, care să-i ofere susținerea de care avea nevoie. Ziarul a suferit, însă, schimbări semnificative: a renunțat la apariția cotidiană, a experimentat beneficiile pe care i le poate aduce colaborarea transfrontalieră (cu o publicație-parteneră din Szeged, Ungaria), a încercat să își dezvolte sectorul de publicitate și să-și fidelizeze publicul printr-un anuar bănățean.

În perioada: decembrie 1989 - martie 1991, a apărut (în total 10 numere) și publicația: Victoria, mai întâi ca organ de presă al Frontului Democratic Român (nr. 1/decembrie 1989) și apoi ca organ de presă al Societății „VICTORIA" a Conducătorilor Revoluției, de la Timișoara.

Presa studențească n-a avut dileme privind titlul sau redacția. Centrul universitar, însă, părea un editor prea greoi pentru a face față dinamismului postdecembrist. Prin urmare, colectivul de redacție a înființat „Societatea Tinerilor Europeni", care să servească drept editor și și-a mutat sediul, din Casa Studenților, într-un spațiu pus la dispoziție de Universitatea Politehnica din Timișoara. Primele luni ale anului 1990 s-au dovedit spectaculoase pentru publicație. Curând, însă, a venit momentul de confruntare cu realitățile non-redacționale: bună parte din veniturile obținute din vânzări nu puteau fi recuperate de la difuzorii de presă, bilanțurile contabile trebuiau depuse după modele ignorate până atunci de jurnaliștii-studenți, bătălia pentru piață, în condițiile competiției libere, nu era de neglijat. În fața unei realități atât de complexe, cu entuziasmul începuturilor temperat de rutina cotidiană, **Forum studențesc** și-a rărit aparițiile. Recuperat de Casa de Cultură a Studenților, a mai avut apariții sporadice, reușind chiar performanța aniversării de 30 de ani (când a reunit „ex-forumiști", gazetari din majoritatea publicațiilor locale importante), însă a dispărut din peisaj, făcând loc altor publicații studențești (din păcate tot cu apariții sporadice).

Presa religioasă a urmat, oarecum, modelul presei generaliste, marcând intrarea în ritmurile noii etape, prin schimbarea de titlu: publicația Mitropoliei Banatului a reluat denumirea veche, de **Altarul Banatului**, iar cea a Vicariatului Ortodox Sârb a optat pentru **Glasnik** (tot o denumire utilizată, în trecut, pentru revista de limbă sârbă). Publicațiile literare și-au păstrat denumirea, optând

doar pentru marcarea ediţiilor cu „serie nouă" (Vasile Dudaş, Ioan Haţegan, Sorin Berghian. Constantin C. Gomboş, Mariana Cernicova, **Din cronologia judeţului Timiş**, 2006).

Competitorii. Cea mai dură bătălie media post-decembristă s-a dat între cei care au ajuns să fie redactorii cotidianului **Timişoara** şi redacţia cotidianului **Renaşterea bănăţeană.** Mizele erau multiple: spaţiul tipografic, asigurarea cu abonamente şi hârtie, reţeaua de difuzare a fostului: **Drapelul roşu,** nu erau deloc de neglijat, după cum nu era indiferentă nici atitudinea redactorilor faţă de putere. În cele din urmă, câştig de cauză a avut **Renaşterea bănăţeană**, chiar dacă, în ianuarie 1990, publicaţia: „**Timişoara**" apăruse ca înlocuitor şi articolele din cele două publicaţii au fost scrise, luni în şir, în polemică. Înfiinţată la 23 ianuarie 1990, „**Timişoara**" părea cel mai de temut adversar, mai ales că lansa, în aprilie 1990, şi o „Ediţie pentru ţară", apoi avea să creeze o ediţie **Timişoara internaţional**, şi a încercat apariţii-duplex cu incisivul cotidian naţional **Ziua,** având ca susţinător public: Societatea „Timişoara", un critic acerb al puterii de la Bucureşti. Pe termen lung, însă, „**Timişoara**" a pierdut bătălia, în pofida tentativelor de a câştiga public prin pagina minorităţilor (alternativ, în limbile maghiară, germană şi sârbă) şi de a-şi îmbunătăţi avantajul, pe piaţă, prin reţea de difuzare şi prin tipografie proprii. Ziarul s-a văzut nevoit să sisteze ediţia internaţională şi să îşi reducă frecvenţa la apariţii trisăptămânale. Tirajul actual şi ieşirea de pe piaţa cotidienelor, nu mai face, din „**Timişoara**", o publicaţie de temut, în privinţa competiţiei.

Un alt moment dificil pentru **Renaşterea bănăţeană** s-a dovedit a fi apariţia cotidianului **Paralela 45 - Realitatea bănăţeană.** Disensiunile dintre patronat şi o parte din redacţia cotidianului **Renaşterea bănăţeană** au condus la desprinderea unui colectiv semnificativ de ziarişti care, în 1995, anunţau public apariţia unei noi publicaţii: **Realitatea bănăţeană**. Pentru a le contracara demersul, SC Timpress a scos pe piaţă, pentru scurtă vreme, o **Realitatea ilustrată**, care demonta eventualele aşteptări ale publicului. Lansarea pe piaţă a noului ziar a fost amânată, denumirea a fost schimbată în **Paralela 45 - Realitatea bănăţeană** şi bătălia pentru piaţă a fost redeschisă. Schimbările dese de patronat şi lipsa unei finanţări serioase au condus, însă, la transformarea publicaţiei în **Realitatea** (1997) şi, ulterior, la sistarea apariţiei publicaţiei (1998). După un an de tăcere, aceeaşi echipă redacţională a căutat o formulă nouă de apariţie şi un patronat mai stabil, lansând: **Prima oră,** cu sloganul: „**ziarul care te trezeşte**". Noul cotidian nu s-a ridicat la nivelul ambiţiilor sale. Schimbările de patronat au dus publicaţia în sfera influenţelor politice şi a jocurilor electorale, ziarul

sistându-și apariția în 2006.

Presa militantă. Tradiția presei de partid a fost urmată de o galerie de publicații cu apariții sporadice, în special în preajma alegerilor (locale sau naționale). Multe dintre titluri nu s-au păstrat, dar merită consemnate pentru rolul pe care l-au jucat în potențarea vocilor politice ale vremii: **Dialog liberal**, **Vestul** (publicație de tradiție pentru Banat, rămasă în prezent doar cu apariții electronice), **Adio tovarăși**, **Atitudini**, **V**, **Fapta**, **Banat Express**, **Cuget social-democrat**, **Cuvânt românesc**, **Tricolorul**, **TM*****. O varietate a presei politice o reprezintă presa de educație și de atitudine civică, în care se înscriu titluri precum **Foaia Alianței Civice, Drepturile Omului**, **Libertatea Omului**.

Presa de informare. Cea mai surprinzătoare și longevivă pe termen lung s-a dovedit formula editorială adoptată de patronul săptămânalului **Agenda.** După ce s-a asigurat, în ianuarie 1990, că nu are nevoie de nici o aprobare pentru editarea de presă, Zoltan Kovacs a lansat o publicație de informație și divertisment, care a crescut în tiraj și număr de pagini, câștigând notorietate și public în zona de Vest a României. Înțelegerea dificultăților pe care le avea editarea și difuzarea de presă l-au făcut pe Zoltan Kovacs să dezvolte o rețea proprie de difuzare (evitând pagubele uriașe care au dus destule alte publicații la faliment, datorate rețelelor de difuzare capricioase și, adesea, partizane), să achiziționeze o tipografie care să deservească și alte instituții de presă, să creeze un trust în care mai intră o agenție de publicitate, un săptămânal publicitar (**Publivest**, aflat în competiție directă cu săptămânalul **Publitim**, care a avut un start mai bun pe piață) și chiar să încerce să obțină licența pentru un post de radio. Ambiția editorială a determinat trustul **Agenda** să lanseze și un cotidian de informare: **Agenda Zilei** (concurat, fără mare succes, de: **Timiș Expres**), și chiar să dea în franciză un cotidian, cu același nume, în Arad. Renunțarea la ediția de Arad a fost timpurie, iar renunțarea la cotidianul cu același nume, din Timișoara, avea să urmeze, trustul de presă **Agenda** aflându-se, în 2009, într-o transformare de fond, din care nu este exclusă vânzarea. O mare parte din energia redacțională este canalizată spre susținerea portalului de știri **agenda.ro**, la concurență acerbă cu produsul media similar al trustului de presă Inform Media, **tion.ro** (Mariana Cernicova-Bucă, **Universul mediatic timișean**, Editura Orizonturi Universitare, Timișoara, 2009).

Presa umoristică și de divertisment. Simțind pulsul unei societăți în

fierbere, dar care avea nevoie de deconectare, talentatul scriitor Emil Șain a lansat, în 1990, revista **Pardon** (devenită, în timp, editură), cu o puzderie de suplimente sau variante (**Autograful Infractorilor**, **Infractorul**, **Infractoarea**, **Debila comedie**, **Păsări de noapte**, **Colombo**, **Corupția** etc.). Ziaristul Dinu Barbu a împins demersul către pamflet (**Copita**, **Vip în Banat** etc.), la fel și Florin Boieru (cu **Pistrui. Săptămânal de râsu' lumii**). Într-un alt registru, dar tot de divertisment s-au înscris **Cocktail Enigma**, **Oscarebus** și publicațiile de benzi desenate **Strip Top**, **Strada** și **Strada copiilor**. O subcategorie importantă o reprezintă presa-ghid de informare pentru petrecerea timpului liber, titlurile în domeniu fiind prezente din abundență (**Knock-knock**, **HolyWorld**, **24-Fun**, **Șapte seri**, **Zile și nopți, Timișoara. Ce, unde, când?** etc.). O tentativă interesantă a reprezentat-o revista glossy: **Vivid**, dar costurile ridicate de producție au condus la sistarea publicației.

Presa economică. Mediul economic bănățean și-a căutat propriile instrumente de comunicare fie în interiorul comunității de afaceri, fie între aceasta și publicul general. **Viața economică bănățeană** s-a numărat printre cele mai interesante publicații ale anilor '90, trecând de la formatul de ziar la cel de revistă, cu materiale remarcabile pentru reflectarea stării economiei zonale în tranziție. Pe alt format și având ca editor o structură amplă, cum este Camera de Comerț, Industrie și Agricultură, revista: **Banat Business** a căutat, și ea, să cultive interesul publicului pentru tematica sa. Din păcate, formulele editoriale prezentate nu au rezistat. Publicațiile economice „supraviețuitoare", în 2009, sunt: **Ofensiva economico-financiară, Brand Magazine** și **VestInvest**.

Presa sportivă. În plină efervescență mediatic-mesianică – desemnând prin aceasta presa primelor luni după Revoluția Română din decembrie 1989, apariția presei pur sportive a fost reconfortantă, pentru publicul interesat mai mult de performanțele din sport, decât de cele din politică, deschizător de drum fiind: **Curier sportiv bănățean** (încorporat, ulterior, în **Renașterea bănățeană**). Ulterior, numărul de titluri s-a diversificat: **Fotbal Vest, Regele Fotbal, CVUCS** etc.

Presa minorităților naționale. O încercare interesantă, dar timpurie pentru peisajul editorial românesc, a reprezentat-o tentativa unui grup de intelectuali români de a realiza, în 1990, un ziar pentru romi, **O glaso ăl romengo**, din care au apărut doar trei numere. În schimb, presa în limbile

minorităților naționale s-a extins prin adăugarea, la titlurile existente, a presei în limba bulgară (ziarul **Naşa Glas** și revista culturală **Literaturna miselj**). Pentru scurtă vreme, intelectualitatea maghiară a editat un anuar literar (1990-1994, **Ezredvég**), reluând demersul în 2008, cu alți redactori și dimensiune transfrontalieră (**Régiovilag**). În plus, cotidianul arădean **Nyugati Jelen** încearcă, deja de câțiva ani, să câștige public regional, stabilindu-și o subredacție la Timișoara. Minoritatea sârbă încearcă și ea o formulă comercială de ziar, distinctă de **Naša Reč** care este subvenționată de stat, **Novi Temišvarski Vesnik** (indicând, de altfel, faptul că se reia tradiția publicației interbelice **Temišvarski Vesnik**).

Presa religioasă. Varietatea uluitoare a Banatului, din punct de vedere al confesiunilor religioase și al modului de comunicare între credincioși, a condus la explozia titlurilor în domeniu. Pe lângă longevivele publicații menționate mai sus, au apărut, după 1989, cu variații în privința tirajelor, rezistenței în timp și audienței: **Învierea**, **Magnificat**, **Efatha**, **Harul**, **Clear Cartoon** (cu benzi desenate), **Râvna cea bună**, **Luminătorul Giarmatei**, **Lumină lină, Lumina Graalului** etc.

Presa culturală. Fiecare dintre tipurile de presă enumerate merită monografii distincte, iar presa culturală reprezintă un domeniu spectaculos care și-ar adjudeca un spațiu amplu. În contextul lucrării de față am prezentat, doar pe scurt, titlurile propuse de diferitele societăți literare sau de instituțiile de cultură de pe aria județului Timiș: **Anabasis**, **Anotimpuri literare**, **Apollo**, **Banatul** (publicație culturală lunară, editată și difuzată, gratuit, de Consiliul Județean Timiș, pentru a acoperi, unitar si integrabil, întregul spațiu cultural al Banatului, care a apărut în perioada 1994-1995), **Banatul cultural la puterea N, Coloana Infinitului**, **Columna**, **Eminescu**, **Timişoara – mon amour**, **Tăt Banatu' Fruncea**, **Orient latin**, **Timisiensis**, **Lumea cărţii, Atent** etc. (Mariana Cernicova, Marin Bucă, **Mass media din Timișoara postdecembristă. Dicționar**, 2000).

Presa grupurilor-enclavă. În căutarea valorilor zonei de origine, grupurile de moldoveni, de năsăudeni și de mehedinți și-au creat, fiecare, publicații proprii, purtând nostalgia reperelor culturale din afara Banatului (**Revista noastră**, **Glasul pământului. Revista bistrițenilor și năsăudenilor stabiliți în Banat**, respectiv **Țara Mehedințului**). În aceeași categorie aș

include publicația studenților basarabeni (**Basarabeni.ro**). Pentru ceea ce presa occidentală numește „ex-pat press" (presa rezidenților în altă țară decât cea de origine) exemple perfecte sunt **Il Gazzettino Romeno** (în limba italiană) și **Where to go** (în limba engleză).

Presa regională, transfrontalieră și/sau internațională. Presă care să aibă ambiții regionale, dar să nu fie bazată în Timișoara, s-a editat la Jimbolia (**Noul Observator**, **Curierul Banatului**), la Reșița (**24 de ore**) și la Arad (**Nyugati Jelen**). De la Timișoara a avut ambiții regionale **Bănățeanul** (rămas, în 2009, doar cu variantă electronică) și **Cronica de Sud-Vest** (cu apariție efemeră). Pentru dimensiunea euro-regională sunt de reținut **Euroregio** (respectiv – **Euro Trio**), **Licurici** (în limba română) și **Regiovilag** (în limba maghiară). Rămâne dominantă, ca presă euro-regională, varianta electronică, în care se remarcă portalul de știri **ericinfo.eu** (multilingv, cu legătură și dinspre pagina web a euroregiunii Dunăre-Criș-Mureș-Tisa **dkmt.hu**). În privința presei internaționale, merită semnalate **Timișoara Internațional**, **Via Europa** (cu redacții în mai multe țări europene, ca legătură între Est și Vest) și portalul de știri în limba germană **zoro.ro**.

Presa-experiment. Tot ceea ce publicul știa sau credea că știe despre presa scrisă a fost pus sub semnul întrebării, când, pe piață, au apărut publicațiile experiment. Întâi – ziarul într-un singur exemplar, **Zvonul** (29 decembrie 1989) alimenta piața informațiilor, în formă de afiș (formulă reluată după 2000 de publicația **Voci**, a Federației Asociațiilor de Locatari din Timișoara). Ulterior, scriitorul Șerban Foarță a propus publicului o altă formulă, a ziarului făcut ghem și oferit din coș, sfidând credința că ziarele vin în pachete și pe hârtie plană (**Cocoloșul**, 2001).

Presa de relații publice. Destul de curând după apariția presei libere autoritățile administrative au simțit că imaginea lor spre lume nu este la înălțimea așteptărilor, că publicul este informat prin prisma intereselor redacțiilor (câteodată deformat, din cauza intereselor patronale sau de grup din jurul redacțiilor). Nu este de mirare că, încă în 1990, au apărut publicații susținute financiar de administrație, cum a fost: **Primăria**. Ulterior, fenomenul s-a extins cu publicații care au în denumire cuvântul „monitor" (**Monitorul Consiliului Județean Timiș,** transformat în **Agendă CJT, Monitorul Primăriei Municipiului Timișoara**, **Monitorul Consiliului local Lugoj**, **Monitorul**

Consiliului Local Sânnicolau Mare), „curier" (**Curierul Făgetului, Curierul Banatului, Curierul de Cărpiniș** etc.), „jurnal", „cronică" sau „foaie" (**Jurnal de Cartier, Foaia Iosefinului, Cronica Ceneiului**). Tirajele sunt considerabil mai generoase decât cele pe care și le permite presa comercială, însă viitorul este greu de crezut că va aparține acestui gen de publicații.

Încercând să introducă rigoare în analiza presei românești, Marian Petcu a propus o tipologie tentantă (**Tipologia presei românești**, 2000). Practica jurnalistică românească (prin restrângere – cea bănățeană) s-a dovedit extrem de prolifică. Găsim presă realizată în rețea (cea a Inform Media, care a creat sau a achiziționat în timp titluri precum **Timiș Expres, Publitim** și a creat portalul **tion.ro**), presă națională cu suplimente sau ediții realizate regional (**Ziua de Vest**, **Evenimentul Zilei** – Ediția de Vest, **Adevărul de Seară.** Ediția de Vest, **România liberă. Ediția de Transilvania-Banat**), presă mimetică față de formule occidentale (**Vest Matinal**, o creație a trustului de presă Nice Press), presă municipală (Lugojul, al doilea centru important al județului a produs o avalanșă de titluri, încercând să preia controlul mediatic asupra zonei de nord-est a județului), presa locală (în care Jimbolia s-a dovedit extrem de activă, atât prin numărul de titluri cât și prin înființarea primului **Muzeu al presei** din România), presă sătească (în care se cuvine să separăm presa autentic țărănească, reprezentată de **Luminătorul Giarmatei**, **Vatra satului**, **Lumina satului,** de cea a autorității publice locale, cum este **Dialog cu cetățenii** din Giroc, **Cronica Ceneiului** sau **Cenăzeanul**).

Presa electronică. Devastatoare pentru creșterea presei bănățene s-a dovedit, în cele din urmă, nu competiția dintre redacții, pe piața liberă, nici concurența presei gratuite ci provocarea adusă de presa electronică. Între octombrie 2008 și mai 2009 câteva publicații timișorene, cu oarecare vechime și audiență, au renunțat la varianta tipărită, propunând publicului să continue să le frecventeze în varianta online: **Actual Vest, Agenda Zilei, Bănățeanul, Focus Vest.** Explicațiile aproape că sunt trase la indigo: publicul fidel este servit mai bine în formatul mai puțin costisitor al publicației netranspuse pe hârtie. Anterior luase această decizie redacția ziarului politic **Vestul**. Publicația clubului sportiv Poli, **CVUCS** a renunțat la varianta glossy, în favoarea formatului electronic, pentru ca, ulterior, să abandoneze demersul editorial cu totul. Cei interesați de zona Banatului au la dispoziție o gamă largă de portaluri de știri, atât generaliste cât și specializate, ziare și radiouri online, atât cu specific local cât și transfrontaliere. Granițele sunt fluide. Spre pildă, un proiect născut online:

Radio Banat Link (în limba sârbă) a migrat de la varianta exclusiv electronică la cea cu difuzare în eter. Altele sunt variante fidele ale conținuturilor editoriale din ziarele tipărite (orizontliterar.ro, renasterea.ro etc.) În sfârșit, cele mai multe dintre cele cuprinse în această secțiune sunt create exclusiv pentru mediul electronic. Selecția a fost dificilă și am reținut doar acele produse media care prezintă garanția unei dezvoltări, măcar pe termen mediu.

Lumea radio. Intrarea în conștiința publică a postului **Radio Timișoara** s-a produs extrem de rapid. Publicul avea nostalgia vocii locale pe unde hertziene și, în plus, specificul producției a permis prezența postului ca martor al evoluțiilor spectaculoase din zonă. Deși parte a rețelei naționale, postul local a avut, mult timp, o politică editorială independentă, în anii '90, în opoziție vădită față de puterea de la București. Creșterea sa constantă, dobândirea de anvergură regională, adăugarea unei frecvențe pe unde ultrascurte, n-a scutit postul public de radio de competiție. Rolul de post local a fost disputat de Radio Vest (1995, transformat în West City Radio), de Radio Europa Nova (ulterior cedat și transformat în Activ eFeM) și de **Radio Analog** (sistat de inițiatori și cedat, ca frecvență, postului **Kiss FM**). Doar **West City Radio** s-a dovedit a fi „alergător de cursă lungă", reușind să traverseze, ca post de informare și de muzică, repetatele crize din audiovizualul românesc. În rest, sfera radio este împărțită între posturi religioase (**Vocea Speranței**, **Vocea Evangheliei**, **Radio Elim**), inserturi locale în programele posturilor naționale, sau în frecvențe ale posturilor naționale, alocate local (**Info Pro**, **Național FM**, **Pro FM Timișoara**, **Romantic FM**) și posturi studențești (**Radio Campus**, în eter și **Radio Complex**, în format electronic). Am menționat deja, ca post transfrontalier, în limba sârbă, cel mai recent post care a intrat în eter: **Radio Banat Link** (2009), dar la acest capitol merită evidențiat efortul postului public de radio, de a difuza, săptămânal, emisiuni în limbile a 9 minorități naționale semnificative, din Banat și de a realiza, în parteneriat euroregional, emisiunea: **Pe undele Europei**.

Televiziunea. Dacă pentru presa scrisă și pentru radio infrastructura de producție și difuzare era pregătită în 1989, televiziunea s-a dovedit a fi o provocare. Întâi de toate, pentru că nu existau aparatură profesională, studio și echipă redacțională pregătită. Entuziasmul începuturilor a fost, însă, atât de puternic, încât pregătirile s-au făcut chiar în 22 decembrie și numai dificultățile de difuzare au amânat momentul intrării, pe post, a materialelor realizate abia

în 24 decembrie 1989 (Lucian Ionică, în volumul **Timișoara 16-22 decembrie 1989**, 1990). Transmisiunile se făceau în direct, de pe coridoarele Direcției Radio-Televiziunii Române, în pauzele de emisie ale postului național. Din 26 decembrie 1989, **Televiziunea Timișoara Liberă** își avea sediu (la Casa Tineretului din Timișoara), siglă (drapelul României, decupat, în locul fostei steme RSR fiind vizibilă denumirea TLT) și genericul sonor propriu (melodia formației Phoenix: **Nebunul cu ochii închiși**, interzisă în perioada ceaușistă). (Pavel Emilian Jurma, **Televiziunea Liberă Timișoara, o breșă în monopolul televiziunii de stat**, manuscris). Fără dotări și fără venituri, Televiziunea Liberă Timișoara s-a văzut nevoită să recurgă, în martie 1990, la subscripție publică. În apelul difuzat prin presă se spunea: „Avem încredere că timișorenii, telespectatorii din întreaga zonă, în care programele noastre sunt recepționate, ne vor fi alături în apărarea acestei modeste, dar atât de importante tribune a adevărului, a libertății cuvântului și a dreptului la opinie". Publicul a reacționat, salvând postul de la dispariție. În toamna anului 1990, **TLT** s-a transformat în **TVT'89**. Nici această formulă nu s-a dovedit complet viabilă, de vreme ce o parte a colectivului redacțional a optat pentru crearea unui post paralel, **TLT 1** (cu o viață considerabil mai scurtă decât cea a postului **TVT'89**). Mecanismele pieței libere au condus la dispariția postului **TVT'89** în 1998, când patronatul, din capitală, a impus o schimbare de politică editorială, apoi o renunțare la emisiuni. Reluat, cu patronat nou și echipă editorială înnoită, TVT'89 încearcă, în condițiile secolului XXI, să recupereze tradiția și publicul, cu succes modest însă, în competiție cu extinsa rețea a posturilor naționale, considerabil mai bine dotate și mai puternic finanțate. Apariția legislației ce reglementează audiovizualul și înțelegerea forței uriașe pe care o reprezintă televiziunea au condus la diversificarea ofertei de posturi și programe. Astfel, în 1994, apar: Studioul Teritorial Timișoara TVR (ca parte a rețelei publice de posturi de televiziune) și **Tele Europa Nova** (în partaj de emisie cu **TeleUniversitatea**, ca post dedicat vieții academice și studențești). Postul public de televiziune a crescut constant și sigur, până la nivel de post regional, câștigând audiență, premii și prestigiu (Brândușa Armanca, **Televiziunea regională în România. Un reper: TVR Timișoara**, 2002). Posturile comerciale au trecut prin dificultatea de a renunța la filmele și muzica pentru care trebuia plătită licență, de a căuta, în piața destul de firavă a publicității locale, susținere pentru cheltuielile de producție și de emisie. **Tele Europa Nova Timișoara**, de pildă, a avut momente dificile legate de schimbarea de patronat, de sistarea temporară a difuzării prin cablu, de pierderi ale audienței, produse de difuzarea selectivă, pe cartiere

(impusă prin alocările administrației publice, în raport cu furnizorii de televiziune prin cablu). Surata întru nume și patronat inițial: **Tele Europa Nova Lugoj** a avut o soartă mai blândă, reușind să păstreze linia editorială, propusă la fondare. **TV** Analog, apărut în 1995, doar ca post difuzat pe cablu, a încercat o creștere regională și o modernizare în pas cu cerințele publicului. Doar că, între timp, o parte din colectivul redacțional, format, a fost atras de studioul local al postului național **Realitatea TV** (care și-a început emisiunile, din Timișoara, în 2008). Un alt post național, cu prezență relativ îndelungată în peisajul mediatic bănățean: **Pro TV** (cu emisiune locală din 2000) și-a restrâns, în 2008, sensibil activitatea, diminuând atât echipa redacțională, cât și timpul de transmisie. În sfera spirituală, postul interconfesional **Alfa&Omega TV** încearcă, din 2006, să-și întărească prezența și să difuzeze, prin satelit, la scară internațională inclusiv printr-o variantă online.

III. Concluzii deschise

Dinamica presei timișene este extrem de alertă. De la dorința publicului de a avea presă-oglindă, presă de relaxare, presă de atitudine, presă de informare și până la interesele patronale, care au dictat transformări, reorganizări, fuziuni și dispariții, până la echipe redacționale, în căutare de patronat, forțele unei lumi globalizate s-au simțit, cu toată puterea, și în acest Vest de Românie. Cât de profesionistă sau de în consens cu marile curente media ale vremii (în sensul descris de Peter Gross, **Colosul cu picioare de lut,** 1999 și de Mihai Coman, **Mass media în România post-comunistă**, 2003) este presa timișeană? Pe fond, ea a fost și a rămas „în rând cu lumea". Câteodată în avangardă față de restul țării (în 1989, în cazul televiziunii alternative la cea publică), câteodată originală (în privința presei euroregionale), alteori în cadență (îndeosebi în ce privește presa scrisă), presa parcurge, împreună cu societatea, etape de euforie, respectiv – de criză și depresie, căutând în public nu doar un consumator sau client, ci și un aliat.

Bibliografie (enunțată și în cadrul lucrării – n.c.)

Cernicova-Bucă, Mariana; Bucă, Marin, *Mass media din Timișoara post-decembristă. Dicționar*, Editura Augusta, Timișoara, 2000.

Cernicova, Mariana, *Noi suntem poporul*, Editura Intergraf, Reșița, 2004.

Cernicova-Bucă Mariana, *Universul mediatic timișean (1989-2009)*, Editura Orizonturi Universitare, Timișoara, 2009.

Coman, Mihai, *Mass media în România post-comunistă*, Editura Polirom, Iași, 2003.

Dudaș, Vasile, Hațegan, Ioan, Berghian, Sorin, Gomboș, Constantin C., Cernicova-Bucă, Mariana, *Din cronologia județului Timiș*, Editura Orizonturi Universitare, Timișoara, 2006

Gross, Peter, *Colosul cu picioare de lut,* Editura Polirom, Iași, 1999.

Jurma, Pavel Emilian, *Televiziunea Liberă Timișoara, o breșă în monopolul televiziunii de stat*, manuscris.

Milin, Miodrag, *Timișoara în arhivele „Europei libere"*, Fundația Academia Civică, București, 1999.

Naciu, Ștefan, *Știrile de pe strada mea*, Societatea Română de Radiodifuziune, București, 2001.

Petcu, Marian, *Puterea și cultura*, Editura Polirom, Iași, 1999.

MASS – MEDIA POSTDECEMBRISTĂ DIN ARAD (1989 – 2009)

Emil Şimăndan
(România)

I. PRESA SCRISĂ (1989 – 2009)

Istoria presei arădene constituie un capitol distinct în cultura și spiritualitatea ținutului Aradului, ea reflectă o evoluție permanent ascendentă ca parte integrantă a întregii prese transilvănene și bănățene, iar după Marea Unire de la 1918 a întregii României.

Documentele de arhivă, colecțiile ziarelor ce se păstrează în marile biblioteci din Arad, Timișoara, Cluj-Napoca, București și în principalele capitale din spațiul Central - European, ne demonstrează că de la începuturile sale, din cel de al patrulea deceniu al secolului al XIX-lea și până la cel de al Doilea Război Mondial, în ținutul Aradului, au apărut peste 420 de ziare - cotidiene și publicații periodice - în limbile română, maghiară, germană, sârbă, slovacă, iar după cel de al Doilea Război Mondial, în anii comunizării României și apoi în anii epocii comuniste-totalitare, presa arădeană a fost redusă la doar două cotidiene, „Flacăra roșie", în limba română, și „Voros lobogo", în limba maghiară.

După Revoluția Română din decembrie 1989, odată cu prăbușirea dictaturii comuniste, descătușați de cenzura controalelor ideologice comunist-totalitare, eliberați de orice constrângeri, presa locală arădeană, asemenea întregii prese românești, a luat un avânt fără precedent.

Noua presă post-decembristă, din Arad, s-a născut în dimineața zilei de 23 decembrie 1989, când au apărut primele două cotidiene locale, „Adevărul" de Arad (provenit din „Flacăra roșie") și „Jelen" (din „Voros lobogo"), cotidiene care au pus bazele noii prese post-decembriste în municipiul și județul Arad.

După aceste două ziare locale au apărut foarte repede, în acest spațiu, o mulțime de publicații noi, cotidiene și periodice, independente ori de

partid, culturale, civice, religioase, academice, după intenţiile, programul şi posibilităţile fiecărui editor.

În cei 20 de ani de presă post-decembristă, în Arad, au apărut, în total, 58 de cotidiene şi periodice noi (unele distribuite gratuit, exemplu: Viaţa arădeană) şi o puzderie de reviste liceale şi şcolare, editate de liceele, grupurile şcolare şi şcolile generale de pe întreg cuprinsul judeţului, reviste la care nu ne-am propus să ne referim în comunicarea prezentă.

Apariţia unui număr atât de mare de cotidiene şi publicaţii periodice locale a fost generată, ca pretutindeni în România, în primul rând de setea de comunicare, specifică unei societăţi oprimate, ce se vede, dintr-o dată, liberă. După zeci de ani de limbaj oficial formalizat, în care presa nu „spusese" nimic, mass-media a căpătat „grai", devenind principalul instrument de dialog social. Paradoxul acestei explozii a stat în faptul că acest instrument social şi politic (avem în vedere şi publicaţiile noilor partide politice), s-a făcut purtătorul de cuvânt a sute, ori chiar mii de dialoguri, iar „intoleranţa totalitară" de dinainte de Revoluţie, a făcut loc unei multitudini de „intoleranţe", încât: **„dreptul expresiei" s-a transformat în „dreptul vacarmului"**. Urmând metehnele presei centrale şi presa locală, din Arad, a înţeles, încă din prima ei fază, că a comunica înseamnă, printre altele – în anii post-decembrişti - a oferi mereu ceva ieşit din comun. Mesajul mediatic a fost centrat pe dezvăluiri, fie ale trecutului necunoscut, fie ale prezentului ascuns. Amănunte stranii ori picante din viaţa fostei nomenclaturi locale, uneori chiar şi naţionale (mai ales legate de viaţa Ceauşeştilor), documente secrete, relatări despre funcţionarea Securităţii, scenarii şocante despre evenimentele din decembrie 1989, despre „teroriştii" pe care nu i-a prins nimeni, relatări ale manifestărilor de stradă, tensiunile pre şi post electorale, dar, mai ales o mulţime de crime şi violuri.

După această perioadă de explozie a presei locale, din Arad, a urmat o implozie, care a dus, după o selecţie extrem de dură, de natură financiar – economică, la o selecţie semnificativă. Astfel, dintre cele 58 de cotidiene şi publicaţii post-decembriste, astăzi, la 20 de ani de la revoluţie, mai apar doar cinci cotidiene („Jurnal arădean", „Arad expres", „Observator", „Glasul Aradului" şi „Jelen"), trei săptămânale („Măsura", „Europeanul" şi"Flacăra roşie"), două reviste culturale trimestriale („Arca" şi „Viaţa de pretutindeni") şi una ocazională („Relief"), două mici publicaţii culturale („Avancronica" şi „Monitorul cultural"), o publicaţie trimestrială a Primăriei Aradului („Curierul Primăriei") şi câteva publicaţii sporadic, editate de diferite asociaţii şi fundaţii civice şi culturale din Arad. Cât privesc cele două universităţi arădene: „Aurel

Vlaicu" și „Vasile Goldiș", acestea editează 6 – 8 publicații cultural – științifice, scrise îndeosebi de către cadre didactice și de studenți.

Analizând retrospectiv presa post-decembristă (la cea vorbită ne vom referi în continuare) se impun câteva concluzii, pe care dorim să le enumerăm, în acest context.

În primul rând, subliniem că, în cei 20 de ani post-decembriști, presa arădeană, cotidiană și periodică, s-a dovedit a fi foarte inegală, contradictorie și chiar paradoxală.

Elogiată în primele luni, după decembrie 1989, ca inimă a revoluției, ca instrument al transformărilor democratice, ca agent al libertății, ea a ajuns să fie privită, de-a lungul anilor, cu neîncredere și suspiciune, fiind considerată, de multe ori, ca agent al minciunii și instrument al manipulării.

Acest proces complicat, de creștere și descreștere, poate fi înțeles ca rezultat al jocului unor serii eterogene de mecanisme sociale și culturale.

Explozia presei scrise a fost generată, cum am subliniat deja, de setea de comunicare, specifică unei societăți oprimate, ce se vede dintr-o dată liberă.

În al doilea rând explozia a fost generată de o viață socială și politică deosebit de intensă, de febrilă, dar și polarizată, în măsură să ofere zilnic arădenilor o mulțime de evenimente mereu incitante.

Din păcate, precizez din nou, în ultimul deceniu post-decembrist, s-a diminuat interesul pentru comunicarea prin presa scrisă, ceea ce a dus la dispariția a peste 30 de noi ziare, înființate după 1989. Evident, acest lucru poate fi pus și pe seama scăderii nivelului de trai, concomitent cu scumpirea ziarelor. Cititorii nu își mai permit, după escaladarea prețurilor, să cumpere zilnic, ca în primii ani post-decembriști, 1 – 2 cotidiene și 3 – 4 săptămânale. Se mulțumesc cu un singur cotidian și cu mai puține publicații săptămânale. Acestf fapt a provocat, implicit, o reducere drastică a tirajelor. Mă opresc la un singur exemplu. În Arad, cotidianul „Adevărul", considerat lider în presa locală post-decembristă, avea un tiraj zilnic de 50-55.000 de exemplare, fără retururi. Astăzi, același cotidian, care apare cu un titlu schimbat: „Jurnal arădean", se află într-o adevărată „cădere liberă", cu un tiraj zilnic de numai 15-18.000 de exemplare! La acest „dezastru" a contribuit, evident, și urcarea dramatică a prețului hârtiei, a manoperei tipografice, a energiei, transportului și, nu în ultimul rând, haosul din sistemul de difuzare!

Degringolada din presa scrisă a privilegiat însă orientarea cetățenilor spre radio și televiziune, ca mijloace mass–media mai puțin costisitoare! În continuare trecem la experiența post-decembristă a televiziunilor locale,din

Arad.

II. POSTURILE DE TELEVIZIUNE ŞI RADIO DIN ARAD (1989 – 2009)

1. RTV ARAD

Înainte de Revoluția Română din decembrie 1989, nu exista nici un studio local de televiziune, sau radio, în Arad, ci doar corespondenți, din această zonă, pentru TVR și Radiodifuziunea Națională (București) și subredacția Studioului Regional de Radio, din Timișoara.

La foarte scurt timp, după Revoluția Română din decembrie 1989, la Arad, s-a constituit, în baza Decretului Lege nr.2 din 27 decembrie 1989, cel de al doilea – după TV Timișoara - Studiou teritorial de televiziune din România, coordonat de prof. Virgil Jireghie, care, înainte de 1989, a fost corespondentul TVR pentru zona Banat. Astfel, în ședința din 10 ianuarie 1990, Biroul Executiv al Consiliului Județean Arad al FSN a hotărât:

Art. 1 Se înființează Studioul de Televiziune Liberă Arad.

Art. 2 Domnul Virgil Jireghie se numește în funcția de director al Studioului de Televiziune Liberă Arad.

Prima emisiune locală a Studioului de Televiziune Liberă Arad a avut loc în seara zilei de 17 ianuarie 1990, prin releul de la Șiria, pe frecvența TVR.

Din sumarul acestei prime emisiuni, amintim un reportaj despre Revoluția Română din decembrie 1989, în Arad; Mărturii și răniții din decembrie 1989, la Arad și un grupaj de știri inspirate din viața politică, socială și economică a Aradului.

Emisiunea a durat 50 de minute și a fost realizată în condiții tehnice acceptabile, fiind recepționată pe o rază de 150 de km., până la Bekescsaba, Novi-Sad și Pancevo.

Din ziua de 17 ianuarie 1990, programele Televiziunii Arad sunt difuzate cu regularitate, până astăzi, având, în prezent, director pe Alexandru Moț.

2. INTERSAT – RCS – IINFO.TV

Cel de al doilea Studio de televiziune, care s-a înființat, la Arad, după Revoluția Română din decembrie 1989, a fost și: **TV – INTERSAT**, grefat pe structura unei societăți de furnizare, prin cablu, a mai multor posturi de televiziune, din țară și de peste hotare.

TV-INTERSAT își începe activitatea la 1 septembrie 1994, având în frunte, ca primul președinte al Consiliului de administrație, pe Andrei Kaslik. De-a lungul anilor a avut mai mulți redactori șefi. Amintim pe Gheorghe Schwartz, Lajos Notaros, Flavius Ștețcu, Alexandru Chiriță și alții.

Societatea de televiziune prin cablu și, implicit, Studioul de televiziune pe care-l patronează a fost vândut de mai multe ori, motiv pentru care și-a schimbat denumirea, din: **INTERSAT**, în **RCS**, iar, în prezent, **INFO.TV**. Actualul acționar unic este S.C. Infoton S.R.L. și are ca patron pe Emil Giurgiu, ca redactor șef pe Lazăr Faur și ca editor coordonator pe Melania Marian.

Studioul s-a impus, în Arad, ca un adevărat lider, printr-o grilă variată și atractivă de programe, de la știrile locale, la talk-show-uri și de la divertisment până la emisiuni serioase, de istorie locală, știință (medicală), educație, arhitectură și cultură.

3. PRO TV (Stația locală Arad)

Televiziunea **PRO TV** din București are un Studio la Arad și corespondenți locali, care realizează **„Ştirile ARAD"** – cu informații din municipiul și localitățile județului Arad, prezentate de Monica Iovan.

4. **Posturile de radio locale din Arad**

Finalizăm „periplul" nostru sintetic, prin mass-media arădeană, subliniind că, alături de posturile de televiziune prezentate, în Arad își mai desfășoară activitate următoarele posturi de radio locale: **„RADIO ARAD"** (afiliere cu **„Radio Contact"** și apoi cu **„Radio Romantica"**); **RADIO CNM**; **PRO FM** (Stație radio local); **RADIO ROMÂNIA ACTUALITĂȚI** (Subredacția Arad); **KISS FM**; **EUROPA FM**; **RADIO TIMIŞOARA**; **RADIO „21" Sebiș**; **RADIO „21" Arad** și **MIX FM**.

Încheiem succinta noastră sinteză legată de mass-media post-decembristă din Arad, prin a aminti că, în mass–media arădeană, lucrează, în prezent, în anul împlinirii a 20 de ani de la Revoluția Română din decembrie 1989, un număr de 250 jurnaliști, din toate generațiile, majoritatea absolvenți ai celor două Facultăți de Jurnalistică, din cadrul universităților: „Aurel Vlaicu", respectiv: „Vasile Goldiș", din Arad, dar și din alte centre universitare, și câțiva veterani ai mass-mediei locale cu statut de liber-profesioniști, ori editorialiști

și comentatori ai evenimentelor politice locale, și naționale, care însă se împuținează, an de an, fără a se întrevedea cine le va prelua ștafeta în viitorul apropiat.

BIBLIOGRAFIE:

1) Melente Nica, Gabriela Groza, Emil Șimăndan (coordonator) – *„Evoluția și tipologia presei arădene (1833 – 2002)”*, Ed. Fundației „Ioan Slavici”, Arad, 2006, p. 131 – 321.

2) Emil Șimăndan (coordonator), „Vocația multiculturală a presei arădene” - volum publicat de Biblioteca Județeană „A.D. Xenopol” Arad și Fundația „Ioan Slavici” din Arad, 2006.

REVOLUȚIA ROMÂNĂ DIN DECEMBRIE 1989 ÎN PRESA TURCĂ

Omer Metin
(Turcia)

Partea 1 (în limba română)

În contextul acestei lucrări, Revoluția Română din decembrie 1989 a fost studiată, făcându-se referiri la trei ziare cu diferite ideologii, din Turcia. Unul din ele, *Cumhuriyet,* este aproape de ideologia centrală și de stânga, în timp ce *Milliyet* este liberal, iar *Türkiye* este conservator.

Primele știri despre Revoluția Română din decembrie 1989 au apărut în *Cumhuriyet*. Ziarul care a publicat știrea «***a început un protest împotriva lui Ceaușescu***», pe 20 decembrie, a anunțat că protestele au început ca rezultat al expulzării preotului care era împotriva Guvernului. În ziua următoare s-a explicat știrea, spunându-se că "lumea blesteamă acest masacru", căci 400 de oameni au fost uciși în orașul Timișoara. mai mult, este menționată și explicația lui Ceaușescu, care considera că revoltele au fost cauzate de puteri externe și va răspunde celor care vor să dezintegreze România,.

Tot în *Cumhuriyet,* pe 22 decembrie, s-a scris că revolta a apărut și la București, unde soldații care au refuzat să deschidă focul împotriva populației au fost executați. Pe de altă parte, în aceeași zi, viceprim-ministrul Gheorghe Oprea a declarat că ziarul a scris informații false și că nimeni nu a fost ucis.

Ziarul liberal *Milliyet* publică știri despre mișcările din România pentru prima dată abia pe 22 decembrie, declarând că Ceaușescu a fost întâmpinat cu fluierături și ostilitate în timp ce-și ținea discursul, și că Bucureștiul s-a transformat într-o baie de sânge. Mai mult, *Milliyet* a acuzat Agenția de Anchetă Turcă de slăbiciune. În timp ce media din toată lumea difuza imagini, în timp real, ale Revoluției Române, *Miliyet* critică progresele făcute la Ankara. În zorii Revoluției, la Ankara, vice-consulul român spunea : « Multe din țările europene

nutresc un sentiment de invidie față de situația actuală din România. Nu ne temem de evoluțiile din Europa de Est."

Ministrul turc de stat a declarat:" Vântul care suflă acum în vestul Europei a început, în România, acum mulți ani." Mai mult, Nur Batur, editorialistul de la *Milliyet*, a scris un articol intitulat: "Eșec dramatic în politica externă." Toate țările occidentale au rupt legăturile cu România, după știrea conform căreia au murit mii de oameni în protestele împotriva dictaturii lui Ceaușescu. Cu toate acestea, Prim-ministrul român era foarte apreciat la Ankara. Vestea că Prim-ministrul român a fost înlăturat, de la putere, la 18 ore după ce Turcia și-a arătat bunele intenții, a venit ca o bombă, ducând la declarația Ministerului de Externe turc, conform căreia politica lui Ceaușescu era total nepotrivită.

Türkiye, care este cunoscut drept conservator, a menționat Revoluția Română pentru prima dată pe 23 decembrie. Titlul era:" Populația s-a debarasat de ultimul dictator al blocului comunist", iar Ergun Goze a scris un editorial intitulat "Dracula cu păr roșu", unde l-a descris pe Ceaușescu ca un vampir comunist al secolului XX. Autorul, care îl critica dur pe Ceaușescu și familia sa, a explicat și cum toate speranțele de stânga ale turcilor au căzut, odată cu Ceaușescu; el a oferit și un tablou al clasei muncitorești române, care trăia și muncea în condiții de sărăcie, în timp ce familia Ceaușescu prospera.

Cumhuriyet a publicat, pe 24 decembrie, un articol despre un război civil în România. Se declara că armata colaborase cu populația și luptase împotriva poliției secrete. Ziarul, care menționa și constituirea Frontului de Salvare Națională, specifica faptul că puterile care l-au susținut pe Ceaușescu au ucis 1.200 de oameni. Mai mult, se adăuga, în articol, că și ambasadorii români au susținut mișcarea publică și a eliberării naționale. Tinerii români au fost motoarele acestei revoluții, iar străzile erau pline de tineri ce patrulau și purtau banderole ale Frontului Salvării Naționale.

***Milliyet* a titrat, de asemenea, pe data de 24 decembrie, că Revoluția Română a fost realizată fără un conducător anume** (? - n.c.)**, numai cu sprijinul și prezența imensă a populației.** S-a afirmat că alegerile libere vor avea loc în aprilie 1990 și că românii din Turcia erau total de acord cu noua guvernare. Mai mult, **s-a susținut ideea conform căreia poliția politică, care era în spatele lui Ceaușescu, era formată din** (infiltrată printre – n.c.) **oamenii care au urcat la putere, în noul guvern**. Interesantă a fost observația că această poliție semăna foarte mult cu soldații ieniceri din Imperiul Otoman. Pe lângă aceasta, Mihai, regele exilat, spunea că, dacă Poporul Român ar fi dorit, ar fi

putut găsi o Constituție monarhică; regele dorea ca independența democratică să fie legalizată și ca toți prizonierii să fie eliberați.

Tot pe data de 24 decembrie, *Türkiye* a anunțat, pe prima pagină, că în România a izbucnit un război civil, că au fost omorâți mii de oameni, de către poliția secretă a lui Ceaușescu. Se spunea că dictatorul avea conturi ce însumau 400 de milioane de dolari, în bănci elvețiene. Editorialistul Necati Ozfatura a scris un articol intitulat: "Mult așteptatul sfârșit în România", în care, criticând dur familia Ceaușescu, spunea că a condus țara, din 1965, ca un adevărat tiran. Din punctul lui de vedere, era inacceptabilă situația în care el, fiind în Iran, a lăsat-o pe soția sa să preia puterea să să ordone moartea a mii de oameni nevinovați. Din acest motiv considera că acest tiran trebuie să fie judecat în piața publică.

Cumhuriyet, în numărul din 25 decembrie, publica știrea unui război, pe viață și pe moarte, la București. Se spunea că ofițerii poliției secrete, loiali lui Ceaușescu, împușcau civili pe străzi; iar, ca o completare, au fost înființate consilii locale, iar Comitetul de Independență Națională a preluat, prin forță, clădirea și subsolul Comitetului Central al Partidului Comunist.

Partea 2 (în limba engleză)

The newspaper also indicated that the 'Securitate' security organization was a nightmare for the people. Although the army which included 180.000 soldiers were with the nation after the national movement had started the 'Securitate' which was composed of 70.000 soldiers stayed loyal to Ceausescu and fought against the civilians. Former director of the intelligence service, Ion Mihai Papeca, who migrated to the west in 1978 expressed that this organization's prime- duty had been to protect the Communist Party and its building but in time its duty turned into protecting Ceausescu and his family against any internal or external threat.

Also, it was indicated that 'Securitate' members got a salary which was three times the average salary, 300$, in Romania. *Cumhuriyet* newspaper also published an article about Ceausescu family's bureaucratic jobs, entitled '*Ceausescu Dynasty and Socialism in One Family*' According to the newspaper, Ceausescu gave important positions to the family members because of his greed and mistrust in people around him.

On 25th December, *'Milliyet'* brought the news of Romania's being on fire and a death toll of 5000 in two days. The pictures of people ripping

the hammer and sickle off the flag in the streets of Romania were published in the newspaper. Moreover, **Lorin Fortuna, who is the leader of the Democratic Romania Front, which is active in Timisoara, said: „we supported you when Bulgaria put pressure on Turks, so now it is Turkey's turn to support us." in his statement for the newspaper.**

Besides this, **in the same issue of the newspaper, there was the moving statement of the world-wide famous Romanian musician Dan Iordăchescu, who had been teaching lessons about the artists in the Istanbul operas: "I am crying as soon as I turn on the television to watch the news. Ceausescu, whom I describe as the bloodiest man after Stalin and Hitler, and his totalitarian regime are finally coming to an end.** As soon as the borders are opened again I will immediately run to my three daughters and my wife who are skirmishing in the streets".

Also, Turkish ambassador of Romania Tugay Uluçevik gave a speech for the newspaper. He stated that the revolution was over but the leader staff was not decided. Namely, he said there was no president or government but only the National Independence Committee.

In *Türkiye,* on 25th of December, columnist Yalçın Özer wrote an essay entitled 'The Last Voievod ın Romania'. The columnist stated that there was a kind of National Communism Autocratic. This enormous riot against Ceausescu in Romania which was under horrible autocratic pressure showed how dynamic the public opinion was in Romania. The columnist brings an end to his essay indicating that such a dignified nation deserves democracy

On the caption of 26th December-*Cumhuriyet* newspaper, it was indicated that Ceausescu and his wife were executed and a new era had just started in Romania. In his essay, 'Another Dynasty Has Fallen', Ali Sirmen, who is known for his leftist identity, claimed that the administration in Romania was not socialist. He stated that Ceausescu administration was a family dynasty similar to Ottomans. The columnist expressed that Romanian people took down the dynasty at all costs and he congratulated them as one of the pro-liberty ones. He finally pointed out that Romania will head to the future with confidence in its past, economy and social structure.

Moreover, in the newspaper, a special part was allocated to Elena Ceausescu, *'The Horrible Mother'.* In the article, one of her statements was published: 'It doesn't matter how much food your give to the worms, they are always hungry.'

In the 26th issue of *Milliyet* a headline which talks about Ceausescu'

s end by execution. Mümtaz Soysal who is one of the leftist journalists of the newspaper claimed that the East Europe regimes' fall does not mean the absolute triumph of liberalism or the absolute fall of Marxism. According to the him, it is the starting point for the constitution of a new world order. The existence of Russian armies was not the only reason for the East Europe socialist regimes. These regimes were the reactions against the regimes in the countries which existed before World War II.The columnist gave an example for that mentioning the iron bailiffs,who existed in the time of King Carol II in Romania and left traces on Romanians. He also said that Marxist regimes that include rights in the field of education, health and social security would not ignore the after-process. The journalist ended his article by expressing his hope that the new era in East Europe would enhance the awareness of human rights.

Another *Milliyet* journalist, Sami Kohen scrutinized the behaviour of public opinion regarding the Revolution in Romania in his article entitled 'Truths of Romanian Revolution'. In a country member of Warsaw Agreement, there was a revolt and the West wanted immediate intervention but Soviet Union refused. This situation was like a joke for the journalist, however, it was actually a striking reality. He went on to explain how the Cold War conjuncture concept was changing and what kind of a perception was coming into existence.

TRANSFORMARE ŞI MEMORIE ÎN ISTORIOGRAFIA REVOLUȚIONARĂ: ROMÂNIA DUPĂ 20 DE ANI DE LA INCEPUTUL DEMOCRAȚIEI

Cristian Capotescu
(Germania)

I. Introducere

Lucrarea aceasta[1] este dedicată Simpozionului internațional din octombrie 2009, organizat la Timișoara, în care se va analiza dezvoltarea, pe toate planurile societale, a țărilor din Europa de Est și în România, după căderea Comunismului-totalitar. Întrebarea principală era: care factori au dus la transformările din societatea est-europeană, pe plan politic, economic, social și cultural și cum este astăzi această societate. Anul 1989 reprezintă, pentru România, punctul de referință. În România, spre deosebire de Polonia sau Ungaria, înainte de decembrie 1989, nu a existat o deschidere politică, economică sau culturală. Nu a existat o evoluție prealabilă, care să se reflecte, printr-o opoziție politică organizată, sau printr-o puternică mișcare dizidențială. Acesti factori sociali au fost mult mai puțin dezvoltați ca în alte țări est europene[2].

De aceea, ceva foarte nou a început, în România, după 1989. În timp ce în fosta republică Cehoslovacia, destul de devreme, sub conducerea primului ei președinte, ales democratic, Vaclav Havel, s-a discutat despre modul de realipire a țării, la Europa, sub deviza **„Întoarcerea la Europa"**- România era, în primii ani după 1989, preocupată cu ea însăși. Discursul societății era dominat de lupta interpretativă cu privire la Revoluția Română din decembrie 1989. Cel care înțelege discursul despre caracterul anului 1989, înțelege și în ce direcție evoluează cultura politică a României și, de asemenea, în ce situație se află țara,

[1] Eseul prezintă aspecte din lucarea mea în limba germană "Schlachtfeld Geschichte: Von den Deutungskämpfen în der rumänischen Historiografie seit 1989", scrisă ca lucrare de Masterat la Universitatea Albert Ludwig, Freiburg, Ianuarie 2010.

[2] Cf. Neumann, Victor: Between Words and Reality. Studies on the Politics of Recognition and the Changes of Regime în Contemporary România, Washington 2000, S. 28-30.

din punct de vedere politic și cultural.

În continuare doresc să vă prezint o parte din rezultatele lucrării mele, care se ocupă de istoriografia post-revoluționară începând cu anul 1989. Intrebarea fundamentală este urmatoarea: ce evoluții, mecanisme și structuri se pot consemna în scrierile istorice românești despre revoluție și ce concluzii se pot trage, după 20 de ani, despre procesele de transformare politico-culturale?

II. Teorii și modele analitice

Lucrarea mea este o contribuție adusă la „istoria transformării" Europei de Est, care după căderea „Cortinei de fier" s-a aflat tot mai mult în centrul atenției. Prin căderea sistemelor comuniste-totalitare din Europa de Est s-a creat o nouă constelație istorică, care poate fi explicată numai prin îmbinarea a diferite teorii și modele analitice. Aceste teorii și modele sunt o compoziție a trei domenii disciplinare: istorie, politică și sociologie, care oferă, împreună, noi modele explicative pentru lumea care s-a schimbat. Procesul de schimbare, din România, în întreaga lui amplitudine, nu poate fi explicat numai printr-o analiză istoriografică și lucrarea mea nu are, de fapt, acest scop. In concepția mea, se suprapun cercetări pe mai multe planuri.

Pe de o parte, ar fi de menționat terenul întins al așa-numitei: „politici a istoriei"[3] ("Geschichtspolitik"). Pe acest teren de acțiune se dispută aprins, atât de către politicieni, cât și de personalități importante, cum să se interpreteze trecutul. De multe ori însă, „politizarea istoriei" are o imagine negativă. Cu ajutorul ei, anumite grupări din societate, partide politice, sau chiar la nivel de stat, se ajunge să se falsifice, în mod conștient, trecutul. Dar aceasta este numai una dintre fețele medaliei. Nu trebuie însă să uităm, pe de altă parte, că aceste dispute constituie o parte importantă a unei societăți democratice pluraliste.

Pe lângă acestea însă, „politizarea istoriei" preia și funcția de păstrare a tradițiilor și de formare a identității propriilor grupări, comunități, mișcări, partide politice, sau chiar populații, popoare sau națiuni. Așa și în România. Rezultatele acestui ansamblu de dispute nu constituie însă un obiectiv cu o finalitate obligatorie, ci pot continua, la nesfârșit. Istoria[4], ca și multe alte

[3] Sub denumirea „Geschichtspolitik" există o largă literatură în istoriografia Germană la care se referă lucrarea aceasta, cf. Bouvier, Beatrix/Schneider, Michael: Geschichtspolitik und demokratische Kultur, Bonn 2008; Fröhlich, Claudia/Heinrich, Horst-Alfred: Geschichtspolitik. Wer sind ihre Akteure, wer sind ihre Rezipienten?, Stuttgart 2004.

[4] Dowe, Dieter: Geschichtspolitik als wesentliche Aufgabe în der demokratischen

procese sociale, este în permanentă schimbare. Așa cum individul, grupările, etniile, popoarele, națiunile sau statele se schimbă – așa se poate schimba și înfățișarea istoriei, atât în trecut, cât și în prezent și poate deveni permanent: nou definită (redefinită, n.c.).

Pe de altă parte, este de menționat: **„cultura memoriei istorice"** ("Memory Culture"/"Erinnerungskultur"), care a devenit, în prezent, tot mai mult un teritoriu de cercetare pentru istorici, politicieni și sociologi. În lucrările referitoare la această temă este vorba, tot mai mult, de legătura și de efectul, în societate, dintre mass-media și asa-numita: **"memorie colectivă"** ("Collective Memory"). Să pornim de la premiza că există într-adevăr o "memorie colectivă". Atunci aceasta este formată din totalitatea domeniilor care se preocupă cu gândierea și memoria: de ziare și publicații, de discursuri politice și gândire politică, de programele de radio și televiziune, și încă multe altele - și de istorici, care, prin definiție, formează acea grupare a societății care, prin însăși specialitatea lor, se ocupă de istorie. Toate acestea construiesc istoria. „Cultura memoriei istorice" se desfășoară pe trei teritorii, iar istoricul german Jörn Rüsen a prezentat un model care face o deosebire între dimensiunea estetică, cea politică și cea cognitivă ale "culturii memoriei istorice". Nivelul cognitiv este reprezentat de știința istorică. Nivelul estetic este, în general spus, reprezentat de artă, de monumente sau de anumite obiceiuri zilnice (tradiții). Iar ultimul nivel, cel politic, este reprezentat prin procesele de prelucrare juridice și politice. Astfel amintirile referitoare la trecut sunt, în permanență, sub influența necesităților prezente, a importanței și a provocărilor diferitelor grupări, sau societăți, și astfel nu pot să fie o reproducere obiectivă a trecutului.[5]

Ca rezultat, trebuie să ne luăm rămas bun de la un anumit tip de obiectivitate a istoriei, deoarece o obiectivitate totală nu poate exista. **Istoria devine astfel un anumit punct de vedere asupra anumitor procese și evenimente** și, de aceea, scrierile istorice nu pot fi atot-cuprinzătoare și nici absolute. Această concluzie este legată și de faptul că mediile prin care se transmite istoria nu au izvoare neutre. Și, mai mult, în mass-media, se construiesc versiuni ale realității și ale trecutului, valori, norme și concepte de identitate. Așadar concluzia care se poate trage este că: mediile (mass-media) sunt cele care produc lumea "memoriei colective".

Gesellschaft, din: Bouvier, Beatrix/Schneider, Michael - Geschichtspolitik und demokratische Kultur, p. 185-187.

[5] Erll, Astrid/Nünning, Ansgar: Medien des kollektiven Gedächtnisses. Konstruktivität – Historizität – Kulturspezifität, Berlin/New York 2004, p. 4-5.

Acest proces este necesar intr-o societate democratică, deoarece, fără mass-media, ale cărei component sunt libere și independente, nu ar putea exista aceste planuri diferite de gândire, bazate pe concepte care concurează. Acest lucru a fost demostrat inclusiv de istoria regimurilor represive și nedemocratice. Sub aceste regimuri nu a existat o circulație liberă a gândirii. Mult mai mult, acestea au fost dominate de amintiri istorice, cu un caracter simplu și părtinitor.

O analiză istoriografică, se înțelege a fi, de fapt, o analiză în cadrul unei „**istorii de** (în – n.c.) **transformare**", ca și parte componentă a „Culturii memoriei istorice" și a „politicii istorice". Ea redă, într-un cadru special, ceea ce poate fi considerat ca o: luptă pentru trecut, o luptă pentru puterea (nevoia – n.c.) de interpretare.

III. Teze referitoare la analiza istoriografiei după 1989

În cei 20 de ani care s-au scurs de la Revoluția română din 1989, au fost vizibile multe din aceste principii, citate anterior. Pentru început am putea exemplifica interpretările diferite asupra caracterului revoluției. Cel mai convingător concept, până acum, consider că îl are: **Ruxandra Cesereanu, prin cartea sa, aparută în 2004: "Deconstrucția unei revoluții"** – chiar dacă lucrarea sa poate fi considerată, încă, numai ca o bază, pe drumul lung al unei analize diferențiate și cuprinzatoare. Eu consider astfel categoriile sale de interpretare, cu referire la revoluție, ca o bază de lucru.[6] Cu toate acestea, doresc totuși să aduc câteva mici modificări, de nuanță semantică, conceptelor sale. Discursul despre revoluție este impregnat hotărâtor de 3 mostre interpretative și anume de urmatoarele teorii: "revoluție populară desăvîrșită", respectiv: "revoluție manipulată", respectiv: "revoluție în trepte". Până în prezent, consider că sunt păstrate aceste mostre interpretative.

Analiza acestor mostre interpretative, în discursul stiintific, ne duce mai departe, numai dacă (dezbaterea și – n.c.) dezvoltarea acestor teze, în decursul celor 20 de ani, sunt interpretate și analizate și nu dacă acestea sunt prelucrate doar descriptiv, adică sunt doar numite (enunțate –n.c.). Cercetarea diacronă (perspectiva dezvoltarii pe termen lung) pe care eu am facut-o în privința istoriei Revoluției Române din decembrie 1989, din ultimi 20 de ani, are ca rezultat existența a două faze principale, care pot fi deosebite, între ele, și anume: faza de început, din anul 1989 și până aproape de sfârșitul anilor '90 și

[6] Cf. Cesereanu, Ruxandra: Decembrie '89. Deconstrucția unei revoluții, Editura Polirom, Iaşi 2004.

a doua fază: de la începutul anilor 2000. Care sunt, de fapt, caracterisicile celor două faze?

Prima fază, sau faza de început, este impregnată de criza politică internă a anilor 1990/91. Prin aceasta se face referire la confuziile politice din primavara/vara anului 1990, care sunt marcate, în scrierile istoricilor și a neistoricilor, sub denumirea de: "**Piața Universității**" și: "**Mineriadele**". **Mulți autori și observatori politici al acestui timp au fost dezamăgiți de rezultatele revoluției. Marea euforie a primelor zile, după căderea vechiului regim, se transformă în dezmeticire, decepționare și resemnare.** În acest context emoțional, se consolidează o nouă tabără, care pledează pentru: **teza unei revoluții "în trepte". Această teză descrie procesul revoluționar din România, ca unul format din trei trepte: în primul rind este revoluția populară, adevarată și autentică, care a fost pe străzile Timișoarei și Bucureștiului, până la fuga din 22 decembrie a perechii dictatoriale. În al doilea rând, este preluarea puterii, de catre CFSN și, prin aceasta, se pledează pentru o uzurpare a puterii, asemănătoare cu o lovitură de stat. În al treilea rind, o revoluție înnoită în anul 1990, adică lupta dintre noua conducere politică și noua opoziție politică intelectuală.**

„Cine *a furat revoluția?"*, întreabă Victor Iancu, în cartea lui și singur dă și răspunsul la această întrebare retorică: ***"Evident cei care s-au instalat la conducerea țării, în decembrie 1989"*[7]. Această experiență și lupta pierdută de către tânăra societate, în favoarea grupării celor care pledează pentru o continuitate a vechiului regim, devin o traumă socială și influentează greșit nașterea unei noii Românii.**

Faza a doua, sau: **faza de consolidare** începe după anul 2000. Ea este descrisă prin aceea că, datorită trecerii timpului, divergențele ideologice de la începutul anilor '90 sunt tot mai puține, iar lucrările stiințifice încep să le înlăture pe cele cu caracter popular. Asta vedem în cărțile unei noi generații de istorici ca: L.Boia, R.Cesereanu, V.Neumann, B.Murgescu sau A.Stoenescu. Victor Neumann, de exemplu, a scris, în anul 2000, în cartea sa: "Political changes in 1989: between words and reality", dintr-o perspectivă științifico-culturală, despre puterile Societății civile, în Timișoara și rolul acesteia în revoluție. Vedem aici începutul unei transformări tematice spre o istoriografie care lucrează cu aspecte culturale.

Cu toată diversitatea temelor, totuși, și în această fază, discursul este încă decis de cele trei "clasice" teze revoluționare, descrise de R. Cesereanu și de discursul din primii ani: Vinovat-Victimă. *Cine a tras în noi și când vor fi*

[7] Iancu, Victor: De la revolutie, la restauratie, Cluj 1994, p. 46.

vinovații pedepsiti? **Asta este întrebarea cheie.** În căutarea "Adevărului", având în vedere întâmplările din 1989, **autorii rămân nemulțumiți de prelucrarea juridică și politică a evenimentelor din decembrie 1989.** Vartan Arachelian a incercat să redea atmosfera din decembrie 1989: ***"E un caz unic în istorie, când în confruntarea dintre două forțe (în cazul discutat între armată și teroriști), partea înfrântă ("teroriștii") nu a lăsat pe câmpul de luptă nici un mort, nici un rănit, nici un prizonier"***[8]. **Așa ramân „teroriștii din decembrie 1989", până în prezent, în memoria colectivă a istoriografiei.** Unii autori crează diverse teorii conspirative, pe această temă, alții o și clasifică, în prezent, ca un mister neclarificat și de neexplicat.

De asemenea, sunt de mare importanță, până în prezent, aspectele juridice și politice din procesul soților Ceausescu. Autorii se întreabă, și în prezent, dacă, într-adevăr, decizia de a executa cuplul dictatorial a fost necesară. **Mariana Cernicova-Bucă** scrie, în 2006, **în lucrarea sa: "Noi suntem poporul"**: ***"Enigmele nedezlegate ale revoluției provoacă, peste ani, consternare, nemulțumire, tristețe"***[9]**.** Așadar suntem confruntați, în analiza diacronă, cu o transformare stiintifică a istoriografiei revoluționare și, în acelasi timp, observăm directia neîntreruptă, parcursă după întrebări care au existat deja și acum 20 de ani.

Concluzii

Ca rezultat, din cele expuse anterior, putem trage următoarea concluzie: **Controversa în lupta de interpretare a Revoluției Române din decembrie 1989, nu este, nici până în anul 2009, aplanată, iar un consens social este, de asemenea, încă de neatins.** Până astăzi se pot urmări însă multe linii continue, aflate încă în dezbatere. Analiza diacronă a acestei dezbateri arată că, în decursul a 20 de ani, au avut loc multe procese importante. În primul rând, dezbaterea plină de viață, emoțională și dinamică, cu referire la anul de naștere al noului (tip de – n.c.) stat și caracterul sistemului de transfomare rămân controversate.

Cu toate acestea, sunt discutate, inclusiv în prezent, multe teme revoluționare. Aceasta arată că mai există o necesitate de neînfrânt în legătură cu prelucrarea istoriei, de la 1989, și cu punerea de întrebări despre adevărul

[8] Arachelian, Vartan: În Fața Dumneavoastră. Revoluția și personajele sale, București 1998, p. 8.

[9] Cernicova, Mariana: Noi suntem Poporul. Timișoara decembrie 1989, Reșița 2004, p. 43.

presupus în legătură cu procesul revoluționar de transformare.

Cum discursul revoluționar este de nedespărțit de întrebarea referitoare la identitatea noii Românii, este foarte important de știut în ce direcție se dezvoltă acest proces de prelucrare și transformare. Această dezbatere reflectă, prin toate fațetele și prin conflictele interne, tocmai dezvoltarea politico-socială a României, dupa căderea dictaturii comuniste-totalitare.

Lupta de interpretare a revoluției este un semn pozitiv pentru o cultură politică, plină de viață, în România. Diversitatea și concurența formează nucleul și impulsul oricărei democrații, atâta timp cât se bazează pe respect. Această dezbatere trebuie așadar înțeleasă și ca o îmbogățire și nu doar ca o povară pentru tânărul stat român. Nu există numai un adevăr despre istorie, numai o perspectivă, sau numai o sumă de păreri. Această situație apare și în istoriografia românească și constituie deja exprimarea unei inovații politice și culturale. Se poate însă considera că și prin manifestarea acestei situații, România, la 20 de ani dupa revoluție, în anul 2009, a ajuns, într-adevăr, în Europa.

PARTICULARITĂȚI ALE EVOLUȚIEI SOCIAL-POLITICE A JUDEȚULUI TIMIŞ ÎN PRIMUL DECENIU POST-DECEMBRIST

Dumitru Tomoni
(România)

În după-amiaza zilei de 16 decembrie 1989, în Piața Maria, din Timișoara, acțiunea de solidarizare cu pastorul László Tőkés, expresie a unui civism recunoscut timișorenilor, se transforma într-o revoltă anti-ceaușistă, expresie a răbufnirii nemulțumirilor față de un regim agresiv și dictatorial. După o duminică sângeroasă, cea mai cumplită zi din istoria modernă a orașului Timișoara, („ziua celor opt bătălii ale timișorenilor cu dictatura") și alte două zile de asediu, în 20 decembrie 1989, Lorin Fortuna anunța, din balconul Teatrului Național și al Operei, constituirea primei formațiuni politice libere: Frontul Democrat Român, ce-și schimba însă, în scurt timp, denumirea în: **Frontul Democratic Român** (F.D.R.). Astfel, Timișoara devenea primul oraș liber, din România, iar liderii F.D.R. vor lansa un apel, către toate orașele țării, de a urma exemplul Timișoarei, apel căruia orașul Lugoj i-a dat curs în aceeași zi, iar Aradul, Clujul, Sibiul, Bucureștiul și alte câteva orașe, în ziua următoare.

În acea zi astrală de: 20 decembrie 1989, s-a născut spiritul revoluționar al Timișoarei, sintetizat în lozinca: „Azi în Timișoara, mâine în toată țara!", lozincă scandată, de nenumărate ori, în decembrie '89, dar și în anii de după 1990. Datorită acestui spirit, Timișoara va fi, ani de-a rândul, aplaudată, apreciată și chiar invidiată, dar și blamată, condamnată și uneori izolată.

În ciuda acestor percepții și atitudini controversate, Timișoara urmează un parcurs propriu, situându-se în avangarda luptei împotriva structurilor și mentalităților comuniste-totalitare (preluate, în parte, și de către noua putere post-decembristă) și pentru o democratizare reală a Societății românești. Pentru exemplificare, ne vom referi la constituirea noilor structuri de conducere, alese atât la nivelul municipiului și județului, cât și în întreprinderile și instituțiile de

cultură, învățământ și sănătate; la Comitetul de Acțiune pentru Democratizarea Armatei (CADA); la Proclamația (din martie 1990) de la Timișoara; la amploarea protestelor sindicale, cu evidente conotații politice, din decembrie 1990 și ianuarie 1991; la coagularea opoziției democrate și bineînțeles la rezultatele alegerilor prezidențiale, parlamentare și locale din Timișoara și județ, organizate, în România, în cursul primului an post-decembrist.

Asumându-și, încă de la constituire, sarcina de a prelua conducerea orașului, F.D.R. va încerca, imediat după fuga lui Ceaușescu, să creeze o structură județeană de putere. Liderii săi vor purta negocieri cu reprezentanții Armatei, ai întreprinderilor și instituțiilor reprezentative din Timișoara și chiar cu fostul Prim- secretar județean P.C.R.: Radu Bălan, ce era însoțit de un grup de activiști de partid. Eșuarea parțială a acestor tratative și hotărârea F.D.R. de integrare, temporară, în Frontul Salvării Naționale (F.S.N.), au dus la constituirea, în: 26 decembrie 1989, a Consiliului F.S.N. din județul Timiș (CJT-F.S.N.), în componența căruia nu a mai intrat nici un activist al fostului Partid Comunist Român (P.C.R.), pentru că**, potrivit concepției lui Lorin Fortuna: „revoluția devenise, între timp, net anti-comunist-totalitară”**. Exemplul Timișoarei va fi urmat și de celelalte localități din județ, mai mult, vor fi alese noi conduceri administrative, în marea majoritate a întreprinderilor și instituțiilor de cultură, învățământ și sănătate, din județul Timiș. Noile conduceri, deși reprezentau o delimitare netă față de fosta ideologie totalitară, dominantă, și respectiv de activismul politic aferent, au fost alese în mod democratic (în măsura posibilului, pentru acea perioadă), deși, în unele cazuri, s-au exercitat și presiuni, respective revendicări, din partea unor salariați ai unor întreprinderi, care erau mai mult sau mai puțin justificate, respective mai mult sau mai puțin interesate.

În ciuda modului democratic de constituire a noilor structuri de conducere, nemulțumirile timișorenilor se manifestă fără întrerupere, pentru că orizontul de așteptare era mult mai mare. De aceea, în 12 ianuarie 1990, generalul Gheorghe Popescu (reactivat, de la centru, în calitate de commandant al Garnizoanei Militare Timișoara, de către noul ministru al Armatei: Nicolae Militaru) încearcă să preia conducerea Consiliului Județean F.S.N. și să instaureze o conducere militară, care însă, sub presiunea membrilor F.D.R. și a unei părți a populației Timișoarei, va fi înlăturată, dar se va menține o coabitare între reprezentanții F.D.R., reprezentanții Armatei și reprezentanți ai întreprinderilor, până **în data de 26 ianuarie 1990, când se vor organiza, la Timișoara, alegeri locale și apoi județene, anticipate, la care însă reprezentanții F.D.R. nu au fost admiși să candideze (ca reprezentanți ai F.D.R.), ci doar**

ca reprezentanți ai unor întreprinderi, **realizându-se astfel o eliminare, din componența structurilor organelor locale și județene, a marii majorități a reprezentanților F.D.R., cu câteva excepții (exemplu: Claudiu Iordache, care a candidat în calitate de reprezentant al unor întreprinderi).** Timișorenii vor mai proba, în acest mod, o vocație pseudo-democratică, în 29 ianuarie 1990, când 832 de delegați vor alege pe cei 43 de membri ai CJT al F.S.N. (în condițiile menținerii restricțiilor menționate anterior, referitoare la reprezentanții F.D.R.), organism ce va conduce destinele județului până la 20 mai 1990.

O altă expresie a spiritului protestatar timișorean, caracteristic lunilor de după revoluție, determinat atât de nemulțumirile celor care au participat efectiv la răsturnarea regimului comunist-totalitar, și care acum se simțeau marginalizați, cât și de atitudinea mass-media și a noii puteri post-decembriste, a fost și acțiunea de constituire a: **Comitetului de Acțiune pentru Democratizarea Armatei (C.A.D.A.)**[1]. Cei 63 de ofițeri și subofițeri, constituiți în acest Comitet, cereau aflarea adevărului despre implicarea Armatei în reprimarea revoluției, depolitizarea și democratizarea Armatei, numirea unui ministru civil al Armatei, precum și trecerea în rezervă a generalilor și ofițerilor compromiși de modul în care se comportaseră, în trecut, precum și de modul în care se implicaseră în revoluție. Bucurându-se de sprijinul Prim-ministrului: Petre Roman, C.A.D.A. va reuși să-l schimbe pe ministrul Armatei: Nicolae Militaru, dar celelalte acțiuni revendicative vor eșua, și, mai mult, membrii C.A.D.A. vor fi ulterior obligați să părăsească Armata (de regulă prin trecere forțată în rezervă).

Eșecul C.A.D.A. nu i-a descurajat însă pe cei care, într-o formă sau alta, își manifestaseră astfel nemulțumirile. Dimpotrivă, aceștia au fost astfel determinați și motivați să caute alte forme de protest, mai bine articulate și cu o putere mai mare de acțiune. Astfel, în primăvara anului 1990, în Timișoara, s-a structurat, pentru prima dată: Societatea civilă, în jurul unor societăți și asociații civile. Între acestea, rolul principal l-a deținut: Societatea „Timișoara", constituită, inițial, cu sprijinul determinant al unor reprezentanți ai F.D.R. (exemple: Claudiu Iordache, Viorel Oancea, Ion Monoran ș.a.), care, în timp, a realizat legături de colaborare importante cu alte asociații civile (exemple: Uniunea Scriitorilor, Sindicate, Grupul pentru Dialog Social – G.D.S., precum și cu filialele unor partide politice aflate în opoziție față de F.S.N.). De regulă, la mitingurile organizate de Societatea „Timișoara" erau invitați să participe și să-și exprime punctul de vedere și reprezentanții acestor asociații. Revendicările, aspirațiile și proiectul lor politic vor fi sintetizate în: **Proclamația (din martie**

1990)[2] **de la Timişoara**, considerată a fi unul dintre cele mai importante documente ale perioadei post-decembriste, şi totodată un strigăt de alarmă şi conştiinţă a timişorenilor, faţă de modul în care evolua România, în perioada post-revoluţionară.

O altă asociaţie, care a avut un rol important în perioada post-revoluţionară, a fost: Societatea „VICTORIA" (creată iniţial de foşti reprezentanţi: conducători şi membri fondatori ai F.D.R.), transformată ulterior în: Asociaţia „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluţie, din Timişoara, care şi-a adus, pe plan local, o contribuţie importantă la lansarea unuia dintre primele apeluri de unificare a Opoziţiei politice (faţă de F.S.N.)[10], ca o soluţie politică imperativă de a elimina F.S.N. de la guvernare (**având în vedere perceperea colectivă a modului nelegitim în care Consiliul F.S.N. a confiscat practic Puterea de Stat, în noaptea de 22 decembrie 1989, cu sprijinul unei părţi din conducerea, de atunci, a Armatei, în dauna F.D.R. şi apoi, în timp, a deturnat idealurile Revoluţiei Române din decembrie 1989**), apoi constituirea unei structuri civico-politice, intitulată: **Forumul Democrat Antitotalitar** (F.D.A.), la nivelul judeţului Timiş, în data de: 29 august 1990[3;4;5;6;7], precum şi la organizarea, la Timişoara, a primei întruniri a organizaţiilor de tip F.D.A., deja constituite, în data: 22 septembrie 1990[8;9], precum şi la elaborarea şi difuzarea Proclamaţiei F.D.A.-Timiş, în data de: 18 octombrie 1990 [6]. Trebuie precizat că apelul iniţial, pentru constituirea organizaţiei: Forumul Democrat Antitotalitar din România (F.D.A.R.), prin filiale de tip F.D.A. judeţene, a fost lansat, de către o grupare mixtă (civico-politică) de organizaţii civice şi filiale ale unor partide politice, de opoziţie faţă de F.S.N., din Cluj-Napoca[11], care au înfiinţat, în premieră: F.D.A.-Cluj şi au lansat, către celelalte judeţe din România, apelul de constituire, la nivelul fiecărui judeţ, de filiale de tip F.D.A. judeţene, urmând ca, în final, să se constituie F.D.A.R., prin organizarea unui congres, la nivel naţional[11].

Mai trebuie precizat că, după alte câteva întruniri ale filialelor F.D.A. judeţene, deja constituite (două la Cluj-Napoca, în datele: 24 octombrie 1990, respectiv 6 decembrie 1990, şi una la Bucureşti, în data de: 12 aprilie 1991)[11], s-a constituit Forumul Democratic Antitotalitar din România, care, în perioada iunie 1991, a contribuit, în mod determinant, la constituirea celei mai puternice alianţe civico-politice, de opoziţie (faţă de F.S.N.), din România, denumită: Convenţia Democratică din România (C.D.R.)[11]. Ulterior, în cadrul C.D.R., au intrat şi alte organizaţii civice (exemplu: Solidaritatea Universitară, Alianţa Civică, Asociaţia 21 decembrie – Bucureşti ş.a.), precum şi alte partide politice

de opoziție (exemplu: Partidul Alianței Civice -PAC), care au format principala coaliție politică de opoziție (față de F.S.N.), care a participat la următoarele alegeri generale, reușind să le câștige (în detrimentul F.S.N.) și să realizeze astfel, pe cale democratică, prima alternanță de guvernare, în România, în perioada post-revoluționară.

Bibliografie

1. Nicolae Durac – „Neliniștea generalilor", 1990, Editura Marineasa, Timișoara.

2. Proclamația de la Timișoara, ziarul „Timișoara", 11 martie 1990.

3. Comunicat privind constituirea Forumului Democratic Antitotalitar Timiș - Renașterea bănățeană, 31 august 1990, Timișoara.

4. Comunicat privind constituirea Forumului Democratic Antitotalitar Timiș - Vestul, Nr.35 / 31 august – 5 septembrie 1990, Timișoara.

5. Comunicat al Forumului Democratic Antitotalitar Timiș, privind definitivarea și adoptarea statutului F.D.A.-Timiș - Vestul, Nr.38 / 21-27 septembrie 1990, Timișoara.

6. Proclamație a Forumului Democratic Antitotalitar Timiș - Renașterea bănățeană, 22 octombrie 1990, Timișoara.

7. Mariana Cernicova-Bucă, „Totalitarismul – boala secolului XX", Renașterea bănățeană, 8 noiembrie 1990, Timișoara.

8. Comunicat privind organizarea, la Timișoara, în data de: 22-23 septembrie 1990, a primei întruniri naționale a organizațiilor teritoriale județene, deja constituite, ale Forumului Democratic Antitotalitar - Renașterea bănățeană, 22 septembrie 1990, Timișoara.

9. Romulus Dabu – Un nou partid sau alt Parlament, la Timișoara? – Alternativa, Nr.4, septembrie 1990, Timișoara.

10. Lorin Fortuna – Pledoarie pentru unificarea opoziției – Victoria, Nr.7, septembrie 1990, Timișoara.

11. Adrian Marinov – Viața unui om singur (capitolul: „După 1989") – Editura Polirom, 2010, Iași.

IMPORTANȚA CALITĂȚII CONSTITUȚIEI ASUPRA EVOLUȚIEI SOCIETALE, SPRE DEMOCRAȚIE AUTENTICĂ, A STATELOR DIN FOSTUL SISTEM COMUNIST-TOTALITAR, EST-EUROPEAN

Lorin Ioan Fortuna
(România)

Motto:
Pentru ca, în cadrul unui popor, să poată avea loc o revoluție, este necesar ca, în prealabil, să existe o revoluție în conștiința unui om și apoi în conștiințele unui grup de oameni, capabili și dispuși să-și asume, împreună, rolul de vectori revoluționari în pregătirea și declanșarea, la nivel societal, a revoluției în cauză, dar și riscurile existențiale aferente.

I. Introducere

Concomitent cu destrămarea fostului sistem comunist-dictatorial est-european, s-a destrămat și ideologia politico-legislativă specifică sistemului în cauză, lăsând, în loc, un vid ideologic.[1;2;3] Această situație caracterizează toate țările care au reușit, mai mult sau mai puțin, să se elibereze societal de povara ”cortinei de fier” și s-o înlocuiască cu o ”cortină” mai mult, mai puțin, sau chiar deloc democratică, după posibilități, adică în funcție de nivelul de conștiință societală a populației, pe de o parte, respectiv de nivelul de competență și, mai ales, de moralitate al categoriei juriștilor și politicienilor care s-au implicat în schimbarea sistemului legislativ, în general, respectiv a sistemului constituțional, în special. În acest context, mai trebuie evidențiate și presiunile externe efectuate asupra țărilor în cauză, din partea altor țări, sau doar de către anumite grupări de interese (interne, respectiv externe), de tip etnic, religios, masonic sau de altă natură, care au considerat oportun să profite de situația societală tulbure specifică, de tranzitie (post revoluționară, pentru țările în care au avut loc revoluții, mai mult sau mai puțin autentice, între care și România),

pentru a-și întări poziția și influența societală.

În contextul menționat, România s-a remarcat, din nenorocire pentru români, printr-o inerție societală excesiv de mare, care a determinat inclusiv o puternică rezistență la anumite schimbări societale, ce ar putea fi calificată chiar ca: „înverșunată", din partea unor grupări de interese (mai ales politico-partidice clientelare), schimbări necesare a fi efectuate în vederea reluării unui curs evolutiv normal pentru majoritatea populației.

Lipsa de competență, dar, mai ales, de moralitate a majorității reprezentanților principali ai categoriei societale politico-partidice care s-au implicat în politică[4;5;6;7;8], s-a manifestat inclusiv prin efectele unor factori de influență nocivă care au pătruns în noile structuri ale statului post-comunist-dictatorial, mai ales prin intermediul partidelor politice nou-înființate. Dintre aceste partide, ca o anomalie specifică, din câte cunoaștem, doar României, unele s-au dorit a fi continuatoare ale unor cunoscute partide antebelice, care însă, până la urmă (în principal din cauza inconsistenței conducătorilor lor), au degenerat în: "fosile politice", în sensul că n-au reușit să le perpetueze tradiția și valoarea politică, dar, în schimb, au reușit să le compromită imaginea, în cadrul prezentului.

O evidențiere specială, în acest sens, apreciem că trebuie făcută în legătură cu Partidul Național Țărănesc (PNȚ), care, dintr-un partid politic specific doctrinar, bazat pe o doctrină politică de sorginte națională, precum și pe apărarea și promovarea intereselor unei clase societale distincte: populația rurală, s-a transformat într-un partid de orientare antinațională (prin alianța politică cu numita formațiune etnică pseudo-partidică: Uniunea Democrată a Maghiarilor din România), precum și de factură religioasă, incluzând în doctrina sa politică un caracter religios creștin și renunțând astfel la caracterul laic, recomandat țărilor care aspiră la o democrație autentică, de către ideologia statală și constituțională elaborată și implementată societal de Revoluția Franceză de la 1789. Din tradiția sa antebelică, noii întemeietori ai acestui partid au optat însă (printr-o propagandă asiduă și anacronică), ca la o necesitate societală „imperativă și salvatoare", pentru relansarea soluției guvernării de tip monarhist-constituțional (specifică României antebelice), neținând seama că populația României devenise, între timp, la nivel societal, de orientare predominant republicană, menținându-și opțiunea chiar și după ce noua Constituție, postrevoluționară, a României, a impus forma republicană de guvernământ, ca pe o condiție ce nu poate fi revizuită (Articolul 152, aliniatul 1, din Constituția României, din 2003)[9], condiție existentă și

în cadrul Constituției din 1991. Aceste erori au contribuit corespunzător la pierderea electoratului tradițional al partidului în cauză, până la eșuarea politică a respectivului partid, care, inclusiv prin concepția de guvernare, de care a dat dovadă atunci când a reușit să ajungă la guvernarea țării (în cadrul unei coaliții politice: Convenția Democrată), a fost sancționat, de către electorat, cu decăderea din calitatea de partid parlamentar.

Într-un context similar, remarcăm perseverența în cantonarea ocultă și subversivă a unui alt partid "reînființat" (Partidul Național Liberal -PNL), în cadrul Organizației masonice internaționale denumită generic: „a Ritului Scoțian, Antic și Acceptat" (cu blazon coloristic specific portocaliu). Organizația în cauză „cancerizase" masonic, și în perioada antebelică, partidul cu același nume, prin intermediul unor masoni autohtoni care, pentru a impune o asemenea "obedienţă" partidului respectiv, nu s-au sfiit să recurgă, în perseverența lor de a-și promova, cu orice preț, influența determinantă, chiar și la asasinarea fondatorului PNL: I.C. Brătianu (precedată de un atentat și mascată abil de o boală ciudată), devenit deosebit de incomod (inclusiv chiar pentru unii membri, oportuniști politic și moral, din cadrul familiei Brătianu) prin împotrivirea sa anti-masonică, concretizată, între altele, printr-un apel împotriva arondării la obedienţa masonică, adresat chiar și propriilor săi fii și nepoți (după ce a ajuns să conștientizeze și chiar să se convingă de pericolul subversivității și ipocriziei organizațiilor masonice internaționale, care își disputau, pe atunci, ca și în prezent, influența nocivă și obedienţa caracteristică asupra politicienilor și funcționarilor publici de rang înalt, din societatea românească).

O evidențiere specială, în același context, considerăm că se cuvine însă a fi rezervată, așa-numitului: Front al Salvării Naționale (FSN), conglomeratul politic, ocult și subversiv, întemeiat de gruparea coagulată în jurul lui Ion Iliescu (la început sub forma unui Consiliu al FSN: CFSN), care, cu sprijinul decisiv al unei grupări din cadrul conducerii de atunci a Ministerului Apărării Naționale (grupare în fruntea căreia s-a aflat, la început, generalul Victor Atanasie Stănculescu, iar apoi generalul Nicolae Militaru), după căderea fostului regim comunist-dictatorial, a reușit să înșele marea majoritate a populației României (în special prin declanșarea episodului subversiv, criminal și fals revoluționar[10;11;12;13;14;15;16;17;18], denumit generic: **„atacul teroriștilor"**), iar apoi să confișteș și să exercite puterea supremă în stat, în mod nelegitim, din punct de vedere revoluționar. FSN s-a format și dezvoltat astfel printr-o regrupare politico-partidică a multor reprezentanți marcanți ai fostului regim comunist-dictatorial

și, în special, a multor membri (cunoscuți sau conspirați) ai fostei Securități[19], ca instituție principală de reprimare societală a fostului regim comunist-ceaușist (înlăturat de la putere de către Revoluția Română din decembrie 1989), cărora le-a facilitat accesul la funcțiile importante din instituțiile fundamentale ale statului și, mai ales, accesul la guvernarea țării.

Pe lângă cele menționate anterior, înregimentarea lui Ion Iliescu, ca și a altor lideri importanți (cu un rol determinant, în timp, la degradarea, degenerarea și chiar „cangrenarea" activității politice în România), în obediența specific masonică, a marcat, în mod determinant, inclusiv degenerarea FSN,ca partid politic autentic, într-o structură politico-partidică clientelară, care, în loc să-și propună și să acționeze, concret și consecvent, pentru a scoate România, cât mai repede și mai eficient, din perioada de tranziție societală post-revoluționară, a adus țara într-o stare de criză generală, care s-a accentuat și chiar s-a cronicizat, cu trecerea timpului, determinând astfel eșecul evoluției democratice a societății românești. Un simptom semnificativ, în acest sens, considerăm că îl constituie faptul că fiecare partid politic, sau coaliție politică, ajunsă la guvernarea țării, a clamat necesitatea înfăptuirii unor reforme care, atât ca obiective declarate, cât și ca mod de realizare, s-au schimbat după fiecare legislatură electorală, în funcție de interesele clientelare ale noilor guvernanți. S-a evidențiat astfel faptul că, din nenorocire pentru România, în perioada post-revoluționară, a rămas constantă și chiar s-a accentuat (în toate tipurile de "reformă" încercate și abandonate, pe rând, de către guvernanții țării), doar dorința imperativă a satisfacerii cât mai urgente și cât mai consistente a intereselor specifice ale grupărilor clientelare aferente partidelor politice în cauză.

II. Importanța fundamentală a Constituției într-un stat democratic

Contribuția ideologico-legislativă (și mai ales cea referitoare la domeniul Dreptului Constituțional) a Revoluției Franceze de la 1789 a fost probabil cea mai importantă contribuție pe care a adus-o, la nivel societal, revoluția în cauză, ca rod ideologic-legislativ al respectivei revoluții. Conceptul legislativ de: **contract social (societal)** pe care trebuie să se bazeze (similar unei tranzacții contractuale în vederea prestării de servicii specifice) înțelegerea dintre guvernanți și guvernați, în exercitarea, respectiv în evaluarea juridică a îndeplinirii sarcinilor/ promisiunilor de guvernare, făcute de către guvernanți (în calitate de executanți-prestatori de servicii), față de dorințele/pretențiile de la guvernare, așteptate de către guvernați (în calitate de beneficiari ai prestării respectivelor servicii), sunt cele două categorii de obiective (condiționări)

fundamentale, care împreună cu alte reglementări specifice importante, alcătuiesc esența legislativă societală a actului statul principal, din punct de vedere legislativ-contractual-constitutiv (denumit generic: **Constituție**), pe care fiecare parte contractuală societală trebuie să-l respecte. Eventualele derogări temporare de la prevederile cuprinse în respectivul contract-constituțional trebuie să fie corespunzător motivate și soluționate, de către guvernanți, pentru a putea fi acceptate de către guvernați, fără, sau cu impunerea anumitor sancțiuni/compensații, guvernanților, pentru eventuale daune/prejudicii aduse guvernaților, sau, dimpotrivă, cu acordarea corespunzătoare a unor recompense guvernanților, de către guvernați, în cazul în care evaluarea modului concret în care s-a derulat contractul de guvernare, pentru o anumită perioadă temporală, avută în vedere ca o etapă de bilanț, a fost favorabil apreciat, din punct de vedere cantitativ, resepctiv calitativ, de către guvernați.

Pentru ca „ecuația" contractuală, precizată anterior, să fie funcțională, este însă necesar să fie convenită și înființată **inclusiv o instituție de stat specială (exemplu: Curtea Constituțională), care să supravegheze și respectiv să arbitreze, din punct de vedere legislativ, interesele fiecăreia dintre cele două părți contractuale implicate, respectiv partea guvernantă și partea guvernată, reprezentate, la rândul lor, de câte o instituție de stat specială (exemplu: Guvernul pentru guvernanți, respectiv Președinția țării pentru guvernați), precum și câte un conducător aferent pentru fiecare dintrecele două instituții de stat, care să preia individual răspunderea juridică a părții contractuale pe care o conduce și totodată o reprezintă** (exemplu: prim-ministru al Guvernului, respectiv președintele țării).

Cele două părți contractuale, precum și conducătorii-reprezentanți ai acestor părți, vor depinde de tipul societății care face obiectul guvernării, în funcție de care depind și alte aspecte importante, de tip contractual, care se manifestă, din punct de vedere juridic, prin condiționări specific societale, similare sau diferite, de la un tip de societate la altul (exemple: republică, monarhie constituțională, monarhie neconstituțională ș.a.).

Considerând **cazul statal, de tip republican**, specific României post-revoluționare, de regulă (confirmată istoric) **partea guvernantă va fi constituită din puterea de stat administrativă (guvernantă),** denumită generic: **Guvern**, sau: Consiliu de Miniștri, care va fi condusă de către un conducător aferent (denumit generic: **prim-ministru** sau președinte), în timp ce **partea guvernată este constituită din populația societății în cauză**, care este **reprezentată de către o instituție de stat specializată, denumită**, de regulă**: putere de stat**

conducătoare și reprezentantă principală a populației (exemplu: **Președinție** – condusă de **președintele țării**), precum și de o **putere de stat cu rol de arbitru juridic și garant constituțional al contractului societal de guvernare** (denumită generic: **instituție de stat garantă a guvernării**, cum ar fi: Parlament, Tribunal Constituțional, **Curte Constituțională**), condusă de către un conducător aferent (denumit generic, de regulă: **președinte**).

În practica aplicării ideologiei principiale caracteristică guvernării societale, adoptată și exemplificată anterior pentru tipul societal republican, s-au concretizat, în funcție de caz, mai multe variante instituționale fundamentale/principale de: putere de stat guvernantă (Guvern), condusă de către un conducător aferent (prim-ministru, cancelar, președinte), varianta prezidențială fiind uzitată atât sub forma: președintelui Consiliului de Miniștri (Guvern), cât și respectiv de: putere de stat reprezentantă principală a populației guvernate (Parlament, Președinție), condusă de către un conducător aferent (președinte).

În mod similar, și instituția garantă a guvernării s-a concretizat, în practică, după caz, în mai multe variante (exemple: Parlament, Curte Constituțională și chiar Armată), în calitate de instituție principală de stat, având drept conducător un președinte, sau un conducător suprem aferent (în cazul Armatei).

Adaptând situația teoretică, mai generală, menționată anterior, la cazul concret al României, ca stat republican, ar rezulta: Guvernul, ca instituție (dar și ca putere) principală reprezentativă a guvernanților, condus de primul ministru, respectiv: Curtea Constituțională, ca instituție (dar și putere) de stat garantă, dar și arbitrantă, a guvernării, condusă de președinte, și respectiv: Parlamentul, respectiv Președinția țării, condusă de către președintele Parlamentului, respectiv de către președintele țării, ca instituții (dar și ca puteri) de stat reprezentante ale populației țării, în calitate de parte guvernată.

Conform însă Constituției actuale[9] a României, puterea garantă nu este corespunzător definită, de drept, ca atare, fiind astfel practic inexistentă[20;21;22], iar instituția reprezentativă a populației (în calitate de parte guvernată) este de asemenea necorespunzător definită, de drept, ca atare, fiind împărțită, ca rol și prerogative, instituției Parlamentului (în principal), respectiv instituției Președinției țării (în secundar), dar în așa mod încât nici una dintre cele două instituții să nu-și poată îndeplini, deplin și corect, rolurile în cauză, instituția Parlamentului fiind definită ca preponderent legislativă, iar instituția Președinției țării fiind definită mai mult ca o instituție de arbitraj între instituția Parlamentului și instituția Guvernului, decât ca instituție principală

de reprezentare a populației țării.

Poate părea de necrezut, în prezent, dar una dintre cele mai importante motivații pentru care Adunarea Constituantă a procedat astfel, forțând malformarea Constituției României (legiferată, prin referendum, în 1991) și, pe cale de consecință, **handicaparea constituțională a României**, a fost intenția de a sabota cât mai mult prerogativele de putere ale primului președinte ales al țării (care se bănuia că va deveni Ion Iliescu), în favoarea Parlamentului (alcătuit din două camere parlamentare), în care principalele partide politice de opoziție, de atunci, față de FSN (în calitate inclusiv de partide politice antebelice reînființate), sperau că vor dispune astfel de o influență politică mai mare.

Eroarea constituțională fundamentală, comisă astfel, a devenit vizibilă și determinantă a degradării activității politico-partidice, în România postrevoluționară, atunci când s-a constatat că, practic, Parlamentul României, în modul în care a fost constituit (fiind alcătuit din două Camere parlamentare: Senat, respectiv Camera Deputaților), din punct de vedere funcțional, nu-și poate îndeplini eficient nici funcția legislativă (principală) și nici funcția de putere conducătoare (secundară), devenind astfel o frână puternică în calea dezvoltării eficiente a țării și deschizând calea abuzurilor de guvernare și de legiferare (prin ordonanțe guvernamentale, proceduri de asumare a răspunderii guvernamentale, precum și prin adoptări tacite de legi nedezbătute în Parlament). Când a venit rândul să fie ales, ca președinte al țării, un reprezentant al partidelor politice de opoziție (față de FSN), acesta a putut constata personal deficiențele și anemia cronică de putere a funcției de conducere pe care o exercita, realizând și reclamând, din nenorocire tardiv, marea și deosebit de grava eroare comisă.

Revenind la fondul problematicii pe care ne-am propus s-o dezbatem, semnalăm că, pe lângă evidențierea aspectului contractual tipic al guverării (administrației) de stat, la nivel societal, se impune, ca deosebit de important, și modul în care se realizează efectiv administrarea guvernamentală, în sensul acordării, în mod preferențial, a unor anumite drepturi specifice pentru anumite clase sau categorii ale populației, în funcție de care tipul de guvernare (administrație) poate fi clasificat în două feluri, considerate fundamentale, denumite generic: **democratic**, respectiv: **nedemocratic**, care definesc, în consecință, și două tipuri de state: democratice, respectiv nedemocratice.

Astfel, în cadrul statelor democratice, deținerea puterii supreme este atribuită populației statului în cauză, pe baza dreptului de suveranitate. Este vorba totuși de o putere teoretică, ce nu poate fi practic exercitată direct, de către populația statului în cauză, fiind înlocuită, în exercitarea practică, cu o

altă putere, denumită: **putere electorală**, sau: putere participativă (și diferită, respectiv mai mică, decât puterea supremă), care se exercită numai printr-o procedură specifică de **consultare electorală, în deplină cunoștință de cauză**, denumită: **referendum** (**plebiscit**), și căreia îi corespunde și un tip specific de democrație, denumit generic: **democrație participativă**.

În mod similar, puterea reprezentativă (care, în cadrul unui stat democratic, trebuie să fie mai mică decât puterea electorală-participativă) se exercită prin intermediul unor reprezentanți-conducători, aleși în prealabil, de către populația respectivului stat (sau, după caz, doar de către populația districtuală, respectiv locală, a unui anumit district, respectiv a unei anumite localități, în vederea exercitării, la nivel țaral, respectiv districtual, respectiv local, a puterii reprezentative respective).

Pentru ca puterea reprezentativă să fie corespunzător mai mică decât puterea maximă (electorală) pe care o poate exercita populația statului (respectiv populația unui district, sau a unei localități, după caz), **trebuie ca prerogativele de exercitare a puterii reprezentative, în cauză,** să fie corespunzător limitate, astfel încât anumite decizii, considerate de importanță fundamentală, sau principală, **pentru populație, să se poată adopta numai prin exercitarea puterii maxime (electorale), de către** însăși **populația statului, respectiv a districtului, respectiv a localității în cauză, pe baza democrației participative, în cadrul unui referendum statal, respectiv districtual, respectiv local, după caz.**

Aspectele ideologice precizate anterior trebuie nu doar să fie cunoscute, ci și bine conștientizate, pentru a fi aplicate corespunzător în legislația specifică de guvernare (mai ales la nivel constituțional), în vederea respectării lor, atât de către guvernanți, cât și de către guvernați. Într-un stat democratic autentic **trebuie impusă**, mai ales, printr-o legiferare corespunzătoare, **supremația democrației participative față de democrația reprezentativă, printr-un num**ăr de condiționări și restricționări **ale utilizării democrației reprezentative, comparativ cu democrația participativă. Dacă nu se procedează astfel, democrația reprezentativă poate oferi și chiar favoriza, în funcție de caz, reprezentanților-conducători posibilitatea comiterii deliberate a unor abuzuri de suveranitate, în detrimentul democrației participative (adică al populației statului, respectiv a unui district, respectiv a unei localități, după caz), cu consecințe deosebit de grave asupra populațiilor în cauză, mai ales prin intermediul comiterii abuzurilor de guvernare, în care guvernanții, din prestatori de servicii specifice guvernării, se transformă în beneficiari prioritari ai serviciilor respective, în dauna populațiilor menționate, adică se transformă**

în beneficiari de fapt, în dauna beneficiarilor de drept ai contractului de guvernare societală.

Dacă, în plus, existența și funcționalitatea puterii conducătoare, respectiv a puterii de guvernare (administrative), respectiv a puterii garante, nu sunt corespunzător legiferate, pentru ca puterile în cauză (prin instituțiile de putere aferente și, mai ales, puterea garantă) să-și poată exercita, în mod eficient, prerogativele de putere, atunci **se poate ajunge la situația paradoxală în care comiterea abuzurilor de guvernare nici măcar nu poate fi stopată, judecată și condamnată, ca atare**,[8;26] așa cum este, din nenorocire, și cazul României post-revoluționare, datorită incompetenței și relei credințe a reprezentanților constituanți, care au participat la realizarea actualei Constituții a României, cât și a lipsei de consistență și de vigilență a societății civile. Tot datorită celor precizate anterior, în România s-a putut proceda, prin intermediul guvernărilor succesive, la jefuirea sistematică a proprietății de stat și la transformarea abuzivă a statului social (prevăzut, prin Constituție, a fi România, doar ca declarație de intenție, dar nu și de fapt) în stat nesocial, așa cum este, de fapt (inclusiv în prezent), în dauna marii majorități a populației statului și în beneficiul unei minorități, alcătuită din categoria clientelară politico-partidică, etnică, religioasă, masonică și chiar mafiotă, care, pe cale abuzivă, a acaparat practic suveranitatea Poporului Român. O altă dovadă, în acest sens, este și faptul că, în perioada postrevoluționară, cu excepția referendumurilor de validare a Constituției, respectiv și pentru integrarea României în Uniunea Europeană, precum și a celui pentru suspendarea președintelui țării, nu s-au organizat alte referendumuri, prin care Poporul Român să-și poată exercita, în mod direct, dreptul de suveranitate (prin intermediul democrației participative), puterea de stat fiind practic confiscată, în toată perioada post-revoluționară, de către categoria politico-partidică aflată la guvernare, care a exercitat în mod abuziv puterea în cauză, în folosul clientelei sale politice.

Din cele precizate și menționate anterior, rezultă și importanța fundamentală a revizuirii Consituției actuale[21;22] (ca lege fundamentală societală a României), pentru ca noua Constituție, revizuită corespunzător, să constituie temelia legislativă societală care să asigure existența și funcționarea optimă a unui stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil, republican, de drept, democratic și social, așa cum este prevăzută a fi România (prin Articolul 1, aliniatele 1, 2 și 3) în cadrul actualei Constituții (prevederi exprimate, din nenorocire, doar la nivel de intenții, ce nu pot determina însă și existența funcționării lor de fapt), dintre care caracterul: național, independent, unitar

și indivizibil, republican, precum și integritatea teritoriului, independența justiției, pluralismul politic și limba oficială (conform Articolului 152, aliniatul 1, aferent limitelor revizuirii Constituției) nu pot forma obiectul revizuirii.

III. Dependența performanței funcționale a unui stat democratic de calitatea Constituției

Dacă într-un stat nedemocratic calitatea guvernării statului respectiv depinde, într-o măsură determinantă, de calitatea „echipei guvernamentale", dar, mai ales, de calitatea „conducătorului suprem" (fie el principe, monarh, împărat, oligarh sau dictator), în cadrul unui stat democratic **calitatea guvernării statului depinde, în mod determinant, de calitatea/deficiența Constituției, ca lege fundamentală a statului democratic**, și, abia în cadrul acestei performanțe/deficiențe calitative, de calitatea „echipei guvernamentale".

Diferențele dintre un stat democratic și un stat nedemocratic constau astfel nu doar în maniera în care este condus statul în cauză (democratică, respectiv nedemocratică: totalitară sau autoritară, cu diferite grade de autoritate, până la limita în care gradul de autoritate al statului ajunge în domeniul specific statului anarhic), ci și în preferința care se acordă, ca beneficiar preferențial al guvernării, unei anumite categorii sau clase societale.

În cadrul statului democratic, preferința guvernării se acordă nu unei categorii sau clase societale, ca în cadrul statului nedemocratic, ci întregii populații a statului respectiv, fapt ce implică o diferențiere fundamentală între statul democratic și statul nedemocratic, în sensul că în statul democratic trebuie să se stabilească un nivel de trai minimal, care să fie asigurat fiecărui membru (al statului respectiv) care beneficiază de drepturi depline în asigurarea unui nivel de trai, corespunzător unui standard existențial minimal, necesar asigurării unei „demnități"existențiale minimale, care trebuie să fie garantată, din punct de vedere legislativ (de preferință chiar în Constituția statului respectiv), în timp ce, într-un stat nedemocratic, existența și respectarea unei asemenea condiții nu este prevăzută, sau, dacă este prevăzută (exemple: populația unor state arabe, bogate în zăcăminte petrolifere), se referă, de regulă, numai la membrii categoriei sau clasei societale căreia i se acordă un statut existențial preferențial, în dauna restului populației.

Există și chiar persistă o opinie societală eronată, conform căreia doar maniera de guvernare (netotalitară și cu un grad moderat de autoritate) ar caracteriza statul democratic, în comparație cu statul nedemocratic, ceea ce, în funcție de caz, poate fi fals. Caracterul statului, referitor la existența statului

democratic, respectiv la existența statului nedemocratic, constă, în principal, în recunoașterea faptului că, într-un stat democratic autentic, puterea supremă în stat aparține populației statului respectiv și, în consecință, prin guvernare, trebuie să se asigure dreptul și accesul la un nivel de demnitate existențială minimă (apreciat și legiferat ca atare) întregii populații, adică: global, și nu parțial sau preferențial, ca în cazul statului nedemocratic, deoarece **prin faptul că, într-un stat democratic autentic, puterea supremă aparține întregii populații, și dreptul la o demnitate existențială minimă și decentă trebuie să fie asigurat întregii populații**.

În contextul menționat anterior, într-un stat democratic autentic, nivelul de demnitate existențială minimă constituie un parametru de performanță existențială, ce poate fi definit mai simplu, sau mai complex, funcție de caz (adică de performanța societală a statului în cauză, în sensul că nu se limitează doar la asigurarea unui venit financiar minim, ci și a unui set minimal de servicii societale, corespunzător asigurării și unui grad minimal de civilizație societală, ce poate fi considerat și definit ca un: „confort" civilizațional minimal, acordat fiecărei persoane (componente a statului democratic autentic respectiv) care beneficiază de drepturi depline (nerestricționate prin decăderi din drepturi, motivat stabilite și acceptate, precum și legiferate, ca atare), în acest scop.

Astfel, restricționarea drepturilor menționate anterior, într-un stat democratic, dacă se realizează, se face nu sub forma unui abuz, sau a unei incapacități statale, ci sub forma unor sancțiuni personale, aplicate, de către stat, unei persoane pentru faptul că nu a respectat obligațiile societale aferente drepturilor societale în cauză (în funcție de care este prevăzută, în mod legislativ, acordarea drepturilor respective), sau pentru că acea persoană nu are calitatea de beneficiar deplin (ci doar parțial) în acordarea drepturilor în cauză (exemplu: statutul personal de rezident societal, provenit din alt stat, sau de inculpat condamnat, respectiv recidivist în încălcarea legislației, care nu beneficiază de drepturi depline).

Dacă se are în vedere că, într-un stat, asigurarea pentru întreaga populație a unui nivel de existență minimală, decentă, acceptat de către populația în cauză, în corelare și cu asigurarea altor drepturi specifice, după caz, definesc, de regulă, tipul de: **stat social**, se poate aprecia că **un stat democratic-autentic trebuie să fie obligatoriu și stat social**. Reciproca acestui raționament nu este însă adevărată, în sensul că pot exista state sociale, dar care nu sunt și state democratice (exemple: anumite state arabe, care dețin importante zăcăminte de petrol, ce asigură întregii populații un nivel minimal de decență

existențială, dar nu sunt state democratice, ci oligarhice).

Cele precizate anterior pun în evidență și dificultatea realizării unui stat deplin democratic autentic, indicând posibilitatea (inclusiv ca o societate evolutivă) de a avea în vedere mai multe etape (stadii evolutive) ce trebuie parcurse (exemplu: stat de început democratic, respectiv stat parțial democratic) până la obținerea performanței societale de realizare a unui stat parțial, sau deplin, sau (funcție de posibilități) chiar complet democratic, cu mențiunea că, în acest sens, trebuie realizată inclusiv definitivarea ideologiei, respectiv a legislației societale aferente **statului democratic-autentic**, și aplicată în etape (eventual chiar și în faze, în cadrul unei etape), care trebuie conștientizate corespunzător, de către populația statului aspirant la realizarea unui stat democratic autentic, pentru ca efortul necesar a fi depus în realizarea unui asemenea stat să poată fi micșorat și corespunzător partajat unei părți cât mai mari din populația statului respectiv (care să fie implicată, în cunoștință corespunzătoare de cauză, în realizarea unui asemenea proiect societal).

Din cele expuse anterior, rezultă inclusiv și importanța Constituției, ca lege fundamentală, într-un stat democratic, mai ales din punct de vedere calitativ, adică al capacității societale de a asigura atât existența, cât și funcționarea optimă a statului democratic autentic.

În același context, mai evidențiem necesitatea recunoașterii că, în prezent, din câte cunoaștem, nu există și probabil nici nu va exista, prea curând, un **stat total democratic-autentic**, **sau măcar un stat deplin democratic-autentic**. Apreciem că, pentru a se putea realiza un asemenea proiect, într-o primă etapă, ar trebui realizat doar un: **stat parțial democratic-autentic** (cazul României, de exemplu), în care scop este necesar ca, în prealabil, să fie realizată o Constituție coresounzătoare. Realizarea unei asemenea Constituții ar reprezenta totodată și o performanță legislativă, din partea celor care și-o asumă și își propun s-o realizeze, iar, pentru început, chiar și sub forma unui proiect (model) principial constituțional (chiar cu riscul de a fi apreciat și declarat, de către adversarii săi, ca proiect societal utopic). Parcurgerea unei asemenea etape preliminare, înainte de a se începe, la nivel oficial, o asemenea fază societală, o considerăm nu doar necesară, ci și indispensabilă și chiar determinantă, pentru a forma corespunzător, din timp, susținători și specialiști în acest scop, precum și pentru a se putea forma și recruta ceea ce s-ar putea denumi generic: o **avangardă civică autentic-democratică**, cu rolul de a contribui, de pe poziții civice, la promovarea societală a unui asemenea proiect societal (inclusiv prin elaborarea unui model de Constituție democratică autentică, considerată tot ca un

obiectiv preliminar în abordarea optimă a primei etape din cadrul procesului (complex și îndelungat) de dezvoltare societală a unei țări, la standardul societal de: **stat parțial democratic-autentic, iar ulterior la standardul de stat deplin democratic-autentic, iar ulterior la standardul de stat complet democratic-autentic**.

Mai apreciem că, în prezent, realizarea unui asemenea proiect (model) constituțional trebuie considerată, pentru început, tot ca un ideal de dezvoltare societală, etapă care, tot în aprecierea noastră, ar trebui denumită generic: începerea realizării statului parțial democratic autentic, gradul de parțialitate urmând a fi estimat și stabilit atât la începutul demarării acestui proiect de dezvoltare societală, precum și corectat, pe parcursul realizării proiectului societal în cauză, în funcție de dificultățile neprevăzute inițial, care probabil vor apare și se vor manifesta ulterior demarării proiectului societal respectiv.

Exemplificăm începerea unui asemenea proiect prin conceperea unui model constituțional (denumit generic: Proiectul constituțional „Timișoara")[23], de către câțiva intelectuali timișoreni, reuniți într-o grupare denumită generic: Grupul constituțional „Timișoara". **Începerea acestui proiect, considerat inclusiv ca rod ideologic asociat Revoluției Române din decembrie 1989, s-a produs ca urmare a conștientizării faptului că eșuarea, în timp, a revoluției în cauză, s-a produs, în principal, din cauza faptului că nu a beneficiat, la timpul respectiv (adică în decembrie 1989), de un proiect statal societal adecvat și adaptat corespunzător schimbări statale care s-a produs după căderea fostului regim comunist-dictatorial (incluzând și un proiect constituțional aferent unui stat parțial democratic autentic), care să poată fi propus și susținut, printr-o mediatizare corespunzătoare, pentru a fi realizat ca o alternativă la statul comunist-dictatorial, desființat atunci, dar înlocuit, din nenorocire, cu un stat capitalist degenerat (în absența unui model funcțional de stat măcar parțial democratic autentic), situație întâlnită și în alte țări care au fost nevoite să treacă printr-o stare de tranziție societală similară.**

Tot în contextul celor precizate anterior, explicăm și motivăm, în principal, o dată cu eșecul evoluției societale post-revoluționare a României, și eșecul evoluției altor țări ieșite, de asemenea, nepregătite corespunzător, din fostul sistem comunist-dictatorial est-european, referitor tot la absența unei alternative statale, avută în vedere pentru înlocuirea statului comunist-dictatorial, pe care l-au abandonat, fără însă a fi pregătie să-l înlocuiască cu un stat parțial democratic autentic.

IV. Adversarii, respectiv sprijinitorii statelor democratic-autentice

Statele democratice au adversari puternici, de regulă, în statele nedemocratice și, mai ales, în statele totalitariste, în statele dictatoriale, dar și în unele state **pseudo-democratice**, despre care doar se pretinde că ar fi democratice, fiind chiar declarate, ca atare, de drept (adică prin lege, respectiv: de jure), dar, în realitate (adică de fapt, respectiv: de facto), fiind **state nedemocratice, în care doar se simulează existența democrației (prin afirmații oficiale și chiar printr-o anumită legiferare), dar nu se confirmă prin fapte și efecte societale corespunzătoare.**

Cauza principală a acestei adversități constă în teama unor state nedemocratice, sau pseudo-democratice, că dacă un stat ar reuși să devină democratic-autentic și să-și certifice realizarea acestei performanțe societale prin fapte corespunzătoare și indubitabile, atunci acel stat ar putea constitui un exemplu de urmat pentru alte state nedemocratice, sau pseudo-democratice, afectând interesele oligarhiei din acele state. Astfel, o parte determinantă a populațiilor acestor state nedemocratice, respectiv pseudo-democratice, nu s-ar mai complace în tolerarea situației acceptării statului nedemocratic, respectiv pseudo-democratic, în cauză, ci s-ar implica, în mod corespunzător, în vederea transformării respectivului stat într-un stat democratic-autentic, de fapt (sau măcar într-un stat parțial democratic-autentic), cu tragerea la răspundere și sancționarea corespunzătoare a persoanelor considerate vinovate de optarea pentru statul nedemocratic, sau, după caz, de degenerarea societală a statului în cauză, din stat democratic-autentic, de drept și de fapt, într-un stat pretins democratic-autentic, de drept, dar, de fapt, nedemocratic (**pseudo-democratic**).

Considerăm că**, în prezent, România, ca stat, se află în situația precizată anterior, adică, deși este declarată, prin actuala Constituție (Articolul 1, aliniatul 3), ca stat democratic, de drept, de fapt nu este nici măcar un stat parțial democratic-autentic, ci este un stat anarhic, nedemocratic, care există și funcționează din dorința și cu sprijinul și protecția clasei politico-partidice clientelare, aflată la guvernare, în perioada post-revoluționară.** Dovezi în acest sens sunt acuzațiile de corupție aduse de către instituții de stat de nivel federativ european (exemplu: Uniunea Europeană), precum și înființarea, la nivelul întregii țări, în cadrul unor instituții juridice (Parchet), a unor departamente speciale pentru investigarea juridică a stării de corupție cronică, și chiar acută[8;25;26] (exemplu: Direcția Națională Anticorupție: DNA), precum și pentru rețele de: „crimă organizată" (exemplu: Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism: DIICOT), în care sunt încadrați

procurori apparent special instruiți și pregătiți în acest scop, dar, în realitate, clientelari politico-partidic, care procedează la arestări intens mediatizate (mai ales prin televiziune), dar care, în fapt, încep doar, în majoritatea cazurilor, anchete, pe care apoi le tergiversează, sau le anulează, sau le fac ineficiente, în complicitate cu interesele structurilor clientelare politico-partidice din cadrul sistemului judecătoresc.

Puțin se cunoaște, la nivel oficial, în acest context, și referitor la rețelele de tip ocult și subversiv masonice, respectiv mafiote, internaționale, cu ramificații în rețele autohtone de tip masonic, respectiv mafiot, care exercită presiuni și influențe specifice, inclusiv asupra conducerii principalelor partide politice (foste, prezente sau viitoare, în situația de a fi implicate în guvernarea țării), cât și asupra principalilor conducători ai statului, și respectiv asupra conducerii unor alte structuri societale influente (exemple: etnice, religioase, sindicale ș.a.), pentru a le implica în susținerea și promovarea, cu prioritate, a unor interese clientelare, în detrimentul marii majorități a populației țării.

În contextul celor menționate anterior, mai trebuie adăugat faptul că, la nivel mondial, adică la nivelul Omenirii (concept generic prin care se definește întreaga populație a Lumii Planetare Fizice, în care suntem integrați existențial), s-au realizat și acționează, cu o perseverență și tenacitate pe care numai anumiți inițiați în Ezoterism o pot remarca, adevărate rețele, oculte și subversive, constituite pe baza unei colaborări și a unei cooperări corespunzătoare a principalelor organizații oculte și conspirate, de tip masonic, sau chiar mafiot, care au reușit, de-a lungul timpului, să-și dezvolte, fiecare, prin diferite metode, propriile rețele de acțiune directă, respectiv indirectă (ocultă), rețele care, la rândul lor, în timp, au ajuns să coopereze reciproc avantajos și să conlucreze pentru realizarea unor rețele mondiale (masonice, respectiv mafiote), prin care să se subjuge, într-un stat, intereselor oligarhiei plutocratice, interesele restului populației.

Astfel, **în prezent, s-au configurat câteva rețele masonice internaționale, de acest tip (exemple: Comisia Trilaterală, Grupul Bielderberg, ș.a.), care tind, în viitor, să se dezvolte spre o rețea masonică mondială (globală), asemănătoare unei pânze de păianjen, care a ajuns să acționeze cu o rapiditate și o eficiență înspăimântătoare** (pentru cei care o sesizează și îi studiază acțiunile întreprinse, precum și efectele societale aferente respectivelor acțiuni), **și între ale cărei obiective globale și fundamentale, prioritare, este inclusă și împiedicarea întemeierii, respectiv existenței unui stat democratic-autentic** (fie și numai parțial democratic-autentic), **respectiv**

împiedicarea întemeierii unor uniuni de state (denumite generic: federații – ca structuri statale federative) autentic-democratice (exemplu: Uniunea Europeană). **Dacă un stat democratic-autentic, respectiv o federație (uniune) de state democratic-autentice, ar reuși să se constituie, să reziste în timp și, sesizând existența respectivelor rețele masonice, oculte și subversive, să poată conștientiza deplin (la nivelul majorității populației, sau măcar la nivelul unor segmente populaționale nemajoritare, dar determinante societal) pericolul statal al înfăptuirii adevăratelor obiective, urmărite, la nivel mondial, de către respectivele rețele masonice, s-ar putea apăra mai bine și mai eficient față de agresiunea societală la care acele state, respectiv federații statale, care aspiră la a deveni democratic-autentice, sunt supuse, în prezent, de către rețelele masonice, subversive, în cauză.**[27;28;29;30;31;32;33;34]

Această problematică este suficient de complexă și de importantă pentru a face obiectul de studiu al unui domeniu complex de cercetare multidisciplinară, precum și domeniul de acțiune al unui sistem de apărare, multistatal, specific, pe care însă nu ne propunem și nici nu putem să-l abordăm corespunzător, ci doar să-i semnalăm necesitatea și importanța, în cadrul limitat și rezumativ al acestei lucrări.

Considerăm astfel imperios necesar să evidențiem, cât mai pregnant, această problematică, deoarece apreciem că **fără o cunoaștere și înțelegere corespunzătoare a acestui tip de agresiune, ocultă și subversivă, nu se poate percepe și nici înțelege modul în care s-a realizat și se realizează evoluția societală a Omenirii, la nivel mondial (global), în cadrul Lumii Planetare Fizice (LPF) în care existăm, pentru a se putea conștientiza, pe de o parte, dificultatea rezolvării acestei probleme, iar, pe de altă parte, pentru a identifica și a se aplica metodele și procedeele optime care trebuie utilizate în acest scop.** Aceste aspecte însă, din nenorocire, atât în trecut, cât și în prezent, nu au fost percepute și luate în considerare decât numai de un număr relativ restrâns de specialiști (inițiați) în aceste domenii. **Tot din nenorocire, mai trebuie precizat și că cei mai mulți dintre specialiștii menționați anterior, sunt deja integrați și acționează concret, mai mult sau mai puțin conștient, dar tocmai în cadrul și în folosul rețelelor mondiale, oculte și subversive, masonice, care au fost evidențiate anterior.**

V. Aspecte specific ezoterice, aferente agresiunii societale, respectiv civilizaționale oculte și subversive, de tip masonic, respectiv de tip extraplanetar[35;36;40]

Abrevieri frecvent utilizate în cadrul acestui capitol, precum și în capitolele următoare, ale lucrării:

APA - Astru Pitic Alb
Civ – civilizație
CivV; CV - civilizație virtuală
Gor – goriliană
L – loialistă; **NL** - neloialistă
LPI - Lume Planetară Inferioară (Infernală; Infern; Iad)
LPF - Lume Planetară Fizică
LPS - Lume Planetară Superioară (Paradisiacă; Rai; Eden)
CivD – civilizație democratică
CivND – civilizație nedemocratică
CivAD – civilizație antidemocratică
CivO – civilizație oligarhică
DEI - destin existențial individual
DEC - destin existențial colectiv
DECL - destin existențial colectiv lumesc
DECP - destin existențial colectiv planetar
DECA - destin existențial colectiv astral
DECConst - destin existențial colectiv constelațional
ACiv – agresiune civilizațională
Civ-ACiv – civilizație agresională civilizațional

CivEx – civilizație extraplanetară
BExistCivP – bază existențială civilizațională planetară
BExistCivEx - bază existențială civilizațională-extraplanetară
AExist – animator existențial; animare existențială
ProgExist – programator existențial; programare existențială
CivEx-ACiv – civilizație extraplanetară agresoare civilizațional
MCiv – mutant civilizațional
CivMCiv – civilizație mutantă civilizațional
GExistCiv – gestiune existențială civilizațională

CombEz – combatant ezoteric
ErZod - eră zodiacală
PG - poartă galactică
SFCCE - stat federativ, continental, constituțional, european
SCCM - stat confederativ, constituțional, mondial
SCCCE - stat confederativ, continental, constituțional, european
DA - democratic-autentic
ZGalZod - zonă galactică zodiacală
ZGalConst - zonă galactică constelațională

În contextul celor prezentate anterior, mai trebuie să se cunoască și faptul că cele mai importante țări, considerate din punctul de vedere al capacității militare, pe care o dețin (precum: SUA[37], Rusia, Israel[38], China ș.a.)[39], au investit consistent în domenii de cercetare specific ezoterice, precum și în aplicarea militară a rezultatelor obținute prin respectivele cercetări. Astfel, mai trebuie să se cunoască, în același context, că, **la nivel planetar, există baze existențiale civilizaționale planetare (BExistCivP), care aparțin unor Civilizații (Civ) extraplanetare (CivEx), a căror prezență se datorează tocmai faptului că Planeta noastră a fost realizată și aparține unei Civ cu specific fundamental democratic (CivD), constituind astfel și un important vector civilizațional (VCiv) al grupării de CivD (GCivD). Majoritatea BExistCivP la care ne-am referit anterior, au fost realizate și sunt populate cu reprezentanți ai unor CivEx, cu specific fundamental nedemocratic (CivND), denumite generic: oligarhice (CivO), dar care se manifestă însă și puternic agresional, din punct de vedere civilizațional (ACiv), denumite generic: Civ agresionale civilizațional (Civ-ACiv), împotriva CivD, constituind astfel: vectori civilizaționali anti-democratici (VCivAD)**. Vectorii civilizaționali menționați, care dispun de BExistP, la nivelul planetei noastre, sunt, de regulă, în legătură corespunzătoare și cu organizațiile oculte și subversive, de tip masonic, internaționale, precum și cu structuri de influență ocultă și subversivă, masonică, din țările exemplificate anterior, precum și din țările avute în vedere pentru a fi agresate civilizațional, în cadrul LPF, în care suntem integrați existențial.

Mai trebuie să se cunoască și faptul că, în perioada post-revoluționară, în România s-au făcut oficial demersuri de înființare a unui institut de cercetare ezoterică,[41] efectuându-se solicitări concrete, în acest scop, către doi dintre președinții țării (respectiv primul președinte, precum și cel actual), din partea unor reprezentanți ai unor grupări de inițiați în Ezoterism, interesați într-o

evoluție societală democratic-autentică a României, în conformitate cu aspirațiile Revoluției Române din decembrie 1989, și respectiv cu prevederile principiale fundamentale înscrise în Constituția actuală a României (Articolul 1, aliniatul 3, respectiv Articolul 40, aliniatul 4). Solicitările în cauză nu au fost însă luate corespunzător în considerare, în sensul că s-a confirmat luarea la cunoștință, dar, din câte cunoaștem, nu s-a întreprins nimic concret, în scopul precizat, adică de a utiliza cercetarea ezoterică inclusiv ca mijloc eficient de contracarare a agresiunii existențiale la care este supusă România, de către rețeaua ocultă și subversivă masonică mondială, precum și de către rețelele oculte și subversive masonice autohtone, arondate, la rândul lor, în mod specific (prin obedință), unor rețele oculte și subversive, de tip masonic, internaționale, componente, la rândul lor, ale unor rețele masonice mondiale, aferente.

Mai mult, ulterior efectuării demersurilor menționate anterior, solicitatorii au putut constata, cu probe corespunzătoare, că ambii președinți ai țării, cărora li s-au adresat, erau, de fapt, deja afiliați unor organizații oculte și subversive masonice internaționale, care și-au înființat „filiale" corespunzătoare și în România.[30;42]

Eșecul înregistrat în evoluția societală democratic-autentică a României, după Revoluția Română din decembrie 1989, ca de altfel și confiscarea Puterii în stat și deturnarea evoluției societale a României (adică: furtul și deturnarea revoluției în cauză, de către așa-numitul: Consiliu al Frontului Salvării Naționale - CFSN, s-au efectuat inclusiv datorită intervenției reprezentanților autohtoni ai rețelei oculte și subversive, masonice, mondiale, racolați și infiltrați, din timp, în mod corespunzător, la nivel societal, în România, (inclusiv în perspectiva unui asemenea scop), când, la nivel continental, se prefigura deja probabilitatea „dezghețării" societale a întregului bloc comunist-totalitar, est-european.

Chiar dacă pentru destul de mulți observatori societali ar părea încă neverosimil, la cele menționate anterior mai trebuie să adăugăm și faptul că, din câte cunoaștem, din cauza influenței CivAD, care dispuneau, la data declanșării Revoluției Române din decembrie 1989, de BExistCivP, au fost introduse, prin efectuarea unor modificări corespunzătoare de destin existențial individual (DEI), un număr corespunzător de persoane, ca „actori" principali și secundari, în cadrul Revoluției Române din decembrie 1989, atât la Timișoara, cât și la București, precum și în celelalte orașe cu rol important în cadrul respectivei revoluții, care, mai mult (exemplu: la București), sau mai puțin (exemplu: la Timișoara, Arad) conștient, s-au manifestat existențial ca niște „vectori" civilizaționali anti-democratici (VCivAD), **contribuind determinant la confiscarea revoluției (în sensul confiscării Puterii în stat, după căderea**

fostului regim-totalitar, la București, cu sprijinul determinant al unei părți din conducerea de atunci a Armatei, care a declanșat, în acest scop, cunoscuta înscenare, cinică și criminală, denumită generic: „atacul teroriștilor", rămasă neinvestigată corespunzător, până în prezent) și la deturnarea ulterioară a programului și chiar a idealurilor revoluției,[14;43] ajungându-se până la reînființarea unor partide antebelice, și, cu ajutorul acestora, până la organizarea unor acțiuni de solicitare publică a restaurației monarhice, precum și a condamnării generale a Comunismului, inclusiv ca doctrină politică societală, și nu doar ca mod de aplicare inadecvat: Comunism-totalitar (dictatorial).[44]

Față de multitudinea factorilor potrivnici care au acționat și acționează, inclusiv în prezent, pentru a împiedica consolidarea societală a statelor deocamdată aspirant democratic-autentice, dar care doresc să devină, în viitor, state democratic-autentice, dar totuși important este că sprijinitori există și acționează în mod corespunzător,[45;49;50] unii inclusiv la nivel ocult, specific masonic[46]. numărul de apărători, respectiv sprijinitori (susținători), după caz, în funcție de modul implicării, este, în prezent, descurajant de mic și, mai ales, de potent, pentru a-și aduce o contribuție determinantă la apărarea și promovarea societală a existenței și consolidării statelor democratic-autentice.

Analizând aspectele problemei enunțate anterior, inclusiv din punct de vedere ezoteric, am ajuns la concluzia că, **în România, trebuie să aibă loc inclusiv o „bătălie" ideologică, la nivel societal, având ca obiectiv scoaterea conceptului de stat democratic-autentic (precum și a altor concepte statale și politice, ca: stat național; Naționalism; stat popular; Popularism; stat liberal – stat capital; Capitalism; stat social; Socialism; stat comunal-comunist; Comunism; stat democratic; Democrație ș.a.), din sfera blamării și a utopiei, respectiv a falsității, în care au fost exilate de către ideologii societali care promovează nu doar superioritatea statului nedemocratic-oligarhic-plutocratic, ci, în multe cazuri, asociază promovarea acestei superiorități, cu combaterea, până la negare, a importanței statului democratic--autentic și chiar a posibilității acestuia de a exista și funcționa, în mod optim, ca, pornind de la acest mod de apreciere, să ajungă la „concluzia" că încercarea de a realiza un stat democratic-autentic ar conduce, de fapt, ca efect societal global, la distrugerea societală (prin implementarea de așa-zise: „utopii societale") a Omenirii, motiv pentru care, pentru anumite organizații masonice, oculte și subversive, a devenit necesară și prioritară: urgentarea instalării, la nivel mondial, a așa-zisei: „noi ordini mondiale"**[42;47] (**„novus ordo seclorum"**), inscripționată ostentativ inclusiv pe bancnota de 1$ SUA, pe care este reprezentat și simbolul ezoteric

societal al rețelei oculte și subversive masonice globale: piramidă cu vârful despărțit de bază, vârf care reprezintă oligarhia plutocratică (adică a oamenilor deosebit de bogați, fără a investiga însă dacă bogăția în cauză a fost dobândită legal sau în mod fraudulos și abuziv, ca în România), fiind prevăzut cu un ochi[27] (simbol ezoteric al cunoașterii ezoterice), rezervat însă doar componenților ierarhiei în cauză, în vreme ce trunchiul de piramidă reprezintă restul societății (fără oligarhie-plutocratică și fără simbolul ocular, cu semnificația ezoterică referitoare la faptul că baza societală a piramidei (trunchiul de piramidă) nu trebuie să beneficieze de accesul la cunoaștere ezoterică, ci trebuie înșelată și manipulată, în mod deliberat, mai ales prin intermediul ideologiilor ezoterice false, specific religioase), pentru a putea fi mai eficient stăpânită și subordonată, situație caracteristică civilizațiilor nedemocratice-oligarhice (CivNDO), și mai ales CivNDO-ACiv.

Prin extensia celor enunțate anterior, se ajunge la concluzia că, la rândul său, Planeta în a cărei LPF existăm, în prezent, are, la nivel universal (Univers), rolul de **„vector civilizațional planetar democratic" (VCivPD)**.

Criza societală datorată incapacității intelectualității democratic-autentice, de a impune, la nivel societal, implementarea ideologiei statale democratic-autentice, reclamată în multe ocazii (inclusiv în România, și inclusiv prin invocarea lichelismului intelectualist)[48], de către mai multe personalități democratic-autentice, constituie, de fapt, tot un efect caracteristic al implicării, oculte și subversive, a reprezentanților Grupării de civilizații nedemocratice, oligarhice, dar care se manifestă și ca civilizații anti-democratice, în sensul că sunt civilizații agresionale civilizațional împotriva CivD (GCivNDO-ACiv), care ne-au agresat și „cotropit" în special Lumea Planetară Fizică (LPF), încă cu mult timp în urmă, dar care și-au consolidat puternic poziția de: **cotropitori civilizaționali**, extrem de distructivi, abia în trecutul recent (în care au fost implicați, în cadrul LPF, și realizatorii autentici ai Revoluției Române din decembrie 1989, dar de partea grupării: GCivD, respectiv de partea Civilizației Goriliene Loialiste: Civ-Gor-L, care este băștinașă, la nivel planetar, și totodată este cea care a realizat, cu mult timp în urmă, Planeta în a cărei LPF suntem integrați existențial). Termenul: „loialistă" a fost introdus pentru a deosebi respectiva Civ băștinașă, de alte Civ, care au mai existat, în cadrul Planetei noastre, tot de tip Gorilian, dar care erau neloialiste (Civ-Gor-NL), în sensul că erau Civ mutante civilizațional (CivMCiv), rezultate prin agresarea și exorcizarea civilizațională masivă a unor părți (segmente) civilizaționale, din cadrul Civ-Gor-L, și organizate apoi existențial ca CivMCiv, de către acea Civ

extraplanetară, agresoare civilizațional (CivEx-ACiv), care a comis agresiunea civilizațională în cauză. Acest procedeu de agresiune civilizațională (ACiv) a fost și încă mai este folosit, inclusiv în cadrul Planetei în a cărei LPF existăm, pentru a realiza astfel CivMCiv ostile și agresionale civilizațional (ACiv) față de Civ băștinașă și realizatoare a unei Planete (cum este și cazul Planetei noastre), pentru a anihila ființial civilizațional respectiva Civ băștinașă și a o înlocui cu o CivMCiv nedemocratică (CivMCivND) și totodată antidemocratică (CivMCivAD), care să fie loială CivEx-ACiv în cauză, cu consecințe corespunzătoare asupra CivD băștinasă planetar și realizatoare a Planetei în cauză. Acest mod de ACiv a fost frecvent folosit și încă mai este, de către CivExND-ACiv, în scopul de a anihila civilizațional CivD și a le înlocui cu Civ asemănătoare, în mare parte, dar nedemocratice (CivND), sau chiar anti-democratice (CivAD).

Expozeul anterior a fost introdus pentru a pune în evidență, inclusiv cu motivații ezoterice, faptul că **în confruntarea dintre adversarii și sprijinitorii aplicării democrației autentice, în evoluția existențială a LPF, sunt implicate, în mod determinant, nu doar grupări de forțe și respectiv de influențe „autohtone" (lumești și planetare), ci și grupări de forțe și respectiv de influențe extralumești și extraplanetare, cunoscute însă, ca atare, numai de către un număr foarte restrâns de persoane, care dispun de o inițiere ezoterică minimală, necesară perceperii și înțelegerii acestor aspecte oculte și subversive.**

Mai trebuie precizat și că modul specific de acțiune, subversivă și distructivă, al forțelor adversare introducerii democrației autentice în modul de evoluție societală a țărilor din cadrul LPF, este cel indirect: conspirat (ocult), adică prin intermediul unor oameni, din cadrul LPF, care au aparținut cândva (ei sau înaintașii lor genealogici) Civ-Gor-L, dar care au fost puternic agresați civilizațional, până la obligarea animatorilor existențiali - AExist (denumiți popular: îngeri sau suflete, după caz) ai respectivilor oameni, să-i părăsească (adică să renunțe la animarea lor existențială, nemaiputând rezista la agresiunea civilizațională) și **să transforme astfel agresiunea energetică (cu energie gravitațională specifică Civ-ACiv) în exorcizare civilizațională (ExorCiv), adică soldată cu preluarea în „gestiune existențială civilizațională" - GExistCiv (programare, respectiv animare existențială) a omului exorcizat civilizațional**, la Civ căreia îi aparține ființa individuală superioară (FIS) care l-a preluat, după ACiv, în GExistCiv. Transformarea respectivă este destul de cunoscută (dar în nedeplină cunoștință de cauză), fiind denumită popular: **spălare de creier**, datorită efectelor specifice, provocate prin schimbarea, în timp, a personalității omului care a fost exorcizat civilizațional, atunci când se dorește, pe lângă

realizarea exorcizării civilizaționale - ExorCiv, și o asemenea transformare).

Ca urmare a ExorCiv a unui om fizic, prin schimbarea gestiunii sale existențiale civilizaționale (GExistCiv) a acestuia, în timp, i se modifică, de regulă, programele existențiale (ProgExist), precum și modul de animare existențială (AExist), astfel încât personalitatea omului în cauză poate fi modificată, în scopul dorit de către Civ-ACiv al cărei reprezentant l-a agresat și l-a ExorCiv, până la a-l transforma, din punct de vedere al personalității individuale, chiar într-un om opus, caracterial, față de omul care a fost, sau într-un handicapat psihic, respectiv fizic, respectiv fizic și psihic, sau pentru a-i provoca moartea fizică (printr-un accident, programat existențial în mod corespunzător, sau prin îndemn la sinucidere), sau i se poate provoca distrugerea trecutului său, în cadrul Civ căreia i-a aparținut, înainte de a fi supus ExorCiv (printr-un procedeu specific distructiv, cunoscut și sub denumirea peiorativă de: **„ciuruire”**, cu efect distructiv, regresiv temporar al memoriei sale), sau i se poate provoca chiar anihilarea ființială lumească (moarte fizică – în mod subit, sau prin provocarea unui accident, a unei boli ș.a.), sau chiar distrugerea matricii generice personale (caz în care omul în cauză nu mai poate fi recreat și nici readus în existență, ca identitate, într-o altă Lume, diferită și superioară față de LPF).

Prin ACiv și ExorCiv, un om fizic este transformat, de fapt, în: **mutant civilizațional** (**MCiv**) al civilizației agresoare civilizațional (Civ-ACiv), al cărei reprezentant l-a agresat (reprezentant care era deja și el un MCiv al Civ-ACiv în cauză, dar care a fost ExorCiv înainte, sau s-a născut dintr-un cuplu parental în care ambii părinți, sau doar părintele care a fost mai „puternic” energetic, în timpul procreerii, a fost și el MCiv al CivEx-ACiv în cauză).

Prin intermediul MCiv de care dispune o Civ-ACiv, în cadrul LPF, aceasta acționează în vederea promovării intereselor sale specifice. Modul de acțiune constă, de regulă, în plasarea, din timp, a unor MCiv în anumite instituții, organizații, asociații ș.a., care sunt apoi activați și transformați în factori ființiali de influență, respectiv de acțiune, respectiv de influență și acțiune (prin ProgExist și AExist corespunzătoare, adică prin GexistCiv corespunzătoare).

Mai trebuie precizat că factorii de influență, respectiv de acțiune, menționați anterior, constituie totodată și factori de observare, auzire și, în general, de percepție/constatare la nivel specific omenesc - a mediului în care aceștia există și activează, precum și a persoanelor de contact cu care aceștia interacționează, prin intermediul AExist, al fiecărui astfel de factor de influență,

respectiv de acțiune, care AExist este o FIS, corespunzător pregătită pentru activitatea pe care o desfășoară (putând fi un reprezentant al unei CivEx-ACiv, sau un fost MCiv fizic, care și-a încheiat existența, ca FIS (om) fizică, devenind astfel o FIS (respectiv MCiv) nefizică (rezident al Lumii Planetare Superioare - LPS, dar în cadrul unei BExistCivP, sau a unei alte Lumi, superioară nivelului LPS), și care, în calitate de AExist al unui MCiv fizic, are acces direct la toate organele de percepție (exemple: cele 5 simțuri ș.a.) ale respectivului MCiv, atunci când îl animează existențial, constituind astfel „**spionul perfect**" sau chiar „**agentul perfect**", dar indirect, ce poate fi descoperit (identificat) numai de către un inițiat corespunzător în Ezoterism, dar totodată dotat și cu anumite capacități ezoterice speciale și specifice (denumit generic: combatant ezoteric - CombEz), necesare în acest scop.

La rândul său, și MCiv fizic al unei CivEx-ACiv poate fi programat existențial astfel încât să devină un CombEz conștient (al CivEx-ACiv al cărei MCiv este), caz în care, de regulă, beneficiază de o formă de comunicare directă cu AExist al său (exemplu: prin telepatie), prin care este informat (mai mult sau mai puțin, respectiv mai corect sau mai eronat) în legătură cu rolul și misiunea de combatanță ezoterică pe care o îndeplinește[36;40;49].

Pentru a înțelege mai bine dimensiunea cognitivă fundamentală, precum și efectele și consecințele respectivei cunoașteri, reiterez că, de regulă, înainte de a se produce, în cadrul LPF, un eveniment societal de importanță deosebită, la nivel continental sau țaral, în care sunt implicate și interese specifice ale unor CivEx-ACiv, care dispun de BExistCivP, sunt infiltrați, din timp, în poziții societale corespunzătoare, factori de influență sau/și de acțiune, de tip MCiv fizici, aparținând CivEx-ACiv în cauză, sau unei alte CivEx-ACiv, de aceeași factură, cu care CivEx-ACiv în cauză cooperează, în scopuri reciproc avantajoase, pentru a influența, respectiv pentru a acționa în vederea apărării, respectiv a promovării intereselor CivEx-ACiv în cauză, în cadrul producerii evenimentului societal avut în vedere, o asemenea aplicație societală concretă constituind-o și Revoluția Română din decembrie 1989.

Mai reiterez, și în acest context, că după ce am devenit un inițiat corespunzător în Ezoterism, precum și un CombEz redutabil, m-am adresat oficial la doi foști președinți ai țării, din perioada post-revoluționară (adică lui Ion Iliescu – direct, respectiv lui Traian Băsescu – indirect, printr-o adresă oficială, prin poștă). Tot în mod indirect, prin poștă,m-am adresat și Secretariatului General al Guvernului țării, respectiv Parlamentului țării (atât Senatului, cât și Camerei Deputaților), respectiv Academiei Române, de la care am primit

însă răspuns, prin poștă, numai de la Secretariatul General al Guvernului, care m-a anunțat că a trimis solicitarea primită Președintelui țării). Am solicitat oficial, prin adresările trimise, în numele asociației: Mișcarea Civică „Mihai Eminescu", al cărei președinte sunt: **înființarea unui Institut de stat pentru cercetări ezoterice**, respectiv **realizarea unui Serviciu de pază și protecție ezoterică a celor mai importanți demnitari ai țării**[41], oferindu-mă să contribui personal, atât eu, cât și o parte dintre colaboratorii mei, care dispun de o inițiere ezoterică adecvată, iar unii chiar de o calificare combatantă ezoterică adecvată, și doresc să se implice corespunzător în realizarea obiectivelor menționate.

În prealabil, am descris și explicat, în cadrul adreselor trimise demnitarilor menționați, aspectele ezoterice legate de agresiunea și exorcizarea civilizațională a oamenilor fizici[41], cu efecte și consecințe corespunzătoare în transformarea celor agresați astfel în MCiv aparținând unor CivEx-ACiv (care dispun de BExistCivP proprii) și care sunt ostile intereselor fundamentale ale Civ-Gor-L, care este Civ băștinașă și realizatoare a Planetei în a cărei LPF suntem integrați existențial.

La solicitarea menționată nu am primit însă decât un răspuns formal, din partea unui reprezentant al Secretariatului General al Guvernului, precum și din partea unui consilier al Președintelui țării, neurmat de vreo invitație la o discuție mai amplă, sau de o ofertă de colaborare. Acest tip de răspuns nu m-a contrariat, deoarece cunoșteam, din investigațiile ezoterice efectuate, cât de dramatică este situația României, ca țară, în care, în lipsa unei protecții adecvate a principalilor demnitari ai țării, aproape toți respectivii demnitari, ca și majoritatea celorlalți demnitari importanți, de stat, erau, de fapt, MCiv ai unor CivEx-ACiv (care dispun de BExistCivP proprii, la nivelul LPS a Planetei în a cărei LPF suntem integrați existențial), MCiv care au fost transformați în factori de informare, respectiv de influență sau/și de acțiune, în promovarea intereselor specifice ale CivEx-ACiv, care sunt profund ostile (în calitate de CivAD) intereselor fundamentale ale Civ-Gor-L, ca CivD.

Prin investigări ezoterice sistematice, am mai putut constata că și marea majoritate a colaboratorilor oficiali, respectiv a membrilor de familie, respectiv a sprijinitorilor și apropiaților demnitarilor importanți (a căror situație existențială am investigat-o) era alcătuită tot din MCiv, aparținând aceleiași CivEx-ACiv, ca și demnitarul în cauză.

În contextul prezentat anterior, în ciuda faptului că afirmațiile mele, în legătură cu pericolul practicării nebenefice a Ezoterismului (denumit generic și popular: Ezoterism negru, sau: Magie neagră), au fost întâmpinate

cu neîncredere, ironie, peiorativ sau chiar insultativ și respectiv chiar acuzator, **am procedat la declanșarea unei campanii naționale și internaționale de „deșteptare" ezoterică a populației, prin organizarea sau participarea la dezbateri, respectiv conferințe, emisiuni de televiziune, editarea de publicații și, mai ales, a înființării unei publicații informatice, pe rețeaua Internet, cu denumirea: Misiunea Astrală „România" (la adresa: www.lorin-fortuna.ro)**, în care funcționează inclusiv un forum de dialog, pe teme civice, politice și ezoterice.

În același context, **am înființat un Centru privat de cercetări ezoterice, precum și un Centru de apărare împotriva agresiunilor civilizaționale asupra Lumii Planetare Fizice** (CAIAC-LPF), pe care le coordonez, de la înființarea lor și prin care, împreună cu colaboratorii mei, care colaborează în regim de voluntariat, facem ce putem și cât putem pentru a combate, mai ales pe cale ezoterică, influențele și acțiunile grupărilor de forțe oculte și subversive, care se opun evoluției existențiale democratic-autentice a statelor, din cadrul LPF, în general, respectiv împotriva grupărilor de forțe care se opun evoluției democratic-autentice a României, ca țară de mare importanță ezoterică (în contextul în care a fost selectată, de către Ierarhia Astrală abilitată, la începutul Erei zodiacale Nr.9, în curs, ca: Țară înainte mergătoare[36;40], în cadrul LPF, pentru Civ-Gor-L, băștinașă și realizatoare a Planetei în a cărei LPF suntem integrați existențial), în particular și în special.

Trebuie să se mai cunoască și să se conștientizeze, în mod corespunzător, de cât mai mulți oameni fizici, faptul că inclusiv actuala criză economică mondială, în general, cât și actuala criză societală, deosebit de gravă, în care se află România, în particular și în special, au drept cauze fundamentale și principale tocmai agresiunea civilizațională realizată, în mod indirect, la nivel societal, prin intermediul unor MCiv ai unor CivEx-ACiv, care dispun de BExistCivP proprii, în cadrul LPS a Planetei, în a cărei LPF suntem integrați existențial.

Mai trebuie să se cunoască și faptul că, **printr-o programare existențială (ProgExist) adecvată, MCiv utilizați ca factori de influență, respectiv de acțiune (de către CivEx-ACiv, care au agresat, respectiv care agresează, și în prezent, Civ-Gor-L), în cadrul LPF, sunt grupați masiv, de regulă, în cadrul religiilor internaționale actuale, care sunt nu doar false, ci și profund subversive, și care, prin consecințele existențiale extrem de nebenefice produse asupra practicanților respectivelor religii, le aduc atât acestora, cât și membrilor lor de familie, deosebit de grave prejudicii existențiale, prin**

limitarea drastică a libertății existențiale, pe care le-o provoacă, la nivel destinal, afectarea, în mod specific religios, a principiului ezoteric al liberului arbitru (exemple: prin ritualul de botez, respectiv de căsătorie, în cadrul Religiei Creștine ortodoxe, în care sunt declarați: „robi ai lui Dumnezeu", fără să fie conștienți de consecințele existențiale restricționiste, pe care le vor suporta, în viață, datorită acceptării, direct, sau indirect – prin nași, a unor asemenea subordonări personale). În același context, trebuie cunoscut și faptul că toate religiile internaționale actuale diferă, în principal, din punct de vedere ezoteric, între ele, prin faptul că fiecare dintre **aceste religii sunt organizate, la nivel existențial, ca ființe colective-organizaționale, de tip religios, de câte o CivEx-ACiv care dispune de BExistCivP proprie, în cadrul LPS a Planetei, în a cărei LPF suntem integrați existențial, iar toți practicanții religiei în cauză, după o anumită perioadă de practicare, sunt transformați, prin agresiune și exorcizare civilizațională (ExorCiv), în MCiv ai acelei CivEx-ACiv, care coordonează existențial, prin GExistCiv, acea religie, fenomen sprijinit oficial, în unele țări, renunțându-se astfel la statul laic, în favoarea statului semi-religios (între care și România), de către reprezentanți ai categoriei politico-partidice, inclusiv prin acordarea de fonduri publice (pentru construirea de biserici, capele ș.a.) pentru a beneficia, în schimb, de susținere electorală din partea clericilor religiilor în cauză.**[51]

Trebuie să se mai cunoască și faptul că **unii dintre MCiv, din cadrul LPF, care sunt utilizați ca factori de influență sau/și de acțiune, în favoarea CivEx-ACiv care dispun și de BExistCivP proprii, au dezvoltat și coordonează, prin GExistCiv, și organizații specifice, oculte și subversive, de tip masonic și specific religios (exemple: organizația Ordinul Cavalerilor de Malta, respectiv Ordinul Iezuiților, specifice Religiei Creștine catolice).**

Dintre organizațiile masonice (Masonerii) subversive, existente în prezent, reiterez și în acest context că **unele dintre acestea s-au grupat și în cadrul unor rețele masonice specifice, cu denumiri ocultate și, ca atare, înșelătoare (exemple: Grupul Bilderberg, Comisia Trilaterală ș.a.) și acționează, de mai multă vreme, în mod concertat, pentru a-și atinge scopul fundamental (denumit generic: instalarea noii ordini mondiale**, menționată anterior, adică: **dominarea mondială, printr-un regim de dictatură, nerecunoscută oficial, ba chiar mascată (ocultată), sub forma unei pseudo-democrații, instalată de către o grupare de plutocrați, îmbogățiți, în mare parte, în mod nelegal, fraudulos și abuziv, și care, în consecință, nutresc convingeri societale profund nedemocratice și acționează concret, subversiv**

și ocult, pentru a-și atinge scopul fundamental menționat), inclusiv prin organizarea de lovituri de stat, agresiuni armate, atentate sociale și chiar societale, respectiv personale (asasinate), precum și prin: comerț fraudulos și subversiv de produse dăunătoare (alimente artificiale, fructe și legume modificate genetic, obiecte confecționate din materiale puternic poluante și nedegradabile biologic, băuturi contrafăcute, alimente cu adaosuri toxice, țigări, droguri, medicamente și vaccinuri toxice, reziduuri toxice sau/și radioactive, sau respectiv prin împrumuturi bancare cu dobânzi mari, acte de corupție la nivel guvernamental ș.a.

Mai doresc să atrag atenția, din cele constatate personal, și asupra faptului că **anumiți MCiv nu sunt supuși, după ExorCiv, care s-a realizat asupra lor, unei schimbări de personalitate, de natură a da de bănuit, apropiaților lor, care este noua lor identitate civilizațională (ce poate fi depistată numai de către inițiați corespunzător în Ezoterism, pe baza analizei spectrale, a aurei energetice personale, respectiv a aurei bio-infor-energetice personale, efectuată cu privirea mentală – așa numitul „ochi al minții", sau cu ajutorul informațiilor furnizate de AExist al inițiatului în Ezoterism)**. Acești MCiv sunt astfel **conservați existențial**, din punct de vedere caracterial, pentru a putea fi însă utilizați, la nevoie, într-un mod mult mai eficient, în realizarea unor acțiuni subversive importante, pe care, de asemenea, de regulă, le înfăptuiesc, în mod inconștient, sau sunt utilizați ca MCiv „spioni", prin care AExist al lor poate afla ce se petrece în mediul ambiental în care se află respectivul MCiv.

VI. Metode specific ezoterice de apărare a statelor democratic-autentice

Cele expuse anterior probează **importanța fundamentală a realizării unui Centru (Institut) oficial de investigare ezoterică**, în care să fie angajați inițiați ezoterici și, mai ales, CombEz, aparținând Civ-Gor-L, **care să contribuie la identificarea și neutralizarea MCiv utilizați ca factori de influență sau/și de acțiune, la nivel societal, de către CivEx-ACiv ostile Civ-Gor-L, și infiltrați societal, ca înalți funcționari de stat, funcționari publici, candidați la alegeri ș.a.**

În contextul evocat anterior, se poate aprecia și faptul că **inițiații în Ezoterismul specific Civ-Gor-L și, mai ales, CombEz, care acționează ca oameni fizici, în cadrul LPF, de partea Civ-Gor-L, sunt și cei mai puternici apărători ai statelor democratice autentice, din cadrul Civ-Gor-L, fiind nu doar de dorit, ci și imperios necesar ca aceștia să fie folosiți, în mod oficial,**

la realizarea unor instituții de cercetări, respectiv la protejarea ezoterică a principalelor instituții de stat și a principalilor conducători ai statului respectiv, pentru aplicarea terapiei ezoterice (la nivel de ființe individuale, dar și la nivel de ființe colective, respectiv: străzi, piețe, parcuri, localități, districte, țări – terapie care, în domeniul fizic, nu are echivalent), respectiv la servicii de pază și de recuperare civilizațională a MCiv care mai pot fi recuperați civilizațional, precum și în alte domenii, în care doar aceşti oameni, pe baza calităților speciale de care aceştia dispun, pot acționa corespunzător, la un nivel nu doar eficient, ci și deosebit de performant.

În mod similar, reprezentanții CivEx-ACiv care dispun de BExistCivP proprii, în cadrul LPS, cât și MCiv ai lor, utilizați ca factori sociali, respectiv societali, de influență sau/și de acțiune, în cadrul LPF, în realizarea de agresiuni civilizaționale împotriva reprezentanților Civ-Gor-L, sunt și cei mai puternici adversari ai existenței și consolidării statelor, din cadrul LPF, care doresc să evolueze, din punct de vedere societal, spre democrația autentică.

Tot în categoria apărătorilor statelor democratic-autentice trebuie considerată a fi, în general, acea categorie populațională care dispune de o conștiință societală dominantă (cetățeni), comparativ cu acea categorie populațională care nu dispune de o asemenea conștiință societală dominantă, în schimb dispune de o conștiință individuală dominantă (indivizi, mancurți), care trebuie inclusă în categoria adversarilor statelor democratic-autentice. Creșterea numărului de cetățeni, în defavoarea celui de indivizi, trebuie să constituie o preocupare permanentă a conducerii unui stat democratic, pentru a asigura și astfel, printr-o educație adecvată, în spirit cetățenesc, a populației, stabilitatea acelui stat.[52]

În același context, trebuie să se cunoască și să se conștientizeze, în mod corespunzător, că, în conformitate cu Ezoterismul specific unei Civ, **atunci când se nasc, oamenii fizici beneficiază de o predestinare, în sensul că sunt deja orientați (într-o anumită măsură, ce poate fi mai mică, sau mai mare), prin aptitudini (înclinații) „native", de care dispun, spre realizarea performantă, respectiv neperformantă, a unor activități sociale, respectiv societale.**[36;40] Aceste caracteristici vocaționale trebuie depistate și urmărite, în evoluția lor, la oamenii fizici în cauză, de către specialiști în domeniu (ezoteriști, educatori, profesori ș.a.), în timpul educării și instruirii instituționalizate, de care vor avea parte, la nivel de: copii, adolescenți, tineri, adulți, pentru a li se putea pune în evidență și apoi în valoare vocațiile existențiale performante, respectiv neperformante, în vederea selecției lor ulterioare spre activități corespunzătoare,

pe care le pot îndeplini în mod eficient, sau chiar performant, sau în vederea evitării, în folosul societal, a selecției lor în îndeplinirea unor activități pentru care nu au vocație performantă.

Din punctul de vedere al specificului acestei lucrări, **interesează, mai ales, depistarea timpurie și orientarea corespunzătoare, în practicarea unor activități, a tinerilor cu vocație existențială socialistă, respectiv cu vocație existențială individualistă, de care trebuie să se țină cont la angajarea persoanelor ce urmează a presta activități instituționale publice, ținând cont că un om cu vocație dominant socialistă se adaptează mai bine și chiar performant la prestarea unei funcții cu specific public, comparativ cu un om cu vocație dominant individualistă, la care tentanția de a utiliza avantajele exercitării unei funcții publice, în scop personal, sau, în general, în scop clientelar, de grup, este mult mai mare decât la un om cu vocație dominant socialistă.**

În Ezoterism, cele două tipuri de oameni sunt caracterizați și într-un mod poate mai sugestiv, în sensul că **un om dominant individualist (denumit în limbajul politic și: liberal), este denumit generic: deștept și caracterizat de tendința de a conjuga dominant (sau chiar predominant) verbul: „a avea" (a poseda), în detrimentul verbului „a fi" (a se manifesta existențial), în timp ce un om dominant socialist (societalist – denumit generic: înțelept) se va comporta invers, cu consecințe sociale, respectiv societale, corespunzătoare și specifice.**

Între cele două categorii, menționate anterior, se situează tipul de om echilibrat (din punctul de vedere al conștiinței individualiste, respectiv socialiste), care poate fi avut în vedere pentru a fi utilizat, în ambele situații, dar într-un mod neperformant (și care, din punct de vedere ezoteric, este denumit generic: **inteligent**).

O atenție deosebită trebuie acordată, în același context, oamenilor predominant individualiști (denumiți, din punct de vede ezoteric, în mod generic: **vicleni, perfizi,** sau **meschini**), care, dacă sunt lăsați să ajungă în posturi publice importante, la nivel societal, prezintă riscul de a se transforma, în funcție de împrejurări, în conducători subversivi (exemple: masoni, profitori, escroci, mafioți, dictatori ș.a.), pe de o parte, precum și de a iniția, înființa, dezvolta și consolida rețele subversive de agresiune societală, prin care să-și poată satisface și promova mai eficient interesele caracteristice, precum și interesele specifice, de grup clientelar, pe de altă parte.

Față de cele expuse anterior, din punct de vedere ezoteric, **trebuie luată**

în considerare aplicarea și dezvoltarea unei strategii societale de protecție ezoterică, incluzând selecția ezoterică a conducătorilor importanți ai statului, în special, dar și a viitorilor funcționari publici, în general, astfel încât aceștia să fie reprezentanți ai Civ-Gor-L și nu MCiv ai unor CivEx-ACiv, care ne-au agresat Planeta, respectiv LPF în care suntem integrați existențial. Se ajunge astfel la **necesitatea înființării și funcționării corespunzătoare a unor instituții de selecție, protecție și verificare periodică a funcționarilor publici, inclusiv prin metode ezoterice, singurele în măsură să pună în evidență oamenii cu vocație existențială nebenefică, din punct de vedere societal** (pentru statele democratic-autentice), precum și să depisteze și să elimine din categoria societală a funcționarilor publici, pe acei oameni care sunt MCiv nativi (adică sunt rezultați din părinți care au fost, de asemenea, MCiv), sau care au devenit MCiv aparținând unor CivEx-ACiv, care dețin BExistCivP proprii, în cadrul LPS și acționează în vederea subminării intereselor fundamentale și principale ale Civ-Gor-L, precum și ale GCiv-Gor-L (alcătuită din 6 Civ de tip Civ-Gor-L, dar diferind între ele prin tipul de energie cromatică luminoasă utilizată: alb sau alb-deschis, respectiv prin tipul de bio-infor-energie, de bază, utilizată: de tip senzitiv, sau de tip gânditiv), în cadrul LPF, constituind astfel factori ființiali individuali, respectiv colectivi, care manifestă ostilitate și diverse forme de agresiune socială, respectiv societală, în cadrul statelor democratic-autentice, pentru a le submina funcționarea optimă și a le transforma, în timp, în state pseudo-democratice (în fapt nedemocratice, de tip: anarhic, respectiv oligarhic-plutocratic).

VII. Evoluția Uniunii Europene, ca posibil stat federativ continental constituțional european (SFCCE)[53;54;55]

Constituirea Uniunii Europene (UE) a început cu mai bine de jumătate de secol în urmă, prin constituirea unor instituții economice specifice, denumite generic: Comunități, în a căror înființare au fost implicate câteva țări importante europene, care, prin participarea lor la această inițiativă, de nivel continental, au devenit și țări promotoare ale unui proiect de stat federativ continental, proiect care a fost îndelung și intens dezbătut, în prealabil, la nivel diplomatic, deoarece avea atât susținători, cât și opozanți puternici, în cadrul statelor situate în centrul și vestul continentului Europa, în contextul în care estul și o parte din zona central-estică a continentului erau incluse în așa-numita grupare (Bloc, „Lagăr") de: „state socialiste", a căror înființare a fost determinată și forțată de către statul: Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste

(URSS, sau prescurtat: Uniunea Sovietică), și în care, după înființare, au mai fost forțate să se integreze, politic și economic, unele țări central și est-europene (între care și România, ca urmare a înțelegerilor perfectate la Ialta, de către conducătorii principalelor țări care au alcătuit coaliția militară denumită: "Antanta", care a învins în cadrul celui de-al doilea Război mondial, coaliția militară intitulată "Tripla Alianță").

Pentru a consolida integrarea, în cadrul respectivului bloc, a statelor avute în vedere, de către URSS, **s-au înființat două instituții de nivel continental, una economică: Consiliul de Ajutor Economic Reciproc (CAER), iar cealaltă militară, denumită generic: Tratatul de la Varșovia** (după numele tratatului care a stat la baza constituirii acestei instituții).

Constituirea Uniunii Europene (UE) în varianta preliminară, denumită: Comunitatea Europeană (CE), s-a realizat la inițiativa principală a două state vest-europene: Franța și Germania, între care Franța a avut inițiativa preliminară, când ministrul de externe, de atunci: Robert Schuman, a afirmat oficial, la: 9 mai 1950, în cadrul unei declarații (care ulterior a fost denumită generic: „**Declarația Schuman**" și **a fost considerată: actul oficial care a marcat lansarea inițiativei de constituire a CE**), că: „orice război între Franța și Germania" va deveni „nu numai de neconceput, ci imposibil din punct de vedere material".

Se poate deduce, în acest context, că inițiativa constituirii **CE a rezultat, de fapt, din dorința și inițiativa unor țări vest-europene de a realiza o structură de securitate complexă (economică, socială și militară), care să fie capabilă a contracara, pe de o parte, pericolul militar prezentat de către Blocul est-european, reprezentat, din punct de vedere economic, de instituția continentală: CAER, respectiv, din punct de vedere militar, de instituția continentală: Tratatul (Pactul) de la Varșovia, dar și pericolul pe care îl prezenta Statele Unite ale Americii (SUA), tot din punct de vedere politic, economic și militar, prin tendința de a domina și coordona evoluția țărilor vest-europene, în calitate de mare Putere mondială.**[37]

Ideea cooptării unor țări (care, din punct de vedere istoric, la nivel european, au dovedit vocația de a declanșa războaie, de mai mică sau mai mare amploare) în inițiativa constituirii unui stat federativ european, cu instituții puternice, de nivel continental, începând cu constituirea unor instituții de tip economic, sub denumirea generală de: Comunități (exemplu: **Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului – CECO, care a fost prima constituită, în anul 1950**) și-a dovedit, în timp, valoarea și a facilitat, ulterior, **declanșarea**

proiectului de constituire a unui stat federativ continental, alcătuit, inițial, din cele 6 state care s-au asociat pentru a înființa CECO (Franța, Germania, Belgia, Italia, Luxemburg, Olanda), care apoi au fost considerate: state fondatoare ale UE, prin participarea la constituirea Comunității Economice Europene (CEE), în condiții de participare, de pe poziții egale, fapt ce a întărit încrederea și coeziunea dintre țările fondatoare în cauză și, în consecință, stabilitatea structurii federative continentale, astfel create.

Tot Robert Schuman a mai declarat, în acest context, că **noua Comunitate va fi: „primul fundament concret al unei federații europene, care este indispensabilă pentru păstrarea păcii"**. Rolul fundamental al Franței și al Germaniei, în cadrul constituirii CECO, apoi în cadrul constituirii CEE și apoi a Comunității Europene (CE) - ca etape preliminare de constituire a Uniunii Europene (UE), a fost apreciat și recunoscut de către celelalte țări membre, care au aderat ulterior, până în prezent, astfel încât abordarea unei probleme importante, în cadrul UE, la nivel de ansamblu, începe, de regulă, și în prezent, cu o consultare prealabilă, în legătură cu problema în cauză, între Franța și Germania. La rândul său, Germania a fost și a rămas recunoscătoare Franței, pentru că, atunci când se afla într-o situație deosebit de dificilă, după încheierea celui de-al doilea Război mondial, Franța i-a oferit posibilitatea asumării unui rol fundamental în construirea unei noi politici de coabitare, cooperare, stabilitate și securitate, la nivel vest-european. Germania a considerat, mai târziu, necesar și/sau oportun să răspundă acestei încrederi chiar cu adoptarea, în anul 1992, a unui amendament la Legea de bază a Germaniei reunite (de tip constituțional), potrivit căruia participarea Germaniei la UE se va face conform unor principii federale.

Revenind la etapa CE, **trebuie semnalat și totodată remarcat, ca un neajuns fundamental, eșecul încercării de a constitui și o Comunitate a Apărării, datorită faptului că, în cadrul Adunării Naționale Franceze, nu s-a reușit ratificarea, în anul 1954, a Tratatului pentru o Comunitate Europeană a Apărării**. Acest neajuns trebuie considerat ca un obstacol deosebit de important în calea constituirii unui stat federativ continental, cu observația că, **datorită acestui eșec, CE și apoi UE au rămas și în prezent dependente, într-o măsură considerabilă, de alianța militară: Pactul Atlanticului de Nord (NATO), deci de SUA, care este principala contributoare, coordonatoare, dar și profitoare de pe urma existenței și funcționării acestei alianțe militare** (în condițiile absenței unei alianțe militare vest-europene). Tot datorită acestui eșec a fost împiedicată și afilierea CE și apoi a UE, ca stat federativ, continental, vest-

european, la Organizația Națiunilor Unite (ONU), care nu a acceptat afilierea, ca stat, a CE, respectiv UE, ci doar ca organizație internațională, continentală, vest-europeană.

În condițiile impunerii restricționărilor menționate anterior, CE, respectiv UE, s-au concentrat, în evoluția lor comună (considerându-se că CE include CEE, care există, în mod distinct, în cadrul CE, respectiv, ulterior, și în cadrul UE), în întărirea și extinderea Comunității Economice Europene (CEE), prin extinderea conceptului instituțional comercial (reprezentat prin conceptul denumit generic: **Piața Comună**, la toate bunurile comercializate (întărindu-se astfel evoluția spre o economie integrată), inclusiv în ceea ce privește producerea de bunuri, multe dintre bunurile realizate, în cadrul UE, purtând, în prezent, emblema: „**made in UE**".

După Robert Schuman, **alți doi reprezentanți francezi: Jean Monnet și Jaques Delors, au inițiat „pași" importanți către ținta federală a evoluției CE, respectiv UE. Italianul Altiero Spinelli a fost, de asemenea, un important promotor al tipului de federalism bazat pe o Constituție federală europeană**. S-au mai constituit, de asemenea, 3 instituții fundamentale: **Comisia Europeană, Parlamentul European și Curtea de Justiție Europeană**, dintre care Parlamentul European a adoptat un mod de alcătuire specific constituțional federalist.

VIII. Aspecte ezoterice specifice aferente statului federativ, continental, constituțional, european (SFCCE)

Și în acest context **consider nedeplină înțelegerea importanței constituirii statelor federative, continentale, constituționale (SFCCE), dacă nu se face apel și la Ezoterism**. Astfel, trebuie să se cunoască faptul că, atunci **când ajunge pe orbita solaritală fizică, o Planetă începe un ciclu evolutiv special și totodată fundamental pentru Civ băștinașă și realizatoare a Planetei în cauză, în sensul că, pe această orbită, la nivel planetar, se nasc încă două Lumi, pe lângă Lumea Planetară care a existat până atunci (care se numește, în cadrul acestei orbite: Lume Planetară Superioară - LPS), și anume: Lumea Planetară Fizică – LPF (denumită popular și Lume Pământeană), respectiv: Lumea Planetară Inferioară – LPI (denumită popular și: Lume Infernală, Infern, Iad)**[36]**.**

Mai întâi, se formează LPI, în domeniul frecvențial creaționist asociat miezului planetar (considerat din punctul de vedere specific al modelului fizic planetar). **Rolul LPI este acela de a transforma starea miezului planetar, din**

solidă (așa cum este în cazul celorlalte Planete ale Solarității, care evoluează existențial pe orbite solaritale nefizice), în lichidă-incandescentă, cu scopul de a încălzi întreg corpul planetar (până la extremitatea exterioară), astfel încât, în jurul Planetei, să se formeze un strat protector**, gazos, denumit generic: Atmosferă, care, prin existența sa, să realizeze un efect de "seră" asupra suprafeței exterioare planetare, în care se formează apoi, în timp, în mod specific: LPF, cu minerale, floră, faună și ființe superioare (individuale, respectiv colective), între care și ființele individuale superioare (FIS), denumite popular: oameni fizici (persoane fizice).** Ulterior vor apărea și primele ființe colective superioare (FCS) denumite și: FCS (persoane colective), alcătuite din FIS, în mai multe moduri, în funcție de tipul de organizare și tipul de relaționare a FIS, în cadrul FCS respective (exemple: FCS familiale, instituționale, organizaționale, respectiv populaționale, adică: locaționale, districtuale, țarale, continentale, lumești ș.a.).

Pentru fiecare Civ, atunci când este creată, se obișnuiește să se aleagă un animal generic (ca simbol animalier civilizațional) din cadrul faunei specifice acelei Civ, din al cărui trup, prin efectuarea, în timp a anumitor transformări, genetice se obține trupul fizic, tipic, al FIS generice a acelei Civ, adică a omului (persoanei individuale), care, în cazul Civ băștinașă și realizatoare a Planetei pe care ne aflăm, este: **gorila asiatică** (denumită popular, dar impropriu, și: „**omul yeti**"), **de unde și denumirea generică a Civ în cauză este: Civilizație Goriliană (Civ-Gor), căreia i se adaugă și atributul: loialistă (Civ-Gor-L),** pentru a o deosebi de alte Civ, asemănătoare, care s-au mai realizat, în diferite cazuri (considerate însă anormale), cu precizarea că respectivele Civ neloialiste (CivNL), au fost realizate de către CivEx-ACiv (care ne-au agresat Planeta), în mod special pentru a fi asemănătoare cu Civ băștinașă planetar, dar diferite ca specific civilizațional, fiind, de regulă, tot: Civ-ACiv îndreptate însă agresional-civilizațional (ACiv) tocmai împotriva Civ băștinașă planetar, în scopul de o agresa și exorciza civilizațional (ExorCiv), până la anihilare ființială civilizațională, și a o înlocui, la nivel planetar, cu o Civ mutantă civilizațional (Civ-MCiv), asemănătoare, în multe privințe, dar diferită, ca atitudine civilizațională (fiind agresoare și astfel neloialistă -NL) față de Civ băștinașă, din care a provenit prin ACiv și respectiv ExorCiv.

În acest context, trebuie să se cunoască faptul că, pe lângă Civ-Gor-L, în cadrul LPS a planetei noastre, mai există încă 4 Civ-Gor-NL, care sunt de fapt Civ-MCiv și care beneficiază (încă) de baze existențiale civilizaționale proprii, la nivel planetar (BExistCivP), fiind create prin ACiv, respectiv ExorCiv, a unor

segmente populaționale din cadrul Civ-Gor-L (inclusiv din cadrul LPF), în timp, de către următoarele CivEx-ACiv: CivEx Reptiliană Șerpiliană, CivEx Reptiliană Balauriană, CivEx Arahnidică Tarantulară și CivEx Reptiliană Iguaniferă (care, la rândul lor, beneficiază încă de BExistCivP proprii, în cadrul LPS a planetei noastre), cu precizarea că respectivele Civ-Gor-NL nu doar că au fost create, ca Civ-MCiv, de către CivEx-ACiv menționate anterior, dar sunt și Civ aflate în situația de a fi în "gestiune" existențială (GExist), adică în programare existențială (ProgExist) și animare existențială (AExist), de către CivEx-ACiv care le-au creat, respectiv de către alte CivEx-ACiv, care le-au preluat, ulterior, în GExist, în condițiile în care CivEX-ACiv care le-au creat, au fost, între timp, anihilate ființial civilizațional.

Mai trebuie să se știe că, în cadrul LPF, apariția omului se produce treptat din punct de vedere evolutiv, de la stadiul animalier la un stadiu interimar (denumit popular: hominid) și până la stadiul de om (persoană) deplin(ă), în mod succesiv, **pe parcursul mai multor vieți ale unor FIS de tip om, implicate în această evoluție și aflate în relație genealogică succesivă. Odată cu apariția mai multor FIS (considerate deplin formate, ca om), se trece la faza de naștere a FCS omenești, prin asocieri existențiale corespunzătoare a FIS de tip om care există deja, de sex masculin, respectiv feminin (exemple: FCS de tip: familie, neam, gintă, locaționale, organizaționale, ș.a.).**

Astfel, în cadrul LPF, se vor naște și se vor succeda apoi, temporal, un număr corespunzător de generații succesive de persoane individuale, care au comun faptul că s-au născut pentru a evolua existențial în cadrul unor acelorași FCS, cât și faptul că s-au născut în același an calendaristic, **specific LPF, până la încetarea existenței LPF, cu rolul de a participa la evoluția existențială a FIS în cauză și, prin aceasta, la transformarea LPF, mai ales ca mediu social, respectiv societal (adică prin apariția și dezvoltarea corespunzătoare a FCS de tip social, respectiv societal), care, la rândul lor, vor contribui corespunzător la dezvoltarea individuală a FIS de tip oameni.**

Acest proces evolutiv se va extinde treptat la nivelul ansamblului întregii LPF, pe întreaga durată de existență temporală a LPF, trebuind să se mai știe și să se conștientizeze corespunzător faptul că **evoluția existențială a fiecărei FIS, respectiv a fiecărei FCS (care au existat, există și vor exista, alcătuind FCS populațională globală, denumită generic: Omenire Fizică, cu o durată maximă de existență de aproximativ 9.000 ani fizici), este urmărită, inclusiv din punctul de vedere al performanței sale existențiale, de către o Ierarhie abilitată, care este Instituția Demiurgică Planetară, în vederea unei posibile**

selecţii (denumită popular: mântuire), pentru a-şi continua existenţa în cadrul LPS, sau chiar într-o Lume de nivel superior faţă de LPS, după încetarea existenţei acelei FIS, respectiv FCS, în cadrul LPF. Continuarea existenţei, într-o altă Lume, este însă asociată şi unei schimbări de trup lumesc fizic, cu un alt trup lumesc, specific Lumii în care a fost selectată să existe, şi în care se implementează baza informaţională identitară (BII), specifică FIS, respectiv FCS în cauză, prelevată din cadrul trupului lumesc fizic, înainte de încetarea existenţei fizice (de regulă prin moarte fizică, ce include moartea trupului lumesc fizic). BII se numeşte generic: trup informatic (TrInf) şi va însoţi o FIS, respectiv o FCS, în evoluţia sa existenţială, inclusiv prin alte Lumi dacă se va realiza o asemenea evoluţie, până la anihilarea fiinţială a acelei FIS, respectiv FCS. **În cadrul modelului informatic însă (care este, de fapt, "adevăratul model ezoteric"), TrInf este considerat ca o unitate de memorie specifică, ca funcţie, pentru o FIS, respectiv o FCS, care, la rândul lor, sunt considerate tot ca structuri informatice specifice, de tip fiinţial, individual, respectiv colectiv, şi situate existenţial tot în amplasamente specific informatice (unităţi specifice de memorare - memorii).**

Sfârşitul existenţei unei Omeniri, în cadrul LPF (conform modelului existenţial fizic), se realizează, de regulă, prin intermediul implementării unei variante de destin existenţial colectiv lumesc (DECL), de tip catastrofic, cunoscut sub denumirea populară de: destin apocaliptic, sau: Apocalipsă. Un astfel de DECL urmează a fi implementat, în curând, şi pentru Omenirea Fizică Nr.6 (OF-6), în care suntem integraţi existenţial, şi, din câte cunosc, inclusiv în cadrul anului calendaristic gregorian, în curs, cu efect final, însă (anihilarea LPF), abia la sfârşitul anului 2012 (în data: 20.12.2012, astfel încât ultima zi a LPF ar urma să fie ziua de: 19.12.2012). **Conform modelului informatic, sfârşitul existenţei unei FIS, respectiv al unei FCS, respectiv al unei Omeniri, în cadrul LPF, se realizează sub forma unei "ştergeri" (setări informatice) a unităţii de memorie aferentă acelei FIS, respectiv acelei FCS.**

Mai trebuie să se cunoască şi că, **pe parcursul evoluţiei existenţiale a unei Planete, în cadrul orbitei solaritale fizice (care, din câte cunosc, durează aproximativ 60.000 ani fizici), în cadrul LPF sunt prevăzute să se nască, să evolueze existenţial şi apoi să fie anihilate fiinţial, cu o durată de viaţă de aproximativ 10.000 de ani fizici, fiecare, 6 LPF distincte (ca „decor" teritorial), care vor constitui, fiecare, mediul de evoluţie existenţială a câte unei Omeniri Fizice (OF), existând astfel şi 6 OF, aferente celor 6 LPF, care vor evolua succesiv, cu o schimbare corespunzătoare de decor fizic, între**

sfârșitul uneia și începutul celei următoare (fenomen cunoscut, în anumite ideologii religioase și exprimat generic, popular, prin sintagma: „Cer nou și Pământ nou"). Referitor la evoluția CV-Gor-L, în cadrul LPF, trebuie să se cunoască faptul că **actuala LPF, în care evoluăm existențial, este LPF Nr. 6 (LPF-6), iar OF aferentă este OF Nr. 6 (OF-6).**

În conformitate cu cele precizate anterior, referitor la principiul selecției („mântuirii") FIS, respectiv FCS, fizice, pentru a-și continua existența în cadrul unei Lumi de nivel superior (de regulă LPS), după încetarea existenței lor, în cadrul LPF, trebuie să se știe că, pentru fiecare LPF (dintre cele 6, câte pot exista), se deschide câte o Bază Existențială aferentă, în cadrul LPS (BExist-LP-1-6, denumită generic, popular: „Cer"), în care vor evolua existențial acele FIS, respectiv acele FCS, care au fost selectate („mântuite"), pe baza performanței lor existențiale, din cadrul OF-1-6, în cauză, cărora le va fi asociat și numărul OF, din care provin (de unde și informația specific religioasă că, în cadrul LPS, există mai multe: „Ceruri").

În acest context, consider că trebuie prezentată și situația dramatică în care se află, în prezent, CV-Gor-L, la nivel planetar, făcând totodată cunoscut faptul că, din câte cunosc, dintre cele 6 Baze existențiale – Bexist-LPF („Ceruri"), aferente celor 6 LPF, respectiv celor 6 OF, care au existat, în cadrul LPF a Planetei în care suntem integrați existențial (LPF-6, respectiv OF-6, fiind încă în curs), mai există doar BExist-LPF-6 („Cer-6"), deoarece celelalte 5 au fost anihilate ființial, de către anumite CivEx-ACiv care ne-au agresat civilizațional (ACiv), în timp, Planeta, atât la nivelul LPF, cât, mai ales, la nivelul LPS.

Tot în acest context, **referitor la nivelul LPF-6 și al OF-6, trebuie precizat că a avut și încă mai are loc o „bătălie" civilizațională dramatică, între reprezentanții CivEx-ACiv care dispun de BExistCivP proprii, în cadrul LPS (pentru a împiedica realizarea unei performațe existențiale corespunzătoare, de către CV-Gor-L, în cadrul LPF, care să permită validarea, măcar parțială, a OF-6, performanță care, la rândul său, să permită menținerea, în existență, a BExist-LPF-6, condiție care, conform reglementărilor specific ezoterice, prevăzute pentru existența unei Civ, este imperativ necesară și pentru existența ființială, civilizațională, a CV-Gor-L. Existența ființială civilizațională la care se face referință (cu privire la CV-Gor-L), se referă atât la nivelul Planetei pe care ne aflăm (a cărei denumire actuală și totodată definitivă este: „Eminesciana"), cât și la nivelul celorlate Lumi, de nivel superior, în care CV-Gor-L dispune de BExistCiv aferente.** Numele Planetei noastre (fost "Tera"), după numele

primului Demiurg Planetar (DP): Teros, care însă, din câte cunosc, a trădat CV-Gor-L, fiind destituit din funcția de DP pentru trădarea în cauză și urmând a fi judecat și condamnat (la puțină vreme după confiscarea și deturnarea Revoluției Române din decembrie 1989), acțiuni care însă nu au mai avut loc, deoarece, în situația în care ajunsese, Teros a preferat să părăsească CV-Gor-L și să se refugieze în cadrul CV-Gor-NL-CivMCiv a CV-Reptiliană-Șerpiliană (denumită și: „Luciferică", după numele unui fiu al lui Teros: Lucifer, care a trădat primul CV-Gor-L), împreună cu o parte a familiei sale. Când a trădat Teros, acesta s-a refugiat în cadrul CV "Luciferice", împreună cu cea mai mare parte a familiei sale, dintre care consider că trebuie remarcat, în mod special **fiul său principal: Hristos, pe care, inclusiv în prezent, în necunoștință de cauză, Religia Creștină ortodoxă îl consideră a fi „Dumnezeu".** Datorită celor precizate anterior, după schimbarea mai multor nume, derivate din numele unor foști Demiurgi Planetari (DP) Interimari (DPInt), Demiurgul Civilizațional Interimar (DCivInt) actual al CV-Gor-L a hotărât (cu aprobarea și a celorlalți Demiurgi ai BExist, de nivel structural superior celui planetar, ale CV-Gor-L) ca numele Planetei să devină și să rămână, definitiv, pe tot restul duratei sale de existență: **Planeta Eminesciana** (PE).

Referitor la Lucifer, menționez că, din câte cunosc, în cadrul Religiei Iudaiste, personajul în cauză a fost denumit: Adam, iar partenera sa principală: Pandora, a fost denumită: Eva, și că adepții Religiei Iudaiste, în timp, au reușit să asimileze pe adepții Religiei Evreiești (ultimii adepți ai Religiei Evreiești fiind cunoscuți sub denumirea de: Esenieni, și având ca mari personalități pe: Menahem Esenianul și pe fiul său: Iosua, cunoscut și sub denumirea de: Isus), astfel încât Poporul Evreu a fost transformat, prin agresiune și exorcizare civilizațională (realizată de către CV Reptiliană-Șerpiliană, care ne-a agresat Planeta în trecutul îndepărtat (la începutul OF Nr. 3), la nivel de FCS de tip popor, în Poporul Iudeu. În acest mod, prin agresiunea și exorcizarea inițială a unei Ginte (Semințe) din cadrul Poporului Evreu (Ginta-Semința lui Iuda), menționată în cadrul Vechiului Testament ca una dintre cele 12 Seminții componente, această Semințe, la rândul său a asimilat, ulterior, în mod forțat, celelalte 11 Seminții (prin ACiv și ExorCiv) și astfel a asimilat întregul Popor Evreu, transformându-l, după asimilarea ultimei Ginte-Seminții (a Esenienilor) în FCS-popor de tip mutant civilizațional (FCS-MCiv), preluat în GExistCiv de către CV-Reptiliană-Șerpiliană. De aici și mitul șarpelui amăgitor, mai întâi al Evei, apoi al lui Adam și apoi a Seminției lui Iuda, mit considerat fundamental și totodată generic al Religiei Iudaiste, care a înlocuit astfel Religia

Evreiască)la fel cum Semința lui Iuda a asimilat celelalte Seminții ale Poporului Evreu), asimilând și transformând astfel Poporul Evreu în Poporul Iudeu. După asimilarea forțată a ultimei seminții (Esenianâ), a cărei rezistență a fost condusă de către Menahem-Esenianul (conform unor scrieri specifice, existente în ansamblul manuscriselor de la Qumram), urmat de fiul său Iosua (Isus), până la anihilarea ființială (prin moarte fizică) a acestora, de către agresorii iudei. **Numele personalității: Mihai Eminescu, care a existat în cadrul OF-6, a fost selectat pentru a denumi, în mod corespunzător, și numele Planetei, deoarece această personalitate românească a fost, anterior, selectată, chiar de către fostul DP: Teros, ca fiind Vectorul ezoteric civilizațional fundamental, al OF-6, în cadrul Erei Zodiacale (ErZod) Nr.8, anterioară ErZod Nr.9, în curs,** care a început în data de 20 decembrie 1989, începutul noii ErZod fiind marcat evenimențial, societal, în cadrul LPF, de producerea evenimentului societal: Revoluția Română din decembrie 1989. Acest eveniment societal a fost selectat, de asemenea, tot de către fostul DP: Teros, fiind apreciat ca evenimentul societal cel mai important, produs în cadrul LPF-6, în perioada de tranziție temporală dintre ErZod Nr. 8 și respectiv Nr. 9 și, în consecință (potrivit unei tradiții existente în cadrul CV-Gor-L) utilizat ca factor temporal datal de separare între cele două ErZod, data: 20 decembrie 1989 fiind astfel considerată ca dată calendaristică, de început, a ErZod Nr.9, în curs (și totodată ca dată de început a Calendarului Ezoteric, lumesc, fizic, de tip hexadal), iar data: 19 decembrie 1989, ca dată de sfârșit a ErZod Nr. 8.

Trebuie astfel să se știe și să se conștientizeze în mod corespunzător că, **dacă până la anihilarea actualei LPF-6 (prevăzută a se realiza la sfârșitul anului 2012), nu se va putea realiza, în cadrul LPF-6, respectiv în cadrul OF-6, performanța societală considerată minimală, de constituire și funcționare, pe o perioadă de minimum 3 zodii** (o zodie - specifică, ca unitate calendaristică pentru Calendarul ezoteric hexadal, aferent LPF, fiind echivalentă cu aproximativ 2 luni calendaristice gregoriene), **a cel puțin unui stat (unitar sau federativ) democratic-autentic, în cadrul unui continent, atunci OF-6 nu va fi validată, ca OF, iar BExist-LPF-6, aferentă CV-Gor-L, va fi anihilată, împreună cu celelalte BExistCiv, aferente CV-Gor-L, existente în celelalte Lumi, de nivel superior LPS, acțiuni care, în ansamblu, vor echivala cu anihilarea: ființială civilizațională a CV-Gor-L.**

Trebuie să se mai știe că **această situație dramatică, pentru CV-Gor-L, s-a creat din dorința aprigă, de răzbunare, a mai multor Civ anti-democratice (CivAD) și totodată agresoare civilizațional (CivAD-ACiv), pentru rolul**

fundamental, ("vârf de lance" civilizațional) pe care CV-Gor-L l-a avut în câștigarea „bătăliei" civilizaționale, denumită generic: „Transformarea democratică fundamentală a Integralei Nr.4 de Civilizații Virtuale a Civilizației Creatoare Inițiale Absolute Tutelare" (în care suntem integrați existențial, ca Civ de tip: Civ virtuală:CV, așa cum sunt, de fapt, și toate celelalte Civ – CV care mai există în cadrul Integ Nr 4 – CV – CCIA respective), **transformare care a fost finalizată, și se află, în prezent, în curs de consolidare**, în cadrul confruntării pentru realizarea transformării realizate, toate CivAD-ACiv care s-au situat de partea adversarilor civilizaționali ai transformării în cauză, au fost anihilate ființial civilizațional, dintre care, însă, mai există încă, în prezent, reprezentanți ai unor CivAD-ACiv, rezidenți în cadrul unor BExistCivP (cum este și cazul LPS a Planetei noastre).

Pentru a contracara politica distructivă, promovată de către reprezentanții CivAD-ACiv care au fost anihilate ființial civilizațional, dar mai există încă, în cadrul unor BExistCivP, la nivelul LPS a Planetei noastre, Ierarhia Demiurgică Civilizațională (IDCiv) a CV-Gor-L a procedat la inițierea unui proces de creare a unei Grupări civilizaționale de tip Gorilian (GCV-Gor-L), alcătuită din 6 CV de tip: Gor-L, care diferă însă, între ele, prin tipul cromatic de energie luminoasă fundamentală (alb, respectiv alb-deschis), precum și prin tipul bio-infor-energiei de bază, specifică FIS, utilizată pentru fiecare tip de CV-Gor-L, componentă a GCV-Gor-L (respectiv sexuală-1, respectiv mirositoare-2, respectiv gustativă-3, respectiv informațională-4, respectiv auditivă-5, respectiv vizuală-6).

Această politică s-a dovedit a fi salvatoare, în situația dramatică în care s-a aflat, o anumită perioadă temporală, CV-Gor-L inițială (CV-Gor1-L), în sensul că, chiar dacă, ca urmare a agresiunii civilizaționale în cauză (ACiv), s-ar fi reușit anihilarea ființială civilizațională a CV-Gor1-L, băștinașă planetar și realizatoare a PE, dar măcar o altă CV, componentă a GCV-Gor-L, ar fi continuat să existe (situație nu doar posibilă, ci și probabilă, în contextul existent, în trecutul recent, în cadrul Planetei noastre), această componentă civilizațională a GCV-Gor-L (în calitate de urmașă genealogică a CV-Gor1-L), în conformitate cu reglementările ezoterice existente, referitoare la Civ, ar fi putut recrea, în timp, și celelalte componente ființiale, civilizaționale, în cazul în care acestea ar fi fost anihilate ființial civilizațional.

Pentru a evidenția legătura dintre expozeul specific ezoteric, menționat anterior, și titlul capitolului, din cadrul prezentei lucrări, în care a fost introdus acest expozeu, fac cunoscut că: constituirea și funcționarea

unui stat democratic-autentic, sau a unui stat federativ democratic-autentic, la nivel continental, reprezintă tocmai obiective societale, minimale, cu efect ezoteric corespunzător în aprecierea performanței existențiale a CV-Gor1-L, în cadrul LPF-6, respectiv în cadrul OF-6, performanța societală maximă fiind aceea a constituirii unui stat confederativ, mondial, democratic-autentic (SCM-DA), alcătuit din state federative, continentale, democratic-autentice (SFC-DA), alcătuite, la rândul lor, din state unitare, sau federative, democratic-autentice (SU-DA, SF-DA), la nivelul continentelor în cauză. Acest obiectiv este cunoscut și redat în cadrul unor ideologii specific religioase, sub anumite denumiri (exemplu: **proiectul denumit generic popular: „o turmă și un păstor", în cadrul Religiei Creștine, echivalent societal cu: „un singur stat, la nivel mondial, cu un singur conducător suprem"**).

Revenind la UE, menționez că despre modul de evoluție a CECO, respectiv a CEE, respectiv a CE, respectiv a UE, pot fi reliefate încă multe alte aspecte importante, sau doar interesante, dar nu și în cuprinsul prezentei lucrări (și așa, mult prea încărcată, deja, din punct de vedere informațional), **cuprins intenționat inițial a fi limitat doar la o analiză cantitativă și calitativă, succintă, a problemelor cu specific constituțional, dar și cu specific ezoteric, din perspectiva ca UE să devină un stat federativ constituțional, continental, european (SFCCE) și să fie recunoscut astfel, de către organizațiile internaționale și mondiale abilitate a aprecia o asemenea situație și a-i conferi legimitatea necesară (exemplu: ONU).**

Mă rezum, de aceea, în acest context, doar la a mai consemna importanța următoarelor evenimente care au constituit totodată și etape semnificative în evoluția CE, spre UE, respectiv spre un SFCCE:

1. Înființarea Comitetului de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei (1955, avându-l ca inițiator principal pe Jean Monnet).

2. Intrarea în Comunitate (1 ianuarie 1973) a Marii Britanii, Danemarcei și Irlandei, cu mențiunea că Norvegia, care, la nivel de conducere, a intenționat să adere, nu a mai aderat, deoarece populația acestei țări a respins, prin referendum, aderarea.

3. Desemnarea Parlamentului European, prin alegeri parlamentare Europene (1979).

4. Intrarea Greciei în CEE, în 1981.

5. Intrarea Portugaliei și Spaniei în CEE, în 1986.

6. Înființarea Consiliului European al Șefilor de Stat și de Guvern.

7. Adoptarea Actului Unic European (1987), care prevedea finalizarea

pieței Unice, până în 1992, care a atribuit, însă, CEE și competențe în materie de: mediu, cercetare, dezvoltare tehnologică, politici sociale privind forța de muncă și cooperare în privința politicii externe.

Mai trebuie remarcat că **evenimentele europene din anul 1989 au constituit un șoc puternic și pentru CE, între altele și pentru că au deschis perspectiva lărgirii, spre est, a CE, precum și pentru că au făcut posibilă unificarea Germaniei.**

Trebuie să se știe astfel că, în cadrul CE, s-a ajuns la realizarea unui „troc" politic, demn de exemplificat, și anume: sprijin internațional oferit pentru unificarea Germaniei (din partea membrilor CE care erau adepții proiectului introducerii monedei unice, în cadrul UE), în schimbul acceptării și sprijinirii realizării acestui proiect, de introducere a monedei europene unice (Euro), de către Germania, a cărei populație, în majoritatea sa, era potrivinică proiectului în cauză, dorind să păstreze, pe mai departe, moneda națională (marca) care, la acea vreme, era deosebit de puternică, la nivel european. Helmuth Kohl, care era, atunci, Cancelar al Germaniei, a reușit, astfel (prin acest „troc" politic), să-și asigure sprijinul popular al germanilor pentru acceptarea proiectului „monedei unice", la nivelul CE, într-un context în care, până atunci, o mare parte dintre germani erau refractari, iar mulți chiar opoziționiști față de adoptarea respectivului proiect. Despre proiectul introducerii monedei europene, și unice, mulți germani considerau, pe atunci, că dacă ar fi fost adoptat, ar fi contribuit semnificativ la scăderea nivelului de trai al germanilor, iar, pe de altă parte, Germania, ca membră a grupului celor 6 țări fondatoare a CECO, beneficia, în această calitate, de dreptul de veto, în adoptarea unor hotărari cu care nu ar fi fost de acord.

A urmat apoi: **Tratatul de la Maastricht** (semnat în februarie 1992 și intrat în vigoare începând cu noiembrie 1993), acceptat destul de greu, ca urmare a opoziției și respectiv obiecțiilor unor țări membre (exemplu: Danemarca a avut nevoie de organizarea a două referendumuri, dintre care primul a respins tratatul, iar cel de-al doilea l-a aprobat, dar numai după ce s-au realizat, în prealabil, anumite modificări, la tratat). **Prin adoptarea acestui tratat, s-a introdus moneda unică: Euro (începând cu 1 ianuarie 2002), s-a înființat Banca Centrală Europeană, transformându-se astfel Uniunea Economică în Uniune Economică și Monetară Europeană (UEME), după ce, în prealabil, s-a înființat: Institutul Monetar European, în 1994, și s-a sporit puterea Parlamentului European, față de Comisia Europeană, astfel încât s-au consolidat bazele care au condus la dezvoltarea și transformarea CE în UE.** Pe

de altă parte, considerându-se că, **prin Tratatul de la Maastricht, nu s-a putut merge destul de departe (aşa cum au dorit promotorii transformării, cu acest prilej, a UE, în stat federativ european), în cadrul acestui tratat s-a introdus şi o prevedere ca tratatul în cauză să fie , ulterior, completat prin intermediul unui alt tratat: Tratatul de la Amsterdam, al cărui scop era acela de a eficientiza şi mai mult UE şi a o face mai democratică. Tratatul de la Amsterdam a fost semnat în 1997 şi a intrat în vigoare în 1999.** Au urmat: aderarea la UE a Austriei, Finlandei şi Suediei, în ianuarie 1995, iar **ulterior, ca urmare a aprobării Tratatului de la Nisa (26 februarie 2001, intrat în vigoare la 1 februarie 2003), privind reforma instituţiilor europene, în vederea extinderii UE, a urmat aderarea "primului val" al ţărilor selectate, în acest scop, dintre ţările provenite din fostul bloc comunist-totalitar**: Cehia, Estonia, Ungaria, Polonia, Slovenia, Letonia, Lituania, şi respectiv Cipru şi Malta (**cu începere de la 1 mai 2004), iar, pentru al doilea val, au fost nominalizate, pentru aderare, Bulgaria şi România (care au intrat, în UE, la 1 ianuarie 2007).**

Deşi aceste decizii ar fi trebuit să producă satisfacţie populaţiilor ţărilor în cauză, totuşi, în cazul mai multor ţări, provenite din fostul bloc comunist totalitar, est-european, această stare de mulţumire nu s-a produs (România aflându-se în această situaţie), deoarece a fost însoţită de o degradare profundă şi chiar, în anumite cazuri, de dezintegrare a economiilor ţărilor respective (cum s-a întâmplat şi în România), cauza principală (invocată doar de către cei cunoscători, dar nerecunoscută oficial) fiind aceea că s-a pretins "mită" ţărilor aspirante, din partea unor grupări oculte şi subversive, de factură clientelară, de tip politico-partidic, masonic şi chiar mafiot, din cadrul UE (dar şi din afara UE), cu promisiunea că se va organiza un „lobby" favorabil, în acest scop, grupările în cauză fiind organizate, mai ales, în cadrul politico-partidic, de nivel supranaţional, care s-au format, la nivelul UE, prin admiterea dreptului de grupare politică a parlamentarilor UE, deşi aceştia au fost aleşi prin alegeri parlamentare, în mod uninominal, şi nu la nivel de partid.

Ca formă de mită, oferită în scopul precizat anterior, a fost menţionată şi solicitarea de privatizare masivă a economiilor unor ţări est-europene (între care şi România), în favoarea unor companii asociate clientelei politico-partidice, oculte şi subversive, mai ales din cadrul conducerii UE, precum şi alte acţiuni de corupţie, la nivelul unor companii naţionale şi internaţionale, şi chiar la nivel individual (în favoarea unor "personalităţi" din cadrul UE), acţiuni de corupţie care au contribuit corespunzător la aducerea ţărilor care le-au acceptat într-o situaţiae de criză societală deosebit de gravă (cum este şi

cazul României)[63;65].

În același context, al corupției, care s-a manifestat și încă se manifestă, în cadrul UE, mai ales la nivelul structurilor de conducere (prin intermediul unor factori de influență clientelară, politico-partidici), trebuie motivate, în mare parte, inclusiv crizele societale grave, în care au ajuns și un număr de țări, membre ale UE, dar care nu provin din blocul est-european, fost comunist-totalitar, precum: Grecia, Italia, Irlanda, ș.a.

Ca și organizare, UE a ajuns, în prezent, la stadiul în care dispune de următoarele instituții principale de conducere și coordonare:

1. Comisia Europeană, ca organ executiv al UE, alcătuită din 20 de membri, independenți de guvernele naționale, dar desemnați de acestea, dintre care, câte 2 reprezentanți din țările considerate mari (ca intindere): Franța, Germania, Italia, Marea Britanie, Spania și câte un reprezentant din țările considerate mici: Belgia, Danemarca, Grecia, Islanda, Luxemburg, Olanda, Austria, Portugalia, Finlanda, Suedia.

2. Consiliul de Miniștri, ca organ de decizie al UE, în sensul că există câte un Consiliu, alcătuit din miniștri de resort ai statelor membre, pentru fiecare domeniu vizat (exemple: agricultură, finanțe, educație, afaceri generale ș.a.), legislația fiind adoptată sub formă de reglementări și directive, iar Președinția Consiliului de Miniștri se efectuează, prin rotație, pentru un mandat de 6 luni.

3. Parlamentul European, ai cărui membri sunt aleși prin vot direct, universal, o data la 5 ani, numărul membrilor dintr-o țară fiind direct proporțional cu mărimea țării în cauză. Atribuțiile principale ale acestui organ de coordonare și control sunt: participarea la procesul de adoptare a legislației UE și la controlul activității Comisiei Europene, puterea acestui organ fiind corespunzător sporită, atât prin Actul Unic European (adoptat în 1987), cât și prin Tratatul de la Maastricht (adoptat în 1992). Tot acest organ aprobă cererile de aderare la UE, acordurile de asociere și acordurile comerciale cu terțe țări, și numește un Avocat al Poporului (care primește reclamațiile împotriva instituțiilor și organelor componente ale UE și le raportează Parlamentului. **Specific acestui organ este faptul că membrii săi sunt grupați în funcție de partidele politice, din care fac parte, și nu în funcție de naționalitate, creându-se astfel grupări și mișcări politice transnaționale, continentale, fapt pe care îl consider a fi o gravă eroare, cu consecințe, de asemenea, deosebit de grave, în ceea ce privește proliferarea corupției, în cadrul UE, prin formarea și funcționarea unor grupări politico-partidice, oculte și subversive, precum și a unei clientele aferente.**

4. Curtea Europeană de Justiție este compusă din 16 judecători independenți (câte 1 din fiecare stat membru, cu drepturi depline) plus 1, împreună cu 9 Avocați generali, având ca jurisdicție doar domeniile în care se aplică Tratatele UE. Judecătorii independenți sunt numiți de către statele membre și aleși de către Consiliul de Miniștri al UE, pentru o perioadă de 6 ani (care se poate prelungi, iar jumătate din numărul lor sunt realeși, după fiecare 3 ani), Avocații generali fiind aleși în același mod. Ca atribuții și prerogative, Curtea Europeană de Justiție rezolvă disputele dintre statele membre, între UE și statele membre, între instituții ale UE, între persoane fizice, respectiv persoane juridice și UE și își exprimă preliminar opinia în domeniul acordurilor internaționale și al adoptării unor decizii pentru care este abilitată, inclusiv în cazuri prezentate de către tribunalele naționale, dar nu dispune și de jurisdicție în domeniile precizate anterior.

5. Consiliul European (creat în 1974) este un organ consultativ, alcătuit din șefii de stat, respectiv de guvern, împreună cu miniștrii de externe, precum și din Președinte și respectiv un vicepreședinte ai Comisiei Europene.

Deciziile adoptate de Consiliul European nu sunt obligatorii, din punct de vedere legal, dar ele conferă „greutate" politică și trasează direcțiile de dezvoltare viitoare ale UE. În cadrul acestui organ, nici una dintre țările membre nu poate bloca o propunere, blocarea în cauză putându-se realiza numai dacă este inițiată cu cel puțin 26 de voturi, din numărul total de 87, aferent actualului număr de membri ai Consiliului European.

6. Comitetul Reprezentanților Permanenți este alcătuit din șefii Birourilor de reprezentare permanentă, ale fiecărui stat membru, la UE, și are ca atribuții: pregătirea proiectelor și materialelor pentru UE.

7. Curtea de Conturi are ca atribuții verificarea încasărilor și cheltuielilor din bugetul UE, pentru asigurarea desfășurării legale a operațiunilor financiare ale UE.

8. Comitetul Economic și Social este compus din reprezentanți ai patronilor, respectiv ai sindicatelor, respectiv ai altor grupuri de interese (consumatori, agricultori ș.a.), din țările membre ale UE, având un rol consultativ, înaintea adoptării unor decizii care ar putea afecta interesele acestor grupuri.

9. Comitetul Regiunilor este o instituție mai nouă (înființată prin Tratatul de la Maastricht), alcătuită din reprezentanți ai autorităților locale și districtuale (regionale) din cadrul țărilor membre ale UE, cu atribuția de a fi consultat înainte de adoptarea unor decizii care afectează interesele zonelor

teritoriale respective.

10. Institutul Monetar European (creat în 1994), care a avut inițial rolul de a pregăti terenul pentru crearea Băncii Centrale Europene și care are rolul permanent de emitere și administrare a monedei unice europene: Euro, în cadrul UE (care a fost transformată astfel, dintr-o Uniune-Comunitate Economică, într-o Uniune-Comunitate Economică și Monetară.

Analizând modul în care s-a proiectat și s-a realizat UE, prin etapele intermediare: CECO, respectiv CE, respectiv CEE, se poate constata că inițiativa constituirii UE, ca stat federativ, continental, european (SFCE), s-a derulat (cel puțin până la încheierea tratatului de la Roma (2004 – dedicat realizării unei Constituții a UE), numai pe baza utilizării „instrumentelor" juridice specifice Dreptului Internațional (adică prin tratate internaționale), nu și prin utilizarea „instrumentelor" juridice specifice Dreptului Constituțional (adică prin legi de tip constituțional - Constituții), extinse, prin adaptări și modificări corespunzătoare, de la nivel național (referitor la state-țări), la nivel internațional (referitoare la federații continentale multi-țări).

A urmat semnarea, la nivel de reprezentanți abilitați, a **Tratatului de la Roma, de instituire a unei Constituții pentru Europa (la 29 octombrie 2004), care însă a fost respins, prin referendum, de către unele state** (Franța la 29 mai 2005 și respectiv Olanda la 1 iunie 2005). **Prin respingerea Tratatului de la Roma, prin referendum, de către unele țări membre ale UE și, mai ales, de către țări care, în calitate de membre fondatoare, dispuneau de dreptul de „veto" (Franța, Olanda), UE nu s-a mai putut transforma din organizație internațională, continentală, în stat federativ, continental, constituțional, european (SFCCE),Tratatul de la Roma înscriindu-se astfel, în evoluția UE, doar ca o etapă preliminară, în realizarea acestui scop**, care scop a trebuit, din această cauză, să fie amânat pentru un viitor mai apropiat, sau mai îndepărtat, mai favorabil.

Important, în acest context, a fost însă și a rămas faptul că eșecul constituțional, reprezentat de respingerea proiectului de instituire a unei Constituții pentru Europa, nu s-a soldat cu renunțarea la scopul de transformare a UE într-un stat federativ, continental, constituțional, european (SFCCE), ci s-a soldat (cel puțin deocamdată) doar cu o amânare a realizării acestui obiectiv, urmând a fi reluat, într-un context viitor, care va fi apreciat ca fiind mai favorabil realizării scopului în cauză.

În același context, ca urmare a respingerii Tratatului de la Roma, privind instituirea unei Constituții pentru Europa, în cadrul unei intruniri

a Consiliului European (21-22 iunie 2007), **s-a atribuit unei Conferințe Interguvernamentale misiunea de a redacta proiectul pentru un Tratat de modificare a Tratatului de la Roma, de instituire a unei Constituții pentru Europa. Conferința în cauză a fost organizată la Lisabona (în anul 2007), astfel încât Tratatul în cauză a fost numit: Tratatul de la Lisabona, dar, de teama că și acest tratat ar putea să nu fie acceptat, la nivel de referendum, în cadrul respectivului tratat, s-a impus recurgerea la un compromis (constând în a nu mai fi utilizat termenul: Constituție), considerându-se că numai astfel ar putea fi adoptat, prin referendum, noul tratat, de către toate țările membre ale UE.**

În cursul anului 2008, Tratatul de la Lisabona a fost ratificat de 26 de țări, dar a fost respins de către Irlanda, care, totuși, l-a ratificat ulterior, organizând un nou referendum, în acest scop, cu o pregătire preliminară mai bună în ceea ce privește informarea populației. **În acest mod, situația UE a devenit aceea de a mai fi făcut un pas, considerat important, în transformarea UE în stat federativ, continental, dar nu prin utilizarea Dreptului Constituțional, ci doar a Dreptului Internațional, astfel încât transformarea UE în SFCCE, deși considerată încă posibilă, a devenit improbabilă.**

IX. Alte posibilități de realizare a unui stat federativ, continental, constituțional, european (SFCCE)

Improbabilitatea menționată anterior s-a impus, în condițiile în care, conform unor prevederi ezoterice (cunoscute de către mai mulți inițiați în Ezoterism, și devenite chiar publice și mediatizate ca atare, dar în mai multe variante), la sfârșitul anului 2012 se va produce, pe cale catastrofică (în conformitate cu specificul modelului existențial fizic al LPF), mai întâi anihilarea ființială a LPI, urmată respectiv de cea a LPF, pentru a permite Planetei noastre (care va rămâne numai cu LPS) să se pregătească în vederea transformării în: Astru Pitic Alb (APA), în cursul anului 2013, pentru a putea beneficia de deschiderea unei Porți Galactice (PG), la începutul anului 2014 (în perioada 1-6.01.2014, din câte cunosc), prin care să fie transferată (dar numai ca APA), din Zona Galactică Zodiacală - ZGalZod (Solaritală), în care este integrată existențial, în prezent, în Zona Galactică Constelațională - ZGalConst, în care urmează a fi integrată existențial (ca APA), în viitorul apropiat, prin schimbarea corespunzătoare a actualului destin existențial colectiv planetar (DECP), cu un destin existențial colectiv astral (DECA), specific constelațional, aferent

și integrat în destinul existențial colectiv constelațional (DECConst) al Constelației celei mai apropiate de PG în cauză.

Datorită situației menționată anterior, în legătură cu evoluția UE spre un SFCCE, iar, în perspectivă, spre un SFCCE democratic – autentic: SFCCE-DA, în prezent, trebuie remarcat, inclusiv cu conotații ezoterice, faptul că există și se manifestă, în cadrul UE, o opoziție în legătură cu acest sens evolutiv, din partea unui grup de țări membre, coordonate de către Marea Britanie. Această țară, care este, ca stat, un stat oligarhic (O) de tip: monarhie constituțională, prin modul în care s-a comportat, până în prezent, în cadrul UE, a probat că nu agrează transformarea UE într-un SFCCE-DA. Acest fapt se explică, din punct de vedere ezoteric, prin aceea că Marea Britanie, ca stat, este o FCS-locațională, de tip: țară, care însă, ca FCS, nu aparține CV-Gor1-L, ci este o FCS-țară de tip mutantă civilizațional (FCS-MCiv), aflată, în prezent, în gestiune existențială civilizațională (GExistCiv) realizată de către o CivEx-ACiv, de tip oligarhic (CivO), extraplanetară și agresională civilizațional (CivOEx-ACiv), denumită: CV-Reptiliană-Iguaniferă (având ca elemente civilizaționale caracteristice: utilizarea, ca energie luminoasă, a variantei cromatice: roșu și ca bio-infor-energie de bază: bio-infor-energia informațională). Referitor la GExistCiv a Marii Britanii, ca SFC de tip țară, trebuie să se cunoască faptul că, în trecutul său, s-a mai aflat și în GExistCiv a mai multor alte CivEx-ACiv, care ne-au agresat civilizațional (ACiv) Planeta și care au avut BExistCivP proprii, în cadrul LPS, cu precizarea că CivEx-ACiv care și-a lăsat cea mai importantă amprentă civilizațională asupra FCS de tip țară: Marea Britanie, a fost CV-Reptiliană-Balauriană (având specific: energia luminoasă cromatică: roșu și ca bio-infor-energie de bază bio-infor-energia informațională), dovadă, în acest sens, fiind predominanța culorii roșii în cadrul specificului tradițional al țării în cauză și, mai ales, faptul că, în capitala țării respective, a fost amplasat un monument semnificativ, reprezentând un balaur (zmeu) de culoare roșie, semn că această influență a fost percepută și apreciată corespunzător (cinstită) inclusiv de către inițiații în Ezoterism, din cadrul țării respective, care au fost, în trecut, și sunt și în prezent, și ei, tot MCiv ai CivEx-ACiv care a avut în trecut, respectiv are, în prezent, în GExistCiv: FCS-țara: Marea Britanie, ca Civ-MCiv. **Situația menționată anterior constituie o exemplificare a modului în care o CivEx-ACiv care ne-a agresat Civilizația, la nivel planetar (CV-Reptiliană-Iguaniferă), acționează, în prezent, prin intermediul unei FCS-țară-MCiv (Marea Britanie), pentru a împiedica CV-Gor1-L, ca CV băștinașă planetar, să poată realiza, în cadrul LPF-6, performanța existențială minimală,**

civilizațională, care să permită validarea existențială a Civ băștinașe planetar, cu consecințe distructive corespunzătoare.

Având în vedere situația ezoterică menționată anterior, **Ierarhia Demiurgică Planetară (aferentă CV-Gor1-L, în calitate de Civ băștinașă și realizatoare a Planetei Eminesciana (PE), a solicitat Ierarhiei Demiurgice Absolute (IDAbs) a Integralei Nr. 4 de Civilizații virtuale, ale Civilizației Creatoare Inițiale Absolute Tutelare I Nr 4 CV-CCIAT (având în vedere faptul că actualul Demiurg Interimar Absolut :DIntA este un reprezentant al GCiv- Gor-L), sprijinul necesar pentru realizarea unei corecții a destinului existențial colectiv lumesc (DECL) al LPF a PE, pentru a se putea favoriza astfel realizarea unei performanțe existențiale mai favorabile a OF-6, în cadrul actualei LPF- 6 a PE, față de cea posibilă, în conformitate cu actualul DECL al LPF-6, și confruntată cu opoziția manifestată de CivEx-ACiv care ne-au agresat civilizațional planeta**, prin intermediul unor FCS-MCiv (exemplu: Marea Britanie), pe care le dirijează, în acest scop, printr-o programare existențială aferentă.

Ca urmare a solicitării în cauză, **DIntAbs a hotărât (din câte cunosc) realizarea unei modificări corespunzătoare a DECL al LPF-6, în măsura posibilului, încă în cursul anului calendaristic gregorian curent, prin intermediul utilizării procedeului de: Stopare temporală (denumit generic, în context specific informatic: „stand-by", în conformitate cu modelul informatic planetar), în care, pe timpul Stopării temporale a evoluției PE, urmează a se efectua modificările corespunzătoare, în cadrul DECL al LPF-6, după care va urma Repornirea cursului evolutiv al PE, dar în cadrul DECL astfel modificat, al LPF**, încât populația OF-6, din cadrul LPF-6, să nu sesizeze, decât într-un mod specific fizic (catastrofic) sau chiar deloc (dacă modificarea în cauză nu are o amploare prea mare), faptul că DECL al LPF-6, a PE, a fost oprit, modificat și apoi repornit.

Acest fapt a ajuns însă și la cunoștința reprezentanților unor CivEx-ACiv care dispun de BExistCivP, în cadrul LPS a PE, care au ținut să facă și ei cunoscut faptul că sunt la curent cu intenția de a se realiza un asemenea proiect, pe de o parte, dar, pe de altă parte, și **intenția că (probabil!) vor încerca, în consecință, să-l contracareze, în mod corespunzător, cu alte proiecte** (exemplu: un proiect catastrofic prilejuit de trecerea cometei Elenin), ce ar urma să afecteze existența LPF-6, deoarece aplicarea proiectului de modificare a DECL al LPF 6, hotărât de către DIntA, le este defavorabil, prin aceea că se așteaptă ca, în cadrul modificării de DECL (preconizate a se realiza), să se procedeze inclusiv

la anihilarea ființială a unor BExistCivP, aparținand CivEx-ACiv, implicate în ACiv a CV-Gor1-L, în cadrul PE.

Prin modificările de DECL intenționate a se realiza(din câte cunosc), cu acest prilej, este prevăzută și o restrângere teritorială deosebit de mare a LPF-6, în sensul că va dispărea (din câte cunosc), conform previziunilor, aproximativ 84% din teritoriul actual al LPF-6, care va fi înlocuit cu apă, iar, în teritoriul rămas (uscat), vor dispărea aproximativ 48% dintre FCS locaționale (federații, țări, districte, localități), care există, în prezent, dar sunt FCS de tip MCiv, aparținand unor CivEx-ACiv, aflate în GExistCiv a CivEx-ACiv în cauză, înlocuirea realizându-se, de regulă, cu: spații verzi (exemple: păduri, vâlcele ș.a.), respectiv cu mări, lacuri și bălți, cuprinse în spațiile astfel eliberate.

În ce privește legătura acestor informații cu specificul prezentei lucrări, aceasta constă în posibilitatea ca, în condițiile restrângerii teritoriale propuse a se realiza, în modul precizat anterior (care va avea ca efect, și o restrângere corespunzătoare a populației OF-6), șansa îndeplinirii unei performanțe existențiale apreciabile, a OF-6, în cadrul LPF-6, să crească corespunzător, până la data prevăzută pentru anihilarea existențială a LPF-6, cu consecințe benefice aferente pentru OF-6 și respectiv pentru BExist-6 („Cer"-6), din cadrul LPS, aferente acelor FIS, respectiv FCS, din cadrul OF-6, care au fost și vor mai fi încă selectate („mântuite") pentru a exista, în continuare, după încetarea existenței lor fizice, în cadrul LPF-6.

Din câte mai cunosc, **într-un asemenea context, este nu doar posibil, ci și probabil, ca proiectul constituirii unui stat de tip: SFCCE, bazat doar pe utilizarea Dreptului Internațional, conceput pe filiera evolutivă a actualei UE, să fie abandonat, în favoarea unui stat de tip SFCCE- democratic-autentic (SFCCE-DA), bazat pe utilizarea Dreptului Constituțional**, eventual conceput și inițiat cu participarea unor țări central și est-europene, provenite din cadrul fostului bloc comunist-totalitar, est-european.

În contextul anterior, rolul României (selectată ca FCS de tip țară-Înainte-mergătoare[26;36], din punct de vedere ezoteric, pentru CV-Gor1-L, în cadrul LPF-6) ar putea fi chiar cel de inițiator și coordonator al realizării unui asemenea proiect. Aspectul menționat anterior ar explica de ce, în România, s-au efectuat deja cercetări importante, în domeniul Dreptului Constituțional și respectiv în ideologia statului democratic-autentic (DA), astfel încât, în viitorul apropiat, s-ar putea realiza și un proiect-cadru de Constituție, aferentă unui stat unitar, constituțional, democratic-autentic (SUC-DA), care să poată fi apoi dezvoltat și sub forma unui proiect-cadru de SFCCE-DA, proiectele

în cauză putând să fie puse, apoi, la dispoziția acelor state europene care vor dori, în contextul menționat, să devină, pe de o parte: SUC-DA, și respectiv, pe de altă parte, să participe la constituirea unui SFCCE-DA, conștientizând că, numai în acest mod, vor putea îmbunătăți performanța existențială a OF-6, cu consecințe benefice corespunzătoare asupra evoluției viitoare a CV-Gor1-L, respectiv a GCV-Gor-L.

În același context, mai trebuie avut în vedere, în măsura posibilităților, în cazul unei reduceri masive teritoriale a LPF-6, și posibilitatea înființării unui stat confederativ mondial, constituțional (SCMC), autentic-democratic (SCMC-DA), care să preia rolul actual al ONU, care a fost înființată doar ca o organizație coordonatoare, la nivel mondial, a OF-6, din cadrul LPF-6, dar nu și cu perspectiva de a deveni un stat mondial, și încă un SCMC-DA.

Pe de altă parte, din câte se cunoaște, funcționarea optimă a ONU suferă, din nenorocire, de asemenea, de o influență ocultă și subversivă, masonică și chiar mafiotă, activitatea sa fiind astfel orientată, în mod ocult și subversiv, cu prioritate, în folosul promovării intereselor unor țări agresoare (precum: SUA, China, Israel, ș.a.), în defavoarea altor țări (exemple: Palestina, Afganistan, Irak, ș.a.), care se opun ferm unei asemenea orientări evolutive a ONU.

X. Concluzii

Această lucrare și-a propus să efectueze o analiză asupra posibilităților actuale și de viitor a existenței, ca stat democratic-autentic, a României (în conformitate cu prevederile incluse în Constituția României, la Articolul 1, aliniatul 3), țară care, în decembrie 1989, a înfăptuit o revoluție, inclusiv în acest scop, respectiv asupra posibilităților de constituire și existență a unui stat federativ, continental, constituțional, european (SFCCE), democratic-autentic (SFCCE-DA), printr-o evoluție corespunzătoare a Uniunii Europene (UE), sau/și prin alte metode și posibilități. Originalitatea acestei analize constă în aceea că, **în cadrul cercetării efectuate, au fost avute în vedere nu doar posibilitățile oferite de actuala conjunctură politico-partidică europeană, ci și alte posibilități, respectiv condiționări, care însă nu sunt la latitudinea actualelor tipuri de percepție și înțelegere, specific fizice** (adică modelului existențial fizic) care, din nenorocire, încă predomină, la nivel mondial, în cadrul Omenirii Fizice Nr. 6 (OF-6), din care facem parte, ci sunt specifice modelului existențial informatic, ținând de modelul ezoteric de abordare a problemelor avute în vedere pentru studiu și analiză. Am justificat astfel, în cadrul lucrării,

și necesitatea abordării unor alte moduri de explicare și motivare a existenței noastre, ca civilizație, la nivel planetar, cunoscute și înțelese însă, în prezent, doar de un număr extrem de restrâns de oameni (denumiți generic: inițiați în Ezoterism).Într-un asemenea context, de exemplu, domeniul cunoașterii a ceea ce noi numim: "Realitate", nu este justificat și explicat, ca existență, doar prin intermediul modelului existențial specific fizic (adică prin origine evoluționistă continuă, de la forme primitive de organizare biologică: molecule, celule ș.a., la forme superioare de existență: ființe, sau prin impulsuri energetice gigantice, inițiale, de tip: "Big Bang"), ci și prin intermediul modelului specific informatic, adică de existență aparentă (denumită generic: virtuală), în cadrul unei: Realități virtuale (RV), de tip informatic (prin intermediul unor sisteme informatice mult mai dezvoltate și perfecționate, comparativ cu cele aferente civilizației noastre), sisteme specializate în crearea, pe cale și cu tehnologie informatică adecvată, nu doar a Realității virtuale (RV), ci și a Civilizației virtuale (CV). Aceste sisteme informatice, de tipul celor numite, în cadrul Civilizației noastre, în prezent: calculatoare de proces (procesoare), dar cu o complexitate și o performanță mult superioară, au fost realizate (din câte cunosc) de către o Civilizație, denumită generic: Civilizație Creatoare Inițială Absolută Tutelară (CCIAT), față de care Civilizația Goriliană-Primară-Loialistă (CV-Gor1-L), în care suntem integrați existențial, constituie o Civilizație creată, de tip virtual, denumită generic: Civilizație virtuală (CV; CV-Gor1-L), față de care CCIAT este situată într-o postură de relaționare, de tip denumit generic: meta-existențială, sau: transcendent-existențială, în sensul că, din câte cunosc, reprezentanții CCIAT, în calitate de ființe creatoare, nu intră în legătură (percepție și comunicare) deplină cu reprezentanții unei CV create (din punctul de vedere al CV create), CV create trebuind astfel să se aștepte, la nivel de ființe individuale, respectiv colective, superioare (FIS; FCS), doar la anumite moduri de comunicare, specifice, nedepline.

Din câte mai cunosc, CCIAT a realizat un complex de CV, grupate într-un cadru, denumit generic: Integrală de Civilizație Virtuală (Integ-CV), aparținând CCIAT (Integ-CV-CCIAT), sub forma unei structuri arborescente, alcătuită dintr-un număr corespunzător de CV, pe de o parte, respectiv dintr-un număr corespunzător de nivele civilizaționale, existențiale, ierarhice (denumite generic: Lumi), pe de altă parte. Tot din câte cunosc, CV-Gor1-L (prescurtată anterior: Civ-Gor-L, respectiv: CV-Gor-L) este integrată existențial în cadrul Integ Nr 4 - CV - CCIAT, care, la rândul său, este componentă a unui Ansamblu de Integ Nr 1-6 CV - CCIAT (care aparține

CCIAT), în care CV create beneficiază (din câte cunosc) la nivelul Integ Nr 4 - CV - CCIAT (în care este integrată existențal Planeta Eminesciana: PE, în a cărei LPF - 6, respectiv OF-6, suntem integrați existențial, civilizațional în cadrul: GCV-Gor-L), de o anumită autonomie existențială, precum și de anumite reglementări existențiale (exemple: drepturi, îndatoriri, ș.a.), atât la nivel individual, de ființă individuală superioară (FIS), cât și la nivel colectiv, de ființă colectivă superioară (FCS), cât și la nivel de ființă colectivă civilizațională (CV), cât și la nivel de grupare de ființe colective civilizaționale (GCV). Pe de altă parte, reglementările în cauză includ și anumite constrângeri existențiale, specifice unui sistem multi-civilizațional-concurențial, cum este, în ansamblu, Integ Civ Nr 4 - CV -CCIAT. Rezultatul final al analizei efectuate reflectă, însă, din nenorocire, constatarea că, în contextul concret, în care se află, în prezent, LPF-6 și, mai ales, Lumea Planetară Superioară (LPS) a PE (realizată și condusă de către CV-Gor1-L), situația existențială a CV-Gor1-L (băștinașă planetar) este foarte defavorabilă realizării unei schimbări existențiale benefice, la nivel civilizațional, pentru CV-Gor1-L, respectiv pentru GCV-Gor-L, în condițiile în care atât LPS, cât și LPF, ale PE, au fost și încă sunt (mai ales: LPF-6), supuse unor agresiuni civilizaționale (ACiv) deosebit de puternice, din partea mai multor CV extraplanetare (CVEx), agresoare civilizațional (ACiv), Civilizații (CVEx-ACiv) care dispun și de baze existențiale proprii (BExistCivP), la nivel planetar. În acest context, în care se consideră că nu se poate realiza o acțiune eficientă de eliberare civilizațională, decât cu sprijinul unor Ierarhii Conducătoare, de nivel structural superior celui uni-civilizațional, aferent CV-Gor1- L, Demiurgul Planetar Interimar (DPInt) al PE, împreună cu Demiurgul Civilizațional Interimar (DCivInt) al CV-Gor1-L, și cu Coordonatorul Interimar al GCV-Gor-L, s-au adresat mai multor Instanțe Conducătoare, de nivel structural superior (celui maxim uni-civilizațional), abilitate a primi o asemenea solicitare, pentru acordarea unui ajutor adecvat, în vederea înlăturării pericolului existențial cu care se confruntă, în prezent, la nivelul planetar aferent PE, și respectiv la nivelul lumesc aferent LPF-6, nu doar CV-Gor1-L, ci și GCVGor-L, datorită agresiunilor civilizaționale deosebit de puternice, realizate de către CVEx-ACiv în cauză, care dispun de BExistCiv proprii, la nivel planetar (BExist-ACivP), în cadrul LPS a PE. Cum solicitarea de sprijin în cauză a fost adresată și Demiurgului Absolut Interimar (DAbsInt) al Lumii Absolute-Creatoare-Conducătoare (LACC), la nivel creat (Lume de nivel structural maxim, existentă în cadrul Integ Civ Nr 4-CV-CCIAT),și care este un reprezentant al GCV-Gor-L, acesta a anunțat că a hotărât să preia personal

coordonarea realizării și aplicării unui proiect corespunzător, de ajutorare a CV-Gor1-L, care urmează a fi implementat, după finalizarea sa. Din câte cunosc, în calitate de inițiat în Ezoterismul specific GCV-Gor-L, dar și în calitate de Combatant Ezoteric de elită și Coordonator al Centrului de Apărare împotriva Agresiunilor Civilizaționale asupra LPF a PE (CAIAC-LPF-PE)[36], pe care l-am înființat (și a cărui funcționare o coordonez, de la înființare), în cadrul proiectului de ajutorare, menționat anterior, este prevăzută și posibilitatea înființării unor state unitare, democratic-autentice (SU-DA), la nivel continental, respectiv a câte unui stat federativ, continental, constituțional, democratic-autentic (SFCC-DA), la nivelul fiecărui continent, care va mai exista, în cadrul LPF-6, după aplicarea proiectului inițiat și coordonat de către DAbsInt-LACC, și respectiv a unui stat confederativ, mondial, constituțional, democratic-autentic (SCMC-DA), la nivelul OF-6. Din câte mai cunosc, proiectul de modifcare destinală, avut în vedere, are ca obiect modificarea corespunzătoare a destinului existențial colectiv planetar (DECP) al PE, și respectiv al destinului existențial colectiv lumesc (DECL) al LPF-6 al PE, urmând a fi implementat, din câte cunosc, până la data: 28.10.2011, inclusiv, prin intermediul unor proceduri de intervenție, la nivel planetar, respectiv la nivel lumesc, fizic, denumite generic: **Stopare temporară a evoluției PE**, respectiv sincronizat corespunzător cu un procedeu de: **Modificare Destinală**, la nivel planetar, respectiv la nivel lumesc fizic (ale căror caracteristici au fost prezentate în cadrul lucrării), urmat de un procedeu de: **Repornire a evoluției** PE, respectiv a evoluției LPF-6, sincronizate corespunzător, urmând ca modificarea destinală, în ansamblu, în funcție de complexitatea sa, să se realizeze în cadrul uneia sau chiar a mai multor etape de intervenție (Stopare; Modificare; Repornire) succesive, cu anumite perioade temporare, de separare, între ele, necesare verificării, corectitudinii, modificărilor efectuate, respectiv realizării unor corecții ulterioare, necesare în cazul în care modificările destinale efectuate nu s-au putut realiza în mod optim. Populația LPF-6 a PE (LPF-6-PE), din câte cunosc, va conștientiza aplicarea etapei principale a proiectului de modificare a LPF-6, atât la început (Stopare temporară), cât și la sfârșit (Repornire) prin intermediul unor percepții specifice producerii unui fenomen catastrofic, de tip cutremur, de o intensitate mai mare, sau mai mică, în funcție de amploarea modificărilor efectuate, efectul de cutremur resimțindu-se, de regulă, într-o arie teritorială, cunoscută ca activă în mișcări seismice, amplasată în cadrul FCS de tip țară, în al cărei DEC-FCS-țară s-au realizat modicifările principale ale DEC, în cauză.

Închei această lucrare, nutrind speranța că, inclusiv ca urmare a

aplicării corespunzătoare a proiectului de modificare destinală, menționată anterior, populațiile aparținând GCV-Gor-L (și mai ales: CV-Gor1-L) vor reuși să se elibereze de îndelungată și totodată deosebit de puternică și de distructivă agresiune multi-civilizațională, la care au fost supuse, pentru a realiza, în favoarea CV-Gor1-L (în calitate de CV băștinașă planetar), o performanță existențială, la nivelul OF6, care să poată fi considerată suficientă pentru a permite ca, în perioada temporală care a mai rămas până la anihilarea ființială a LPI, urmată respectiv de anihilarea ființială a LPF-6, ale PE (ultima anihilare prevăzută a se realiza, din câte cunosc, în data calendaristică: 20 decembrie 2012) să poată fi asigurate condițiile ezoterice necesare trecerii PE (rămasă doar cu LPF) la o nouă evoluție existențială, menită a o transforma în: Astru Pitic Alb (APA), astfel încât să poată beneficia de deschiderea unei Porți Galactice-PG (din câte cunosc, în perioada calendaristică: 1-6.01.2014), prin care să fie transferată, din Zona Galactică Zodiacală - ZGalZod (în care evoluează existențial în prezent, ca Planetă), în Zona Galactică Constelațională - ZGalConst (în care va evolua, în viitor, ca Astru).

Probabil că, cel puțin pentru o parte dintre cei care vor ajunge să parcurgă această lucrare, conținutul informațional aferent Ezoterismului civilizațional-virtual va fi de natură a provoca mirare, stupoare, neîncredere, sau chiar indignare, după caz.

Am hotărât, totuși, să introduc informațiile în cauză, deoarece consider că numai în acest mod pot atrage atenția și asupra unor cauze de nivel structural superior (extra-lumesc, respectiv extra-planetar), care sunt cu mult mai puternice decât cauzele de nivel structural, lumesc-fizic, specifice Lumii Planetare Fizice (LPF), în care suntem integrați existențial, și cu care ne-am obișnuit, până într-atât, încât să le considerăm exclusive.

Consider, de aceea, că doar procedând astfel pot atrage, pe de o parte, atenția asupra faptului că, la nivel lumesc-fizic, anumite țări oligarhice (nedemocratice, dintre care unele chiar: antidemocratice - AD), dar totodată și agresoare, față de țările democratice (care nu doresc să permită realizarea unui stat democratic-autentic), procedează la agresiuni statale directe, sau, de cele mai multe ori, indirecte (oculte și subversive) pentru a împiedica statele care doresc să evolueze, existențial, spre constituirea unui stat democratic-autentic, să reușească să-și îndeplinească obiectivul în cauză (de teamă că dacă se va reuși realizarea măcar a unui singur asemenea stat democratic-autentic, precum și consolidarea societală a statului în cauză, se va pune astfel în primejdie stabilitatea tuturor statelor oligarhice, nedemocratice, respectiv

anti-democratice). Pe de altă parte, pot atrage atenția că, tot astfel, dar la nivel extraplanetar, anumite Civilizații extraplanetare oligarhice, nedemocratice (CivExND), s-au transformat în civilizații anti-democratice (CivExAD), alcătuind chiar grupări de civilizații anti-democratice (GCivExAD), agresoare civilizațional (CivExAD-ACiv), respectiv GCivExAD-ACiv) și și-au propus, ca obiectiv fundamental, înrobirea civilizațională, sau chiar anihilarea ființială civilizațională a tuturor CivAD, de teama că, dacă acestea ar fi lăsate să existe și să se dezvolte, prin performanțele existențiale obținute, ar putea pune în pericol stabilitatea civilizațiilor Civ oligarhice (CivO), nedemocratice (CivOND), în sensul că populațiile acestora, conștientizand exploatarea existențială la care sunt supuse (ca mare majoritate a populației), se vor revolta, încercând să transforme CivOND, în cauză, în CivD.

Mai trebuie remarcat că opoziția CivOND față de existența CivD a mers, cel puțin în exemplul reprezentat de agresarea CV-Gor1-L, până acolo încât, printr-o modificare corespunzătoare a programelor existențiale a mutanților civilizaționali (MCiv), rezultați ca urmare a agresiunii și exorcizării civilizaționale a foarte multor reprezentanți ai CV-Gor1-L (mai ales în cadrul LPF a PE), să le transmită acestora informații false și subversive (pentru a-i forma ca FIS anti-democratice), precum că o CivD nici nu poate exista, constituind, de fapt, o utopie civilizațională, care, dacă ar fi admisă să fie implementată existențial, ca model societal democratic (în cadrul Integ NR 4-CV-CCIAT), ar conduce, din punct de vedere societal, la anarhie, punând în pericol, prin influența exercitată, și modelul societal, specific oligarhic, al CVOND, considerat a fi singurul posibil și viabil, pentru a fi implementat existențial, ca civilizație virtuală (CV).

Astfel, mistificarea ideologică, menționată anterior, a fost aplicată (în cadrul LPF-PE), prin intermediul unor MCiv special programați existențial, în acest scop, inclusiv prin promovarea unor ideologii anti-democratice specifice, potrivit cărora modelul societal al unui stat unitar, democratic-autentic (specific CVD), ar constitui, de fapt, tot o utopie societală, de natură a pune în pericol stabilitatea modelului societal, oligarhic, nedemocratic, pericol care s-ar manifesta chiar și numai prin încercarea de implementare, în existență lumească, a modelului societal de stat democratic-autentic, motiv pentru care inclusiv o asemenea încercare ar trebui combătută și contracarată ferm, începând chiar cu elaborarea ideologiei în cauză, care, și aceasta, ar trebui combătută și dezavuată ca fiind o utopie ideologică, subversivă și deosebit de periculoasă, din punct de vedere societal [59].

Bibliografie

1. Lorin Ioan Fortuna – *Cu privire la unele performanțe și limite ale Revoluției Române din decembrie 1989* – Caietele Revoluției, Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 (IRRD - 1989), Nr.1(3)/2006.
2. Lorin Ioan Fortuna – *Considerații cu privire la componenta ideologică a revoluțiilor din țările fostului bloc sovietic - cazul României* – Caietele Revoluției Nr. 5, 2008, Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 (IRRD - 1989), Nr.1(3)/2006.
3. Lorin Ioan Fortuna – *Considerații cu privire la componenta ideologică a revoluțiilor din țările fostului bloc comunist-totalitar, est-european (sovietic) – cazul specific al Romaniei* – în volumul: *Accentuarea crizei de regim în țările socialiste europene (1980-1990)* – Lucrările Simpozionului Internațional, organizat de IRRD-1989, cu tema generică: *Anul revoluționar 1989 și consecințele sale asupra istoriei europene și mondiale*, Ediția a II-a, 16-17 octombrie 2008, Pitești, coord. Lorin Ioan Fortuna, Editura ArtPress, Timișoara, 2009.
4. Claudiu Iordache – *Clasa nevrednică* – Editura IRINI, 1997, București.
5. Ioan Longin Popescu; Ilie Șerbănescu – *Romania scoasă la mezat – interviu cu Ilie Șerbănescu* – Formula As, Nr.687, octombrie 2005.
6. Victor Roncea; Florin Constantiniu – *"Clasa politică post-decembristă este cea mai incompetentă, cea mai lacomă și cea mai arogantă din istoria României" (interviu cu acad. Florin Constantiniu)* – Caietele Revoluției, Nr.2 (27), 2010, preluare din blogul www.roncea.ro.
7. Adrian Halpert – *Politicienii. Și ei sunt ai noștri* - Adevărul, 18 martie 2010.
8. Doru Iordache – *România mai are doar șase nave de transport* - Jurnalul Național, 2 decembrie 2010
9. *Constituția Romaniei* – Editura Nicora, 2003.
10. Dumitru Mazilu – *Revoluția furată* – Editura Cozia (EDCO), București 1991
11. Lorin Ioan Fortuna – *Caracteristici specifice ale înlăturării de la putere a structurilor de conducere rezultate din Revoluție* – Caietele Revoluției, Nr.2, 2008, IRRD-1989.
12. Florin Șperlea – A*rmata și diversiunea din decembrie 1989* - revista Istorie și civilizație, Anul 1, Nr.3, decembrie 2009.
13. Alex Mihai Stoenescu – *Evenimentele din decembrie 1989, din România* - revista Istorie și civilizație, Anul 1, Nr.3, decembrie 2009.

14. Marinela Veronica Țariuc – *Revoluția luminată și revoluția întunecată* - Națiunea Română, Nr.1, ianuarie 2004, Timișoara.
15. Constantin Cosovan – *Aspecte rămase neelucidate ale Revoluției Române din decembrie 1989* - Națiunea Romană, Nr.1, ianuarie 2004, Timișoara.
16. Coord. Lorin Ioan Fortuna – *Rolul Frontului Democratic Român în cadrul Revoluției Române din decembrie 1989*, Editura ArtPress, Timișoara, 2006.
17. Grigore Cartianu – *Revoluționari fără revoluție* – Adevărul, 18 martie 2010.
18. *Proclamația Congresului Extraordinar al Blocului Național al Revoluționarilor, din 1989 către Națiunea Română* - București, 27 octombrie 2004, în Anexa lucrării.
19. Claudiu Iordache - *Securitatea - sau confiscarea unei națiuni*, Editura IRINI, București
20. Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara - *Apel către cetățenii Romaniei, instituțiile și organizațiile interesate, pentru constituirea Forumului Civic Constituțional din Romania* , din data: 01.05.2010 - Caietele Revoluției, Nr. 3/2010, IRRD - 1989.
21. Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara - *Argumente în vederea motivării necesității și importanței revizuirii Constituției României* - 20.01.2011, Timișoara, lucrare comunicată în cadrul Simpozionului Național "România încotro?", Timișoara, 29.01.2011, Anexa lucrării.
22. Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara - *Program Principial de reformare a Constituției României*, Timișoara, 16.12.2010, a, citit la Mitingul Demnității, organizat la Timișoara, în data de 22.12.2010 și prezentat la Simpozionul Național "România încotro?", Timișoara, 29.01.2011, Anexa lucrării.
23. Lorin Ioan Fortuna – *Proiectul constituțional „Timișoara"* – în volumul: *Rolul Frontului Democratic Român în cadrul Revoluției Române din decembrie 1989*, Coord. Lorin Ioan Fortuna, Editura ArtPress, Timișoara, 2006.
24. Claudiu Iordache - *O Românie de câștigat sau o națiune în descompunere?*, Editura IRINI,....
25. Gabi Golea - *Mogulul Păunescu - Bancorex, regele ingineriilor financiare pe bani publici* - Jurnalul Național, 29 octombrie 2010
26. Lorin Ioan Fortuna - *Deșteptarea României,* - Editura Brumar, 2001, Timișoara
27. Jan van Helsing - *Organizațiile secrete și puterea lor în secolul XX* - Editura ALMA, 1996.
28. Wilhelm von Angelsdorf - *Imperialismul Noii Ordini Mondiale* - Editura

Samizdat, 2003.
29. Cristina Wlassopol – *Masoneria are ca scop să dețină controlul în domeniul economic, politic, cultural și, mai nou, militar – declară președintele Comisiei de Apărare a Senatului României: Radu Timofte* – Jurnalul Național, 23 mai 1997.
30. Lorin Ioan Fortuna – *Cu privire la apartenența și obediența masonică a președintelui României* – revista Astral, Nr. 7, trim. 4, 2004, Timișoara.
31. Sionismul, proiect global de dominație – *Planurile iudeo-masonice* – Editura AntetXX Press.
32. Roger Garaudy – *Procesul Sionismului israelian - Demascarea conspirației Sioniste mondiale* – Editura Samizdat, 2003.
33. Dumitru Mazilu – *Council on Foreign Relations - Lumea este condusă de cu totul alte personaje decat cele care le văd neinițiații* – Revista Lumea, nr. 8/2011, pag. 64.
34. George Monbiot – *Era consensului - Manifest pentru o nouă ordine mondială* – Editura Antet, 2005.
35. Victor Ianculescu – *Reagan, Elțin, Ceaușescu și Ezoterismul* – Lumea Misterelor, Nr.8, 2003.
36. Coord. Lorin Ioan Fortuna – *Revista Astral*, Nr. 7, trim.IV, 2004, - Editura ArtPress, Timișoara.
37. Zbigniew Brzezinski – *A doua șansă - Trei președinți și criza superputerii americane* – Editura Antet.
38. Commander X – *Incredibilele tehnologii ale Noii ordini mondiale* – Editura Solaris Print, București, 2011.
39. Luca Iliescu - *Loja Zero (B'nai B'rith) la Ateneu* - Ziua 10/11 mai, 2008.
40.Lorin Ioan Fortuna – *Misiunea astrală „România”* - Editura ArtPress, Timișoara, 2003.
41. Mișcarea Civică "Mihai Eminescu" - *Adresă/Solicitare adresată Președintelui României pentru înființarea oficială a unui Institut de Cercetare Ezoterică,* Timișoara, 08.08.2008, Anexa lucrării.
42. Lorin Ioan Fortuna - *Scrisoare deschisă adresată Președintelui Romaniei: Traian Băsescu* - 10.05.2011, în revista *Lumea*, Nr. 10, octombrie 2011, Anexa lucrării.
43. Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara. - *Comunicat cu privire la inițiativa de a aniversa douăzeci de ani de la organizarea primelor alegeri preliminare (considerate democratice), la Timișoara și în județul Timiș, după Revoluția Romană din decembrie 1989* - Anexa lucrării.
44. Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

- *Comunicat cu privire la numita: "Proclamație de la Timișoara", din data de 11.03.1990* - Timișoara, 11.03.2010, Anexa lucrării.
45. Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara - P*roiect de Program politic pentru ieșirea Romaniei din situația de criză societală gravă, în care se află*, din data 25.09.2010, citit la Mitingul Demnității, organizat la Timișoara în 22.12.2010 și prezentat la Simpozionul Național "România încotro?", Timișoara, 29.01.2011, Anexa lucrării.
46. Adrian Nicolae Popescu - *Masonii lui Dănacu se leapădă de Statul Român* - Ziua, 10/11 mai, 2008.
47. Ilie Șerbănescu - *Adevăratul Boc este Isărescu!* - Jurnalul Național, 13 septembrie 2011.
48. Dragoș Paul Aligică - *Politică, intelectuali și oligarhie* - Revista 22, Nr. 10/6-12 martie 2007.
49. Ileana Cornea – *Vocile divine* – Ziua, 8 octombrie 2006.
50. Lorin Ioan Fortuna - *Proclamație către Poporul Roman pentru declanșarea Revoluției Constituționale Române*, Timișoara, 07.05.2011, Anexa lucrării.
51. Leana Anghelescu – *Catedrala Mântuirii Neamului relansează discuția despre influența Bisericii Ortodoxe asupra politicienilor* – Hotnews.ro, 25 ianuarie 2008.
52. Vasile Tănase - *Nevoia de organizare civică a Societății Românești* - Națiunea Română, Nr. 1, ianuarie 2004.
53. John Pinder - *Uniunea Europeană* - Editura ALL, București, 2005
54. J. H. Weiler - *Constituția Europei* - Editura Polirom, 2009, Iași.
55. Dusan Sidjanski - *Viitorul federalist al Europei* - Editura Polirom, 2010, Iași.
56. Lemi Gemil Mecari – *Apocalipsa 2012 - Certitudine! sau Probabilitate?* – Editura Ștefan, 2008.
57. Al. Cristian Miloș - *Biblia Reptiliană* - Editura Orfeu 2000, 2011, București.
58. Claudiu Iordache - *Comunicat de presă*, decembrie 2009, București, Anexa lucrării.
59. Vladimir Tismăneanu – *Mizeria utopiei*, Editura Polirom, 1997, Iași.
60. *Pledoarie pentru viitorul istoriei – Scrisoare deschisă, adresată Parlamentului României, de către un grup de istorici romani* – Caietele Revoluției Nr.2 (27), IRRD-1989, preluare din Jurnalul Național, 5 mai 2010.
61. Ion Calafeteanu – *Revoluția Română – evoluții pragmatice*, revista Istorie și civilizație, Anul 1, Nr.3, decembrie 2009.
62. Mihai Voinea – *Doar istoria îi mai poate judeca* - Adevărul, 11 august 2010.
63. David Craig; Matthew Elliott – *Marele jaf european - Cum preia controlul asupra vieților noastre corupta și risipitoarea UE* – Editura Antet, 2009.

64. Lorin Ioan Fortuna - *Rezoluția Mitingului organizat de Blocul Național al Revoluționarilor din România la Timișoara*, în 3 septembrie 2011, Anexa lucrării.
65. Victor Gaetan; Ciprian Nastasiu – *Prădarea României: Cum pradă Traian Băsescu România, crima organizată și interesele externe* – Editura Impact Associates, 2009, Washington DC.
66. Swami Gupta – *Tinerii români vor muri pe capete, în țări străine*, *pentru cauza altora* - Profeție referitoare la România - Cronica Română, 14 mai 2004.

Motto:

Câinii morții reîncep să latre,
Cinici, pofticioși, nerăbdători.
Se tot sting luminile în teatre,
Noapte bună, domnilor autori!

(strofă din cântecul "Mor actorii",
Muzica: Tatiana Stepa
Text: Adrian Păunescu)

ANEXA LUCRĂRII

Cuprins:

1. Manifestări organizate - Materiale promoționale
2. Documente referitoare la manifestările organizate
3. Documente programatice
4. Revoluția Constituțională Română
5. Aprecieri, respectiv relatări mass-media
6. Alte documente

AL-1

Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor din Revoluție
din Timişoara
organizează
în data de 19 decembrie 2007
între orele 10,00 - 13,00 şi orele 16,00 - 19,00
în Sala Mare de Consiliu a Consiliului Județean Timiş
SIMPOZIONUL - DEZBATERE
cu tema:
DE LA REVOLUȚIE
LA DEMOCRAȚIE:
ESTE
ROMÂNIA STAT SOCIAL ?
Tipărit la Imprimeria MIRTON Timişoara

Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție
din Timişoara
organizează
în data de 18 - 19 decembrie 2008
între orele 16,00 - 19,00
în Sala Mare de Consiliu a Consiliului Județean Timiş
DEZBATEREA - SIMPOZION
cu tema 1, în data de 18.12.2008:
DE LA REVOLUȚIE LA DEMOCRAȚI
ESTE ROMÂNIA STAT HANDICAPAT
DIN PUNCT DE VEDERE
CONSTITUȚIONAL?
şi tema 2, în data de 19.12.2008:
REVOLUȚIA ROMÂNĂ DIN
DECEMBRIE 1989
FAPTE - SEMNIFICAȚII - IMPLICAȚII

Institutul Revoluției Române
din Decembrie 1989

Universitatea de Vest
Timișoara

Asociația "Victoria" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

organizează,
în cadrul:

Simpozionului internațional dedicat anului revoluționar 1989 și consecințelor sale la nivel european

ediția a III-a

cu tema:

Evoluții politice în Europa 1989 - 2009

TIMIȘOARA
15 - 16 octombrie 2009

Dezbatere publică cu tema:
Evoluția stării constituționale și influența
acesteia asupra evoluției politice, în cadrul țărilor din fostul sistem
comunist est european
în Aula Magna a Univesității de Vest din Timișoara
16 octombrie 2009, ora: 17.00

Parteneri:
Primăria municipiului Timișoara, Mitropolia Banatului,
Asociația ALTAR, Asociația "Victoria" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

CONSILIUL JUDEȚEAN TIMIȘ

ASOCIAȚIA VICTORIA A LUPTĂTORILOR ÎN REVOLUȚIE DIN TIMIȘOARA

ORGANIZEAZĂ

CU OCAZIA ANIVERSĂRII A 20 DE ANI DE LA REVOLUȚIA ROMÂNĂ DIN DECEMBRIE 1989

ÎN DATA DE:

18.12.2009 ORELE 16-19 ȘI ÎN 19.12.2009 ORELE 10-13

ÎN SALA MARE DE CONSILIU A CONSILIULUI JUDEȚEAN TIMIȘ

SIMPOZION-DEZBATERE

CU TEMA:

SIMPOZION:

- REVOLUȚIA ROMÂNĂ DIN DECEMBRIE 1989 - FAPTE; SEMNIFICAȚII; IMPLICAȚII

DEZBATERE

- INFLUENȚA CALITĂȚII CONSTITUȚIEI ASUPRA EVOLUȚIEI SOCIAL-POLITICE A ROMÂNIEI
- METODE DE COMBATERE EFICIENTĂ A MARII CORUPȚII, ÎN ROMÂNIA

Asociația „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

Consiliul director

organizează în data de 08.05.2010, la Timișoara,
în Sala mare de consiliu a Consiliului Județean Timiș
cu prilejul celei de-a XX-a aniversări de la înființarea
Asociației „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara,

SIMPOZION - DEZBATERE

cu următorul:

PROGRAM

Partea I-a: orele 10-12[30]

1. Salutul Consiliului director al Asociației „Victoria" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, către participanții la Simpozion
2. Scurtă prezentare a Asociației „Victoria" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
3. Prezentarea proiectului Consiliului director al Asociației „Victoria" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, de înființare a Forumului Constituțional Cetățenesc din România
4. Dezbatere pe tema proiectului prezentat
5. Amendamente asupra proiectului prezentat
6. Constituirea Comitetului de inițiativă pentru înființarea Forumului Constituțional Cetățenesc din România

Partea a II-a: orele 16-19

1. Prezentarea proiectului Consiliului director al Asociației „Victoria" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, de instituire a unor zile oficiale de aniversare a Revoluției Române din decembrie 1989, la nivel local, respectiv districtual, respectiv național
2. Dezbatere asupra proiectului propus
3. Prezentarea proiectului Consiliului director al Asociației „Victoria" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, de constituire a Asociației Naționale a Veteranilor Revoluției
4. Dezbatere pe tema proiectului prezentat
5. Amendamente asupra proiectului prezentat
6. Constituirea Comitetului de inițiativă pentru înființarea Asociației Naționale a Veteranilor Revoluției.

Asociația „VICTORIA"
a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
Consiliul Director

ORGANIZEAZĂ
LA TIMIȘOARA, ÎN DATA DE 18.06.2010,
ORELE 14.30 - 16.30,
ÎN PIAȚA UNIRII

MITING-DEZBATERE

CU TEMA:

NECESITATEA ORGANIZĂRII SOCIETĂȚII CIVILE PENTRU APĂRAREA DE ABUZURI A POPULAȚIEI ROMÂNIEI

Înființarea Forumului Constituțional Cetățenesc din România

Cu acest prilej vor fi definitivate și textele finale ale următoarelor documente redactate și mediatizate de către asociația noastră:

– *Apel pentru constituirea Forumului Constituțional Cetățenesc din România*

– *Declarație cu privire la necesitatea modificării Constituției României,*

care vor fi trimise, spre știință, conducătorilor principalelor instituții ale statului, precum și altor instituții și organizații.

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

ASOCIAȚIA "VICTORIA"
A LUPTĂTORILOR ÎN REVOLUȚIE,
DIN TIMIŞOARA
ORGANIZEAZĂ
ÎN DATA DE: 18.12.2010, LA ORA 10,
ÎN SALA DE CONSILIU
A CONSILIULUI JUDEȚEAN TIMIŞ
SIMPOZIONUL-DEZBATERE
CU TEMA GENERICĂ:
DE LA REVOLUȚIE,
LA CONSTITUȚIE
ŞI DEMOCRAȚIE
ÎN CADRUL CELEI DE-A 21-A ANIVERSĂRI
A
REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989

ASOCIAȚIA "VICTORIA"
A LUPTĂTORILOR ÎN REVOLUȚIE,
DIN TIMIŞOARA
ORGANIZEAZĂ
ÎN DATA DE: 22.12.2010, LA ORA 15^{00},
ÎN PIAȚA UNIRII, DIN TIMIŞOARA:
MITINGUL ŞI MARŞUL DEMNITĂȚII,
SUB DENUMIREA GENERICĂ:
ROMÂNIA ÎNCOTRO?
ROMÂNI, VENIȚI CU NOI !
ÎNCĂ O REVOLUȚIE,
PENTRU CONSTITUȚIE?

ASOCIAȚIA "VICTORIA"
A LUPTĂTORILOR ÎN REVOLUȚIE,
DIN TIMIŞOARA
ORGANIZEAZĂ
ÎN DATA DE: 29.01.2011,
ORELE: 10^{00} - 13^{00} (partea 1)
16^{00} - 19^{00} (partea 2)
la Timişoara, în
Sala de Consiliu a Consiliului Județean Timiş

SIMPOZIONUL NAȚIONAL

CU TEMA GENERICĂ:

ROMÂNIA ÎNCOTRO?

ŞI CU TEMELE SPECIFICE:

1 - **IMPORTANȚA CONSOLIDĂRII SOCIETĂȚII CIVILE ROMÂNEŞTI – MODALITĂȚI PRINCIPALE DE REALIZARE**

2 - **IMPORTANȚA MODIFICĂRII CONSTITUȚIEI ROMÂNIEI ÎN SCOPUL ASIGURĂRII EXISTENȚEI ŞI FUNCȚIONĂRII OPTIME A STATULUI DEMOCRATIC**

DE LA REVOLUȚIE,
PRIN CONSTITUȚIE,
LA DEMOCRAȚIE AUTENTICĂ !

Asociația „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
1989
Consiliul Director
DE LA REVOLUȚIE, PRIN CONSTITUȚIE,
LA DEMOCRAȚIE AUTENTICĂ!
SIMPOZION NAȚIONAL
CU TEMA GENERICĂ:
ROMÂNIA ÎNCOTRO?
ȘI CU TEMELE SPECIFICE:
1. - IMPORTANȚA CONSOLIDĂRII SOCIETĂȚII CIVILE ROMÂNEȘTI
- MODALITĂȚI PRINCIPALE DE REALIZARE
2. - IMPORTANȚA MODIFICĂRII CONSTITUȚIEI ROMÂNIEI
ÎN SCOPUL ASIGURĂRII EXISTENȚEI ȘI FUNCȚIONĂRII OPTIME
A STATULUI DEMOCRATIC
Timișoara
29.01.2011

„ASOCIAȚIA " VICTORIA."
A LUPTATORILOR ÎN REVOLUȚIE,
DIN TIMIȘOARA
ORGANIZEAZĂ
ÎN DATA DE: 06.05.2011:
ORELE: 10 -13 (PARTEA 1)
16 -19 (PARTEA 2)
LA TIMIȘOARA, ÎN
SALA MARE A CONSILIULUI JUDEȚEAN TIMIȘ
CONFERINȚA -DEZBATERE
CU TEMA GENERALA:
NECESITATEA ȘI IMPORTANȚA REVIZUIRII CONSTITUȚIEI
ȘI A ÎNTARIRII SOCIETAȚII CIVILE, ÎN SCOPUL EXISTENȚEI
ȘI FUNCȚIONARII OPTIME A
STATULUI DE DREPT, DEMOCRATIC, NAȚIONAL
INDEPENDENT, UNITAR SI INDIVIZIBIL, REPUBLICAN, SOCIAL SI LAIC

Asociația „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
1989
Consiliul Director
DE LA REVOLUȚIE, PRIN CONSTITUȚIE,
LA DEMOCRAȚIE AUTENTICĂ!
CONFERINȚĂ - DEZBATERE
CU TEMA GENERICĂ:
NECESITATEA ȘI IMPORTANȚA REVIZUIRII CONSTITUȚIEI ȘI A ÎNTĂRIRII SOCIETĂȚII CIVILE, ÎN SCOPUL ASIGURĂRII EXISTENȚEI ȘI FUNCȚIONĂRII OPTIME A STATULUI DE DREPT, DEMOCRATIC, NAȚIONAL, INDEPENDENT, UNITAR ȘI INDIVIZIBIL, REPUBLICAN, SOCIAL ȘI LAIC
ȘI CU TEMELE SPECIFICE:
1. - ARGUMENTE ȘI PRIORITĂȚI PENTRU REVIZUIREA CONSTITUȚIEI ROMÂNIEI
2. - MODALITĂȚI EFICIENTE DE ÎNTĂRIRE ȘI DEZVOLTARE A SOCIETĂȚII CIVILE ÎN ROMÂNIA
Timișoara
06.05.2011

BLOCUL NAȚIONAL
AL REVOLUȚIONARILOR
DIN ROMÂNIA
organizează:
MITINGUL
“LIBERTĂȚII, DEMNITĂȚII,
SOLIDARITĂȚII“
în Piața Victoriei, din Timişoara,
sâmbătă, 3 septembrie, ora 15
CETĂȚENI AI TIMIŞOAREI,
PARTICIPAȚI LA MITING!
JOS DICTATURA!
AZI ÎN TIMIŞOARA,
MÂINE ÎN TOATĂ ȚARA!

ANUNȚ CETĂȚENESC

Noi, cetățenii autentici ai orașului Timișoara și participanți cu merite deosebite la înfăptuirea Revoluției Române din decembrie 1989, **dorim să ne revoltăm, pentru a demonstra că existăm, în mod demn, împotriva:**

1. **Președintelui României** – incapabil, dictator, corupt, fost colaborator al Securității și obedient masonic;
2. **Primului ministru al Guvernului României** - incapabil, corupt și obedient masonic;
3. **Guvernatorului Băncii Naționale a României** - incapabil, corupt și mason de rang foarte înalt;
4. **Categoriei politico-partidice** – incapabilă, coruptă și clientelară, care a acaparat conducerea României și care a adus țara într-o criză societală deosebit de gravă;

dorind **să fie îndepărtați de la exercitarea puterii în stat, să fie judecați și condamnați corespunzător pentru faptele lor**, motiv pentru care vom fi prezenți la:

MITINGUL DE PROTEST

cu tema generică:

„JOS DICTATURA!"

organizat la Timișoara, în data de 7 octombrie, ora 10,

pe esplanada din fața Sălii Olimpia

Tu, cititorule, **vii să te revolți împreună cu noi?**

Dacă da, **te așteptăm!**

Reprezentant: **Lorin Ioan Fortuna**

AL-2

Asociația ”VICTORIA” a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
Consiliul Director
Timișoara, b-dul Iuliu Maniu nr. 11/1, tel./fax: 0256/446595

Nr. 3/20.01.2011 **Timișoara**

Motivație

Tematica Simpozionului național, cu titlul generic: „România încotro?” și cu îndemnul: „De la revoluție, prin constituție, la democrație autentică”, organizat de către Asociația „VICTORIA” a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, constituie o extindere, la nivel național, a simpozioanelor organizate de către asociația noastră, la Timișoara, cu prilejul aniversării Revoluției Române din decembrie 1989, în fiecare an, începând cu anul 1990, și care, începând cu anul 2007, au început să se desfășoare sub denumirea generică generală: „De la revoluție la democrație”, și au fost însoțite inclusiv de dezbateri pe principii fundamentale de drept constituțional, referitor la modul în care acestea sunt aplicate și respectate în România. Exemplificăm, în contextual menționat anterior, următoarele teme de dezbatere, din cadrul simpozioanelor organizate în ultimii ani: „De la Revoluție la democrație – Este România stat social?”(2007), „De la Revoluție la democrație – Este România un stat handicapat din punct de vedere constituțional?”(2008), „Influența calității Constituției asupra evoluției social-politice a României”, respectiv: „Metode de combatere eficientă a marii corupții în România”(2009), ”De la Revoluție, la Constituție și democrație”(2010).

Mai adăugăm că, în același context, Asociația „VICTORIA” a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, a mai organizat, la Timișoara, în cursul anului precedent, și două mitinguri, cu tema: „Necesitatea organizării societății civile pentru apărarea de abuzuri a populației României”(18.06.2010), respectiv: „România, încotro? – Încă o revoluție pentru Constituție?”(22.12.2010).

Temele generice, menționate anterior, au fost alese, în mod special, ca teme de dezbatere (la simpozion, respectiv miting), atât pentru a semnala celor doritori (relativ puțini) să afle, cât, mai ales, pentru a trage un semnal de alarmă, astfel încât cei neștiutori (foarte mulți, dar, într-o măsură considerabilă și regretabilă, neinteresați de aceste probleme) să fie atenționați, referitor la faptul că în aproape toate conceptele constituționale fundamentale, care se referă la stat, precum și la modul său de funcționare, România nu este apărată eficient din punct de vedere constituțional, și totodată să conștientizeze gravele consecințe societale ale acestei stări de fapt.

Astfel, în Constituția actuală a României, principii constituționale fundamentale, respectiv principale, ca de exemplu: suveranitate, stat național, stat de drept, stat social și altele, sunt doar enunțate de drept, dar nu și dezvoltate, în mod corespunzător (în chiar cadrul Constituției), pentru a se cunoaște deplin modul în care sunt

definite, de drept, precum și modul în care trebuie aplicate, de fapt, astfel încât să fie eficient nu doar realizate, ci și protejate și promovate.

Considerăm astfel că acestea constituie cauzele principale pentru care România, după Revoluția Română din decembrie 1989, a ajuns un stat nefuncțional, care se află în derivă, din punctual de vedere al evoluției sale existențiale, iar dacă această evoluție nebenefică nu va fi cât mai urgent stopată și înlocuită cu o evoluție benefică, există, în prezent, și probabil se va accentua, în viitor, riscul major ca țara să intre într-un colaps existențial, din care să nu-și poată reveni, sau să revină, dar cu multă greutate și împovărată de grave traume sociale și societale.

Considerăm totodată, ca fiind de datoria noastră, a celor care, în data de: 20.12.1989, am declanșat, la Timișoara, Revoluția Română din decembrie 1989 (prin înființarea Frontului Democratic Român, declararea orașului Timișoara ca primul oraș eliberat de dictatura comunist-ceaușistă și lansarea unui apel și a unui program revoluționar, către întreaga țară, de a se ridica în sprijinul Timișoarei, prin declararea grevei generale), să acționăm, în mod adecvat, pentru a deștepta Poporul Român, inclusiv din punct de vedere constituțional, precum și pentru a-l determina să se mobilizeze pentru a revizui (modifica) corespunzător actuala Constituție a României, în scopul de a transforma Constituția în prima și cea mai importantă pavăză legislativă de apărare a țării, împotriva tuturor celor care urmăresc menținerea în ignoranță și inactivitate a Poporului Român (pentru a nu-și putea conștientiza cauzele problemelor fundamentale și respectiv principale, cu care se confruntă, în vederea rezolvării lor cât mai urgente), în vederea scoaterii României din blocajul social și societal în care a ajuns, inclusiv ca urmare a nefuncționalității optime a actualei Constituții.

Scopul principal al Simpozionului Național, la care vă invităm să participați, este, în contextul celor precizate anterior, acela de a analiza, împreună, de pe pozițiile societății civile (pentru a cărei formare și dezvoltare militățm și acționăm consecvent), care sunt cauzele principale, de ordin legislativ, și în special de ordin constituțional, care împiedică România să devină un stat democratic autentic și, mai mult, care au adus țara în grava criză societală în care se află în prezent, precum și soluțiile principale care se impun a fi adoptate, în regim de urgență, pentru ca România să devină un stat în conformitate cu aspirațiile Poporului Român, exprimate și în idealurile enunțate programatic în cadrul Revoluției Române din decembrie 1989 (așa cum prevede Constituția României în Articolul 1, aliniatul 3) și care să fie garantate din punct de vedere constituțional, ținând însă cont și de prevederile Articolului 152, referitor la limitele impuse revizuirii Constituției.

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

ARTICOLE DE FOND

Nevoia de organizare civică a societății românești

Vasile Tănase

Intr-un stat democratic este nevoie de o organizare corespunzătoare a societății, la nivel civic (civil), ce poate fi denumită generic: organizare socială civică (civilă).

Organizarea socială civică constituie principala „armă" de apărare a societății așa zis „civile" (civice) împotriva tuturor celor care atentează împotriva respectivei societății, atât la nivel general, cât și la nivel particular.

O societate care nu este corespunzător apărată, din punct de vedere civic, riscă să ajungă aservită sau doar manipulată de către anumite cercuri de interese clientelare care urmăresc să profite tocmai de pe urma absenței, sau doar a organizării necorespunzătoare, la nivel civic, a respectivei societăți.

Societatea civilă (civică) trebuie să plece de la premisa regretabilă dar, din nefericire, de cele mai multe ori adevărată, că majoritatea celor care ajung în funcții de conducere, la nivel public, urmăresc cu prioritate nu apărarea și promovarea intereselor publice, ci a propriilor lor interese, sau a unor interese clientelare de grup, uneori cu orice preț și în defavoarea intereselor publice.

Din aceste motive societatea civilă, ale cărei interese se identifică de regulă cu interesele publice, trebuie să-și dezvolte structuri civice corespunzătoare care să-i apere interesele specifice atunci când cei care ar trebui de fapt să realizeze acest obiectiv, adică chiar conducătorii societății, nu doar că nu le apără, dar le încalcă ei înșiși.

Spre deosebire de o societate oarecare, privită ca o ființă colectivă socială, o societate civilă beneficiază de niște structuri organizatorice specifice prin intermediul cărora devine capabilă să reacționeze corespunzător atunci când îi sunt afectate interesele fundamentale, foarte importante, sau doar importante.

Inainte însă ca o societate oarecare să se transforme într-o societate civilă este necesar ca în cadrul respectivei societăți să existe anumiți oameni care ajung să conștientizeze nevoia de implicare, în acest sens, precum și ce trebuie făcut ca societatea respectivă să se transforme într-o societate civilă, acestei conștientizări trebuind să-i fie asociat și un angajament personal, sau de grup, corespunzător.

Dacă s-ar studia evoluția unor societăți civile, renumite tocmai prin modul lor de organizare, precum și prin capacitatea de reacție la stimuli nebenefici, s-ar putea constata că toate aceste societăți au beneficiat, în prealabil, de existența unor personalități civice cu rol de: „înaintemergător", care au acționat corespunzător, atât la nivelul ideologiei civice, cât și la cel al implicării civice, mergând uneori până la sacrificiul de sine pentru a determina o evoluție corespunzătoare a societății în care erau integrați existențial, în vederea transformării acesteia în societate civilă.

Se va mai putea constata, din aceeași analiză, că numai societățile care au reușit să se transforme în societăți civile au reușit să păstreze forma democratică de conducere a societății, celelalte eșuând, mai devreme sau mai târziu, în anarhie, dictatură, sau alte forme de conducere nedemocratică.

In România, o țară în care s-a înfăptuit o revoluție socială, a început destul de târziu să se conștientizeze faptul că nereușita de a transforma societatea românească într-o societate civilă riscă să determine revenirea, mai devreme sau mai târziu, la o formă de guvernare nedemocratică. Din nefericire nici puținele personalități autentice pe care Revoluția Socială Română din decembrie 1989 le-a evidențiat n-au conștientizat decât în parte și destul de târziu importanța covârșitoare pe care transformarea societății românești în societate civilă o are, în legătură cu menținerea democrației, ca mod de guvernare a societății.

Intr-un context social ce poate fi caracterizat prin termeni precum: confuzie și derută, anumite grupări de interese clientelare s-au organizat corespunzător, din punct de vedere structural, la nivel politic, masonic și chiar mafiot, profitând în mod abil de respectivele stări de fapt, pentru a-și extinde influența, pe de o parte, precum și pentru a menține sau chiar agrava dezorganizarea socială, pe de alta, considerând-o foarte convenabilă din punctul de vedere al posibilităților de a-și promova interesele specifice.

Această acțiune nocivă a mers chiar până acolo încât respectivele grupări clientelare au inființat și înființează organizații civice și chiar partide politice disimulate, pe care le transformă apoi în sfere de influență și prin intermediul cărora acționează corespunzător, la nivel civic și politic, pentru a-și apăra și promova interesele clientelare specifice în dauna celor publice.

Pentru a putea rezista acestei agresiuni, societatea românească trebuie să se organizeze cât mai repede în societate civilă, dar pentru a se putea realiza acest obiectiv trebuie, mai întâi, să conștientizeze și să se implice corespunzător, în acest scop, persoanele din cadrul societății care au vocație de personalități civice.

Misiunea acestora devine cu atât mai grea cu cât această conștientizare și implicare va întârzia, facilitând grupărilor de interese clientelare să acționeze inclusiv pentru a diminua sau chiar anihila efortul respectivelor personalități.

Ca o concluzie a celor menționate anterior, se poate afirma că o societate poate deveni cu adevărat democratică numai dacă, în cadrul său, vor apare și se vor manifesta corespunzător oameni cu vocația civică necesară, care să-și asume rolul de a fi atât repere civice, cât și observatori atenți la toate acțiunile menite să submineze o atare evoluție.

Revista Națiunea Română s-a înființat tocmai pentru a sprijini, în mod specific, transformarea societății românești, dezorganizată în prezent de acțiunile subversive ale unor cercuri de interese clientelare, în societate civilă.

Bazele ideologice ale Statului National

Lorin Ioan Fortuna

Spre deosebire de Statul Popular, în care populația este formată, în majoritate din indivizi, adică din oameni care sunt preocupați predominant de propria lor persoană și doar în mică măsură de societatea în care trăiesc.

Statul Național este cel în care populația este formată în majoritate din cetățeni, adică din oameni care sunt preocupați dominant, sau chiar predominant de societatea în care trăiesc și în mai mică măsură de propria lor persoană.

Având în vedere faptul că în prezent, în aproape toate Statele care există, populația este formată în majoritate din indivizi, alcătuind State Populare, constituirea unui Stat Național ar putea părea o utopie dacă istoria Omenirii n-ar pune în evidență că astfel de State nu doar că au existat (exemple: Statul Scit, de pe vremea lui Zalmos – Zalmoxes, și Statul Dac d epe vremea lui Decebal - Decebalus) dar, la vremea lor, prin civilizația spirituală pe care au creat-o și dezvoltat-o s-au dovedit a fi superioare celorlalte State, de tip Popular, împreună cu care au existat în cadrul Omenirii.

Faptul că de aproape 2000 ani nu a mai existat un Stat Național nu înseamnă că existența unui asemenea Stat ar reprezenta o utopie socială, ci mai degrabă că nu au existat condiții favorabile corespunzătoare pentru constituirea unui Stat Național.

Cum în România a avut loc, în decembrie 1989, o revoluție socială, care reprezintă un eveniment de demnitate socială cu o importanță deosebită, pe care, de-a lungul istoriei, doar puține Popoare au fost în stare să-l înfăptuiască, considerăm că Poporul Român poate și chiar merită să aspire la mai mult decât la a reveni la Statul Popular de tip capitalist, de care a mai avut parte în prima jumătate a secolului trecut și s-a putut convinge că nu reprezintă o performanță socială.

În acest context, așa cum și alte revoluții și-au propus constituirea

Statului Național, prin transformarea majorității populației din indivizi în cetățeni (exemplu: Revoluția Franceză de la 1789, chiar dacă, datorită unor intervenții subversive străine, de factură masonică, n-a reușit realizarea acestui obiectiv), cei care au organizat, declanșat și înfăptuit, în mare parte, Revoluția Socială Română din decembrie 1989, au dreptul să ridice problema constituirii Statului Național, ca alternativă și totodată variantă optimă de Stat, în comparație cu: Statul Popular, de tip capitalist, care a fost adoptat de către forțele politice care s-au perindat la guvernare, în România, în perioada postrevoluționară.

Acesta este și motivul pentru care un grup de participanți activi la Revoluția Socială Română din decembrie 1989, din Timișoara, conștientizând corespunzător avantajele și dezavantajele, dar mai ales limitele de dezvoltare specifice Statului Popular, au luat hotărârea de a opta pentru constituirea, în viitor, în România, a unui Stat Național, ca variantă optimă de Stat, precum și ca un Stat al viitorului pentru care au început să elaboreze ideologia specifică, adică au început să elaboreze un: model ideologic de Stat Național, pe care să-l propună spre analiză și dezbatere Poporului Român, precum și altor Popoare.

Ca o consecință a acestei hotărâri a fost înființată și revista Politica Națională, în paginile căreia urmează a fi publicată ideologia respectivă.

Această ideologie se bazează pe următoarele:

Bazele principiale ale fondării și funcționării Statului Național

1. Statul Național (SN) este un Stat în care majoritatea populației este formată din oameni care gândesc dominant sau chiar predominant altruist, fiind conștienți de faptul că problemele colective ale societății trebuie să fie tratate cu prioritate corespunzătoare față de problemele individuale ale omului.

2. SN este mai evoluat decât Statul de tip Poporal deoarece și Națiunea, ca ființă colectivă socială, formată, în majoritate, din oameni care gândesc dominant sau chiar predominant altruist (cetățeni) este mai evoluată decât Poporul, format, în majoritate, din oameni care gândesc dominant sau chiar predominant egoist

(indivizi).

3. Pentru ca SN să existe și să funcționeze în mod optim trebuie ca SN să fie stabil și unitar.

4. Stabilitatea și unitatea SN se obțin dacă sunt respectate anumite condiții fundamentale de existență, stabilitate și unitate ale SN, care trebuie legiferate corespunzător prin legea fundamentală a SN, denumită Constituția SN.

5. Constituția SN trebuie să legifereze:

a) – relațiile dintre cetățeni, respectiv indivizi;

b) – relațiile dintre cetățeni, respectiv indivizi și SN;

c) - relațiile dintre SN și alte state;

d) – modul în care este condus SN.

6. Constituția SN, ca lege fundamentală a Statului, se completează cu alte legi necesare funcționării optime a diferitelor domenii de activitate, specifice existenței și funcționării SN.

7. Constituția SN trebuie să includă reglementări corespunzătoare necesare existenței și funcționării optime a SN.

8. Pentru ca modul de existență și funcționare optimă a SN să poată fi bine înțeles și conștientizat corespunzător, de către majoritatea populației, trebuie utilizate metode specifice de educație și informare, de largă accesibilitate și mare eficiență.

9. Pentru a asigura stabilitatea SN trebuie adoptate, prin legiferare, reglementări existențiale, funcționale și relaționale corespunzătoare, care să împiedice oamenii, organizațiile, etniile, comunitățile religioase și alte eventuale grupări, sau categorii sociale, să acționeze în scopul destabilizării, sau chiar a destrămării SN.

10. Pentru ca existența, stabilitatea, unitatea și funcționalitatea optimă a SN să poată fi asigurate printr-o conducere democratică și nu prin una autoritară, sau chiar deosebit de autoritară (totalitară, dictatorială), este necesar ca marea majoritate a populației să conștientizeze corespunzător atât imperativele existenței, stabilității, unității și funcționalității optime a SN, cât și avantajele individuale și colective pe care SN le poate oferi, comparativ cu Statul Poporal, motiv pentru care transformarea fundamentală a individului în cetățean trebuie să constituie o preocupare constantă și de bază a forurilor conducătoare ale SN.

11. SN reprezintă un Stat mai evoluat decât Statul Popular.

12. SN este un Stat unitar care trebuie să aibă, la nivel central:

    a) – o singură putere conducătoare (președinție);

    b) – o singură putere legislativă (parlament);

    c) – o singură putere administrativă (Guvern);

    d) – o singură putere informativă, sau mediatică (Societatea Națională Multimedia);

    e) – o singură putere garantă din punct de vedere constituțional (Curtea Națională Constituțională);

    f) - o singură limbă oficială de Stat;

    g) - o singură forță armată;

    h) – o singură forță de ordine;

    i) – o singură forță de judecare;

    j) – o singură forță de investigare informativă;

13. SN trebuind să fie și unitar (SNU), nu trebuie să fie divizat, ca putere conducătoare, la nivel teritorial, deoarece o asemenea divizare poate deveni cauza apariției unor factori centrifugali,

care, în timp, pot contribui la apariția dorinței de autonomie teritorială, prin federalizare, datorită dorinței populației din unele teritorii care au un standard de viață mai ridicat, față de nivelul de viață mediu, la nivel statal de a păstra acest decalaj, considerându-l firesc și nu ca o consecință a unor conduceri eronate, din trecut, care au provocat asemenea decalaje, precum și datorită dorinței unor pături sociale de a beneficia de o conducere autonomă, printr-o separare pe crtiterii etnice, confesionale, culturale, tradiționale, profesionale, etc.

14. Într-un SNU o zonă administrativă districtuală (provincie județ, localitate) trebuie să fie administrată de către o putere teritorială adecvată (provincială, județeană, locală), locală, care trebuie să beneficieze de o autonomie corespunzătoare, dar până la o limită impusă de necesitatea funcționării eficiente a puterilor centrale de Stat, pentru ca acestea să poată asigura:

a) – integritatea SNU;

b) – funcționalitatea SNU;

c) – securitatea SNU;

d) – dezvoltarea SNU;

e) - cooperarea internațională a SNU cu alte state.

Pentru a promova, pe cale politică, ideologia, Statului Național și a-l putea realiza este nevoie de un Partid Național, care să promoveze și să aplice, în cazul în care va ajunge la guvernare, o doctrină națională specifică.

Pe de altă parte, având în vedere faptul că prin înfăptuirea Revoluției Sociale Române din decembrie 1989, Poporul Român a optat ferm pentru forma democratică de guvernare, considerăm că modelul unui Stat Național avut în vedere pentru România trebuie să fie modelul unui Stat Național Democrat (SND), astfel încât ideologia specifică elaborată pentru modelul SN trebuie să fie adoptată la SND.

Democrația avută în vedere în cadrul SND trebuie să fie însă

o democrație de tip: cetățenesc (democrație cetățenească), bazată pe drepturile și obligațiile specifice cetățeanului și nu o democrație de tip: individualist (democrație individualistă), bazată pe drepturi și obligații pretinse de indivizi, a căror mentalitate este dominant sau chiar predominant egoistă, adică meschină, dorind ca interesele fundamentale ale societății să se identifie cu interesele fundamentale ale individului.

În acest context, considerăm că, într-un SND, Declarația internațională a drepturilor fundamentale ale omului și cetățeanului trebuie revizuită în favoarea cetățeanului, care reprezintă factorul principal uman al unui SND.

Considerăm totodată absolut necesară elaborarea și legiferarea, în mod similar, a unei Declarații internaționale a drepturilor fundamentale ale ființelor colective sociale de tip: Familie, Etnie, Popor, Națiune, Rasă, Omenire, ca structuri sociale de bază și principale ce constituie totodată și medii ambientale sociale, pe lângă cele naturale, în care există și evoluează omul, ca ființă individuală.

Într-un context democratic în care ființa colectivă socială, ca mediu ambiental social, trebuie să aibă o prioritate corespunzătoare față de ființa individuală umană, considerăm că și cetățeanul, ca ființă individuală umană mai evoluată, din punct de vedere social, decât individul, trebuie să beneficieze de o prioritate corespunzătoare din partea SND, comparativ cu individul, iar transformarea individului în cetățean trebuie să constituie un obiectiv fundamental în cadrul SND, ce trebuie înfăptuit atât prin educație (la toate nivelele), cât și prin alte mijloace specifice (confesiuni religioase, multimedia, etc) posibile a fi utilizate în acest scop.

Într-un SND maturizarea omului ca ființă individuală, trebuie să însemne și transformarea sa din individ în cetățean, într-o masură corespunzătoare, iar acei oameni care, până la o anumită vârstă, nu reusesc să realizeze o asemenea transformare, verificabilă printr-un examen oficial corespunzător considerăm că trebuie să fie apreciați în mod similar unor handicapaților sociali și supuși, în consecință, unui regim de recuperare socială adecvat, care să implice însă și o diminuare corespunzătoare a drepturilor și obligațiilor sociale, comparativ cu cele ale cetățeanului, până la recuperarea totală a respectivilor indivizi.

Deși potrivit concepțiilor actuale referitoare la drepturile fundamentale ale omului, motivațiile menționate anterior pot fi apreciate și chiar considerate a fi abuzive, considerăm totuși că, fără a avea în vedere realizarea unor asemenea obiective SND nu va putea fi înfăptuit deoarece societatea actuală din marea majoritate a țărilor (inclusiv România) constituie de fapt o societate anarhică, din punct de vedere social, adică o: anarhie socială, așa cum și democrația din respectivele țări este de fapt o pseudodemocrație, adică un mod de a exercita puterea, în numele Poporului, dar nu de către popor și nu în folosul poporului, ci în folosul unor structuri clientelare politicianiste de tip masonic sau chiar mafiot. Așa cum libertatea nu constituie, la nivel individual, dreptul de a putea face orice, tot așa și democrația nu constituie, la nivel colectiv, dreptul de a exercita puterea în folosul oricui!

Argumentele menționate anterior diferențiază net democrația națională, ca tip specific de democrație, de democrația poporală, de democrația socială, precum și de democrația liberală, și explică totodată de ce, de la daci încoace nici un alt Popor n-a mai reușit să devină: Națiune, adică să-și transforme majoritatea populației din indivizi în cetățeni, cu care să poată înlocui Statul popular democrat cu Satul Național Democrat.

Având în vedere importanța înfăptuirii obiectivului social pe care îl constituie SND, în cadrul revistei Politica Națională, ideologia specifică și caracteristicile SND, prezentate destul de sunccint și lapidar în cadrul acestui prim articol, vor avea parte de atenția cuvenită, constituind o preocupare permanentă pentru Redacția revistei Politica Națională.

Bazele ideologice ale doctrinei politice naționale

Constantin Cosovan

Ca doctrină politică specifică, doctrina politică națională se deosebește de celelalte tipuri de doctrine politice specifice, prin aceea că apără și promovează interesele întregii populații a unei țări, pe care o consideră ca un întreg organic, din punct de vedere social, adică o ființă colectivă socială.

Pentru a nu afecta unitatea națională, ca liant fundamental specific al unei populații organizate la nivelul unei țări, ca o ființă colectivă socială, așa cum se întâmplă în cazul promovării celorlalte doctrine politice specifice (liberală, socială, sau populară), care promovează interesele specifice unei grupări sociale, a unor clase sociale, sau a majorității populației unei țări, dar în detrimentul intereselor specifice ale marii majorități a populației (în cadrul doctrinei politice liberale), a majorității populației (în cadrul doctrinei politice sociale), sau a minorității populației (în cadrul doctrinei politice populare), doctrina politică națională consideră că numai printr-o ierarhizare corespunzătoare a diverselor interese care se manifestă în cadrul unei populații, organizată ca o ființă colectivă socială, se poate ajunge la o optimizare a prestației politice.

În acest sens, doctrina politică națională are în vedere, în ordinea descrescătoare a importanței, următoarele criterii de prioritate:

- interese naționale fundamentale referitoare la asigurarea existenței și a suveranității, precum și a menținerii independenței, și a integrității Statului;

- interese naționale principale referitoare la asigurarea unei natalități care să asigure continuitatea Poporului, precum și a unei demnități existențiale minime pentru populație;

- interese naționale importante referitoare la menținerea, printr-o educație adecvată, a unității naționale, la un nivel corespunzător de coeziune socială, care să realizeze un grad optim de solidaritate populară, necesară menținerii populației într-o structură socială specifică de tip: ființă colectivă socială;

- interese naționale obișnuite referitoare la asigurarea existenței și funcționării optime a unor instituții publice de Stat, care să asigure un acces corespunzător al populației la: ordine socială, îngrijirea sănătății, educație și învățământ, ocrotire socială, cultură, divertisment și alte domenii de activitate specifice unei civilizații considerate dezvoltate;

- interese naționale auxiliare referitoare la realizarea unor relații internaționale de bună vecinătate, precum și la o cooperare reciproc avantajoasă.

Pe lângă interesele naționale specifice, anterior menționate, care, în ordinea importanței lor, sunt corespunzător apărate și promovate, constituind astfel obiectivul politic fundamental permanent, în cadrul doctrinei politice naționale mai există și interese de ordin: districtual (provincial și județean), local (orășenesc și comunal), precum și interese de altă factură, dintre care pot fi menționate cele de ordin: etnic, confesional, profesional, familial și personal, a căror apărare și promovare este avută în vedere în limita posibilităților logistice de care dispune, într-o anumită perioadă, Statul, ca structură fundamentală de conducere a unei țări.

Deoarece interesele apărate și promovate în cadrul larg al doctrinei politice naționale nu convin adepților intereselor promovate de alte doctrine politice mai restrictive și în special adepților intereselor promovate de doctrina politică liberală (în favoarea unui număr restrîns de oameni, care formează de regulă o: oligarhie), unii dintre acești adepți au încercat și încearcă să compromită importanța doctrinei politice naționale prin acuzații false și tendențioase conform cărora: Națiunea, ca tip specific de ființă colectivă socială, ar constitui o frână în calea constituirii și dezvoltării structurilor comunitare internaționale, la nivel continental și mondial, precum și că Statul, în calitate de administrator al proprietății publice și avuției naționale, nu poate fi decât un prost administrator, comparativ cu

administrarea unei proprietăți private, de către proprietarul acesteia, sau de către un administrator desemnat de către respectivul proprietar.

Că faptele nu stau deloc așa, o dovedește însăși istoria recentă a României, în care, în calitate de administrator al avuției publice, fostul Stat comunist s-a dovedit net superior actualului Stat capitalist, prin condițiile materiale oferite populației.

În realitate teama exacerbată de administrarea de către Stat a avuției naționale este deliberat întreținută și promovată pe căi specifice (deconspirate, sau conspirate la nivel de organizații subversive, de tip politic, masonic sau chiar mafiot) de către grupări de interese clientelare care s-au organizat în acest mod pentru a-și promova mai eficient interesele deseori subversive, în dauna intereselor publice.

De-a lungul istoriei și în special a istoriei contemporane pot fi identificate chiar exemple de intervenții corespunzătoare ale unor organizații subversive de interese clientelare (masonice, sau mafiote) care au recurs la toate mijloacele pe care le-au avut la îndemână pentru a face să eșueze încercările unor conducători de State de a transforma tipul de Stat din Stat capitalist în Stat socialist, sau în Stat național, ca forme superioare de administrație statală în ceea ce privește apărarea și promovarea intereselor fundamentale și principale ale majorității, respectiv totalității populației.

Se va constata astfel, mai devreme sau mai târziu, că încercările unor grupări politice de a transforma o serie de țări din State capitaliste, sau chiar semifeudale, în State socialiste, sau chiar în State naționale, au fost blocate și deturnate de intervențiile unor organizații subversive de tip masonic, care au investit fonduri consistente în acest scop, de teamă că dacă o asemenea transformare va reuși să se producă într-o țară, aceasta va constitui un exemplu de urmat care ar putea să tenteze și alte țări pentru a o realiza.

Trebuie să se știe și să se conștientizeze corespunzător, în acest context, că reprimarea, respectiv eșuarea și deturnarea unor revolte sau revoluții sociale, în țări precum: Franța, Italia, Germania, Rusia, Cuba, România și altele, care doreau să înlocuiască tipuri de Stat învechite și dominate (deschis sau conspirat) de diferite oligarhii, sau de către organizații

subversive de factură masonică și chiar mafiotă, în State moderne, de tip socialist, sau național, au fost inițiate sau doar corespunzător sprijinite de către respectivele oligarhii, sau de către anumite organizații subversive.

S-a mers și încă se merge până acolo încât se identifică, la nivel mediatic, naționalismul (ca doctrină politică specifică) cu fascismul, cu comunismul, cu antisemitismul, cu șovinismul și alte forme de manifestare socială discreționară și totalitară, ca și când un Stat național democrat n-ar putea exista în realitate, ci ar fi doar o utopie politică și socială, sau un paravan pentru a masca un Stat totalitar, subversiv în intenții și în fapte la adresa altor State.

Datorită motivației expuse anterior, a asuma, în prezent, promovarea doctrinei politice naționale, înseamnă și a asuma riscul de a fi denigrat, calomniat și chiar persecutat, atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv și chiar social, de către acele grupări de interese clientelare specifice, organizate în structuri subversive de tip masonic și/sau chiar mafiot, care s-au infiltrat corespunzător în instituțiile publice și inclusiv la nivelul puterii de Stat, acumulând, prin metode frauduloase, fonduri deosebit de importante, organe multimedia și alte mijloace materiale și logistice importante, care le permit ca în cadrul aparent democratic al unei pseudodemocrații, care constituie de fapt o anarhie abil menținută (așa cum este în prezent și cazul României), rolul puterii de Stat să fie subminat și chiar înlocuit, în mare măsură, cu o putere ocultă și subversivă, dispusă să-și mențină avantajele pe care le deține, precum și să-și aprere și să-și promoveze interesele clientelare specifice chiar și cu orice preț .

Datorită acestor aspecte sociale si politice, consideram că un obiectiv cu o prioritate maximă pentru România îl constituie fondarea unui partid național autentic și puternic, capabil să ajungă în Parlament, precum și la guvernarea țării, pentru a promova doctrina politică națională care, în prezent, nu este corespunzător nici asumată și nici promovată de către nici unul dintre actualele partide parlamentare.

În același scop considerăm necesară elaborarea unui proiect de Constituție specifică Statului național democrat, deoarece actuala Constituție a României este specifică mai mult Statului capitalist, și chiar Statului liberal, deși prevede, cu putere de lege supremă în Stat, că România

este: stat național, dar în același timp, a permis și permite existența partidelor politice constituite pe criterii etnice, supremația Ordonanței guvernamentale în fața celorlalte legi și chiar a Constituției, lichidarea economiei de Stat, lipsa de răspundere juridică pentru consecințele sociale ale guvernării, tainuirea datoriei publice externe reale, adevărata motivație pentru care România nu este primită în Comunitatea Europeană (starea generală de sărăcie a Poporului Român al cărui venit minim pe cap de locuitor este cu mult sub limita impusă pentru integrare) manipularea prin multimedia și alte asemenea anomalii și încălcări legislative care subminează corespunzător Statul național și social, precum și Statul de drept care ar trebui să fie România, după ce a înfăptuit Revoluția Socială Română din decembrie 1981.

Având în vedere cele menționate anterior, considerăm că existența unui partid național autentic, care nu trebuie confundat cu un partid etnic românesc (exemplu: Partidul Național Român), deoarece Națiunea, ca și Poporul, integrează Etniile conlocuitoare (ne-reducându-se în continuare la o Etnie, fie ea și majoritară), este nu doar necesară, ci și indispensabilă unei democrații care se bazează pe pluripartidism.

Pe de altă parte, a înființa un partid declarat național, fără a elabora, în prealabil, o ideologie specifică, atât ca mod de organizare și funcționare (statut), cât și ca program politic (doctrină politică), înseamnă a fi preocupat și a urmări nu realizarea unor probleme fundamentale, în cadrul unui Stat ce se vrea democratic și adept al pluripartidismului, ci a urmări interese clientelare (personale, sau de grup), intenționând de fapt a seduce populația, și nu a convinge, din punct de vedere politic, de necesitatea existenței unui asemenea partid.

Acest prim articol dedicat obiectivelor fundamentale pe care trebuie să se le aibă în vedere o doctrină politică națională autentică, precum și a altor caracteristici principale, ce trebuie avute în vedere, în același context, vor fi continuate, în cadrul revistei Politica Națională, cu alte articole, ce se vor referi mai în detaliu la domeniile fundamentale, principale, deosebit de importante, importante, obișnuite și chiar auxiliare care trebuie cuprinse în cadrul oricărei doctrine politice, în general, precum și în cadrul doctrinei politice naționale, în special.

Bazele principiale ale fondării şi organizării Statului Naţional (S.N.) şi doctrinei politice naţionale

1. Statul Naţional reprezintă un stat mai evoluat decât Statul Popular.
2. Statul Naţional este un stat unitar, trebuind să aibă:
   a. – o singură putere conducătoare;
   b. – o singură putere legislativă;
   c. - o singură putere administrativă;
   d. – o singură putere informativă;
   e. – o singură putere garantă din punct de vedere constituţional;
   f. - o singură limbă de stat;
   g. – o singură forţă armată;
   h. – o singură forţă de ordine;
   i. – o singură forţă de pedepsire (penitenciară);
   j. – o singură forţă de investigare informativă.
3. S.N. unitar (S.N.U.) nu trebuie să fie divizat, ca putere conducătoare, la nivel teritorial, deoarece o asemenea divizare constituie un factor centrifugal, care, în timp, contribuie la dorinţa de autonomie teritorială, prin federalizare, datorită dorinţei populaţiei din teritoriile care au un standard de viaţă mai ridicat, faţă de nivelul de viaţă mediu, la nivel statal, de a păstra acest decalaj, considerându-l firesc şi nu ca o consecinţă a unor conduceri eronate, din trecut, care au provocat asemenea decalaje.
4. Într-un S.N.U. fiecare zonă teritorială trebuie să fie administrată de o putere teritorială locală, care trebuie să beneficieze de autonomie locală până la limita impusă de necesitatea funcţionării corespunzătoare a puterilor centrale, care asigură:
   a. – integritatea S.N.U.;
   b. – funcţionalitatea S.N.U.;
   c. – securitatea S.N.U.;
   d. – dezvoltarea S.N.U.;
   e. – cooperarea internaţională a S.N.U. cu alte state.
5. Într-un S.N.U. trebuie să existe o formaţiune politică puternică, care să aplice o doctrină politică de prioritate naţională şi care să fie receptată corespunzător de către marea majoritate a populaţiei (Partidul Naţional - PN);
6. P.N. trebuie fondat, organizat şi condus astfel încât;
   a. – să-şi poată îndeplini eficient misiunea sa politică;
   b. – să fie condus numai de către persoane care se bucură de credit moral şi competenţă profesională, dovedite prin fapte;
   c. – să nu poată fi pus în slujba intereselor prioritare ale:
      c1. – unei persoane interesate;
      c2. – unui grup interesat;
      c3. – unei grupări interesate;
      c4. – unor organizaţii oculte;
      c5. – unor alte state.
7. Organizarea P.N. trebuie să fie democratică şi transparentă, astfel încât fiecare membru al P.N. sau membru simpatizant al P.N. să cunoască motivele pentru care:
   a. – se aplică doctrina politică naţională;
   b. – conduce un anumit conducător;
   c. – există anumite priorităţi care trebuie avute în vedere;

d. – există anumite limitări care trebuie avute în vedere;
e. – există anumite constrângeri care trebuie impuse.

8. Ascensiunea membrilor în cadrul P.N. trebuie să se realizeze exclusiv pe bază de:
   a. – credit moral dovedit;
   b. – competența profesională dovedită;
   c. – atașament dovedit față de Națiunea Română;
   d. – încredere din partea celorlalți membri ai P.N.;
   e. – încredere din partea populației.
9. Doctrina politică națională trebuie să fie o doctrină politică de centru ideologic, în care:
   a. – să fie urmărite, cu prioritate și promovate, sub forma unor interese naționale fundamentale, îndeplinirea condițiilor care fac posibilă:
      a1. – existența;
      a2. – securitatea;
      a3. – funcționarea;
      a4. – dezvoltarea;
      a5. – integrarea internațională;
      a S.N.U.
   b. să fie promovate, cu prioritate, sub forma unor interese naționale principale, îndeplinirea următoarelor obiective:
      b1. – dezvoltarea echilibrată a întregului teritoriu național;
      b2. – protejarea mediului ambiant al întregului teritoriu național;
      b3. – exploatarea judicioasă a resurselor naturale ale întregului teritoriu național, în favoarea întregii națiuni;
      b4. – condiționarea impozitară astfel încât fiecare cetățean să resimtă corespunzător impozitul ca pe o condiție necesară și echivalentă, din punct de vedere al posibilităților personale;
      b5. – condiționarea modului de existență specifică a unei etnii astfel încât:
         $b5_1$. – să fie protejată existența specifică a etniei respective;
         $b5_2$. – să nu fie prejudiciată existența S.N.U.
      b6. – condiționarea modului de existență specifică a unei confesiuni religioase astfel încât:
         $b6_1$. – să fie apărat dreptul specific la credință;
         $b6_2$. – să fie protejată existența specifică a celorlalte confesiuni religioase, legal înregistrate;
         $b6_3$. – să nu fie prejudiciată existența și funcționalitatea optimă a S.N.U.;
   c. – să poată include curente ideologice distincte, care:
      c1. – accentuează importanța anumitor:
         $c1_1$. – drepturi;
         $c1_2$. – condiționări;
         $c1_3$.. – obiective de realizat;
         $c1_4$. – de promovat;
         dar care nu pun în pericol, prin existența și promovarea lor, specificul și unitatea de ansamblu a S.N.U.
   d. – să poată include existența unor organizații specifice, integrate, bazate pe anumite trăsături comune, ca de exemplu:
      d1. – organizații de tineret;
      d2. – organizații de femei;
      d3. – organizații de vârstnici, etc.

e. – să poată realiza forme de publicitate corespunzătoare prin care să fie favorizată prezentarea ideologiei care stă la baza doctrinei politice naționale.

f. – să poată fi promovate corespunzător anumite interese importante, de nivel provincial, în măsura în care nu prejudiciază promovarea:
f1. – intereselor naționale fundamentale;
f2. – intereselor naționale principale;

g. – să poată fi promovate corespunzător anumite interese importante, de nivel județean, în măsura în care nu prejudiciază promovarea:
g1. – intereselor naționale fundamentale;
g2. – intereselor naționale principale;
g3. – intereselor provinciale principale.

h. – să poată fi promovate corespunzător anumite:
h1. – interese importante de grup;
h2. – interese importante personale, ale unor persoane, în măsura în care nu încalcă legitimitatea și nu prejudiciază:
$h2_1$. – interesele naționale fundamentale;
$h2_2$. – interesele naționale principale;
$h2_3$. – interese provinciale importante;
$h2_4$. – interese județene principale;
$h2_5$. – interese județene importante;
$h2_6$. – alte interese importante ale P.N.;
$h2_7$. – alte interese importante, ale altor persoane.

10. O doctrină politică se definește prin intermediul unor priorități corespunzătoare acordate promovării unor interese, apreciate ca fiind:
a. – fundamentale;
b. – principale;
c. – importante;
d. – obișnuite;
la nivelul:
a. – întregii țări;
b. – unei provincii;
c. – unui județ;
d. – unui anumit teritoriu;
e. – unei localități;
f. – unor categorii sociale;
g. – unor grupări sociale;
h. – unor grupuri de persoane;
i. – unor persoane.

11. O doctrină politică națională nu se poate defini prin anumite priorități acordate promovării unor interese ale:
a. – unor provincii;
b. – unor județe;
c. – unor localități;
d. – unor categorii sociale;
e. – unor etnii;
f. – unor confesiuni religioase;
g. – unor grupări sociale;
h. – unor grupuri de persoane;
i. – unor persoane,

care, dacă ar fi admise, ar conduce la o divizare corespunzătoare a solidarității populației, fapt ce ar slăbi inevitabil adeziunea la înfăptuirea obiectivelor fundamentale, principale sau importante, care alcătuiesc doctrina politică națională.

12. O doctrină politică nu poate fi definită prin intermediul unor moduri de guvernare, ci, eventual, doar asociată acestora și promovată cu ajutorul lor, astfel încât următoarele moduri de guvernare:
    a. – democrat;
    b. – autoritar;
    c. – dictatorial;
    d. – republican;
    e. – monarhist;
    f. – anarhist,

    nu pot justifica și nici înlocui, numai prin ele însele, tipurile de interese specifice, care trebuie urmărite cu prioritate și în funcție de care se definește, de fapt, ideologia specifică unei doctrine politice.
13. Singura în măsură să-și decidă forma de guvernare este națiunea, prin consultarea directă și în deplină cunoștință de cauză, prin referendum național.
14. În contextul formei democratice de guvernare pentru care a optat, prin înfăptuirea unei revoluții naționale, în Decembrie 1989, Poporul Român, orice doctrină politică, admisă, din punct de vedere legal, în România, trebuie să respecte această opțiune fundamentală a Poporului Român, de a fi guvernat numai pe cale democratică, până când, în mod liber și în deplină cunoștință de cauză, ar opta, tot printr-o revoluție sau, în mod pașnic, prin referendum național, pentru o altă formă de guvernare.
15. În cazul în care Poporul Român a fost solicitat să se pronunțe, prin referendum, dar nu și în deplină cunoștință de cauză, pentru adoptarea anumitor decizii sau opțiuni legate de modul de guvernare, privind:
    a. – renunțarea la anumite drepturi istorice fundamentale;
    b. – prioritățile acordate unor anumite interese;
    c. – modul de alegere al reprezentanților săi în organele de conducere centrale și locale;
    d. – asocierea la anumite organizații internaționale;
    e. – asocierea la anumite conflicte armate;

    aceste decizii nu vor putea fi considerate ca reprezentând adevărata voință a Poporului Român, dacă, ulterior, în urma unor informări corecte, efectuate corespunzător, pentru ca poporul să poată opta în deplină cunoștință de cauză, Poporul Român va decide, tot prin referendum, că a fost pus în situația de a opta în necunoștință de cauză, ca urmare a unor acțiuni de dezinformare sau de manipulare mediatică, inițiate și realizate de către anumite grupări interesate, a căror victimă a fost.

Comitetul de Inițiativă
al fondării
Partidului Național
din România

BAZELE PRINCIPIALE ALE ELABORĂRII ŞI APLICĂRII DOCTRINEI POLITICE NAŢIONALE

1. Pentru ca un stat naţional (SN) să poată exista şi funcţiona în mod optim, este necesară existenţa unui Partid Naţional (PN) care să-şi asume, din punct de vedere politic:
   a. – conştientizarea populaţiei cu privire la caracteristicile care definesc SN;
   b. – pregătirea de cadre corespunzătoare, necesare, la nivel politic, existenţei, stabilităţii, unităţii şi funcţionării optime a SN;
   c. – elaborarea de proiecte şi programe politice necesare implementării sociale, în cadrul activităţii de conducere a SN;
   d. – elaborarea de strategii specifice necesare implementării proiectelor şi programelor politice;
   e. – răspunderea politică corespunzătoare pentru efectele implementării sociale a proiectelor şi programelor politice.
2. PN trebuie organizat astfel încât să fie corespunzător receptat de către marea majoritate a populaţiei.
3. PN trebuie să-şi întemeieze activitatea politică pe baza unei doctrine politice, care trebuie să fie elaborată în mod corespunzător, astfel încât să includă o strategie politică de realizare a unor obiective sociale specifice existenţei, stabilităţii, unităţii şi funcţionalităţii SN, adică pe baza unei doctrine politice naţionale (DPN).
4. DPN trebuie astfel concepută şi dezvoltată, ca ideologie specifică, încât să includă sub formă de programe sau proiecte specifice, planuri de guvernare centrală şi locală care să aibă, ca obiective politice fundamentale, asigurarea existenţei, stabilităţii, unităţii şi funcţionalităţii optime a SN, precum şi ca obiective politice principale, respectiv secundare, realizarea unor programe sau proiecte politice care să contribuie corespunzător la îndeplinirea obiectivelor politice fundamentale.
5. DPN trebuie să se situeze, ca reper ideologic politic, la nivel de centru politic, putând include şi curente ideologice politice diferite între ele, motivate pe opţiuni politice distincte, pentru îndeplinirea anumitor obiective politice principale sau secundare, care să nu afecteze însă îndeplinirea optimă a obiectivelor politice fundamentale, specifice SN.
6. În cadrul DPN trebuie selectate corespunzător, din punct de vedere al priorităţii:
   a. – interesele principale provinciale;
   b. – interesele principale judeţene;
   c. – alte interese importante, astfel încât să nu fie prejudiciate interesele naţionale fundamentale şi principale.
7. În cadrul DPN mai trebuiesc selectate corespunzător, din punct de vedere al priorităţii, interesele principale ale:
   a. – etniilor;
   b. – confesiunilor religioase;
   c. – categoriilor sociale;
   d. – categoriilor profesionale;
   e. – altor grupări sociale;

astfel încât să nu fie prejudiciate interesele naţionale fundamentale şi principale, precum şi interesele provinciale şi judeţene principale.
8. DPN trebuie să facă obiectul unor analize competente şi responsabile asupra priorităţilor selectate pentru a se realiza, în timp, o echilibrare a nivelului de viaţă şi a protejării mediului ambiental, echivalente pentru toate provinciile şi judeţele ţării.
9. Aplicarea DPN în cadrul unei coaliţii politice de guvernare, în confruntare ideologică cu alte doctrine politice, impune selectarea corespunzătoare a priorităţilor de aplicare, astfel încât:
   a. – interesele naţionale fundamentale să fie corespunzător favorizate;
   b. – interesele naţionale principale să fie corespunzător susţinute;
   c. – interesele judeţene principale să fie corespunzător apărate;
   d. – alte interese principale să fie corespunzător protejate.
10. DPN nu trebuie confundată cu alte tipuri de doctrine politice, precum cele specifice sociale, liberale, religioase, etnice, teritoriale, profesionale sau de altă natură, deoarece acestea nu urmăresc priorităţi la nivel naţional, ci doar la anumite nivele inferioare celui naţional şi, uneori, chiar în defavoarea intereselor naţionale fundamentale şi principale, care, dacă ar fi aplicate, ar putea ameninţa însăşi existenţa, stabilitatea, unitatea sau funcţionalitatea optimă a SN.

Comitetul de Iniţiativă pentru fondarea Partidului Naţional din România

PRINCIPII
de fondare şi organizare a Partidului Naţional

1. Partidul Naţional trebuie organizat astfel încât, prin statut:
   a. fiecare provincie istorică să fie reprezentată corespunzător în cadrul organului executiv central de conducere (ex: Birou Executiv);
   b. fiecare judeţ să fie reprezentat corespunzător în cadrul organului decizional central de conducere (ex: Consiliu Naţional);
   c organizaţiile teritoriale să fie reprezentate corespunzător în cadrul întrunirii organului decizional general central de conducere (ex: Congres Naţional).
2. Partidul Naţional trebuie să-şi selecteze cadrele de conducere în funcţie de modul preponderent de gândire al acestora, respectiv:
   a. cu prioritate dintre cele care gândesc înţelept (preponderent altruist);
   b. în completare dintre cele care gândesc deştept (preponderent egoist).
3. Partidul Naţional trebuie să-şi aibă sediul central în localitatea care oferă condiţiile optime privind:
   a. respectarea principiilor constitutive;
   b. punerea la dispoziţie a logisticii necesare;
   c. existenţa unui surplus de cadre organizatoare corespunzătoare;
   d. existenţa unei baze de masă, necesară susţinerii doctrinei politice naţionale;
   e. existenţa unui potenţial uman electoral privind susţinerea, în alegeri, a programului de guvernare centrală, respectiv locală, propus.
4. Partidul Naţional trebuie să-şi bazeze programul politic pe o doctrină naţională, corespunzător elaborată, în care să fie cuprinse, după o analiză şi mediere corespunzătoare:
   a. interesele fundamentale naţionale;
   b. interesele principale provinciale;
   c. interesele principale judeţene;
   d. interesele principale locale;
   e. interesele principale etnice;
   f. interesele principale ale categoriilor sociale specifice de vârstă;
   g. interesele principale ale categoriilor sociale profesionale;
   h. interesele principale ale categoriilor sociale religioase;
   i. alte interese principale necesare a fi avute în vedere.
5. Obiectivul fundamental al doctrinei politice naţionale trebuie să-l constituie evoluţia populaţiei ţării, de la stadiul de **Popor**, caracterizat printr-o componentă majoritară, formată din **indivizi**, care gândesc preponderent egoist (raţional, deştept), la stadiul de **Naţiune**, caracterizată printr-o componentă majoritară formată din **cetăţeni**, care gândesc preponderent altruist (spiritual, înţelept), aşa cum a devenit, pentru scurtă vreme, Poporul Român în timpul şi după Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989.
6. Desemnarea candidaţilor la alegerile generale, respectiv locale, pe circumscripţii, numai din cadrul organizaţiilor teritoriale ale partidului existente în circumscripţiile respective.
7. Susţinerea desfăşurării alegerilor generale, respectiv locale, pe baza respectării principiului selecţiei valorii şi a dreptului poporului de a-şi alege, direct şi nemijlocit, reprezentanţii, pe baza votului uninominal.
8. Transformarea instituţiei publice multimedia (televiziune, radiodifuziune, presă scrisă, publicaţii Internet) într-o putere de stat, cu rolul principal de a informa deplin şi corect poporul, atât la nivel naţional, cât şi judeţean, a cărei conducere să fie aleasă direct de către popor, în cadrul alegerilor generale, respectiv locale.
9. Susţinerea impunerii unor limite de decizie până la care poate funcţiona democraţia reprezentativă, prin aleşii poporului, respectiv de la care poporul trebuie să decidă direct, prin referendum, potrivit democraţiei participative.
10. Susţinerea modificării Constituţiei României astfel încât să fie garantat corespunzător, printr-o instituţie publică specifică (ex: Curtea Constituţională - al cărei conducător să fie ales direct de către popor) şi nu doar afirmat, dreptul de suveranitate al Poporului Român, recucerit cu jertfe şi suferinţă în cadrul Revoluţiei Naţionale Române din Decembrie 1989.

Timişoara
01.03.2003

Comitetul de Iniţiativă

APEL
pentru fondarea Partidului Naţional din România

1. Un popor, format, în majoritate, din indivizi, care gândesc predominant egoist şi care aspiră la evoluţia spre stadiul de naţiune, formată, în majoritate, din cetăţeni, care gândesc predominant altruist, cum a devenit, pentru puţină vreme, în timpul şi după Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989, Poporul Român, are nevoie de un Partid Naţional autentic, care să-şi asume coordonarea acestei transformări.

2. Evoluţia de la stadiul de popor la stadiul de naţiune se poate realiza, din punct de vedere politic, numai pe baza aplicării unei doctrine politice specifice, de orientare naţională, de către un partid naţional.

3. Deşi Constituţia României prevede faptul că România este stat naţional, de la Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989 şi până în prezent, în România, nu a existat un partid naţional autentic, care să poată fi receptat, ca atare, de către Poporul Român, pentru a beneficia corespunzător de încrederea majorităţii electoratului român şi a ajunge la guvernarea ţării.

4. În România au existat, în perioada postrevoluţionară, partide politice care, chiar dacă s-au declarat naţionale sau aplicând o doctrină politică naţională, n-au întrunit condiţiile necesare existenţei unui partid naţional autentic, motiv pentru care nu s-au bucurat nici de încrederea corespunzătoare a electoratului român pentru a ajunge la guvernarea ţării.

5. Pentru fondarea unui partid naţional autentic este nevoie de:
   a. – oameni cu credit moral corespunzător, care să-şi asume iniţiativa în acest sens;
   b. – o ideologie politică specifică, elaborată corespunzător, care să fie asumată şi promovată ca doctrină politică naţională;
   c. – o mediatizare corespunzătoare;
   d. - o capacitate legistică corespunzătoare;
   e. – o transparenţă şi o sinceritate corespunzătoare din partea fondatorilor.

6. Lipsa unui partid naţional autentic va avea, drept consecinţă, destrămarea statului naţional unitar român, ca urmare a acţiunilor subversive întreprinse de structurile politice, organizaţiile masonice şi grupările clientelare care au interese în acest sens.

7. Existenţa unor partide politice care prezintă anumite caracteristici specifice unui partid naţional, dar care manifestă, totodată, alte lacune serioase privind modul de organizare şi funcţionare specific unui partid naţional autentic, nu corespunde cerinţei majore privind existenţa unui partid naţional autentic, capabil să ajungă la guvernarea ţării şi să pună în aplicare o politică naţională.

8. Fondarea unui partid naţional autentic nu poate fi la îndemâna unei singure persoane, a unui grup de persoane sau chiar a unei categorii de persoane, fără de a se impune anumite garanţii, absolut necesare, privind faptul că iniţiativa fondării respectivului partid naţional, de către fondatori, nu va reprezenta un act de manipulare politică a populaţiei în favoarea unor interese clientelare.

9. Fondarea unui partid naţional autentic nu se poate realiza decât pe o bază de masă corespunzătoare, de orientare naţională, căreia să i se câştige încrederea şi spijinul corespunzător în vederea realizării acestui obiectiv.

10. Având în vedere cele expuse anterior, facem apel către toţi oamenii de bună credinţă, ce manifestă o conştiinţă naţională corespunzătoare să se asocieze acestui demers de fondare a Partidului Naţional din România, întreprins de către:

Comitetul de Iniţiativă
pentru fondarea
Partidului Naţional
din
România

Către_____

Domnule Preşedinte

Cunoscând activitatea aferentă apărării şi promovării intereselor naţionale fundamentale ale Poporului Român, depusă de formaţiunea politică pe care o conduceţi şi având în vedere prevederile privind reînregistrarea partidelor politice, stipulate în noua Lege a partidelor politice din 2003, vă invităm a colabora, corespunzător, la fondarea Partidului Naţional din România, atât în ceea ce priveşte colectarea semnăturilor de susţinere, cât şi în ceea ce priveşte elaborarea ideologiei specifice unei doctrine politice naţionale, care să stea la baza activităţii viitorului partid.

Prezentăm propunerea anterior menţionată deoarece, din experienţa politico-ideologică şi organizatorică de care dispunem, am constatat că:

1. – deşi România a fost declarată, prin Constituţia României: „stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil" (art.1), de la Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989, nici o formaţiune politică de orientare naţională n-a reuşit să acumuleze suficiente voturi, la alegerile generale, pentru a participa la guvernarea ţării;
2. – nici o formaţiune politică nu a putut elabora o ideologie politică specifică, care să poată fi receptată, de către Poporul Român, ca o autentică doctrină politică naţională, în care să-şi poată investi corespunzător încrederea electorală;
3. – prezenţa, la alegeri, a unor formaţiuni politice în a căror denumire figura termenul: naţional nu a dovedit Poporului Român că formaţiunile politice respective au dorit să şi promoveze o politică naţională autentică, ci doar că au reuşit să creeze, în mod abil, impresia că vor urma o astfel de linie politică sau au utilizat doar, în mod inadecvat, cuvântul respectiv, pentru a arăta că dispun de o organizare teritorială, extinsă la nivel naţional;
4. – prezenţa la alegeri a unor formaţiuni politice care au declarat că promovează doctrina politică naţională, dar, ulterior alegerilor, au fost absorbite de partide având o doctrină politică total diferită , denotă că respectivele formaţiuni politice n-au avut alt rol decât de a induce în eroare, electoratul de orientare naţională şi de a diviza voturile astfel încât să nu se poată realiza o coaliţie politică de unitate naţională, capabilă să beneficieze corespunzător de încrederea respectivului electorat şi să ajungă la guvernarea ţării;
5. – persiflarea şi chiar blamarea oficială şi insistentă a conceptelor de naţiune şi naţionalism, asociindu-le, in mod deliberat, numai cu formele dictatoriale de guvernare (fascism, comunism) sau diminuarea corespunzătoare a unor momente istorice până la falsificarea semnificaţiei acestora şi solicitarea oficială de a dărâma statui şi de a schimba numele unor străzi legate de martiri ai naţiunii române, denotă că în conducerea partidelor care s-au perindat, până în prezent, la conducerea ţării, sunt infiltrate, la cel mai înalt nivel, persoane care promovează interese ostile Poporului Român şi evoluţiei sale firești, de la stadiul de Popor (format în majoritate din indivizi), la cel de Naţiune (formată în majoritate din cetăţeni), aşa cum a ajuns să fie, pentru o scurtă perioadă, în timpul şi după Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989.

Pentru ca viitoarele alegeri să nu perpetueze această deplorabilă stare de fapt, cu consecinţe nefaste asupra viitorului României, vă supunem atenţiei motivaţia anterioară şi vă rugăm să ne contactaţi în cazul în care o împărtăşiţi şi doriţi să daţi curs invitaţiei de a vă aduce aportul la fondarea, de drept şi de fapt, a Partidului Naţional din România.

Cu mulţumiri şi consideraţiune,

Reprezentant
al
Comitetului de Iniţiativă

Lorin Ioan Fortuna

PROIECT POLITIC
DE CREARE A UNEI NOI CLASE POLITICE

1. Obiectiv

Crearea unei noi clase politice care să înlocuiască clasa politică aflată la guvernare, în România, în perioada 1990 – 2003.

2. Motivație

Clasa politică aflată la guvernarea României, în perioada 1990 – 2003, s-a dovedit a fi declasată, prin corupție și rea voință, comițând numeroase abuzuri în guvernarea țării, care au avut ca efect aducerea României în situația de a contracta numeroase datorii externe, ce vor constitui o povară existențială pentru generațiile următoare, precum și în situația de a fi una din cele mai sărace țări din Europa, ca nivel de viață a majorității populației, deși beneficiază de resurse naturale considerabile, iar, în 1990, nu avea datorii externe și dispunea de o economie destul de performantă.

Clasa politică aflată la guvernarea României, în perioada 1990 – 2003, s-a remarcat doar printr-o dorință acută de îmbogățire rapidă și cu orice preț a unei clientele politice specifice, scop pentru care a fost distrusă economia națională, printr-o falsă privatizare, ca parte a unei false reforme, menită să transforme România, dintr-o țară socialistă, într-o țară capitalistă, contrar prevederilor Constituției, adoptată în 1991, care prevede că România este stat național și social și nu stat capitalist și liberal.

Oligarhia asociată clasei politice care a guvernat România în perioada 1990 – 2003 constituie, în prezent, principala frână în redresarea economică și socială a țării, deoarece urmărește să-și protejeze, cu orice preț, marile averi dobândite, în cea mai mare parte, prin abuzuri de guvernare.

Investigarea juridică a numeroaselor abuzuri de guvernare, comise în perioada 1990 – 2003, nu se poate realiza decât prin eliminarea de la putere, pe cale democratică, a clasei politice responsabile pentru guvernarea țării, în perioada menționată și înlocuirea acesteia cu o nouă clasă politică, care să procedeze la investigarea juridică a tuturor guvernărilor postrevoluționare, la recuperarea, măcar parțială, a pagubelor aduse Poporului Român și la compensarea, în măsura posibilului, a daunelor materiale și morale ale celor care au avut de suferit, de pe urma numeroaselor abuzuri comise în cadrul respectivelor guvernări.

3. Soluții

O nouă clasă politică, capabilă s-o înlocuiască pe cea vinovată de situația în care a fost adusă România, prin abuzuri de guvernare, comise în perioada 1990 – 2003, nu se poate realiza decât cu sprijinul acelor români care au avut de suferit datorită comiterii respectivelor abuzuri.

Se propune, în acest scop, fondarea a două noi partide politice și anume:

a. – un partid național autentic, căruia să i se definească, în prealabil, o doctrină politică corespunzătoare, precum și un program politic

adecvat, care să grupeze pe acei români conştienţi de pericolele care ameninţă, în prezent, siguranţa României, ca stat naţional unitar, şi care nu au dorit, până în prezent, să se afilieze politic la alte partide;

b. – un partid care să aibă ca principal obiectiv politic realizarea unei dreptăţi sociale, incluzând compensarea, în măsura posibilului, a daunelor materiale şi morale produse acelor români care se consideră a fi victime ale abuzurilor de guvernare, comise în perioada 1990 – 2003, pe seama recuperării pagubelor produse, prin investigarea juridică a abuzurilor de guvernare şi tragerea la răspundere a celor vinovaţi.

Cele două partide astfel formate urmează a coopera şi a realiza o alianţă politică, la care vor putea adera şi alte formaţiuni politice, deja existente, dar neimplicate în abuzurile comise în guvernarea ţării, în perioada 1990 – 2003, pe baza unui program politic comun, corespunzător negociat.

Alianţa politică astfel formată urmează a se prezenta la alegerile locale şi generale, cu liste unice de candidaţi, pentru a putea realiza o concurenţă politică adecvată clasei politice aflată la guvernarea ţării în perioada 1990 – 2003.

4. Sprijin social

Alianţa politică astfel formată va consitui baza unei alte alianţe: politico – civice, prin asocierea unor organizaţii civice care au prevăzut, în programul lor, acordarea de sprijin politic şi civic acelor forţe politice care urmăresc înlăturarea, de la guvernarea ţării, pe cale democratică, a clasei politice vinovate de comiterea abuzurilor de guvernare, din perioada 1990 – 2003.

Un rol important este rezervat colaborării, la nivel civic, cu organizaţiile sindicale, confruntate cu mari probleme de integrare socială a oamenilor disponibilizaţi, ca urmare a prăbuşirii economiei de stat şi reducerii catastrofale a numărului locurilor de muncă, până la situaţia paradoxală în care majoritatea populaţiei aptă de muncă a fost disponibilizată sau pensionată prematur, urmând a fi întreţinută prin contribuţia socială a unei minorităţi a populaţiei, care se află integrată în muncă.

5. Mediatizare

Alianţa politico – civică astfel constituită se va adresa tuturor mijloacelor de mediatizare şi, în special, celor de stat, în vedera mediatizării corespunzătoare a motivaţiei pentru care s-a constituit, precum şi a programului politic pe care doreşte să-l implementeze, în vederea redresării României şi a despăgubirii corespunzătoare a victimelor abuzurilor de guvernare, din perioada 1990 – 2003, în cazul în care va ajunge la guvernarea ţării.

Comitetul de Iniţiativă
pentru constituirea
Asociaţiei Naţionale a Victimelor
Abuzului de Guvernare din România
(ANVAG – ROM)

Bazele principiale ale politicii salvării clasei sociale a pensionarilor din România

1.Pensionarii reprezintă clasa socială cea mai defavorizată din România, având în vedere drepturile de care ar trebui să beneficieze de drept şi drepturile de care beneficiază de fapt.

2.Clasa pensionarilor a ajuns în situaţia deplorabilă în care se află deoarece:

a.-s-a lăsat manipulată cel mai puternic de propaganda vicleană a clasei politice care a acaparat puterea de stat, în România, după Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989;

b.-nu are o conştiinţă specifică de clasă socială şi, ca atare, este incapabilă a se organiza corespunzător pentru a-şi putea apăra şi revendica eficient drepturile de care ar trebui să beneficieze;

c.-a fost şi este percepută de către clasa politică care a acaparat puterea de stat,după Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989,ca o clasă inactivă social şi nerentabilă din punct de vedere al investirii capitalului politic;

d.-este neomogenă din punct de vedere al aspiraţiilor;

e.-este ineficientă din punctul de vedere al capacităţii de a reprezenta o masă electorală compactă şi considerabilă, în cadrul alegerilor;

3.Clasa pensionarilor a ajuns în situaţia în care se află şi datorită unor motive care nu i se pot imputa, precum:

a-consumarea fondului financiar, destinat achitării pensiilor, de către guvernanţi, în alte scopuri,pe care le-au considerat mai importante şi mai profitabile,din punct de vedere politic;

b-lichidarea economiei de stat care a cauzat o creştere deosebită a numărului de pensionari, care, asociată numărului de şomeri, care a crescut în mod deosebit, datorită, în principal, aceleiaşi cauze, a adus administraţia de stat în situaţia de a utiliza fondurile pentru plata pensiilor şi pentru plata alocaţiilor de şomaj în alte scopuri.

4.Perspectivele de viitor ale situaţiei existenţiale a pensionarilor nu mai sunt de loc optimiste deoarece, în contextul promovării unei politici liberale şi antisociale, de către toate partidele politice care s-au aflat la guvernarea ţării,după Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989, inclusiv cu contribuţia electorală a clasei pensionarilor, potenţialul economic al statului s-a diminuat în mod considerabil şi această tendinţă continuă şi în prezent, astfel încât clasa pensionarilor trebuie să se aştepte la o deteriorare continuă a nivelului de viaţă şi în viitor , dacă România va fi condusă de aceleaşi partide politice care s-au aflat la guvernare după Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989 şi care şi-au propus,ca obiect politic principal:

a.-diminuarea până la lichidare a economiei de stat;

b.-înavuţirea clientelei politice pe seama jefuirii proprietăţii de stat, printr-o politică de falsă privatizare;

5.Situaţia clasei pensionarilor nu se poate redresa decât prin aplicarea unei politici opuse celei promovate de foştii şi actualii guvernanţi, adică de:

a.-relansarea economiei de stat;

b.-control al legalității dobândirii averilor tuturor politicienilor care au deținut funcții de conducere în stat și în economie, după Revoluția Națională Română din Decembrie 1989, precum și a clientelei politice asociate respectivilor politicieni, pentru a se putea recupera măcar o parte din proprietatea de stat care a fost jefuită, sau care a fost lăsată pradă degradării, printr-o incompetentă sau voită proastă gestionare;

6.Clasa pensionarilor trebuie să conștientizeze corespunzător faptul că toate partidele politice care au ajuns la guvernarea țării după după Revoluția Națională Română din Decembrie 1989 sunt, mai puțin sau mai mult, răspunzătoare de situația dezastruoasă în care a ajuns România și că , datorită acestui fapt, între aceste partide politice s-au stabilit relații de colaborare secrete , prin care se urmărește să se blocheze accesul la guvernare a partidelor politice care nu s-au făcut vinovate de promovarea politicii care a dus țara la dezastru, de teamă că aceste partide , având acces la mass-media, ar putea deștepta Poporul Român și implicit clasa pensionarilor,putând declanșa un control justițiar al modului în care a fost guvernată țara după Revoluția Națională din Decembrie 1989, cu consecințe corespunzătoare asupra celor vinovați.

7.Clasa pensionarilor trebuie să conștientizeze corespunzător că așa zisa opoziție parlamentară actuală, în majoritatea sa, s-a făcut aproape la fel de vinovată ca și actuala putere, de promovarea unei politici cu grave efecte antisociale și antinaționale și, ca atare, nu poate reprezenta o alternativă benefică la partidele care guvernează, în prezent, România.

8. Clasa pensionarilor trebuie să conștientizeze corespunzător că ,în pofida unor dispute între actuala putere și actuala opoziție, care a mai fost la guvernare, între cele două părți există o colaborare corespunzătoare , impusă de interesul comun de a nu lăsa să ajungă,la guvernare,partide care n-au fost implicate în aducerea României în starea de dezastru,în care se găsește în prezent.

9. Clasa pensionarilor trebuie să conștientizeze corespunzător că reticența spitalelor de stat de a nu interna oameni în vârstă, manifestată și prin chestionarea celor ce fac apel la mașina salvării, asupra vârstei bolnavului, constituie fapte relevante ale unei realități sociale care probează că atât foștii, cât și actualii guvernanți nu pot avea în vedere, pe termen mediu și lung, pentru pensionarii în vârstă, decât accelerarea aplicării soluției "cimitirului", pentru a putea diminua,și pe această cale,fondul financiar necesar achitării pensiilor, care și așa este extrem de deficitar.

10.Clasa pensionarilor va trebui să-și orienteze,în mod corespunzător, opțiunile electorale, dacă dorește să poată beneficia de perspective optimiste,de existență,în viitor, pe care atât foștii cât și actualii guvernanți au demonstrat și demonstrează, din plin, că nu pot,sau nu vor,să le ofere.

Comitetul de Inițiativă pentru fondarea Partidului Național din România.

Bazele principiale ale politicii salvării clasei sociale a tineretului din România

1.Tineretul reprezintă,în prezent,una din clasele cele mai defavorizate din România, datorită absenței oricărei perspective de viitor,în care marea majoritate a tinerilor să poată avea posibilitatea:

a.-găsirii unui loc de muncă;
b.-întemeierii unei familii;
c.-dobândirii unei locuințe;
d.-conceperii unui copil;
e.-existenței în mod demn;

2.Clasa tineretului a ajuns în situația în care se află deoarece, deși ar trebui să fie cea mai dinamică clasă,din punct de vedere al orientării social-politice,a manifestat și manifestă,în marea sa majoritate,o condamnabilă lipsă de interes, vecină cu disprețul, pentru fenomenul social, în general, precum și pentru fenomenul politic în special;

3.Clasa tineretului trebuie să conștientizeze corespunzător faptul că lipsa de perspectivă pentru tineret, în România, este cauzată de modul în care au guvernat partidele politice care au ajuns la putere,după Revoluția Națională Română de Decembrie 1989, precum și politicii pe care au promovat-o, care a avut ca efect general diminuarea capacității economice a statului,până la nivelul la care nu mai poate asigura o perspectivă de existență demnă, în prezent și în viitor, nu doar tineretului,ci marii majorități a populației.

4.Clasa tineretului trebuie să conștientizeze corespunzător că atât actualii,cât și foștii guvernanți, precum și partidele politice pe care le reprezintă,sunt aproape la fel de vinovați de situația dezastruoasă în care a fost adusă România.

5.Clasa tineretului trebuie să conștientizeze corespunzător că absenteismul electoral , precum și opțiunea electorală acordată acelor partide care au condus România,după Revoluția din Decembrie 1989,nu va face decât să accentueze și mai mult starea dezastruoasă a țării.

6.Clasa tineretului trebuie să conștientizeze corespunzător că între actuala putere și fosta putere, ca reprezentare politică, în ciuda unor aparențe de manifestare a unei stări de opoziție politică , există, de fapt, o colaborare secretă, impusă de dorința de a împiedica accesul la guvernare a altor partide politice, care n-au fost implicate în aducerea României în situația dezastruoasă,în care se află în prezent, și care pot și vor trebui să supună unor investigații judiciare corespunzătoare întreaga perioadă de guvernare,de după Revoluția Națională din Decembrie 1989, pentru a stabili vinovăția celor care au provocat starea de dezastru în care se găsește, în prezent,România,și pentru a putea recupera măcar o parte din daunele produse proprietății de stat prin gestionare frauduloasă sau incompetentă.

7.Clasa tineretului trebuie să conştientizeze că numai un stat puternic,care dispune de o economie dezvoltată, poate dezvolta programe sociale eficiente pentru integrarea corespunzătoare a tineretului în societate.
8.Clasa tineretului trebuie nu doar să conştientizeze, ci să şi acţioneze corespunzător, prin participare masivă la alegeri, pentru a favoriza:

a.-eliminarea de la guvernare şi chiar din Parlament a acelor partide politice care se fac vinovate de dezastrul actual al ţării;

b-aducerea la guvernare şi în Parlament, cu majoritatea necesară, a acelor partide politice care nu sunt vinovate de dezastrul actual al ţării şi care vor şi pot să promoveze o politică socială corespunzătoare,inclusiv în favoarea tineretului, precum şi să declanşeze o investigare juridică a guvernărilor postrevoluţionare.
8.Clasa tineretului mai trebuie să conştientizeze că soluţia "emigrării",pe care actualii şi foştii guvernanţi ai României o impun,de fapt, tineretului şi nu numai, reprezintă o consecinţă a politicii liberale pe care guvernările postrevoluţionare au promovat-o, până la absurd, în scopul de a îmbogăţi politicienii respectivelor partide politice, precum şi clintela politică a acestora,pe seama jefuirii proprietăţii de stat, printr-o falsă privatizare, bazată pe argumentul fals şi tendenţios că statul nu poate fi decât un rău gestionar al economiei de stat, pe care s-au străduit să-l ilustreze,prin politica de falimentare deliberată a economiei de stat, pe care au promovat-o.
9.Tineretul din România trebuie să conştientizeze că numai aplicarea unei politici de refacere şi dezvoltare a economiei naţionale poate aduce statul în situaţia de a dispune de pârghiile necesare aplicării unor politici sociale adecvate stopării scăderii alarmante a natalităţii, scăderii emigraţiei şă creerii condiţiilor existenţiale de integrare socială,nu doar a tineretului,ci a întregii populaţii a ţării,în România.
10.Dacă clasa tineretului va manifesta, în continuare, lipsa generală de interes faţă de fenomenul politic, sau se va lăsa manipulată, prin mass-media, de către promisiunile electorale ale actualilor şi foştilor guvernanţi, descreşterea alarmantă a natalităţii Poporului Român va continua, ceea ce, pe termen mediu şi lung, ar putea însemna încetarea existenţei libere şi independente a acestui popor şi asimilarea sa, sub formă de etnii conlocuitoare, de către popoarele vecine, în care un astfel de fenomen,de o asemenea amploare, nu se manifestă.

Comitetul de Iniţiativă pentru
fondarea Partidului Naţional din România.

BAZELE PRINCIPIALE ALE ORGANIZĂRII ŞI FUNCŢIONĂRII FORŢEI DE JUSTIŢIE ÎN STATUL NAŢIONAL

1. Justiţia în Statul naţional are rolul fundamental de a:
   a. - face dreptate celui nedreptăţit;
   b. - repara integral, sau în măsura posibilului, prejudiciul moral sau material produs victimei, de către vinovat.
2. Justiţia în Statul naţional se realizează prin intermediul Forţei de Justiţie, subordonată Puterii Conducătoare de Stat (Preşedintele Statului Naţional) şi exercitată de către o instituţie naţională specifică, denumită: Tribunal Naţional, respectiv: Tribunal Judeţean, respectiv: Tribunal Local, funcţie de aria teritorială asupra căreia îşi exercită atribuţiile, într-un cadru instituţional specific, denumit: proces juridic.
3. Tribunalul Naţional, respectiv Judeţean, respectiv Local, funcţionează prin intermediul Instanţelor de Judecată, organizate pe categorii specifice de drept, formate dintr-un judecător, un procuror, un apărător şi un grefier, care sunt toţi funcţionari de stat, întruniţi într-un cadru instituţional specific, denumit: Şedinţă de Judecată, cu rolul de a analiza şi decide în cadrul proceselor juridice.
4. Judecătorul este conducătorul Instanţei de Judecată şi cel care hotărăşte şi pronunţă verdictul final al Judecăţii şi-l redactează sub o formă specifică denumită: Hotărâre de Judecată.
5. Procurorul este membru al Instanţei de Judecată cu rolul de a efectua investigaţii preliminare declanşării Judecăţii, în forme specifice, denumite: anchete juridice, prin care se urmăreşte o estimare preliminară a stării de vinovăţie a presupusului vinovat, o estimare preliminară a daunelor provocate presupusei victime, precum şi de a le susţine corespunzător, ulterior, prin argumente specifice, denumite: probe juridice, în cadrul Şedinţelor de Judecată ale procesului juridic, în conformitate cu legislaţia specifică care reglementează desfăşurarea procesului juridic.
6. Apărătorul este funcţionar de stat, membru al Instanţei de Judecată, cu rolul de a verifica dacă argumentaţia juridică prezentată de către procuror este în conformitate cu legislaţia specifică care reglementează modul în care trebuie să se desfăşoare procesul juridic.
7. În cadrul procesului juridic, judecătorul are un rol activ, putând interveni atunci când consideră că este necesar, pentru a se putea face dreptate, în conformitate cu legislaţia specifică existentă, dacă constată că procurorul, apărătorul sau grefierul nu-şi exercită, în mod corespunzător atribuţiile, conform prevederilor legale care reglementează desfăşurarea unui proces juridic.
8. În funcţie de prestaţia profesională a procurorului, apărătorului sau grefierului, judecătorul se poate sesiza, concomitent, în concordanţă cu prevederile legale privind modul de desfăşurare a procesului juridic, asupra respectivei prestaţii, în cazul în care se consideră că:
   a. - datorită unor carenţe de ordin profesional;

   şi / sau

   b. - datorită unor manifestări răuvoitoare;

   din partea respectivilor membri ai Instanţei de Judecată, a existat pericolul de a nu se putea efectua o Judecată corectă, declanşând un alt proces juridic, în care să fie judecată respectiva prestaţie.
9. La rândul său, procurorul, apărătorul sau grefierul pot sesiza judecătorul, în cadrul Instanţei de Judecată, asupra existenţei unor manifestări de natură a afecta realizarea unei Judecăţi corecte, pe care le-au constatat, precum şi conducerea Tribunalului în cauză, în cazul în care consideră că judecătorul nu a luat în seamă, corespunzător, sesizarea efectuată.
10. În cazul în care cel stabilit a fi vinovat, sau cel stabilit a fi victimă, printr-o Hotărâre de Judecată, emisă de un judecător, la încheierea unui proces juridic, se consideră nedreptăţiţ de modul în care s-a efectuat Judecata şi / sau de Hotărârea de Judecată, emisă de către judecător, se pot adresa, corespunzător, la Tribunalul teritorial de rang următor, pentru a solicita o nouă judecată, până la nivelul Tribunalului Naţional, a cărui Hotărâre de Judecată rămâne definitivă.

Comitetul de Iniţiativă pentru fondarea Statului Naţional

PRINCIPII DE ERADICARE A CORUPȚIEI ÎN ROMÂNIA

1. Cauzele care provoacă corupția sunt înrădăcinate în modul de administrare a statului.
2. România a preluat, după Revoluția Națională Română din Decembrie 1989, odată cu modelul de administrare a statului capitalist, instaurat de partidele politice care s-au aflat la guvernare, și lacunele și defectele acestui sistem, dintre care, probabil, cel mai nefast și cel mai influent, îl constituie înrădăcinarea corupției.
3. Corupția s-a manifestat și în cadrul sistemului comunist, care a existat și funcționat în România, înainte de Decembrie 1989, dar nu la nivelul la care se manifestă în prezent, datorită faptului că rolul statului în conducerea administrativă a țării era cu mult mai eficient, comparativ cu rolul pe care statul îl deține, în prezent, în acest domeniu.
4. În general, corupția, înainte de Decembrie 1989, era cu mult mai redusă, în cadrul țărilor comuniste, decât în cele capitaliste, fapt ce evidențiază că un stat puternic, de tip social, bazat pe primatul dezvoltării capitalului de stat, deține mai multă forță de a împiedica dezvoltarea și proliferarea corupției, decât un stat liberal, bazat pe primatul dezvoltării capitalului privat.
5. Nu tot ceea ce a existat, ca putere de stat, înainte de Decembrie 1989, în România, a fost rău, după cum nu tot ceea ce există, în prezent, ca putere de stat, în România, este bun, iar experiența nefericită prin care a fost obligat să treacă Poporul Român, în cele două sisteme sociale, respectiv cel comunist, înainte de Decembrie 1989, și cel capitalist, după Decembrie 1989, sunt de natură a permite efectuarea unei comparații între avantajele și dezavantajele celor două tipuri de sisteme de administrare statală, precum și de a desprinde concluziile corespunzătoare, care recomandă menținerea avantajelor specifice statului comunist, precum și eliminarea dezavantajelor specifice statului capitalist.
6. Din nefericire pentru Poporul Român, guvernările postrevoluționare fie n-au sesizat aceste aspecte, fie le-au sesizat, dar n-au dorit sau n-au putut să țină cont, în mod corespunzător, de importanța lor, astfel încât România a ajuns în situația dezastruoasă, din mai toate punctele de vedere, în care se găsește în prezent.
7. Deși Poporul Român a optat, prin votarea, prin referendum național, a Constituției României, pentru statul național, social și unitar, partidele politice care au guvernat România, după Decembrie 1989, au impus o politică de decapitalizare masivă a statului, aducându-l în situația de a nu mai putea avea și beneficia de pârghiile economice necesare susținerii unei administrări specifice statului național-social, ale cărei consecințe dezastruoase le simte, în prezent, pe deplin, Poporul Român și le va resimți și mai acut, în viitor.
8. În contextul social existent, în prezent, în România, redresarea situației nu se poate realiza decât prin:
   a. – ajutor financiar și logistic extern;

   sau
   b. – refacerea potențialului economic, până la nivelul corespunzător obținerii de venituri necesare realizării obiectivelor sociale necesare și menținerii corupției în limite adecvate.
9. Pentru redresarea României din starea dezastruoasă în care se găsește, mai este nevoie și de sporirea considerabilă a autorității statului, în cadrul sistemului instituțional de administrare a țării, care nu se poate realiza decât prin:
   a. – restructurarea principalelor instituții publice, pentru a deveni eficiente;
   b. – asanarea morală a clasei politice prin introducerea votului uninominal;
   c. – asanarea morală a vieții publice prin:

c1. – investigarea cazurilor de mare corupție, însoțită de judecarea corespunzătoare a celor vinovați și recuperarea, măcar parțială, a pierderilor provocate proprietății de stat și celei private;

c2. – lichidarea principalelor cauze ale marii corupții, reprezentate de:

$c2_1$. – propaganda electorală plătită;

și

$c2_2$. – traficul de influență exercitat de către politicieni în favoarea intereselor clientelare politice;

d. – introducerea unei legislații speciale privind interzicerea funcționării unor partide politice, precum și a posibilității de a candida la alegeri a unor politicieni despre care s-a dovedit, pe cale juridică, faptul că au favorizat instalarea și proliferarea corupției în cadrul sistemului de administrare a statului;

e. – conștientizarea corespunzătoare a Poporului Român, prin intermediul mass-media de stat, asupra necesității adoptării, de urgență, a măsurilor anterioare, precum și a riscurilor existente, pe termen scurt, mediu și lung, a tergiversării sau chiar împiedicării aplicării respectivelor măsuri.

10. Pentru a elimina situațiile de monopol, impuse și menținute prin structuri de tip mafiot, și a permite astfel crearea și dezvoltarea unei veritabile economii de piață, în care mecanismele de reglare concurențială să poată funcționa în mod optim, puterea administrativă de stat trebuie să înființeze instituții și societăți comerciale corespunzătoare, de stat, cu rolul de a sparge monopolul impus, în prezent, în prestarea anumitor servicii, precum și în producerea și desfacerea anumitor bunuri și produse de bază, necesare populației.

Comitetul de Inițiativă
pentru fondarea
Partidului Național din România

APEL

la fondarea:

ASOCIAȚIEI NAȚIONALE A VICTIMELOR ABUZULUI DE GUVERNARE DIN ROMÂNIA (ANVAG-ROM)

1.Fondarea ANVAG-ROM are rolul de a oferi nu doar o speranță, ci și un cadru organizat și eficient de luptă împotriva tuturor celor care, în perioada: 1990-2003, s-au folosit de prezența lor la guvernarea României pentru a comite numeroase abuzuri de guvernare, aducând țara în situația de a fi una dintre cele mai sărace din Europa, din punct de vedere al venitului pe cap de locuitor, dar, în același timp, și țara cu o minoritate oligarhică dintre cele mai bogate și influente de pe continent.

2.Lipsit de capacitatea de a mai putea reacționa adecvat la numeroasele abuzuri de guvernare ale guvernelor care s-au perindat la conducerea României după Revoluția Națională Română din Decembrie 1989, Poporul Român a ajuns în situația disperată de a nu mai reprezenta decât o pradă, la cheremul unei clase politice denaturate, care îi uzurpă dreptul de suveranitate și îi refuză, prin manipulare mediatică, dreptul la o informare corectă și deplină.

3.Majoritatea populației României a fost adusă în situația de a fi constrânsă să existe sub limita unei minime demnități existențiale, printr-o falsă politică de privatizare, ca parte a unei false reforme, menită, de fapt, a îmbogăți rapid o clientelă politică pe seama jefuirii avuției publice și a veniturilor populației.

4.Deși prin Constituția României, adoptată în 1991, s-a legiferat că România este stat național și social, toate guvernele care s-au succedat la conducertea țării, după Revoluția Națională Română din Decembrie 1989, au dus o politică liberală, menită

să transforme România, din stat socialist, în stat capitalist, contrar prevederilor Constituției.

5.Din punct de vedere național, România a fost adusă în situația de a nu mai putea face față,eficient,acțiunilor subversive de dezmembrare a statului național unitar și indivizibil, prevăzut de Constituție, întreprinse de grupări etnice neloiale și chiar ostile Poporului Român, pe care atât actualii, cât și foștii guvernanți, în loc să le sancționeze corespunzător, le-au asociat, în calitate de aliați la guvernare, declarați sau nedeclarați oficial, pentru a impune Poporului Român o politică antinațională, în care s-a ajuns până la necinstirea și chiar batjocorirea oficială a unor mari personalități românești și sabotarea intereselor fundamentale ale Poporului Român,prin:

a.-modul în care s-a negociat și încheiat tratatul internațional cu Ucraina;

b.-modul în care s-a negociat și încheiat tratatul internațional cu Rusia;

c.-abandonarea acordării unui sprijin eficient comunităților românești din afara granițelor țării, în efortul lor de a-și menține continuitatea și existența specifică;

d.-abandonarea apărării și promovării intereselor fundamentale românești în câteva din județele din centrul României;

e.-recunoașterea oficială că România ar fi comis un holocaust antievreiesc în timpul celui de al II-lea Război Mondial, pentru care trebuie să plătească despăgubiri de miliarde de dolari.

6.Având în vedere motivațiile menționate anterior, Poporul Român trebuie ajutat să conștientizeze corespunzător că acele formațiuni politice care s-au perindat la guvernarea României, după Revoluția Națională Română din Decembrie 1989 și au adus țara în situația disperată în care se găsește, în prezent, nu doar că nu mai pot, dar nici nu vor să adopte o politică de natură a permite redresarea acestei situații, interesul lor politic fundamental fiind acela de a-și asigura prezența la guvernare, în ansamblu s-au în parte, pentru a dispune de pârghiile politice necesare împiedicării oricăror tentative de

investigare reală a abuzurilor de guvernare comise, care ar putea pune în pericol marile averi pe care clientela politică respectivă le-a realizat,în acest mod.

7.Poporul Român trebuie ajutat să conştientizeze corespunzător că impunerea unei politici de guvernare capabilă să salveze România de dominarea distructivă a actualei clase politice, care şi-a asociat o oligarhie specifică, ce s-a organizat şi acţionează pe principii mafiote, implică anihilarea acestor structuri, sau măcar împiedicarea lor de a mai fi reprezentate,la nivelul guvernării României, pentru a-şi putea impune sau proteja interesele specifice.

8.Fondarea ANVAG-ROM, ca organizaţie civică, are rolul de a creea un cadru civic adecvat, capabil să acţioneze, la nivel naţional, în vederea conştientizării Poporului Român asupra pericolelor existenţiale care îl ameninţă, precum şi asupra metodelor ce trebuie adoptate şi a acţiunilor ce trebuie întreprinse în vederea restabilirii suveranităţii Poporului Român şi declanşării investigării juridice a guvernărilor postrevoluţionare.

9.Fondarea ANVAG-ROM are ca obiectiv şi recuperarea a ce se mai poate recupera din ceea ce s-a jefuit, prin abuzuri de guvernare, în perioada postrevoluţionară, în scopul de a despăgubi, măcar în parte, majoritatea populaţiei României, transformată în victime ale abuzurilor de guvernare,comise în perioada 1990-2003.

Comitetul de Iniţiativă
pentru fodarea
Asociaţiei Naţionale a Victimelor
Abuzului de Guvernare din România
(ANVAG-ROM)

APEL

către

SINDICATE

1. În România, după Revoluția Națională din Decembrie 1989, nivelul de viață al majorității populației s-a deteriorat constant, până în prezent, și se deteriorează în continuare, semn că motivul principal al acestei stări de fapt îl constitue chiar poilitica greșită aplicată de către guvernanții României, în perioada 1990-2003, care și-au propus să transforme România, dintr-un stat socialist, într-un stat capitalist.

2. Regimul comunist nu s-a caracterizat doar prin aspecte negative ale existenței, ci și prin aspecte pozitive, remarcabile chiar, care au avut ca efect construirea a numeroase obiective economice, culturale, turistice, etc. , care ar fi trebuit să fie păstrate și nu deteriorate, sau chiar distruse.

3. Pe de a altă parte, regimul capitalist nu se caracterizează doar prin aspecte existențiale pozitive, ci și prin aspecte existențiale negative, unele chiar foarte grave, cum sunt:

a. – proliferarea corupției;
b. – diminuarea autorității statului;
c. – un număr insuficient de locuri de muncă;
d. – influența organizațiilor subversive de tip masonic;
e. – instalarea unei stări de alienare spirituală, datorită aducerii unei mari părți a populației în situația de a exsista la limita și chiar sub limita unei demnități existențiale minime.

4. Sindicatele, ca structuri specifice ale Societății civile, menite a apăra drepturile diferitelor categorii de angajați în muncă, se confruntă cu situații deosebit de dificile, în special datorită faptului că, în România, economia n-a cunoscut, după Revoluția Națională Română din Decembrie 1989, decât un regres continu, care a avut ca efect direct disponibilizarea sau pensionarea prematură a majorității populației care, la acea dată, era angajată în muncă.

5. Odată cu disponibilizarea și pensionarea prematură a majorității populației, s-au redus constant și considerabil veniturile reale, obținute prin muncă, de majoritatea populației care a rămas sau a devenit angajată în muncă, precum și a majorității populației disponibilizate și pensionate prematur, semn că aceste transformări sociale efectuate constituiau nu o motivație pentru eficientizarea întreprinderilor, ca parte a unei reforme benefice, pentru majoritatea populației, ci consecințe ale diminuării constante și masive a capacităților economice productive.

6. Deși, prin Constituția României, adoptată în 1991, România a fost declarată stat național și social, și nu liberal și capitalist, guvernanții României, din perioada 1990-2003, au aplicat o politică de guvernare predominant liberală, menită să transforme rapid România, din stat socialist, în stat capitalist, pentru a îmbogăți, la fel de rapid, o clientelă politică postrevoluționară, pe seama jefuirii avuției publice, precum și a veniturilor populației, printr-o falsă privatizare, ca parte componentă a unei false reforme, care a sfârșit prin a aduce România în situația de a ajunge, în prezent, una dintre cele mai sărace țări din Europa, în ceea ce privește venitul pe cap de locuitor al majorității populației, dar cu o oligarhie clientelară politică, deosebit de bogată și influentă, deși extrem de redusă ca număr.

7. Nevoite a găsi remedii, sau doar compensații corespunzătoare, la efectele dezastruoase, pentru mojoritatea populației, ale politicii de guvernare, din perioada 1990-2003, sindicatele, ca organizații civice specifice, trebuie să conștientizeze faptul că este necesar să se implice corespunzător și pentru eliminarea sau măcar diminuarea cauzelor care generează aceste efecte, și care constau în politica de guvernare, nu doar greșită, ci și, în fond, anticonstituțională, aplicată în România, în perioada postrevoluționară.

8. O nouă politică, de factură predominant socială, specifică statului socialist, care a fost şi trebuie să redevină România, nu mai poate şi nici nu se mai doreşte a fi aplicată,de către clasa politică denaturată, care s-a aflat la conducerea ţării, în perioada 1990-2003, fiind necesară înlăturarea respectivei clase politice,de la guvernarea României, deoarece această clasă politică denaturată este preocupată exclusiv de menţinerea avantajelor materiale pe care le-a obţinut,pentru clientela sa politică, precum şi de blocarea posibilităţilor de a fi înlocuită, pe cale democratică, cu o altă clasă politică, care să procedeze la investigarea juridică a guvernărilor postrevoluţionare, pentru a stabili vinovăţia pentru situaţia dezastruoasă în care a fost adusă România şi a se recupera ce se mai poate,din ceea ce s-a jefuit, prin abuz de guvernare, din avuţia de stat, precum şi din veniturile populaţiei, în perioada 1990-2003.

9. Asociaţia Naţională a Victemelor Abuzului de Guvernare din România (ANVAG-ROM) s-a constituit, ca organizaţie civică specifică, tocmai pentru a conştientiza populaţia României asupra modului în care guvernanţii României, din perioada 1990-2003, uzurpând dreptul de suveranitate al poporului român, au promovat o politică de guvernare antinaţională, antisocială şi, în fond, anticonstituţională, precum şi pentru a coaliza acele persoane şi organizaţii civice şi profesionale specifice, care au avut de suferit, la nivel existenţial, datorită aplicării acestei politici de guvernare.

10. ANVAG-ROM lansează,către Sindicate,apelul de a colabora în vederea realizătii unei forţe civice, reprezentată de ANVAG-ROM, capabilă să acţioneze corespunzător pentru:

a. – darea în judecată a guvernelor postrevoluţionare pentru aplicarea unei politici de guvernare antinaţională, antisocială şi, în fond, anticonstituţională, cu solicitarea de despăgubiri corespunzătoare pentru toate persoanele, membri ai ANVAG-ROM, care au avut de suferit,din acest motiv, pe seama celor găsiţi a fi vinovaţi;

b. – împiedicarea, pe cale democratică, de a mai ajunge,la guvernarea României, a formaţiunilor politice care au guvernat România în perioada 1990-2003;

c. - sprijinirea corespunzătoare a formării unei noi clase politice, care să ajungă la guvernarea ţării şi să aplice o politică de guvernare predominant socială, precum şi să declanşeze investigarea juridică a guvernărilor postrevoluţionare;

d. – realizarea unei referendum naţional, prin care Poporul Român să se poată pronunţa, direct şi nemijlocit, în deplină cunoştinţă de cauză, asupra modului în care a fost guvernat, în perioada 1990-2003, dându-i-se astfel posibilitatea de a-şi exercita dreptul de suveranitate, pe care l-a recâştigat cu greu şi cu numeroase sacrificii prin Revoluţia Naţională Română din Decembrie 1989;

e. – realizarea unor modificări legislative corespunzătoare,astfel încât abuzurile comise, în guvernarea României, în perioada 1990-2003, să nu mai poată fi repetate, cei care le-au comis să fie judecaţi şi sancţionaţi corespunzător, iar cei care le-au suportat să fie corespunzător despăgubiţi.

Comitetul de Iniţiativă
pentru fondarea
Asociaţiei Naţionale a Victimelor
Abuzului de Guvernare din România
(ANVAG-ROM)
Pentru conformitate: Reprezentant
Lorin Ioan Fortuna

AL-4

REVOLUȚIE PENTRU CONSTITUȚIE !

PROCLAMAȚIE
către
POPORUL ROMÂN

Având în vedere că după trecerea a 22 de ani de la declanșarea, la Timișoara, a Revoluției Române din decembrie 1989, **situația generală din România s-a degradat continuu, până la instalarea și amplificarea a ceea ce considerăm a fi cea mai gravă criză societală din perioada post-revoluționară, care împiedică funcționarea autentică a statului de drept, democratic, național, independent, unitar și indivizibil, social și republican, în conformitate cu prevederile actualei Constituții a României**, stabilite ca atare și neputând fi supuse unei acțiuni de revizuire a Constituției în cauză, un colectiv de intelectuali din Timișoara, asociați în gruparea denumită generic: **Grupul Constituțional "Timișoara"**, a hotărât să declanșeze o amplă acțiune de informare a Poporului Român asupra multiplelor carențe, majore și deosebit de grave, de care suferă Constituția actuală a României.

Acțiunea în cauză a fost organizată, declanșată și realizată în scopul conștientizării, în principal, a faptului că degradarea continuă a societății românești, până la instalarea stării de gravă criză societală (despre care apreciem că este de natură a pune în pericol inclusiv existența României, ca stat), considerăm că reprezintă, de fapt, tocmai efectul specific, cel mai important al acestei crize constituționale.

Astfel, **România a intrat în respectiva criză societală, în principal,**

tocmai datorită faptului că, prin adoptarea unei Constituții neadecvate (pseudo-Constituție) a ajuns în situația de a deveni un stat handicapat constituțional. Adoptarea, prin referendum, a unei asemenea Constituții, a devenit posibilă deoarece **Poporul Român a fost manipulat, în mod deliberat, pe cale mediatică, pentru a fi determinat să creadă despre Constituția pe care urma să o aprobe, prin referendum, că aceasta era expresia, concretizată legislativ - constituțional, a idealurilor sale pentru care s-a ridicat în cursul Revoluției Române din decembrie 1989, când, de fapt, respectiva Constituție a fost intenționat astfel concepută, încât să nu poată funcționa ca o lege, ci doar ca o: declarație de intenții constituționale, aducând astfel România într-o stare de anarhie constituțională**, la adăpostul căreia să poată fi realizată practicarea a numeroase abuzuri de nivel constituțional, care să favorizeze influența unor structuri politico-partidice, etnice, religioase, oculte și chiar mafiote (autohtone, dar și internaționale), de tip clientelar, în scopul de a contribui la îmbogățirea rapidă și frauduloasă a unor reprezentanți ai respectivelor structuri clientelare, pe baza jefuirii economiei și avuției de stat (inclusiv printr-o falsă privatizare).

Datorită agravării considerabile a stării de criză societală, prezentată anterior, Grupul Constituțional Timișoara a considerat nu doar util și oportun, ci și imperios necesar să procedeze la transformarea acțiunii de conștientizare și mobilizare a Poporului Român, cu privire la necesitatea și importanța realizării unei revizuiri corespunzătoare a Constituției României, în **Revoluție Constituțională**. În scopul menționat anterior, facem apel la toți cetățenii României, care doresc să contribuie, cu aportul lor, la realizarea, sau doar la sprijinirea înfăptuirii **Revoluției Constituționale Române**, să se implice în înfăptuirea următoarelor acțiuni:

1. Dezvoltarea și întărirea societății civile românești.

2. Constituirea de filiale ale asociației Forumul Civic Societal din România.

3. Constituirea de filiale ale federației: Forumul Civic Societal pentru Revizuirea Constituției.

4. Constituirea de filiale ale: Asociației Revendicative a Persoanelor Fizice Prejudiciate de Abuzurile de Guvernare Comise în România, după data de 20.12.1989,
organizații care, prin înființarea, dezvoltarea și implicarea lor corespunzătoare, civic-societală, să devină capabile a prelua și finaliza acțiunea de revizuire a Constituției României, în scopul prezentat anterior, de la organizațiile asociative care și-au asumat, până în prezent, rolul de a sprijini Grupul Constituțional "Timișoara", în această acțiune, și anume:

- Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara;
- Mișcarea Civică "Mihai Eminescu";
- Mișcarea "Sarmisegetuza".

5. Organizarea unui referendum preliminar, prin care Poporul Român să fie consultat cu privire la principalele sale opțiuni, în funcție de care să se procedeze la revizuirea Constituției actuale a României, dar cu păstrarea acelor opțiuni pentru care Poporul Român a optat deja, prin referendum constituțional, cu privire la limitele stabilite pentru revizuirea Constituției actuale a României, care trebuiesc respectate.

6. Realizarea unui proiect concret (model) de revizuire a Constituției actuale a României, de către societatea civilă românească, pe baza opțiunilor Poporului Român, rezultate din referendumul preliminar, precizat anterior, corelate cu dispozițiile de limitare a revizuirii respectivei Constituții.

7. Transformarea Constituției actuale a României, printr-o revizuire corespunzătoare, în **Legea fundamentală a țării, capabilă să constituie coloana vertebrală legislativă a întregului sistem legislativ din România**, inclusiv prin înființarea unui Tribunal Constituțional, precum și a unui Cod Constituțional, respectiv a unui Cod de Procedură Constituțională, prin care să fie definite, judecate și corespunzător pedepsite infracțiunile de tip constituțional.

8. Stabilirea, pe baza aceluiași referendum preliminar, a principalelor instituții de stat, din România, în ceea ce privește exercitarea puterii de

stat, la nivel țaral, respectiv districtual, respectiv local, a prerogativelor de putere aferente acestor instituții, precum și a modului de alegere și revocare a reprezentanților Poporului Român în componența, respectiv la conducerea acestor instituții.

9. Reanalizarea, pe baza opțiunilor exprimate de către Poporul Român, în cazul referendumului preliminar, menționat anterior, a unor hotărâri adoptate de către guvernanții post-revoluționari ai României, în ceea ce privește aderarea la anumite tratate militare, precum și la modul în care s-a renunțat, sau doar s-a diminuat efortul de recuperare a arieratelor României, existente în perioada fostului regim comunist-dictatorial, precum și la efectuarea unor împrumuturi internaționale, care, prin valoarea lor cumulată, încă nerambursată, au ajuns să îndatoreze România nu doar pentru viitorul apropiat, ci și pentru viitorul îndepărtat.

10. Declararea ca imprescriptibile temporal a tuturor gravelor abuzuri care au fost, sau vor mai fi comise împotriva Poporului Român, considerate astfel, în cazul în care aceste opțiuni vor fi adoptate, de către Poporul Român, tot ca urmare a efectuării referendumului preliminar, menționat anterior.

În cazul în care nu se va reuși, prin efectuarea demersurilor menționate anterior, organizarea, în mod oficial, a unui referendum preliminar revizuirii Contituției actuale a României (având în vedere și faptul că inițiativa organizării unui asemenea referendum, în Constituția actuală a României, este rezervată doar președintelui țării, cu aprobarea Parlamentului), realizatorii Revoluției Constituționale Române au în vedere inclusiv organizarea unui astfel de referendum pe cale neoficială, civică, sau eventual înlocuirea unui asemenea referendum oficial prin intermediul unor sondaje oficiale de opinie sau în cazul în care nici un astfel de procedeu nu va fi posibil de realizat, prin realizarea unor sondaje neoficiale, civice, acțiunile civice precizate urmând a fi realizate cu sprijinul unor organizații corespunzătoare și reprezentative pentru societatea civilă românească.

Ca un ultim mijloc de determinare pentru realizarea oficială a unui referendum preliminar revizuirii Constituției actuale a României, în

cazul în care mijloacele preconizate anterior nu vor putea fi utilizate, sau vor fi contestate, sau vor fi considerate neconcludente, **organizatorii Revoluției Constituționale Române au în vedere, ca și în decembrie 1989, adresarea unui apel către Poporul Român, pentru a se ridica, dar pe cale pașnică (non-violentă), prin declanșarea grevei generale, la nivelul întregii țări, în vederea revendicării, în mod ferm, a dreptului democratic de organizare oficială a unui referendum, în scopul menționat, prin care Poporul Român să-și poată exprima direct (prin intermediul democrației participative) opțiunile, dar în cunoștință de cauză, ca urmare a unei informări depline și corecte, prealabile desfășurării referendumului.**

În funcție de evoluția concretă a Revoluției Constituționale Române, organizațiile civice coordonatoare a acestei revoluții vor elabora și difuza și alte documente programatice aferente acestei acțiuni.

Timișoara
20.05.2011

Reprezentant - Coordonator
al
Grupului Constituțional
"Timișoara"
Lorin Ioan Fortuna

Puterea Garantă Constituțional

Puterea Garantă constituțional(PGC) este cea de-a 6-a Putere de Stat propusă a exista, în cadrul proiectului constituțional denumit, generic: "Proiectul Constituțional Timişoara", rod ideologic al Revoluției Române din decembrie 1989.
PGC este Puterea de Stat al cărui rol este acela de a supraveghea modul în care funcționează celelalte 5 Puteri de Stat, respectiv Puterea Conducătoare - Preşedinția țării, Puterea Legislativă - Parlamentul țării, Puterea Administrativă - Guvernul țării, Puterea Informațională - Societatea Națională Multimedia a țării şi Puterea Judecătorească-Tribunalul Național al țării.
În cazul în care una sau mai multe dintre celelalte 5 Puteri de Stat nu-şi îndeplinesc corespunzător menirea pentru care au fost alese, PGC are rolul de a interveni şi de a impune investigarea juridică a prestației respectivelor Puteri de Stat, iar dacă investigația juridică pune în evidență faptul că prestația necorespunzătoare se datorează incompetenței sau relei credințe, de care dau dovadă una sau mai multe Puteri de Stat, PGC poate declanşa alegeri generale anticipate în vederea realegerii reprezentanților Poporului Român în cadrul respectivei sau respectivelor Puteri de Stat. În prezent, neexistând o PGC de Stat, în România, celelalte 5 Puteri de Stat existente, pot face practic orice, chiar împotriva intereselor fundamentale ale Poporului Român, abuzând grav de încrederea ce le-a fost acordată şi încălcând în mod flagrant dreptul de suveranitate al Poporului Român, fără posibilitatea de a fi trase la răspundere pentru aceste infracțiuni, deoarece actuala Constituție a României nu prevede măsuri legislative corespunzătoare, în acest sens.
PGC poate fi constituită în mai multe moduri, unul dintre aceastea, şi poate cel mai indicat, fiind acela de a atribui acest rol Curții Constituționale, transformată în Curtea Națională Constituțională, al cărei conducător, ca preşedinte, şi ai cărei membri urmează a fi aleşi direct de către popor, în cadrul alegerilor generale, numai dintre candidați aparținând Societății civile(nu şi partidelor politice)pentru a beneficia de investirea corespunzătoare, încredințată de către popor, în acest sens, în baza dreptului său de suveranitate. Pentru a avea reprezentare şi la nivel districtual, Curtea Națională Constituțională urmează a înființa Oficii județene în cadrul fiecărui județ. Pentru a putea desfăşura o activitate optimă de urmărire a eficienței modului de funcționare a celorlalte Puteri de Stat, sub coordonarea Curții Naționale Constituționale urmează a fi puse toate instituțiile de stat cu rolul de a cerceta care este nivelul de eficiență al funcționării celorlalte Puteri de Stat, cum ar fi: institutele de cercetare a calității vieții, institutele de sondaj public, instituția pentru evidența electoratului şi organizarea alegerilor generale, respectiv districtuale, respectiv locale.
Existența PGC, ca Putere de Stat, eficientizează considerabil conducerea democratică a statului național- democratic, contribuind la eliminarea majorității deficiențelor care se manifestă, în prezent, şi care marchează funcționarea acestor state, până acolo încât să contribuie chiar la compromiterea democrației, ca metodă de guvernare a țării, aşa cum, din nenorocire, se întâmplă, în prezent, şi în România, deşi pentru a permite existența şi funcționarea democrației, ca mod de guvernare, în cadrul Revoluției Române din decembrie 1989, şi-au dat viața sute de români şi au avut de suferit zeci de mii de români.
În cazul în care, într-un stat care aspiră a deveni un stat național-democratic autentic, nu se reuşeşte a se constitui o Puterea Garantă Constituțional(PGC), autentică şi eficientă, statul național-democratc în cauză este amenințat de pericolul transformării sale în stat mafiot, aşa cum, din nenorocire, s-a întâmplat şi cu statul România, în perioada de după Revoluția Română din decembrie 1989.
Deşteaptă-te Popor Român, din punct de vedere constituțional!

Timişoara, 2 septembrie 2011

Lorin Ioan Fortuna
Reprezentant al Grupului Constituțional"Timişoara"

Asociația "VICTORIA"
a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

Timișoara, b-dul Iuliu Maniu nr. 11/1
tel./fax: 0256-446595; tel.: 0761/664162
Nr. 10 B / 01.05.2010

APEL

pentru constituirea **Forumului Constituțional Cetățenesc din România**

către:

Cetățenii României, instituțiile și organizațiile interesate

din partea:

Consiliului director al Asociației "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

și spre știință:

- **Președintelui Senatului Parlamentului României**
- **Președintelui Camerei Deputaților Parlamentului României**
- **Președintelui României**
- **Primului ministru al Guvernului României**
- **Avocatului Poporului**
- **Președintelui Curții Constituționale**

Au trecut 20 de ani de la Revoluția Română din decembrie 1989 și, spre nenorocirea sa, România a ajuns într-o situație socială și politică deosebit de gravă, mai gravă, în anumite privințe, chiar decât s-a aflat înainte de declanșarea, la Timișoara, în data de 20 decembrie 1989, a acestei revoluții. Oricât ar fi de dureros, inclusiv pentru noi, cei care ne-am implicat total în declanșarea și realizarea Revoluției Române din decembrie 1989, asumându-ne și riscurile aferente, trebuie să recunoaștem însă că, în destul de multe domenii de importanță societală fundamentală și principală, Revoluția Română din decembrie 1989 a eșuat.

Cauzele acestui eșec sunt multiple și complexe pentru a fi analizate, în totalitate, într-un cadru rezumativ, cum este cel al acestui apel, dar considerăm că trebuie precizat faptul că vina principală aparține intelectualității românești contemporane și constă în neimplicarea corespunzătoare a acesteia în problemele fundamentale cu care s-a confruntat și se confruntă România și Poporul Român, ba mai mult, în refugierea majorității reprezentanților acestei clase societale într-o atitudine de expectativă și chiar de izolare, prin emigrare în afara țării, sau prin retragerea în oportunități și profitabilități specifice, de tip clientelar, care au apărut și s-au dezvoltat în perioada post-revoluționară, în cadrul unor domenii societale precum cele administrative, economice, politice, civice, informaționale, artistice, religioase ș.a.

În această decădere a clasei intelectuale românești s-a ajuns până acolo încât a fost considerat ca principal vinovat, fiind acuzat și de incapacitate și chiar catalogat public, prin aprecieri descalificante și peiorative (exemple: turmă, popor vegetal ș.a.) însuși Poporul Român. S-a reluat, în acest fel, o motivație, dar și o acuzație caracteristică fostului regim comunist-dictatorial, pe care o considerăm nu doar falsă, ci și nocivă și subversivă, precum că marile transformări și adaptări societale care se impuneau a fi efectuate, în timp, trebuiau să se realizeze printr-un aport determinant și chiar decisiv, exclusiv din partea maselor, neținându-se cont de importanța rolului de catalizator societal fundamental pe care trebuie să-l aibă personalitățile provenite din clasa intelectualității, în calitate de coordonatori, inițiatori și conducători în mobilizarea corespunzătoare a maselor, precum și în implicarea conștientă și motivată a acestora în declanșarea și înfăptuirea transformărilor societale, mai ales atunci când pentru realizarea respectivelor transformări este nevoie, în prealabil, de o diminuare, sau chiar spargere (după caz) a inerției sociale, respectiv societale, care se manifestă ca o frână importantă în dezvoltare, exercitată de către acele categorii sociale care au reușit să se adapteze eficient la societatea

existentă, devenind astfel dispuse să-şi apere, chiar şi cu orice preţ, privilegiile dobândite, şi manifestând o teamă anacronică faţă de schimbări care le-ar putea afecta interesele şi, mai ales, statutul social şi societal.

În contextul menționat anterior, înainte de a acționa concret în vederea deblocării evoluției normale a României, considerăm că se impune efectuarea unei radiografii a stării societale a țării, pentru a-i stabili un diagnostic cât mai corect, precum și pentru a identifica principalele boli de care suferă și a le trata, cu prioritate.

În ce ne privește, ca asociație de tip civic, a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, ne-am străduit, după puterile noastre, să ne preocupăm frecvent de starea României și a Poporului Român și să semnalăm public, atunci când am considerat necesar, aspectele necorespunzătoare, precum și maladiile de care suferă, dintre care unele s-au cronicizat, iar altele s-au acutizat, astfel că dacă aceste maladii nu vor fi supuse, la timp, unor tratamente adecvate și eficiente, care să asigure revenirea la o evoluție societală normală, există riscul de a se ajunge, în curând, la impunerea tratării acestor deficiențe nu doar prin acțiuni specific evolutive, ci şi prin acțiuni contestatare și violente, sau chiar prin revoluție, la fel ca în 1989, adică prin impunerea unor "operații" societale, în care însă atât durerea socială, cât si anarhia socială, ca fenomene caracteristice însoțitoare, vor fi de neevitat.

În contextul simptomatic general, expus anterior, dorim să precizăm și să supunem atenției opiniei publice românești, urmatoarele:

1. În urma investigării societale pe care am efectuat-o, am ajuns la concluzia că boala principală de care suferă, în prezent, societatea românească, este cauzată de Constituția inadecvată pe care o are România, adică chiar de către Legea fundamentală a țării, astfel concepută și realizată, de parcă preocuparea principală a constituanților români n-ar fi fost aceea de a realiza o lege fundamentală care să apere cât mai bine societatea de acțiunile distructive şi subversive ale virușilor sociali şi societali, adică de oportuniști și clientelari, ci dimpotrivă, tocmai pentru a favoriza interesele acestora, în defavoarea intereselor marii majorități a populației țării.

2. Atragem astfel atenția asupra faptului că deși, de drept, prin Constituție, s-a declarat oficial că România este: **stat național, stat democratic, stat de drept, stat social** ș.a., în realitate, adică de fapt, România nu este și nici nu poate fi, în contextul consituțional existent, un stat conform principiilor menționate anterior, atâta timp cât, în chiar cadrul constituțional, respectivele principii fundamentale și principale nu sunt descrise adecvat, printr-un set de precizări aferente și depline, astfel încât aceste principii să devină funcționale și să nu rămână doar la stadiul de deziderate, așa cum, din nenorocire, s-a întâmplat şi se întâmplă în România post-revoluţionară.

3. Trebuie remarcat și totodată exemplificat, în acest context, faptul că pentru alte prevederi constituționale, care interesează însă, în mod deosebit, anumite categorii politice, sociale, sau de altă natură, deși respectivele prevederi nu constituie principii constituționale fundamentale, respectiv principale (exemple: funcționarea Parlamentului, a Președinției, a Guvernului ș.a.), pentru a li se asigura însă un cadru funcțional optim, care să nu poată fi modificat cu ușurință, de la o garnitură electorală la alta, s-a procedat inclusiv până la nivelul detalierii, în chiar cadrul constituțional, a modului de alcătuire și funcționare a instituțiilor respective, pentru a nu le lăsa la latitudinea unor interpretări și modificări ulterioare, ce ar putea fi efectuate de către reprezentanții aleși în cadrul alegerilor generale, respectiv locale, pe baza democrației de tip reprezentativ, considerată de importanță secundară în cadrul unui stat cu adevărat democratic, comparativ cu democrația de tip participativ (referendum).

4. Grija exemplificată anterior nu s-a manifestat însă și pentru respectarea prevederilor constituționale fundamentale, respectiv principale (exemple: tipul de stat, modul de proprietate ș.a.), care nu au fost protejate similar, referitor la posibilitatea interpretării și modificării lor în conformitate cu interesele reprezentanților aleși în cadrul alegerilor generale, respectiv locale, în sensul că efectuarea unor modificări asupra respectivelor prevederi să nu se poată realiza decât prin intermediul democrației participative (adică numai după o consultare prealabilă, prin referendum, a întregii populații cu drept de vot: electorat), democrație considerată de importanță principală în cadrul unui stat cu adevărat democratic.

5. Astfel, în fapt, în România, conform Constituției actuale, aproape toate prevederile constituționale fundamentale, respectiv principale, nu au fost pe deplin explicitate în chiar cadrul constituțional, ci au fost probabil deliberat lăsate ("abandonate") în acest stadiu, pentru a putea fi corespunzător interpretate și modificate în interesul exclusiv al reprezentanților aleși în cadrul alegerilor generale, respectiv locale (interes despre care s-a putut însă constata, deseori, că nu corespunde cu interesul general societal), modificările efectuându-se prin intermediul legilor organice, respectiv ordinare, care depind doar de voința şi respectiv dorința legislativă a acestei categorii de reprezentanți.

6. Un exemplu elocvent, în contextul menționat, îl constituie evoluția, în timp, a statutului funcționarului public, care, nefiind precizat și apărat corespunzător, în cadrul constituțional, ci fiind lăsat, în mod determinant, la latitudinea legilor organice, respectiv ordinare (conform practicii politice aplicate post-revoluționar), a fost deseori modificat în scopul de a submina stabilitatea și siguranța funcționarului public, pentru a-l transforma într-un dependent, obedient și chiar clientelar politic față de influența politică a partidelor politice implicate în guvernarea centrală, districtuală sau locală a țării, precum și față de interesele specifice ale reprezentanților respectivelor partide politice, cu consecințe deosebit de grave asupra modului în care a fost și este administrată România.

7. Considerăm că prin revizuirea constituțională prevăzută a se realiza ca urmare a referendumului constituțional ce a avut loc cu prilejul ultimelor alegeri prezidențiale, trebuie înlăturat și modul în care a fost uzurpat dreptul de suveranitate al Poporului Român, de către alte instituții de stat, redând Poporului Român, în acest context, mai ales dreptul la referendum (drept fundamental și caracteristic democrației participative, într-un stat cu adevărat democratic), exercitabil printr-o petiționare corespunzătoare, sau în alt mod adecvat, drept care, în cadrul Constituției actuale, este însă rezervat doar președintelui țării.

8. În contextul celor precizate anterior, mai considerăm că viitoarea revizuire a Constituției României trebuie să fie utilizată nu doar pentru a răspunde anumitor interese politico-partidice, dintre care unele motivate societal (exemplu: reducerea unei Camere a Parlamentului), iar altele motivate mai mult revanșard partidic (exemplu: posibilitatea ca președintele țării să poată dizolva Parlamentul), ci și pentru a corecta gravele carențe constituționale existente în cadrul actualei Constituții (dintre care o parte au fost menționate și exemplificate anterior), care împiedică respectiva Constituție să devină principala pavăză legislativă a Poporului Român, și situează România în postura unui stat handicapat constituțional.

9. Mai considerăm, de asemenea, că este obligatoriu ca, într-un stat cu adevărat democratic, activitatea judecătorească să se refere inclusiv și chiar prioritar la infracțiunile de nerespectare (încălcare) a prevederilor Legii fundamentale a statului, care este Constituția. Precizăm însă, în acest context, că în actuala legislație civilă, respectiv penală, judecătorească, nu sunt prevăzute infracțiuni specifice încălcării prevederilor constituționale, decât în măsura în care respectivele prevederi sunt incluse și în cadrul legislației organice, respectiv ordinare, aferente, fapt care explică și totodată motivează abuzurile flagrante comise în perioada post-revoluționară, împotriva României, ca stat, precum și împotriva Poporului Român, ca deținător al suveranității statale.

10. Considerăm, în final, că prin revizuirea constituțională ce urmează a se realiza, mai trebuie să se introducă, în cadrul constituțional, și anumite condiționări care să reglementeze și să coreleze, la acest nivel, o serie de prevederi fundamentale, respectiv principale, adecvate unui stat social (cum este prevăzut a fi, în Constituție, România), în ceea ce privește administrația publică și echitatea socială, prin stabilirea unui raport adecvat între nivelul proprietății de stat și cel al proprietății private, precum și prin stabilirea unui raport adecvat între economia de stat și economia privată, respectiv a unor cote minimale procentuale, din produsul intern brut (PIB), față de care trebuie să se situeze obligatoriu anumite alocări bugetare, pentru a se putea asigura buna funcționare a principalelor sectoare componente societale: infrastructura locativă, infrastructura de transporturi, industrie, agricultură, apărare, sănătate, ordine publică, justiție, asistență socială, învățământ, cultură, cercetare ș.a. Mai considerăm, de asemenea, că se impune și introducerea în Constituție a prevederii asigurării unui venit minimal garantat, pe cap de locuitor (raportat procentual tot la PIB), pe care România, ca stat social, trebuie să-l asigure tuturor cetățenilor săi, astfel încât aceștia să poată beneficia de un nivel de existență decentă minimală (prin modificarea corespunzătoare a Articolului 47, aliniatul 1, din actuala Constituție a României, rămas nefinalizat și, pe cale de consecință, neaplicabil), specifică unui stat civilizat european, precum şi stabilirea unui raport echitabil între salariul maxim și cel minim al unui salariat de stat, astfel încât salariul maxim de stat să nu poată crește decât corelat corespunzător cu salariul minim de stat (prin menţinerea raportului în cauză).

Cele expuse anterior motivează, în principal, inițiativa Asociației "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, de a se implica direct și ferm, ca asociație civică inițiatoare și coordonatoare, în constituirea **Forumului Constituțional Cetățenesc din România** – ca organizație civică având rolul de a completa, prin prestația sa, activitatea instituțiilor oficiale abilitate, în vederea **"deșteptării constituționale"** a Populației României, în general, precum și a intelectualității românești, în special, referitor la **rolul fundamental de principală pavăză legislativă pe care trebuie s-o îndeplinească Constituția României, pentru România și pentru Poporul Român**, inclusiv în conformitate cu aspirațiile și idealurile Revoluției Române din decembrie 1989.

TIMIȘOARA
01.05.2010

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

Asociația „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
Consiliul Director
b-dul Iuliu Maniu, nr 11/1, Timișoara, județ Timiș
tel/fax: 0256/446595; tel: 0761/664162
Nr. 12 / 06.06.2010

EXPUNERE DE MOTIVE

cu privire la mediatizarea și dezbaterea publică a Apelului pentru constituirea Forumului Constituțional Cetățenesc din România, redactat și difuzat de către Consiliul Director al Asociației „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

Asociația „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, a sesizat încă în urmă cu câțiva ani faptul că în Constituția României, încă în prima sa variantă (realizată și aprobată, prin referendum constituțional, după Revoluția Română din decembrie 1989, la sfârșitul anului 1991), marea majoritate a principiilor și prevederilor constituționale de importanță fundamentală și respectiv principală nu sunt corespunzător definite din punct de vedere legislativ, în sensul că nu sunt deplin precizate, chiar în cadrul Constituției, pentru a evita pericolul juridic al posibilității unor interpretări diferite, sau pe cel al imposibilității aplicării efective și depline a respectivelor reglementări. Pentru a exemplifica cele menționate anterior, cu un caz de reglementare constituțională dintre cele mai elocvente, în sensul reclamat, ne vom referi la articolul 47, aliniatul 1, care precizează că: „Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent". Pentru ca acest articol să aibă și valoare practică (adică să poată fi aplicat) și nu doar una teoretică (de deziderat), considerăm că ar fi trebuit ca să fie dezvoltat într-un mod minimal, dar deplin, în chiar cadrul Constituției României, prin precizarea neechivocă a nivelului de: „trai decent" avut în vedere, ca un procent din Produsul Intern Brut (PIB), de exemplu, sau dintr-un alt parametru, cunoscut și recunoscut, la nivel oficial, pentru a putea oferi o bază juridică stabilă în fundamentarea deplină și adecvată scopului urmărit prin reglementarea constituțională respectivă. Mai considerăm că, în legătură cu articolul constituțional exemplificat, ar fi trebuit precizate, tot în cadrul constituțional, și sursele de asigurare a fondurilor necesare în vederea realizării obiectivului de protecție socială respectiv (pe care îl considerăm fundamental a exista și funcționa într-un stat cu adevărat social, așa cum se dorește a fi România, prin intermediul Constituției actuale: articol 1, aliniat 3), precum și instituțiile oficiale principale desemnate cu abilitatea, dar și cu obligativitatea și responsabilitatea îndeplinirii prevederii constituționale respective. Mai precizăm că, în opinia noastră, reglementarea constituțională exemplificată ar mai fi trebuit să fie însoțită și de o: „Lege a venitului minimal garantat populației", în care să se introducă și restul precizărilor necesare în vederea asigurării realizării depline și eficiente a obiectivului fundamental de protecție socială la care ne referim. Apreciem, în acest context, că dacă reglementarea constituțională exemplificată ar fi fost funcțională și aplicată în mod corespunzător, România nu ar fi ajuns în situația de criză societală în care se află în prezent, și nici în situația de a obliga o

mare parte din populația activă să-și caute de lucru în afara țării. Mai apreciem, cu mare îngrijorare, că, în opinia noastră, aplicarea marii majorități a principiilor fundamentale constituționale referitoare la ce fel de stat trebuie să fie România (articolul 1, cu toate aliniatele), se află într-o situație similară (chiar dacă nu și identică) cazului exemplificat anterior. Avându-se în vedere dorința, dar și necesitatea de a se modifica Constituția României, impusă ca urmare a referendumului desfășurat în acest sens, cu prilejul ultimelor alegeri prezidențiale, intenția noastră a fost și este aceea de a organiza mai multe acțiuni civice specifice în vederea „deșteptării constituționale" a Poporului Român, astfel încât, cu ocazia modificării constituționale menționate, să se aibe în vedere și reformularea corectă și deplină (cu precizările necesare) a principiilor fundamentale și respectiv principale constituționale, pentru ca acestea să nu rămână doar la stadiul de deziderate de drept, ci să devină și realități funcționale și eficiente, de fapt. Precizăm că în cadrul îndeplinirii obiectivului pe care ni l-am propus au fost parcurse deja mai multe etape, pe durata ultimilor doi ani, etape constând în conștientizarea publică a faptului că România este, de fapt, un stat handicapat constituțional, datorită carențelor majore și deosebit de grave de care suferă Constituția României, prin insuficienta precizare a multor reglementări fundamentale și principale. În contextul menționat anterior, considerăm că, prin carențele prezentate, se lasă un prea mare spațiu de interpretare juridică la latitudinea reprezentanților partidici, în ceea ce privește aplicarea legislației existente (începând cu Constituția României), pe baza acordării unei importanțe exagerate și periculoase „democrației reprezentative", prin care se transferă astfel prea mult din dreptul de suveranitate (ce aparține Poporului Român) către reprezentanții aleși (în alegerile generale, districtuale și locale), în dauna „democrației participative", în care dreptul de suveranitate trebuie rezervat, într-o măsură nu doar determinantă, ci și decisivă, Poporului Român, căruia trebuie să i se ofere posibilitatea de a și-l exercita, prin referendum (la nivel național, respectiv districtual, respectiv local), în mod periodic și eficient. Tot în contextul celor menționate anterior, precizăm că, pe baza etapelor parcurse până în prezent, acțiunea de „deșteptare constituțională" pe care am intreprins-o, începând cu orașul Timișoara (în care s-a declanșat, în data de 20 decembrie 1989, Revoluția Română din decembrie 1989 - singurul eveniment menționat explicit ca sursă de inspirație ideatică, în cadrul Constituției României: articolul 1, aliniatul 3), s-a ajuns în faza redactării, difuzării și dezbaterii publice a unui: **Apel pentru constituirea Forumului Constituțional Cetățenesc din România**, care urmează a fi transmis oficial, spre luare la cunoștință, conducătorilor instituțiilor fundamentale ale statului, precum și ale altor instituții, organizații și chiar persoane, avute în vedere ca vectori colectivi și individuali, la nivel social, respectiv societal. Pentru a ilustra corespunzător etapele parcurse, anexăm prezentei expuneri de motive și referințele corespunzătoare (în copie) de care dispunem, referitor la etapele deja parcurse. În scopul finalizării acțiunii pe care ne-am propus-o, am mai considerat oportun, dar și necesar, să solicităm inclusiv organizarea unui **miting-dezbatere**, pe problematica menționată, pentru a putea astfel certifica că problematica în cauză a fost corespunzător difuzată și dezbătută public, înainte de a finaliza această acțiune prin: **Apelul pentru Constituirea Forumului Constituțional Cetățenesc, din România** (actualizat, în faza finală, pe baza sugestiilor și observațiilor primite), și a transmite acest document, spre luare la cunoștință, conducătorilor instituțiilor fundamentale ale statului, precum și altor foruri și chiar personalități pe care le avem în vedere, în acest scop.

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

Asociația ”VICTORIA” a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
Consiliul Director
Timișoara, b-dul Iuliu Maniu nr. 11/1, tel./fax: 0256/446595

Nr. 4/20.01.2011 **Timișoara**

Argumente în vederea motivării necesității și importanței revizuirii Constituției României

Revoluția Română din Decembrie 1989, declanșată la Timișoara, în data de 20.12.1989, reprezintă probabil cel mai important eveniment societal care a avut loc, la nivel mondial, în secolul care a trecut.

Revoluțiile societale se produc atunci când cei care conduc societăți omenești se distanțează de societatea pe care o conduc până într-atât încât ajung să nu-i mai recepteze corect mesajele fundamentale și nici să mai conștientizeze starea reală a societății respective. Așa s-a întâmplat și în România, în decembrie 1989, când a fost nevoie de o revoluție, plătită cu pierderi de vieți omenești, rănirea gravă sau mai puțin gravă a mii de oameni, pagube materiale considerabile și, în general, cu o teribilă traumă psihică, resimțită la nivelul marii majorități a populației, pentru a înlătura, de la guvernare, o putere comunist-dictatorială, izolată de popor, atât prin interese, cât și prin ideologia politică impusă sub amenințarea represiunii.

Din nenorocire, Revoluția Română din decembrie 1989 nu și-a atins, decât în mică parte, obiectivele fundamentale, definite prin Proclamația Frontului Democratic Român (elaborată și enunțată principial încă din data de 20.12.1989, dar redactată, multiplicată și răspândită, sub formă de document dactilografiat, în data de 21.12.1989, precum și sub formă de manifest, cu titlul generic: „A căzut tirania”, tipărit și difuzat în data de 22.12.1989, imediat după anunțarea fugii fostului președinte-dictator al României).

Vrând-nevrând, cei care și-au asumat rolul, precum și riscul existențial de a declanșa și a conduce Revoluția Română din decembrie 1989, și-au asumat, implicit, și rolul de a deveni garanți, în fața societății și, mai ales, a memoriei celor dispăruți, că o altă transformare a puterii de stat în putere aberantă, surdă și oarbă la problemele majore ale societății, nu va mai fi posibilă, atât timp cât ei vor exista.

În acest context, ca membri ai unei asociații care grupează pe principalii inițiatori ai Frontului Democratic Român, partid constituit la Timișoara (în condiții de ilegalitate față de fostul regim comunist-dictatorial), care a procedat la organizarea revoltei social-politice timișorene (începută în data de 16.12.1989, în Piața Sfânta Maria), redactând și difuzând un program politic reformator și revoluționar, însoțit de un apel către întreaga țară, pentru a se ridica, prin declanșarea grevei generale, împotriva fostului regim comunist-ceaușist, și a transformat astfel revolta în revoluție, în data de: 20.12.1989, pe care a condus-o, în exclusivitate, până la căderea fostului regim comunist-ceaușist (în data de: 22.12.1989, în jurul orei 12), ne considerăm îndreptățiți a atenționa Poporul Român că aceia care și-au asumat apoi, în mod nelegitim, samavolnic și subversiv, rolul de a-l conduce, în continuare (sub emblema Frontului Salvării Naționale), prin confiscarea puterii în stat, în dauna celor care au înfăptuit, de drept și de fapt, revoluția, nu doar că n-au reușit să-i îndeplinească aspirațiile, ci, dimpotrivă, au procedat cu viclenie și

cinism, în așa fel, încât, printr-o manipulare mediatică adecvată, să-i adoarmă vigilența, deșteptată de revoluție, pe de o parte, iar, pe de altă parte, prin comiterea de abuzuri și acte de corupție, să instaleze, la conducerea țării, o clientelă politico-partidică-masonică și chiar mafiotă, în scopul de a-i uzurpa Poporului Român dreptul de suveranitate, redobândit cu greu și cu multe sacrificii personale, prin înfăptuirea Revoluției Române din decembrie 1989.

Analizând cauzele fundamentale care au condus la instalarea unei astfel de stări societale, de fapt, considerăm de datoria noastră să mai atenționăm Poporul Român că, drept urmare a modului subversiv de guvernare postrevoluționară:

- România, ca stat național unitar, se îndreaptă, de fapt, spre dezintegrare statală, iar Poporul Român, care s-a înălțat la stadiul de: națiune, în decembrie 1989, a degenerat, până în prezent, spre un stadiu de: populație, cu gradul de conștiință societală diminuat până sub valoarea critică la care mai este capabil să perceapă, la nivel de ființă colectivă, amenințările existențiale, deosebit de grave, cu care este confruntat;
- Constituția României, adoptată în 1991 și revizuită (modificată) în 2003, este necorespunzătoare protejării existenței și funcționării optime a statului de drept, național unitar, indivizibil, social, republican și, mai ales: democratic;
- Clasa politico-partidică formată după revoluție a devenit, în mare parte, clientelară și subversivă, fiind călăuzită, mai ales la nivel de vârf, nu de dorința de a acționa ferm pentru a renaște România, după epoca de infern comunist-dictatorial, ci de dorința de a profita de deruta societală, pentru a se îmbogăți rapid și nemăsurat, în dauna marii majorități a populației;
- Pentru a se putea îmbogăți într-un timp relativ scurt, pe seama jefuirii sistematice a patrimoniului de stat, guvernanții post-revoluționari au acționat inclusiv în baza unei așa-zise doctrine politice liberale a ”statului minimal”, în care statului trebuie să i se diminueze, până la anihilare, principalele pârghii de reglare societală, de ordin economic, financiar, social, politic și informațional, pe motiv că nu ar fi capabil să le gestioneze și să le utilizeze în mod eficient, urmând ca respectivele pârghii societale să fie preluate (prin aplicarea unei politici de privatizare preferențială, precedată frecvent de o declasare valorică deliberată (în anumite cazuri chiar până la falimentare), a unora dintre obiectivele respective) de către grupări de interese de tip privat, reprezentând, de fapt, clientela specifică a clasei politico-partidice guvernante;
- Au mai profitat de aceeași stare de derută societală a Poporului Român și strucuturile subversive de influență antinațională (etnică-iredentistă), religioasă și masonică, pentru a se infiltra, mai ales în mediul politic, economic și în cel mass-media, și a ajunge să le controleze într-o măsură determinantă și să le subordoneze propriilor interese, ostile României.

Din cauza acestei stări de fapt, în prezent, Poporului Român nu-i mai rămân decât două căi de a-și recâștiga suveranitatea uzurpată de către clasa politico-partidică clientelară care a guvernat România, după revoluție, și anume:

- una democratică, prin modificarea (revizuirea) corespunzătoare a actualei Constituții a României, prin care să se elimine toate posibilitățile constitutionale de care s-a folosit respectiva clasă politico-partidică clientelară, care a acaparat conducerea României și a uzurpat, prin abuz de putere, suveranitatea Poporului Român;
- cealaltă anarhică, prin declanșarea unei revolte societale, sau chiar a unei revoluții, pentru a înlătura, prin forță, de la putere, clasa politico-partidică clientelară în cauză, care, după ce a acaparat puterea în stat, reușește să se mențină la putere și, mai ales, la guvernare, în principal, prin:
  - -manipulare mediatică, respectiv:
  - -aservirea instituțiilor fundamentale și principale ale statului,

  în folosul propriilor sale interese.

Având în vedere, deocamdată, doar prima soluție, considerăm necesar să mai atenționăm Poporul Român și asupra faptului că modelul constituțional francez, rezultat ca urmare a reformelor instituționale impuse de Revoluția Franceză de la 1789, utilizat încă, în multe state, ca bază de fundamentare constituțională (inclusiv pentru Constituția României din 1991), a devenit, de mai mult timp, inadecvat, deoarece:

- nu mai asigură existența și funcționarea optimă a unui stat național unitar;
- nu mai asigură suveranitatea poporului, ca putere supremă într-un stat democratic;
- nu mai asigură guvernarea democratică a populației;

trebuind astfel să fie nu doar modificat, ci înlocuit cu un alt sistem constituțional, adecvat perioadei istorice contemporane și, mai ales, viitorului, adaptat în mod corespunzător evoluției societale.

În acest context, propunem spre analiză și dezbatere, tuturor celor interesați, un model principial constituțional, a cărui elaborare s-a realizat la Timișoara, de către o grupare de intelectuali, care, conștientizând cele menționate anterior, și-au propus să realizeze un nou model constituțional (denumit generic: Proiectul / Modelul constituțional „Timișoara"), adecvat prezentului societal și considerat inclusiv ca o "replică constituțională", dată, peste timp (ca "rod ideologic" specific al Revoluției Române din decembrie 1989), Revoluției Franceze de la 1789.

Proiectul în cauză se bazează pe constatarea că modelul constituțional propus de către Revoluția Franceză de la 1789 și adoptat, în prezent, de către majoritatea statelor capitaliste, a permis, în timp, penetrarea masonică a partidelor politice, respectiv a multi-mediei, până la nivelul subversiv al subjugării popoarelor, prin intermediul unor guvernanți manipulați în folosul structurilor de putere masonice, subversive și oculte, care urmăresc și acționează, cu perseverență, de multă vreme, pentru instalarea unei așa-numite: "noi ordini mondiale" (evocată generic prin simbolul piramidei cu vârful separat de bază, reprezentat pe banctona de 1 dolar), vizând, în viitor, subordonarea corespunzătoare a întregii Omeniri față de respectivele structuri de influență.

Modelul constituțional menționat (propus, după cum s-a menționat, inclusiv în numele Revoluției Române din decembrie 1989, pe care considerăm că avem nu doar dreptul, ci și datoria, de a o reprezenta și de a-i promova și realiza idealurile neîmplinite) a fost elaborat astfel încât să contracareze lacunele legislative majore ale modelului constituțional al Revoluției Franceze de la 1789 (care a stat la baza evoluției statelor capitaliste, de atunci încoace), prin adăugarea puterii judecătorești (introdusă ulterior Revoluției Franceze de la 1789), precum și prin introducerea a două noi puteri de stat, și anume:

- puterea garantă (a respectării Constituției), reprezentată de către instituția Curții Constituționale,

și:

- puterea informațională, reprezentată de către instituția Societății Naționale Multi-Media.

Puterea garantă are rolul de a supraveghea permanent modul de funcționare al celorlalte 5 puteri centrale de stat, și anume:

- puterea prezidențială (conducătoare);
- puterea parlamentară (legislativă);
- puterea guvernamentală (administrativă);
- puterea judecătorească;
- puterea informațională;

pentru a analiza și constata dacă își îndeplinesc corect și eficient atribuțiile și pentru a interveni, direct, în vederea efectuării unor schimbări, parțiale sau totale, în cadrul componenței respectivelor puteri, inclusiv prin **declanșarea unor alegeri anticipate**, în cazul necesității schimbării unor reprezentanți-conducători, care au fost aleși în cadrul alegerilor generale, districtuale sau locale, atunci când consideră necesară adoptarea unor asemenea măsuri.

În acest mod, puterea garantă devine principala putere în stat, președintele și membrii Curții Constituționale trebuind să fie aleși direct de către popor, prin vot uninominal, în cadrul alegerilor generale (dintre candidați

neafiliați unor structuri de influență, ca de exemplu: politico-partidice, sindicale, etnice, religioase, masonice ș.a., apreciate și legiferate ca incompatibile cu calitatea de membru al Curții Constituționale), în calitate de garanți ai:

- păstrării și exercitării periodice a dreptului de suveranitate, de către Poporul Român;
- respectării și aplicăriiConstituției, ca lege fundamentală a statului.

Pentru a da poporului posibilitatea de a-și exercita direct dreptul de suveranitate, Curtea Constituțională va organiza periodic (de regulă cu ocazia alegerilor generale, respectiv districtuale, respectiv locale, pentru a putea beneficia de logistica electorală, investită în acest scop) inclusiv un referendum național, respectiv districtual, respectiv local, după caz, pentru a se putea afla, în mod nemijlocit, opinia electoratului în cauză, referitoare la:

- modul în care este condus;
- calitatea legislației;
- neîmplinirile pe care le resimte;
- deziderateleala care aspiră;
- alte probleme de interes major, la nivel național, respectiv districtual, respectiv local;

precum și care este voința și opinia electoratului (ca reprezentant al poporului) referitor la modificările ce se impun a fi adoptate în vederea redresării situației sale existențiale, în cazul în care această situație este considerată nesatisfăcătoare, de către majoritatea electoratului, sau de către o parte semnificativă și determinantă a acestuia.

Alegerea directă, de către popor, prin vot uninominal, a conducătorului puterii informaționale constituie o necesitate și totodată reprezintă o garanție în plus că această putere va trebui să promoveze o politică informațională independentă, bazată pe adevăr, care să redea încrederea poporului în multi-media de stat, cealaltă garanție fiind reprezentată de către activitatea puterii garante (care va urmări ca poporului să-i fie asigurat corespunzător dreptul la o informare deplină și corectă, pentru a-și putea exercita, în deplină cunoștință de cauză și în mod eficient, dreptul de suveranitate, pe care îl deține).

Cu experiența amară a evoluției nebenefice a clasei politico-partidice românești, post-revoluționare, cu consecințe corespunzătoare și determinante asupra evoluției nebenefice a României, Modelul constituțional ”Timișoara” (propus și menționat anterior) reduce din rolul, considerat, în prezent, excesiv, al partidelor politice, în exercitarea activității politice, în favoarea reprezentanților organizațiilor civice, precum și a personalităților individuale, cărora le oferă posibilitatea de a se angaja echitabil în cursa electorală, chiar și fără a fi membri ai unor partide politice și a trebui astfel să se supună condiționărilor specifice și deseori abuzive și neconstituționale, impuse de către acestea, care, în țara noastră, s-au dovedit a avea un efect dezastruos asupra exercitării eficiente a activității de guvernare.

Măsura menționată anterior a fost introdusă inclusiv pe baza aprecierii și constatării că personalitățile neînregimentate politico-partidic sunt mai greu de subordonat, sau de influențat (inclusiv de către structurile oculte și subversive, de tip clientelar politico-partidic, masonic, și chiar mafiot, care au reușit, în perioada post-revoluționară, să-și exercite influența specifică, cu consecințe distrugătoare asupra societății, situație demonstrată și certificată inclusiv prin criza societală, deosebit de gravă, în care a ajuns, în prezent, România).

Conștienți că modelul constituțional propus nu este și nici nu poate fi perfect, ci doar perfectibil, dorim să remarcăm, în încheiere, că, în aprecierea noastră, o reformă constituțională corespunzătoare este necesară nu doar României, ci și majorității țărilor care vor să se elibereze de dominația ocultă și subversivă a structurilor clientelare de tip politico-partidic, religios, etnic, masonic și chiar mafiot, pentru a ajuta popoarele aferente (ca ființe colective societale, formate, în prezent, din nenorocire, în majoritate, din indivizi) să evolueze de la stadiul societal de popor, la cel de națiune (formată, în majoritate, din cetățeni), așa cum s-a întâmplat în România, dar numai pentru o scurtă perioadă temporală, în timpul Revoluției Române din Decembrie 1989.

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

Asociația ”VICTORIA” a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
Consiliul Director
Timișoara, b-dul Iuliu Maniu nr. 11/1, tel./fax: 0256/446595
Nr. 26/16.12.2010 **Timișoara**

PROGRAM PRINCIPIAL

de reformare a Constituției României

Actuala Constituție a României, la Articolul 1 (dedicat definirii Statului Român), prevede, la aliniatul 3, faptul că valorile constituționale supreme, pe care le enumeră în cadrul respectivului capitol, au fost introduse, ca atare: ”în spiritul tradițiilor democratice ale Poporului Român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.”. În același capitol, dar la aliniatul 5, se prevede că: ”În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, este obligatorie.”

Prevederile constituționale menționate anterior, pe care trebuie să le considerăm, potrivit principiilor dreptului constituțional, ca fiind fundamentale, asociate și cu celelalte prevederi constituționale, incluse în cadrul aceluiași Articol 1, și anume:

- aliniatul 1: ”România este stat național, suveran și indivizibil.”;
- aliniatul 2: ”Forma de guvernământ a Statului Român este republica. România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic, reprezintă valori supreme…”;
- aliniatul 4: ”Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor – legislativă, executivă și judecătorească – în cadrul democrației constituționale.”,

beneficiază, conform principiilor de drept constituțional avute în vedere în realizarea Constituției, în ordinea enumerării, și de o clasificare specifică, inclusiv ca importanță.

Tot în actuala Constituție a României, prevederea fundamentală, din cadrul Articolului 1, aliniatul 1, referitoare la faptul că România este ”stat național, suveran”, este corelată cu prevederile din cadrul Articolului 2, aliniatul 1, conform căruia: ”Suveranitatea națională aparține Poporului Român, care o exercită prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum.”, respectiv cu prevederea din cadrul aliniatului 2, conform căruia: ”Nici un grup și nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu.”

Tot în actuala Constituție a României, la Articolul 152, referitor la limitele revizuirii Constituției României, în cadrul aliniatului 1, se precizează că: ”…caracterul național, independent, unitar și indivizibil al statului român,

forma republicană de guvernământ, integritatea teritoriului, independența justiției, pluralismul politic și limba oficială nu pot forma obiectul revizuirii."

Starea de criză societală, deosebit de gravă, în care a fost adusă, în prezent, România (de către o clasă politică-partidică, pe care, în funcție de efectele societale produse, prin administrarea țării, ne considerăm îndreptățiți a o considera nu doar nevrednică de misiunea pe care și-a asumat-o, ci și condamnabilă de drept, prin specificul preferențial clientelar, pe care l-a demonstrat faptic), considerăm că este certificată inclusiv prin acuzațiile oficiale de furt calificat, în exercitarea actului de guvernare, acuzații formulate reciproc de către anumiți reprezentanți ai unor partide politice, situate în opoziție politică, unele față de altele, care s-au aflat, respectiv care se află la guvernarea țării, și care au fost corespunzător mediatizate de către cea mai mare parte a mass-mediei, atât la nivel național, cât și la nivel districtual și local.

Conducerea Asociației "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, în calitate de reprezentantă autentică a celor care, în data de 20 decembrie 1989, la Timișoara, nu doar că au declanșat, ci au și condus Revoluția Română din decembrie 1989, până la căderea fostului regim comunist dictatorial, de factură ceaușistă (în data de 22 decembrie 1989), consideră de datoria sa a afirma ferm și răspicat faptul că, în toată perioada postrevoluționară, administrarea României, care a început prin confiscarea și deturnarea Revoluției Române din decembrie 1989, de către așa-numitul: Consiliu al Frontului Salvării Naționale: C-FSN (sprijinit de către o parte din conducerea de atunci a Armatei, inclusiv prin declanșarea uneia dintre cele mai cinice și criminale farse societale, denumită generic: atacul teroriștilor, și neinvestigată juridic, în mod corespunzător, nici până în prezent), continuând cu politica aplicată de coalițiile politice de guvernare care au urmat (până inclusiv la actuala coaliție politică de guvernare), România nu a fost, de fapt, guvernată în conformitate nici cu spiritul tradițiilor democratice ale Poporului Român și nici cu idealurile Revoluției din decembrie 1989, ci în conformitate cu interesele clientelare ale conducerilor partidelor implicate în guvernarea postrevoluționară a țării, cu încălcarea flagrantă a prevederilor constituționale, atât la nivel fundamental, cât și la nivel principal.

Încălcarea prevederilor constituționale s-a produs nu doar în favoarea acordării priorității intereselor clientelare specifice, menționate anterior, ci și în folosul unei categorii de interese ale unor organizații oculte, corespunzător conspirate și deosebit de subversive, cunoscute sub denumirea generică de: organizații masonice, autohtone și internaționale, promotoare ale unei așa-zise: „noi ordini mondiale", bazată pe subminarea și chiar uzurparea suveranității popoarelor (în cadrul statelor democratice pe care acestea le-au format), prin clientelism politic și masonic, prin corupție, precum și prin alte metode (inclusiv prin provocarea deliberată a scăderii catastrofale a nivelului de trai al majorității Populației), până la aducerea respectivelor state în stadiul de: state pseudo-democratice, pentru a fi mai ușor manipulate, secesionate și chiar dezintegrate, în funcție de obiectivele subversive urmărite și promovate de respectivele organizații.

Realizarea obiectivelor menționate anterior continuă și în prezent, prin intermediul reprezentanților acestor organizații, care au fost infiltrați corespunzător în cadrul unor instituții de stat, pe de o parte, respectiv prin subordonarea specifică (denumită generic: obedință) impusă acestora, față de conducerile organizațiilor oculte, conspirate și subversive, care i-au racolat și i-au sprijinit să se infiltreze în instituțiile statale, ca factori subversivi de influență și chiar de acțiune, la momentul potrivit (exemple: Silviu Brucan - în cadrul C-FSN, Victor Atanase Stănculescu, Nicolae Militaru – în cadrul conducerii Armatei ș.a.).

În contextul celor precizate anterior, conducerea Asociației "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, face apel către întreaga populație a României, de a se ridica la luptă civică împotriva celor care, inclusiv prin încălcarea, în mod flagrant și abuziv, a prevederilor fundamentale, respectiv principale, ale Constituției

actuale a României, au adus țara în ceea ce cea mare parte a populației consideră a fi, din punctul de vedere al nivelului de trai, cea mai gravă criză din perioada temporală ulterioară Revoluției Române din decembrie 1989.

Având în vedere faptul că România ar trebui să fie un stat de drept, democratic și social (în conformitate cu prevederile Art. 2, aliniatul 3, din Constituție), dar, din nenorocire, nu este, în vederea scoaterii cât mai urgente a României din actuala criză societală deosebit de gravă, în care se află, propunem adoptarea, de către Parlamentul României, a următoarelor măsuri:

1. Organizarea unui referendum pentru suspendarea actualului președinte al țării, pe care, prin modul în care s-a comportat, în calitate de președinte al țării, îl considerăm a fi nu doar unul dintre factorii principali ai declanșării crizei societale, deosebit de grave, în care ne aflăm, ci și incompetent, răuvoitor și imoral (mai ales prin încălcarea flagrantă a jurământului de învestitură pe care l-a depus, prin referirile nu doar jignitoare, ci și flagrant anticonstituționale (referitoare la statul social și la demnitatea existențială a omului, ca și la respectarea echilibrului puterilor în stat – Articolul 1 și Articolul 47 din Constituție), precum și prin intervenții și declarații publice care considerăm că au depășit grav mandatul constituțional prezidențial, respectiv jurământul de investituriă în funcția de președinte al țării (exemple: invitația adresată românilor nemulțumiți, de a părăsi țara; declarația că statul nu trebuie să aibă grijă de fiecare cetățean al său; precum și declarațiile publice făcute încă de la obținerea primului mandat prezidențial, conform cărora va fi un președinte ”jucător”, și că, sub patronajul său prezidențial, în România va beneficia de prioritate: axa Washington-Londra-București – adică axa masonică principală a organizației internaționale masonice denumită generic: a ritului scoțian, antic și acceptat, având conducerea centrală în SUA, căreia îi este specific blazonul coloristic portocaliu, față de care și-a manifestat astfel, în mod public, obediența specifică).

2. În cadrul referendumului solicitat pentru testarea opțiunii electoratului în vederea suspendării președintelui, considerăm oportun a se testa și opțiunea electoratului în ceea ce privește menținerea actualului Parlament bicameral, sau înlocuirea cu un Parlament unicameral (în conformitate cu opțiunea exprimată în cadrul referendumului organizat pentru suspendarea președintelui actual al țării opțiune uitată însă ulterior, respectiv transformată în opțiunea reducerii numărului de parlamentari), precum și menținerea sau retragerea trupelor românești aflate, pe cheltuiala țării, în diferite zone de conflict, situate în țări care nu sunt membre ale tratatelor militare la care a aderat România (Kosovo, Afganistan, Irak).

3. În cadrul aceluiași referendum, mai propunem a se testa și preferința electoratului în ceea ce privește subordonarea principală a reprezentanților aleși, în cadrul alegerilor generale, respectiv districtuale, respectiv locale, față de interesele populației din circumscripțiile în care au fost aleși, și nu față de partidele politice care i-au desemnat în calitate de candidați, precum și opțiunea asupra menținerii sau eliminării, la alegerile parlamentare, a principiului cumulării resturilor, care (așa cum s-a și întâmplat, în mai multe cazuri) poate conduce inclusiv la desemnarea, în cadrul unei circumscripții electorale, ca fiind câștigător, a unui candidat care a obținut mai puține voturi decât alt candidat, încălcându-se astfel opțiunea electoratului respectivei circumscripții, subminându-se totodată, în mod determinant, încă din start, șansele electorale ale candidaților independenți, în comparație cu șansele candidaților propuși de partidele politice.

4. În cadrul aceluiași referendum, mai propunem a se testa și opțiunea electoratului pentru întărirea respectării Constituției României, prin redactarea unui Cod Juridic Constituțional, a unui Cod Juridic de Procedură Constituțională, precum și înființarea unui Tribunal Constituțional, pentru ca încălcările prevederilor constituționale să poată fi considerate: infracțiuni constituționale, judecate și pedepsite ca atare.

5. În cadrul aceluiași referendum, mai propunem a se testa și opțiunea electoratului pentru interzicerea actualelor posibilități de realizare a propagandei electorale plătite, pe care o considerăm a fi, prin consecințele sale, una dintre cauzele principale ale apariției și dezvoltării marii corupții, în România.

6. În cadrul aceluiași referendum, mai propunem și testarea opțiunii electoratului pentru a fi aleși direct, în cadrul alegerilor generale, nu doar viitorii parlamentari și președintele țării, ci și președintele Parlamentului, respectiv prim-ministrul guvernului, respectiv președintele și membrii Curții Constituționale (ultima opțiune fiind de natură a întări considerabil rolul acestei instituții ca putere garantă a respectării Constituției), respectiv președintele Societății Naționale Multimedia (incluzând Televiziunea, Radiodifuziunea, la care să se adauge Presa și publicațiile informatice, aferente sectorului de stat), respectiv președintele Înaltei Curți Supreme de Justiție și Casație, respectiv Avocatul Poporului, astfel încât instituțiile în cauză să devină deplin democratice (adică specifice unui stat autentic democratic), și nu pseudo-democratice (adică specifice unui stat pseudo-democratic), la cheremul partidelor politice parlamentare, așa cum se află în prezent.

Cu precizarea suplimentară că revendicările menționate anterior le considerăm imperios necesar a fi înfăptuite, pentru a asigura României o Constituție autentic democratică, astfel încât să devină și Legea fundamentală a statului autentic democratic, precum și ”coloana vertebrală” a întregului sistem legislativ românesc, ne încheiem demersul civic pe care ne-am propus a-l aduce la cunoștință (inclusiv în vederea unei dezbateri corespunzătoare) opiniei publice, pentru a urgenta scoaterea României din actuala criză societală, deosebit de gravă, în care se află.

Mai solicităm, în final, un sprijin corespunzător,din partea Parlamentului României, din partea organizațiilor de reprezentanți autentici la revoluție, din întreaga țară (începând cu cele din orașul Timișoara și continuând cu cele din celelalte orașe care au avut curajul și demnitatea de a se ridica, în sprijinul Timișoarei, pentru înfăptuirea Revoluției Române din decembrie 1989, până la căderea fostului regim dictatorial comunist-ceaușist), precum și din partea altor instituții și organizații care doresc să se asocieze, în vederea declarării ca imprescriptibile temporal, din punct de vedere juridic, a crimelor comise în timpul Revoluției Române din decembrie 1989 și încă nedeplin investigate și judecate, precum și a abuzurilor („crime”) comise împotriva statului de drept, social și democratic, de către clasa politică-o-partidică clientelară care a guvernat România, în perioada post-revoluționară, prin care România a fost transformată, din stat democratic, de drept, social, independent și suveran, într-un stat capitalist degenerat, nedemocratic, de nedrept, corupt, dependent și erodat continuu de influențe politico-partidice oculte și subversve (masonice), etnice, religioase și chiar mafiote, de tip clientelar.

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

Asociația ”VICTORIA” a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
Consiliul Director
Timișoara, b-dul Iuliu Maniu nr. 11/1, tel./ fax: 0256/446595

Nr. 17 / 25.09.2010

PROIECT DE PROGRAM POLITIC

pentru ieșirea României din situația de criză societală gravă, în care se află

1. România a ajuns în situația de criză societală gravă, în care se află, nu din cauza erorilor comise de către Poporul Român, în general, ci din cauza erorilor și, mai ales, a abuzurilor comise de către clasa politicienilor de partid care au acaparat puterea politică prin înșelarea încrederii electoratului român, apoi au transformat-o și au utilizat-o ca principală pârghie de îmbogățire rapidă a lor și a clientelei lor specifice, în special pe seama jefuirii deliberate și planificate a patrimoniului public, a bugetului de stat și a împrumuturilor internaționale.

2. România nu poate ieși din actuala criză societală gravă, dacă va mai fi guvernată de către clasa politico-partidică pe care a avut-o și care a guvernat-o, ci se va adânci și mai mult în această criză, până la declanșarea falimentului statal, care ar putea însemna sfârșitul României ca stat independent și suveran, sau chiar și mai

rău: sfârșitul României ca stat de sine stătător.

3. Ieșirea României din criza societală actuală, pentru a se putea realiza, trebuie să înceapă cu reformarea clasei politico-partidice pe de o parte, precum și cu reformarea Constituției României, pe de alta parte.

4. Constituția României a fost deliberat astfel realizată încât prevederile legislative constituționale fundamentale și principale să nu poată fi aplicate, din cauza modului superficial și lacunar în care acestea sunt precizate în cadrul Constituției, în sensul că sunt specificate doar ca niște deziderate (idealuri) și nu ca niște fundamente juridice, specific legislative, fiind insuficient dezvoltate, în cadrul Constituției, astfel încât să poată fi și aplicate, de fapt, și nu doar enunțate, de drept.

5. Pentru a deveni coloana vertebrală a întregii legislații, în cadrul unei țări, Constituția respectivei țări trebuie să se refere nu doar succint, ci și deplin determinat, cu privire la fiecare principiu legislativ fundamental sau principal, în cadrul specific al fiecărui titlu, articol sau aliniat constituțional aferent, care apoi să poată fi dezvoltat și completat corespunzător, prin alte legi (organice, ordinare), dar fără să poată fi și modificat (prin intermediul legilor respective) față de înțelesul său fundamental, respectiv principal, precizat în textul constituțional, pentru a putea fi astfel aplicat, în mod corect și eficient, în practica juridică, respectiv în cadrul unor legi organice, sau ordinare, după caz.

6. Unei Constituții, pentru a fi respectată ca lege fundamentală a sistemului legislativ dintr-o țară, trebuie să-i fie asociat un Tribunal Constituțional, precum și un cod legislativ aferent (Cod Constituțional), respectiv un cod de procedură aferent (Cod de Procedură Constituțională), prin care să se definească infracțiunile specifice de tip constituțional, precum și modul de judecare, respectiv modul de pedepsire, prevăzute pentru comiterea respectivelor infracțiuni. Având în vedere deosebita

gravitate a unor fapte comise de guvernanții post-revoluționari, cu consecințe distructive asupra societății românești, propunem reintroducerea pedepsei cu moartea, pe o durată limitată, pentru a fi avută în vedere, ca pedeapsă, la judecarea și condamnarea acelor guvernanți care, în absența unor prevederi constituționale aferente condamnării săvârșirii unor grave abuzuri, vor ajunge totuși să fie judecați și condamnați pentru faptele lor.

7. Astfel, printr-o formulare de tipul: ”România este stat de drept, democratic și social…” (Articolul 1, aliniat 3), de exemplu, în actuala Constituție a României nu se precizează corespunzător (minimal, dar deplin determinat, în chiar textul constituțional) în ce constau respectivele principii fundamentale, pentru a putea fi clar interpretate și corect aplicate, cu forța juridică maximă, specifică democrației participative, adică validată și întărită prin intermediul referendumului constituțional, în baza dreptului de suveranitate pe care îl deține Poporul Român, drept ce rezidă din opțiunea pentru un stat democratic, consfințită prin înfăptuirea Revoluției Române din decembrie 1989.

8. În lipsa unor precizări minimale, dar deplin determinate, efectuate în cadrul unor capitole constituționale speciale, aferente fiecăruia dintre principiile fundamentale, respectiv principale, declarate și exemplificate anterior, Constituția se transformă, de fapt, într-o ”Declarație de principii constituționale”, în care dezvoltarea și interpretarea corespunzătoare a principiilor constituționale în cauză este lăsată la latitudinea legilor organice, respectiv ordinare, adică la latitudinea democrației reprezentative (exercitată prin intermediul reprezentanților aleși temporar, de către electorat, în cadrul alegerilor generale, respectiv districtuale, respectiv locale). Această ”soluție pseudo-constituțională” nu mai este întărită, din punctul de vedere al aplicării practice, de dreptul de suveranitate (care, în Constituția României, aparține Poporului Român), ci doar de dreptul de reprezentativitate, care este incomparabil mai redus, ca forță juridică, în aplicarea practică,

pe de o parte, iar, pe de altă parte, se lasă astfel un spațiu larg, asociat și cu o ambiguitate caracteristică, pentru interpretarea și aplicarea juridică, situație care face posibilă nu doar comiterea unor erori juridice față de intenția constituțională, ci și a unor abuzuri, cu consecințe corespunzătoare, așa cum, din nenorocire, s-a întâmplat și încă se întâmplă, în România, consecințe între care abuzul de subminare a suveranității Poporului Român, prin reprezentativitate (specifică democrației reprezentative), apreciem că trebuie considerat a fi cel mai grav, din punctul de vedere al unui stat democratic autentic.

9. Astfel, pentru ca România să devină un stat social și civilizat, în care să funcționeze preocuparea guvernanților pentru ”propășirea spirituală și materială a Poporului Român…” (așa cum prevede jurământul pe care trebuie să-l depună, la învestitură, Președintele țării și membrii Guvernului (Articolul 82, aliniatul 2, respectiv Articolul 104, aliniatul 1), precum și pentru a se asigura cetățenilor ”un nivel de trai decent” (Articolul 47, aliniatul 1), este necesar ca, tot în cadrul textului Constituției, să fie precizate clar modalitățile în care trebuie să se realizeze respectivele deziderate, inclusiv în privința sursei și mărimii fondurilor ce trebuie alocate, mărimea fondurilor trebuind precizată la nivel minimal, prin parametri specifici și neechivoci (exemplu: prin procente minimale din PIB, alocate anual pentru domenii considerate de importanță societală fundamentală pentru un stat civilizat, precum: Administrația publică, Apărarea, Industria, Agricultura, Sănătatea, Învățământul, Asistența socială, Cercetarea, Cultura ș.a.).

10. Pentru a realiza reformarea corespunzătoare a actualei clase politico-partidice românești, apreciem că este necesar, în primul rând, să se renunțe la monopolul acordat politicienilor partidici (dovediți a fi, în mare parte: clientelari), în guvernarea țării, la toate nivelurile (central, districtual, local), precum și reformarea sistemului electoral, aplicat în România, pentru a asigura inclusiv egalitatea de șanse, în situații similare (prevăzută de legea aferentă),

acordată atât candidaților partidici, cât și celor independenți. În acest scop, se impune și necesitatea înlocuirii totale a votului pe liste cu votul uninominal autentic, bazat pe circumscripții electorale, în care este ales câte un singur candidat (care este asociat astfel respectivei circumscripții electorale), și căruia îi revine, în acest context, atât reprezentativitatea, cât și responsabilitatea integrală, postelectorală, la nivelul respectivei circumscripții electorale. De asemenea, considerăm imperios necesară eliberarea candidatului ales de subordonarea sa prioritară față de interesele partidului din care face parte (așa cum se întâmplă în prezent), în favoarea deservirii prioritare a intereselor circumscripției în care a fost ales. În același context, mai considerăm că se impune și interzicerea posibilității trecerii de la un partid la altul („traseism partidic") a unui candidat ales, în timpul exercitării mandatului său electoral (în cazul unei demisii sau excluderi a acestuia dintr-un partid, trebuind să rămână independent până la încheierea mandatului său electoral), respectiv a înființării de partide politice cu reprezentare parlamentară, respectiv consiliară județeană, respectiv respectiv consiliară locală, asigurată de către traseiști partidici.

11. Având în vedere criza financiară deosebit de gravă prin care trece, în prezent, România, despre care apreciem că a fost creată, în principal, prin jefuirea deliberată a avuției și a patrimoniului național, precum și prin fraudarea bugetului de stat și a împrumuturilor internaționale, de către clasa de politicieni partidici clientelari (din cadrul principalelor partide politice care s-au perindat, în perioada postrevoluționară, la guvernarea țării), considerăm că se impune diminuarea deficitului financiar uriaș (estimat, din câte am aflat, la aproximativ 90 de miliarde euro, doar la nivelul datoriei publice, rezultat prin contractarea de împrumuturi internaționale încă nerambursate), în mod prioritar, prin recuperarea, în măsura posibilului, a unei părți cât mai mari din acest deficit, de la principalii vinovați pentru crearea deliberată a acestei situații financiare dezastruoase (adică de la

clasa de politicieni partidici clientelari), printr-o investigare juridică adecvată, realizată de către o Comisie specială de cercetare a abuzurilor comise în guvernarea României, formată din tehnocrați competenți și neînregimentați politic, recunoscuți atât pentru competența lor profesională, cât și pentru probitatea lor morală. În privința deficitului financiar uriaș, creat prin efectuarea multor împrumuturi internaționale, rămase în mare parte nerambursate, până în prezent și imposibil de motivat, în totalitate, altfel decât prin comiterea de abuzuri de deturnare deliberată, de fonduri, prin corupție, exercitată la nivel guvernamental, în favoarea clientelei politico-partidice specifice partidelor politice aflate la guvernare, considerăm imperios necesar ca în cadrul primului referendum care se va organiza în România, Poporul Român să-și exercite, în cunoștință de cauză (adică printr-o informare prealabilă deplină și corectă), dreptul de suveranitate, pe care îl deține, conform Constituției, referitor la acceptarea sau neacceptarea (parțială sau totală) a asumării efectuării împrumuturilor internaționale în cauză, iar în cazul exprimării unor opțiuni de neasumare, împrumuturile în cauză să fie transferate, atât spre asumare, cât și spre rambursare, reprezentanților politico-partidici care le-au solicitat, abuzând de mandatul lor de reprezentanți (adică fără a consulta, în prealabil, în acest scop, Poporul Român, prin intermediul democrației participative: referendum), pentru a-i solicita acordul în vederea acceptării efectuării împrumuturilor în cauză, cât și reprezentanților băncilor internaționale finanțatoare, care au aprobat împrumuturile în cauză, fără a proceda, în prealabil, la o verificare corespunzătoare a motivelor invocate de reprezentanții care le-au solicitat, avându-se în vedere și o posibilă complicitate, de tip clientelar, între solicitatorii și ofertanții împrumuturilor în cauză, în scopul fraudării Poporului Român prin respectivele împrumuturi.

12. Având în vedere faptul că, în pofida precizării constituționale conform căreia România este un stat social, industria de stat a fost practic desființată, țara fiind transformată astfel într-

un stat nesocial, minimal din punctul de vedere al economiei de stat (și, ca atare, neconstituțional), considerăm că, pentru a putea exista ca stat social, România are nevoie nu de o economie de piață liberă, ci de o economie de piață socială, în care inclusiv statul, prin instituții, întreprinderi și companii aferente, trebuie să-și asume rolul de concurent autentic (corespunzător legiferat), de drept și de fapt, din punct de vedere economic, pentru care trebuie să beneficieze însă și de pârghii economice adecvate, pentru care apreciem că este absolut necesară existența unei economii de stat acoperitoare și competitive, dar nu într-un raport predominant sau absolut, ca pe vremea regimului comunist dictatorial, ci într-un raport doar dominant (exemplu: 60% economie de stat și 40% economie privată), care să aibă ca efect reducerea nivelului impozitării populației și a sectorului economic privat (sufocate, în prezent, de mulțimea și mărimea impozitelor aplicate în lipsa altor mijloace de realizare a bugetului de stat, un exemplu grăitor fiind taxa pe valoarea adăugată, utilizată, în prezent, ca un adevărat ”bir” pe produs, prin care apreciem că este practic jefuită, în principal, populația țării), oferind totodată și un număr important de locuri de muncă populației.

13. În același context menționat anterior, considerăm că trebuie refăcut corespunzător și sectorul bancar de stat, despre care apreciem că a fost în mod deliberat și abuziv desființat practic, tocmai pentru a nu putea reglementa și concura, la nivelul pieței bancare, sectorul bancar privat care, în absența sectorului bancar de stat, a putut recurge la o monopolizare a nevoii de creditare (atât a populației, cât și a companiilor producătoare de bunuri și servicii), în cadrul căreia, prin practicarea de dobânzi și alte comisioane specifice, exagerate, pentru servicii bancare, apreciem că a permis derularea unui adevărat jaf, care a adus și aduce grave prejudicii celor obligați să se împrumute astfel, din ce în ce mai mult (inclusiv din cauza crizei societale în care a ajuns țara). În contextul evocat anterior, considerăm că este necesară și o investigare oficială a

abuzurilor comise în activitatea de creditare, de către sectorul bancar, atât cel de stat (prin deprecierea continuă a monedei naționale, respectiv prin politica abuzivă de coordonare bancară, de către Banca Națională a României, prin favorizarea devalizării unor bănci, precum și prin diminuarea inacceptabilă a sectorului bancar de stat, specializat în investiții, respectiv comerț, respectiv creditare individuală, ca în cazurile: Bancorex, Banca Comercială Română ș.a.), cât și cel privat, precum și prin tergiversarea deliberată a trecerii la moneda euro, în scopul deliberat de a putea practica o depreciere continuă a monedei naționale, cu efecte dezastruoase atât asupra economiei naționale, cât și a nivelului de trai al marii majorități a populației, investigația urmând a se solda, în măsura posibilului, inclusiv cu despăgubirea celor prejudiciați de aplicarea frauduloasă și excesivă a practicii bancare în România.

14. Având în vedere proliferarea, în România, a organizațiilor oculte (conspirate și subversive), de tip masonic și chiar mafiot, precum și influența determinantă, nocivă și chiar distructivă, pe care aceste organizații au exercitat-o și încă o mai exercită (printr-o subordonare specifică: obedință, impusă aderenților lor) asupra transformării României într-un stat de drept și democratic autentic (așa cum este prevăzut a fi, din punct de vedere constituțional – Articolul 1, aliniatul 3), considerăm că se impune aplicarea cu fermitate a prevederii constituționale referitoare la interzicerea existenței și funcționării, în România, a asociațiilor cu caracter secret (Articolul 40, aliniatul 4), în care apreciem că trebuie avute în vedere inclusiv organizațiile de tip masonic (dintre care unele se autocalifică, în mod fals și ipocrit, ca fiind doar ”discrete”, nu și secrete (oculte), în timp ce dispun de sedii în care desfășoară ritualuri specifice unor culte religioase, la care accesul nu este liber, ci corespunzător restricționat și conspirat. În acest context, considerăm imperios necesară și introducerea obligativității tuturor funcționarilor publici, precum și a candidaților electorali, de a declara, pe proprie răspundere, înainte de ocuparea efectivă a unei

funcții publice, respectiv înainte de a-și depune oficial candidatura electorală, că nu sunt membri ai nici unei asociații (având sediul în România sau în afara României) cu caracter secret, de tip masonic, etnic, religios, mafiot sau de altă natură.

15. În legătură cu angajarea României în tratate internaționale și, în special, în tratate militare, considerăm că România nu trebuie să accepte diminuarea dreptului de suveranitate statală care, prin Constituția actuală a țării, aparține Poporului Român (Articolul 2, aliniatul 1), decât într-o măsură care să nu poată determina implicarea României în acțiuni internaționale de natură a-i prejudicia, în mod grav, interesele naționale specifice, cum apreciem că este, de exemplu, modul în care România a aderat la pactul militar internațional NATO. În acest context, trebuie precizat că alianța militară NATO este dominată nu numai de interese de apărare împotriva unor posibile agresiuni armate, asupra țărilor membre NATO, ci și de interese oculte și subversive, specifice unor grupări clientelare, din anumite țări membre NATO, dar în țări care nu sunt membre NATO, iar pentru apărarea și promovarea acestora se pretinde sau se solicită implicarea altor țări membre NATO (între care și România), în conflicte militare provocate chiar de către țările membre NATO, găzduitoare ale respectivelor grupări de interese clientelare. Tot în acest context, mai trebuie precizat că aderarea României la NATO s-a realizat inclusiv cu invocarea și acceptarea unei false, abuzive și ipocrite doctrine de apărare preventivă, invocată de către anumite țări membre NATO (în special SUA) împotriva unui potențial terorism, practicat de anumite țări nemembre NATO, pentru a cărui contracarare preventivă s-a procedat la agresarea și invadarea unora dintre respectivele țări nemembre NATO. În fapt, țările membre NATO care au interese specifice în alte țări, nemembre NATO, doresc să-și apere și să-și promoveze interesele clientelare cu orice preț, inclusiv cu cel al declanșării și menținerii unor conflicte armate, în respectivele țări nemembre NATO. Tot

în acest context, considerăm că se impune retragerea de urgență a trupelor românești implicate, în prezent, în asemenea conflicte armate, pentru a căror menținere, în respectivele zone de conflict armat, se cheltuiesc fonduri considerabile din bugetul României, urmând ca, pe viitor, forțele militare românești să poată fi implicate numai în cazurile în care o țară NATO este direct atacată și solicită sprijin armat din partea României.

16. Având în vedere faptul că o mare parte a fondurilor de stat sunt cheltuite pe lucrări publice, executate însă de companii private, la prețuri deosebit de mari, companii selectate inclusiv pe criterii specific clientelare politico-partidice, considerăm că este necesară înființarea de urgență a unor companii de stat aferente, care să preia (de regulă) realizarea lucrărilor publice, astfel încât prețul acestor lucrări să nu mai fie, în mod abuziv, supraevaluat, iar veniturile companiilor respective să constituie astfel nu doar cheltuieli din bugetul de stat, ci și venituri la bugetul de stat, care să contribuie corespunzător la consolidarea bugetului țării.

17. Având în vedere faptul că prestarea așa-numitelor ”profesiuni liberale” a fost abuziv monopolizată și rezervată, prin lege, exclusiv prestatorilor privați de servicii aferente (exemplu: notari, avocați ș.a.), care practică însă prețuri foarte ridicate pentru prestarea respectivelor servicii, apreciem că se impune, pentru protejarea populației, înființarea unor unități prestatoare de servicii, similare, dar de stat, care, prin concurență specifică, pe piața serviciilor, să determine o scădere considerabilă a prețurilor pentru prestarea respectivelor servicii către populație.

18. Având în vedere faptul că în magazinele din comerțul privat se practică, de asemenea, de regulă, prețuri deosebit de mari, justificate nu de cheltuielile implicate, ci de dorința realizării unui profit cât mai mare, considerăm că se impune înființarea și a unor magazine similare, dar de stat, care, tot prin concurență specifică, să creeze efecte de piață socială, adică să conducă la o reducere

corespunzătoare a prețurilor practicate în comerțul de mărfuri și, mai ales, în comerțul de alimente.

19. Având în vedere că o mare parte din terenurile agricole ale țării (trecute în proprietate privată) stau nelucrate, apreciem ca deosebit de utilă aplicarea unui program de creare de ferme agricole mixte, cu capital mixt (de stat și respectiv privat), dar majoritar de stat, în care statul să participe cu investiții și utilaje specializate, iar privații cu terenuri și, după caz, cu prestări de activități și servicii agricole specifice.

20. Deoarece nici după 20 de ani de la Revoluția Română din decembrie 1989, anumite evenimente petrecute atunci (soldate cu numeroase victime și prejudicii personale) nu au fost corect investigate, din lipsă de voință politico-partidică, din partea instituțiilor abilitate, în perioada post-revoluționară, considerăm că, în acest context, se impun a fi declarate oficial, ca imprescriptibile, toate acțiunile criminale comise împotriva populației, în timpul Revoluției Române din decembrie 1989, care nu au fost corect investigate și pedepsite juridic, până în prezent (exemplu: așa numitul ”atac al teroriștilor”), precum și cele comise în perioada așa numitelor ”mineriade” care au avut loc în perioada post-revoluționară. Tot în acest context, considerăm că trebuie declarate oficial, ca imprescriptibile, și toate datoriile rămase neachitate față de statul român, de către alte state, între care, mai ales: Insula Șerpilor (confiscată ilegal de către Ucraina, după destrămarea Uniunii Sovietice) și tezaurul românesc (depus oficial, pentru protejare, în timpul primului război mondial, în Rusia, dar confiscat apoi de către Uniunea Sovietică și nerecunoscut, ca datorie internațională, nici de către actuala Federație Rusă).

În final, dorim să facem cunoscut faptul că am considerat necesar să procedăm la realizarea acestui program politic de scoatere a României din actuala stare de criză societală deosebit de gravă, în care a ajuns, în prezent (datorită multitudinii de abuzuri

care au fost comise de către clasa politico-partidică care s-a aflat la guvernarea țării, în perioada post-revoluționară), dezamăgiți și chiar exasperați fiind de faptul că, potrivit aprecierii noastre, analiștii și comentatorii politici care sunt agreați și invitați (în calitate de ”specialiști competenți”, de către anumite mijloace mass-media) să se pronunțe în legătură cu modalitățile de scoatere a țării din criza societală deosebit de gravă, în cauză, evită (fie din neștiință, fie din reacredință) abordarea adevăratelor cauze fundamentale, respectiv principale, care au generat instalarea, în România, a acestei crize societale. O mare parte a acestor analiști și comentatori propun, ca soluții de fond pentru ieșirea din respectiva criză, aplicarea unor măsuri pe care le considerăm nu doar ineficiente, ci și ca reprezentând, de fapt, doar paleative, menite a înșela populația, dar și a perpetua și întări opinia că scoaterea României din criză nu se poate realiza decât tot prin intermediul clasei politico-partidice în care s-a aflat și încă se mai află, în prezent, la guvernarea țării, în perioada post-revoluționară, (clasă apreciată ca fiind clientelară și coruptă, de către marea majoritate a populației țării), prin alternarea la guvernare a unui partid politic cu altul, sau a unei coaliții politico-partidice cu alta.

Printr-o asemenea prestație mediatică, se pune în evidență, faptul că respectivii analiști și comentatori reprezintă, de fapt, factori clientelari de influență mediatică ai acelor structuri politico-partidice care, de asemenea, sunt vinovate de aducerea României în criza societală, deosebit de gravă, în care se află, dar care în prezent, nu se află la guvernarea țării și, în consecință, nu urmăresc o asanare reală a clasei politico-partidice din România, ci doar o alternanță la guvernarea țării, prin schimbarea unei structuri clientelare politico-partidice, cu o altă structură clientelară politico-partidică, considerată, în mod fals și ipocrit, că ar fi într-o opoziție politico-partidică reală și autentică față de cea aflată la guvernare. Adevărata grijă (teamă) a clasei politico-partidice clientelare în cauză este de fapt aceea de a nu pierde puterea și

de a se menține, chiar și cu orice preț, în situația de a continua exercitarea puterii în stat, în favoarea structurilor sale clientelare și de a nu pierde exercitarea puterii în favoarea unor structuri politice neimplicate în guvernarea abuzivă a țării (exemplu: structuri formate din tehnocrați competenți, dar neimplicați partidic), care, o dată ajunși la guvernarea țării, ar putea să procedeze la o reformare fundamentală a societății românești (inclusiv la nivel constituțional), precum și la realizarea unei anchete oficiale asupra gravelor și multiplelor abuzuri de guvernare, comise de către clasa politico-partidică clientelară, care s-a aflat la guvernarea țării, după Revoluția Română din decembrie 1989, pentru a o judeca, respectiv pentru a o condamna corespunzător, respectiv pentru a recupera, în măsura posibilului, măcar o parte din fondurile și bunurile jefuite, în mod deliberat, din bugetul și avuția țării, de către respectiva clasă politico-partidică.

Considerăm, în acest context, că un rol fundamental în asanarea profesională și morală a actualei clase politice trebuie să-l aibă inclusiv societatea civilă, al cărei reprezentant autentic ne considerăm a fi, ca organizație civică de participanți la Revoluția Română din decembrie 1989. Dorim astfel să ne aducem, prin acest demers civic și politic, o contribuție concretă la scoaterea României din criza societală gravă în care se află. Intenționăm totodată să oferim un exemplu edificator, de urmat pentru alte organizații civice autentice, contribuind astfel la întărirea societății civile românești, precum și la conștientizarea rolului specific și activ pe care trebuie să și-l asume societatea civilă, pentru ca România să nu cadă pradă intereselor profitoare și distructive ale unor indivizi, sau ale unor organizații subversive, de tip civic, politic, etnic, religios, masonic, mafiot sau de altă natură.

Preocupați fiind, de mai multă vreme, de starea necorespunzătoare, din punct de vedere legislativ, în care a fost realizată Constituția României, care, în opinia noastră, a adus țara în postura nenorocită de: stat handicapat constituțional,

asociația noastră s-a implicat efectiv inclusiv in redactarea unui model constituțional, denumit generic: Proiectul Constituțional ”Timișoara”, bazat pe existența a 6 puteri de stat, deplin democratice (adică puteri ai căror conducători, respectiv și componenți, după caz, sunt aleși direct de către electorat, pe baza principiului democrației participative, și nu sunt desemnați de către conducătorii aleși ai altor puteri de stat, în baza principiului democrației reprezentative), și anume: Puterea Prezidențială, Puterea Legislativă (Parlament unicameral, în care sunt aleși direct atât președintele, cât și parlamentarii), Puterea Administrativă (Guvern, în care este ales direct primul-ministru), Puterea Garantă (Curtea Constituțională, în care sunt aleși direct atât președintele, cât și membrii componenți), Puterea Informațională (Societatea Națională Multimedia, în care este ales direct președintele) și Puterea Judecătorească (Tribunalul Național, în care este ales direct președintele), inclusiv pentru a putea exemplifica modul corect și eficient în care trebuie realizată, ca Lege fundamentală, o Constituție democratică, pentru a putea constitui coloana vertebrală a sistemului legislativ dintr-o țară autentic democratică.

Având în vedere complexitatea problematicii la care ne-am referit, nu avem pretenția de a considera că programul propus de asociația noastră, pentru scoaterea României din actuala stare de criză gravă societală, este perfect, și nici că este complet, motiv pentru care am dorit să-l supunem unei dezbateri adecvate, printr-o difuzare publică aferentă, invitând pe cei interesați să ne transmită (pe adresa asociației) opinii, aprecieri și eventuale amendamente asupra programului în cauză, pe care le-am avut și le vom avea în vedere pentru realizarea unor variante ulterioare, ale acestui program politic, mai complete și mai perfecționate, pe care apoi să le transmitem, spre știință, conducătorilor principalelor instituții ale statului, precum și conducătorilor altor instituții, organizații, dar și persoane particulare, potențial interesate de problematica abordată și prezentată în cadrul acestui program politic de redresare din situația de criză societală gravă, în care se află, în prezent, România.

Timișoara
25.09.20

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

Considerații cu privire la componenta ideologică a revoluțiilor din țările fostului bloc sovietic – cazul României –

Conf. univ. dr. Lorin Ioan FORTUNA
(România)

Într-un stat de drept și, mai ales, într-un stat democrat, Constituția constituie piatra de temelie legislativă a statului, față de care se face referința întregului sistem legislativ al statului respectiv.

Datorită acestui fapt, dacă un stat are o constituție necorespunzătoare, atunci practic întreaga activitate legislativă și chiar existența statului respectiv sunt în pericol, deoarece partea necorespunzătoare a Constituției constituie pilonul instabilității Statului din punct de vedere legislativ, cu consecințe corespunzătoare, pe care rechinii politici și juridici îl pot exploata până la a aduce statul într-o stare de anarhie în care, sub pavăza unor principii juridice constituționale declarate de drept, dar nesusținute corespunzător, de fapt, se poate întâmpla practic orice, așa cum este, din nefericire, și situația de fapt din România actuală. Pentru a justifica cele afirmate anterior, vom proceda la o analiză succintă a carențelor constituționale majore pe care le conține actuala Constituție a României. Astfel, referitor la Statul Român, în Articolul 1, alineatele 1, 2, 3 se afirmă că:"România este stat național suveran, independent, unitar și indivizibil"(al.1), apoi faptul că:"Forma de guvernământ a Statului Român este republică"(al.2), precum și că:"România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale Poporului Român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate"(al.3)/1. Față de cele menționate anterior, se pot remarca următoarele carențe majore:

1. Nici unul dintre principiile fundamentale menționate anterior nu este dezvoltat în mod corespunzător, printr-un articol separat, lăsându-se astfel un câmp de apreciere foarte larg și periculos, la latitudinea legilor organice și ordinare, cărora le-a fost transferată practic precizarea corespunzătoare și dezvoltarea principiilor respective. În schimb, alte prevederi mai puțin importante, beneficiază de explicații in extenso, dacă de acestea depind anumite interese clientelare politice (exemplu: dreptul de proprietate privată-Art.44, ocupă o pagină întreagă).

2. Poporul Român nu beneficiază de suveranitate deplină. Aceasta constituie însă un abuz și totodată un atentat constituțional de la suveranitatea națională, despre care se afirmă că:"Suveranitatea națională aparține Poporului Român, care o exercită prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și

prin referendum"(Art.2, al.1)/1. De asemenea, se mai afirmă că „nici un grup şi nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu"(Art.2, al.2)/1. Se poate observa că principalul mod în care un Popor îşi manifestă, de regulă, dreptul la suveranitate, dacă îl are, este referendumul- este trecut, nu pe primul loc, în articolul 2, alineatul 1, referitor la modul de exercitare a suveranităţii naţionale, ci pe ultimul loc, după „organele sale administrative, constituite prin alegeri libere, periodice şi corecte".

În acest mod, forma de democraţie directă, participativă, referendumul, este înlocuită cu forma de democraţie indirectă, reprezentativă, prin intermediul a ceea ce se defineşte a fi „organele sale reprezentative (ale Poporului), constituite prin alegeri". O asemenea prevedere transferă practic dreptul de suveranitate al Poporului Român către categoria socială a celor aleşi, prin alegeri, care constituie de regulă o categorie politică, care poate reprezenta mai puţin, sau chiar deloc Poporul, în vederea unor interese de partid, care pot deveni de tip clientelar politic, aşa cum, din nefericire, s-a întâmplat în România postrevoluţionară.

3. Poporul Român nu are drept la organizarea unui referendum care să aparţină, în primul rând, Poporului Român, printr-o petiţionare corespunzătoare (ca număr de semnături, pe o solicitare, în acest sens, adresată unei instituţii de stat abilitate), Poporul Român este efectiv exclus de la acest drept, dreptul de organizare a unui referendum revenind exclusiv preşedintelui ţării, şi numai după o consultare cu Parlamentul. Nu este de mirare în acest context, că în România, cu excepţia referendumurilor pentru modificarea Constituţiei, nu s-a organizat, în perioada postrevoluţionară, nici un referendum, deşi în aprecierea internaţională, România este văzută ca una dintre ţările cu nivel mic de trai, dar cu nivelul corupţiei dintre cele mai ridicate.

4. În România, principiul separării puterilor în stat prevăzut în art.1, al.4, nu funcţionează corespunzător. Deşi este prevăzut în mod expres, principiul separării puterilor în stat nu este definit în mod corespunzător, fiind foarte des şi flagrant încălcat de către Guvern, a cărui activitate legislativă, prin hotărâri de Guvern concurează de fapt, adevărata putere legislativă, care ar trebui să fie Parlamentul, definit chiar ca unică autoritate legiuitoare a Ţării (al.1/1), dar care, îngreunat cu 2 camere legislative şi preocupat exagerat de declaraţii politice, îngreunează mult dinamica procesului legislativ.

5. Fiind un stat în care reprezentarea supremă este atribuită Parlamentului, conducerea executivă a ţării este astfel corespunzător îngreunată faţă de ţările în care reprezentativitatea supremă este acordată preşedintelui ţării. Carenţa unei asemenea erori constituţionale se remarcă mai ales în situaţii de criză, iar în cadrul unei agresiuni externe se poate dovedi fatală, nepermiţând adoptarea şi aplicarea unor decizii rapide, de regulă de neevitat în asemenea situaţii. Deşi Constituţia României prevede anumite posibilităţi de acţiune ale Parlamentului, în caz de agresiune armată (art.2, al.3), mobilizarea este condiţionată de întrunirea şi aprobarea Parlamentului, care, în condiţii de criză, sau de agresiune armată, poate fi corespunzător împiedicată de către agresor, care, cunoscând aceste carenţe constituţionale, desigur că le va avea în vedere, pentru a le exploata în folosul său. Se cunoaşte în acest sens un exemplu aberant în care a funcţionat şi a eşuat Statul postrevoluţionar francez, cu o conducere parlamentară, prin Adunarea Constituţională, după Revoluţia Franceză de la 1789. Nu este lipsit de interes să se menţioneze şi faptul că, dacă în prezent România este un stat în care puterea maximă este acordată Parlamentului, ca principală instituţie şi Putere de Stat, şi nu preşedintelui ţării, asta se datorează aproape exclusiv unor interese politicianiste, existente la un moment dat, când, după Revoluţia din decembrie 1989, s-a avut în vedere de către partidele din opoziţia politică de atunci, ca o condiţie aproape imperativă, nu interesul naţional, ci interesul momentan al partidelor din opoziţie, ca cel care era preşedintele „emanat" de revoluţie, în cazul în care va ajunge preşedinte al României, prin alegeri, să nu deţină prea multă putere. Vremurile au trecut, dar această carenţă a rămas şi este de natură să submineze securitatea naţională

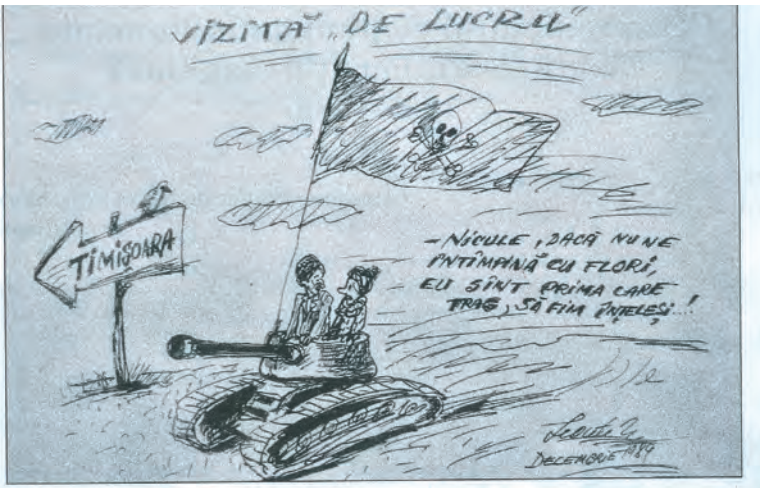

Desen satiric din Expoziţia ***„Cu peniţa în slujba Baricadei"*** *deschisă la sediul IRRD de graficianul Leonte Năstase*

în cadrul unei agresiuni armate, sau a altei situaţii de criză gravă ce s-ar putea ivi, şi care ar solicita adoptarea rapidă a unor măsuri eficiente de contracarare a stării de criză.

6. Deşi în Constituţia României se precizează că România este de drept un Stat social, în fapt, adică în realitate, nu este un Stat social. Într-un Stat social Statul trebuie să aibă grijă să asigure întregii populaţii un nivel de demnitate existenţială minimală, cum de altfel se şi prevede în Art.47, al.1, precum şi în jurământul pe care trebuie să îl depună preşedintele ţării (Art.82, al.2)/1. Cum se împacă, însă, aceste prevederi, care sunt doar enunţate, nu şi dezvoltate corespunzător, pentru a avea şi valoare efectivă, nu doar teoretică? Iarăşi trebuie remarcat, în acest context, faptul că protejării proprietăţii private îi este consacrat, în Constituţia actuală a României, o întreagă pagină (Art.44, cu 9 alineate), în vreme ce apărării proprietăţii publice (de stat), nu-i este consacrat nici măcar un alineat. Un Stat nu poate fi social dacă nu dispune de un segment economic strategic corespunzător, prin care să se poată realiza o politică economică socială adecvată şi care să-i permită Statului să fie un competitor redutabil pe piaţa economică liberă, care numai astfel poate deveni, în mod eficient, şi o piaţă economică socială. Statul minimal, care a ajuns din punct de vedere economic România actuală, a fost de fapt transformat din punct de vedere economic, dintr-un stat social maximal într-un stat social minimal, adică un sat liberal, în care sectorul economic privat dictează politica economică de piaţă după cum doreşte, şi bineînţeles, nu în favoarea realizării unei demnităţi existenţiale minimale, printr-un venit corespunzător pe cap de locuitor, ci urmăreşte politica maximizării profitului. Nici nu se anunţă bine o mărire salarială în viitor, că patronii privaţi procedează urgent, la o solidarizare de tip monopolist, în ridicarea corespunzătoare a preţurilor, pentru a absorbi ei surplusul salarial alocat şi nu salariaţii, care se pot afla chiar în situaţia de a li se diminua nivelul de trai într-o asemenea măsură, prin aplicarea unei politici de monopol, pentru care Statul nu dispune de metode şi pârghii eficiente de contracarare, neavând o componentă economică strategică de stat, cu acest scop.

Intervenţii ale lui Lorin Ioan Fortuna în legătură cu importanţa calităţii Constituţiei, în cadrul unor Dezbateri tematice publice organizate de către IRRD-1989

ordonat ceea ce era firesc să ordon, şi anume ca procuratura să facă toate cercetările, luând probe şi mărturii pe loc, şi bineînţeles că am dat o hotărâre de guvern prin care să acordăm resursele financiare necesare pentru refacerea a ceea ce fusese distrus, dar eu, profesor universitar, să mă întâlnesc cu colegi de-ai mei care să aibă sentimentul că s-a întors roata şi că sunt din nou sub cizma dictaturii, asta nu doresc nimănui să trăiască. Ne-au dat o lovitură zdravănă atunci, această mocirlă a fostei Securităţi, pentru că refacerea credibilităţii în raport cu Occidentul a fost un proces complicat după această dublă secvenţă, 13 şi respectiv 14-15 iunie; în campania electorală din mai am participat la mitinguri, din partea domnului preşedinte şi a mea, independent, pentru că aşa îmi ceruse opoziţia, să fiu independent, să nu fiu membru FSN, ceea ce nu am fost, până după alegeri. În aceste mitinguri am avut uriaşa bucurie să ne întâlnim, de exemplu, cu câte 100.000 de oameni, nu ştiu dacă vă puteţi imagina ce înseamnă asta, eu am trăit aşa ceva la Constanţa, la Vaslui, la Sibiu, Ploieşti. Păi cum adică? Astea mai pot fi alegeri falsificate când sunt acolo sute de mii de oameni? Oamenii aceia nu votau cu noi? Este părerea domnului Dincă, un camarad de la Baricadă, dar care are alte idei despre acele alegeri ...Vreau totuşi să vorbesc despre efectul politic al acelor zile: la sfârşitul lui aprilie 1990 noi am publicat strategia pentru înfăptuirea economiei de piaţă în România, iar acela a fost momentul care a declanşat în mintea mocirlei Securităţii atacul, şi vă reamintesc că acel document excepţional, care a fost realizat de 4000 de specialişti români şi aproape 800 de specialişti străini, dintre care unii de cea mai mare valoare, economişti din toată lumea, ei bine, în acel document exista un plan naţional de acţiune, un desfăşurător, adică măsura şi legea; ei bine, în acel document legea numărul unu ştiţi care era? Legea proprietăţii! Asta cred că i-a lămurit încotro duce guvernul lucrurile, şi asta s-a şi întâmplat, adică vreau să spun că în ciuda faptului că în 13-15 iunie a fost un moment de un asemenea dramatism şi tragism, dacă mă gândesc la câţi oameni au murit şi în ce împrejurări misterioase, au fost atacatori, dar în mod cert au fost şi victime, arestaţi, bătuţi etc. În ciuda acestui fapt, când am prezentat programul reformei şi de învestire a guvernului, la doar două săptămâni de la mineriadă, în acel parlament care fusese atât de zguduit, nu au fost voturi împotrivă, au fost numai câteva abţineri. Ceea ce vreau să spun este că, de fapt, până la urma urmelor, 13-15 iunie a arătat că România totuşi se străduia să facă ce trebuie, şi ca să îi dau cu adevărat dreptate domnului general Chelaru, mi-aduc aminte că în ziua de 20 mai au fost la Bucureşti probabil atâtea posturi de televiziune şi radio cum nu mai fuseseră în Europa la nici un alt eveniment. A fost un lucru pe care sincer mi-e greu să îl explic. Răzvan, tu ţii minte, erau toate posturile posibile, şi cele americane, de radio şi TV, iar eu am dat câteva interviuri în Piaţa Revoluţiei, când s-a anunţat rezultatul. Mi-aduc şi acum aminte de două interviuri, unul de la TF1 şi unul de la BBC, şi unul şi altul având exact aceeaşi schemă: „Domnule prim ministru, şi acum veţi face în România perestroika!" Nu, domnule, nu facem asta, uite documentul, noi ducem România înapoi, în vest, facem din ea o ţară democratică, de tip occidental. Şi m-au întrebat apoi dacă nu ne gândim totuşi că perestroika e o variantă, şi am răspuns că nu este deloc o variantă pentru noi. Termin interviul cu TF1 şi mă ia BBC-ul: „And now, a good perestroika"... acelaşi răspuns din partea mea. Toate acestea confirmă că undeva exista, la vremea aceea, ca un fel de premiu pentru Gorbaciov, el fiind un om foarte bine văzut în Occident, şi pe bună dreptate, şi era perceput ca un formator de opinie, ca o influenţă.

Lorin Fortuna:

Doresc să remarc, pentru început, cu referire la tema în dezbatere, un aspect important legat de apariţia unui articol, semnat de către directorul general adjunct al Institutului Revoluţiei Române din decembrie 1989: Ioan Calafeteanu, publicat în numărul din luna decembrie, 2009, al publicaţiei: Istorie şi civilizaţie, referitor la necesitatea unei abordări programatice a Revoluţiei Române din decembrie

1989. Îi mulţumesc domnului Calafeteanu că a remarcat o asemenea necesitate, în articolul său, precum şi că a atras public atenţia, în cadrul respectivului articol, asupra celui de-al doilea act fundamental, dat publicităţii la Timişoara, de către Frontul Democratic Român (FDR), în data de 22 decembrie 1989 (redactat, în mare parte însă, încă înainte de căderea fostului regim comunist-dictatorial, dar difuzat public (de la tribuna revoluţionară a balconului Teatrului Naţional şi al Operei Române din Timişoara imediat după anunţarea fugii fostului dictator, iar apoi citit, în aceeaşi zi, în jurul orei 14, la postul de radio Timişoara, care şi-a reluat emisia, cu acest prilej, după o lungă întrerupere, de câţiva ani), act care, în principiu, este tot o proclamaţie şi trebuie avut în vedere, ca atare, la evaluarea istorică a ceea ce s-a întâmplat la Timişoara - şi la Bucureşti, în data de 22 decembrie 1989. Actul în cauză a purtat denumirea: "Rezoluţia finală a adunării populare din Timişoara relativă la instituirea adevăratei democraţii şi libertăţi în România" şi a fost redactat sub coordonarea lui Radu I. Motica (pe atunci cadru didactic universitar, iar, în prezent, decan al Facultăţii de Drept de la Universitatea de Vest din Timişoara). Au fost nişte momente în care, în 22 decembrie 1989, trebuia să se ţină cont de Timişoara şi să se cunoască ce s-a făcut atunci, din punct de vedere revoluţionar, acolo. Cei care vor studia cu atenţie actul respectiv vor putea constata că, cu mult înainte de difuzarea (în cursul orelor 22-23) Declaraţiei către ţară a conducerii centrale a FSN, dar în aceeaşi zi (22 decembrie 1989), la Timişoara, prin actul menţionat anterior, nu s-a mai solicitat (ca în cadrul Proclamaţiei FDR, din 21 decembrie 1989), ci s-a proclamat demiterea fostului dicatator, a familiei sale şi a acoliţilor săi, precum şi tragerea la răspundere a acestora, în cadrul unui proces, judecat de către o instanţă competentă, instituirea unui guvern provizoriu şi preluarea provizorie a conducerilor locale de stat, respectiv revizuirea întregului sistem legislativ, în scopul democratizării şi liberalizării ţării, separarea puterii politice de puterea de stat, instituirea unui nou Parlament al ţării ş.a. (vezi documentul în: Rolul Frontului Democratic Român în cadrul Revoluţiei Române din decembrie 1989, editura Artpress, Timişoara, 2006).

Referitor la tema dezbaterii, privind evenimentele din capitală, din 13-15 iunie 1990, consider că totul a plecat, de fapt, de la falia societală care s-a creat prin modul nedrept de gestionare şi de preluare a puterii de stat, după căderea fostului regim comunist-dictatorial. Preluarea nelegitimă, în exclusivitate, de către Frontul Salvării Naţionale (FSN), a puterii de stat, care a nu a ţinut cont de Timişoara, dar şi de alte oraşe importante ale ţării, cu o participare determinantă la revoluţie, a produs această falie societală, mai întâi la Timişoara, apoi în judeţul Timiş, iar ulterior şi în restul ţării, situaţie care, mai devreme sau mai târziu, va trebui judecată corespunzător, dacă nu de justiţie, sigur de istorie. Pentru a ieşi, cu orice preţ, din criza societală menţionată, conducerea centrală a FSN a recurs la acţiuni de tip mineriadă, care, prin modul în care s-au realizat şi mediatizat (la care mai trebuie să adăugăm însă şi mediatizarea modului în care s-a desfăşurat procesul şi execuţia cuplului Ceauşescu, în data de 25 decembrie 1989), au ajuns să compromită, atât la nivel naţional, cât şi, mai ales, la nivel internaţional, imaginea deosebit de favorabilă pe care România a dobândit-o în decembrie 1989. Nu întâmplător însă, aceste evenimente deplorabile s-au produs atunci când România post-revoluţionară nu avea încă elaborată şi validată o Constituţie.

Într-un stat de drept şi, mai ales, într-un stat democrat, Constituţia reprezintă piatra de temelie legislativă a statului de drept, faţă de care se face referinţa întregului sistem legislativ al statului respectiv.

Datorită acestui fapt, dacă un stat are o Constituţie necorespunzătoare, atunci practic întreaga activitate legislativă şi chiar existenţa statului respectiv sunt în pericol, deoarece partea necorespunzătoare a Constituţiei va deveni pilonul instabilităţii statului, din punct de vedere legislativ (stat "handicapat" constituţional), cu consecinţe corespunzătoare, pe care rechinii politici şi juridici îl pot exploata până la a aduce statul respectiv în stare de anarhie, în care, sub acoperirea unor principii juridice constituţionale, declarate de drept, dar neprecizate corespunzător (adică nefuncţionale), de fapt, se poate întâmpla practic orice, aşa cum, din nenorocire, este şi situaţia, de fapt, din România

actuală. În acest mod – forma de democrație directă, participativă care constă în consultarea populației prin referendum – a fost înlocuită, în cadrul Constituției actuale a României, cu forma de democrație indirectă, reprezentativă, exercitată prin intermediul așa numitelor organe reprezentative (ale poporului), constituite prin alegeri. O asemenea prevedere face posibilă transferarea, în mai mică sau mai mare măsură, a dreptului de suveranitate al Poporului Român către categoria politică a celor aleși electoral (prin alegeri generale, respectiv districtuale, respectiv locale), care însă poate fi (așa cum s-a întâmplat și în România post-revoluționară) o categorie politică, ce, de fapt, reprezintă mai puțin, sau chiar deloc, poporul, prin interpunerea priorității unor interese de partid, care pot fi de tip specific politic-clientelar sau chiar mafiot.

Consider că, la 20 de ani după revoluție, ne-am procopsit, după un stat fost comunist-dictatorial, cu un stat capitalist-anarhic și chiar cu accente mafiote, pe care, pentru a-l schimba, este necesar, în primul rând, să se conștientizeze și să se acționeze, la nivel societal, pentru modificarea Constituției, astfel încât aceasta să devină, cu adevărat principala pavăză legislativă a Poporului Român, precum și coloana vertebrală care să susțină și să determine elaborarea restului legislației necesare pentru conducerea și administrarea statului, în mod democratic și eficient.

Doresc să vă fac cunoscut, în acest context, că pe data de 18 iunie 2010 vom organiza un miting, la Timișoara, pe o tematică societală pe care o considerăm deosebit de importantă: cea a statului social care ar fi trebuit să fie România, după revoluție (fiind prevăzut ca atare și în Constituția actuală a României), dar a cărui demolare a început-o încă Guvernul Petre Roman. Dispariția, în prezent, a statului social, care ar fi trebuit să rămână România, și înlocuirea sa cu un stat capitalist-degenerat, o consider a fi o crimă societală. De fapt, post-revoluționar, prin așa-zisa "reformă" a statului, s-a efectuat, după opinia mea, transformarea unui stat comunist-dictatorial într-un stat capitalist-degenerat. România trebuia să fie stat social, deoarece așa a optat Poporul Român atunci când a votat, prin referendum, actuala Constituție.

Desigur că Legea proprietății, cu care s-a mândrit, la această dezbatere, Petre Roman, trebuia revăzută și modificată, într-o altă manieră decât în perioada statului comunist-dictatorial. Dar eu pun întrebarea: de ce nu a fost finalizat corespunzător și aplicat articolul 47, aliniatul 1, din Constituția României (care prevede că: "Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent")? Îmi amintesc că și Petre Roman a semnalat acest articol, ca pe o anomalie constituțională ce trebuia corectată, atunci când făcea propagandă politică în cadrul unui nou partid (Forța Democrată – pe care l-a înființat și l-a condus, după ce a părăsit PD-ul), însă despre respectivul articol nu a spus nimic public, din câte îmi amintesc, atunci când a fost membru al Guvernului. Consider că acest articol constituțional a rămas deliberat nefinalizat (fără precizările necesare, în cadrul constituțional, sau în cel al unei legi aferente), deoarece exact asta s-a dorit de către structurile clientelare politice care au acaparat conducerea României, după Revoluția Română din decembrie 1989. Un stat social nu poate rezista dacă nu dispune de pârghii sociale, la nivel constituțional și juridic, pe de o parte, precum și la nivel economic, pe de altă parte, ceea ce, din nenorocire, s-a întâmplat și cu România, care a fost supusă unui adevărat jaf, mai ales la nivel economic, când s-a trecut de la statul maximal (comunist-dictatorial), cu proprietate de stat de aproximativ 90%, la statul minimal (capitalist-degenerat) cu proprietate de stat de aproximativ 10% (cifrele, desigur, nu sunt exacte, ci doar orientative, pentru a se înțelege mai bine exemplul la care m-am referit). Nu așa trebuia să se procedeze! În cadrul acestei dezbateri s-a mai făcut referire și la problema legii lustrației și s-a opinat (inclusiv de către Ion Iliescu) că este o aberație, dar vă aduc la cunoștință și poate vă amintiți că în Italia, cu ocazia unei crize politice, ce a avut loc, din câte îmi amintesc, cu mai bine de un deceniu în urmă, au fost lustrate partide întregi, care, în plan politic, procedau cam la fel ca și partidele clientelare din România post-revoluționară, adică ajungeau la putere și jefuiau cât puteau. Consider, de aceea, că o lege a lustrației, în forma solicitată, nu mai este de actualitate, acum fiind necesară o lege a lustrației

partidelor politice care au transformat România în stat capitalist-degenerat, pentru că, în Constituție, repet, se precizează că România este stat social și nu un stat liberal-capitalist. România a fost transformată deliberat,mai întâi într-un stat capitalist-liberal minimal, în care s-a trecut, într-o perioadă scurtă de timp, de la o proprietate de stat maximă și exagerată, la o proprietate de stat minimă și de neacceptat într-un stat social, după care a fost transformată într-un stat capitalist-degenerat. În prezent, veniturile statului provin, aproape în totalitate, din impozite, în cadrul cărora, impozitul pe valoarea adăugată (care este un «bir» pe aproape fiecare produs cumpărat) constituie principala pârghie impozitară, prin care, de fapt, este jefuită populația. Un stat social autentic trebuie să dispună de propriile lui fabrici, adică de propria sa economie (de stat), fără ca prin aceasta să determine însă absența sau insuficiența economiei private, doarece, într-un stat social, obligativitatea susținerii acestei forme statale revine statului și nu privaților, motiv pentru care existența unui segment economic strategic, de stat, este imperativ necesară și trebuie să fie determinantă, ca proporție, față de segmentul economiei private.

Mai doresc să atenționez că, în Constituția României, s-a legiferat pluralismul politic și nu pluralismul partidic, precum și că partidele care s-au înființat la noi nu au fost organizate, de fapt, pe doctrine politice autentice, ci pe interese și relații politice clientelare, devenind astfel, de fapt, «găști» politice, vorba ceea: «Aceeași Mărie, cu altă pălărie!», care, indiferent cum s-au numit, au practicat, în realitate și prioritar, liberalismul (mai corect spus: «libertinajul») politic, urmărind (mai ales la nivel economic) diminuarea la maximum a rolului statului, pentru ca, în acest mod, să poată profita (tot la maximum!) pentru a-și satisface, cu prioritate, interesele de îmbogățire rapidă a clientelei lor politice, prin jefuirea sistematică (inclusiv sub formă de falsă privatizare, corespunzător orientată) a avuției publice. Astfel clasa capitaliștilor români (mai ales a celor mai bogați) s-a format, în marea sa majoritate, nu în mod legal, și nici prin merite proprii, ci în mod fraudulos, prin jefuirea și degradarea deliberată și rapidă a economiei și avuției naționale, pentru a se forța o privatizare interesată corespunzător, urmată de achiziționarea, cât mai ieftin, de către persoane influente și cu relații eficiente, și clientelare, în cadrul clasei (categoriei politice clientelare și declasate care a acaparat în mod abil puterea politică în România)

Referitor la «clasa» politică, mai dau un exemplu, care mi se pare edificator: într-un articol recent, publicat de către academicianul Florin Constantiniu (Caietele revoluției, nr. 2, 2010), despre clasa politică din România, din perioada

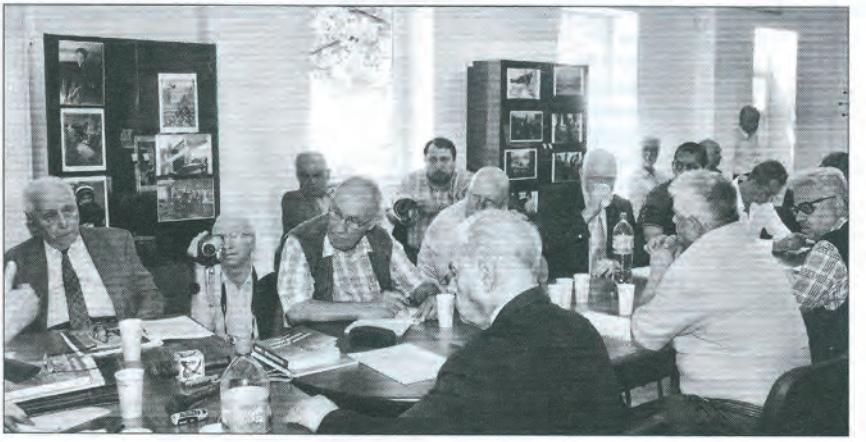

post-revoluționară, se apreciază că: "este cea mai incompetentă, cea mai lacomă și cea mai arogantă din istoria României". Consider îndreptățită o asemena apreciere, deoarece, în România post-revoluționară, s-a ajuns să se delapideze, în mod organizat, la nivel politic, prin intermediul accesului la guvernare, inclusiv la înțelegere cu partidele din opoziție (și ele clientelare), ocolind sau evitând abil legea, prin factori de influență (de asemenea clientelari) infiltrați special, în acest scop, în posturi cheie, din cadrul unor instituții al căror rol este tocmai acela de a veghea la respectarea legalității, inclusiv în cadrul procesului de guvernare a țării.

Ceea ce se întâmplă acum, când practic statul a ajuns în stare de faliment și de disoluție, este însă și de responsabilitatea președinților care au condus România în perioada post-revoluționară (chiar dacă aceștia, conform Constituției României, nu au dispus de prerogative necesare și nu puteau interveni direct în procesul de guvernare), pentru că în jurământul președintelui țării (care este același cu jurământul pe care trebuie sa-l facă, la investitură, și membrii guvernului!) se prevede, ca o a doua componentă importantă: "... propășirea spirituală și materială a Poporului Român ..." (articolul 82, aliniatul 2), obiectiv care implică asigurarea unui venit minimal necesar asigurării existenței demne pentru populație. Dacă președintele nu poate interveni direct, în acest sens, conform jurământului depus, el poate și trebuie însă să atragă atenția guvernului, în cazul în care consideră că acesta nu se preocupă suficient pentru a asigura existența demnă (propășirea materială!) pentru întreaga populație. Din nenorocire pentru România, nici un președinte nu a făcut aceasta. Toți au sărit peste articolul 47, din Constituție (deși toți ar fi trebuit să se «împiedice», constituțional, mai ales, de acest articol!), care și acum a rămas neaplicabil, iar acesta este motivul pentru care, după cum am mai menționat (vezi și: Apel, în Caietele Revoluției, nr. 3, 2010, pag. 67), Consiliul Director al Asociației "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara, va organiza, la Timișoara, în data de 18 iunie 2010, un miting, prin care va recomanda și solicita public constituirea: Forumului Constituțional Cetățenesc din România, ca pe o organizație civică pe care o considerăm nu doar necesară, ci și indispensabilă pentru a apăra, de pe poziții civice, Poporul Român, adică dorim să acționăm ca să organizăm societatea civilă, despre care considerăm că are nevoie de instrumente și instituții ale sale, proprii, care s-o apere.

Referitor la preocupările Institutului Revoluției Române din decembrie 1989, dar consider că și în context cu tema dezbaterii, doresc să apreciez, pe de o parte, preocupările față de trecutul recent al României, iar, pe de alta, doresc să remarc faptul că s-a produs o cantonare în acest trecut, și că ar trebui să ne preocupe, mai mult, inclusiv problemele prezentului, bineînțeles prin prisma trecutului recent, adică prin prisma idealurilor și obiectivelor Revoluției Române din decembrie 1989, și să analizăm de ce acestea nu au fost corespunzător îndeplinite și, mai ales, de ce nu pot fi corespunzător îndeplinite. Țin să remarc, în acest context, ca pe un început bun, articolul de atitudine publică a IRRD - 1989: Pledoarie pentru viitorul istoriei (*Caietele Revoluției* nr. 2, 2010, pag. 35), cu precizarea, de asemenea lăudabilă, că nu este singurul, de acest fel, din activitatea IRRD-1989. În decembrie 1989 unii dintre noi am avut de «interpretat» roluri deosebit de importante, la nivel societal, tocmai pentru că ne-am ocupat atunci, cu prioritate, nu atât de trecutul regimului comunist-dictatorial, cât, mai ales, de prezentul, de atunci, al respectivului regim, pe care am reușit astfel să-l înlăturăm de la putere. Consider că ar trebui să ne preocupăm, inclusiv prin dezbateri adecvate, și de «prezentul» actual, prin prisma argumentelor menționate anterior, deoarece este nu doar posibil, ci și probabil, ca aducerea României, ca stat, în situația deplorabilă în care se află în prezent (ca și cauză), să fie urmată de izbucnirea unor conflicte sociale și chiar politice corespunzătoare (ca și efecte specifice).

Claudiu Iordache: Domnule președinte, domnule academician, domnilor profesori, camarazi, vă mulțumim că ați dat curs invitației de a participa la această a patra întâlnire dedicată evoluției politice a anului 1990, evoluție ce a modelat societatea postdecembristă. Ne-am gândit, de asemenea, să permitem istoricilor aici prezenți să înregistreze declarațiile celor

al nostru: „Adevărata libertate este libertatea națională" – deci numai omul încastrat în matca lui națională este omul adevărat. Pentru el avem drepturile omului. Deci, problemele sunt foarte complicate și de aceea, vă rog foarte mult, chiar insist, să continuați această dezbatere.

Ion Calafeteanu: E foarte bine. Asta nu înseamnă că nu poți să scrii până atunci

Traian Pleșca: Scriu, dar rămâne scrisul și nu citește nimeni.

Ion Calafeteanu: Nu-i adevărat! Traiane, mai discutăm! Poftiți, domnule Fortuna!

Conf. univ. dr. Lorin Fortuna: Mulțumesc frumos, domnule președinte. Vreau să vă spun că, în principiu, consider că dumnealui are dreptate. Asta-i motivația pentru care și noi, la Timișoara, am format un grup, denumit generic Grupul Constituțional Timișoara care, făcând o analiză asupra Constituției, dar plecând de la starea și de la abuzurile care au fost posibile în România, inclusiv la nivel guvernamental, și făcând o relație, s-a ajuns la concluzia că aceste abuzuri sunt mai mult un efect decât o cauză. Cauza fiind de fapt inconsistența Constituției. S-a spus aici că legea fundamentală a unui stat, Constituția, trebuie să fie un text stabil. Sunt de acord cu treaba asta. Am un singur amendament. Trebuie să fie și o lege. Atunci când Constituția nu este lege, ea este nefuncțională, iar noi, în momentul de față – vă spunem o concluzie a analizei care s-a făcut la Timișoara – avem o declarație de intenție constituțională și nu o Constituție făurită ca o lege. La Timișoara s-au desfășurat mai multe manifestări în acest sens. De ce vreau să spun acest lucru? Să încep cu statul național pentru că a fost discutat aici. Degeaba spui în Constituție: „România este stat național" și pui punct. Trebuia spus „punctul 1: statul național". Mai departe descris în chiar textul constituțional, deplin, dar succint, pentru că este Constituție, ce înseamnă statul național. Nu s-a făcut așa. S-a lăsat la latitudinea reprezentanților aleși de către popor să hotărască ei ce înseamnă statul național. Și, de 20 și ceva de ani ne pomenim cu UDMR-ul la guvernare, în permanență, un partid, o uniune etnică, ce n-ar fi trebuit să existe într-un stat național. Dar, amintesc că din câte știu eu, în 24 sau chiar 23 decembrie, UDMR-ul a fost prima organizație care s-a înființat ceea ce înseamnă că a existat un interes deosebit pentru acest lucru și care interpretează statul național, cum dorește și ne impune la toți ceilalți să suportăm. Vreau sa spun atât. S-a făcut o aluzie aici. Eu o concretizez sub forma unei îngrijorări deosebite la Timișoara. Inspirația președintelui Traian Băsescu în Harghita și Covasna, că-i surâde ideea regiunilor, dintr-odată a catalizat, mai ales în rândul unei populații specifice locale, că s-ar putea să se dorească de fapt reînființarea Regiunii Autonome Maghiare. Mai mult decât atât, vreau să vă spun că s-au formulat sintagme de genul că în țară s-a creat în mod deliberat o dezorganizare bine organizată pentru ca anumite grupări subversive și chiar oculte să-și poată face mendrele în voie și s-a ajuns până acolo încât să se condiționeze sau să se propună ca, pe viitor, reprezentanții poporului care urmează să fie aleși în Parlament, la președinția țării sau în organele legislative, să nu poată fi aleși dacă nu sunt și cu studii juridice corespunzătoare. Ceea ce se întâmplă în Parlamentul României în momentul în care se trimit oameni care nu au studii corespunzătoare ei vor ajunge în final să facă legi de o asemenea manieră în care, cum s-a exprimat cineva, „dreptul se bișnițează și nu se practică". La fel cum, în medicină, anumiți doctori au ajuns să bișnițeze medicina și nu să o practice. În sensul că te duci la el, te consultă o dată la un spital după care te invită la el acasă, îți găsește de la o boală la alta și tot așa te poartă. La fel și în cazul dreptului. Se fac legi ca să permită unor avocați să scoată de sub incidența juridicului anumiți factori care au încălcat grav Constituția, care au încălcat grav dreptul penal și dreptul civil într-un context în care, vreau să vă uitați că numai acuzații sunt, se fac arestări cu televiziunea, deci de fațadă, după care lucrurile se estompează. Într-un astfel de context, și noi la Timișoara... și fiindcă tot aici s-a spus, s-a propus chiar o idee revoluționară: abrogarea Constituției.

Adrian Năstase: Era o glumă.

Lorin Fortuna: E glumă. Domnule Năstase, noi am luat-o în serios, cu atât mai mult cu cât dumneavoastră sunteți cel care a solicitat sau, mă rog, de la dumneavoastră a pornit ideea ca mandatul președintelui să meargă pe cinci ani. Sau pe vremea dumneavoastră, în orice caz. Ce înseamnă asta? Separarea alegerilor prezidențiale de alegerile parlamentare. Cu ce sume? S-a gândit cineva? Motivând cum? Că în Europa e așa...stabilitate... Iată cum, în mod abil, actualul președinte folosește acest lucru și spune că el dorește să renunțe lăsând să se înțeleagă un lucru. Mulți au spus acum și au evocat oarecum faptul că anumite transformări pe care le cere actualul președinte sunt pe undeva revendicative și nu ar trebui să fie făcute.Vreau să spun că la Timișoara s-a spus nu numai atâta. S-a spus, domnule, fie actualul președinte – și este de așteptat – nu are studii corespunzătoare de drept constituțional, ceea ce ar fi de înțeles, în sfârșit, că nu poate să le aibă fiecare, într-un context în care la noi pot fi aleși, încă, președinți, oameni care nu au studii de drept și practică în drept și, mai ales, în drept societal constituțional, dar nu are nici consilieri buni. De ce? Pentru ca să vii tu să ceri ca în cazul în care Parlamentul suspendă președintele și pe urmă se face referendum și poporul solicită ca președintele să nu fie înlăturat din funcție, tu să ai dreptul să dizolvi Parlamentul! Este aceeași greșeală pe care ai face-o dacă ar vrea Parlamentul să-l schimbe direct din funcție pe președinte. De ce? Nu s-a înțeles un lucru elementar. Suntem un stat sau am dorit să fim un stat și de drept și democratic. Într-un stat și de drept și democratic, atâta vreme cât poporul a ales și pe președinte și pe membrii Parlamentului, numai poporul îi poate schimba și nu se pot schimba unul pe celălalt. Este o relație fundamentală care, dacă nu s-a înțeles, pune sub semnul întrebării, dați-mi voie să vă spun, competența și buna credință a celor care se ocupă de Constituție în țara asta. Asta e motivația pentru care eu, din inginer, m-am transformat în student la drept. Vreau să vă spun că nu m-a interesat să termin facultatea pentru că am studiat ce am vrut eu și am vrut să ajung practicant. Examenul de final la drept este foarte greu. Am studiat cu mare atenție dreptul constituțional, am studiat cu mare atenție fundamentaliștii dreptului societal: Thomas Hobbes, Jean Jacques Rousseau și alții. Mi-am dat seama, în acest context, că noi nu avem, de fapt, o Constituție. Noi avem o declarație de intenție constituțională, care nu funcționează astfel încât, datorită acestui fapt, țara se află într-o derivă legislativă în care foarte mulți care au experiența necesară se comportă ca niște rechini într-o mare cu pești mărunți pe care îi devorează. Deci, într-un astfel de sistem, contractul societal trebuie să fundamenteze Constituția. Constituția este o lege complexă, dar relațiile dintre populație și cei care o conduc sunt niște relații de prestări de servicii și trebuie fundamentate ca atare. Dau exemplu relația de prestări servicii de guvernare. Pe de o parte, trebuie să aibă o instituție, și o are, – Guvernul –, și un conducător – primul ministru –, pe de altă parte, de partea cealaltă este populația care este beneficiara contractului de prestării servicii de guvernare care, la rândul ei, trebuie să aibe o instituție, care nu există, sau mai bine zis există, dar nu poate funcționa în acest sens – este Parlamentul. Parlamentul nu poate reprezenta și populația. Se vede acum că Parlamentul nu-și poate reprezenta, nu-și poate realiza eficient nici măcar funcția proprie legislativă. Ajunge Guvernul să-i ia locul din punctul ăsta de vedere.Deci, trebuie găsită altă instituție care să reprezinte populația și un alt conducător. În varianta noastră – noi am făcut și un program, un proiect constituțional, la Timișoara – președintele reprezintă populația, iar Președinția este funcția care reprezintă populația. În acest contract prestator de servicii trebuie să existe un arbitru. Arbitrul trebuie să fie puterea garantă care este fundamentală. Vreau să vă spun ce s-a întâmplat acum în Turcia. În Turcia, Armata și-a arogat dreptul de putere garantă. Din punctul nostru de vedere, în România, noi propunem o Curte Constituțională ca putere garantă. Dar pentru asta, ea trebuie transformată din actualul sistem consultativ pe care îl are, sau rol consultativ, în putere aleasă direct de către popor. Ce mai rezidă de aici? Dreptul fundamental și statul democratic presupune ca toate puterile fundamentale sau principale ale statului să fie alese, fie direct, în toată componența lor, fie la nivel de conducător, direct de către popor. De ce? Pentru că într-un stat democratic autentic puterea aparține poporului, chiar dacă ea și-o exercită de fapt prin intermediul, noi am zis, puterii maxime

electorale, prin intermediul puterii electorale. La noi preşedintele Parlamentului nu se alege direct de către popor, la noi, membrii şi preşedintele Curţii Constituţionale nu se aleg direct de către popor, ceea ce-i face să fie vulnerabili. O altă confuzie extraordinară care se face, este între pluralismul politic şi pluralismul partidic. Constituţia prevede pluralismul politic, ceea ce dă dreptul, şi cum a spus domnul Valer Dorneanu – şi îmi pare rău că a plecat, pentru că voiam să-i mulţumesc pentru această sugestie – trebuie să dea dreptul şi acelor politicieni care nu sunt şi membrii de partid, care provin din societatea civilă sau sunt persoane independente. De ce? Pentru că acestea nu sunt interesate. Ce au făcut partidele care au existat? Cu regret şi în acelaşi timp cu mare revoltă o spun: s-au transformat din partide doctrinare, în partide clientelare politic. Am discutat cu oameni mici din partide. Au intrat acolo, mi-au spus mai mulţi, să schimbe ceva, să facă ceva. Mulţi s-au retras, alţii au rămas. Este mafia la nivel de vârf. Nu se poate face nimic. Constituţia este aşa cum este acum. Deci, nu poţi s-o schimbi decât prin revoluţie sau prin lovitură de stat. În acest context, vă anunţ cu această ocazie că, începând cu şapte ani în urmă şi mai mult chiar, la vechiul Forum Constituţional, noi am transmis un proiect al celor şase puteri de stat: puterea prezidenţială, puterea legislativă, puterea informaţională, fundamentală pentru asta – preşedintele Televiziunii, Radioului, presă, totul se alege direct de către popor, cu obligaţia fundamentală de a educa poporul, de a informa deplin şi corect poporul, fără de care acesta nu-şi poate exercita dreptul de suveranitate, puterea judecătorească şi puterea garantă, reprezentată de către Curtea Constituţională. Conducătorii lor şi, în anumite cazuri, şi membrii lor, cum este Parlamentul şi membrii Curţii Constituţionale, se aleg toţi de către popor în alegerile generale şi atunci riscul de a fi influenţaţi politic este mult mai mic.

Aşa o bătaie de joc faţă de populaţia României nu s-a petrecut niciodată până acum. Nici pe vremea vechiului regim.Trebuie să recunoaştem treaba asta. Am luat-o cu un pas înainte. Şi vă spun astăzi că am declanşat, la Timişoara, o nouă revoluţie pentru Constituţie. Revoluţia următoare, în care ne folosim de rezultatele Revoluţiei Române din Decembrie 1989... ţelul final, de data asta, este de sus în jos, de la o categorie de intelectuali care şi-au conştientizat misiunea şi doresc să facă acest lucru, şi nu de jos în sus, pentru că dacă pleacă de jos în sus, răscoleşte mocirla şi totul. Şi am văzut ce s-a întâmplat. Şi în final, mai apare o organizaţie de acest fel care îi salvează de preluarea puterii pe cei care meritau să o facă pentru că au făcut Revoluţia. În acest context, scopul nostru final este ca la viitorul referendum constituţional, alături de Constituţia oficială propusă de către guvernanţi, să existe Constituţia societăţii civile, pentru care v-am pregătit un proiect şi îl vom supune, mai întâi, dezbaterii prin intermediul unor organizaţii civice la nivelul întregii ţări. Punct cu punct, aşa cum este acum, ce trebuie transformat! Dar păstrând limitele revizuirii, noi considerăm că, principial, ceea ce s-a stabilit în această Constituţie este bun. Modul în care s-a făcut şi garantarea existenţei şi, de fapt, nu numai de drept, a acestor prevederi, este defectuos. Şi pentru asta vă solicităm acordul. Cine doreşte, am dat două documentaţii ca să se vadă ce am făcut până acum. Una Directorului General, pentru uzul IRRD, alta domnului Dumitru Mazilu, pe care noi îl respectăm foarte mult pentru ceea ce a însemnat în Revoluţia Română din Decembrie 1989 şi inclusiv pentru faptul că este jurist şi vă invităm mai departe, dacă doriţi, să colaborăm în acest sens pentru binele României, pentru că, încă o dată repet, actuala situaţie din România este un efect şi nu o cauză a handicapării constituţionale a României. Cu regret vă spun, astăzi – sigur că au fost şi elemente festive – această Constituţie nu trebuie şi nu merită aniversată, ci comemorată.

Ion Calafeteanu: În încheiere, are cuvântul domnul Ion Iliescu, preşedintele Colegiului Naţional al IRRD. Vă rog, domnul preşedinte!

Ion Iliescu: În politică vorbim de om, dar înainte de toate vorbim de cetăţean. Statul democratic este clădit pe cetăţean şi pe cetăţenie. Vreau să punctez de ce Institutul Revoluţiei Române din Decembrie 1989 a organizat o dezbatere despre Constituţie. Raţiunea acestei dezbateri porneşte de la un fapt fundamental: elaborarea şi adoptarea Constituţiei României au făcut parte din ceea ce înseamnă procesul Revoluţiei Române, care nu este un moment,

Statul mafiot

1. Statul mafiot (SM) reprezintă o structură parazitară, infiltrată în cadrul unui stat de drept, pe care-l subminează până la anihilare.
2. SM se hrăneşte din informaţiile şi energiile statului de drept, pe care le deturnează prin intermediul reprezentanţilor săi, infiltraţi în structurile de conducere şi decizie ale statului de drept,
3. SM îşi bazează existenţa atât pe manipularea mediatică a populaţiei, cât şi pe teama infiltrată în rândul celor care i-au sesizat existenţa şi puterea de influenţă
4. SM impune o dublă conducere şi coordonare a statului de drept, respectiv:
a. - una oficială;
b. - alta subversivă şi conspirată(ocultă).
5. SM se organizează, treptat, la nivelul tuturor structurilor componente care alcătuiesc structura statului de drept.
6. SM se manifestă prin:
a. - instaurarea şi proliferarea corupţiei;
b. - instalarea şi proliferarea traficului de influenţă până la nivelul la care ajunge să sufoce efectiv funcţionarea normală şi firească a statului de drept.
7. SM se dezvoltă şi se extinde pe măsură ce reprezentanţii săi pătrund şi acced în conducerea:
a. - instituţiilor de conducere a statului de drept;
b. - instituţiilor publice ale statului de drept;
c. - partidelor politice;
d. - organizaţiilor civice;
e. - altor instituţii şi organizaţii, în care se pot manifesta eficient, în favoarea expansiunii şi întăririi SM
8. SM, la o anumită stare de dezvoltare şi expansiune, ajunge să colaboreze, conspirat (ocult) şi subversiv, cu alte state mafiote sau organizaţii internaţionale subversive, de tip mafiot şi/sau masonic.
9. Statele mafiote ajung să se organizeze, la nivel internaţional, în reţele internaţionale mafiote, pentru a-şi proteja reciproc interesele, pe căi specifice, în cazul în care unul dintre statele mafiote asociate ajunge în pericolul de a-i fi diminuată puterea sau chiar de a fi anihilat.
10. SM nu poate fi combătut eficient şi nici anihilat, decât de statul naţional, în
care întreaga naţiune este conştientizată asupra:
a. - rolului nefast şi subversiv al SM;
b. - rolului nefast şi subversiv al reţelelor internaţionale mafiote şi respectiv masonice;
c. - tendinţei de manipulare mediatică, atât la nivel naţional, cât şi internaţional,
practicate pentru a disimula scopurile nefaste şi subversive urmărite către SM, precum şi de reţelele internaţionale mafiote şi respectiv masonice;
d. - tendinţei de acaparare a patrimoniului public şi a proprietăţii ce stat;
e. - importanţei eliminării reprezentanţilor reţelelor interne şi respectiv internaţionale,mafiote şi respectiv masonice, din toate funcţiile publice, şi, mai ales, din cele de conducere şi decizie ale statului de drept;
f. - importanţei recuperării fondurilor şi bunurilor deturnate, precum şi a celor jefuite din patrimoniul public şi din proprietatea de stat;
g. - necesităţii scoaterii, în afara legii, a tuturor organizaţiilor şi asociaţiilor nelegal constituite sau a celor legal constituite, dar care maschează(ocultează), printr-o aparenţă de circumstanţă, funcţionarea unor reţele mafiote, respectiv masonice, interne sau internaţionale;
h. - necesităţii investigării corespunzătoare a activităţii tuturor organizaţiilor şi asociaţiilor în componenţa cărora şi, mai ales, la nivel de conducere, au fost identificaţi reprezentanţi sau factori de influenţă ai reţelelor mafiote, respectiv masonice, interne sau internaţionale;
i. - necesităţii înfiinţării unei Puteri informationale, de stat, precum şi a unei Puteri garante, de stat, ale căror conducători să fie aleşi direct de către popor şi care să sigure:
i1. - informarea corectă şi deplină a poporului;
i2. - funcţionarea corespunzătoare a Puterilor de stat, în conformitate cu prevederile Constituţiei şi a celorlalte legi ale statului de drept.

Timişoara, 2 septembrie 2011 **Lorin Ioan Fortuna**
Reprezentant al Grupului Constituţional "Timişoara"

AL-5

INSTITUTUL REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989

OPINII

„Clasa politică postdecembristă este cea mai incompetentă, cea mai lacomă şi cea mai arogantă din istoria României"

20 de ani de la Revoluția română

Acad. Florin Constantiniu

La 20 de ani de la marea vărsare de sânge din decembrie 1989, România arată ca un animal bolnav şi hăituit.

Ne uităm în urmă şi nu ne vine să credem că au trecut două decenii de speranțe zadarnice. Nimic din ce-am visat nu s-a împlinit. În jurul nostru domnesc stagnarea şi deziluzia, începuturile neterminate, politica murdară, cu degetul pe trăgaci, manipularea televizată. Lipseşte o viziune, un proiect național de salvare.

Lipseşte harta viitorului. Trista privelişte n-a căzut din cer. Au creat-o politicienii şi românii înşişi.

Cum a fost turcul, aşa a fost şi pistolul. Nu mai putem să ne ascundem după deget.Ca o confirmare, academicianul Florin Constantiniu, istoric de prestigiu european, ne pune în față o oglindă necruțătoare în care, dacă avem curajul să privim, ne vom afla poate izbăvirea.

„Din nefericire, şansele imense care se ofereau țării noastre în decembrie 1989 au fost ratate"

- Cum evaluați, fără menajamente, cele două decenii de libertate din viața noastră, domnule profesor?

Ca pe un inaugural ratat. În istoria fiecărui popor există evenimente cruciale, care inaugurează o nouă etapa în evoluția societății. Decembrie '89 a fost un astfel de eveniment: crucial, înnoitor, fondator.

Din nefericire, şansele imense care se ofereau țării noastre au fost ratate şi, astfel, România împarte cu Bulgaria şi Albania ultimele locuri din clasamentul țărilor foste comuniste.

- Pentru un individ, 20 de ani înseamnă mult, aproape o treime din viață. Ce reprezintă pentru istorici aceeaşi perioadă?

Pentru istorici sunt foarte instructive, într-un astfel de moment, comparațiile cu alte intervale de timp ale istoriei naționale. Iau două exemple de perioade cu o întindere de două decenii, ca aceea scursă de la căderea regimului comunist. Prima: 1859-1878; a doua: 1918-1938. În primul caz, perioada a fost marcata de un progres uluitor: de la Unirea Principatelor (1859), care pune bazele statului român modern, la câştigarea independenței (1877/1878). Politica de reforme a lui Cuza, în primul rând reforma agrară din 1864, şi politica de modernizare promovată după aceea de Carol I, au făcut ca statul român să se smulgă din înapoierea determinată - în principal - de dominația otomană, şi să se modernizeze rapid.

Progresele au fost vizibile pe toate planurile: politic, economic, social, cultural.

Să nu uităm că, în acest interval, apar «Junimea» și Eminescu! A doua perioadă: 1919-1938. Ieșită dintr-un război pustiitor și lovită de o criză economică de o duritate nemiloasă (1929-1933), România a izbutit, totuși, să înregistreze un remarcabil progres în toate direcțiile, 1938 fiind anul de vârf al României interbelice.

- Vorbiți de două perioade excepționale, domnule profesor! Ce se întâmplă astăzi în România se află la polul opus!

Într-adevar. Am ales aceste două perioade tocmai pentru că ele sunt cele mai potrivite spre a fi comparate.

În toate cele trei cazuri, avem de-a face cu inaugurale: în 1859, așa cum am spus, se așează temelia statului român modern; în 1918, se desăvârșește unitatea națională a românilor; la 22 decembrie 1989, se închide «paranteza» comunistă, deschisă în 1945 de ocupantul sovietic, și se reintră pe făgașul dezvoltării firești a societății românești.

Veți fi de acord - sper - că la cea mai sumară comparație, perioada postdecembristă apare cu o întristătoare sărăcie de rezultate.

Suntem liberi, este adevarat, dar a progresat în vreo direcție România ?

Sunt, astăzi, românii mai fericiți? Există un mare ideal național care să-i mobilizeze pe români?

În raport cu 1859-1878 și 1918-1938, ultimii 20 de ani nu ne dau decât infime temeiuri de satisfacție și deloc de mândrie.

«Clasa politică s-a aruncat asupra României cu un singur gând: să se îmbogățească.

A jefuit cum nici huliții fanarioți n-au făcut-o»

- De ce, în ultimii 20 de ani, românii nu au mai fost în stare să repete performanțele din perioadele pe care le-ați amintit?

Părerea mea este că perioadele de progres sunt asigurate de conjugarea eforturilor elitei politice și intelectuale cu angajarea plenară a maselor într-un proiect național, mobilizator și stimulator.

În 1859, generația pașoptistă (Mihail Kogalniceanu, Ion C. Bratianu), cea mai creatoare generație a istoriei românești, s-a aflat la unison cu societatea moldo-munteană, care voia unirea și independența. În 1918, generația Marii Uniri (Ion I. C. Bratianu, Take Ionescu, Nicolae Iorga) s-a aflat la unison cu societatea care voia «România Mare» și afirmarea ei pe plan european.

Din 1989, societatea românească a fost profund divizată (vezi «Piața Universității»), lipsită de un proiect național și incapabilă să-și mobilizeze resursele pentru a valorifica șansele ce i se ofereau: în primul rând, unirea Republicii Moldova cu România .

Pe scurt, nici clasa politică, nici societatea românească nu au fost în măsură să asigure inauguralului din decembrie 1989 justificarea imenselor posibilități oferite de căderea comunismului.

- Cu alte cuvinte, putem vorbi de o „ratare" postcomunistă a României?

Vorbim de clasa politică și de societatea românească. Cea dintâi a întrunit trei superlative: cea mai incompetentă, cea mai lacomă și cea mai arogantă din istoria României. Lipsită de expertiză, avidă de căpătuială și sigura de împunitate, ea s-a aruncat asupra României cu un singur gând: să se îmbogățească.

A jefuit cum nici huliții fanarioți n-au făcut-o. Responsabilitatea ei față de situația catastrofală a României este imensă.

Astăzi, constatăm că industria este lichidată, agricultura e la pământ, sistemul de sănătate în colaps, învățământul în criză, individualitatea României pe plan internațional disparută. Criza economică nu a făcut decât să agraveze relele care au precedat-o.

Incompetenții, guvernanții nu au știut să atenueze șocul crizei ce ne-a lovit. Dacă România profundă se zbate în dificultăți și deznădejde, clasa politică prosperă. Case peste case (oameni politici cu patru, cinci, șase locuințe; te intrebi ce vor fi făcând în ele), vile în țară și străinătate, mașini de lux etc. s-au strâns în proprietatea clasei politice. Știam că avuția este rezultatul unei activități economice. Acum, vedem că politica este mijlocul cel mai sigur de îmbogățire.

„Un popor de oi naște un guvern de lupi"

- Cine este vinovat de această situație?

Cred că principalul vinovat de această situație este însuși poporul român!

El ilustrează perfect observația că «un popor de oi naște un guvern de lupi».

Spiritul de demisie, pasivitatea, resemnarea românilor, au permis clasei politice să-și bată joc, nepedepsită, de țară. Lipsit de spirit civic, poporul român nu a fost capabil, în acești 20 de ani, să tragă la răspundere clasa politică sau să «tempereze» setea ei de inavuțire. Pe român nu-l interesează situația generală. Dacă prin fin, naș, cumnat, amic etc., și-a rezolvat păsul lui, restul ducă-se știm noi unde!

Moștenirea multiseculară a lui hatâr-și bacșiș a rămas atotputernică. Cum să îndrepți o țară, când cetățenii ei se gândesc fiecare la sine și nu la binele comun!?

Astăzi, asistăm la situații și mai dramatice. Românii pleacă - din nevoia de câștig - să lucreze în Spania sau Italia, să lupte în Afganistan. Energii și vieți se irosesc astfel în beneficii străine.

Nu poți să-i condamni: mai bine să lucreze pentru străini, decât pentru noii ciocoi postdecembriști, care îi tratează cu un dispreț suveran.

- Intrarea României în NATO și UE a fost, totuși, o biruință postdecembristă.

Să fim serioși! Am intrat în NATO pentru că SUA, factorul decisiv al Alianței, au vrut-o.

Aduceți-vă aminte că, în 1997, când România a dus o campanie pe cât de zgomotoasă, pe atât de inutilă, SUA ne-au închis ușa la summit-ul de la Madrid. În dorința de a câștiga bunăvoința Washingtonului, am încheiat tratatul dezastruos cu Ucraina, fără a obține nici un folos.

După 11 septembrie 2001, evaluarea americană s-a schimbat radical. În lupta împotriva terorismului islamic, SUA aveau nevoie de noi aliați; în acest context, România a devenit membră a NATO.

A fost o decizie americană, nu un merit al guvernanților români. O situație similară, și în cazul intrării în Uniunea Europeană. Directoratul marilor puteri ale Uniunii a decis extinderea ei în Est. Dacă avem un dram de sinceritate, trebuie să recunoaștem că suntem încă departe de a fi o țară la nivelul standardelor vest-europene, care sunt ale Uniunii.

Directoratul marilor puteri a considerat însă că este în interesul său această extindere, și atunci, la gramadă - iertați-mi expresia! - am intrat și noi.

„Patriotismul e privit, în anumite cercuri ale intelectualității noastre și ale societății civile, ca o boala ruşinoasă"

– Ce-i lipsește României pentru a fi din nou ceea ce a fost cândva?

O «mare idee», un mare proiect național. Înainte de 1859, a fost Unirea; înainte de 1918, a fost desăvârșirea Unirii.

Astăzi nu ne mai însuflețește nici un ideal mobilizator. În perioada interbelică, Cioran ar fi vrut ca Bucureștiul să devina Bizantul sud-estului Europei. Și, fără nici o exagerare patriotardă, ar fi putut deveni. Astăzi nici nu vrem, nici nu putem să ne afirmăm. Economic, România a devenit o piață de import.

Nu cunosc vreun produs românesc vestit la export. Practic, suntem un fel de colonie.

În politica externă, am dispărut de pe harta diplomatică a Europei.

În plan cultural, scriitorii români așteaptă, în continuare, Nobelul... În stadiul actual, cred ca sectorul în care Romania ar fi putut să se manifeste cu șanse de succes era cel cultural-științific. Din nefericire, guvernantii postdecembriști și-au bătut joc de învățământul românesc, supus la tot felul de «reforme» și «programe» inepte și distructive. Dacă, din rândul elevilor sau studenților, au ieșit elemente de valoare, ele sau au plecat în străinătate sau au dispărut în mediocritatea din țară . Aveam șansele să fim Bizantul Europei de Sud-Est. Am rămas însă la periferia Europei.

– Mondializarea amenință structura ființei naționale. Se poate sustrage România acestui carusel mortal?

Mondializarea este un proces căruia România nu i se poate sustrage, dar căruia îi poate

rezista. Nu o rezistență, aș spune, de caracter antagonic, ci printr-o afirmare a identității naționale.

În Franța, țara cu o atât de veche și strălucită cultură, guvernul a inițiat o dezbatere despre identitatea națională. La noi, când cineva abordează această problemă, se aud imediat voci care îl acuză că este naționalist, nostalgic etc.

Patriotismul e privit, în anumite cercuri ale intelectualității noastre și ale societății civile, ca o boală rușinoasă.

Americanii - îi am în vedere pe cetățenii SUA - ne oferă cel mai frumos exemplu de patriotism.

Noi, care îi copiem în atâtea privințe, rămânem indiferenți la minunata lor pildă.

– Mai poate fi patriotismul o valoare în zilele noastre?

Dacă vorbim de un patriotism lucid, da, fără îndoială. Eu unul am aderat la principiul atât de sănătos al «Junimii»:

«Patriotism în limitele adevărului». Să-mi iubesc țara și poporul, dar să nu le ascund niciodată defectele. Poate este o deformare de istoric, dar cred că identitatea națională are o componentă esențială: memoria istorică.

Tradiția se cultivă, în primul rând, prin cunoașterea istoriei.

Când monumentele istorice se părăginesc și se ruinează, memoria istorică e pe cale de dispariție.

– Cum credeți că vor judeca perioada postdecembristă urmașii noștri de peste o suta de ani?

Peste o sută de ani, cred că judecata urmașilor și, între ei, a istoricilor, va fi foarte severă.

Anii 1989-2009 vor fi considerați o perioadă de declin, clasa politică și poporul român împărțind, în egală măsură, responsabilitatea pentru această tristă realitate. Să dea Dumnezeu ca atunci, peste un secol, România să aibă situația fericită pe care a ratat-o astăzi!

Acad. Florin CONSTANTINIU

Preluare site: www.roncea.ro

Forum masonic

6003 A.·.L.·. - 10 years from the Rekindling of the Masonic Light in Romania

Welcome Links Tourism Masonic music Contact us! WebRings ARES Gro

Archive:
6004 A.L.
6003 A.L.
6002 A.L.
6001 A.L.
6000 A.L.

Search
This Site
for
Search

Septembrie 6003 A.·.L.·.

CUPRINS

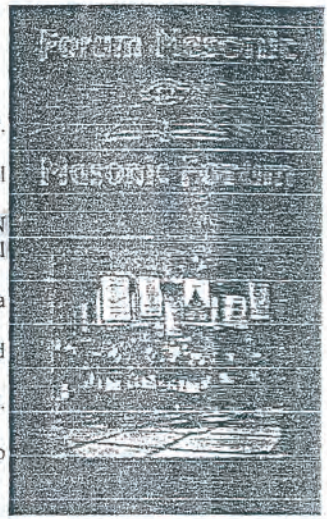

- Argument
- Mesaj din partea Il. & P.P. Constantin Iancu, 33°, Suveran Mare Comandor al RSAA din România
- Mesajul Onorabilului ION ILIESCU, Presedinte al României
- Declaratii pentru Revista *MASONIC FORUM*:
  - Il. & M.P. Fred Kleinknecht, 33°
  - Il. & M.P. Robert O. Ralston, 33°
  - Il. & M.P. Corrado Balacco Gabrieli, 33°
  - Il. Dimitri Denisov, 33°
  - Il. Friedrich-Wilhelm Schmidt, 33°
  - Il. & M.P. Petar Kalpaktchiev, 33°
  - P.R.Fr. Massimo Bianchi
- Impresii despre o sarbatoare
- Miracolul Francmasoneriei Române
- Mesajul Supremului Consiliu,33°, NMJ, USA
- De vorba cu Il. IRINEL POPESCU, 33°, MD, PhD
- Scrisori pe adresa MASONIC FORUM
- Ill. & M.P. FRED KLEINKNECHT, 33° - Multumiri si succes
- Il. & M.P. RONALD A. SEALE, 33° - Suma partilor
- Mesajul Il. & M.P. WALTER E. WEBBER, 33°
- Il. HORIA NESTORESCU-BALCESTI, 33° - Masoneria si rolul ei
- Interviu cu SERGIU COMISSIONA

Luni
29 august 2011
Ediția I

JURNALUL NAȚIONAL
ZIAR VERTICAL
www.jurnalul.ro 576.000 de cititori în fiecare zi

1,5 LEI

24 de pagini
Anul XIX
Numărul 5734

Inapt medical, Băsescu a rămas totuși la Marină

De ce a rupt comandantul Institutului dosarul medical al studentului Traian B.?

Dan Constantin
dan.constantin@jurnalul.ro

Președintele Traian Băsescu a sărbătorit, sâmbătă noapte, împreună cu foștii săi colegi de la Academia Navală, 35 de ani de la absolvirea acestei instituții de învățământ, petrecerea având loc la vila de protocol din Neptun. Paranghelia găzduită de fosta reședință a lui Ceaușescu a început pe la șapte seara, foștii colegi ai președin-

ACERPRES

lă, 35 de ani de la absolvirea acestei instituții de învățământ, petrecerea având loc la vila de protocol din Neptun. Paranghelia găzduită de fosta reședință a lui Ceaușescu a început pe la șapte seara, foștii colegi ai președintelui sosind alături de soțiile lor. S-au strâns circa 150 de persoane, masa și dansul mergând până spre zori.

„A fost frumos, a fost o seară plăcută ca între oamenii mării. Domnul președinte este tot timpul o gazdă bună. A fost gazdă bună și când a fost comandant și când este președinte", a spus un fost coleg al președintelui. „Am depănat amintiri. Așa cum s-a întâmplat de 35 de ani încontinuu. Întotdeauna a fost un om excepțional și așa va rămâne", a spus un alt coleg.

De când este președinte, Traian Băsescu s-a întâlnit în fiecare vară cu foștii săi colegi de la Academia Navală, la vila de protocol de la Neptun.

Președintele Traian Băsescu se revăzuse cu foștii colegii, dar și cu o parte din profesorii lor și sâmbătă dimineață, la sediul Academiei Navale Mircea cel Bătrân, când a avut loc întâlnirea de 35 de ani de la absolvire. Traian Băsescu s-a declarat emoționant de această întâlnire și a spus la finalul ceremoniei că Academia Navală construiește oameni cu mentalitate de învingător. Un fost coleg al președintelui Traian Băsescu care a participat la întâlnirea de la Academia Navală „Mircea cel Bătrân" din Constanța a aruncat bomba: că în 1973 studentul Băsescu a fost declarat „inapt medical".

Fostul coleg al președintelui a povestit că în toamna anului 1973, când Institutul de Marină Civilă s-a transformat în Institut de Marină Militară, studenții au fost investigați medical, iar Traian Băsescu a primit încadrarea „inapt medical". „Se deplasase conform rigorilor la Spitalul Militar pentru evaluare și un medic celebru de la acea vreme, la care nu se ajungea așa ușor, i-a dat verdictul – inapt medical. Deplasându-se la biroul comandantului, acum amiral în rezervă Ilie Ștefan, acesta îl cheamă pe medicul șef al unității: «Ce facem? Domnul Traian Băsescu este integralist, are o situație școlară foarte bună» și domnul amiral a dat soluția: «Rupem plicul»", a spus fostul coleg. El a precizat că șeful statului ar fi primit încadrarea „din cauza ușoarei deviații de la ochi".

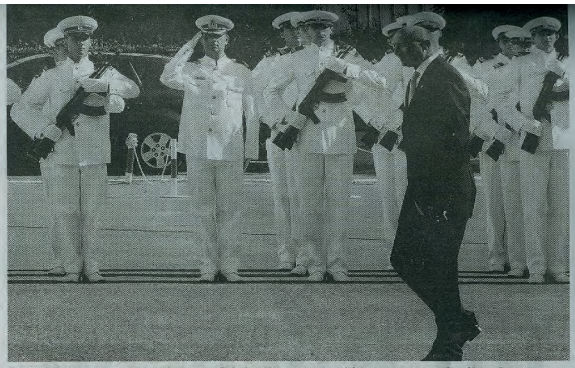

Traian Băsescu a organizat un fel de Ziua Marinei în onoarea colegilor de an

A fost recrutat de locotenentul major de Securitate Nicolae Dospinoiu

De ce a „distrus" comandantul Institutului de Marină dosarul medical al studentului Traian Băsescu cu verdictul „Inapt pentru serviciul militar"? Gestul este greu de explicat doar prin „dragostea față de mare, declarată de student".

O mărturie a unui fost angajat la Institutul de Marină relevă sprijinul pe care instituția Securității i l-ar fi dat lui Traian Băsescu chiar de la intrarea în studenție. Documentul a fost difuzat în primăvara anului 2007 de Antena 3 și preluat de către canale media.

Înregistrarea video cuprinde un interviu cu Ovidiu Avramescu, fost inspector de personal al Institutului de Marină Civilă care susține că Traian Băsescu a fost colaborator al Securității, fiind recrutat de locotenentul major de Securitate Nicolae Dospinoiu. Traian Băsescu picase la prima sesiune de examene și a fost admis în sesiunea de toamnă, „după racolare", susținea Avramescu. Inspectorul de personal își amintește că Băsescu făcea parte dintr-un grup de 10 studenți care dădeau informări pe care le prelua ofițerul de securitate. Statutul de privilegiat l-a ajutat pe Băsescu să treacă fără urmări și peste un incident care, în mod normal, ar fi atras sancțiuni drastice. Avramescu relatează în interviul respectiv că studentul Băsescu i-a dat două palme unei studente de la Insitiutul Pedagogic, în sala de mese, cele două unități de învățământ superior având unele spații comune. Avramescu spune că Băsescu ar fi fost pasibil de eliminare din Școala de Marină dar, probabil, ofițerul de Securitate l-a protejat. Mărturiile lui Ovidiu Avramescu au fost apreciate de președintele Băsescu o josnică încercare de manipulare. Nici Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu a dat curs sesizării făcute de Ovidiu Avramescu, apreciind că nu există probe noi pentru a investiga trecutul lui Traian Băsescu din anii studenției. Amiralul Ilie Ștefan, cel care a rupt plicul cu verdictul „INAPT" a condus Institutul de Marină, astăzi Academia Navală „Mircea cel Bătrân", din 1961 până în 1980.

Vineri, 22 iulie 2011 JURNALUL NAȚIONAL 11
Observator

Dan Voiculescu: „Traian Băsescu este inapt pentru mediere“

Președintele este acuzat că a abdicat de la rolul de mediator între puterile statului

Senatorul Dan Voiculescu a publicat un text pe blogul personal în care arată că reacția lui Traian Băsescu la raportul Comisiei Europene privind justiția din România demonstrează „perspectiva profund conflictuală și evident anticonstituțională a președintelui“ și conchide că șeful statului are „o înclinație nocivă către dizolvări“.

„După 7 ani de mandat, Traian Băsescu tot nu a înțeles că este președintele tuturor românilor, că are obligația constituțională de a media între principalele puteri și de a asigura buna funcționare a autorităților publice – art. 80 alin. 2 din Constituție. Comentariile lui Traian Băsescu referitoare la conținutul raportului Comisiei Europene privind justiția din România demonstrează perspectiva profund conflictuală și evident anticonstituțională a președintelui.

De fiecare dată când atacă violent instituții fundamentale ale statului (Înalta Curte de Casație și Justiție, Consiliul Superior al Magistraturii), când jignește grav presa și când împarte cetățenii români în buni și răi, vinovați și nevinovați, în funcție de interesele sale conjuncturale, Traian Băsescu încalcă grav Constituția României. Conform legii fundamentale, rolul instituțional al Președintelui României este acela de MEDIATOR.

De 7 ani, domnul Traian Băsescu abdică, în fiecare zi, de la acest rol. (...) Traian Băsescu a ales să fie un președinte neconstituțional

De 7 ani, domnul Traian Băsescu abdică, în fiecare zi, de la acest rol. Poate că un asemenea rol nu i se potrivește, poate că «înzestrările» domniei sale nu sunt compatibile cu prerogativele funcției de președinte, dar nimeni nu are dreptul să încalce legea doar pentru că limitele sale nu i se potrivesc.

Și totuși Traian Băsescu o face. Este o evidență care excede orice abordare subiectivă și se plasează deasupra oricărui conflict politic: Traian Băsescu a ales să fie un președinte neconstituțional.

După Raportul Comisiei Europene, un președinte autentic ar fi organizat imediat consultări cu CSM și ÎCCJ și nu ar fi renunțat până nu obținea un punct de vedere comun, un plan de acțiuni concret pentru a remedia eventualele probleme. Aceasta era obligația unui președinte constituțional, să medieze.

În schimb, Traian Băsescu a convocat o conferință de presă pentru a se răfui violent cu cele mai importante instituții ale justiției din România! Traian Băsescu este inapt pentru mediere, pentru identificarea de soluții. Are însă o înclinație nocivă către dizolvări“, scrie Dan Voiculescu.

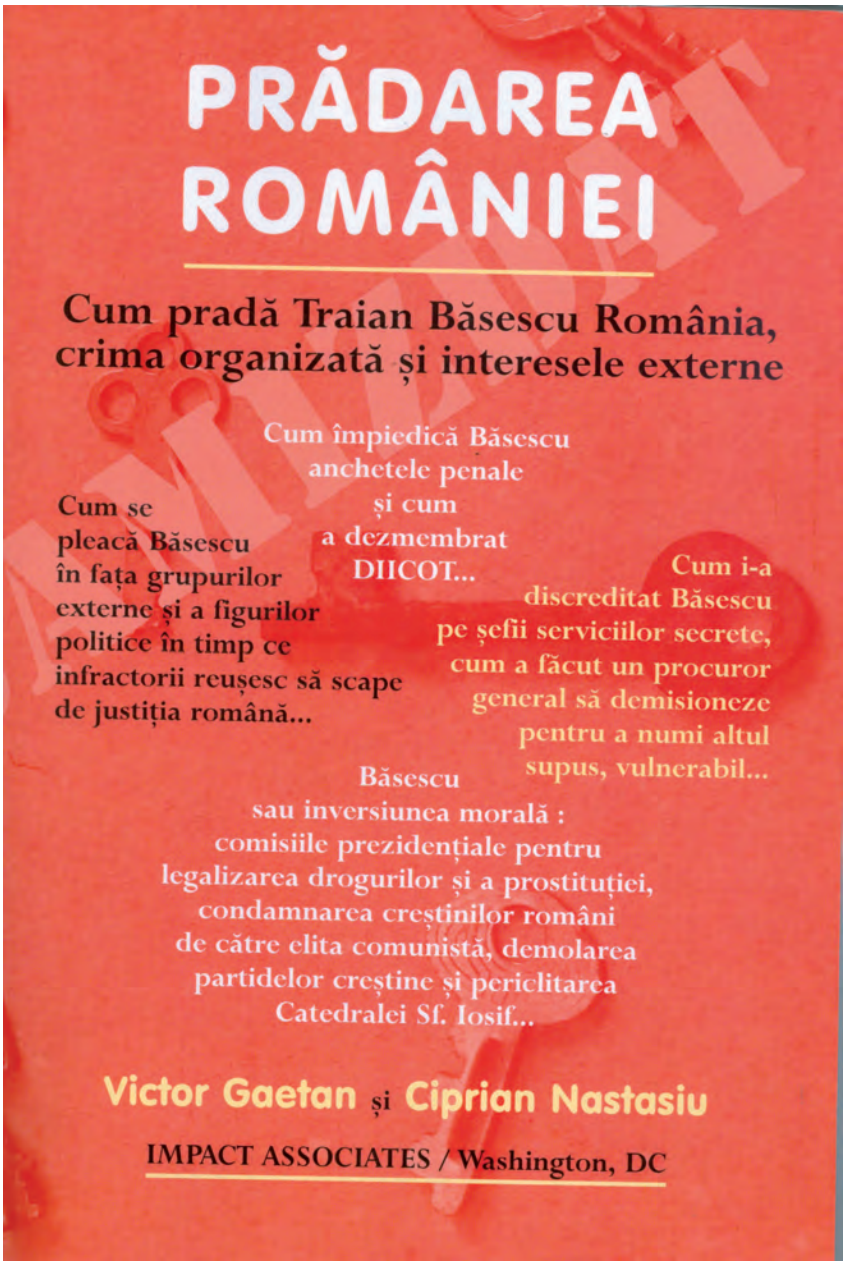
PRĂDAREA ROMÂNIEI
Cum pradă Traian Băsescu România, crima organizată și interesele externe
Cum împiedică Băsescu anchetele penale și cum a dezmembrat DIICOT...
Cum se pleacă Băsescu în fața grupurilor externe și a figurilor politice în timp ce infractorii reușesc să scape de justiția română...
Cum i-a discreditat Băsescu pe șefii serviciilor secrete, cum a făcut un procuror general să demisioneze pentru a numi altul supus, vulnerabil...
Băsescu sau inversiunea morală : comisiile prezidențiale pentru legalizarea drogurilor și a prostituției, condamnarea creștinilor români de către elita comunistă, demolarea partidelor creștine și periclitarea Catedralei Sf. Iosif...
Victor Gaetan și Ciprian Nastasiu
IMPACT ASSOCIATES / Washington, DC

MEDIAFAX **16 octombrie 2010**

Ponta: Băsescu e mai rău decât Ceauşescu, nu că e nebun, ci pentru că urăşte poporul

Preşedintele PSD, Victor Ponta, a afirmat, sâmbătă, la Congresul extraordinar al partidului, că începe să creadă că Traian Băsescu este mai rău decât Nicolae Ceauşescu, pentru că şi-ar urî ţara şi poporul.

Ponta a spus că, deşi nu a prins epoca lui Ceauşescu, a ajuns să creadă că actualul preşedinte Traian Băsescu "este mult mai rău" decât fostul dictator.

"Nu doar pentru că este nebun, ci pentru că îşi urăşte ţara, îşi urăşte poporul, vrea să se răzbune pe poporul care nu îl mai vrea", a afirmat el.

Ponta a spus că "totul în România se ia cu forţa" şi se distribuie politic.

"Traian Băsescu a folosit o singură ţeapă, una în care ne-a tras pe noi toţi, ca popor, în 2004", a afirmat el.

Ponta i-a îndemnat pe pensionari, medici, profesori, militari, să nu abandoneze acţiunile sindicale şi să "ridice capul".

"Capul plecat va fi în continuare tăiat de sabia pedelistă", a adăugat el.

Preşedintele PSD a mai afirmat că nu doar Traian Băsescu "trebuie să plătească" pentru ce s-a întâmplat, ci şi liderii PDL.

"Trebuie să ne batem ca în România să se reinstaureze legea, să se reinstaureze justiţia, care să îi pedepsească pe Boc, pe Videanu, pe Blaga, pe Berceanu, pe Udrea, pe Falcă, pe Flutur, pe Oprea, pe toţi ceilalţi. Hoţii nu merită iertare, trebuie să plătească pentru ce au făcut, trebuie să dea înapoi banii pe care i-au furat şi oamenii trebuie să vadă că, oricât de puternic eşti, trebuie să plăteşti în faţa lor", a declarat Ponta.

El a afirmat că membrii PDL nu vor putea invoca faptul că "au fost puşi de Băsescu".

"Dacă au demnitate, pot să plece de lângă Băsescu, aşa cum unii au făcut deja. Au rămas slugile şi hoţii şi aceştia trebuie să plătească atunci când Zeus al lor va cădea de pe soclu", a spus Ponta.

SCRISOARE DESCHISĂ

Către

Traian Băsescu – președinte al României

În calitate de cetățean al României și fost președinte fondator al Frontului Democratic Român, partidul politic constituit în condiții de „ilegalitate" comunist-dictatorială, la Timișoara, în data de: 20 decembrie 1989, care și-a asumat datoria patriotică, precum și riscurile aferente, de a organiza revolta timișoreană anticeaușistă, declanșată în data: 16 decembrie 1989, și de a o transforma în data de: 20 decembrie 1989 în: Revoluția Română din decembrie 1989, având în vedere prestația dumneavoastră (d-stră), până în prezent, în calitate de: președinte al României, mă consider dator să vă declar public următoarele:

1. Imediat după ce s-a anunțat oficial faptul că ați fost ales: președinte al României (pentru primul mandat prezidențial), ați declarat public că:

1.1 - **odată cu alegerea d-stră ca președinte al României, în România va funcționa: „axa Washington-Londra-București"** (deși Articolul 40, aliniatul 4, din Constituția României, prevede că: „Asociațiile cu caracter secret sunt interzise.");

1.2 – veți fi un: **„președinte jucător"** (deși pentru președintele țării, conform Constituției României, Articolului 80, aliniatul 1, se prevede: „Președintele României reprezintă statul român și este garantul independenței naționale, al unității și al integrității teritoriale a țării.", iar conform aliniatului 2 se prevăd: obligația de a veghea „la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice", de a exercita: „funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate").

2. Trebuie să recunosc faptul că, pe moment și chiar pe o anumită perioadă de timp, nu am conștientizat deplin semnificația afirmațiilor d-stră și, mai ales, pericolul major pe care îl poate reprezenta, pentru viitorul benefic al României, alegerea d-stră ca președinte al țării, pericol în măsură să mă determine, încă de atunci, să vă adresez public o scrisoare deschisă, prin care să atenționez și Poporul Român asupra pericolului potențial pe care alegerea d-stră, ca președinte al României, îl poate reprezenta pentru viitorul Poporului Român.

3. Abia ulterior, analizându-vă atent prestația prezidențială, m-am edificat în legătură cu intențiile și acțiunile d-stră oculte, subversive și extrem de nocive pentru Poporul Român, pe care urmăriți să le realizați, folosindu-vă, în acest scop, în mod abuziv, inclusiv de funcția de președinte al țării, pe care o exercitați.

4. Am înțeles astfel că sunteți, de fapt, un factor nu doar de influență, ci și de acțiune efectivă, ocultă și subversivă, de tip masonic, racolat și infiltrat în structurile politico-partidice din România, în scopul de a promova și favoriza, în măsura posibilului, cu sprijinul corespunzător al altor factori similari (de influență și acțiune, sau doar de influență), instalarea, în România, a așa-numitei: **„noi ordini mondiale",** dorită, promovată și chiar instalată, în prezent și probabil în viitor, în mai multe țări, de către anumite organizații oculte și subversive, denumite generic: masonice, care urmăresc, de multă vreme, cu perseverență și tenacitate, acest scop, și care, în timp, și-au dezvoltat structuri organizatorice inclusiv la nivel internațional, dintre care unele cooperează și chiar colaborează, reciproc avantajos, iar altele se confruntă și se concurează, inclusiv prin acțiuni de agresiune, specific adaptate scopului urmărit.

5. Având în vedere comportamentul d-stră caracteristic, pe perioada în care ați exercitat funcția de președinte al României, am constatat și consider că trebuie să semnalez public modul în care ați contribuit personal la agresiunea ocultă și subversivă, de tip masonic, specifică fazei de: **„urgentare a instalării noii ordini mondiale"**, de către principala coaliție masonică, constituită în acest scop, la inițiativa **Organizației masonice internaționale, denumită generic: a**

Ritului scoțian, antic și acceptat, în prezent cu sediul central în SUA (adică: „axa Washington-Londra-București"), al cărei simbol masonic specific (piramida cu vârful separat de bază și cu prezența unui ochi și a unor raze care difuzează lumină, dar numai în cadrul vârfului piramidei) este reprezentat emfatic și sfidător (ca simbol caracteristic de dominare și de ocultare) pe bancnota de 1 dolar SUA. Coaliția în cauză, denumită: **Organizația Trilaterală**, s-a întrunit oficial, în cursul anului precedent, în România, la sediul Băncii Naționale a României, la invitația guvernatorului respectivei bănci, la care și d-stră ați fost prezent și chiar ați rostit o alocuțiune specifică, inclusiv în calitate de președinte al țării care a găzduit reuniunea respectivă. Cu această ocazie, probabil în baza ambiției, dar și obedienței specific masonice, unii dintre aspiranții autohtoni la promovarea în „grade" masonice mai „înalte" (în cadrul coaliției masonice menționate) au considerat oportun (mai ales pentru ei) să-și supraliciteze posibilitățile și să propună ca, prin efortul și abnegația lor „masonică", să situeze România și Poporul Român, ca ființe colective: societală, respectiv populațională, în postura de: „**țară pilot**", respectiv de: „**popor pilot**" pentru experimentarea aplicării unor politici societale, respectiv populaționale, de: „**urgentare a aplicării noii ordini mondiale societale**"**,** pe continentul european. În caz de reușită, experimentele „masonice" societale românești ar urma probabil să fie recomandate și altora, interesați corespunzător, ca exemple de tipuri de metode politice recomandabile a fi aplicate în realizarea „optimă" a scopului masonic fundamental: „urgentarea instalării noii ordini mondiale masonice", în cazul de față, în România (**exemple**: lichidarea statului social, în special prin lichidarea proprietății de stat; diminuarea prin tăiere drastică a salariilor, pensiilor, gratificațiilor de merit și a altor măsuri de protecție socială, oferite legal marii majorități a populației, precum și creșterea drastică a prețurilor, mai ales prin creșterea exagerată a TVA și a dobânzilor băncilor – în marea lor majoritate: private și controlate masonic, cu efecte directe asupra **reducerii drastice a nivelului de viață a majorității populației**, cu mult sub limita **decentă**, prevăzută de Articolul 47 din Constituția României, pentru a o face astfel cât mai mult, sau chiar total dependentă de structura masonică, ocultă și subversivă, cotropitoare, în vederea selectării acelei părți populaționale care mai poate fi exploatată rentabil, de către ierarhia masonică în cauză, de cea a părții populaționale a cărei exploatare este considerată nerentabilă și, în consecință, a cărei evoluție existențială se consideră necesar a fi accelerată, în funcție de vârstă, pentru a fi destinată, spre rezolvare, cimitirelor; declasarea, în același scop, a nivelului societal al unor localități prin desființarea de școli, de spitale și de repartizare clientelară politico-partidică a fondurilor bugetare asociate și a unor acțiuni de disponibilizări masive de personal, mai ales în cadrul instituțiilor de stat, precum și înlocuirea unei părți a personalului disponibilizat cu personal specific clientelar, politico-partidic, al coaliției de guvernare ș.a.), la a căror aplicare ați instigat, în mare parte, inclusiv public, să recurgă coaliția de guvernare.

6. În contextul celor menționate la punctele anterioare, vă anunț că vă consider a fi devenit, în prezent: **„inamicul public nr. 1" al României și al Poporului Român**, pe care românii trebuie, cât mai urgent, să-l înlăture de la exercitarea funcției de președinte al țării, dacă nu doresc ca, mai ales datorită prestației oculte și subversive a d-stră, în calitate de președinte al României, să se ajungă, în România, la instalarea unui regim dictatorial de conducere, mai nociv, în multe privințe, și, mai ales, în ceea ce privește nivelul minimal de trai asigurat populației, decât chiar fostul regim comunist-dictatorial (eliminat de la putere de Revoluția Română din decembrie 1989). Având în vedere rezultatele deja obținute în aplicarea unor politici societale cu efect de: **genocid asupra Poporului Român**, respectiv de: **dezintegrare statală asupra României**, comparativ cu prevederile Constituției României, precum și cu promisiunile făcute în campania electorală, atât de către d-stră, în calitate de candidat la ocuparea funcției de președinte al țării (exemplu: „**Să trăiți bine!**"), cât și de actualul partid politic principal, al coaliției politice de guvernare a țării (al cărui conducător este chiar actualul prim-ministru al guvernului, care guvernează, în prezent, România), vă consider vinovat de instigarea la practicarea politicilor distructive menționate anterior și solicit instituțiilor și organelor în drept sesizarea oficială, respectiv judecarea și eventual condamnarea d-stră corespunzătoare pentru faptele săvârșite și pentru consecințele societale deosebit de grave, care au afectat: România și respectiv Poporul Român, în vederea stopării degradării societale a celor două ființe colective românești (statală și respectiv populațională) până la un nivel ce poate ajunge catastrofal, în existența acestora.

Timișoara
7 iulie 2011

Lorin Ioan Fortuna

EDIȚIE DE TIMIȘOARA
adevărul
Joi, 8 septembrie 2011
nr. 6564
1.9 lei (ziar)
12.99 lei (ziar + carte)
www.adevarul.ro
Joi, 8 septembrie 2011
adevărul.ro/micapublicitate
26

Sindicatul Rafinorul
OMV. Petrom - Arpechim Pitești

Nr. înreg 75/31.08.2011

SCRISOARE DESCHISĂ
CĂTRE
Președintele României, Traian Băsescu
ȘI
Primul Ministru al Guvernului României Emil Boc

Având în vedere decizia OMV. Petrom de a închide Rafinăria Arpechim, solicităm dumneavoastră, Guvernului Romaniei, tuturor factorilor responsabili:

- implicarea pentru găsirea de soluții privind salvarea Rafinăriei Arpechim, a complexului industrial Arpechim - Oltchim Rîmnicu Vilcea, a peste 10.000 locuri de muncă, pentru salvarea industriei chimice și petrochimice din România;
- amânarea deciziei OMV. Petrom de închidere permanentă a Rafinăriei pentru a exista timpul necesar unor eventuale oferte de cumpărare a acesteia, având în vedere actualul mediu economic neprielnic;
- să se ia în calcul ofertele de procesare (închiriere) a Rafinăriei Arpechim;
- oprirea demolărilor pe platforma Rafinăriei - Arpechim, păstrarea (conservarea) Rafinăriei pentru o eventuală repornire a acesteia, odată cu îmbunătățirea mediului economic.

Nu rămâneți indiferenți la distrugerea totală a industriei românești, a unui obiectiv de importanță națională - Rafinăria Arpechim - la care au fost realizate investiții majore în modernizarea și securitatea instalațiilor obținându-se produse la cele mai înalte standarde, în conformitate cu cerințele Uniunii Europene.

Noi salariații, Sindicatul Rafinorul, ne vom opune vehement închiderii Rafinăriei Arpechim și vom folosi toate mijloacele de luptă sindicală, pentru a împiedica transformarea Rafinăriei în fier vechi.

Adoptat astazi 31august 2011, în ședința Extraordinară a Consiliului Sindicatului Rafinorul.

Consiliul Sindicatului Rafinorul
Președinte
Ionel Popescu

http://www.jurnalul.ro/opinii/editorial/adevaratul-boc-este-isarescu-590086.html

Adevăratul Boc este Isărescu!

Autor: ILIE SERBANESCU 13 septembrie 2011

Într-o analiză, bine cunoscuta agenție Reuters spune așa „Premierul Boc a fost un elev model al austerității predate de FMI. Dar turbulențele globale, creșterea economică slabă și privatizările întârziate l-ar putea forța să taie mai adânc, deși anul viitor va fi unul electoral". Reuters relatează o poveste reală – eșecul celui mai dur program de austeritate din Europa –, dar, vai!, cât de șablonard o face! Și de aici probabil atribuirea unor responsabilități instituționale și explicații alături de drum! Numele de Boc este folosit ca un stereotip în această poveste, parcă împrumutat de la actuala opoziție din România. Programul de austeritate n-a fost conceput cumva de dl Boc pe baza rețetelor prescrise sau lecțiilor predate de FMI? A fost strict întocmit de FMI și eșecul – căci într-adevăr este vorba de un eșec, în măsura în care programul de austeritate trebuie continuat și mai adânc – aparține integral FMI! Iar dacă se caută cu tot dinadinsul responsabilități interne spre a le eschiva pe cele integrale ale FMI, atunci este de ajuns a analiza cât de cât însuși programul de austeritate, acum retrospectiv, la rece!

Toată lumea acceptă că, la sfârșit de 2008 și început de 2009, România ajunsese într-o situație economică nesustenabilă. Supraconsumul în raport cu posibilitățile economiei și mai ales în raport cu producția – pus în evidență violent de creșterea peste limite a deficitului extern, care reprezenta preponderent consum din import pe bani externi – nu mai putea fi finanțat! Căci băncile străine, care îl finanțaseră până atunci, amputaseră brusc finanțarea. Ajustări severe se cereau. Unde? Păi, ce putuse în principal conduce la această situație? Nimic altceva decât creditul bancar pentru consum dintr-o de altfel scurtă perioadă anterioară, dar în care crescuse fără noimă și fără acoperire cu 80-100% pe an! Deci, cei implicați în această creditare dezechilibrantă trebuiau puși înainte de toate să suporte ajustarea! Stupoare: nici cei ce dăduseră creditele de consum (adică băncile), nici cei ce luaseră creditele de consum fără măcar un gând la ce ar putea să urmeze nu s-au numărat printre cei puși la plată! Perplexitate totală: deși toată această nesustenabilitate fusese creată în sectorul privat și fusese generată de o anumită expansiune de tip bananier a capitalului străin, statul a fost cel trimis la zid și pus să plătească! Guvernul a fost forțat să echilibreze situația cu mijloace fiscal-bugetare, cu toate că nu statul dăduse creditele destructurante și nu acesta făcuse importurile decavante. Și, culmea, Banca Națională, care parohiase creditele de consum ce conduseseră la situația nesustenabilă, nu numai că nu era taxată cu vreo vină, dar scăpa de a face vreo ajustare în domeniile unde se produsese dezastrul și de care răspunsese și răspundea (politica valutară, adică cursul, și politica monetară, adică prețurile). Și uite-așa s-au trezit că trebuie să plătească oalele sparte tocmai cei mai puțin vinovați de situația nesustenabilă creată – respectiv bugetarii, pensionarii, contribuabilii – care oricum profitaseră cel mai puțin de pe urma temporarei prosperități induse de expansiunea creditului de consum!

Faptul explică integral și eșecul programului respectiv de austeritate. Nepunându-i la plată tocmai pe cei ce creaseră situația nesustenabilă, programul nu putea rezolva problemele ajustării. Măsurile de austeritate luate erau nu numai nedrepte, dar și insuficiente! Programul înainta pe calea ajustării cel mult jumătate de drum. Cealaltă parte din drum urmează! Iar, sub egida FMI, austeritatea se va repezi tot pe cei nevinovați pentru a proteja băncile și așa-zisa „stabilitate". O stabilitate falsă pentru că este una mortuară, în care se salvează băncile și este îngropată economia reală!

Ce fals sună explicațiile Reuters pentru un al doilea val de austeritate în România! Cică turbulențele externe! Păi, la o asemenea abordare internă nici nu mai era nevoie de turbulențe externe spre a se da greș. Sau cică obținerea unei creșteri economice slabe! Păi, creșterea economică este o rezultantă. Nu putea un program exclusiv de tăieri să genereze creștere economică. E la mintea cocoșului!

Dar să fie clar, dacă a existat în România un elev silitor al lecțiilor de austeritate predate de FMI, acela este, înaintea tuturor, nu dl Boc, ci dl Isărescu!

http://www.gandul.info/news/intalnirea-trilateralei-cum-i-au-primit-basescu-si-isarescu-pe-membrii-misterioasei-organizatii-de-sute-de-miliarde-de-euro-7488081

Întâlnirea „Trilateralei". Cum i-au primit Băsescu şi Isărescu pe membrii misterioasei organizaţii de sute de miliarde de euro

de **Robert VERESS** Postat la: 17.10.2010 **18:55** Ultima actualizare: 18.10.2010 **14:11**

Întâlnirea „Trilateralei". Cum i-au primit Băsescu şi Isărescu pe membrii misterioasei organizaţii de sute de miliarde de euro Foto: infocon.ro

Premierul Boc a rostit cuvântul de bun venit, iar preşedintele Băsescu le-a oferit un dineu conducătorilor din umbră ai planetei

Comisia Trilaterală (Trilateral Commission), una dintre cele mai influente organizaţii mondiale, şi-a ţinut la Bucureşti, de vineri până duminică, reuniunea anuală a "aripii" europene. Peste 100 de personalităţi din rândul politicienilor şi oamenilor de afaceri din spaţiul comunitar s-au întâlnit la Banca Naţională, sub patronajul guvernatorului BNR, Mugur Isărescu, unul din cei doi membri români ai Trilateralei, alături de Mihai Tănăsescu, reprezentantul României la FMI.

Între cei prezenţi şi la dineul oferit, sâmbătă, de preşedintele Traian Băsescu la Cotroceni s-au numărat Peter Sutherland - preşedintele Goldman Sachs, Jacob Frenkel - preşedintele JP Morgan Chase, Wolfgang Ischinger - preşedintele Conferinţei de Securitate de la München, Marek Belka - preşedintele Băncii Naţionale a Poloniei, Michael Fuchs - vicepreşedinte executiv al Comisiei şi vicepreşedintele CDU (partidul din care face parte cancelarul Germaniei, Angela Merkel), alţi reprezentanţi la vârf ai unor corporaţii internaţionale şi lideri politici, diplomaţi şi reprezentanţi elitei academice.

Vineri seara a avut loc la Ateneul Român un concert privat la care au venit Emil Boc, Cătălin Predoiu şi Adrian Videanu. La reuniunile organizaţiei au fost prezenţi bancheri români precum Nişu Negriţoiu, Nicolae Dănilă, Petru Rareş şi Mariana Gheorghe, CEO al OMV Petrom.

România, cap de afiş la dezbateri

Mihai Tănăsescu a declarat că "Aceşti oameni aduc progresul, aduc unitatea, o mai bună cunoaştere a lucrurilor care se întâmplă în fiecare ţară".

Oficial, în cadrul reuniunii s-au discutat subiecte generoase precum viitorul UE şi dezarmarea nucleară. Vineri, când guvernanţii asudau în urma creşterii temperaturii luptei sindicale, premierul Emil Boc şi-a găsit timp pentru a le adresa participanţilor un cuvânt de bun sosit.

Apoi, a început o dezbatere despre România şi vecinătăţile ei, la care au participat ministrul de Externe, Teodor Baconschi, şi fostul ministru de externe, fost ministru al Apărării, Teodor Meleşcanu, alături de fostul comisar european bulgar pentru Protecţia Consumatorilor, Meglena Kuneva, de ministrul moldovean de Externe, Iurie Leancă, şi de secretarul de stat adjunct din Ministerul de externe ungar Janos Hovari. Sâmbătă, s-a discutat despre situaţia Germaniei la 20 de ani de la reunificare şi despre felul în care criza economică mondială a afectat Europa. Duminică, dezbaterile au fost axate pe globalizare, fiind prezentat mesajul directorului FMI, Dominique Strauss-Kahn. La final, a fost analizat un subiect favorit la preşedintelui Băsescu - politica internaţională în regiunea Mării Negre, felul în care se intersectează în zonă interesele Statelor Unite, Europei şi Rusiei.

O creaţie marca Rockefeller

Pe de altă parte, adversarii globalizării şi mai ales adepţii teoriilor conspiraţioniste văd în Comisia Trilaterală şi în organizaţia-soră (Consiliul pentru Relaţii Externe - Council on Foreign Relations - CFR) vârfurile de lance ale guvernării globale, fiecare reuniune a acestora fiind catalogată drept o nou pas spre întărirea puterii de manipulare a destinului planetar spre o viaţă în care câteva sute sau mii de inşi vor deţine o putere absolută, transfrontalieră, iar sclavagismul va reînflori.
Înfiinţată în iulie 1973, Comisia nu şi-a ascuns niciodată intenţiile de propagare a globalizării, dar susţine că o face exclusiv spre binele tuturor pământenilor, chiar dacă împotriva voinţei guvernelor. Miliardarul american David Rockefeller este preşedintele onorific al CFR şi al Comisiei Trilaterale şi cel care a avut iniţiativa înfiinţării acesteia din urmă.
Comisia Trilaterală face eforturi consistente pentru a fi percepută ca o organizaţie transparentă. Astfel, pe site-ul organizaţiei este publicată şi actualizată permanent lista cu toţi cei peste 300 de membri, între care 150 europeni, 107 asiatici şi restul nord-americani. În prezent, nu pot fi membri cei care deţin funcţii publice executive, dar lista cuprinde zeci de foşti sau viitori oficiali. De pildă, preşedintele european al Comisiei, Mario Monti, a fost comisar european pe probleme de concurenţă, între anii 1999 - 2005, iar unul dintre cei şapte preşedinţi onorifici, Paul Adolph Volker, a fost preşedintele Rezervelor Federale ale SUA, în mandatele democratului Jimmy Carter şi republicanului Ronald Reagan, iar în prezent conduce grupul de consilieri ai preşedintelui Obama pentru relansare economică.

Administraţia Carter a fost girată de Trilaterală

Există elemente care alimentează anatema de organizaţie ocultă în cazul Trilateralei, însă majoritatea au fost relevate în primii 20 de ani de existenţă ai organizaţiei. Astfel, faptul că fostul preşedinte american Jimmy Carter a fost un susţinător fervent al organizaţiei, că a participat la reuniunea acesteia din 1976 a fost cu totul "scăpat din vedere" de mass-media de peste Ocean în timpul campaniei prezidenţiale din 1976 - fapt devoalat într-o recenzie a administraţiei Carter, realizată cinci ani mai târziu, după ce conexiunea administraţiei cu Trilaterala a fost catalogată drept "Cea mai importantă ştire cenzurată".
În administraţia Carter, vicepreşedintele, ministrul de Externe, al Apărării şi ministrul Trezoreriei, împreună cu alţi oficiali de rang inferior erau membri ai Comisiei Trilaterale! Acuzaţii privind exercitarea puterii de influenţă a persoanelor respective în interesul Trilateralei continuă să apară chiar şi la 30 de ani de la consumarea evenimentelor.
EXPLICAŢIE De ce e criză în România

Greii finanţelor şi ai diplomaţiei internaţionale au fost informaţi, conform Ziarului Financiar, că în România nu a avut loc practic o criză financiară pentru că nu s-a păbuşit nicio bancă, statul nu a dat capital băncilor private aşa cum s-a întâmplat în Vest, iar BNR nu a ajutat sistemul bancar cu lichiditate decât pe o perioadă scurtă.
Amploarea crizei din România ţine de faptul că politicienii nu au realizat cât de periculoasă este o politică fiscală şi salarială prociclică (cu creşteri de cheltuieli în perioadă de boom economic în loc de economisire), iar populaţia a căzut în capcana iluziei că expansiunea economică va dura la nesfârşit. Ca soluţie de atragere de capitaluri a fost invocată posibilitatea unei amnistii discale pentru români care deţin sume mari de bani în străinătate.
(Răzvan Voican)

http://www.gandul.info/news/ce-le-a-spus-basescu-membrilor-misterioasei-organizatii-trilaterala-7490853

Ce le-a spus Băsescu membrilor misterioasei organizații "Trilaterala"

Postat la: 18.10.2010 **14:21**

Președintele României, Traian Băsescu, a oferit sâmbătă, 16 octombrie a.c., la Palatul Cotroceni, un Dineu în onoarea participanților la cea de a XXXIV-a Reuniune Europeană a Comisiei Trilaterale.

Vă prezentăm textul integral al alocuțiunii șefului statului:

"Stimate domnule președinte,
Distinși membri și participanți,
Înainte de toate, doresc să vă urez un călduros bun venit în România și la Palatul Cotroceni. Mă bucură în mod deosebit organizarea celei de-a XXXIV-a reuniuni regionale europene a Comisiei Trilaterale la București și sper că, și de această dată, vor fi formulate propuneri utile în sprijinul îndeplinirii obiectivelor majore ale organizației dumneavoastră - democratizarea și liberalizarea economică.
Cuvântul cheie în ducerea la bun sfârșit a acestui demers este cooperarea. Alături de solidaritate, cooperarea trebuie să constituie fundamentul societății contemporane. Fără cooperare nu poate exista progres. Nicio țară, nicio societate și niciun individ nu dispun de forța necesară gestionarii problemelor globale. Împreună, însă, toate aceste forțe se amplifică și capătă masa critică ce poate genera schimbarea.
Doamnelor și domnilor,
Cooperarea definește și abordarea României față de vecinătate, care este o prioritate a politicii sale externe. Interesul primordial al României în propria regiune constă în stimularea dezvoltării unor societăți democratice, prospere și stabile, capabile să gestioneze în mod eficient provocările actuale. Astfel de societăți nu se pot dezvolta în mod autarhic, ci numai prin cooperare cu partenerii externi, în special cu statele vecine.
Prin poziția sa geografică, România este obligată să dovedească mai multă creativitate în politica regională decât, de pildă, țările din centrul Uniunii Europene. Proximitatea noastră este complexă și eclectică: ne învecinăm atât cu state membre, cât și cu zone încă incomplet stabilizate, care ridică numeroase provocări legate de slaba guvernanță, identități naționale fragile și, mai ales, conflicte înghețate - o reală amenințare la adresa stabilității europene. Soluționarea acestor conflicte este esențială pentru integritatea și stabilitatea țărilor afectate și trebuie să reprezinte o preocupare imediată a Uniunii Europene.
Lipsa de rezultate concrete i-ar pune sub semnul întrebării angajamentul real față de aceste țări. În același timp, Uniunea Europeană trebuie să-și consolideze rolul în regiunea Mării Negre și să-și echilibreze dialogul cu cele două puteri regionale, Federația Rusă și Turcia. Această abordare ar oferi celorlalte state riverane șansa de a-și soluționa în mod echitabil problemele de interes național.
Vecinătatea reprezintă, pentru noi, atât o provocare, cât și o oportunitate, mai ales în domeniul economic. Prin urmare, politicile Uniunii Europene trebuie direcționate atât în ceea ce privește consolidarea democratică a statelor din regiune, cât și spre susținerea eforturilor noastre în domeniul asigurării securității energetice. Atragerea resurselor nu poate fi materializată în condiții de eficiență și predictibilitate atâta timp cât țările de origine sau de tranzit sunt marcate de insecuritate.
O simplă privire pe hartă ne arată că România poate fi o poartă de intrare în Europa pentru două mari fluxuri de hidrocarburi: din zona Mării Caspice și din Orientul Mijlociu. În acest sens, România și-a asumat, în propriul

interes, dar şi în interesul Uniunii Europene, dezvoltarea unor relaţii speciale cu ţările din Caucazul de Sud şi din Asia Centrală.
În acelaşi timp, menţinerea Balcanilor de Vest într-un areal de incertitudine în lipsa unor perspective clare de aderare la structurile europene perpetuează focare de instabilitate cu potenţial de amplificare în regiune.
Doamnelor şi domnilor,
Propria noastră experienţă a dovedit că singurul stimulent cu adevărat eficient al reformării unei societăţi îl constituie perspectiva aderării la Uniunea Europeană. Niciun alt orizont nu are suficientă putere de convingere pentru a impulsiona desfăşurarea reformelor necesare transformării radicale a societăţilor unor ţări marcate de dictatură sau războaie.
Pe cale de consecinţă, România susţine şi va continua să susţină continuarea procesului de extindere a Uniunii Europene în vecinătatea sudică şi estică. Ultimul val de extindere, desfăşurat în două etape - în 2004 şi în 2007 - a consemnat acceptarea ca membri a fostelor state comuniste din centrul Europei, la care s-au adăugat o serie de ţări din sud. În mod natural, următorul val de extindere trebuie să vizeze restul ţărilor europene din sudul Uniunii, şi anume Albania, statele din Balcanii de Vest, Republica Moldova şi Turcia.
Din punct de vedere al integrării europene, includerea Republicii Moldova în grupul ţărilor situate în Balcanii de Vest este o necesitate. Dimensiunile sale reduse îi permit să avanseze mai rapid pe drumul integrării, apropiindu-se, mai degrabă de statele din Balcanii de Vest, decât de cele estice.
Noi avem un interes major în susţinerea parcursului european al Republicii Moldova şi Serbiei, ţări cu care ne învecinăm direct. Ambele provin din destrămarea unor foste ţări multinaţionale, URSS şi, respectiv, Iugoslavia. Ambele au cunoscut, relativ recent, efectele dramatice ale războiului. Ambele se confruntă cu problema separatismului. Ambele au trecut printr-o dictatură. Şi, în sfârşit, ambele sunt guvernate, astăzi, de regimuri democratice pro-europene şi se bucură de un masiv sprijin popular pentru integrarea europeană.
Serbia este cheia stabilităţii şi securităţii în Balcanii de Vest. Administraţia de la Belgrad, care şi-a demonstrat orientarea pro-europeană inclusiv prin poziţia adoptată în Adunarea Generală a ONU, trebuie susţinută şi încurajată să continue pe acest drum.
Afinităţile României faţă de Republica Moldova nu constituie un secret. Suntem o singură naţiune, cu o istorie comună până în 1940, care trăieşte în două ţări, vorbeşte aceeaşi limbă şi îşi extrage seva din aceeaşi cultură. Continuarea avansului Republicii Moldova către Uniunea Europeană depinde în mod crucial de menţinerea la putere a Alianţei pro-europene, după alegerile din luna noiembrie a acestui an.
În viziunea noastră, procesul de extindere a Uniunii Europene se va finaliza odată cu aderarea ţărilor europene din vecinătatea sudică şi estică, în baza principiului diferenţierii şi în conformitate cu nivelurile lor de ambiţie. Deşi este evident că, deocamdată, aderarea la Uniune a acestor ţări nu constituie o perspectivă imediată, trebuie să menţinem o abordare orientată spre aderare pentru a le motiva să continue reformele interne de liberalizare şi democratizare. Vă propun, de aceea, să fim solidari cu aceste state, ai căror locuitori nu beneficiază, încă, de oportunităţile de care se bucură majoritatea cetăţenilor europeni.
Doamnelor şi domnilor,
Cu certitudine, o Românie consolidată economic după depăşirea crizei, poate fi un pilon major al intereselor Uniunii Europene în regiune. În acelaşi timp, România poate fi catalizatorul proceselor de integrare europeană a ţărilor din Balcanii de Vest şi a Republicii Moldova.
Ce-i trebuie României pentru a se consolida economic?
În primul rând, dezvoltarea infrastructurii de transport.
În al doilea rând, valorificarea potenţialului agricol şi turistic pe care România îl are.
În al treilea rând, utilizarea eficientă a fondurilor europene.
În al patrulea rând, atingerea integrală a obiectivelor asumate prin Strategia Europa 2020 şi valorificarea Strategiei Dunării.
Şi, nu în ultimul rând, atragerea investiţiilor străine într-un mediu economic prietenos.
Succesul unui astfel de proces va oferi cetăţenilor români prosperitate bazată pe creştere economică reală, iar dumneavoastră un partener solid pentru promovarea democratizării şi liberalizării economice în regiunea Balcanilor de Vest până în zona extinsă a Mării Negre.
Mizăm pe sprijinul dumneavoastră!
Vă mulţumesc pentru atenţie."

http://www.dezvaluiri.go.ro/comisia.htm

COMISIA TRILATERALA FRANCMASONICA

In deceniile anilor 1950 si 60, cu tot secretul conspirator al CFR-ului, publicul, care era mai putin timp decât acum, dupa treizeci de ani de continua spalare a creierului, începuse sa ridice întrebari cu privire la activitatile CFR-ului. In special, începuse sa observe ca producatorul american sufera din punct de vedere economic. Ca un mijloc de diversiune, David Rockefeller a înfiintat în 23 si 24 iulie 1972 Comisia Trilaterala - în care francmasonul Bill Clinton este si el membru. Cei opt delegati din partea Statelor Unite care au participat la sedinta de înfiintare a Comisiei Trilaterale în castelul lui Rockefeller sunt membri ai CFR-ului. Scopul declarat al acestei comisii este, dupa spusele ei, "cooperarea trilaterala strânsa pentru a mentine pacea, a administra economia globului, a promova renovarea economica, a diminua saracia mondiala, permitând astfel evolutia pasnica si linistita a sistemului mondial global" (dupa RE, p. 232). Cele trei "laturi" sunt America, Europa Occidentala si Japonia. Prin aceasta comisie de "dezvoltare economica si comerciala" s-a urmarit ca mare parte din averea poporului american sa treaca în mâinile bogatasilor japonezi si arabi si aceasta fara sa se ascunda nationalitatea noilor stapâni ai pamântului si bogatiilor Americii, astfel încât, daca muncitorul american se vede pauperizat, sa dea vina pe seicul arab sau pe magnatul japonez si nu pe bancheri ca Rockefeller si stapânii lor din umbra. Arabii, care nu s-au putut niciodata întelege între ei în trecut, în ciuda religiei lor comune, dintr-odata au cazut de acord în 1973 când au impus embargoul petrolului, pe care companiile americane îl extrageau si rafinau din teritoriul tarilor arabe. Printii si seicii nu aveau nimic de facut decât sa împarta venitul cu Rockefeller si asociatii lui pentru ca sa se îmbogateasca. Cea mai mare parte din venit s-a întors în America, unde câtiva seici arabi au devenit vicepresedinti ai megabancilor americane si europene. Apoi, tot aceasta criza petrolifera creata artificial a sporit bogatia Japoniei, ale carei masini, laudate în cor de mass-media pentru ca consuma putin, au alungat de pe piata americana masinile americane, distrugând industria grea americana si facând someri milioane de americani. O mare parte din acest profit din nou s-a reîntors în America (si în Europa) unde magnatii japonezi au cumparat suprafete mari de pamânt si industrii întregi. Astfel, embargoul petrolului arab a servit de minune planurilor de a saraci creatorii si purtatorii civilizatiei crestine occidentale si a instaura guvernul francmasonic mondial, pregatit prin conceptul de "interdependenta economica mondiala" de catre Comisia Trilaterala (GHK, pp.44-45). In realitate, petrolul arab nu este nici pe departe atât de necesar cum este facut cetateanul de rând sa creada, caci în Statele Unite se afla zacaminte mari de petrol. Guvernul american interzice însa exploatarea lor pe motiv ca "s-ar distruge mediul înconjurator". Când scopul este ruinarea si aservirea muncitorului american, mediul înconjurator este protejat cu strasnicie de catre guvern; când scopul este ruinarea si aservirea fermierului american, mediul înconjurator este distrus cu mare zel de catre acelasi guvern, care impune folosirea celor mai nocive si mortale insecticide si îngrasaminte chimice, a caror toxicitate este asa de grava încât efectul lor distrugator va dura multe secole. Dar ce conteaza ca frumoasa natura a Americii va fi transformata în desert mort - câta vreme elita francmasonica bancara internationala îsi va vedea visul cu ochii; nu vor mai exista decât ei si imensa gloata de sclavi din imensele cazarmi urbane asemeni acelor pe care le construia Nicolae Ceausescu pe vremea când darâma satele României.

Cel care a scris Carta Comisiei Trilaterale si care a fost primul director al acestei comisii (1973 - 1976) a fost Zbigniev Brzezinski, Consilierul presedintelui Carter în ceea ce priveste problemele de securitate nationala. Ca si colaboratorii lui de la Clubul de la Roma, si el doreste sa construiasca societatea dupa principiile lui Karl Marx. Brzezinski recunoaste cu candoare ca pentru a realiza Noua Ordine Mondiala, poporul american va trebui sa accepte scaderea nivelului de trai. Cele trei "laturi" ale Comisiei Trilaterale, si anume Statele Unite, Europa Occidentala si Japonia, sunt regiunile (cu denumirea originala de "regate") 1, 2 si 3 pe harta Clubului de la Roma. Comisia Trilaterala francmasonica are 325 membri: 98 din America, 146 din Europa si 81 din Japonia. Fiecare mare corporatie din Japonia este reprezentata cu cel putin un director. Aproape toti reprezentantii francezi sunt masoni în loja Grand Orient. Metodele de lucru ale Comisiei Trilaterale, ca si ale francmasoneriei în general, includ printre alte mijloace satanice,

asasinatul politic sau macelul în masa, daca le este util. Dar asasinatul reprezentantului Larry McDonald (deghizat prin lovirea "accidentala" a unui avion întreg), care, în ciuda conspiratiei francmasonice guvernamentale si a conspiratiei tacerii în mass-media, începuse sa dezvaluie în public activitatea Comisiei Trilaterale între 1981 si 1983, a provocat o reactie de indignare in rândul populatiei. La 15 decembrie 1987 senatorul Jesse Helms a facut o trecere în revista a situatiei politice din Statele Unite ale Americii, si a încheiat cu urmatoarele cuvinte: "...aceste organizatii oculte lucreaza de comun acord cu stapânii din Kremlin ca sa creeze ceea ce ei numesc "Noua Ordine Mondiala". Organizatii particulare precum: Consiliul pentru Relatii Externe, Institutul Regal de Afaceri Internationale, Comisia Trilaterala, Conferinta de la Darmouth, Institutul Aspen pentru Studii Umanistice, Institutul Atlantic si grupul francmasonic Bilderberg disemineaza si coordoneaza planurile pentru aceasta noua ordine mondiala în cercuri puternice comerciale, financiare, academice si oficiale... acest amalgam amorf de bogatie si legaturi sociale a caror putere rezida în faptul ca ei (francmasonii) au pus stapânire pe sistemul nostru financiar si pe o mare parte din sectorul industrial. Principalul lor instrument de control asupra economiei si finantelor americane este Federal Reserve System... Oricine poate vedea cum (bancherii de pe) Wall Street controleaza Departamentul de Stat si Agentia Centrala de Investigatii... Punctul de vedere al puterii instaurate de francmasoni se cheama azi globalism... Dupa punctul de vedere globalist, statele nationale si granitele nationale nu au nici o valoare. Filozofia si principiile politice sunt pur si simplu relative. Chiar constitutiile sunt doar vorbe goale în fata celor care au puterea. Libertatea sau tirania nu sunt nici bune, nici rele în sine si nu sunt luate în considerare. Conform acestui punct de vedere, activitatea fortelor internationale financiare si industriale trebuie orientata spre realizarea acestei unice lumi globale, având ca punct principal contopirea Uniunii Sovietice cu Statele Unite ale Americii... Tot ceea ce conteaza în ochii lor este sa stoarca profituri maxime printr-o practica descrisa ca fiind capitalism financiar, un sistem care se bazeaza pe doua lucruri: îndatorare si monopol. Acesta nu este un adevarat capitalism. E calea concentrarii economice si a sclaviei politice". (GHK, pp.48-49)

Comisia Trilaterala a fost cel mai bine descrisa de Senatorul Barry Goldwater: "Ceea ce intentioneaza trilateralistii sa faca în realitate este crearea unei supraputeri economice mondiale deasupra guvernelor politice ale statelor nationale afectate. Ca administratori si creatori ai sistemului, ei vor stapâni lumea". Cine-si închipuie ca vorbele despre stapânirea lumii sunt vorbe goale, se înseala. Stapânirea lumii de catre un grup dedicat puterii banului, lipsit de nationalitate si loial doar lui însusi înseamna pentru ceilalti lagare de concentrare, viata de mizerie, degradare fizica si psihica si genocid dupa bunul plac al elitei. Comisia Trilaterala cuprinde Statele Unite, Europa si Japonia pentru ca acestea produc doua treimi din productia mondiala de bunuri si pot absorbi restul lumii în sferele lor. Fondul Monetar International si Banca Mondiala sunt brate ale acestei comisii, care formuleaza planuri pe 20-30 de ani înainte. In 1972, planul Comisiei Trilaterale era de a scadea nivelul de trai al claselor de jos si de mijloc, de a spori autoritatea presedintelui, de a consolida cooperarea dintre guvern si sectorul particular, faurind planuri economice, un control guvernamental mai sever asupra presei si dezarmarea muncitorilor. Henry Kissinger a devenit în 1977 membru în Comitetul Executiv al Comisiei Trilaterale si sef al Consiliului International al Bancii Chase-Manhattan a lui Rockefeller, pe a carui mosie a fost fondata Comisia Trilaterala în 1972. Fondurile pentru salariatii si activitatile Comisiei Trilaterale au fost donate de cei care profita de pe urma activitatilor ei: Rockefeller si cumnatul sau Franklin (director la CFR între 1953-1971), David Packard de la Hewlett Packard, si o serie de megaindustrii si fundatii ca Ford, Lilly, Kettering, fratii Rockefeller, Thyssen, General Motors, Sears, Caterpillar, Deere, Exxon, Texas Instruments, Coca-cola, Times (publicatii), CBS (televiziune), Wells-Fargo (banci). Senatorul Barry Goldwater numeste Comisia Trilaterala "noua cabala internationala a lui Rockefeller", caci este internationala (din ea fac parte directorii bancilor Chase-Manhattan din America, Mitsubishi din Japonia, Dresdner Bank din Germania, Swiss Bank Corporation - Banca Elvetiana, Amsterdam Rotterdam Bank din Olanda, Bank of Montréal din Canada, Crédit Agricole din Franta, si altii); dar Rockefellerii sunt, credem noi, subordonati casei Rothschild. In 1991, la una din conferintele secrete ale grupului Bilderberg din Germania, David Rockefeller a multumit ziarelor de larga circulatie din Statele Unite, Washington Post, The New York Times, si Time ca timp de 40 de ani au pastrat secretul asupra a ceea ce face aceasta organizatie. David

Rockefeller a fost un foarte activ agent al Comisiei Trilaterale în ultimii 40 de ani. In 1964 s-a întâlnit cu Nikita Hrusciov si dupa 4 luni acesta a fost schimbat. In 1973 s-a întrunit cu 27 sefi de stat inclusiv ai Uniunii Sovietice si Chinei comuniste. In 1974 l-a vizitat Papa Paul VI, dupa care enciclica papala chema la amalgamarea popoarelor. In 1976, premierul australian Malcolm Fraser a venit sa se întâlneasca cu presedintele Statelor Unite, dar înainte de aceasta s-a întâlnit cu David Rockefeller. In 1989 acesta l-a vizitat pe Gorbaciov si a oferit Uniunii Sovietice intrarea în Fondul Monetar International (International Monetary Fund, IMF) si în Banca Mondiala; apoi s-a dus în Polonia. Dar împrumuturile acordate oricarui guvern de catre Fondul Monetar International sunt garantate de avutul natiunii: de munti, râuri, lacuri, câmpii si dealuri, de pamântul tarii, de baza existentei locuitorilor. Jesse Helms le-a vorbit americanilor, dar cuvintele lui se adreseaza tuturor natiunilor. Este sfâsietor sa vezi cum se grabesc românii sa se vânda puterilor distrugatoare si dusmane ale bancherilor internationali, care sub pretextul "ajutorului economic", "împrumutului necesar pentru reconstruirea industriei" le vor rapi suveranitatea nationala, stapânirea asupra pamântului României si, în cele din urma, statutul de om liber. Caci grabindu-se sa se îndatoreze la bancherii internationali, românii îsi pun drept garantie ("colateral") - nimic altceva decât pamântul stramosesc, teritoriul României si dreptul de a fi cetatean român. Caci scopul declarat al guvernului francmasonic mondial, al Noii Ordini Mondiale, este "sa treaca pamântul în proprietatea altora" ("to change the tenure of the land.") Dintre realizarile Comisiei Trilaterale francmasonice se pot cita:

1) Tradarea si exilarea sahului Iranului, care reusise sa aduca prosperitate si stabilitate în Iran astfel încât, daca petrolul iranian s-ar fi epuizat în decurs de un secol, Iranul ar fi putut continua sa prospere cu o economie echilibrata în granitele proprii. Eliminarea sahului a lasat portile deschise agentilor sovietici si fanaticilor dementi si setosi de sânge, ayatollah-ilor. Sahul a fost convins sa-si investeasca banii în banca lui Rockefeller, Chase Manhattan; si Carter l-a trimis pe generalul american Robert E. Huyser, comandant adjunct al fortelor din Europa, sa le ceara generalilor iranieni sa nu se opuna loviturii de stat a lui Khomeini. Dupa câteva ore, generalii iranieni au fost împuscati. Mai mult, când primul ministru iranian Amir Hoveida a cautat sa arate în parlament ca Ayatollah Khomeini, care a preluat puterea, era un impostor care se dadea drept Ayatollah Khomeini, a fost târât afara din parlament si împuscat pe loc (adevaratul Ayatollah avea un deget mijlociu lipsa; impostorul nu avea nici un deget lipsa). Michael Goloniewski, expert polonez, afirma ca impostorul care a trecut drept Ayatollah Khomeini a fost un agent sovietic (RE, pp. 237-242).

2) Exacerbarea terorismului comunist în Africa de Sud, unde ambasada americana a devenit cartierul general al criminalitatii si a terorismului armat împotriva populatiei pasnice.

3) Predarea Canalului Panama unui dictator marxist. Numai dobânda pentru datoriile dictatorului panamian Torrijos fata de bancile americane Chase Manhattan, First National City Bank, Bank of America, Banker's Trust, First National Bank of Chicago, Republic National Bank of Dallas, si Marine Midland Bank (a lui Sol Linowitz, care a conceput tratatul de cedare al canalului) însuma 39% din bugetul sau national. Cedând Canalul Panama lui Torrijos, acesta îsi putea plati datoriile fata de aceste banci din taxele ridicate de la vapoarele care-l folosesc. Ce a pierdut poporul american au câstigat bancile sus-numite; caci în tratatul de cedare al Canalului Panama catre Torrijos, guvernul Statelor Unite s-a obligat sa plateasca lui Torrijos milioane de dolari pentru ca a acceptat sa primeasca Canalul. Jumatate din bancile care i-au dat bani cu împrumut falitului Torrijos aveau cel putin un membru al Comisiei Trilaterale în comitetul de directie. Dintre cei 16 senatori americani care erau la ora aceea membri în CFR, 15 au votat sa i se dea canalul lui Torrijos.

4) Tradarea Nicaraguei. Somoza, presedintele ales al Nicaraguei si izgonit de conspiratia sandinista, a vazut cu uimire ca "exista o conspiratie care planuieste în mod intentionat sa distruga forma de guvernare republicana si s-o înlocuiasca cu dictatura totalitara (Anastasio Somoza, "Nicaragua Betrayed - Nicaragua Tradata", p.291). Pentru ca a cautat sa avertizeze publicul american de felul în care guvernul american introduce treptat dictatura totalitara, Somoza a fost asasinat la câteva saptamâni dupa aparitia cartii sale.

"In 9 luni comunistii au facut mai mult rau în Nicaragua decât a facut Somoza în 10 ani", scrie un fost conducator sandinist. Circa 12.000 de oponenti politici au fost aruncati în închisoare, sute de oameni pur si simplu au disparut. Comunistii dicteaza toate amanuntele vietii în Nicaragua. In fiecare zi junta acapareaza mai multa avere. Au confiscat peste un milion de acri de pamânt arabil, dar mai putin de a cincea parte din pamânt e cultivata azi. Peste doua luni vom muri de foame" (The Review of the News, 30 iulie 1980, dupa RE). Principala preocupare a sandinistilor, în afara de jaf si asasinat, pare sa fie exportul de revolutie în El Salvador, Honduras, Guatemala, si Costa Rica. Totusi, declarându-se satisfacut ca "regimul marxist din Nicaragua nu ajuta gherilele comuniste din El Salvador si Guatemala", Carter le-a dat sandinistilor 75 milioane de dolari în 1980 (ibidem, 24 septembrie 1980).

Dar în 1980 Comisia Trilaterala francmasonica a hotarât ca nu mai este util Carter ca presedinte. Lui Ronald Reagan, ne-membru al Comisiei Trilaterale, i s-a permis sa câstige în mod spectacular alegerile, desi declarase ca "interesele (Comisiei Trilaterale) sunt angajate de partea bancherilor internationali si-a companiilor multinationale" si nu e de parere ca se cuvine ca un anumit grup de interese sa ocupe posturile cheie în stat - deci nu va numi membrii Comisiei Trilaterale în posturi cheie. Dar pe cine-a recomandat Reagan în posturile cheie dupa alegeri? Dintre cele 59 de numiri ale lui Reagan, 28 erau membri în CFR, 10 în grupul Bilderberg si 10 în Comisia Trilaterala, iar vicepresedintele pe care si l-a ales, George Bush, ulterior presedinte, este membru atât în CFR cât si în Comisia Trilaterala. In administratia Reagan au înflorit 64 de membri ai CFR-ului, 6 ai Comisiei Trilaterale, 6 ai ambelor si 5 fosti trilateristi (RE,pp.246-248; AW,pp.40-66).

La alegerile din 1992, poporului american i s-a permis sa vada trei candidati la presedintie: democratul francmason Bill Clinton, republicanul George Bush si independentul Ross Perot. Despre Ross Perot nu se stie sa fie membru în vreunul din aceste grupuri; a fost recomandat pentru CFR de catre George Bush, dar nu apare pe lista membrilor; poate n-a acceptat el, poate nu l-au acceptat ei. Bush apare pe lista CFR-ului ca fost membru. Clinton însa este membru si în CFR, si în Comisia Trilaterala, si în grupul Bilderberg si este si bursier Rhodes, si francmason.

www.independent-al.ro vineri, 30 septembrie 2011, Nr. 267

Etienne Davignon conduce cu mână de fier clubul Bilderberg

de Lucia Ivănescu

Deşi Clubul Bilderberg a fost înfiinţat acum jumătate de secol, se cunosc foarte puţine informaţii exacte despre acest forum elitist, căci reuniunile sale nu sunt niciodată mediatizate. Şi, considerat o societate secretă, este învăluit în tot felul de legende. Scopul său ar fi orchestrarea mondializării economiei.Grupul Bilderberg este structurat pe trei niveluri: Cercul exterior este extins, dar 80% din participanţii la reuniuni nu cunosc decât o parte din strategiile organizaţiei ; Comitetul director, al doilea nivel, este alcătuit din 35 de membri, europeni şi americani, cei din urmă fiind şi membri în Consiliul Relaţiilor Externe ; Comitetul Consultativ Bilderberg este nucleul grupării şi este alcătuit din 12 membri. Ei cunosc în totalitate strategiile şi scopurile reale ale organizaţiei.De la înfiinţare, liderii grupului au fost : prinţul Bernhard of the Netherlands (19541975) ; Alec Douglas-Home (19771980) ; Walter Scheel ; Eric Roll (19861989) ; lord Carrington (19901998). Étienne Davignon a preluat condcerea Clubului în 1999.

"Fie că vreţi, fie că nu, vom avea un guvern mondial! "

Elita politică a lumii se întâlneşte în fiecare an, în cele mai luxoase hoteluri şi reşedinţe private din Europa, iar o dată la 4 ani, în Statele Unite sau Canada. Participanţii sunt bancheri din toată lumea, baroni ai trusturilor de presă de mare calibru, premieri, capete încoronate şi lideri politici. Motivele pentru care lumea defineşte grupul Bilderberg ca fiind "Guvernul mondial nevăzut" sunt legate de cele trei scopuri formulate de prinţul Bernhard în 1954: crearea unui Guvern mondial la începutul mileniului trei, globalizarea economică şi crearea unei armate globale care să intervină rapid dacă apar mişcări de opoziţie. Se spune că James P. Wartburg, bancher şi consilier al lui D. Roosevelt, ar fi declarat, atunci, furios: "Fie că vreţi, fie că nu, vom avea un guvern mondial! Singura chestiune este dacă va fi acceptat sau impus". La consfatuiri nu participă decât oameni care au dovedit loialitate Caselor Rockefeller şi Rotschild. În afara fondatorilor, prinţul Bernhard şi Joseph Retinger, cei care au finanţat clubul au fost multi-miliardarii David Rockefeller şi familia Rotschild. Comitetul de conducere are sediul în Elveţia.Eminenţele cenuşii, care au ţinut şi ţin frâiele politicii grupului, sunt Henry Kissinger şi Zbigniew Brzezinski. De altfel, se spune că Zbigniew Brzezeinski este "naşul" tuturor preşedinţilor americani, niciunul dintre aceştia nefiind instalat la Casa Albă, dacă nu prezenta girul său. În zilele noastre, "creierul" oficial al clubului Bilderberg, multimiliardarul David Rockefeller, a publicat în 1999 o carte autobiografică în care recunoaşte, voalat, că aparţine clubului şi Comisiei "Trilaterala", aceasta concentrând "puterea politică, militară, economică şi administrativă a Europei, SUA şi Japoniei".

Viconte belgian, născut la Budapesta

Vicontele Étienne Davignon, preşedintele celebrului Club Bilderberg este un politician şi un important om de afaceri din Belgia, dar născut la Budapesta, pe 4 octombrie 1932. Ca oricărei Balanţe, nu-i este străin spiritual justiţiar şi cel al armoniei. Etienne Davignon este şi fondator al organizaţiei Masa Rotundă Europeană. După ce a terminat şi Facultatea de Drept, ajunge şef de cabinet al ministrului de externe belgian Paul-Henri Spaak şi al premierului Pierre Harmel care conducea, între 1964-1968, un guvern format din social-creştini şi socialişti. Davignon a fost şi primul preşedinte al Agenţiei internaţionale de energie, din 1974-1977. Câţiva ani mai târziu, în 1981, a fost ales pentru 4 ani într-o altă funcţie importantă: vice-preşedinte al Comisiei Europene. De asemenea, a condus, ca preşedinte, Institutul Regal de Relaţii Internaţionale.

Din 1974, este membru al clubului Bilderberg, pe care-l va conduce din 1999. Din 1985 a intrat la Societatea Generală din Belgia, al cărei preşedinte a devenit din aprilie 1988 până în septembrie 2001, apoi vice-preşedinte până la 31 octombrie 2003, când s-a petrecut fuziunea cu Tractebel. Este ales vice preşedinte al noii companii "Suez-Tractebel", iar în 2004, regele Albert II l-a onorat, oferindu-i şi titlul onorific de ministru de stat.

Liderul clubului Bilderberg, prieten bun cu Van Rompuy

Preşedinte al "Tablei rotunde a industriaşilor europeni" Etienne este şi membru al consiliilor de administraţie de la "Anglo American Mining", banca " Fortis", "Kissinger Associates", "Fiat", "Pétrofina", "Real Software". Alte funcţii deţinute : preşedinte al Asociaţiei pentru unitate monetară în Europa şi al Fundaţiei "Paul Henri Spaak et d'EGMONT ", membru al Comisiei Trilaterale. În acelaşi timp continuă să conseieze mai multe consilii de administraţie din mari companii din lume.

Ceea ce puţină lume ştie este că fostul premier belgian, astăzi chiar preşedinte al Uniunii Europene, Herman Van Rompuy, este un prieten intim al vicontelui Etienne Davignon , cel care a fost timp de 40 de ani secretar al Clubului Bilderberg, acum preşedinte al acestuia. Cu o zi inainte de numirea lui Rompuy, se spunea că nu va fi preşedintele Uniunii, fiindcă este membru în clubul Bilderberg! Asta trebuia să fie o acuză, numai că evenimentele au arătat că numirea lui în funcţie s-a făcut tocmai din acest motiv.

De altfel, pe 12 noiembrie 2009, Van Rompuy a fost invitat la dineul pe care l-a dat clubul la castelul Val-Duchesse. Cu această ocazie, înaltul oficial european şi-a afirmat susţinerea faţă de intenţia grupului Bilderberg de a crea un impozit "verde", fireşte cu justificare ecologistă. El a mai spus că vrea ca, în funcţia sa de preşedinte al UE , să se mulţumească doar cu un rol de facilitare a compromisurilor între statele Uniunii şi a afirmat că vrea să rămână ca şi "prietenul Etienne Davignon discret" şi nu să dea interviuri în toată presa.

"Métoda Davignon", în politica externă a Europei

Etienne Davignon a contribuit la construcţia europeană, prin raportul său despre apropierea politicilor din ţările europene. După Sommet-ul găzduit de oraşul La Haye, a condus un comitet de înalţi funcţionari, a cărui sarcină era să elaboreze propuneri menite să relanseze politica externă comună europeană. Le 27 octombrie 1970, Consiliul de miniştri al Comunităţii Europene aprobă "Raportul Davignon" care propunea crearea unui mécanism de informare şi consultare în domeniul politicii externe. Textul preconiza organizarea unor reuniuni semestriale ale miniştrilor Afacerilor Externe ale ţărilor din comunitatea Economică Europeană , dar şi întâlniri trimestriale al unui comitet politic, format din directori de politici din ministerele de externe, care să pregătească reuniunile. De asemenea, preşedintele comitetului era obligat să transmită în fiecare an la Parlamentul European o evaluare a cooperării politice.

"Métoda" Davignon s-a remarcat prin supleţea sa, punând accentul pe simplul angajament al guvernelor de a se consulta în mod constant. Un al doilea "Raport Davignon", adoptat în 1973, prevedea ca "în problemele de politică externă, fiecare stat avea obligaţia să nu-şi fixeze o poziţie definitivă, înainte de a se consulta cu partenerii săi."

"Clubul a contribuit la crearea monedei euro"

Propunerea Bilderberg pentru un superstat federal european şi o singură monedă are probabil rădăcini mai vechi. O investigaţie a celor de la BBC a scos la iveală documente de la primele şedinţe Bilderberg care confirmau că Uniunea Europeană a fost un vlăstar al grupului. Într-adevăr, chiar recent, Étienne Davignon s-a lăudat că Bilderberg a ajutat le crearea monedei euro, clubul fiind cel care a introdus pentru prima dată în agenda discuţiilor politice ideea unui singur etalon monetar, la începutul anilor 1990. Davignon a admis acest lucru într-unul din rarele interviuri pe care le-a dat. El a adus în discuţie şi faptul că întâlnirile anuale ale grupului Bilderberg sunt considerate deobicei "prilejul unei conspiraţii". În articolul citat de liderul clubului se mai spunea: "Întâlnirea din vara lui 2009 în Europa a grupului Bilderberg – un club informal de politicieni, oameni de afaceri şi gânditori de vârf, prezidat de domnul Davignon – ar putea de asemenea « îmbunătăţi înţelegerea » asupra modului viitor de acţiune, în acelaşi mod în care grupul a contribuit la crearea monedei euro în anii '90".Articolul se încheia cu aprecierea lui Etienne Davignon că: "Oamenii înţeleg cu tulburare că în aer pluteşte o schimbare (…). Dar nici un guvern nu va potoli reacţiunea oamenilor. Ei au cea mai mare reticenţă şi cinism împotriva oricui deţine responsabilitate."

Criza financiară schimbă lumea

Apropo de criza financiară, Etienne Davignon declară convins că : " Din 28 octombrie 2008, lumea nu va mai fi aceeaşi. Vom avea un "înainte" şi un "după" faţă de acest moment, pentru că sistemul n-a rezistat la excesele….sistemului. Astăzi, e clar, suntem în curs de a reconstrui în parte sistemul şi încercăm să administrăm consecinţele negative ale acestuia. Este nevoie de un mai bun echilibru între responsabilităţile statului şi între sectorul privat, căruia i se cere mai multă energie. Deci, este nevoie de noi adaptări şi de schimbări". De altfel, între 1981-1985, Davignon a elaborat un plan de restructurare a industriei europene. " Sunt definitiv convins că fără industrie nu se poate vorbi de o economie puternică, iar industria nu poate să se dezvolte fără să accepte regulile dure ale competitivităţii decât în măsura în care statul supraveghează ca ceea ce o înconjoară să-i fie mereu favorabil."

Tot el este cel care a negociat importante acorduri comerciale şi industriele cu SUA, Japonia şi China, acorduri care confirmă convingerea sa că este necesar ca Europa "să vorbească pe o singură voce despre aceste subiecte".

adevărul 16 octombrie 2011, ediția online

Puternicii lumii au pus la cale destinele Europei, la București!

Președintele Grupului Bilderberg și cel al Consiliului pentru Relații Externe (Council of Foreign Relations - CFR), două dintre cele mai influente instituții internaționale, și-au exprima încrederea în viitorul proiectului european, au vorbit despre pericolul ascensiunii mișcărilor politice populiste în Uniune și au invitat la grăbirea aderării Turciei la UE. Conferința de aproape două ore a avut loc vineri seara, la sediul Băncii Naționale a României (BNR).

Invitați de seamă: Vicontele Etienne Davignon (șeful Bilderberg) și Richard Haas (șeful CFR), care au intrat în sediul Băncii Naționale feriți de ochii presei. Cei doi, veniți în (și ulterior și plecați din) România cu un avion privat, au intrat în sediul BNR cu mașina, prin garajul aflat în subsolul clădirii. Nu i-a știut "nici vântu', nici pământu'"! Și asta fără nici o aluzie la celebrul om de afaceri Sorin Ovidiu Vântu, al cărui (fost!) post de televiziune, a transmis live o parte din discuții. Nici unul dintre jurnaliștii care mișunau pe holurile BNR nu au prins momentul intrării în clădire. Toți erau preocupați să-și găsească un loc mai bun în sală (separată de ce cea în care s-a desfășurat conferința, pe care au urmărit-o prin intermediului unui clasic televizor), acces la o priză în care să-și conecteze laptop-ul, să-și verifice conexiunea la internet, sau să-și instaleze camerele și aparatele foto, în spatele cordonului roșu care-i despărțea pe jurnaliști de invitați.

"Nașul" proiectului European susține în continuare cu tărie UE și EUR. O conferință incitantă în primul rând prin titlu! Și asta pentru că, "Uniunea Europeană după criza datoriilor" (așa cum scria pe mapa de prezentare) nu putea să nu trezească în mintea oricăruia dintre invitați ideea că, în structurile bănuite a controla lumea, decizia de a se pune capăt crizei a fost deja luată, și mai rămâne doar punerea ei în practică. O perspectivă optimistă cu privire la destinele Uniunii, ce a putut fi desprinsă ulterior chiar și din discuțiile purtate în cadrul conferinței, în care viitorul UE și al monedei unice au fost aprig dezbătute.

"Moneda unică a eliminat dezechilibrele induse de piețele valutare, a permis menținerea stabilității prețurilor și a adus multe alte lucruri bune" a spus președintele Grupului Bilderberg, susținându-și cauza. "Proiectul Uniunii Europene este un proiect unic, si daca nu merge, va da un semnal foarte prost restului lumii" a argumentat el în favoarea luării tuturor măsurilor necesare pentru salvarea acestuia, susținând că eșecul EUR trebuie evitat măcar și pentru că nu există o alternativă încă. Iar un astfel de eveniment ar crea lumii probleme cu mult mai mari decât are acum, după cum a reieșit din discursul celor doi invitați. "Cred că euro este un experiment reusit!" a declarat cu fermitate la începutul conferinței, Etienne Davignon, presedintele Grupului Bilderberg.

O perspectivă susținută cu tărie de Vicontele Davignon, care dincolo de calitatea de membru (din 1974) și președinte (din 1999), al Grupului Bilderberg, este și unul dintre arhitecții Uniunii și unul dintre "nașii" monedei unice. În luna octombrie 1970 spre exemplu, sub conducerea lui Etienne Davignon o comisie interstatală scotea "Raportul Davignon" care cuprindea o serie de studii și propuneri cu privire la dezvoltarea unei politici externe comune la nivel de Comunitate Europeană. Structura care a stat la baza Uniunii Europene de astăzi, din care fâceau parte Germania, Franța, Italia, Olanda, Belgia și Luxemburg.

Uniunea nu are nevoie de un Minister de Finanțe. Ideea unui Minister al Finanțelor nu este chiar cea mai

bună cale pentru salvarea Uniunii în opinia lui Richard Haas, președintele Council of Foreign Relation, potrivit căruia, Uniunea nu trebuie să fie o copie a Statelor Unite. "Nu cred în ideea unui Minister unic la nivel European. Nu cred că UE trebuie să fie un fel de Statele Unite" a spus acesta, chiar dacă, o astfel de formulă de organizare nu a fost exclusă de nici unul dintre cei doi invitați. În același timp însă, acesta a atras atenția Europei că nu mai trebuie să se uite după instituții externe care să vină să o salveze, considerând că Fondul Monetar Internațional nu poate fi privit ca un salvator de permanent. În același timp însă, ambii vorbitori și-au exprimat părerea că Grecia ar trebui salvată de la faliment pentru a păstra Uniunea și moneda euro. "Atunci când ai o monedă unică, trebuie să ne-o asumăm. Povestea Greciei trebuie să ia sfârșit, dar cu Grecia înăuntrul zonei euro, pentru a elimina posibilitatea apariției unor astfel de evenimente pe viitor și în alte state" a afirmat Davignon. "BCE și-a asumat însă rolul de pompier al Uniunii, și slavă domnului că a făcut-o bine" a mai spus președintele Grupului Bilderberg lăudând politica dusă de Banca Centrală Europeană (BCE).
Amândoi invitații au atras însă atenția politicienilor că sunt tentați să ia măsuri protecționiste. "Lumea se află acum în pericol de a supra-reglementa pieţele financiare, ceea ce ar însemna o supra-reacție la ceea ce s-a întâmplat" a spus Haas. Iar spusele acestuia au fost întărite de președintele Bilderberg, care a încheiat scurt: "…protecționismul nu a funcționat niciodată ca măsură de ieșire din criză".

O Uniune Europeană "sabotată" de proprii politicieni. Reacție politicienilor, sau mai precis lipsa unor reacții adecvate este dealtfel motivul pentru care perspectiva optimistă afișată la începutul discuției despre moneda și zona unică, este temperată serios când vine vorba de parcursul politic al Uniunii, și mai ales în situația politică actuală din unele dintre statele membre. Și asta pentru că actuala criză economică a scos la iveală o serie de defecte structurale ale Uniunii. "Agendele unei societăți complexe ca a noastră nu se prea potrivesc. Și cred că ar trebui să ne fie teamă de faptul că un răspuns adecvat la criza economico-financiară, trebuie să fie unul de natură politică. Și asta pentru că aici intervin diferențele de agendă, deoarece ciclul alegerilor electorale naționale nu oferă timpul necesar (nr: pentru luarea unor măsuri care să remedieze situația rapid și pe termen lung)" a spus Etienne, mărturisindu-și astfel nemulțumirile personale cu privire la modul în care criza este gestionată politic. "Și din această cauză, nu poți fi chiar optimist. Și o să vă dau două exemple din Uniune ! Ascensiunea la putere a două partide cu orientare populistă în Olanda și Finlanda, care a condus la adoptarea unor practici deosebite de relaționare cu Uniunea, care contravin angajamentelor luate la aderare. Și aici ar trebui să intervină UE. Dacă Guvernele sunt tentate la niște compromisuri, care sunt în contradicție cu angajamentele luate în interiorul Uniunii, Comisia Europeană trebuie să le cheme în fața Curții (nr: a Curții Europene de Justiție – instanță supremă judecătorească la nivel european)".

Accelerarea aderării Turciei la Uniunea Europeană. Tot jocurile făcute de politicienii europeni sunt și la baza întârzierii alăturării Turciei celorlalte 27 de state membre. Cel puțin asta se poate înțelege din declarațiile făcute de Richard Haas, Președintele CFR – Council of Foreign Relations (Consiliul pentru Relații Externe) – un think-thank (un fel de ONG în care "se gândesc" soluții la diferite probleme) considerată a fi una dintre cele mai prestigioase și mai influente organizații neguvernamentale din lume. Richard Haas este diplomat american și a fost șeful Direcției de Strategie din cadrul Departamentului de Stat al SUA, consilier al Secretarului de Stat Colin Powell, și coordonator al politicilor pentru viitorul Afganistanului și anterior însărcinat special în procesul de pace din Irlanda de Nord.

Potrivit acestuia, modul în care Uniunea tratează problema aderării Turciei este cel puțin nepotrivit, iar "... respingerea accesului Turciei în Uniune este un lucru rau pentru Europa si în acelasi timp rau pentru Turcia" a spus Haas, concluzionând: "Pe termen lung, ambele parti au de pierdut". Abandonarea ideii multiculturalismului fiind în opinia lui Haas una dintre problemele fundamentale ale Europei, pentru că, după cum susține Haas, tocmai multiculturalismul este unul dintre motoarele care au susținut dezvoltarea și afirmarea Statelor Unite.

România un nod pe harta globalizării? „Trebuie să ne îndreptăm spre o Europă federalizată … lumea se îndreaptă spre globalizare, cu toții știm că lumea se îndreaptă cu pași repezi spre asta" a spus Vicontele Etienne Davignon în cadrul discuțiilor purtate Vineri seara la sediul BNR.

Interesantă este însă atenția de care România se bucură din partea unor astfel de "structuri de influență" extrem de puternice la nivel global. Și asta pentru că România nu este la prima vizită de acest nivel. Personaje de calibrul și cu notorietatea lui Davignon și Haas au mai fost în România în urmă cu exact un an – mai precis între 15 și 17 octombrie – anul trecut, când Bucureștiul a fost gazda întrunirii aripii europene a Comisiei Trilaterale.

roncea.ro

Cine-i sfredeleste creierul lui Basescu? "Statele Unite ale Europei", un proiect masonic de dinainte de Trilaterala, Clubul de la Roma sau Grupul Bilderberg

August 19th, 2011

Tezele de la Sulina: "Ce vreau sa intelegeti, in primul rand, chestiunea de optiune – oamenii politici sa decida daca vor face pasul decisiv pentru crearea Statelor Unite ale Europei – **e o viziune a mea** cu privire la evolutia Europei in continuare (…) Cand nu ai forta economica, nu poti să fii nici forta militara. Degeaba ataci Libia, ca nu castigi razboiul, iar securitatea este fundamentala. Securitate nu se poate decat cu bani, iar banii nu pot fi facuti decat cu o economie performanta. O economie fragmentată cu politici diferite in 27 de state nu ne face competitivi din punct de vedere economic. Si repet teza prin care am trecut deja: trebuie sa decidem repede, in urmatorii doi-trei ani, daca vom crea 'Statele Unite ale Europei' sau nu. Si subiectul este extrem de delicat si dificil pentru ca trebuie asigurat un leadership formidabil la nivel european, care sa convinga cele 27 de natiuni – 28, ca intra si Croatia de indata – ca numai prin cedarea masiva de suveranitate Europa mai poate ramane o mare putere economica si o putere militara pe masura, capabila sa asigure securitatea cetatenilor ei. (…) Altfel, Europa va ramane o carte de istorie a lumii, in care vei putea citi despre cele mai sofisticate culturi."
- Traian Basescu, joi, 18 august 2011, Tabara de la Sulina a elevilor si studentilor romani din jurul Romaniei
- Afirmatia a avut loc la doua zile dupa ce presedintele francez Nicolas Sarkozy si cancelarul german Angela Merkel au sustinut la Paris crearea unui Guvern european al zonei Euro cu un presedinte ales pe o perioada de 2 ani si jumatate, oferindu-i acest post actualului presedinte al UE, Herman Van Rompuy, membru al Grupului Bilderberg.

"Viziunea" presedintelui Romaniei privind "Statele Unite ale Europei", daca nu este vreo smecherie politica din arsenalul fara fund al lui Traian Basescu, nu poate decat sa surprinda daca tinem cont de faptul ca nu o data acesta s-a exprimat impotriva masonilor si a masoneriei, chiar si in ce priveste legaturile fratelui sau, Mircea Basescu, cu aceasta organizatie oculta, transformata in ONG de "utilitate publica" de catre fostul premier Adrian Nastase. "Tezele de la Sulina" privind "SUE" au, de fapt, o vechime de peste 160 de ani, mai precis dateaza din 1843, de cand s-a infiintat la New York loja masonica B'nai B'rith, care isi propune, printre altele, crearea unui Guvern unic mondial. "Tezele de la New York" au fost puse in practica, apoi, la "revolutiile" din 1848 si, incet-incet, prin infiintarea Ligii Natiunilor Unite, in 1919, si, apoi, a succesoarei acesteia, Organizatia Natiunilor Unite, in 1945. In paralel, in spatiul sovietic se pune, exact in aceeasi perioada a inceputuui secolului trecut, de o mare "Uniune a Statelor" sovietice socialiste. In spatiul Occidental, dupa aparitia Grupului Bilderberg, in mai 1954, in 1968, magnatul David Rockefeller si eminenta sa cenusie, Zbigniew Brzezinski, au infiintat Clubul de la Roma pentru a se extinde, dupa cinci ani, in 1973, peste trei continente, creand Comisia Trilaterala, formata initial din 180 de "comisari": 60 din "Statele Unite" (ale Americii), 60 din Europa si 60 din Japonia. Toate cele trei organizatii, cu URSS "on top" – al carei ultim presedinte, Mihail Gorbaciov, membru al Trilateralei, propunea in anii '80 o "**Casa Comuna Europeana**" – au sustinut de-a lungul anilor proiectul "Statelor Unite ale Europei", ca pas in crearea unei "Noi Ordini Mondiale" cu un guvern central. Un fel de "plan de regionalizare administrativ-teritoriala" a lumii.
La intrunirea fondatoare a Trilateralei, desfasurata la Kyoto, Zbigniew Brzezinski, referindu-se la stabilirea legaturilor cu tarile comuniste, avea sa sustina ca "**aceasta este metoda de a dezvolta limitarea deja existenta a suveranitatilor nationale**" ale statelor ocupate.
Dupa acesta intrunire, Richard Gardner, membru al Trilateralei, avea sa emita cateva dintre "Tezele de la Kyoto" in revista Consiliului pentru Relatii Externe (CFR) "Foreign Affairs" (publicata in Romania de trustul lui Dinu Patriciu, sub patronajul lui Andrei Plesu, Petre Roman, Adrian Severin, Mihai Razvan Ungureanu, s.a), din aprilie 1974: "Pe scurt, "**Casa Ordinii Mondiale**", va trebui să fie construit de jos în sus, mai degrabă decât de sus în jos… **astfel vom pune capat suveranitatii nationale, erodand-o bucata cu bucata, ceea ce va fi mult mai**

eficient decat atacul frontal de moda veche." Toti urmatorii presedinti ai Statelor Unite au apartinut Comisiei Trilaterale.

Romania si "Statele Unite ale Europei"

In ce priveste Romania si ideea masonica a "Statelor Unite ale Europei", aceasta a fost devoalata in anii 1930 si 1931 de catre un fost mason gradul 33, reputat economist, ale carui lucrari au fost interzise in perioada regimului comunist si pana astazi: Nicolae Casian. Profesorul si generalul (r) Radu Theodoru evidentiaza in cartea sa "Romania ca o prada", ca marturia lui Nicolae Casian a fost publicata intr-o lucrare cu titlul SPOVEDANIA D-LUI N. CASIAN FOST FRANCMASON GRADUL 33 ÎN MAREA LOJA ZISĂ NAŢIONALĂ, aparuta in Biblioteca Anti-Masonică no. I, 1930, Bucureşti, in care acesta afirma ca masoneria este "o asociaţie de societăţi secrete suprapuse care urmăreşte distrugerea civilizaţiei creştine". In cartea citata, aparuta in 1996 la Editura ALMA, profesorul Radu Theodoru are un subcapitol intitulat chiar DE LA LIGA NAŢIUNILOR LA STATELE UNITE ALE EUROPEI.

Intr-un studiu al Institutului European din Romania, cu titlul IDEEA DE EUROPA ÎN ROMÂNIA INTERBELICĂ, realizat de Mihai Sebe si colaboratorii sai in noiembrie 2010, se remarca faptul ca ideea "Statelor Unite ale Europei" a fost ventilata in principal de miscarile de stanga, respectiv de adeptii socialismului, fara sa scape ulterior si national-socialistilor, nazistilor lui Hitler. In lucrarea „Societatea Naţiunilor si federaţia europeană", publicata de Constantin Titel-Petrescu in "Socialismul", an XXIV, nr. 40, 21 septembrie 1930, acesta afirma: „Realizarea lui [a idealului Statelor-Unite europene, n.n.] depinde de progresul mişcării socialiste şi numai de el". Acum si de cel al "mişcării" "democrat-liberale" a "popularilor europeni"! Mai mult chiar – se afirma in studiul citat – socialiştii îşi arogă paternitatea ideilor federaliste, „ideea pe care o preconizează Internaţionala Socialistă, mai stăruitor de la războiul încoace, aceea a federalizării, a uniunei economice şi politice a statelor europene, este lansată şi oficial azi, de un reprezentant al guvernelor actuale", respectiv Aristide Briand, scria tot Titel-Petrescu in articolul cu titlul "viziunii" presedintelui Traian Basescu, „Statele Unite ale Europei", aparut in "Socialismul", an XXIV, nr. 24, 29 mai 1930.

In contrapartida, fostul mason, economistul Nicolae Casian, amintit mai sus, se opunea "ideii" pe baza informatiilor acumulate in "atelierele" "MLNR", intr-o lucrare profetica intitulata **"România şi Statele-Unite ale Europei. Ce se pregăteşte Neamului şi Statului nostru naţional prin înfăptuirea acestei confederaţiuni"**, publicata de Tipografia „Reforma Socială", in 1931, pe baza unei conferinte publice a acestuia, din data de 22 februarie, acelasi an, sustinuta la sala Tinerimea Romana, brosura interzisa prin decretul lege din 2 mai 1945 semnat de regele Mihai, ministrul propagandei comuniste Petre Constantinescu-Iasi si agentul sovietic Teohari Georgescu (Tescovici Burah), ministrul afacerilor interne. Intr-un comentariu de pe situl Apologeticum se afirma ca lucrarea poate fi gasita la Biblioteca Universitara din Iasi (si probabil si la Academia Romana), la fostul "fond secret".

In lucrarea numita, economistul N. Casian afirma: „Adevăraţii şi singurii născocitori ai Paneuropei sunt numai bancherii şi numai dânşii. (…) Prin crachul bursier din New-York, bancherii americani au reuşit să ia din mâinile poporului american valorile mobiliare spre a putea avea mâna liberă". De remarcat similitudinea cu situatia crizei mondiale de astazi, pe fondul careia se reclocesc proiectele la care robotesc "fratii" masoni de peste 160 de ani. Si de amintit si o alta "idee creata" a Guvernului Boc, respectiv crearea unui "Centru al Guvernului" format din "reputati economisti straini" pentru "a ne scoate din criza".

Prin sugestiile cedarii suveranitatilor nationale catre un for de conducere european, România va deveni o colonie economică, supusă capitalului străin, afirma, previzionar, fostul mason: „Prin libera circulare a bunurilor şi a capitalurilor, precum şi prin desfiinţarea paşapoartelor, tot ce bruma ne-a mai rămas, întregul nostru patrimoniu naţional, va intra în mâinile străinilor care vor veni să ne civilizeze şi să ne colonizeze". Valabil si azi. Nu ne mira ca a fost interzis de comunisti si ca sta si azi la index.

Asadar, ca sa revenim la "Tezele de la Sulina", ideea ca formarea "Statelor Unite ale Europei" este "o viziune proprie" a presedintelui Basescu lasa de dorit si poate demonstra mai curand ca i-a fost insuflata abil de catre unul dintre interlocutorii sai care se invarte in cercurile de mai sus, si anume Mugur Isarescu, singurul membru roman al Trilateralei, Clubului de la Roma si Grupului Bilderberg, mentionat in unele cercuri drept un potential candidat la presedintia Romaniei (cu un apropiat de-al sau drept posibil viitor prim-ministru).

De altfel, PROTV, postul de televiziune al lui Ronald Lauder, membru al societatilor secrete amintite, a completat imediat declaratia lui Traian Basescu cu niste precizari ale purtatorului de cuvant al BNR, fostul propagandist comunist, convertit la capitalism feroce, Adrian Vasilescu, care aproape a copiat pana si in exprimare "viziunea" "oracolului de la Sulina": "Europa are de ales intre a fi un muzeu al civilizatiei sau a juca un rol important si poate

determinant in viitorul apropiat si indepartat. Iar acest viitor nu-l poate juca in conditiile actuale cu tari care trag unele hai si altele cea, cu bugete facute la intamplare", spune Vasilescu intr-un interviu de pe InCont.ro.
Desigur, tot ceea ce am scris mai sus sunt simple supozitii…
Chestiunea esentiala pe care o omite insa si presedintele Romaniei si purtatorul de cuvant al presedintelui BNR este ca orice schimbare ce poate aduce atingere suveranitatii nationale nu poate sa treaca de vointa poporului si Constitutia Tarii. Mi-e teama ca o eventuala schimbare fortata a Articolelor 1, 2 si 3 din Legea Fundamentala, eludand un referendum national, pe fondul unei "situatii de criza", nu va duce decat la afluenta Romaniei la un posibil conflict european major despre care exista deja profetii si nu doar "viziuni".
Nu in ultimul rand, pe langa intrebarea "Cine-i sfredeleste creierul lui Basescu?", ramane una de ordin mai personal: Daca presedintele care s-a inchinat la moastele Parintelui Arsenie Papacioc se gandeste uneori si la propria mantuire…

BARICADA

Miting anti-Basescu si anti-guvern la Timisoara organizat de revolutionari

Articol postat de alecu in categoria Generale, Social la 09/3/11 9:47 PM

Aproximativ 150 membri ai unor asociatii de revolutionari,printre care si asociatia Victoria condusa de profesorul Lorin Fortuna, au participat, sâmbata dupa-amiaza, la un protest organizat de Blocul National al Revolutionarilor în Piata Operei din Timisoara, scandând lozinci anti-guvernamentale si împotriva presedintelui Traian Basescu.

Protestul revolutionarilor a început în jurul orei 15.00, în fata Salii Capitol a Filarmonicii "Banatul" din Timisoara, unde sâmbata a avut loc un congres extraordinar al Blocului National al Revolutionarilor.De acolo, protestatarii au mers la Monumentul Eroilor din fata Catedralei Mitropolitane, unde au depus coroane si au pastrat un moment de reculegere.Manifestantii au scandat "Nu va fie frica, ca Basescu pica!", "Pacat, pacat, de sângele varsat", "Ultima solutie: înc-o revolutie!", "Veniti cu noi!" si "Boc, judecat pentru genocid" si au agitat steaguri tricolore cu stema decupata.Revolutionarii s-au oprit apoi în fata Operei din Timisoara, unde liderii lor au tinut discursuri.

"Idealurile revolutiei au fost calcate în picioare de Traian Basescu si de premierul Emil Boc. De la Timisoara a început, în 1989, revolutia care l-a dat jos pe Ceausescu, de la Timisoara va începe urmatoarea revolutie care îl va da jos pe dictatorul Basescu. Basescu si Guvernul nu respecta Constitutia, care spune ca trebuie sa asigure bunastarea poporului român. Ei au taiat pensiile si ne-au adus în starea asta", a declarat unul dintre organizatorii marsului,profesorul Lorin Fortuna.

Potrivit organizatorilor, prin congresul care a avut loc la Timisoara si mitingul din centrul municipiului, revolutionarii doresc sa atraga atentia asupra faptului ca sunt numiti "impostori" de mass-media, iar revolutia este "confundata" cu o lovitura de stat.

"Este o actiune de raspuns la denigrarea care, pe canalele mass-media, începe sa ia amploare si pe care revolutionarii nu o mai suporta. Este vorba în special de confundarea ideii de revolutie cu sintagma «lovitura de stat» si a ideii de revolutionari cu impostori. Prin aceste actiuni nu încercam doar sa punctam aceasta problema, ci sa gasim si vinovatii si sa gasim, pe cât posibil, si niste solutii, în speranta ca ele vor fi întelese si transmise mai departe", a declarat corespondentului MEDIAFAX Adrian Sanda, un alt organizator.

Participantii la miting au afirmat ca sunt de acord cu ridicarea indemnizatiilor de revolutionari pentru acele persoane care nu au participat efectiv la Revolutia din 1989, dar nu sunt de acord cu suspendarea beneficiilor pentru toti cei care au primit certificate de luptatori cu merite deosebite.

Mitingul este autorizat si s-a încheiat în jurul orei 17.00.

REZOLUȚIA

Mitingului Libertății, Demnității și Solidarității, organizat în data de 3 septembrie 2011, la Timișoara, în Piața Victoriei, de către Blocul Național al Revoluționarilor din România, în colaborare cu Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

În data de 3 septembrie 2011, la Timișoara, în Sala Capitol, s-a desfășurat Congresul Extraordinar al Blocului Național al Revoluționarilor din România, cu care ocazie a fost organizat și Mitingul Libertății, Demnității și Solidarității, care a avut loc în Piața Victoriei, după încheierea lucrărilor Congresului Extraordinar al Blocului Național al Revoluționarilor din România (BNRR - organizație federativă, constituită din organizații de participanți la Revoluția Română din decembrie 1989) și depunerea unor coroane de flori la monumentul Crucificare, dedicat eroilor timișoreni care au murit pentru înfăptuirea Revoluției Române din decembrie 1989, amplasat în aceeași piață.

Mitingul a fost organizat de Blocul Național al Revoluționarilor din România (BNRR), în colaborare cu Asociația "VICTORIA" a luptătorilor în Revoluție, din Timișoara.

În cadrul mitingului au luat cuvântul președintele BNRR (care a deschis mitingul), precum și alți reprezentanți ai organizației federative respective, care au condamnat atitudinea dictatorială a actualului președinte al României, precum și a actualului prim-ministru al Guvernului României, care au fost acuzați că au comis numeroase abuzuri deosebit de grave, cu un efect societal distructiv asupra României și asupra Poporului Român. Principala acuzație a fost aceea de sabotare a ducerii la îndeplinire a idealurilor Revoluției Române din decembrie 1989 (RRd1989), datorie de onoare, de conștiință, și mai ales obligație constituțională, deoarece idealurile Revoluției Române din decembrie 1989 sunt înscrise și garantate, ca bază ideatică morală și constituțională, în Constituția României (Articolul 1, alineatul 3).

În acest context, participanții la miting au scandat lozinci prin care și-au exprimat nemulțumirea față de modul abuziv și chiar dictatorial în care este condusă, în prezent, România de către Guvernul actual (exemple: "Jos dictatura!"; "Jos Băsescu!"; "Nu vă fie frică, că Băsescu pică!"; "Traian Băsescu, pentru noi este Ceaușescu - doi!"; "Jos Guvernul Boc!"; "Boc judecat pentru genocid!"; "Păcat, păcat, de sângele vărsat!"; "Singura soluție, încă o revoluție!"; "Azi în Timișoara, mâine-n toată țara!").

În cadrul mitingului au fost prezentate și propunerile formulate la Congresul Extraordinar al BNRR, la Timișoara, în prima parte a aceleiași zile, privind eliminarea impostorilor infiltrați printre participanții cu merite deosebite la înfăptuirea RRd1989, impostori care beneficiază, în mod fraudulos, de anumite recompense de merit, acordate prin Legea 341/2004 - a Recunoștinței, de către Parlamentul României, pentru participanții autentici, cu merite deosebite în înfăptuirea RRd1989, dar pe care actualul prim-ministru a anunțat, în termeni degradanți și chiar batjocoritori pentru beneficiarii de drept ai respectivei legi, că intenționează să o abroge. S-a precizat că, deși aceste propuneri au fost făcute cunoscute cu mai mult timp în urmă, ele n-au fost luate în considerare și n-au putut fi corespunzător mediatizate, datorită mass-media de stat, care nu mai este liberă, ci aservită actualei coaliții politico-partidice de guvernare, și mass-media privată, care este dominată de două trusturi, aparținând unor cunoscuți oameni de afaceri

frauduloase, şi totodată ca provenind sau având, în trecut, relaţii de colaborare semnificative cu fosta Securitate (trustul de presă "Adevărul", patronat de Costache Dinu Patriciu, repectiv trustul de presă "Evenimentul Zilei", respectiv trustul TV, "Realitatea" şi "B1", patronate de Sorin Ovidiu Vântu).

A fost condamnată şi atitudinea ocultă şi subversivă a actualului Guvern al ţării, de numire în funcţia de Secretar de Stat al Secretariatului pentru Problemele Revoluţionarilor (SSPR) a unei persoane (George Costin), cunoscută şi acuzată oficial, de către marea majoritate a asociaţiilor autentice de participanţi cu merite deosebite la înfăptuirea RRd1989, că a favorizat promovarea unui foarte mare număr de impostori (peste zece mii), pe criterii clientelare, abuzând, în acest scop, de funcţia pe care a deţinut-o, în trecut, în cadrul SSPR şi, mai ales, de funcţia pe care o deţine în prezent.

Unii reprezentanţi care au mai luat cuvântul la mitingul organizat la Timişoara au acuzat şi faptul că actuala campanie de denigrare, lansată împotriva beneficiarilor de drept ai Legii 341/2004 - a Recunoştinţei, în care participanţii cu merite deosebite la înfăptuirea RRd1989 sunt amestecaţi, în mod deliberat, cu impostorii introduşi clientelar printre beneficiarii legii în cauză (de către coaliţiile politico-patridice care au guvernat ţara, în cadrul ultimelor două legislaturi parlamentare), sunt orchestrate, de fapt, de către reprezentanţi cunoscuţi şi mai puţin cunoscuţi, care acţionează la ordinul actualei oligarhii, ocultă şi subversivă, provenită, în mare parte, din fosta Securitate (exemple: Costache Dinu Patriciu, Sorin Ovidiu Vântu, Traian Băsescu ş.a., care, în timp, au devenit principalii beneficiari ai căderii fostului regim comunist-ceauşist, în defavoarea şi chiar în detrimentul participanţilor autentici, cu merite deosebite, la înfăptuirea RRd1989), din dorinţa de răzbunare a reprezentanţilor fostei Securităţi, împotriva celor care, în 1989, i-au înlăturat de la putere, i-au judecat şi i-au pedepsit pentru rolul lor opresor şi criminal din timpul fostului regim comunist-totalitar.

S-a acuzat, de asemenea, faptul că, simultan cu Congresul Extraordinar al BNRR, de la Timişoara, tocmai actualul Secretar de Stat al SSPR (George Costin) a organizat simultan, în capitală - în chiar clădirea Parlamentului României - un alt Congres Extraordinar, al aceleiaşi federaţii a revoluţionarilor (BNRR), în scopul de a prelua, în mod subversiv, conducerea şi controlul întregii organizaţii în cauză, cu ajutorul impostorilor pe care i-a promovat, în calitate de revoluţionari autentici, cu merite deosebite în cadrul RRd1989, pentru a beneficia astfel, în mod fraudulos, de avantajele oferite prin Legea nr. 341/2004 - a Recunoştinţei.

În contextul celor menţionate anterior, mai mulţi reprezentanţi, la Congres s-au pronunţat în mod direct, sau indirect, prin scandarea unor lozinci (exemple: "Jos Costin!"; "Jos securiştii!"; "Jos Securitatea!"; "Nu vă fie frică, şi Băsescu pică!"; "Jos dictatura!"; "Jos Băsescu!"; "jos Guvernul Boc!"; "Încă o revoluţie, pentru Constituţie!"; "Azi în Timişoara, mâine-n toată ţara!"; "Există Dumnezeu!").

În acelaşi context, unii dintre vorbitori au solicitat celor prezenţi la miting (sosiţi din afara Timişoarei, cât şi timişoreni) adeziunea şi sprijinul în vederea declanşării unei noi revoluţii, cu scopul eliminării de la exercitarea Puterii în Stat a actualei coaliţii politico-partidice de guvernare, a actualului Guvern şi a actualului preşedinte al ţării, acuzându-i, între altele, de încălcări grave şi abuzive ale Constituţiei României şi, mai ales, de declanşarea unei politici de guvernare cu efect de genocid asupra Poporului Român, precum şi cu efect de dezintegrare statală asupra României. Propunerea în cauză a fost salutată cu ovaţii de către cei prezenţi la miting (aproximaţi la câteva sute de participanţi, dintre cei aproximativ 1.000 de participanţi la Congresul Extraordinar al BNRR, desfăşurat la Timişoara, care au rămas pentru a participa şi la miting, după încheierea lucrărilor Congresului). În încheierea mitingului, a luat cuvântul preşedintele Asociaţiei "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluţie, din Timişoara, care, în continuarea problemelor abordate de antevorbitori, a propus declanşarea unei noi revoluţii, prin extinderea Revoluţiei Constituţionale Române, declanşată de către Grupul Constituţional "Timişoara", în 7 iulie 2011, şi sprijinită de către Asociaţia "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluţie, din Timişoara, precum şi alte organizaţii ale Societăţii Civile, care să fie sprijinită, în viitor, şi de către organizaţiile componente ale BNRR, prin extinderea Revoluţiei Constituţionale Române la nivelul întregii ţări.

Vorbitorul a mai precizat, în același context, că revoluția propusă a se extinde este o revoluție pașnică (revoluție instituțională, ce urmează a fi înfăptuită de sus în jos, cu sprijinul unor organizații autentice ale Societății Civile, care doresc să își aducă contribuția în acest scop).

Obiectivul principal al Revoluției Constituționale Române (RCR) constă în realizarea unei revizuiri corespunzătoare a Constituției României, în scopul înființării unei Puteri de Stat - garantă constituțional, prin schimbarea, în acest scop, a statutului consultativ al instituției - Curtea Constituțională - în instituția: Curtea Națională Constituțională, cu statut imperativ (prevăzută și cu Oficii Județene), având rolul principal de garantare a respectării Constituției României, de către instituțiile principale, cu rol de Puteri de Stat, precum și de către toate celelalte instituții de stat, respectiv de către instituțiile și organizațiile private, respectiv de către întreaga populație a țării. Alte roluri importante ale Curții Naționale Constituționale (ca Putere de Stat - garantă constituțional) urmează să devină: supravegherea funcționării optime a celorlalte Puteri de Stat, respectiv instituții de stat, ținerea evidenței electoratului și organizarea alegerilor generale, districtuale și locale, precum și a eventualelor alegeri anticipate, atunci când se consideră necesar, datorită funcționării ineficiente sau chiar abuzive a unor instituții alcătuite, respectiv conduse, de către persoane care au calitatea de reprezentant al Poporului Român și au fost alese de către electorat. În scopul menționat, toți membrii Curții Naționale Constituționale și președintele acesteia trebuie aleși direct de către popor, dintre candidați care să nu fie membri ai partidelor politice, ci doar reprezentanți ai Societății Civile, pentru a se împiedica astfel posibilitatea manipulării instituției garantă constituțional, de către reprezentanții politico-partidici, - așa cum s-a întâmplat și se întâmplă, inclusiv în prezent, cu celelalte Puteri de Stat și cu alte instituții principale de stat, în defavoarea Societății Civile, acordându-se totodată, în acest mod, prioritate democrației participative, față de democrația reprezentativă, așa cum este necesar să fie într-un stat autentic democratic.

Vorbitorul și-a motivat propunerea prin aceea că, de fapt, România este un stat handicapat constituțional, deoarece Constituția României nu a fost realizată ca o lege (astfel încât să fie deplin eficientă, din punct de vedere juridic), ci doar ca o declarație de intenții constituționale, al cărei efect juridic este nu doar mult atenuat, ci, în unele cazuri, chiar inexistent. Vorbitorul a mai prezentat participanților la miting, în mod principial, documentele fundamentale prin care este caracterizată Revoluția Constituțională Română: Proclamația către Poporul Român, Programul Principial de Revizuire a Constituției și Programul Politic de scoatere a României din actuala criză societală, deosebit de gravă, în care a fost adusă de către categoria politico-partidică clientelară care s-a perindat la guvernarea țării, după înfăptuirea RRd1989. Vorbitorul a mai atras atenția, în discursul său, asupra pericolului reprezentat de către anumite organizații oculte și subversive, de tip religios, etnic, masonic și chiar mafiot, care s-au dezvoltat în rețele de agresiune societală, la nivel internațional și chiar mondial, precum și asupra membrilor autohtoni ai acestor organizații, care s-au infiltrat și implementat, ca factori de influență și chiar de acțiune, atât în cadrul partidelor politice, cât și în cadrul instituțiilor publice, precum și în alte domenii societale, și care acționează consecvent pentru instalarea, în România, cât și în alte țări, a așa-numitei "Noua Ordine Mondială", nominalizând printre factorii de influență și de acțiune a acestor organizații, în România, pe toți cei trei președinți post-revoluționari, pe Guvernatorul Băncii Naționale, actualul ministru de Externe al României, precum și pe mulți dintre actualii magnați economici, bancari, mass-media (inclusiv pe cei acuzați că au declanșat și orchestrează campania de denigrare și de persecutare a luptătorilor autentici, cu merite deosebite în înfăptuirea RRd1989) ș.a.

Cele menționate anterior au fost receptate adecvat de către o mare parte a participanților la miting, inclusiv prin scandarea unor lozinci, precum: "Jos Masoneria!", "Sus România, jos Masoneria!", "Băsescu - marionetă masonică!", "Jos masonii din Guvern!", "Jos Noua Ordine Mondială Masonică!" ș.a.

Vorbitorul a mai propus ca principalul obiectiv urmărit a fi realizat, în cadrul Revoluției Constituționale Române, să fie organizarea unui referendum național, sau, dacă nu va fi posibil, organizarea de referendumuri județene, la nivel oficial, sau, dacă nu va fi posibil, în organizarea Societății Civile, prin care Poporul Român să poată fi informat și să-și poată exprima opinia în legătură cu

obiectivele propuse a se realiza în cadrul Revoluției Constituționale Române, pentru a transforma România într-un stat democratic autentic.

În final, vorbitorul a solicitat participanților prezenți la miting aderiunea referitor la măsurile reformatoare propuse a se realiza, în cadrul Revoluției Constituționale Române, solicitare care a fost nu doar acceptată, ci și ovaționată, nesemnalându-se nici o împotrivire la întrebarea expresă, pusă de către vorbitor, dacă există cineva care se pronunță împotriva propunerilor efectuate și dorește să își argumenteze opțiunea. Vorbitorul a motivat declanșarea Revoluției Constituționale Române prin aceea că participanții autentici la Revoluția Română din decembrie 1989 au datoria morală de a se constitui, individual, respectiv la nivel de organizație autentică de luptători cu merite deosebite în revoluție, în garanți morali și de acțiune ai respectării Constituției României, precum și pentru continuarea înfăptuirii idealurilor Revoluției Române din decembrie 1989, inclusiv în baza prevederilor constituționale, în acest sens, prevăzute în Constituția României (Articolul 1, alineatul 3), iar, dacă se va considera necesar, să acționeze pentru constituirea unui nou partid politic, în care să se implice și politico-partidic în vederea îndeplinirii scopurilor avute în vedere și, la nevoie, în cazul în care acțiunile avute în vedere se vor dovedi insuficiente, să se implice, ca inițiatori, inclusiv în declanșarea unei noi revoluții, continuatoare a Revoluției Române din decembrie 1989, și împlinitoare a idealurilor acesteia.

Timișoara
06.09.2011

Lorin Ioan Fortuna
- președinte al Asociației "VICTORIA"
a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
- coordonator al Grupului Constituțional "Timișoara"

http://www.adevarul.ro/locale/timisoara/Revolutionarii-timisoreni-mitingul-anti-Boc-sindicala_0_568743125.html

Revoluţionarii timişoreni s-au retras de la mitingul anti-Boc: "A fost o cacealma sindicală"

8 octombrie 2011, 00:32 | Autor: Ştefan Both

Protest la Timişoara în timpul vizitei oficiale a prim-ministrului Boc

Reprezentanţii Asociaţiei "Victoria" a Luptătorilor în Revoluţie din Timişoara îi acuză pe liderii de sindicate că sunt vânduţi şi că au făcut o cacealma sindicală.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un mare miting anti-Boc s-a transformat ieri într-o zgomotecă, regizată de liderii mai multor sindicate, susţine preşedintele Asociaţiei "Victoria", Lorin Fortuna. Astfel, reprezentanţii Asociaţiei Luptătorilor în Revoluţie precum şi alţi participanţi la Revoluţia din decembrie 1989, prezenţi la manifestaţie, au decis să se retragă de pe platoul din faţa Sălii Olimpia.

"Protestul a degenerat, până la urmă, doar într-o acţiune bazată în principal pe fluierături şi huiduieli, produse de echipe specializate în zgomot sindical specific, de către organizaţiile sindicale participante. Se ştie că aceşti lideri sindicali sunt conduşi, sunt vânduţi. Aceste organizaţii s-au rezumat doar la acţiuni de tip zgomotecă, apă de ploaie, cacealma sindicala, fără a transmite un mesaj coerent revendicativ, care să justifice şi să dea substanţă manifestărîi de protest respective", a declarat Lorin Fortuna, preşedintele Ascociaţiei "Victoria".

Cei de la Asociaţia "Victoria" a Luptătorilor în Revoluţie din Timişoara au împărţit afişul realizat pentru desfăşurarea mitingului de protest, cu revendicările solicitate şi reclamate.

Iată care au fost cele patru puncte ale revoluţionarilor:

1. Preşedintele României – incapabil, dictator, corupt, fost colaborator al Securităţii şi obedient masonic;

2. Primul ministru al Guvernului României - incapabil, corupt şi obedient masonic;

3. Guvernatorul Băncii Naţionale a României - incapabil, corupt şi mason de rang foarte înalt;

4. Categoria politico-partidică – incapabilă, coruptă şi clientelară, a acaparat conducerea României şi a adus ţara într-o criză societală deosebit de gravă.

http://www.opiniatimisoarei.ro/

Miting de protest al sindicalistilor, sprijiniti de PSD si PNL Timis, fata de adunarea ministrilor PDL la Timisoara! Peste 150 de persoane pe platoul din fata Salii Olimpia, flancate de autobuze

7 octombrie, 2011 - 11:33 AM Liliana Iedu

UPDATE ora 15.30: Jandarmeria Timis: Mitingul a fost ilegal

"Mitingul este ilegal, deoarece nu au obtinut autorizatie nici de la Politie si nici de la Jandarmerie, intrucat organizatorii au depus cu intarziere documentatia. Au avut autorizatie doar de la primarie. Organizatorii acestei manifestatii vor fi amendati", a precizat adjunctul Jandarmeriei Timis, colonelul Vasile Balota. Acesta a mai precizat ca jandarmii au identificat in jur de 60 de persoane care risca amenzi pentru tulburarea linistii si ordinii publice.

UPDATE 12.00: In jurul orei 12.00, protestatarii s-au mutat in fata parcarii de la CRAFT, iar dupa cateva minute au inceput sa se imprastie. O delegatie a manifestantilor va fi primita de prim-ministrul Emil Boc.

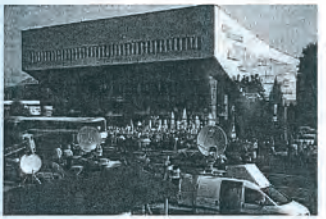

Peste 150 de sindicalisti si revolutionari s-au adunat pe platoul din fata Salii Olimpia intr-o miscare de protest, chiar peste drum de centrul regional de Afaceri unde sunt programate mai multe sedinte ale PDL la Timisoara.

Inarmati cu fluiere si steaguri, sindicalistii au adus mai multe pancarte pe care sta scris Jos guvernul Boc! Somaj in masa! Salarii scazute! Au scandat "Demisia!", "Azi in Timisoara, maine in toata tara!", "Jos Guvernul Boc!"

Alaturi de membri ai PNL Timis, conducerea PSD Timis, prezenta la miting este furioasa ca 4 autobuze au fost parcate de-a lungul salii chiar in fata lor, iar manifestantii de pe platoul de la Olimpia sunt acoperiti de acestea. In plus, jandarmii au montat garduri de protectie spre soseaua care desparte sala Olimpia de CRAFT.

"***Sunt ascunsi dupa 4 autobuze si o duba de jandarmi. Noi manifestam pasnic, pentru asta s-a murit în Timisoara. In 9 ani de zile acesti guvernanti n-au trecut pe la Timisoara, acum ca se apropie alegerile au venit***" a spus Titu Bojin, seful PSD Timis prezent la protest.

"***Aceasta manifestare a fost autorizata legal. Ceea ce nu este legal este ce au facut acesti domni care au pus autobuzele in fata ca sa acopere manifestarea. E un abuz si nu suntem intr-o tara din Orientul Mijlociu. Aceasta este o zona corputa***", a declarat Sorin Grindeanu, liderul PSD Timisoara, aratand spre cladirea Centrului de Afaceri.

In multimea adunata pe platoul din fata salii Olimpia se aflau: Titu Bojin, presedintele PSD Timis, Sorin Grindeanu, prim-vicepresedinte al PSD Timis si lider al organizatiei municipale a PSD, Adam Craciunescu, vicepresedinte al PSD Timis, Radu Toanca, Sorin Ionescu, Cristian Anton, Ovidiu Branzan, Eugen Dogariu. Alaturi de ei sunt aproximativ 20 de membri ai organizatiei de tineret a PNL Timis.

Intreaga zona a a fost atent monitorizata de ofiterii SPP care au filmat de la inaltime manifestarea de protest.

Patru tineri protestatari, retinuti de politisti

4 tineri care au traversat ilegal strada, au iesit din perimetrul autorizat pentru miting si ingradit cu garduri si au incercat sa intinda o banda pe care statea scris "Aici sunt banii dvs. si Zona corupta" au fost ridicati de oamenii legii si au fost amendati cu cate 1.000 de lei fiecare.

Cei aproximativ 150 de manifestanti sunt inconjurati de jandarmi care se asigura ca nu se vor produce incidente.

MEDIAFAX

TIMIŞOARA, (vineri, 7 octombrie)

Emil Boc s-a întâlnit cu o delegaţie a protestatarilor de la Timişoara

Premierul Emil Boc s-a întâlnit, vineri, la Centrul Regional de Afaceri Timişoara, cu o delegaţie a sindicaliştilor care au protestat în faţa clădirii unde are loc o convenţie a PDL, liderii sindicali afirmând, la finalul întrunirii, că şi-au expus problemele, fără ca Boc să facă promisiuni.

Liderul CNSLR Frăţia Timiş, Adrian Negoiţă, a declarat că premierul Emil Boc a invitat o delegaţie a protestatarilor la discuţii, din aceasta făcând parte el şi liderii sindicatelor Sanitas şi "Spiru Haret" din judeţ, cei trei expunând, pe rând, "probleme punctuale" cu care se confruntă în judeţul Timiş din cauza reducerilor bugetare.

"Fiecare dintre noi şi-a expus problemele punctuale cu care se confruntă în judeţ. Cel de la învăţământ i-a spus despre problemele din învăţământ, cel de la sănătate despre problemele din spitale. Eu i-am spus că înţelegem că e criză, dar nu înţelegem de ce se cheltuie haotic pe unele investiţii fără rost", a spus Negoiţă.

El a afirmat că premierul s-a ferit să facă promisiuni, însă a afirmat că va da dispoziţie în Guvern pentru a se purta un "dialog mai real" şi cu sindicatele.

Potrivit sursei citate, discuţiile au durat aproximativ o jumătate de oră.

Aproximativ 200 de persoane, membre ale unor sindicate, precum şi lideri ai PSD Timiş, au protestat, vineri, în faţa Centrului Regional de Afaceri Timişoara, unde se desfăşoară o convenţie a PDL la care participă şi premierul Emil Boc, protestatarii scandând "Jos Guvernul Boc".

Printre cei 200 de protestatari se aflau membri ai CNSLR Frăţia, pensionari şi lideri ai PSD Timiş, aceştia având pancarte pe care scria "Corupţie generalizată", "Şomaj în masă", "Salarii scăzute".

Aceştia au fluierat, au suflat în trompete şi au scandat "Jos Guvernul Boc".

Premierul Emil Boc şi ministrul Transporturilor, Anca Boagiu, participă, împreună cu alţi membri PDL ai Cabinetului, la congresul de alegere a conducerii Comisiei naţionale a PDL pentru infrastructură, energie şi mediu şi la o şedinţă a Biroului Permanent Naţional al PDL, unde sunt aproximativ 1.300 de democrat-liberali.

Potrivit organizatorilor, la acest eveniment, care a început la ora 10.00, la Centrul Regional de Afaceri din Timişoara (CRAFT), mai participă, printre alţii, Elena Udrea, Roberta Anastase, Gheorghe Flutur, Sorin Frunzăverde, Ioan Oltean, Traian Igaş, Mircea Toader, Gheorghe Ialomiţianu, Daniel Funeriu, Valerian Vreme şi Sulfina Barbu.

De asemenea, în cursul după-amiezii de vineri, la CRAFT va avea loc şi o şedinţă a Comitetului de Conducere Judeţean al PDL Timiş.

De la ora 13.00, tot la CRAFT va avea loc o dezbatere cu tema "Regionalizare, reforma statului şi măsuri de relansare economică", eveniment la care vor participa preşedintele PDL Emil Boc şi alţi 450 de invitaţi: oameni de afaceri, miniştri ai PDL şi membri din conducerea centrală a partidului.

baricada.ro

Manifestare anti-PDL în capitala Banatului,3 tineri arestați la Timișoara, orașul de unde a pornit Revoluția din 1989

Vineri, 07 Octombrie, 2011

Aproximativ 200 de timisoreni s-au adunat, vineri, in fata Centrului Regional de Afaceri Timisoara in care se desfasoara sedinta Biroului Politic al PDL, protestand fata de masurile de austeritate luate de guvernul de la Bucuresti.
Liderii PD-L au fost huiduiti la intrarea in sala.
Mediafax relateaza ca printre cei 200 de protestatari se afla membri ai CNSLR Fratia, pensionari si lideri ai PSD Timis, acestia avand pancarte pe care scrie "Coruptie generalizata", "Somaj in masa", "Salarii scazute".
Un grup de protestatari ii pe acuza reprezentantii Jandarmeriei ca au fost "intimidati si amenintati cu amenzi" in momentul in care au incercat sa intinda panglica in fata Centrului Regional de Afaceri.
Potrivit Antena 3, trei dintre participantii la miting, care aveau pancarde anti-PDL, au fost ridicati de politisti.
Potrivit TVR Info, oficial, motivul retinerii celor trei tineri a fost "nerespectarea regulilor de circulatie".
La inceputul lunii septembrie, in Timisoara a avut loc un alt miting anti-guvernamental, organizat de catre Blocul National al Revolutionarilor in Piata Operei din Timisoara.
Manifestantii au scandat si atunci lozinci anti-guvernamentale si impotriva presedintelui Traian Basescu.
La manifestare a participat si cunoscutul revoluționar timisorean Lorin Fortuna, presedintele asociației "Victoria Revolutiei" care a declarat ca sindicatele au trădat si s-au retras, făcand loc unui grup de manifestanti, care a proliferat simple huiduieli fara revendicari concrete sau mesaj civic. Profesorul Fortuna a afisat in Timisoara un manifest indreptat impotriva presedintelui Traian Basescu, premierului Boc si guvernatorului Bancii nationale Mugur Isarescu ,indemnand locuitorii orasului sa participe la miting pe baza unei platforme revendicative.
Premierul Emil Boc si ministrul Transporturilor, Anca Boagiu, participa, impreuna cu alti membri PDL ai Cabinetului, la deschiderea congresului de alegere a conducerii Comisiei nationale a PDL pentru infrastructura, energie si mediu si la o sedinta a Biroului Permanent National al PDL, unde sunt aproximativ 1.300 de democrat-liberali.

Rezolu ția acțiunii de protest, organizată la Timișoara, cu prilejul întrunirii, în acest oraș, a unor reprezentanți ai Guvernului României și ai organizației județene Timiș a principalului partid politic , din cadrul coaliției politico - partidice aflată la guvernarea țării, precum și a unei părți a clientelei politice a **respectivului partid, în cadrul unui forum specific**

Acţiunea de protest, menţionată, a fost organizată în pripă, datorită faptului că organizatorii forumului în cauză nu au mediatizat, din timp, întrunirea respectivă, de teama că, dacă ar fi fost cunoscută mai devreme, adversarii timişoreni ai principalului partid de guvernământ s-ar fi putut organiza mai bine, cu consecinţe corespunzătoare asupra deteriorării imaginii publice a partidului în cauză, imagine deja deosebit de grav compromisă, în aprecierea majorităţii cetăţenilor din România, datorită impunerii populaţiei ţării a unui program politic, denumit, fals şi cinic, ca fiind de austeritate, în fapt, acest program fiind unul de: genocid programat și asociat unui program de dezintegrare statală.

În contextul menţionat anterior, un reprezentant al organizaţiei Timişoara a Partidului Social Democrat, care, în calitate de Luptător remarcat prin acţiuni deosebite, în cadrul Revoluţiei Române din decembrie 1989, beneficia de credibilitate civică deosebită (organizator și al altor acțiuni de protest civic împotriva politicii de genocid și respectiv de dezintegrare statală a ţării, impusă, în mod specific dictatorial, prin încălcarea flagrantă și deosebit de gravă a unor prevederi fundamentale și principale ale Constituției României, de către președintele „jucător” și obedient masonic al ţării, cu sprijinul primului-ministru, în calitate de „marionetă” prezidenţială), și-a asumat inițiativa de organizare a unei acțiuni de protest corespunzătoare, ce urma să fie organizată, în colaborare, de către anumite organizaţii politico-partidice, aflate în opoziţie faţă de actuala coaliţie politico-partidică de guvernare, anumite organizaţii sindicale și anumite organizaţii de participanţi la Revoluţia Română din decembrie 1989, sub forma unui: Miting de protest.

Mitingul de protest urma să fie organizat pe esplanada Sălii Olimpia, situată vis-a-vis de Centrul de Afaceri al Camerei de Comerț și Industrie, în care urma să se desfășoare forumul specific organizat de către numitul, dar neautenticul: Partid Democrat Liberal, în calitate de partid principal de guvernământ, iar la mitingul în cauză urmau să ia cuvântul reprezentanţi ai organizaţiilor asociate, în vederea realizării acțiunii de protest respective.

În acest scop, Asociaţia „VICTORIA” a Luptătorilor în Revoluţie, din Timișoara, a alcătuit o echipă de participare, a realizat un afiș mobilizator al manifestării de protest, cu revendicări specifice, prezentate și mediatizate și în cadrul altor acțiuni de protest la care a participat asociația în cauză, pe care le-a afișat corespunzător în cadrul orașului Timișoara și le-a înmânat direct reprezentanţilor mass-media și reprezentanţilor organizaţiilor care au colaborat la realizarea acțiunii de protest, prezenţi la acțiunea în cauză și le-a transmis, indirect, prin e-mail, altor organizaţii, personalităţi și organe mass-media, potențial interesate.

Odată începută acțiunea de protest, reprezentanţii asociaţiilor de participanţi la Revoluţia Română din decembrie 1989 au putut însă constata că organizaţiile sindicale participante (respectiv filialele locale ale organizaţiilor sindicale: „CNSRL-Frăţia”, „Spiru Haret” și „Sanitas”), prin conducătorii acestora, au confiscat desfășurarea acțiunii de protest și, în loc să organizeze un miting protestatar, în cadrul căruia să prezinte, în mod justificat, acuzaţii și revendicări specifice, au transformat acțiunea de protest într-o „zgomotecă”, în cadrul căreia s-au rezumat să producă zgomot de intensitate mare (asurzitor), cu instrumentar specific sindical (fluiere, trompete de hartie, fluierături și huiduieli), pe toată durata acțiunii de protest, din cauza cărora nici lozincile scandate nu se puteau auzi și nici participanţii nu puteau comunica între ei.

Această degenerare a acţiunii de protest a fost posibilă şi datorită faptului că reprezentantul care, cu prestanţa şi autoritatea sa, a determinat organizaţiile civice participante să colaboreze în realizarea acţiunii de protest, în cauză, nu a participat la respectiva acţiune de protest, transmiţând că, la nivel de serviciu, a fost delegat să se deplaseze în afara oraşului şi chiar s-a încercat intimidarea sa, pe motivul implicării sale în organizarea acţiunii de protest respective.

Trebuie remarcat, pe de altă parte, însă, că unii dintre participanţi au purtat pancarde inscripţionate cu sloganuri specifice, din care exemplificăm: „Jos Boc!", „Jos Băsescu!", „Jos dictatura!" ş.a.

În condiţiile în care organizatorii (Partidul Democrat Liberal - PDL) forumului politic specific au procedat la blocarea cu autobuze a accesului protestatarilor în cadrul esplanadei Sălii Olimpia (deşi acţiunea de protest a fost organizată cu aprobare oficială, din partea Primăriei oraşului Timişoara), un grup de tineri participanţi au încercat să desfăşoare o inscripţie protestatară, înfăşurată pe două role, moment în care un grup de civili au intervenit, în mod brutal, în prezenţa jandarmilor care asigurau ordinea şi i-au împiedicat pe protestatarii în cauză să desfăşoare benerul, ba mai mult, i-au forţat pe câţiva dintre aceştia să intre într-o dubă, staţionată în apropiere, fără ca jandarmii, dar şi sindicaliştii care se aflau în zona respectivă şi totodată o blocau cu prezenţa lor, să intervină pentru a-i apăra pe protestatari.

În acest context, foşti participanţi cu merite deosebite la realizarea Revoluţiei Române din decembrie 1989 au propus alcătuirea unei delegaţii a protestatarilor, care să ia legătura cu conducătorul unităţii de jandarmi, prezente la faţa locului, pentru a protesta faţă de incidentul produs şi neintervenţia corespunzătoare a jandarmilor, pentru a opri acţiunea de reprimare organizată de către intervenienţii în civil, despre care se putea aprecia că făceau parte din anumite organe oficiale de intervenţie (şi despre care, ulterior, din informaţiile obţinute de organizatorii acţiunii de protest, rezulta că erau agenţi în civil ai Seriviciului de Protecţie şi Pază). S-a cerut, în acest context, inclusiv deteriorarea corespunzătoare a autobuzelor în cauză şi respectiv eliberarea forţată a demostranţilor reţinuţi, aceste propuneri nefiind luate în considerare de către reprezentanţii sindicali (cu observaţia că respectivii conducători sindicali au şi dispărut o perioadă de timp), şi nici de către reprezentanţii PSD, între care conducătorul organizaţiei judeţene PSD, respectiv cel al organizaţiei municipale PSD, care au considerat probabil că protestele verbale sunt suficiente, rezumându-se doar la acestea.

În contextul, devenit clar, al confiscării şi deturnării acţiunii de protest de către cele trei organizaţii sindicale, prin liderii acestora, mai mulţi reprezentanţi ai unor organizaţii participante la acţiunea de protest au decis să se retragă şi să comunice reprezentanţilor celorlalte organizaţii, respectiv organelor mass-media prezente, decizia lor, precum şi motivele care au determinat-o.

Ulterior, s-a putut constata că acţiunea în cauză a fost motivată inclusiv prin faptul că cei trei lideri sindicali au solicitat să fie primiţi de către prim-ministrul Emil Boc, care i-a primit şi i-a ascultat, în cadrul unei întâlniri de aproximativ 30 de minute, dar i-a anunţat oficial că nu le promite nimic.

O parte a mass-media prezentă la acţiunea de protest a mediatizat şi poziţia reprezentanţilor organizaţiilor care s-au retras de la acţiunea de protest, cu motivaţiile aferente, precum şi cu revendicările pe care, cel puţin o parte dintre aceştia, ar fi dorit să le transmită public, prin intermediul unui miting protestatar, care însă nu a fost organizat, din cauza opoziţiei conducătorilor sindicali.

Mai trebuie menţionat că, ulterior, în Piaţa Victoriei, după încheierea acţiunii de protest, o parte dintre participanţii la forumul politic-specific organizat de PDL, care s-au deplasat în piaţa respectivă (care, în decembrie 1989, a constituit locul de declanşare şi manifestare principală a Revoluţiei Române din decembrie 1989), având asupra lor mape cu emblema PDL şi putând fi astfel identificaţi, ca atare, au fost întâmpinaţi şi apostrofaţi public, de către participanţi la Revoluţia Română din decembrie 1989, precum şi de alte persoane, prezente acolo, cu apostrofări şi

lozinci adecvate (exemple: „Jos PDL!", „Ticăloșilor, ați distrus țara!", „Moarte pentru moarte!", „Moarte pentru genocid!", „Pedeapsa cu moartea pentru voi!", „Judecați și condamnați la moarte, pentru genocid!" ș.a.

Trebuie remarcată, în mod deosebit, evidențierea, cu acest prilej, a transformării unor forțe de stat, precum Jandarmeria, în forțe de opresiune, asupra protestatarilor, respectiv de represiune, în cauzl Serviciului de Protecție și Pază, cărora li s-a atras atenția, în mod public, că au datoria de a apăra și proteja Poporul, și nu dictatorul, dacă nu doresc să aibă parte de o soartă similară fostei Miliții, respectiv fostei Securități a dictaturii ceaușiste, procedând în mod similar, dar față de dictatura băsescistă-bocistă.

Profitând de întâlnire, mai mulți participanți cu merite deosebite la înfăptuirea Revoluției Române din decembrie 1989 au analizat situația deosebit de gravă a țării, la intrarea în perioada rece și friguroasă, în contextul în care dictatura băsescistă-bocistă, prin executanții și complicii săi, au adus o mare parte a populației în pericol de a opta între moartea prin înfometare, respectiv prin îngheț și respectiv prin lipsa medicamentelor și tratarea medicală neadecvată a bolnavilor, sau prin sinucidere. Participantii în cauză se consideră datori moral să se transforme în garanți ai respectării Constituției și în eliberatori ai României de sub dictatura „băsescist ă-bocistă", care nu recunoaște, nu cinstește și nu promovează idealurile Revoluției Române din decembrie 1989, ci dimpotrivă, le obturează și le încalcă, inclusiv prin insultarea adevăraților luptători cu merite deosebite în realizarea Revoluției Române din decembrie 1989, care au beneficiat (prin intermediul Legii Recunoștinței, votată de Parlamentul României), de acordare a unor recompense materiale, că sunt profitori și privilegiați, uitând că, în calitate de conducători politico-partidici, abuzivi și corupți, au jefuit și jefuiesc, în continuare, țara, prin însăși exercitarea funcției de guvernare în folos prioritar, clientelar, și nu în folosul populației, favorizați de starea de handicapare constituțională a României.

În același context, s-a reclamat public faptul că, prin numirea lui George Costin ca Secretar de Stat la Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor, s-a favorizat confirmarea oficială, de către acesta, a aproximativ 8.000 de impostori și s-a propus desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, prin comasare a Institutului în cauză cu un Institut de așa-zisă Istorie a Comunismului, condus de către fostul activist comunist-dictatorial, și actual mason, promotor al instalării regimului politic-dictatorial de urgentare a aplicării așa-zisei noi ordini mondiale masonice, și membru marcant al Grupului lichelist, intelectualist pseudo-elitist, obedient și susținător al dictaturii băsesciste-bociste, sau, în cazul în care nu se va reuși realizarea acestei acțiuni (având în vedere faptul că respectivul institut a fost înființat de către Senatul Parlamentului României, în a cărui subordine este și în prezent), să se modifice corespunzător structura de conducere a Institutului în cauză, pentru a face loc introducerii unor reprezentanți și susținători ai imposturii promovate de către George Costin, respectiv a unor clientelari politico-partidici ai principalului partid de guvernământ .

Concluzia discuțiilor purtate a fost aceea că declanșarea unei noi revoluții, pentru eliminarea de la putere a reprezentanților dictaturii masonice-băsesciste-bociste pare a fi inevitabilă („Singura soluție, încă o revoluție!"), în condițiile în care instituțiile statale principale ale României nu acționează, în mod corespunzător, pentru stoparea gravelor abuzuri constituționale comise de reprezentanții dictaturii băsesciste-bociste, respectiv pentru revenirea țării la democrație autentică, în conformitate cu idealurile Revoluției Române din decembrie 1989 (a căror promovare și respectare stă scrisă în Constituția României, la Articolul 1, aliniatul 2), ci dimpotrivă, manifestă o complicitate condamnabilă la tolerarea și chiar susținerea aplicării, în ritm accelerat, a politicii criminale, de genocid, asupra majorității populației, respectiv de dezintegrare statală a țării, de către reprezentanții dictaturii băsesciste-bociste, în vederea accelerării așa-zisei: „noi ordini mondiale", la comanda unor organizații masonice, oculte și subversive, care doresc nu numai subjugarea statală a României, ci și a altor state central și est-europene, prin intermediul unor politicieni corupți și obedienți masonic, așa cum sunt multe persoane din conducerea Băncii Naționale a României, precum și mulți reprezentanți ai politicianismului corupt și subversiv, promovat de către dictatura băsescistă-bocistă, în favoarea prioritară a clientelei specifice, politico-partidică, masonică și chiar mafiotă, asociată dictaturii în cauză.

Lorin Ioan Fortuna

- reprezentant al Grupului Constituțional „Timișoara"
- Președinte al Asociației „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
- fost Președinte fondator al Frontului Democratic Român, organizația politică, înființată la Timișoara, care a declanșat și condus Revoluția Română din decembrie 1989, până la confiscarea Puterii de Stat, de către organizația ocultă și subversivă, denumită, în mod fals și subversiv: Frontul Salvării Naționale

AL-6

Asociaţia "VICTORIA"
a Luptătorilor în Revoluţie, din Timişoara
Timişoara, b-dul Iuliu Maniu nr. 11/1
tel./fax: 0256-446595; tel.: 0761/664162
Nr. 4.../03.02.2010

Nr. 04 / 03.02.2010

Comunicat

din partea

Consiliului Director al Asociaţiei "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluţie, din Timişoara

Aflând despre faptul că un grup de iniţiativă a aniversat 20 de ani de la organizarea primelor alegeri, preliminare, la Timişoara şi în judeţul Timiş, după încheierea Revoluţiei Române din decembrie 1989, Consiliului Director al Asociaţiei "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluţie, din Timişoara, precizează următoarele:

1. După încheierea Revoluţiei Române din decembrie 1989, într-un context societal confuz, postrevoluţionar, generat şi întreţinut deliberat, la Timişoara şi în judeţul Timiş, de către grupări de interese ale fostelor structuri PCR-iste, precum şi ale organelor care au acţionat represiv în cadrul revoluţiei (Armata şi Securitatea - integrată în Armată), foarte interesate de a reveni la putere, la Timişoara şi respectiv în judeţul Timiş, s-a pus problema organizării unor alegeri locale şi respectiv judeţene preliminare.

2. Dorind să contribuie la calmarea situaţiei (chiar dacă exercitau puterea sub sigla Frontului Salvării Naţionale - FSN, care preluase puterea de stat, la nivel central, dar nu şi în cadrul oraşului Timişoara şi a judeţului Timiş), organele de conducere ale oraşului Timişoara şi respectiv ale judeţului Timiş, în care reprezentanţii Frontului Democratic Român (FDR) alcătuiau componenta majoritară (legitimată prin participarea determinantă la revoluţie, FDR fiind o organizaţie politică, de tip front, înfiinţată la Timişoara, în condiţii de ilegalitate, care şi-a asumat organizarea revoltei timişorene şi transformarea acesteia în revoluţie, în data de 20 decembrie 1989, şi pe care a condus-o exclusiv până la căderea regimului comunist-ceauşist), au acceptat să renunţe la exercitarea puterii, în cadrul respectivelor organe de conducere, în favoarea organizării unor alegeri preliminare, la nivelul oraşului Timişoara şi respectiv a judeţului Timiş.

3. Deşi hotărârea în cauză aparţinea unor organe de conducere locale şi respectiv judeţene provenite din revoluţie şi legitimate ca atare, anumite grupări subversive de interese locale şi judeţene le-au contestat acest drept de organizare şi s-au alăturat intereselor conducerii Armatei (la nivel central şi respectiv local), care căutau să elimine reprezentanţii FDR din cadrul organelor de conducere menţionate şi să

favorizeze astfel constituirea unor noi organe de conducere, pe care să le poată apoi controla şi influenţa în mod corespunzător.

4. În contextul celor menţionate anterior, grupările de interese locale au apelat la sprijinul şi protecţia noului comandant al garnizoanei militare din Timişoara: generalul Gheorghe Popescu, reinvestit din calitatea de colonel în rezervă şi avansat (fără merite) la gradul de general, de către noul ministru al Armatei: generalul Nicolae Militaru, ajuns şi el, la conducerea Armatei, tot într-o manieră similară, dar datorită unor influenţe subversive care s-au manifestat la nivel central, în cadrul Consiliului (Central al) Frontului Salvării Naţionale (CFSN).

5. Cu sprijinul generalului Gheorghe Popescu şi sub protecţia acestuia, precum şi a fostei redacţii a organului judeţean de presă PCR-istă: Drapelul Roşu, în sediul respectivei redacţii s-a constituit „ad-hoc" şi a funcţionat o Comisie electorală care a fost investită, de către respectivul general (în dispreţul faţă de organele de conducere existente, la nivel local şi judeţean), pentru a prelua conducerea organizării alegerilor preliminare, în dauna organelor de conducere: judeţean - Timiş şi respectiv local - Timişoara constituite şi provenite din revoluţie, care au început şi au realizat, până atunci, conducerea şi coordonarea respectivelor alegeri.

6. S-a evidenţiat astfel că tentativa de „lovitură" de judeţ şi respectiv de oraş, pe care acelaşi general Gheorghe Popescu a încercat să o dea în seara zilei de 12 ianuarie 1990, dar care n-a reuşit, a condus totuşi la o diminuare abuzivă a capacităţii de exercitare a puterii de stat, la nivel judeţean şi respectiv local, prin organele constituite după revoluţie, pentru a favoriza, în schimb, o intervenţie corespunzătoare din partea conducătorului garnizoanei militare, în persoana generalului menţionat, manipulat abil şi subversiv, la rândul său, de către conducerea centrală a Armatei, care urmărea eliminarea reprezentanţilor FDR din cadrul organelor judeţene şi respectiv locale de conducere, după ce reuşise să realizeze aceasta, în prealabil, la nivel central, în cadrul CFSN şi respectiv în cadrul Guvernului, în care, de drept, reprezentanţii FDR ar fi trebuit să-şi aibă locul corespunzător.

7. În componenţa numitei Comisii electorale s-a putut remarca însă prezenţa unor persoane care, în timpul revoluţiei, au făcut tot ce au putut pentru a-l reinstala, la putere, după căderea regimului comunist-ceauşist, în calitate de lider al FDR, pe fostul prim-secretar PCR al judeţului Timiş: Radu Bălan.

8. În componenţa aceleiaşi comisii au mai putut fi remarcate şi persoane care, ulterior, s-au dovedit a fi informatori, sau chiar ofiţeri acoperiţi ai fostei Securităţi, şi prin intermediul cărora s-a acţionat atunci, în mod corespunzător, pentru ca membrii FDR şi mai ales liderii FDR să nu poată participa la respectivele alegeri, în calitate de reprezentanţi ai FDR.

9. Pentru a împiedica participarea reprezentanţilor FDR la acele alegeri, Comisia electorală în cauză a stabilit, tot în dispreţul democraţiei, obţinută prin revoluţie, că numai întreprinderile din oraşul Timişoara, precum şi cele din judeţul Timiş, aveau dreptul să prezinte candidaţi la acele alegeri preliminare şi care puteau candida, la alegerile în cauză, numai în calitate de reprezentanţi ai respectivelor întreprinderi.

10. Concomitent s-a acţionat, mai ales tot prin intermediul foştilor informatori şi a ofiţerilor acoperiţi ai fostei Securităţi (din întreprinderi), pentru ca reprezentanţii FDR, care proveneau din intreprinderi, să nu fie desemnaţi de către conducerile intreprinderilor respective, ca şi candidaţi la acele alegeri (cu o singură excepţie: Claudiu Iordache, desemnat de către conducerea Intreprinderii poligrafice Timişoara, precum şi de către conducerea Teatrului Naţional din Timişoara, drept candidat la respectivele alegeri, deşi nu era angajat al nici uneia dintre instituţiile menţionate).

11. S-a mai putut înţelege, tot în acest context, şi unul dintre motivele pentru care, imediat după revoluţie, fosta Securitate, a cărei desfiinţare s-a cerut atunci (pentru rolul nefast, subversiv şi represiv pe care l-a avut în cadrul fostului regim comunist-ceauşist), a fost, în cea mai mare parte, integrată în structurile Armatei, la propunerea aceluiaşi general Nicolae Militaru, ministrul de atunci al Armatei şi, odată cu aceasta, inclusiv masa uriaşă de informatori şi ofiţeri acoperiţi, cu sprijinul cărora reprezentanţi ai structurilor fostului regim comunist-ceauşist au reuşit să se infiltreze, în perioada postrevoluţionară, în cadrul noilor organe de conducere, contribuind astfel, în mod decisiv, la eşuarea, în timp, a revoluţiei. S-a ajuns astfel la o pseudodemocraţie care a adus ţara la cheremul unei clientele politice specifice, rezultată, în mare parte, din fostele structuri comunist-ceauşiste, la care s-au adăugat însă şi alte structuri nefaste şi subversive, între care, mai ales, unele de tip masonic şi respectiv mafiot. Urmarea acestei situaţii a constat, între altele, în degradarea economiei şi jefuirea proprietăţii publice, care au adus milioane de români în situaţia de a fi obligaţi să-şi părăsească ţara, deoarece România nu le mai putea oferi condiţii de o minimă decenţă existenţială.

12. Tot în contextul menţionat anterior şi rolul oraşului Timişoara a devenit, în timp, din ce în ce mai puţin derminant, la nivelul ţării (inclusiv şi datorită faptului că filialelor judeţene ale partidelor politice semnificative, înfiinţate după revoluţie, li s-a impus să accepte, cu prioritate, pe locurile considerate eligibile, de pe listele electorale, nu candidaţi locali, ci candidaţi impuşi, din capitală, de către conducerile centrale ale respectivelor partide), în ciuda faptului că, în acest oraş, s-a declanşat Revoluţia Română din decembrie 1989. S-a evidenţiat şi astfel că eliminarea reprezentanţilor marcanţi ai FDR, din cadrul structurilor de putere centrală, districtuală şi locală, în cursul anului 1990, inclusiv prin alegerile preliminare nedemocratice care s-au organizat în oraşul Timişoara, precum şi în judeţul Timiş, la sfârşitul lunii ianuarie 1990, nu au constituit doar o greşeală politică, ci şi o dramă a revoluţiei şi a ţării, realizată cu complicitatea fostelor structuri subversive ale regimului comunist-ceauşist, deoarece acestea n-au putut fi corespunzător anihilate şi nici suficient atenuate, pentru a facilita astfel reuşita deplină a revoluţiei.

Preşedinte
Lorin Ioan Fortuna

Asociația „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara
b-dul Iuliu Maniu, nr 11/1, Timișoara, județ Timiș
tel./fax: 0256/446595; tel: 0761/664162
Nr. 8 / 11.03.2010

COMUNICAT
din partea

Consiliului Director al Asociației „VICTORIA"
a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara,
cu privire la numita: „Proclamație de la Timișoara"

Luând la cunoștință despre intenția Societății „Timișoara" de a aniversa 20 de ani de la enunțarea și difuzarea actului numit: „Proclamația de la Timișoara", la data de 11.03.1990, precum și de modul superlativ în care a fost prezentată aprecierea respectivului act, în zilele premergătoare acestei aniversări, din dorința de a contribui la o apreciere obiectivă a actului în cauză, pe care îl considerăm important pentru istoria Timișoarei și a României, dar a cărui importanță o comparăm și cu alte acte, și, mai ales, cu cele care au fost enunțate și difuzate tot la Timișoara, în perioada desfășurării Revoluției Române din decembrie 1989 (declanșată de către Frontul Democratic Român - FDR, la Timișoara, în data de 20.12.1989), precum și în perioada post-revoluționară a anului 1990, dorim să facem cunoscute și să supunem aprecierii opiniei publice următoarele informații, observații și considerente:

1. Actul numit: „Proclamația de la Timișoara", potrivit datei în care a fost enunțat și difuzat public (11.03.1990), este un act post-revoluționar și nu un act revoluționar, așa cum a afirmat, în cadrul Parlamentului României, actualul președinte al țării, care, probabil în nedeplină cunoștință de cauză, l-a prezentat ca cel mai important act al Revoluției Române din decembrie 1989 (?!), preluând calificarea și aprecierea pe care coordonatorul Raportului de condamnare a comunismului (V. Tismăneanu) a făcut-o, raport pe care președintele țării l-a citit în Parlament. În acest context menționăm că prin inițiativa legislativă a Secretariatului de Stat pentru Problemele Revoluționarilor, din necesitatea de a aprecia și distinge importanța contribuției celor care au depus cereri pentru acordarea titlurilor de merit, oferite prin intermediul Legii Recunoștinței (nr. 341/2004), s-a legiferat (HG nr. 1707/2006) următoarea periodizare temporară a Revoluției Române din decembrie 1989: a. revoltă populară (14-19.12.1989), b. revoluție (20-22.12.1989 - până la căderea regimului comunist ceaușist, prin fuga fostului dictator comunist, cu elicopterul, de pe acoperișul clădirii Comitetului Central al Partidului Comunist Român: PCR - în jurul orei 12), c. preluarea puterii (22-25.12.1989).

2. Actul în cauză face referință la: Frontul Democrat Român (denumire preliminară, utilizată pentru o foarte scurtă perioadă de timp - câteva ore) și nu la: Frontul Democratic Român (FDR), care a fost adevărata denumire a partidului constituit, în condiții de ilegalitate, la Timișoara, în data de 20.12.1989, care a procedat la organizarea revoltei timișorene anti-ceaușiste și la transformarea acesteia în revoluție, în aceeași zi, proclamând și orașul Timișoara ca fiind primul oraș eliberat de dictatura comunist-ceaușistă. Aceeași denumire a fost utilizată și în cadrul proclamației redactată în noaptea de 20/21.12.1989, ale cărei revendicări principiale au fost prezentate public, din balconul Teatrului Național și al Operei Române, din Timișoara, încă în cursul zilei de 20.12.1989, fiind aprobate, prin aclamații publice, de către miile de manifestanți prezenți atunci în Piața Operei (Piața Victoriei de azi), și care proclamație a fost enunțată și dată publicității în data de 21.12.1989, ora 10, sub denumirea de: Proclamația Frontului Democratic Român (FDR).

3. Actul în cauză „postulează" că: „A fi fost membru de partid nu este o vină.", justificând această apreciere cu argumente bazate pe oportunism societal, pe care le considerăm inacceptabile și disculpând astfel pe foștii membri ai PCR de vina că au aderat și susținut voluntar, din interes, politica dictatorială și subversivă a PCR.

4. Actul în cauză prezintă pe inițiatorii și realizatorii săi ca pe niște participanți autentici, încă de la început (adică din data de 16.12.1989), la revolta anticeaușistă, declanșată, la Timișoara, în data de 16.12.1989, fapt ce nu corespunde realității, decât poate în parte, adică doar pentru unii dintre aceștia, după cum rezultă din informațiile și probele pe care le deținem (exemplu: ultimul număr al publicației: Forum Studențesc, organ de presă al Uniunii Tineretului Comunist, din centrul universitar Timișoara, apărut și difuzat în chiar perioada temporală a revoltei în cauză, dedicat, ca număr special, ultimului Congres al PCR, în care cel ce și-a revendicat rolul principal în realizarea documentului în cauză: George Șerban, figurează, la căsuța redacțională, în calitate de redactor șef adjunct și, din câte cunoaștem, responsabil cu probleme de propagandă politică). Pe de altă parte, actul în cauză pretinde că încă în cadrul revoltei anti-ceaușiste (16-19.12.1989), la Timișoara, s-ar fi solicitat deseori chiar eliminarea de la putere a regimului comunist (inclusiv prin scandarea lozincii: „Jos comunismul!"), afirmație pe care o considerăm neîntemeiată și nedovedibilă prin probe corespunzătoare.

5. Actul în cauză a fost inițial conceput într-o formă preliminară, față de cea în care a fost ulterior publicat oficial, formă în care a fost însă difuzat public, o anumită perioadă de timp, dar într-o arie societală restrânsă, pentru a testa probabil reacția populației, fiind trimis, în respectiva formă preliminară, spre cunoaștere și eventuală aderare, inclusiv unor instituții publice, precum și unor personalități (exemplu: Consiliul Județean Timiș), în care se revendica și: autonomia teritorială. Această solicitare a motivat refuzul unor personalități și, mai ales, a unor instituții (exemplu: Consiliul Județean Timiș) de a adera la respectivul act, redactat în acea formă. Mai mult decât atât, datorită difuzării actului în forma preliminară respectivă, cu toate că și în această formă a fost acceptat de către anumite personalități, precum și de câteva instituții publice locale, care au anunțat oficial aderarea respectivă (exemple: Consiliul Local Timișoara, Poliția Timișoara), vestea revendicării autonomiei teritoriale și, drept consecință, intenția renunțării la calitatea de stat unitar, pentru România, a stârnit un val de proteste puternice, atât în Timișoara și în județul Timiș, dar, mai ales, în restul țării, în care s-a acuzat inclusiv o intenție deliberată a timișorenilor de a realiza o secesiune teritorială a României (prin desprinderea Banatului și Transilvaniei de România), ca un proiect pe termen mai îndepărtat, dar pentru care se pregătea deja, în acest mod, terenul propice, din punct de vedere politic, precum și atitudinea publică corespunzătoare. Din nefericire, aceste acuzații au fost extinse, la sugestia unor detractori ai Revoluției Române din decembrie 1989, inclusiv asupra celor care au declanșat și condus respectiva revoluție, pretinzându-se că și aceștia, ca și inițiatorii actului în cauză, ar fi fost influențați, în prealabil, în acțiunile lor, de „interese antiromânești", promovate de către grupări subversive și iredentiste revanșarde (exemplu: UDMR), uitându-se că, dimpotrivă, referitor la perioada temporală cât a durat revoluția, la Timișoara, s-a promovat ideea reîntregirii țării, scandându-se de multe ori, în acest sens, în respectiva perioadă, de către cei prezenți atunci la mitingul maraton al revoluției, în Piața Operei (Piața Victoriei de azi), numele celor două provincii românești: Basarabia și Bucovina, răpite integral, și respectiv parțial, de către URSS, la sfârșitul celui de-al doilea Război mondial, pe baza protocoalelor secrete ale Pactului Ribbentrop-Molotov. În acest context, deoarece teama de o posibilă secesiune teritorială a acutizat atitudinea anti-timișoreană până la comiterea unor acte de agresiune împotriva unor timișoreni (exemplu: asupra automobilelor și autocamioanelor înmatriculate în județul Timiș), autorii actului menționat au optat, în cele din urmă, pentru renunțarea la revendicarea autonomiei teritoriale, în forma finală a actului în cauză, dat oficial publicității în data de 11.03.1990, la Timișoara, înlocuind-o cu: „descentralizare economică și administrativă", dar, din nefericire, suspiciunea menționată a mai persistat încă multă vreme.

6. A stârnit derută, atât în restul țării, cât și în Timișoara, apropierea inițiatorilor actului menționat de cercurile care promovau, post-revoluționar, interesele monarhiste în România, apropiere extinsă, în timp, până la susținerea intensă, în cadrul mitingurilor organizate, precum și în cadrul opiniilor publice exprimate, cu aceste prilejuri, a necesității revenirii României la monarhie, ca: "unică soluție" de a scăpa de comunism. Deși neinclusă în textul actului menționat, promovarea revenirii la monarhie, prin intermediul adepților și susținătorilor actului în cauză, a devenit practic un obiectiv politic principal, urmărit cu tenacitate de către inițiatorii numitei: „Proclamații de la Timișoara". Având în vedere că marea majoritate a populației României a fost și a rămas, inclusiv în prezent, adeptă a formei de stat republicane, cu toate că, în perioada revoluției, inițiatorii și conducătorii acesteia nici măcar nu s-au gândit la promovarea oficială a unei asemenea opțiuni (atașamentul pentru forma de stat republicană fiind considerat atunci ca implicit și necontestat public de nimeni, din câte cunoaștem), totuși suspiciunea privind intenția subversivă de a profita de revoluție în vederea restaurării monarhiei, în România, s-a extins și asupra celor care au înființat FDR și au declanșat și condus Revoluția Română din decembrie 1989.

7. O altă eroare, pe care dorim s-o semnalăm, a fost propunerea ca Ziua națională a României să fie fixată în data de: 16 decembrie, cu motivația că atunci a început Revoluția Română din decembrie 1989, argument pe care îl contestăm, prin precizarea că, la data menționată, a început nu Revoluția Română din

decembrie 1989, ci revolta timişoreană anti-ceauşistă, care abia în data de 20 decembrie 1989 s-a transformat în revoluţie, prin apariţia FDR şi proclamarea oraşului Timişoara ca primul oraş, din România, eliberat de dictatura comunistă, şi când s-a lansat un apel către întreaga ţară, de a se ridica, printr-o formă nonviolentă de luptă: declanşarea grevei generale, în vederea eliminării de la putere a regimului comunist-ceauşist, apel care, în ziua următoare (21.12.1989), s-a transformat în: Proclamaţia FDR - act fundamental al Revoluţiei Române din decembrie 1989.

8. Pe lângă cele precizate anterior (la care s-ar mai putea însă adăuga şi alte aspecte, pe care le considerăm ca fiind erori regretabile, inclusiv pentru imaginea Revoluţiei Române din decembrie 1989 şi a Timişoarei), mai dorim să relevăm şi o eroare de definire a actului în cauză. Deşi s-a dorit, de către iniţiatorii şi realizatorii săi, ca actul respectiv să fie o proclamaţie, această singură dorinţă nu s-a dovedit a fi suficientă pentru a consacra istoric un asemenea act. Considerăm că, din punct de vedere semantic, politic şi istoric, pentru ca actul respectiv să poată fi considerat ca fiind o: proclamaţie (adică pentru a putea fi comparat şi apreciat ca asemănător cu alte acte similare), ar fi fost necesară şi o implicare corespunzătoare din partea iniţiatorilor şi susţinătorilor acestui act, în vederea impunerii sale la nivel societal, nu doar ca un deziderat, ci şi ca un obiectiv îndeplinit măcar parţial. Dacă se compară actul în cauză cu Proclamaţia Frontului Democratic Român, de exemplu, dată şi aplicată parţial (în sensul că doar o parte dintre revendicările sale au fost îndeplinite, iar, dintre acestea, nu toate integral), se poate constata că, pentru a obţine acest rezultat, a fost nevoie de declanşarea unei revoluţii, precum şi de asumarea unor responsabilităţi şi riscuri existenţiale deosebite, de către iniţiatori. Fără o asemenea implicare, în prezent, probabil că nu am fi putut face referire nici la Revoluţia Română din decembrie 1989 şi nici la Proclamaţia Frontului Democratic Român, ci doar la o eventuală: Declaraţie, din decembrie 1989, la Timişoara.

9. În contextul menţionat anterior, cu tot respectul pe care considerăm că trebuie să-l acordăm actului enunţat şi difuzat, la Timişoara, în data de 11 martie 1990, apreciem că acesta nu poate purta denumirea de: proclamaţie, ci doar aceea de: declaraţie (Declaraţia de la Timişoara, din 11 martie 1990), datorită neimplicării corespunzătoare a celor care s-au dorit a fi: proclamatori, în impunerea efectivă, în societate, a măcar o parte dintre revendicările formulate în actul respectiv. Pentru a fi mai bine înţeleşi, exemplificăm cu faptul că deşi s-a dorit probabil inclusiv întemeierea unui nou partid politic, ca o finalizare politică a constituirii preliminare a numitei: „Alianţa pentru Proclamaţia de la Timişoara", cu reprezentanţe în mai multe oraşe ale ţării, prin constituirea Consiliului Provizoriu de Unitate Naţională (CPUN), în capitală, o mare parte dintre organizaţiile componente ale alianţei menţionate (în special partidele politice de opoziţie faţă de Frontul Salvării Naţionale - FSN) au optat pentru integrarea lor în CPUN şi nu au mai sprijinit corespunzător alianţa menţionată, sesizând probabil si pericolul transformării acesteia într-un partid politic concurent. Lipsită de un sprijin eficient, alianţa respectivă s-a destrămat în timp, fără a putea îndeplini, măcar parţial, obiectivele propuse prin intermediul numitei: „Proclamaţii de la Timişoara", din cauza faptului că iniţiatorii şi sprijinitorii timişoreni ai respectivului act nu s-au dovedit a fi suficient de potenţi civic, dar, mai ales, politic, pentru a introduce, în societate, măcar câteva revendicări din cadrul actului respectiv (exemplu: lustraţia instituţională şi politică). Apreciem, în acelaşi context, că dacă ar fi existat o voinţă, precum şi o capacitate (putinţă) de implicare corespunzătoare a celor ce s-au dorit a fi: proclamatori (prin intermediul respectivului act), aceştia ar fi putut impune, cel puţin la Timişoara, şi poate chiar în judeţul Timiş, ca alegerile generale parlamentare, din 20.05.1990, să se facă cu impunerea lustraţiei, pe care o susţineau ca obiectiv fundamental, beneficiind, în acest sens, de o situaţie societală existentă mult mai favorabilă, comparativ cu situaţia societală de care au beneficiat cei ce s-au dorit a fi: proclamatori în 20 decembrie 1989, iar dacă nu au reuşit, nu pot avea nici pretenţia la denumirea de: proclamaţie, pentru actul pe care l-au conceput, l-au enunţat şi difuzat public în data de 11.03.1990.

10. Având în vedere, pe de altă parte, că numitul: „Front al Salvării Naţionale" (FSN), s-a dovedit a fi, în timp, nu un salvator al naţiunii, ci doar un confiscator al revoluţiei, deoarece preluarea puterii de stat, în România, de către respectiva formaţiune (la început civică, iar ulterior şi politică), s-a făcut în mod fraudulos, fără o legitimitate corespunzătoare, bazată pe o participare autentică şi determinantă la victoria revoluţiei (în detrimentul FDR, precum şi în cel al participanţilor, la revoluţie, din celelalte oraşe ale ţării, care s-au ridicat, împotriva regimului comunist-ceauşist, înainte de căderea acestuia, în data de 22 decembrie, ora aproximativă 12), apreciem că nici numitul: „Comunicat către ţară al Consiliului FSN", enunţat şi difuzat la sfârşitul zilei de 22.12.1989 (care s-a dorit ulterior a reprezenta tot o proclamaţie, fiind şi denumit astfel, în anumite cazuri), nu va fi considerat, de către istorie, ca o proclamaţie autentică, argumentând afirmaţia anterioară inclusiv prin aceea că, prin modul în care au condus ţara, când s-a aflat la guvernare, FSN şi, ulterior, derivatele sale partidice, nu doar ca nu au respectat corespunzător o mare parte dintre principalele obiective proclamate, ci le-au încălcat, sau le-au pervertit, dovedindu-se astfel a fi, de fapt, nu structuri revoluţionare autentice, ci structuri civic-politice

clientelare, care au urmărit, în special, „salvarea" politică a unei părți considerabile din fosta nomenclatură dictatorială comunist-ceaușistă, precum și îmbogățirea rapidă, pe cale politică guvernamentală, a clientelei lor specifice.

În contextul menționat anterior, apreciem că, dacă facem abstracție și de alte două: „proclamații" („Proclamația de la Cluj" și respectiv „Proclamația de la Vaslui-Podul Înalt"), despre care considerăm însă că nu depășesc nivelul unor fenomene civic-politice epigonice (în primul caz) și respectiv chiar peiorative (în al doilea caz), putem previziona că istoria va consemna aceste aspecte, precum și faptul că dintre toate actele pe care autorii lor le-au dorit a fi: proclamații, enunțate și difuzate în timpul, cât și după Revoluția Română din decembrie 1989, singura proclamație autentică, precum și adevărata: Proclamație de la Timișoara, a fost și rămâne: Proclamația Frontului Democratic Român, din 21 decembrie 1989, urmată, ca importanță, de un alt act, elaborat și difuzat tot de către FDR, la Timișoara, dar în data de 22 decembrie 1989 (înainte de anunțarea oficială a căderii regimului comunist-ceaușist), intitulat: "Rezoluția finală a Adunării Populare din Timișoara, referitoare la instituirea adevăratei democrații și libertăți în România" (act difuzat și la postul de Radio Timișoara, în data de 22 decembrie 1989, la puțin timp după repunerea în funcțiune a acestui post, desființat o îndelungată perioadă, înainte de decembrie 1989, după anunțarea oficială a caderii regimului comunist-ceaușist), act care, chiar dacă nu a fost denumit: proclamație, prin conținutul său este, de fapt, tot o proclamație autentică, ce continuă Proclamația FDR, din 21 decembrie 1989, prin trecerea de la propuneri de democratizare a țării, adresate fostului regim comunist-ceaușist (în cadrul primului act fundamental al FDR, în faza de declanșare a revoluției), la hotărâri unilaterale, ale FDR, de instituire a unei noi ordini de drept, în țară (în cadrul celui de-al doilea act fundamental al FDR, în faza de consolidare a revoluției).

Timișoara
11.03.2010

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

ASOCIAȚIA "VICTORIA" TIMIȘOARA

DECLARAȚII
ale Asociației "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

DECLARAȚIE
Timișoara, 20.12.2003

La 14 ani de la Revoluția Națională Română din Decembrie 1989, comparând aspirațiile de atunci și împlinirile de acum, ne vedem nevoiți a constata următoarele:

1. România este cu mult mai săracă, iar Poporul Român, în majoritatea sa, nemulțumit de modul în care a fost guvernată țara după Decembrie 1989.

2. Pluralismul politic, necesar într-o democrație reală, nu a fost realizat corespunzător, deoarece principalele partide politice din România s-au constituit nu pentru a aplica doctrine politice specifice, ci pentru a promova interese clientelare specifice, ajungându-se la situația în care pseudo-democrația existentă, de fapt, asigură suveranitatea acestor partide și nu suveranitatea Poporului Român.

3. în loc să elaboreze o Constituție care să reflecte că în România a avut loc o revoluție, inclusiv prin prisma

dreptului constituțional, politicienii români au preferat să adopte un sistem constituțional depășit de realitatea contemporană, rod ideologic al Revoluției Franceze de la 1789, care a stat la baza formării statului burghez-capitalist, dar care este necorespunzătoare pentru formarea statului național democrat.

4. în absența unei puteri de stat informative, cu rolul fundamental de a informa deplin și corect Poporul Român, a cărei conducător să fie ales direct de către popor, în cadrul alegerilor generale, pentru a i se asigura independența decizională, necesară realizării obiectivului fundamental urmărit, Poporul Român este manipulat prin intermediul mass-media de stat, fiind lăsat să vadă și să audă doar ceea ce convine clientelei aflată în spatele partidelor care au guvernat România după Decembrie 1989.

5. în absența unei puteri de stat garante, al cărei conducător să fie ales direct de către popor, cu rolul de a supraveghea respectarea Constituției, precum și buna funcționare a celorlalte puteri de stat,astfel încât țara să beneficieze de o democrație reală, în care puterea absolută aparține Poporului Român și este exercitată prin intermediul reprezentanților, aleși prin alegeri generale și locale, în folosul Poporului Român, pe baza democrației reprezentative, în România nu funcționează o responsabilitate juridică pentru actul de guvernare, dovadă numeroasele abuzuri comise de foștii și actualii guvernanți pentru care încă nimeni nu a fost obligat să răspundă, corespunzător, în fața justiției.

6. în absența unei puteri de stat justițiare, reale și eficiente, a cărui conducător să fie ales direct de către popor, justiția este grav afectată prin ingerința politicului, precum și a altor factori de influență de tip clientelar, această stare de fapt ajungând să fie sesizată și reclamată chiar de către instituții internaționale abilitate.

7. în prezentul României, majorității tinerilor nu le rămâne, ca principală perspectivă de viitor, decât soluția emigrării, iar majorității vârstnicilor li se impune, practic, perspectiva cimitirului.

8. Poporului Român îi este refuzat dreptul de a-și alge direct reprezentanții care să exercite puterea în stat, prin vot nominal, încălcându-i-se astfel dreptul de suveranitate și fiind obligat să aleagă liste în loc de oameni, pentru a se bloca selecția valorilor în politică și a permite unor factori de influență clientelară, masonică și chiar mafiotă să se infiltreze și să se mențină la conducerea partidelor politice, precum și la conducerea instituțiilor publice.

9. Integrarea României în organizații internaționale este urmărită fără grija de a păstra demnitatea națională, precum și de a apăra și promova interesele naționale fundamentale, precum și interesele europene fundamentale, forțe militare românești fiind angrenate în conflicte armate ce au loc în țări care nu au agresat România și nici țările din alianța militară în care Guvernul României dorește să integreze țara.

10. Independența României, precum și suveranitatea Poporului Român sunt grav afectate de dependența economică și financiară față de structuri economice și financiare externe, în condițiile cu care economia de stat și avuția publică au fost drastic și ilegal diminuate pentru a permite, printr-o falsă și subversivă privatizare, îmbogățirea rapidă a clientelei asociate partidelor politice care au guvernat țara după Decembrie 1989.

Având în vedere cele menționat anterior, considerăm necesară întreprinderea, de urgență, a următoarelor acțiuni:

1. Elaborarea unei noi Constituții care să răspundă cerințelor legislative fundamentale specifice, necesare a asigura existența și dezvoltarea statului național, suveran și independent, unitar și indivizibil, bazat pe o democrație reală și pe conceptul de stat de drept, deziderate doar menționate în Constituția actuală a României, dar nu și asigurate, prin reglementări corespunzătoare.

2. Interzicerea prin lege, a propagandei politice electorale plătite, ca principală sursă de generare a marii corupții.

3. Interzicerea prin lege a partidelor politice organizate pe criterii etnice sau teritoriale, ca principale cauze care subminează unitatea națională.

4. Interzicerea prin lege ca funcționarii publici să poată fi membri ai unor organizații de tip masonic, precum și amestecul acestor organizații în problemele statului.

5. Refacerea economiei naționale și recuperarea avuției publice jefuită de clientela partidelor politice care au guvernat țara, după Decembrie 1989, cu sancționarea corespunzătoare a vinovaților, astfel încât guvernanții României să dispună de pârghii economice, financiare, energetice și de altă natură, corespunzătoare asigurării existenței și dezvoltării unui stat național, social, democrat, bazat pe constatarea, justificată de evoluția postrevoluționară a României, că economia privată nu poate asigura redresarea economică a țării, dacă nu este completată și cu o economie corespunzătoare de stat.

Adrian Sanda
Președinte al Asociației „VICTORIA"
a Luptătorilor în Revoluție din Timișoara

DECLARAȚIE – APEL
către
Cetățenii României

În legătură cu organizarea în data de 28.11.2004 a alegerilor parlamentare şi prezidenţiale, în România, anumite organizaţii civice, cu sediul central în Bucureşti, au dat publicităţii o declaraţie cu semnificaţie electorală, prin care, sub lozinca: "Pentru un Parlament curat", sunt menţionate o serie de persoane care candidează la alegerile parlamentare şi prezidenţiale, din partea a diverse partide, ca fiind necorespunzătoare din punct de vedere moral, făcându-se apel la populaţie pentru a nu fi votate, avându-se în vedere o asanare morală a viitorului Parlament al României, pe această cale.

Deoarece iniţiativa organizaţiilor civice care au dat publicităţii respectivul apel a fost realizată în condiţii de selectivitate, în sensul că la această iniţiativă au fost invitate să participe doar anumite organizaţii civice, în timp ce altele, cunoscute la nivel naţional, prin activitatea lor, în acelaşi sens, de asanare morală a societăţii, nu au fost invitate, o parte a respectivelor asociaţii au decis să acţioneze corespunzător, dar având în vedere o bază principială motivaţională mai largă, cu impact mai ales asupra apărării intereselor naţionale fundamentale, pe care le consideră a fi extrem de grav afectate de către toate guvernările postrevoluţionare.

Drept urmare a acestei iniţiative, precum şi a consultărilor care au avut loc între reprezentanţii organizaţiilor implicate, a rezultat prezenta Declaraţie – Apel, adresată cetăţenilor României, care conţine următoarele puncte de vedere:

1. Revoluţia Română din decembrie 1989 a deschis, cu preţul a sute de vieţi şi suferinţa a mii de răniţi, precum şi cu un efort imens de participare, din partea marii majorităţi a populaţiei României şansa unei schimbări societale fundamentale (menţionată ca atare şi în Constituţia României, la articolul 1), care însă a fost deturnată de către anumite grupări de interese antinaţionale, care şi-au infiltrat agenţi corespunzători de influenţă, la momentul oportun, în sferele puterii de stat, şi care au confiscat şi deturnat această revoluţie, în propriul lor interes, cu consecinţele dezastruoase care se văd şi se simt, în prezent, de către majoritatea populaţiei.

Desigur, nu întâmplător, nici un reprezentant al actualelor partide parlamentare, care sunt cotate ca favorite în viitoarele alegeri parlamentare şi prezidenţiale, nu şi-au exprimat intenţia de a proceda la declanşarea unei anchete oficiale privind elucidarea completă a crimelor comise în timpul revoluţiei (în special de către aşa zişii terorişti – despre care, la nivel oficial, s-a ajuns să se afirme chiar că nici n-au existat), precum şi a modului în care această revoluţie a fost confiscată şi deturnată de persoane care n-au avut nici un merit în înfăptuirea revoluţiei, până la căderea regimului comunist, deci care n-au avut o legitimitate morală pentru a prelua puterea în stat.

În acelaşi context merită semnalat şi faptul că nici un reprezentant al respectivelor partide nu a fost chestionat cu privire la această problemă. în cadrul emisiunilor de dezbatere electorală care au avut loc, până în prezent, în organizarea massmedia cu arie de difuzare naţională.

Datorită celor expuse anterior facem apel la cetăţenii României să nu voteze reprezentanţii partidelor parlamentare, precum şi a celorlalte partide care nu se pronunţă în mod ferm şi neechivoc în legătură cu măsurile pe care le au în vedere pentru elucidarea acestor probleme şi tragerea la răspundere a celor vinovaţi.

2.Starea materială a marii majorităţi a populaţiei României s-a deteriorat în mod catastrofal, ajungând la un standard de viaţă inferior celui de care beneficia în regimul comunist - ceauşist, nivel care este de neacceptat în oricare dintre ţările Uniunii Europene, în care România doreşte să se integreze, acesta fiind, de fapt, adevăratul motiv pentru care România nu a fost şi nici nu va fi primită în cadrul acestei structuri europene, deşi acest motiv nu este menţionat corespunzător nici de către guvernanţii români şi nici de către guvernanţii Uniunii Europene.

Deşi Constituţia României prevede, la articolul 43, aliniatul (1) că: "Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică şi de protecţie socială, de natură să asigure cetăţenilor un nivel de trai decent", nu s-a realizat o lege specială, aşa cum ar fi fost normal şi necesar, pentru a asigura înfăptuirea acestui obiectiv fundamental, care, de altfel, a fost şi unul din obiectivele fundamentale urmărite de Revoluţia Română din decembrie 1989, ci, din contră, s-a lichidat economia de stat, printr-o falsă şi fraudulosă privatizare, argumentată cu o motivaţie conform căreia: statul ar fi cel mai prost gestionar, urmărindu-se, de fapt, cu maximă prioritate, îmbogăţirea rapidă a unei clientele politice asociată partidelor care au guvernat ţara, după revoluţie, în folosul unei clientele politice de sorginte atât autohtonă cât şi străină.

În acest context facem apel la populaţia României pentru a nu mai alege pe reprezentanţii partidelor politice care se fac vinovaţi de dezastrul economic al României şi sărăcirea cronică a majorităţii populaţiei, în folosul îmbogăţirii clientelei politice, folosindu-se, în acest scop, de prezenţa la guvernarea ţării.

Facem apel totodată la populaţia ţării să nu aleagă decât reprezentanţii acelor partide care se angajează a promulga, cu prioritate absolută, o lege de asigurare a demnităţii existenţiale a întregii populaţii a României, cu specificarea neechivocă a măsurilor ce se au în vedere, pentru a fi adoptate, astfel încât acest obiectiv fundamental să poată fi realizat cât mai repede.

3. Informarea corectă şi deplină a populaţiei ţării, fără de care dreptul de suveranitate (recucerit cu jertfe şi suferinţă de către poporul român, în cadrul Revoluţiei Române din decembrie 1989) nu poate fi exercitat în mod corespunzător, s-a deteriorat constant, în perioada postrevoluţionară, ajungându-se la situaţia în care toate organele massmedia cu arie de difuzare naţională, inclusiv cele aflate în proprietatea statului, să ajungă să fie corespunzător influenţate de către proprietarii acestora (în cadrul celor aflate în proprietate privată), sau de către interesele partidelor aflate la guvernare (în cadrul celor aflate în proprietate de

stat), mergând până la suprimarea abuzivă a unor ziare, a unui post de televiziune, precum şi agresarea unor jurnalişti şi reporteri de radio şi televiziune.

Datorită acestei situaţii Poporul Român nu mai este informat corespunzător, ci manipulat corespunzător, în favoarea promovării respectivelor interese, precum şi în defavoarea propriilor sale interese, de către cei ce nu urmăresc să convingă populaţia, ci doar s-o seducă, pentru a-i obţine voturile, acordate în necunoştinţă de cauză.

Ca atare facem apel către populaţie să nu voteze decât reprezentanţii acelor partide care se angajează să transforme massmedia de stat într-o a 4-a putere (ceea ce, de fapt, şi este, dar nu de stat), ca o instituţie unică şi fundamentală a statului, cu diviziuni corespunzătoare la nivel teritorial judeţean, al cărei conducător să fie ales, la nivel naţional, direct de către populaţie, în cadrul alegerilor generale parlamentare, iar, la nivel judeţean, de către populaţie, în cadrul alegerilor judeţene, cu modificarea corespunzătoare a Constituţiei României.

4.Siguranţa şi unitatea naţională constituie două obiective fundamentale ale oricărei politici de stat, într-un stat declarat, prin Constituţie, ca fiind: "stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil", având ca formă de guvernământ: republica.

În acelaşi context asigurarea unei democraţii reale, a unei justiţii reale şi a unei echităţi sociale reale, fără de care libertatea se transformă în anarhie, constituie de asemeni obiective fundamentale ale oricărei politici responsabile de stat, prevăzute şi în Constituţia României, la Articolul 1.

Având în vedere faptul că aceste obiective n-au fost corepunzător urmărite şi împlinite de către guvernările postrevoluţionare (nefiind apărate şi promovate prin legi corespunzătoare), facem apel către populaţia României să nu mai aleagă pe reprezentanţii acelor partide care, aflate la guvernare, nu doar că nu s-au preocupat de apărarea şi promovarea eficientă, prin politică, a acestor obiective fundamentale, ci chiar le-au încălcat, încheind tratate internaţionale total defavorabile României (tratatul cu Ucraina, precum şi tratatul cu Rusia), lichidând practic economia de stat, asociind la guvernare formaţiuni politice etnice care urmăresc dezmembrarea statului unitar, militând pentru revenirea la statul monarhist, sau promovând, de pe poziţia unor importante funcţii de conducere în stat, interesele specifice ale unor clientele politice, precum şi ale unor organizaţii conspirativ – subversive, de tip masonic şi chiar mafiot, situate sub obedienţa unor organizaţii similare, care acţionează la nivel continental şi chiar mondial, şi care, prin modul lor specific de a acţiona, subminează exercitarea dreptului de suveranitate al popoarelor, în general, precum şi al poporului român, în special.

5.Sistemul electoral din România este profund viciat, fiind conceput şi realizat astfel încât poporul român să nu-şi poată exercita un drept fundamental: acela de a alege, în deplină cunoştinţă de cauză, în mod direct, candidaţii pe care îi preferă, ci doar mijlocit, prin intermediul unor liste de partid.

Acest fapt, corelat cu posibilitatea realizării unei propagande electorale plătite (proporţională cu fondurile investite în acest scop), distinctă de cea oferită

gratuit de către organele massmedia de stat, precum şi de către o parte din organele massmedia private, constituie cauza principală generatoare a marii corupţii, realizată pe cale politică.

Apelăm, în acest context, la populaţia ţării să nu mai aleagă pe candidaţii partidelor politice care s-au opus în a-i recunoaşte dreptul de a alege, în mod direct, prin vot uninominal, candidaţii la alegeri, precum şi pe reprezentanţii acelor partide politice care nu se angajează, în mod ferm şi neechivoc, că vor acţiona corespunzător pentru modificarea legislaţiei electorale, în vederea introducerii exclusive a votului uninominal şi a interzicerii propagandei electorale plătite, în cazul în care vor fi aleşi.

Timişoara
22.11.2004

Organizaţii civice semnatare:

1.Asociaţia "Victoria" a Luptătorilor în Revoluţia Română din decembrie 1989, din Timişoara

Adrian Sanda – Preşedinte

2.Mişcarea Civică "Mihai Eminescu"

Lorin Ioan Fortuna – Preşedinte

Lista rămâne deschisă şi pentru alte organizaţii civice care doresc să se asocieze în susţinerea publică a acestei Declaraţii- Apel.

Mişcarea Civică „Mihai Eminescu"

Filiala Timişoara
Str. Salciei nr.2, sc. C, ap.2, Timişoara, jud. Timiş
Tel. 0256/446595
Nr. 4/31.08.2010

APEL

Către

Preşedinţia României, Parlamentul României, Guvernul României

Spre ştiinţă:

Directorului General al Societăţii Române de Televiziune, Directorului General al reţelei de cablu RDS, Directorului General al reţelei de cablu UPC, Mass-media şi altor factori instituţionali, organizationali, respectiv individuali, interesaţi.

Dorim să vă facem cunoscut, ca o anomalie, mai mult sau mai puţin întâmplătoare, faptul că, în urma unei investigaţii efectuate, pe nici o reţea de transmitere prin cablu a programelor de televiziune, cu o distribuţie la nivel naţional, în România nu se transmite nici un post (nici măcar cel oficial) de televiziune, din Republica Moldova, în contextul în care Republica Moldova, de fapt, este considerată, nu doar la nivel naţional, în România, ci şi la nivel internaţional, ca un al doilea stat, din Europa, vorbitor, în principal, al limbii române, ca să ne rezumăm doar la acest aspect şi să nu mai menţionăm şi alte multe conotaţii de asemănare civilizaţională.

Mai remarcăm faptul că, în trecut, în cadrul programului transmis de Societatea Română de Televiziune, din România, se retransmitea zilnic, după principala emisiune de ştiri de seară (Telejurnal), pe programul 2, şi principala emisiune de ştiri ("Mesager") din cadrul programului de televiziune transmis de principalul post oficial de televiziune din Republica Moldova, adăugând şi faptul că, cel puţin în programul principal de transmitere a stării vremii, din cadrul Societăţii Române de Televiziune din România, se transmiteau, în mod regulat, în aceeaşi perioadă temporală, şi informaţii cu privire la starea vremii din Republica Moldova, care, în prezent, se transmit doar întâmplător, într-un context specific continental.

Completăm cele menţionate anterior cu constatarea că, de mai multă vreme, principala emisiune de ştiri din Republica Moldova se retransmite, de regulă, în cadrul programului 2, şi de către Societatea Română de Televiziune, din România, doar că transmisia în cauză se realizează în jurul orei 5 dimineaţa (interval orar 4^{50}-5^{20}), oră la care gradul de receptare a acestei emisiuni, de către majoritatea populaţiei României, nu se poate situa decât la un nivel minimal.

Din cele semnalate anterior, considerăm că rezultă, cu suficientă pregnanță, faptul că problema semnalată nu este întâmplătoare, ci este vorba de un adevărat boicot informațional, aplicat principalului post oficial de televiziune din Republica Moldova, în contextul în care, pe rețelele principale de transmitere prin cablu a programelor de televiziune, din România (dintre care nici una nu este de stat), sunt incluse posturi oficiale de televiziune din țările vecine României, sau din alte țări, care interesează anumite etnii conlocuitoare, din România (exemplu: Ungaria, Serbia, Germania), dar care sunt transmise la ore mult mai accesibile.

În contextul celor menționate anterior, nu putem să nu apreciem că, în cazul semnalat, de omisiune, referitor la programul de știri, oficial și principal, transmis pe postul principal de televiziune, din Republica Moldova, care interesează, desigur, doar etnia majoritară din România, nu poate fi vorba doar de o omisiune accidentală, ci de una deliberată, în vederea diminuării sau chiar alterării, în acest mod, a relațiilor normale care ar trebui să existe și să fie chiar oficial sprijinite de către instituțiile de stat abilitate, din România, între populațiile etniilor majoritare și principale din România și respectiv Republica Moldova.

Tot în contextul celor menționate anterior, conducerea Mișcării Civice "Mihai Eminescu" a considerat necesar să se implice corespunzător în înlăturarea acestei grave anomalii de comunicare, începând cu etapa de sesizare și reclamare oficială a aspectelor menționate anterior, către principalele instituții de stat, din România, abilitate a lua măsuri corespunzătoare, de remediere, precum și altor factori de influență specifică, instiuționali, organizaționali și individuali, urmând ca în cazul în care se va constata, prin rezultatele obtinute, că prima etapă a campaniei, pe care am inițiat-o, nu va fi suficientă, campania în cauză să fie continuată și cu alte etape, incluzând și forme de protest specifice, individuale și colective, pentru a căror realizare vor fi contactate și antrenate și alte instituții, organizații și personalități individuale.

În încheiere, vă solicităm înțelegere pentru motivarea declanșării acestei campanii civice, și mulțumindu-vă pentru atenția acordată prezentei petiții, vă solicităm ajutorul în rezolvarea de drept și de fapt a problemei sesizate și reclamate oficial, de către organizația noastră.

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

Mişcarea "SARMISEGETUZA"
Filiala Timişoara

Asociaţia "VICTORIA"
a Luptătorilor în Revoluţie,
din Timişoara
Consiliul Director

Mişcarea Civică
"Mihai Eminescu"
Filiala Timişoara

07.11.10 – ora 10
Timişoara

Către:

- **Preşedintele României**
- **Preşedintele Senatului Parlamentului României**
- **Preşedintele Camerei Deputaţilor Parlamentului României**
- **Prim-Ministrul României**
- **Ministrul Culturii şi Cultelor**
- **Preşedintele Consiliului Judeţean Timiş**
- **Primarul oraşului Timişoara**
- **Mass-Media**

Având în vedere încetarea existenţei fizice a lui Adrian Păunescu şi datorită faptului că, din câte cunoaştem, nici o instituţie publică abilitată nu a considerat de cuviinţă să decreteze (sau doar să propună) o zi de doliu naţional pentru comemorarea corespunzătoare a personalităţii celui dispărut dintre noi, am apreciat ca necesar a ne asuma iniţiativa unei asemenea propuneri.

Precizăm şi exemplificăm faptul că, într-un context similar, în Republica Moldova, la moartea fizică a lui Grigore Vieru, Preşedintele Vladimir Voronin (cunoscut ca anti-român notoriu) a decretat ca: Zi de doliu naţional, ziua în care a fost înhumat trupul neînsufleţit al lui Grigore Vieru (care, în calitate de cetăţean al Republicii Moldova, s-a declarat etnic român şi nu etnic moldovan).

În contextul în care cea mai potrivită zi pentru o asemenea comemorare, la nivel naţional, adică: data înhumării trupului neînsufleţit al celui dispărut dintre noi, nu mai poate fi utilizată, iniţiativa noastră, ca şi alte iniţiative în acest sens, fiind tardivă, propunem declararea unei Zile de doliu naţional în data de: 12.11.2010 (vineri), adică la exact o săptămână de la anunţarea oficială a încetării existenţei sale fizice.

Deoarece nu dispunem de abilitarea necesară, ci doar de libertatea de a face propuneri în acest sens, în absenţa unor alternative oficiale, în acest scop, în cazul în care instituţiile centrale publice abilitate nu vor întreprinde alte demersuri corespunzătoare, propunem ca instituţiile publice districtuale (judeţene) şi respectiv instituţiile publice locale (orăşeneşti, respectiv comunale) să-şi asume iniţiativa de a cinsti memoria lui Adrian Păunescu, prin manifestări comemorative publice specifice, care să includă şi arborarea drapelului naţional, în bernă, la nivel districtual, respectiv la nivel local.

Motivăm acest demers prin aceea că, în aprecierea noastră, Adrian Păunescu, prin activitatea civică pe care a desfasurat-o, poate fi considerat una dintre cele mai importante personalităţi civice care au activat in cadrul perioadei contemporane, din istoria României. Ca orice personalitate deosebit de importantă, care a considerat nu doar necesar, ci şi oportun să-şi asume şi o implicare civică deosebită, Adrian Păunescu a devenit inclusiv un "om-ţintă", care a atras asupra sa atât numeroase aprecieri, cât şi numeroase critici, pentru maniera în care şi-a desfăşurat activităţile principale pentru care a fost remarcat şi apreciat. Ceea ce considerăm însă că trebuie avut în vedere, cel mai mult, în activitatea sa civică, este legat de faptul că a înfiinţat şi condus Cenaclul "Flacăra", până la încetarea existenţei sale fizice. În cadrul acestui Cenaclu, între alte aspecte poate mai putin demne de remarcat şi probabil chiar, în unele aspecte, de criticat, este contribuţia sa, cu ajutorul

membrilor Cenaclului, la întărirea conștiinței naționale românești, în general, precum și a conștiinței etnice românești, în special, adică a celui mai important liant societal, fără de care o Națiune sau un Popor, ca ființe colective societale, decad civilizațional, respectiv Națiunea decade în Popor, Poporul decade în Populație, iar Populația, la rândul său, decade în "Adunătură socială". După aceea urmează și decăderea statului asociat, de la nivelul de stat național, la cel de stat poporal, respectiv la cel de stat populațional, respectiv la cel de stat amorf (mancurtic), după care se intră într-o fază de disoluție societală, ce poate avea ca efect inclusiv dezintegrarea statală, sub eventuala presiune a altor factori sociali și societali, suficient de puternici și de motivați, în acțiunea lor distructivă statală, de interese specifice, aferente sprijinirii dezvoltării și extinderii altui stat vecin, sau a altor state vecine.

Cei care acuză asocierea politică neinspirată și chiar neavenită a lui Adrian Păunescu, atât în perioada fostului regim comunist dictatorial, cât și în perioada de după Revoluția română din decembrie 1989, când, la Timișoara, unii dintre protestatari au solicitat să se recite, de la Tribuna Revoluției, poezii ale lui Adrian Păunescu (chiar dacă au existat și protestatari care au dezaprobat o asemenea solicitare), precum și să se cânte, în colectiv, cantece pe texte compuse de Adrian Păunescu, și să se scandeze, de multe ori: "Basarabia!"; "Bucovina!", considerăm că trebuie să aibă în vedere faptul că Adrian Păunescu a fost atras de tentația efectuării unor asemenea compromisuri, nu atât din ambiții personale sau pentru a obține, pe această cale, avantaje personale (așa cum au procedat și încă procedează majoritatea oportuniștilor politici partidici, care au adus România în deosebit de grava criză societală, în care se află în prezent), ci, mai ales, de dorința sa de a dispune, pe această cale, de mai multă audiență și de mai multă influență, pentru a-și valorifica vocația civică extraordinară, de care dispunea.

Textele poetice, deosebit de inspirate, pe care le-a compus pentru o mulțime de cântece, dintre care multe au devenit șlagăre, vor însoți și însufleți probabil Poporul Român încă multă vreme în evoluția sa existențială, constituind o dovadă de receptare extraordinară, din partea publicului căruia i s-a adresat și pe care, în parte, l-a și format, prin intermediul manifestărilor culturale specifice (mai ales de tip: cenaclu) pe care le-a inițiat și realizat.

Foarte mulți oameni, împiedicați fiind de diverse probleme, în existența lor, i-au solicitat sprijinul, iar o mare parte dintre aceștia i-au rămas recunoscători pentru că i-a primit, i-a ascultat și, în măsura posibilităților, i-a și ajutat.

Nu mai puțin, considerăm că se cuvine elogiată activitatea sa jurnalistică (privită inclusiv din punct de vedere literar), dar, mai ales, cea literară poetică, chiar dacă ușurința, devenită proverbială, de a compune poeme, l-a sedus până la a-l determina să nu conștientizeze corespunzător faptul că supervaloarea poetică nu vine din cantitatea de poeme compuse, ci din calitatea acestora, care, pentru a fi obținută, necesită o muncă asiduă și istovitoare, consumatoare de timp și de energie, din care însă pot rezulta nestemate literare, apreciate ca atare nu doar de către publicul larg, ci și de către exegeții literari.

Ne încheiem motivația prin care ne-am propus să ne justificăm inițiativa, cu aprecierea, desigur discutabilă, că asemeni lui Avram Iancu și lui Mihai Eminescu, considerați probabil, de către cel dispărut, ca modele existențiale favorite, Adrian Păunescu a oscilat în permanență, apropiindu-se mai mult când de unul, când de celălalt, ca posibili "vectori societali" de urmat, în măsura în care i-a stat în putință.

Adrian Păunescu a preferat astfel, probabil, să-și sacrifice deliberat posibilitatea și chiar vocația de a deveni o super-personalitate tipic intelectualistă, apreciată ca atare de către alte elite tipic intelectualiste, pentru a deveni o super-personalitate publică (de tip: tribun), apreciată ca atare de către Poporul Român.

Mișcarea "SARMISEGETUZA" Filiala Timișoara	**Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara Consiliul Director**	**Mișcarea Civică "Mihai Eminescu" Filiala Timișoara**
Președinte	Secretar	Președinte
Lorin Ioan Fortuna	Ioan Ianăș	Anca Vahnovan
Contact:		
Telefon: 0761/664162	0256/446595	0765/432983
E-mail: lifsfinx@gmail.com	asociatia.victoria@gmail.com	miscarea.civica.eminescu@gmail.com

SEDIUL

MIŞCAREA CIVICĂ "MIHAI EMINESCU" **CENTRAL**

Nr. 2/08.08.2008

Timişoara, Str. Salciei nr. 2C/2,
Oficiul poştal nr.8, jud. Timiş
Tel./fax: 0256/446595

Către

Domnul Preşedinte al României

Spre ştiinţă:

- **Domnului Preşedinte al Senatului din cadrul Parlamentului României**
- **Domnului Preşedinte al Camerei Deputaţilor din cadrul Parlamentului României**
- **Domnului Prim Ministru al Guvernului României**
- **Domnului Preşedinte al Academiei Române**
- **Mass-Media**

În calitate de Preşedinte al Mişcării Civice "Mihai Eminescu", precum şi în calitate de membru în Consiliul de conducere al Mişcării Spirituale "Sarmisegetuza", mă adresez dumneavoastră, în calitate de garant şi apărător al suveranităţii Poporului Român, precum şi al democraţiei, ca formă de guvernare, aleasă de către Poporul Român, prin referendum, şi prevăzută ca atare în cadrul Constituţiei României.

Fiind un om care a fost implicat deplin în cadrul pregătirii şi declanşării Revoluţiei Române din decembrie 1989, la Timişoara, în data de 20.12.1989 (ca preşedinte iniţiator al Frontului Democratic Român, formaţiune politică construită în ilegalitate, în data de 20.12.1989, la Timişoara, care şi-a asumat rolul şi răspunderea de a organiza revolta timişorenilor, izbucnită în 16.12.1989, şi de a o transforma în revoluţie, în data de 20.12.1989, pe care a condus-o până în data de 22.12.1989, seara, când, la Bucureşti, s-a constituit: Frontul Salvării Naţionale care, având sediul în capitală şi fiind sprijinit de conducerea de atunci a Armatei Române, a confiscat practic Puterea de Stat, fără a avea o legitimitate corespunzătoare, dobândită prin participarea la revoluţie, confiscând şi revoluţia şi deturnând-o în cu totul alte scopuri decât cele anunţate public prin Proclamaţia către Ţară a Frontului Democratic Român, dată publicităţii în dimineaţa zilei de 21.12.1989, la Timişoara, ca program al Revoluţiei Române din decembrie 1989, ca dovadă starea deplorabilă în care a ajuns România şi decăderea civică a Poporului Român, din Naţiune, aşa cum a fost în perioadea: decembrie 1989 – iunie 1990, în Populaţie, aşa cum este şi în prezent), am rămas, la rândul meu, consternat şi decepţionat de ceea ce i s-a putut întâmpla României, ca Stat, precum şi Poporului Român, ca fiinţă coletivă socială principală, după aprecierea şi simpatia internaţională de care s-a bucurat şi a beneficiat deplin, o anumită perioadă de timp (aproximativ 4 luni), din nefericire foarte scurtă, după căderea regimului comunist-ceauşist, în data de 22.12.1989, la ora aproximativă 12.30, semn al victoriei, cel puţin parţiale, a Revoluţiei Române din decembrie 1989, moment până la care asumarea conducerii revoluţiei a revenit exclusiv Frontului Democratic Român, nici o altă formaţiune politică, organizaţie sau grupare neanunţând atunci, public, o asemenea preocupare, şi nici contestând, până în prezent, această stare de fapt, care, între timp, s-a transformat şi în stare de drept, devenind istorie, prin recunoaşterea publică a rolului şi meritului oraşului Timişoara, precum şi al Frontului Democratic Român, în pregătirea, declanşarea şi conducerea Revoluţiei Române din decembrie 1989, până la căderea regimului de dictatură comunist-ceauşistă şi preluarea Puterii în Stat de către Frontul Salvării Naţionale, în seara zilei de 22.12.1989.

Am încercat să înţeleg ulterior ce s-a întâmplat cu România şi, mai ales, de ce s-a întâmplat , ajungând astfel să conştientizez rolul subversiv pe care l-au avut organizaţiile masonice internaţionale, de la confiscarea şi deturnarea Revoluţiei Române din decembrie 1989 şi până la lichidarea practică a economiei de stat, printr-o falsă şi frauduloasă privatizare, efectuată, în special, pentru a satisface interesele de subordonare economică a României, de către clientela specifică a organizaţiilor masonice internaţionale, precum şi a clasei politicianiste, apărută în România după revoluţie şi impregnată cu masoni din cadrul organizaţiilor masonice autohtone, înfiinţate în perioada postrevoluţionară şi afiliate, prin obedienţă specific masonică, unor organizaţii masonice internaţionale.

Am mai putut conştientiza care este efectul penetrării masonice în cadrul religiilor şi cultelor religioase practicate în România, precum şi ce efect distrugător, la nivel naţional, pot avea religiile practicate pe teritoriul naţional, dar care sunt fondate pe ideologii specifice, precum şi pe cele ale ascendenţilor noştri genealogici, ca Popor, sau, şi mai rău, sunt de fapt proiecte ezoterice

subversive și nebenefice de tip religios (denumite generic Ezoterism negru, sau:Magie neagră), aplicate în scopul înrobirii ezoterice (spirituale) a României, ca Țară, precum și a Poporului Român, ca ființă colectivă socială principală.

Am ajuns astfel la Ezoterism și am reușit să înțeleg ceea ce este, de fapt, Ezoterismul (denumit în trecut și Magie), pe care mulți îl practică în necunoștință de cauză, iar, dintre cei puțini, cu adevărat inițiați în Ezoterism, majoritatea îl practică în mod nebenefic, subversiv (în varianta denumită generic: neagră, de a agresa, de a anihila și a înrobi), și nu în mod benefic (in varianta denumită generic: albă, de a apăra, de a favoriza și ajuta la îmbunătățirea existenței ființelor individuale și colective).

În sfârșit am conștientizat că în spatele celor care practică Ezoterismul (Magia) "negru", stau de fapt reprezentanți ai unor Civilizații agresoare extraterestre, care de multă vreme au agresat și invadat Planeta Tera și, în special, Lumea Fizică a Planetei Tera, în care și-au realizat baze existențiale specifice și care colaborează, de fapt, cu conducerile unor Țări, cărora, în schimbul sprijinului oferit pentru dezvoltarea unei tehnologii militare agresioniste sofisticate, le-au cerut și au obținut dreptul de a-și constitui baze existențiale pe teritoriul lor, precum și de a păstra confidențialitatea acestor relații, mergând până la a nega efectiv chiar și existența reprezentanților Civilizațiilor agresoare extraterestre, în cadrul Lumii Fizice a Planetei Tera, chiar și atunci când prezența acestora, datorită unor diverse motivații (exemplu: accidente), devenea evidentă pentru cei care, din întâmplare, se aflau atunci și acolo.

Conștientizând și constatând, în acest context, ce urmăresc de fapt invadatorii agresori extratereștri și cum acționează prin intermediul organizațiilor masonice și a altor organizații specifice, pe care le controlează la nivel de vârf, precum și că România constituie o țintă importantă pentru aceștia, m-am străduit, împreună cu alți membri sau doar simpatizanți sau colaboratori ai celor două organizații menționate, la început, să realizăm o serie de acțiuni concrete de atenționare a conducătorilor Țării, în special, precum și a Populației, în general, publicând articole, în acest sens, în diferite publicații, participând la diferite emisiuni de televiziune și manifestări publice, ținând conferințe, dar, mai ales, inițiind, realizând și asigurând sponsorizarea emisiunii "Deșteptarea României", care s-a difuzat săptămânal (cu câteva întreruperi), timp de aproape 4 ani, pe postul de televiziune DDTV, precum și realizând publicația web, pe rețeaua Internet, cu titlul: Misiunea astrală "România".

În cadrul acestei emisiuni am început să prezint argumentat efectele prezenței agresiunii civilizaționale extraterestre asupra Lumii Fizice a Planetei Tera, și a României, precum și să explic ce este de fapt Ezoterismul și cum poate fi și este folosit, de către cei care îl practică, și, mai ales, de către organizațiile masonice (inclusiv în domeniul religios) în variantele sale principale: benefică – constructivă (albă) și respectiv nebenefică – distructivă (neagră).

În ciuda audienței scăzute a postului menționat, emisiunea pe care o realizam a început să aibă audiență, atât în Țară, cât și în străinătate.

După un timp însă, acest post TV a început să fie scos de pe rețelele TV pe cablu, ajungându-se la situația că în marea majoritate a județelor României, acest post TV nu se mai poate recepționa pe rețelele TV de cablu, și probabil că această acțiune nu a fost deloc întâmplătoare. În acest context, am fost nevoit să renunț și la realizarea emisiunii "Deșteptarea României".

Constatând că România este practic lipsită de apărare, față de agresiunea ezoterică la care a fost și încă este puternic supusă, am constituit: Centrul Național de Apărare Ezoterică a României, transformat ulterior în: Centrul de Apărare Ezoterică a Lumii Fizice a Planetei Tera Împotriva Agresiunilor Civilizaționale Extraterestre, cu un număr de oameni pe care i-am cunoscut cu ocazia conferințelor pe care le-am ținut în diverse localități și pe care i-am inițiat în Ezoterism și i-am selectat, în funcție de calitățile de care dispuneau, pentru a deveni combatanți ezoterici.

Cu ocazia vizitelor unor personalități, am contactat reprezentanți ai Serviciului de Protecție și Pază (SPP) prezenți și le-am comunicat faptul că este nevoie și de un SPP ezoteric, nu numai de un SPP fizic, și că conducătorii principali ai unui Stat trebuie să fie protejați și păziți inclusiv ezoteric, iar conducătorii unor Țări (care au înființat și importante Institute sau Centre de cercetare în Ezoterism) dispun și de un SPP ezoteric, specific, după cum mi-am putut da singur seama, analizând pe însoțitorii unor personalități care ne-au vizitat Țara și, mai ales, analizând modul în care a fost organizată întrunirea la nivel înalt: NATO, din aprilie, în România, precum și pe cei care au participat.

Din nefericire, inițiativele mele directe de a contacta persoane pe care le-am considerat potențial interesate în inclusiv cunoașterea și aplicarea practică a Ezoterismului, au rămas fără un răspuns adecvat. Nu îndrăzneam să abordez direct pe conducătorii Statului, atâta vreme cât, la nivel oficial, recunoașterea existenței Civilizațiilor extraterestre, precum și reprezentarea acestora în cadrul Lumii Fizice a Planetei Tera, nu se efectuase, ba mai mult, cine făcea referințe publice în acest domeniu, sau atrăgea public atenția asupra pericolului agresiunii și invaziei civilizaționale extraterestre, era considerat fie dezaxat psihic, fie doritor de reclamă ieftină. Situația s-a schimbat însă radical din data în care conducătorul suprem al Bisericii Catolice: Papa, a decis să rupă tăcerea, în acest domeniu, astfel încât, mai întâi, un reprezentant oficial Papal a făcut public și oficial o declarație de recunoaștere a Civilizațiilor extraterestre, precum și a prezenței unor reprezentanți ai acestor Civilizații în cadrul Lumii Fizice a Planetei Tera, după care însuși Papa a confirmat oficial această știre.

Un alt eveniment deosebit de important l-a constituit scrisoarea oficială trimisă de către conducerea Ministerului Forțelor Armate din SUA ("Pentagon") către Parlamentul SUA, în care se făcea cunoscut că, datorită mai multor motivații (încălzire globală, poluare, distrugerea stratului de ozon din atmosferă ș.a.), este nu doar posibil, ci și probabil, ca la sfârșitul anului 2012 să se producă o catastrofă de nivel mondial, care să afecteze corespunzător Populația Planetei.

De asemenea, consider că trebuie luate în vedere și știrile apărute în presă, referitoare la un număr de personalități (exemplu: Nicolae Ceaușescu, Saddam Hussein, Adrian Năstase, Silviu Prigoană ș.a.) despre care s-a aflat că își construiesc buncăre subterane, dotate corespunzător cu rezerve de aer și alimente.

În contextul celor menționate anterior, cunoscând ce se întâmplă și, mai ales, ce urmează să se întâmple în cadrul Lumii Fizice a Planetei, în viitorul apropiat (la sfârșitul anului 2012), m-am decis să mă adresez oficial principalilor conducători ai Statului, pentru a atrage atenția asupra necesității de a se crea o forță de acțiune ezoterică, în stare să facă față agresiunilor ezoterice la care este supusă România, precum și asupra evenimentelor deosebite, de ordin distructiv, prevăzute a se întâmpla în viitorul apropiat și cunoscute deja, nu numai de către inițiații în Ezoterism, ci și de diverse alte grupări de oameni, care, în absența unor preocupări oficiale, în acest sens, au ajuns să se organizeze și să acționeze la nivel de grup (exemplu: întâmpinarea sfârșitului anului 2012), pentru a le înfrunta cât mai pregătiți posibil.

Tot în acest context, vă fac cunoscut și că recentele inundații din Bucovina și Moldova, cele care au mai fost și vor mai fi, furtunile devastatoare de la Costinești și Tecuci, precum și alte evenimente distructive ca: alunecări de teren, cutremure, secete, epidemii ș.a., constituie, de fapt, efecte ezoterice specifice ale unor cauze ezoterice specifice, care pot fi combătute, în totalitate, sau doar în parte, prin metode ezoterice specifice.

Mai mult, se poate realiza o hartă de risc distructiv a României, respectiv o hartă de risc distructiv a unui județ, sau a unei localități.

Investițiile respective, necesar a fi făcute, în acest scop, sunt foarte reduse, în comparație cu prețurile care se plătesc, în prezent, pentru despăgubirea sinistraților. Ar trebui început cu înființarea unui Institut de cercetări în domeniul ezoteric, cu câteva filiale teritoriale, dar, mai ales, cu pregătirea de specialiști ezoteriști.

Trebuie să aflați, în acest context, că un specialist ezoterist nu poate fi pregătit similar cum este pregătit orice alt specialist, ci se impune efectuarea unei selecții corespunzătoare, candidații trebuind să manifeste anumite aptitudini native, în acest sens, pe care să le dezvolte, apoi, prin intermediul unei îndrumări specifice.

Vă mai fac cunoscut și faptul că Ezoterismul oferă și metode specifice de depoluare pe arii restrânse sau extinse, precum și de optimizare funcțională a unor instalații, la prețuri imbatabile față de orice alte mijloace, raportate la aceeași performanță.

În sfârșit, vă mai fac cunoscut că Ezoterismul oferă metode de terapie complementară mult mai ieftine și mai eficiente, fără medicamente costisitoare, care se adresează și acelor boli pe care medicina clasică le consideră greu curabile, sau chiar incurabile, deoarece face greșeala să considere că omul are un singur trup: pe cel fizic, motiv pentru care nu poate trata maladiile (denumite incurabile) ce-și manifestă doar efectele specifice pe trupul fizic, cauzele fiind în afara acestui trup.

Problema cea mai importantă pe care doresc să v-o semnalez o constituie însă: moartea fizică a Planetei (adică încetarea existenței Lumii Fizice Planetare, denumită popular: Apocalipsă, referitor la care s-au organizat recent și două emisiuni de dezbatere televizată, dintre care una chiar la TVR1, dar cu un prezentator și cu participanți necompetenți, care au condus la eșuarea în derizoriu a emisiunilor respective). Moartea fizică a Planetei Tera este prevăzută a se realiza (din câte cunosc eu și din câte cunosc și mulți alții, inclusiv conducerea Ministerului Forțelor Armate ale SUA) în a doua jumătate a lunii decembrie a anului 2012. Această moarte fizică a Planetei este necesară pentru ca Planeta, rămasă numai cu Lumea Superioară, care este o Lume exclusiv energetică, să se poată pregăti pentru a putea beneficia de fenomenul de Poartă Galactică, ce urmează să se deschidă un an mai târziu, și prin care Planeta va putea trece în Zona Galactică Centrală (Constelațională), scurtând mult evoluția sa existențială și, mai ales, scăpând din "inchisoarea" zodiacală solaritală în care se află în prezent, dacă, până atunci, după moartea sa fizică, va reuși să se transforme în Astru Pitic Alb, pentru a putea traversa astfel Poarta Galactică.

Fenomenul este simial (dar la nivel de Planetă) celui în care un om, pentru a putea ajunge din Lumea Fizică Planetară în Lumea Superioară Planetară (denumită și Rai sau Paradis), trebuie mai întâi să moară fizic, pentru a scăpa de trupul fizic, care este un trup lumesc, specific Lumii Fizice, deoarece cu acest trup nu poate ajunge în Lumea Planetară Superioară, care este o Lume exclusiv energetică, și în care omul care a murit fizic, în Lumea Planetară Fizică, poate ajunge numai cu trupul său universal, adică cu trupul informatic, primind în noua Lume un alt trup lumesc, specific respectivei Lumi, în care își va adăposti trupul informatic, după cum l-a adăpostit, în cadrul Lumii Fizice, în trupul fizic.

Trebuie să știți că această semnalare se bazează pe mai multe previziuni, unele efectuate cu mult timp în urmă, între care cea mai cunoscută este cea a enigmaticului calendar previzional, pe o lungă perioadă, lăsat moștenire de către Civilizația Maiașă, Civilizație care a dispărut brusc și masiv, aparent inexplicabil (înainte ca tăvălugul spaniol să distrugă, pe rând, civilizațiile specifice de

pe continentele americane), lăsând mari localităţi golite de Populaţie, dar şi celebrul calendar maiaş, care se încheie brusc, la sfârşitul lunii decembrie 2012.

Trebuie să mai ştiţi că la sfârşitul deceniului al 7-lea al secolului trecut, în SUA, s-au făcut, în secret, mai multe experimente legate de anumite aspecte denumite generic: paranormale, în cadrul unui program special de cercetare, denumit generic: "Proiectul Montauk", între care şi o verificare, printr-un experiment colectiv de hipnoză progresivă (în avans temporal), în care un grup de subiecţi au fost hipnotizaţi şi trimişi în timp, la sfârşitul anului 2012.

Întrebaţi fiind, în stare hipnotică, ce văd atunci, toţi cei care au avut o viziune, în acest sens (semn că urmau să existe la acea dată), au descris, pentru o anumită zi de la sfârşitul lunii decembrie 2012, evenimente catastrofale deosebite, iar după ce au fost trimişi în ziua următoare, n-au mai transmis nimic (semn că nu mai existau), de unde s-a tras concluzia că se produsese, înte timp, un mare cataclism dinal, global, care i-a scos pe toţi din existenţă.

Rezultatele acestei testări nu au fost date publicităţii oficial, dar au fost comunicate public de către anumiţi participanţi la eveniment, alarmaţi de posibila lor gravitate, precum şi de faptul că erau menţinute secret.

Un experiment asemănptor s-ar putea repeta şi în prezent, înclusiv în România, iar dacă rezultatele sale confirmă pe cele din Proiectul Montauk, înseamnă că întreaga Lume Fizică trebuie să se pregătească pentru întâmpinarea fenomenului distrugător respectiv şi, în acest context, aportul iniţiaţilor în Ezoterism (în special al comunicatorilor astrali) devine nu doar important, ci şi fundamental şi determinant.

Am încercat să contactez mai mulţi specialişti în hipnoză, pentru a-i determina să repete experimentul din Proiectul Montauk, în prezent, chiar contra cost, dar, din nefericire, nu am reuşit. La nivel oficial, capacităţile logistice pot fi însă altele.

Domnule Preşedinte al României, v-am adresat această scrisoare din considerentul că vă consider conducătorul cel mai indicat pentru a cunoaşte cele relatate şi, eventual, pentru a demara anumite acţiuni practice specifice, în contextul în celor prezentate în cadrul acestei scrisori, considerând că se impun a fi adoptate şi aplicate anumite măsuri preventive în acest sens.

Mă ofer, atât eu, cît şi o mare parte dintre colaboratorii mei, să sprijinim direct, prin implicarea noastră şi cu experienţa noastră, lămurirea unor probleme neclare, furnizarea de informaţii suplimentare, precum şi prezentarea unor rezultate deja obţinute, în acest domeniu.

Pe de altă parte, având în vedere importanţa şi gravitatea problematicii expuse, consider necesar a face şi public apelul nostru către dumneavoastră, pentru ca acest apel să fie corespunzător cunoscut şi eventual sprijinit şi de către alte foruri oficiale sau private interesate.

Preşedinte
Lorin Ioan Fortuna

P.S.

Anexez acestei scrisori ultimul număr al revistei Astral, pe care o editez, care ar fi trebuit să apară la sfârşitul anului 2004, dar pe care am reuşit s-o editǎm abia recent, în vara anului 2008, deoarece, prin informaţiile conţinute, o consider relevantă, în contextul scrisorii pe care v-am adresat-o.

GUVERNUL ROMÂNIEI
Secretariatul General al Guvernului

Nr. 15D/8589/2008

Către

Mişcarea Civică Mihai Eminescu

Referitor la memoriul dumneavoastră, vă facem cunoscut faptul că a fost transmis, spre informare, Administraţiei Prezidenţiale.

Director

PREŞEDINTELE ROMÂNIEI
PROBLEME CETĂŢENEŞTI

DP02/19137/24.09.2008

Stimate domnule Lorin Ioan Fortuna,

Am reuşit să intrăm în posesia memoriului dumneavoastră transmis probabil pe adresa Guvernului României şi redirecţionat Administraţiei Prezidenţiale de către Secretariatul General al Guvernului- Direcţia Relaţii Publice.

Scrisoarea dumneavoastră a fost citită cu atenţie şi interes iar opiniile, aprecierile şi sugestiile dvs. au rămas în atenţia noastră.

Vă mulţumim.

Cu stimă,

Consilier de Stat
Gabriel-Cristian Piscociu

Cod unic: 48d9e86a892b8

Palatul Cotroceni - Bdul Geniului nr. 1-3 - Bucuresti
021-410.05.81/363 021-410.38.58 E-mail: procetatean@presidency.ro

Mişcarea Spirituală „Sarmisegetuza"
Filiala Timişoara
Str. Salciei nr.2, sc.C, ap.2, jud. Timiş
Tel/fax: 0256/446595
Nr.2/23.11.2010

Comunicat

În legatură cu modul în care a fost organizată şi s-a desfăşurat, pe programul 1 al Televiziunii Române (TVR1), în data: 21.11.2010 (duminică), ora 23.20, emisiunea: „Garantat 100%", avându-l ca realizator şi moderator pe Cătălin Ştefănescu, tema emisiunii fiind: „Despre sfârşitul lumii", şi fiind anunţată în prealabil şi mediatizată corespunzător inclusiv printr-un articol special, apărut în ziarul „Evenimentul Zilei", din data de 20.11.2010, dorim să transmitem public următoarele informaţii şi considerente:

1. Din articolul de presă preliminar şi menţionat anterior, referitor la emisiunea în cauză, rezultă că nici unul dintre cei invitaţi să participe la emisiune nu era prezentat ca iniţiat în Ezoterism.

2. Tot referitor la domeniile de specializare ale invitaţilor emisiunii respective, am remarcat faptul că specializările invitaţilor erau aferente modelului caracteristic fizic de explicare a existenţei Omenirii şi eventual celui religios (în cazul antropologului cultural), dar nu şi modelului informatic, de tip realitate virtuală, specific Ezoterismului modern, fapt pe care îl considerăm ca fiind o lacună gravă a emisiunii în cauză.

3. Pe de altă parte, considerăm însă că este de apreciat faptul că, în comparaţie cu o emisiune anterioară, pe aceeasi temă, realizată şi transmisă tot pe programul 1 al TVR, dar în toamna anului 2008 şi avându-l ca moderator pe Liviu Mihaiu, nu au mai fost invitaţi să participe, de această dată, la emisiune, reprezentanţi ai Bisericii Ortodoxe Romane (a căror motivaţie, bazată pe o dogmă religioasă şi nu pe argumente ştiinţifice, precum că „nimeni nu poate cunoaşte când va fi sfârşitul Lumii, nici măcar Fiul, ci doar Tatăl", este arhicunoscută), şi nici neaveniţi în domeniu, dar probabil cunoştinţe şi clientelari specifici ai moderatorului, aşa cum s-a întâmplat în cadrul emisiunii exemplificate anterior, care, datorită motivaţiei menţionate, apreciem că a căzut în derizoriu.

4. Cu privire la referinţele asupra civilizaţiei mayase, considerăm că trebuie apreciată corespunzător referinţa la calendarul mayaş, pe de o parte, dar, pe de altă parte, trebuie evidenţiată şi chiar amendată absenţa altor referinţe importante, cum ar fi cele aferente cosmodromului mayaş (pe care este amplasată o imensă pasăre albă, vizibilă din stratosferă), apoi la reprezentarea inscripţională, pe o stâncă, a celebrului desen reprezentând un mayaş situat într-un vehicul ciudat (asemănător unui submarin sau unei nave cosmice), într-un context în care, la vremea respectivă, Omenirea noastră, în zona teritorială în cauză, din câte cunoaştem, nu depăşise încă stadiul transportului realizat doar prin tracţiune cu anumite animale, şi în care chiar şi numai existenţa unui vehicul de transport autohton, bazat pe roţi, nu poate fi susţinută, prin dovezi corespunzătoare, astfel încât inscripţia respectivă să poată fi motivată şi altfel decât prin asocierea sa cu o navă

cosmică, precum și cu ipoteza exodului extraplanetar, prin care se pare că ar fi fost evacuată cea mai mare parte a populației mayașe, inclusiv ca o salvare civilizațională, de către o posibilă civilizație extraplanetară. Atragem atentia că probabilul exod extraplanetar, la care ne referim, a avut loc cu puțin timp înainte de realizarea expedițiilor de explorare, urmate de cele de cucerire, înrobire și chiar de masacrare a populației băștinașe, întreprinse de către conducătorii unor state de atunci (din perimetrul teritorial actual al Spaniei și Portugaliei), având ca urmări antropologice anihilarea civilizațiilor originare și specifice (autohtone), prin transformarea respectivelor civilizații în „clone civilizaționale" ale unor civilizații europene, proces distructiv, din punct de vedere civilizațional, care s-a realizat apoi și pe celalalt continent, denumit generic: „american".

5. Inclusiv în legatură cu referințele calendaristice, mai reliefăm și faptul că, în cadrul sistemului de cronologie specific civilizației mayașe, nu a fost evidențiată corespunzător referința mayașilor la așa-numitul: „sfârșit al timpului", care ar urma să se producă în viitor, și nici nu a fost asociată dispariția bruscă, nedeplin explicabilă nici până în prezent, a civilizației mayașe (inainte de sfârșitul secolului al XIV-lea), decât tot printr-un exod extralumesc, realizat cu nave extraplanetare.

6. În legatură cu emisiunea menționată, realizată recent, mai semnalăm că modul de percepție și de explicare a unor componente de bază extraplanetare (ex.: Galaxia, Universul ș.a.) diferă fundamental, din punctul de vedere al Astronomiei (specific modelului fizic), comparativ cu punctul de vedere al Astrologiei (specific modelului ezoteric, sau, într-o denumire echivalentă, dar mai populară, magic) și, mai ales, referitor la rezervele pe care ar trebui să le avem față de modelul fizic, în contextul în care explicarea anumitor fenomene astronomice s-a efectuat și se mai efectuează pe baza unor observații efectuate pe o perioadă temporală mult prea scurtă, comparativ cu durata temporală foarte indelungată ce caracterizează o evoluție completă a fenomenelor în cauză.

7. În final, dar nu și în cele din urmă, considerăm că ar mai fi trebuit aduse în discuție și alte argumente referitoare la problematica în cauză, între care menționăm, în primul rând: experimentul Montauk, după numele localității din SUA, în care s-au efectuat (sub conducerea generală, din câte cunoaștem, a reputatului om de știință: John von Neumann), de fapt, mai multe experimente in domenii denumite generic: paranormale, intre care si o verificare, prin hipnoza progresiva, a veridicitatii calendarului mayas, ale carui rezultate, spre deosebire de celelalte experimente, nu au fost date oficial publicitatii, de catre organizatori, ci de catre anumiti participanti la experimentul in cauza, intrigati de mentinerea secreta a rezultatelor obtinute in respectivul experiment. O alta problemă, deosebit de importantă, care considerăm că a fost necorespunzător abordată (probabil din necunoastere), a fost: alinierea fundamentală, pe Axa Galactică principală, a Astrului Solarității cu Planeta noastră și cu Astrul Constelațional al Constelației celei mai apropiate, in legatură cu posibilitatea ca, odată ajunsă in poziția respectiva, Planeta noastră să poată realiza "evadarea din Zodiac" și transferarea prin intermediul unei Porți Galactice, de tip zodiacal-constelațional, pentru a se integra existențial, ca Astru Pitic Alb, în Constelația cea mai apropiată (lăsând în loc, pe post de Planetă, actualul Satelit planetar), motivația principală pentru care ar urma să se producă încetarea existenței Lumii Planetare Fizice a Planetei noastre fiind tocmai o condiție necesară pentru a se putea aprinde apoi și funcționa ca Astru Pitic Alb (luminos, dar nu și călduros). În același context, considerăm că ar mai fi trebuit făcută și o referire la filmul artistic „2012", realizat in SUA (probabil nu întâmplător) și difuzat tocmai în această perioadă.

Încheiem prin a mai atrage atentia și asupra scrisorii deschise, adresată la sfârșitul verii anului 2008, de către conducerea Pentagonului, Parlamentului SUA, în care se atrăgea atenția asupra posibilității producerii unei catastrofe mondiale la sfârșitul anului 2012, document care a și motivat, în principal, organizarea emisiunii, în toamna anului 2008, la care ne-am referit, la început, tot de către TVR1, avându-l ca moderator pe Liviu Mihaiu. Scrisoarea în cauză, precum și emisiunea respectivă, au motivat atunci inclusiv adresarea unei solicitări oficiale, efectuată tot în toamna anului 2008, către Președintele României, către Academia Română, precum și către alte instituții abilitate, de către Conducerea Mișcării Civice „Mihai Eminescu", pentru repetarea, în România, a experienței de testare a viitorului Lumii Planetare Fizice, printr-un experiment de hipnoză progresivă (în mod similar celui în care s-a realizat și experimentul Montauk), pentru a se putea determina astfel în ce măsură un asemenea experiment confirmă sau nu previziunea calendarului mayaș pentru anul 2012. Solicitarea în cauză a fost efectuată inclusiv având în vedere că scrisoarea deschisă, trimisă de Conducerea Pentagonului către Parlamentul SUA, putea fi motivată de faptul că, în SUA s-a procedat la refacerea, în cursul anului 2008, a experimentului Montauk, care probabil s-a soldat cu aceleași concluzii ca și ale primului experiment Montauk (desfășurat, din câte cunoaștem, la sfârșitul deceniului al 7-lea al secolului trecut), potrivit cărora nici unul dintre subiecții experimentului în cauză, trimiși în viitor, prin hipnoză progresivă, nu a putut trece și relata ce se întâmplă după sfârșitul anului 2012 (data de blocaj a accesului, din câte cunoaștem, fiind: 20.12.2010) . Referitor la solicitarea menționată anterior (transmisă inclusiv Președintelui României), mai precizăm că s-a primit un răspuns oficial, la solicitarea în cauză, din partea consilierului prezidențial Gabriel Cristian Pișcociu, prin care conducerea Mișcării Civice „Mihai Eminescu" a fost înștiințată că Instituția Prezidențială a luat la cunoștință de solicitarea respectivă și că problema semnalată va rămâne în atenția sa.

Președinte
Lorin Ioan Fortuna

http://www.9am.ro/stiri-revista-presei/2005-10-08/vocile-divine.html

Vocile divine

Autor: Ileana CORNEA
8 Octombrie 2005

Canalul BBC aduce in fata opiniei publice o dezvaluire socanta referitoare la personalitatea presedintelui SUA, George W. Bush. Conform BBC, actualul sef al Casei Albe a declarat ca Dumnezeu i-a spus sa invadeze Irakul si Afganistanul. Documentaru

Canalul BBC aduce in fata opiniei publice o dezvaluire socanta referitoare la personalitatea presedintelui SUA, George W. Bush. Conform BBC, actualul sef al Casei Albe a declarat ca Dumnezeu i-a spus sa invadeze Irakul si Afganistanul. Documentarul, ce ar urma sa fie difuzat in Marea Britanie pe datele de 10, 17 si 24 octombrie, arata ca liderul de la Washington a formulat aceste ciudate afirmatii in 2003, in cadrul unor convorbiri purtate, la Sharm El-Sheikh, cu liderul palestinian, Mahmud Abbas, si seful diplomatiei palestiniene din acea perioada, Nabil Shaath.

"Dumnezeu mi-a dat o misiune"

"Presedintele Bush ne-a zis tuturor: Dumnezeu mi-a dat o misiune. Mi-a spus: «George, du-te si bate-i pe teroristii din Afganistan». Si asa am facut. Iar apoi Dumnezeu mi-a spus: «George, du-te si pune capat tiraniei din Irak». Si asa am si facut", a relatat Nabil Shaath.

Conform declaratiilor lui Shaath, tot Divinitatea l-a indemnat pe Bush sa sustina crearea unui stat palestinian. "Si acum iarasi aud cuvintele lui Dumnezeu venind la mine, «Du-te si fa-le palestinienilor un stat, da-le israelienilor securitatea lor si fa pace in Orientul Mijlociu». Si asa voi face, martor mi-e Domnul", ar mai fi spus presedintele SUA, citat de Nabil Shaath.

In ce-l priveste, Mahmud Abbas, prezent la acea intalnire de la Sharm El-Sheikh, si-a amintit ca George W. Bush a subliniat ca are o "datorie morala si religioasa" si s-a angajat sa le creeze palestinienilor un stat independent.

Documentarul BBC, intitulat "Elusive peace: Israel and the Arabs" are in centru incercarile de a aduce pacea in Orientul Mijlociu, incepand de la negocierile sustinute de fostul presedinte american Bill Clinton in 1999-2000 si pana la retragerea israeliana din Fasia Gaza din aceasta vara. Filmul surprinde intamplari din spatele usilor inchise, in contextul eseculul tratativelor de pace si al evolutiei intifadei (revolta palestiniana).

Bush, specialist in gafe

George W. Bush si-a continuat seria de gafe, care provoaca ilaritate, in special in randurile mass-media. Seful Casei Albe a oferit o ratiune inedita pentru care ar trebui reformate legile medicale de malpraxis. La un miting electoral din statul Missouri, presedintele SUA a opinat ca, pe tot teritoriul Americii, medicii ginecologi traiesc o adevarata drama. In opinia lui Bush, acestia nu mai pot, din cauza meseriei, sa aiba o viata sexuala normala. Presedintele, cunoscut pentru frecventele sale probleme de exprimare si greseli gramaticale, s-a referit la "drama" pe care o traiesc ginecologii si obstetricienii in timpul campaniei electorale pentru alegerile din noiembrie 2004, intr-un atac la adresa contracandidatului democrat, John Kerry. In timp ce il critica pe Kerry pentru pozitia adoptata in privinta razboiului din Irak, Bush si-a ridicat ochii de pe foaia pe care avea scris discursul si, spre stupoarea audientei, a declamat: "Trebuie sa intreprindem ceva referitor la aceste legi medicale prea liberale, care fac sa creasca atat costul ingrijirilor medicale, cat si numarul bunilor medici care dau faliment. Avem o problema in America. Prea multi medici buni isi inchid cabinetele. Prea multi ginecologi si obstetricieni nu-si mai pot practica dragostea fata de femei, pe intreg cuprinsul Americii. Oponentul meu a ales sa puna avocatii de malpraxis pe tichetul sau electoral. Iar eu sunt acum pentru reforma legilor de malpraxis medical".

A intrat cu bicicleta intr-un politist

Chiar in timpul summitului G8 , desfasurat la Gleneagles, in Scotia, in luna iulie 2005, succesorul lui Bush-tatal a intrat in coliziune cu un politist, in timpul unei plimbari cu bicicleta in jurul statiunii care a gazduit reuniunea. Presedintele american a optat pentru acest mod de a-si serba ziua de nastere, 6 iulie. Se pare ca nu a fost prea inspirat. In urma impactului, Bush, zgariat usor la maini si la brate, a fost consultat de medicul personal. Politistul implicat in carambol facea parte din dispozitivul de securitate al summitului. Investigatorii au constatat ca, in momentul producerii accidentului, liderul Washingtonului circula cu o viteza destul de mare, in conditiile unui carosabil umed.

Politistii insarcinati cu protectia participantilor la summitul G-8 din Scotia au fost supusi unui proces intens de instructie pentru a face fata oricaror situatii, de la demonstratiile militantilor antiglobalizare, pana la eventuale acte de terorism. Nimeni nu i-a instruit, insa cum sa reactioneze atunci cand omul cel mai puternic al Planetei s-ar napusti in plina viteza, cu bicicleta, asupra unuia din ei - ceea ce s-a intamplat.
Intamplarea cu covrigelul
Incidentul scotian a fost, fara indoiala alarmant, pentru autoritatile locale. Bush, insa, era deja calit. In mai, anul trecut, a cazut de pe bicicleta, julindu-se la nas, barbie si genunchi. In ianuarie 2002, s-a inecat cu o bucatica de covrig, ceea ce putea sa-i fie fatal. A doua zi, presa a publicat fotografii infatisandu-l cu o vanataie la ochiul stang, explicand ca presedintele lesinase cand bucatica de covrig i-a intrat pe trahee si, in cadere, s-a lovit la cap. "Mama imi spunea mereu: cand mananci covrigi, mai intai mesteca si apoi inghite. Trebuie sa asculti totdeauna ce spune mama".
"Nici noi nu incetam" sa facem rau Americii
In iulie, anul trecut, George W. Bush s-a intrecut pe sine, afirmand, intr-un discurs sustinut la Pentagon, ca Administratia pe care o conduce cauta in permanenta noi modalitati de a face rau americanilor, transmite Sky News.
In timp ce se adresa liderilor Armatei americane, presedintele a declarat, referindu-se la razboiul impotriva terorismului: "Adversarii nostri sunt inventivi si plini de resurse, insa noi suntem la fel. Ei nu inceteaza nici o clipa sa se gandeasca la noi modalitati de a face rau tarii si poporului nostru, si nici noi nu incetam".
Absolut nimeni din audienta nu a reactionat la aceasta greseala de exprimare.

Nota coord.: Prezentul articol a fost selectat pentru a proba, cu exemple concrete, faptul că anumite "personalități" foarte bine plasate, ca factori de acțiune și influență, la conducerea unor state, sunt de fapt, mutanți civilizaționali ai unor civilizații virtuale extraplanetare, agresionale civilizațional, care dispun de baze existențiale civilizaționale, proprii, la nivel planetar, și sunt dirijate, în vederea îndeplinirii unor acțiuni de agresiune împotriva unor țări, respectiv a unor popoare, care aparțin civilizației virtuale goriliene, primare, loialiste, băștinașe planetar și realizatoare a Planetei în a cărei Lume Planetară Fizică suntem integrați existențial. În cazul exemplificat, fostul președinte al SUA, a recunoscut oficial că era dirijat, în adoptarea unor acțiuni agresionale, prin mesaje transmise mental, în mod telepatic, adică era comunicator ezoteric.

adevărul
Faptele așa cum sunt!

Bercea, dosarele şi cumetriile

• Dana Mihăilă,Mirela Ogea,Bogdan Marica

Marți 22 feb 2011

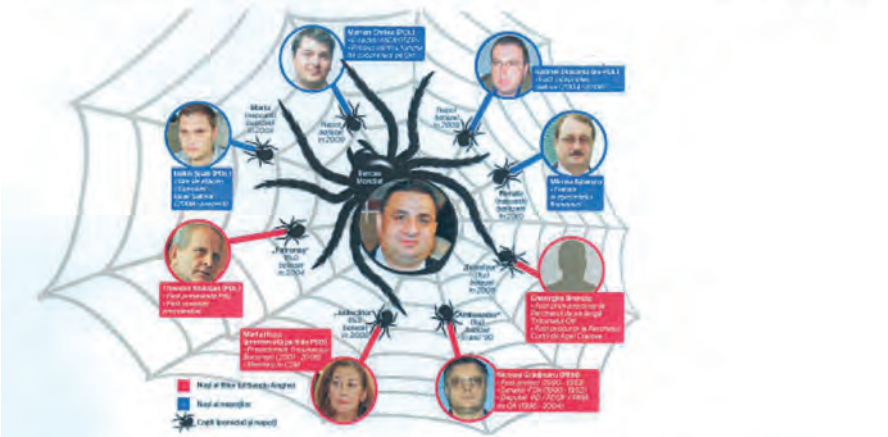

Sandu Anghel, zis Bercea Mondial, a reuşit să găsească naşi influenți pentru opt dintre fiii şi nepoții lui

Nota coord.: Ilustrația redată reflectă, în mod sugestiv, pentru cei inițiați în Ezoterism, că întreaga structură mafiotă reprezentată este alcătuită din mutanți civilizaționali ai civilizației virtuale Arahnidice-Tarantulare-Negre, extraplanetară și agresoare civilizațional, care dispune de o Bază Existențială Civilizațională proprie, la nivel planetar, în cadrul planetei noastre (vezi simbolul pânzei de păianjen și simbolurile tarantulelor negre, asociate fiecărui personaj, ilustrația fiind transmisă prin mesaj de comunicare mentală specific ilustratorului care a realizat-o, fără a o conștientiza, probabil, ca atare.

Interlopul din Drăgăneşti-Olt a dezvoltat relaţii cu personaje-cheie din justiţie, politică şi administraţie şi nu s-a sfiit să se laude cu acestea ori de câte ori a avut ocazia. Înrudit cu magistraţi şi aleşi locali, Sandu Anghel a reuşit să acumuleze o avere impresionantă şi să scape de fiecare dată basma curată din dosarele penale în care a fost cercetat.

Deputatul romilor îl ironizează pe Bercea: "El e «mondial», doar un tribunal internaţional are voie să-l judece"

Interlopul Bercea Mondial: „Nu m-a arestat toată ţara, m-au «arestat» ai mei. Nişte proşti!"

Sandu Anghel (43 de ani), zis Bercea Mondial, interlopul oltean cu legături notorii printre persoane importante din justiţie şi politică, va fi adus mâine dimineaţă la Curtea de Apel Craiova.

Aici va fi judecat recursul cerut de avocatul liderului rrom împotriva deciziei de arestare preventivă pentru tentativă de omor calificat, pronunţată duminică de Tribunalul Olt. Acesta este cel mai avansat stadiu în care a ajuns vreodată un dosar penal deschis pe numele lui Bercea Mondial, iar ele nu au fost puţine.

Fără probe, fără probe, fără număr

Judecătorul Cosmin Mitrache, purtătorul de cuvânt al Tribunalului Olt, a confirmat pentru „Adevărul" că Sandu Anghel nu a fost trimis niciodată în judecată de magistraţii olteni. Împotriva acestuia, instanţa a înregistrat doar patru plângeri contravenţionale. La Judecătoria Balş, în 2007, a existat o propunere de arestare preventivă pentru 29 de zile, respinsă însă şi înlocuită cu obligaţia de a nu părăsi localitatea. Procurorii Parchetului de pe lângă Tribunalul Olt l-au cercetat pe Sandu Anghel în şapte dosare penale pentru dare de mită, înşelăciune, evaziune fiscală şi lovire.

„Nu s-a dispus trimiterea în judecată, întrucât probatoriul nu a confirmat vinovăţia. Toate soluţiile procurorilor au rămas definitive, nefiind exercitate căi de atac", a declarat Adrian Aspra, purtătorul de cuvânt al instituţiei. Cu neînceperea urmăririi penale (NUP) a fost soluţionat şi cazul în care interlopul a fost acuzat că i-a oferit mită un laptop fostului primar din Drăgăneşti, Radu Matei Dan Mateescu, deschis în 2007.

Aceeaşi soluţie au primit-o dosarele deschise un an mai târziu pentru spălare de bani, înşelăciune şi rambursări ilegale de TVA. Tot magistraţii de la Parchetul Olt au fost cei care au dispus, în mai 2009, scoaterea de sub urmărire penală a lui Bercea Mondial şi a fiilor săi Laurenţiu şi Marian, acuzaţi că au încercat să-i ucidă pe fostul consilier judeţean Valeriu Matei şi pe un prieten al acestuia.

Procuror: „Avem probe zdrobitoare împotriva lui Bercea"

Iacobescu: „Bercea va trebui să spună cum şi-a construit imperiul financiar şi pe cel imobiliar. Vorbim despre o caracatiţă în jurul lui"

NUP şi de la Parchetul Judecătoriei

Sandu Anghel (43 de ani), mai cunoscut sub numele de Bercea Mondial Foto: Adevărul

Potrivit procurorilor olteni, interlopul mai este cercetat în prezent pentru şantaj, dar şi pentru infracţiuni economice cu prejudicii importante pentru bugetul public. Soluţii de neîncepere a urmăririi penale (NUP) au primit şi dosarele deschise pe numele lui Bercea Mondial la Parchetul Judecătoriei Slatina, în 2004, în care liderul rrom era acuzat de înşelăciune şi fals în acte sub semnătură privată. Doi ani mai târziu, a fost cercetat de aceiaşi procurori pentru calomnie, ameninţare, lovire şi înşelăciune la adresa lui Claudiu Nicolae Mihai, în două dosare distincte, ambele rezolvate cu NUP.

Înrudit în casa Domnului

Bercea Mondial s-a înrudit cu două personaje din justiţie, printr-un singur botez, în 2005. Atunci, naşă a fost Maria Huza, fost preşedinte al Tribunalului Bucureşti, apropiată a fostului ministru PSD al Justiţiei Rodica Stănoiu. Moaşă pentru micul Judecător, fiul lui Bercea, a fost un alt magistrat, Sofia Mariana Moţ, judecător la Tribunalul Olt, transferată din 2004 la Secţia Comercială a Curţii de Apel Craiova, unde activează şi în prezent. Lidia Bărbulescu, care făcea parte tot din cercul Rodicăi Stănoiu, ar fi participat şi ea la aceeaşi petrecere de botez.

Magistratul a fost promovat în 2001 din fotoliul de judecător al Tribunalului Olt direct la Curtea Supremă, fără a mai trece pe la o curte de apel. Un alt fiu al lui Sandu Anghel, Televizor, are ca naş de botez un procuror: Gheorghe Brenciu. Acesta a fost mai întâi şef al Parchetului de pe lângă Tribunalul Olt, apoi magistrat la Parchetul Curţii de Apel Craiova, până în 2004, când a fost pensionat.

„Neamurile" din administraţia locală

Bercea Mondial a legat de-a lungul timpului relaţii de rudenie şi cu personaje din administraţie. Notoriu este cazul lui Gabriel Diaconu, viceprimar al Slatinei în perioada 2004 - 2006 şi consilier judeţean în 2008 - 2009. El recunoaşte că, în februarie 2005, i-a botezat un nepot lui Sandu Anghel, dar nu vrea să-i spună numele.

„Cel mai frumos lucru este ca un creştin să boteze un alt creştin. Alte probleme n-am avut cu Bercea Mondial, nu am alte relaţii, nu l-am ajutat cu nimic. Ne cunoaştem şi atât. Nici n-am mai vorbit cu el de mult timp", a declarat Diaconu.

Fostul viceprimar are, în prezent, un dosar pe rolul Judecătoriei Slatina. El este acuzat de DNA că a atribuit ilegal 18 contracte din bani publici. Tot un nepot i-a creştinat şi Marian Chitea, director al Hidroserv Slatina, propus în urmă cu doi ani pentru funcţia de subprefect al judeţului Olt. În octombrie 2009, naş pentru Maria, fiica lui Ambasador şi a Isaurei, deci nepoată a lui Bercea, a fost Iulius Şpak, consilier local din 2008 până în prezent.

Fratele preşedintelui

Presa a relatat că şi Nicolae Grădinaru, prefect al judeţului Olt în 1990 - 1993, senator în 1990 - 1992 şi deputat din 1996 - 2004, s-a înrudit cu Bercea Mondial, căruia i-a botezat un fiu, deşi acum neagă acest fapt: „Nu i-am botezat niciun copil! Nici nu l-am cunoscut. Şi, dacă i-aş fi botezat, care ar fi fost problema? A devenit infracţiune să creştinezi un copil de ţigan?"

Lista personajelor faimoase care au intrat în rol de naşi, la rugămintea lui Bercea Mondial, o încheie fratele preşedintelui, Mircea Băsescu, care, pe 30 ianuarie 2010, a creştinat-o pe Renata-Doinița, o nepoată a interlopului. La ceremonia desfăşurată la Constanţa şi continuată cu o petrecere la Eforie Nord a fost prezent şi Iulian Teşeleanu, fostul şef al Vămii Agigea.

Secrete bine păzite

Magistraţii olteni au fost reticenţi atunci când li s-au cerut detalii referitoare la cauzele în care Bercea Mondial a fost cercetat, chiar dacă este vorba, în general, de dosare deja închise prin neînceperea urmăririi penale. Deşi informaţiile solicitate sunt publice, nefiind cerute date din dosarul de cercetare, Adrian Aspra a refuzat să dezvăluie identitatea procurorilor care au anchetat aceste cazuri.

Convins că îl scapă «reţeaua»

Procurorii olteni au obţinut probe care atestă nu doar că Bercea Mondial este cel care l-a înjunghiat joi seară pe Ionuţ Anghel (17 ani), zis Mercedes, ci şi că a încercat apoi să se asigure că toţi cei care îl puteau incrimina vor face declaraţii false. Aşa cum reiese din încheierea de şedinţă pronunţată duminică de Tribunalul Olt, interlopul a luat legătura telefonic cu administratorul barului din Drăgăneşti-Olt unde a avut loc scandalul, „cerându-i să afirme, în contradicţie cu realitatea, că unul dintre fiii săi a fost cel care a tăiat victima".

De asemenea, Sandu Anghel l-a contactat şi pe unul dintre martorii oculari, pretinzându-i „să nu-l bage la puşcărie nevinovat, că nu a tăiat pe nimeni". Mai mult decât atât, anchetatorii au conchis că Bercea Mondial a încercat să ajungă la o înţelegere cu nepotul pe care-l înjunghiase, mergând vineri să discute cu Mercedes, la Spitalul de Urgenţă. „Inculpatul, în cadrul convorbirii cu numitul V.I., afirma că «sunt la Craiova. Lasă-mă, că sunt la spital»", se precizează în încheiere.

Înfatuarea de care a dat dovadă Bercea Mondial pe scările Tribunalului Olt când şi-a numit rudele „nişte proşti" care l-au băgat după gratii l-a caracterizat şi pe parcursul audierilor. Eugen Iacobescu a relatat că liderul ţiganilor n-a putut scrie o declaraţie inteligibilă, dar a ţinut să le arate anchetatorilor că el, fără şcoală, a reuşit să facă milioane de euro, pe când „oameni cu facultate nu sunt în stare de nimic".

Potrivit magistraţilor, Sandu Anghel se lăuda cu faptul că are relaţii strânse cu diverse personaje influente din politică şi justiţie şi era ferm convins că acestea îl vor ajuta să scape nepedepsit.

„Conduita generală a inculpatului, caracterizată prin megalomanie şi spirit dominator, i-au fundamentat convingerea că atitudinea sa ilicită nu va ajunge să fie sancţionată penal, pe baza numeroaselor legături de afinitate prin alianţele realizate cu persoane cu funcţii de conducere publică importante, care i-au botezat pe fiii săi", se mai arată în încheierea de şedinţă. De notorietate în Drăgăneşti-Olt este o fotografie care îi înfăţişează pe Bercea Mondial şi pe fostul lider al PNL Theodor Stolojan la un eveniment, la panoul de onoare de la un centru foto din oraş.

Preşedintele României a declarat ieri că fratele său nu este un om politic şi că înrudirea prin botez nu-l ajută cu nimic pe interlopul oltean. „A botezat, dar asta nu i-a folosit lui Bercea Mondial la nimic, după cum vedeţi. Constataţi că i-ar fi folosit la ceva? Chiar dumneavoastră spuneaţi că ar fi fost arestat 29 de zile. La ce credeţi că i-a folosit? Legea trebuie aplicată oricărui om, indiferent cine este el şi cine i-a botezat copiii. Nu cred că a avut vreun folos de pe urma botezului de anul trecut. Sau eu, cel puţin, nu-l constat", a răspuns Traian Băsescu.

"Pe acest om, pe Bercea Mondialu', cum i se spune, l-am cunoscut prin intermediul unui prieten mai vechi.
Mircea Băsescu
declaraţie din 2010

"Nu i-am botezat niciun copil! Nici nu l-am cunoscut. Şi, dacă i-aş fi botezat, care ar fi fost problema?"
Nicolae Grădinaru
fost parlamentar

Părerea specialistului: Bercea Mondial, simptomul unei boli

Conf. univ. dr.
Dumitru Borţun
sociolog

Bercea Mondial este simptomul unei boli generalizate din sistemul politic, administrativ şi juridic. Toate aceste instituţii sunt infestate, chiar dacă la nivel vizibil sunt independente şi funcţionează. La nivel invizibil, există de fapt o colaborare între grupurile de interese din acestea trei. Astfel, ne aflăm aproape în falimentul statalităţii. Pentru că un stat în care interlopii ajung

Simboluri ale Reptilei Zburătoare (Balaur; Zmeu), venerate de către locuitorii monarhiști ai Marii Britanii, până într-atât încât le-au închinat mai multe monumente, dintre care două, amplasate la Londra, sunt reprezentate mai sus.

Monument reprezentând un balaur (reptilă zburătoare - zmeu), și simbol ezoteric al CV Reptiliene-Balauriene, roșii, informaționale, CV care a contribuit în mod deosebit la nașterea Marii Britanii ca FCS-țară de tip mutantă civilizațional, intenționată a fi amplasată în viitorul apropiat la granița dintre Anglia și Țara Galilor

CRONICA ROMÂNĂ

Tinerii romani vor muri pe capete in tari straine, pentru cauza altora

Vineri, 14 Mai 2004

Un cunoscut clarvazator indian se afla in aceste zile in Romania, in Bucovina, iar prezenta si mai ales declaratiile sale apocaliptice referitoare la viitorul Romaniei au creat deja controverse. Desi pentru publicul larg din Romania, R.A. Gupta Swami este un necunoscut, in mediile internationale el este recunoscut ca unul din cei mai de seama clarvazatori. Gupta Swami este profesor indian, doctor in istoria religiilor, guru si maestru spiritual. Mai mult decit atit, clarvazatorul indian sustine chiar ca, pentru o scurta perioada de timp, in anul 1983, a fost unul din clarvazatorii cuplului Ceausescu. Gupta Swami sustine ca a fost expulzat din Romania dupa ce i-a prezis Elenei Ceausescu sfirsitul pe care il va avea. In aceste zile, gurul indian s-a intors in Romania pentru a vizita regiunea Bucuvinei, acolo de unde el crede ca va pleca viitorul conducator al lumii. „Ceea ce mi-a purtat pasii spre binecuvintatul pamint al Bucovinei e faptul ca, intr-un viitor nu prea indepartat, de aici va porni la intilnirea cu destinul sau cea mai puternica personalitate politica pe care o va cunoaste poate mileniul care a inceput. Un conducator care nu va mai fi ceea ce este. Am venit sa ma familiarizez cu aceste sfinte locuri, de unde va porni Mintuitorul omenirii viitoare... Din Bucovina se va ridica un om bun si credincios, tare ca o stinca. O mina de fier, un om intelept si drept, de nimeni cunoscut asa pina la acea data. El va opri prabusirea natiunii romane si tot el o va inalta in fruntea statelor de pe glob. Romania va ajunge in scurt timp la cea mai mare extindere teritoriala din intreaga sa existenta si la cea mai mare inflorire economica", sustine R.A. Gupta Swami intr-una din profetiile sale. Pina la inflorirea Romaniei, clarvazatorul indian sustine insa ca tara noastra va trece printr-o baie de singe si va participa inca de la inceput la cel de-al treilea razboi mondial. „Ultimul razboi mondial va fi declansat si intretinut de fortele oculte care conduc omenirea. Romania va participa la razboi inca inainte de extinderea si mondializarea acestuia, din cauza unei politici aiurite a conducatorilor ei. Tinerii romani vor muri pe capete in tari straine, in locul unor straini, pentru o cauza nedemna de interesele romanilor. Presedintele Romaniei va fi ucis intr-un atentat pus la cale de opozanti din propriul partid, de guvernamint. Moartea sa si fariseismul ucigasilor aflati la conducerea Romaniei vor declansa explozia sociala care se va rostogoli ca un bulgare de zapada pe covorul nenorocirilor romanesti. Mii de romani vor muri sub pretextul infaptuirii dreptatii pe care o asteptau de atitia ani. Romania se va scalda intr-o baie de singe, demna de personajul Dracula", a mai declarat Gupta Swami.

http://cronicaromana.com/2004/05/14/tinerii-romani-vor-muri-pe-capete-in-tari-straine-pentru-cauza-altora/
http://amira-paranormal.blogspot.com/2010/05/profetii-despre-romania-i.html

Motto:

Vouă, celor care,
mulți sau puțini,
cândva, veți trece,
neliniștiți,
peste urmele noastre,
ale celor care am fost:
Generația lui decembrie-1989,
un singur gând: ROMÂNIA!
(Lorin Ioan Fortuna)

ANEXA VOLUMULUI

Cuprins:

1. Luări de poziție publică ale unor reprezentanți ai IRRD-1989
2. Opinii ale unor participanți marcanți, cu privire la Revoluția Română din decembrie 1989
3. Secvențe elocvente, selectate din Dezbaterile publice tematice, organizate de către IRRD-1989
4. Alte aprecieri și informații cu privire la cele trei ediții ale Simpozionului internațional, organizat de către IRRD-1989

AV-1

INSTITUTUL REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989

ATITUDINI

În plină dezbatere parlamentară asupra noii legi a învățământului în România, peste o mie de persoane – membri ai Academiei Române, cercetători, profesori universitari, muzeografi, cadre didactice din învățământul preuniversitar, studenți etc – au adresat președintelui și membrilor Parlamentului României o scrisoare-manifest în care atrag atenția asupra procesului de devalorizare a studierii și a cunoașterii istoriei naționale și universale în școala românească. Semnatarii arată pericolul pe care îl reprezintă diminuarea rolului istoriei în sistemul educațional românesc, cu impact negativ asupra prezentului și viitorului națiunii noastre.

Cercetătorii Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989 subscriu la ideile conținute în această scrisoare-manifest, convinși fiind că o cunoaștere corectă a trecutului poate reprezenta o garanție pentru viitorul nostru.

Reproducem, în continuare, textul integral al documentului intitulat **Pledoarie pentru viitor**.

Prof. univ. dr. Ion CALAFETEANU

Pledoarie pentru viitorul istoriei

Semnal de alarmă despre diminuarea rolului istoriei în educație

„Domnule Președinte, Doamnelor și domnilor membri ai Parlamentului României,

Vă adresăm această scrisoare în calitatea pe care o aveți, de depozitari ai încrederii oferite de societatea românească prin votul care v-a fost acordat. În spațiul public s-a extins progresiv, în ultimii douăzeci de ani, un discurs care tinde să diminueze și să marginalizeze în conștiința publică importanța trecutului societății românești. Departe de a contesta dreptul la libera gândire și expresie, noi înșine fiind membri ai unui corp profesional ce își fondează existența pe gândirea critică, atragem aici atenția asupra riscurilor pe care le prezintă devalorizarea studierii sistematice și a cunoașterii istoriei naționale, precum și a istoriei în general. Punctul de vedere pe care îl susținem nu este unul politic și partizan, diversitatea afilierilor noastre în acest sens fiind evidentă, nu este nici unul naționalist, ci izvorăște din perspectiva pe care ne-o oferă profesiunea și din datoria pe care o avem ca intelectuali și cetățeni. România contemporană traversează o criză de identitate care o împiedică să-și definească obiectivele și să atingă un minimum consens necesar oricărui progres. Lipsa de echilibru a ideologiei oficiale comuniste în tratarea istoriei a fost urmată, după 1990, în discursul public, de un exces simetric în sensul erodării oricărui simț al încrederii în sine, în valorile și modelele pe care le-ar putea avea poporul nostru. Suntem alarmați de faptul că această viziune riscă să fie

favorizată prin diminuarea constantă a rolului istoriei în educația generației tinere, sugerată de unele poziții mai mult sau mai puțin oficiale venite din partea unor reprezentanți ai Ministerului Învățământului. Nu este vorba numai despre posibila reducere a numărului de ore dedicate disciplinei, dar și de dispariția acesteia din examenele care încheie ciclurile de învățământ, unde este inclusă într-o probă mixtă confuză și irelevantă. Vă invităm să reflectați alături de noi la importanța pe care o au studiile istorice:

Departe de a fi nepractice, acestea sunt o sursă de coeziune socială, oferă repere morale și identitate în absența cărora nici o societate nu poate avansa. Pentru viitorul României, inclusiv în contextul european în care, pe bună dreptate, considerăm că se află destinul nostru, apărarea acestor repere este una dintre îndatoririle pe care trebuie să le asumăm noi, ca intelectuali și profesioniști, și dumneavoastră, ca lideri și responsabili politici. Toate momentele importante ale fondării statului modern, toate deciziile hotărâtoare care au făcut România să progreseze în ultimii 200 de ani s-au bazat, la fel ca în cazul oricărei alte națiuni, pe conștiința istorică, pe credința în dreptul nostru de a avea un destin. Oricare ar fi proiectele pe care le propuneți societății românești astăzi, ele nu pot porni de la ignorarea acestui trecut, cu toate momentele sale, constructive sau controversate. Istoria este terenul pe care toți cetățenii țării noastre, indiferent de etnie, își pot găsi reprezentate valorile, tradițiile, identitatea; o dimensiune de neînlocuit, în care ne putem cunoaște și înțelege unii pe ceilalți. Proiectarea viitorului cere solidaritate socială, or tocmai aceasta nu se poate obține prin erodarea valorilor pe care le avem în comun. Abandonarea educației istorice, diminuarea rolului său în școală, vor conduce la adâncirea crizei valorilor, cu efecte autodistructive. Nici una dintre națiunile membre ale Uniunii Europene nu a ales o asemenea cale și nu a abdicat de la valorile sale definitorii, ci a căutat modalități de a le asocia identității europene aflată astăzi în plină construcție. Documentele europene 94/C229/01 și 2006/962/EU consideră studierea istoriei naționale, europene și universale în școală ca element fundamental pentru constituirea solidarității europene, cu un rol esențial în formarea competențelor civice ale cetățenilor uniunii (una dintre cele 8 competențe-cheie caracteristice-educației durabile). Două recomandări ale Consiliului Europei, 1283/1996 si 15/2001, sunt dedicate exclusiv predării istoriei în școală în secolul al XXI-lea.

Noi, semnatarii acestei scrisori, precum și dumneavoastră, destinatarii săi, aparținem unor generații variate. Unii dintre noi am fost martorii unor schimbări radicale de regim politic, ai unor evoluții dramatice a lumii, care ne semnalează valoarea formatoare pe care o are studiul istoriei într-o societate cuprinsă de globalizare. Înțelegerea mecanismelor schimbării și a diversității culturale reprezintă un instrument util și o resursă indispensabilă pentru cei care, putem anticipa, vor trăi în deceniile viitoare transformări accelerate și frecvente ale realității. Pledoaria noastră nu este una în favoarea trecutului, ci în favoarea utilizării înțelepte a trecutului pentru câștigarea dreptului la viitor. Acesta a fost dintotdeauna rolul principal al studierii istoriei, iar o simplă privire asupra sistemelor de educație în țări pe care le admirăm, din Europa sau din afara sa, ne arată că rolul ei nu s-a epuizat, ci este permanent revalorizat. Vă adresăm această scrisoare având încredere în dorința dumneavoastră de a face alegerile cele mai bune pentru societatea românească. Nu există viitor fără solidaritate și identitate, iar identitatea unei națiuni nu poate fi construită fără cele trei repere fundamentale din care se compune: istoria, limba și cultura. Diminuarea statutului lor în școală nu va conduce la un învățământ care să ne reconstruiască societatea, ci la unul care să-i adâncească alienarea și confuzia."

Sursa: *Jurnalul Național*, 5 mai 2010, p.6

ORIZONT

REVISTĂ A UNIUNII SCRIITORILOR DIN ROMÂNIA
SERIE NOUĂ, 32 PAGINI
29 IANUARIE 2010
NR. 1 (1528),
ANUL XXII
1 LEU
Editată în colaborare cu Centrul pentru Dialog Multicultural "Orizont"

www.revistaorizont.ro

ALBERT CAMUS

MĂ REVOLT, DECI EXIST

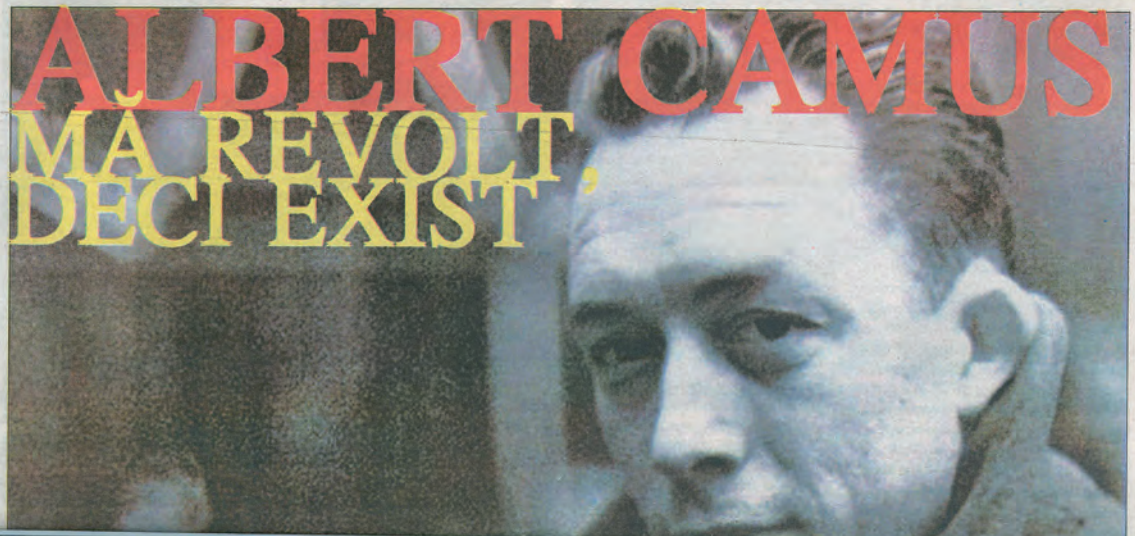

Claudiu Iordache - Declarație de Presă

Într-un moment în care mă pregăteam să întâmpin momentele de comemorare şi aniversare ale Revoluţiei Române, la al douăzecelea an de la victoria ei, în care voiam să iau cuvântul la Braşov, la Iaşi, la Bucureşti, la Timişoara în şedinţa solemnă a Consiliului Municipal, într-un moment în care mă pregăteam să lansez cea mai recentă carte a mea, "*Securitatea - confiscarea unei naţiuni*", dedicată celor ucişi fără milă în Decembrie 1989, o agravare bruscă şi neaşteptată a sănătaţii mele, o infecţie generalizată a sângelui cu agenţi infecţioşi ori toxici, m-a împins la marginea vieţii.

Sub îngrijirea a două prestigioase spitale, Victor Babeş şi Urgenţa Floreasca, infecţia de origine necunoscută a diminuat, efectele ei (icter febril, exantem acut multiform, sindrom inflamator acut, afectare hepato-biliară, fibrilaţie atrială) au diminuat de asemenea, dar agentul ce a provocat-o n-a putut fi identificat. În schimb, datorită suferinţei, probabil nu voi mai reuşi să onorez programele lunii Decembrie în care eram deja angajat.

În situaţia dată, am dorit să fac această Declaraţie de Presă, ce urmează a fi citită şi în şedinţa solemnă a Consiliului Municipal Timişoara din data de 16 decembrie 2009.

În perioada în care un ministru liberal era în fruntea MAPN, am primit următoarea informaţie: la sediul Arhivelor de la Piteşti a fost invitat un membru important al CNSAS, împreună cu un reprezentant al arhivelor. În prezenţa acestora a fost deschis dosarul cetăţeanului Traian Băsescu, relevând faptul de netăgăduit că acesta fusese un colaborator al securităţii înainte de 1989. (Surprinzător, la întoarcerea la Bucureşti demnitarul de la CNSAS avea să declare că în sfârşit avea certitudinea că Băsescu nu a colaborat cu securitatea!) Din acel moment, Preşedintele Băsescu, primul preşedinte al Securităţii de după Revoluţia Română, care nici azi nu ştie "cine a tras în băieţii aia, vreo 1600" (în realitate 1104 morţi), se află în situaţia de a fi comis un sperjur politic, un sperjur moral, dar mai ales un sperjur penal, întrucât atunci când a depus jurământul, ca Preşedinte al Statului, a declarat că nu a colaborat cu Securitatea.

Astăzi, când cere poporului român un al doilea mandat de Preşedinte al Statului, îl acuz de declaraţie nesinceră, şi solicit Parchetului General să se sesizeze pentru a verifica informaţia ce mi-a parvenit din mai multe surse. Îl acuz de sperjur penal pe Traian Băsescu, un fost colaborator al Securităţii, surprins de Revoluţia din Decembrie 1989 drept şef de misiune Navrom la Anvers.

Intervenţia mea nu priveşte lupta electorală, dar am convingerea că România anului 2009 trebuie să se debaraseze odată pentru totdeauna de personajele dictaturii comuniste, din care Traian Băsescu a făcut parte, şi continuă sa facă parte prin convingerile şi acţiunile sale.

De altfel, comportamentul abuziv al lui Traian Băsescu ca şef al statului confirmă toate bănuielile. Pentru Traian Băsescu nu există lege dacă îl împiedică să obţină ce vrea, nu există raţiune de stat. El îzbeşte în popor, sărăcindu-l şi cumpărându-i voturile. El nu

discută cu nimeni, el face numai guverne, averi; aruncă în conflict puterile statului, recompensează favoriții din banii publici. S-a împroprietărit cu case, înzestrându-și familia, a luat apărarea mogulilor (cazul Popoviciu), a cultivat o coterie de clienți servili.

Revoluția Română, pe care Traian Băsescu o desconsideră profund, a alungat un Dictator nu pentru a-l înlocui cu o voință totalitară!

Iar dacă teama continuă să guverneze relațiile românilor cu Președintele României, mie nu mi-e teamă. Nu poporului să-i fie teamă! Vremea spaimei de conducător a trecut!

În cartea mea recentă "*Securitatea - confiscarea unei națiuni*" avertizam cu privire la acest ultim atac, prin orice mijloace, asupra drepturilor și libertăților României: schimbarea Constituției, diminuarea puterilor Parlamentului, transformarea statului democratic într-un stat totalitar, toate acestea într-o ultimă încercare de a fi salvată puterea ascunsă a securității.

Cartea mea "*Securitatea - confiscarea unei națiuni*" este tipărită în acest moment și își așteaptă în Decembrie dreptul la întâlnirea cu opinia publică.

În speranța că voi reuși să ies și din acest impas al sănătății și vieții mele, mă grăbesc să fac cunoscut, într-un ceas al doisprezecelea, ca România încă își poate apăra libertatea în fata gravei amenințări a totalitarismului. Poporul român are dreptul să știe, are dreptul să-și apere Revoluția și drepturile câștigate cu sânge în Decembrie 1989!

În ceea ce-l privește pe dl Traian Băsescu, **în numele celor care au căzut lângă mine, împușcați, pe străzile Timișoarei, îi cer să declare public că nu a colaborat cu Securitatea!** În cazul în care sperjurul va fi dovedit, îi cer să-și asume public decizia dezonorantă de a ascunde antecedentele sale de actor al poliției politice, și să părăsească puterea. România merită un președinte democrat, un președinte care să nu fi fost complice al sistemului totalitar - responsabil nemijlocit pentru victimele din Decembrie 1989. România merită un alt președinte!

Solicit CNSAS o anchetă asumată pentru a clarifica, în lumina adevărului și a obligațiilor legale, dosarul Traian Băsescu. Le cer camarazilor mei din timpul Revoluției din Decembrie: Petrișor Morar, Radu Silaghi, să nu mai rămână lângă un reprezentant al Securității pe care au înfruntat-o în Decembrie '89. Solicit serviciilor secrete (amintindu-le că ele servesc legile statului și nu conducătorul statului!) să declare dacă cetățeanul Traian Băsescu este în acest moment agent activ al acestora, fiind astfel sub protecția lor.

Solicit Comisiei Parlamentare pentru controlul SRI să investigheze dosarul Traian Băsescu în toate arhivele naționale.

În final, solicit autorităților competente protecția vieții mele, pusă recent în pericol, și a familiei mele. **Le reamintesc că, împreună cu camarazii mei din Timișoara, cu 20 de ani în urmă, am luptat pentru dreptul de a fi un om liber!**

Deocamdată atât.

Nu voi încheia înainte de a mulţumi medicilor care mi-au salvat viaţa şi au vegheat asupra sănătaţii mele!

Claudiu Iordache

Membru al *Frontului Democratic Român*, primul partid antitotalitar din România, înfiinţat în 20 decembrie 1989 în Balconul Operei din Timişoara

2 decembrie 2009, din spital

http://claudiuiordache.wordpress.com

„Cine dorește sugrumarea Institutului Revoluției Române își asumă riscuri imediate și viitoare“

Claudiu Iordache contestă planurile Puterii de a desființa IRRD

Marin Raica/JURNALUL NAȚIONAL

Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 (IRRD), condus de Claudiu Iordache, a dat publicității un comunicat în care condamnă intențiile PDL de a desființa acest institut prin înglobarea lui într-un Muzeu al Crimelor Comunismului.

„În legătură cu declarația recentă a domnului Teodor Baconschi, vicepreședinte al PDL, privind înființarea unui Muzeu al Crimelor Comunismului, ce ar urma să fie finanțat din prețul biletelor vândute și prin comasarea institutelor de cercetare a istoriei recente (nominalizând Institutul Revoluției Române ca institut ce trebuie aspirat de către Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc, după ce anterior acesta a reușit să absoarbă, cu mijloace abuzive, Institutul pentru Condamnarea Comunismului din România condus de Marius Oprea și Institutul Național pentru Memoria Exilului Românesc), IRRD declară următoarele:

Pe parcursul anilor 2005-2011, Institutul Revoluției Române a cercetat istoria Revoluției din Decembrie 1989, o cercetare riguroasă și imparțială care a avut în vedere atât evoluțiile precursoare ale revoluțiilor estului european, cât și desfășurarea propriu-zisă a Revoluției Române și schimbările ce au angajat societatea și statul român pe calea unui proiect al drepturilor și libertăților până la adoptarea Constituției din noiembrie 1991. Totodată, IRRD și-a propus să transmită istoria faptelor de sacrificiu ale unei generații ce a reușit să răstoarne de la putere cea mai dură dictatură a estului european, contemporanilor și urmașilor celor care și-au pierdut viața în lupta cu forțele represiunii! Memoria celor peste 1.100 de morți, mii de răniți, mutilați, arestați, schingiuiți, care au binemeritat de la patrie, așteaptă și astăzi un răspuns calificat din partea istoricilor care să consemneze și să onoreze bravura lor! Nu dorim să trăim într-o țară în care cetățenilor nu le mai pasă că a existat cândva, în viața lor, o luptă crunță pentru libertatea tuturor, un sacrificiu, o jertfă, o Revoluție Română! Iată pentru ce adevărul și istoria Revoluției trebuie oferite interesului public. Altfel, e știut, o generație care nu-și cunoaște trecutul va putea repeta erorile lui! Și deja le repetă!

Cercetarea științifică a IRRD, exprimată prin studii privind desfășurarea și particularitățile Revoluției Române, formează substanța celor 37 de titluri de carte, a celor 35 de Caiete ale Revoluției, precum și a celor 9 numere ale revistei de profil academic Clio! Aceste cărți și publicații au fost transferate, între timp, tuturor marilor biblioteci ale României, între care Biblioteca Națională, Biblioteca Academiei, Biblioteca Universitară, Biblioteca Parlamentului României, Biblioteca Președinției, Biblioteca CNSAS, Biblioteca Militară, Biblioteca Institutului Nicolae Iorga, Bibliotecile județene și ale Orașelor-Martir. Ambasadori europeni la București au primit, de asemenea, cărți editate de IRRD, traduse în limbile franceză, engleză și spaniolă!

Între titlurile cărților editate de IRRD consemnăm: 1989 - Revoluția Română a profesorului universitar Ioan Scurtu, Dicționarul General al Revoluției Române, Cronologia Revoluției, Istoria Revoluției în Banat, Istoria Revoluției la București, volume de mărturii și documente privind Revoluția, Activitatea Consiliului Provizoriu de Uniune Națională, Statisticile Represiunii etc...

În organizarea IRRD s-au desfășurat în România trei simpozioane internaționale, la care au participat zeci de istorici, din Ungaria, Bulgaria, Republica Moldova, Cehia, Serbia, Franța, Polonia, Germania și Statele Unite, istorici cu care IRRD colaborează și în acest moment.

IRRD ar urma să fie înghițit de un Muzeu al Crimelor Comunismului

De altfel, în curând Consiliul științific al IRRD, în componența căruia activează trei academicieni și mai mulți profesori universitari, va da publicității un raport al tuturor activităților sale.

Au fost organizate, totodată, mese rotunde și simpozioane care au tratat, pe rând, momentele cu semnificație ale Revoluției și ale tranziției de mai târziu, manifestări la care au participat foști președinți ai României, Președintele Senatului, consilieri prezidențiali, senatori și deputați, academicieni, revoluționari, oameni politici, ziariști, simpozioane la care au fost invitate, între altele, și persoane din conducerea Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc!

Statul român, în a cărui Constituție sunt încrustate, la art. 1/3, cuvintele: «România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate» datorează această cercetare nepărtinitoare și amânunțită celor care au luptat, cu eroism și sacrificiu de sine, pentru răsturnarea unei dictaturi primitive, astfel ca uitarea să nu se așternă peste faptele și sacrificiile lor, într-un moment în care apologeți plătiți ai trecutului propagă susținut ideea Loviturii de Stat! Coteriile aliniate sub formula loviturii de stat fac parte din lumea ascunsă a celor îndepărtați de la putere în decembrie 1989: colaboratori ai fostei Securități, istorici ai fostului regim, politicieni-foști activiști PCR, ziariști plătiți pentru a defăima idea de Revoluție... În aceste circumstanțe, cu atât mai suspectă este încercarea conducerii Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc de a aspira cercetarea tuturor institutelor ce dezvoltă proiecte privind evoluțiile României actuale. Iar metodele folosite de aceasta le amintesc pe cele utilizate în epoca regimului Ceaușescu!

Cine dorește sugrumarea Institutului Revoluției Române își asumă riscuri imediate și viitoare. Ce partid românesc își dorește să rămână în istorie ca demolatorul cercetării Revoluției din Decembrie 1989?

Revenind la declarația liderului PDL, partid în care activează, de altfel, și luptători marcanți în Revoluția din Decembrie 1989, precum: Petrișor Morar, Viorel Oancea, Romeo Raicu, Dumitru Dincă, Radu Silaghi, Costică Canacheu, IRRD se declară, în principiu, de acord cu înființarea unui Muzeu al Crimelor Comunismului, dar a propune drept locație a unei astfel de lucrări o gară marginală dezafectată (Gara Filaret), desconsiderând efectiv simbolul și importanța acesteia, surprinde o dată în plus. La Budapesta, Muzeul Terorii a fost amplasat într-o clădire reprezentativă în centrul capitalei statului, fost sediu central al securității partidului comunist maghiar. De ce Guvernul nu propune, de pildă, drept sediu clădirea din București care a fost reședința Securității? Iar iluzia creată în sensul că finanțarea unui astfel de proiect costisitor, în plină criză economică, poate fi asigurată prin vânzarea ulterioară de bilete și prin „comasarea" celor două institute (deși Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc are un buget mult mai substanțial decât al IRRD) este de-a dreptul superfluă!

În acest context ostil, Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 continuă, cu mijloacele modeste pe care le are la dispoziție, să-și îndeplinească mandatul: Scrierea istoriei Revoluției Române! A parcurs o parte însemnată a acestui drum și își va duce misiunea până la capăt!", se arată într-un comunicat al IRRD, semnat de directorul general, Claudiu Iordache.

Scrisoare deschisă CALOMNIATORILOR ŞI DENIGRATORILOR REVOLUŢIEI ROMÂNE DIN 1989 ŞI LIDERILOR EI

Dumitru Mazilu

Vă adresez aceste rânduri – nu din dorinţa de a dialoga cu Dumneavoastră – deoarece timp de două decenii aţi refuzat să ne ascultaţi, continuând să ne calomniaţi şi denigraţi fără întrerupere.

Vă adresez această scrisoare deschisă, încercând să contribui – pe măsura puterilor mele – la restabilirea ADEVĂRULUI, a unui Adevăr demonstrat de viaţă şi nu a unor minciuni sfruntate, pe care Dumneavoastră, calomniatorii Revoluţiei şi denigratorii liderilor ei, urmăriţi, printr-o repetare vinovată, să le impuneţi în opinia publică drept „adevăr".

1. În aceste două decenii, o minciună a fost şi continuă să fie repetată fără întrerupere: *„În România nu a fost o Revoluţie, ci o lovitură de stat"*. În condiţiile în care la întrebarea dacă în România a fost sau nu o Revoluţie răspunsul pozitiv s-a dat de mult. Dvs. stăruiţi asupra minciunii, încercând – printr-o repetare deliberată – să impuneţi teza „loviturii de stat". Susţinând o asemenea teză, evitaţi să spuneţi că ar fi fost de dorit, deoarece n-ar fi avut loc vărsarea de sânge. Insistând asupra versiunii „loviturii de stat", Dvs. urmăriţi, de fapt, să denigraţi Revoluţia şi pe cei care şi-au riscat viaţa să o înfăptuiască.

2. Una din cele mai insistente şi agresive manipulări a fost şi continuă să fie încercarea de a induce teza că – după plecarea cuplului dictatorial – «confruntările dramatice care au urmat ar fi fost „o punere în scenă", prin care „noua putere ar fi încercat să se legitimeze"». Faptul că suntem în prezenţa unei calomnii grosolane, ştiţi, în primul rând Dvs., cei care aţi lansat această născocire. Pentru că este greu de crezut că „un om raţional şi-ar putea imagina că Revoluţia Română era, în realitate, o crimă odioasă" şi că în România „acelor zile şi nopţi de speranţă se găseau indivizi atât de josnici să o pună la cale".

Comportamentul unor politicieni din anii care au urmat acelor confruntări dramatice – aşa cum ştiţi şi Dvs. – demonstrează că versiunile fantasmagonice lansate au fost şi rămân „în sfera jocurilor politicianiste" de cea mai joasă speţă. Dacă în timpul confruntărilor din timpul Revoluţiei stăteau ascunşi după perdele, neavând curajul să participe nemijlocit la ele, dar aşteptând să vadă de partea cui înclină victoria pentru a i se alătura după aceea, stăruie asupra acestei calomnii grosolane şi astăzi, în speranţa că vor reuşi atingerea concomitentă a două scopuri: a. să-şi ascundă laşităţile dintr-un moment de referinţă din istoria României „când oamenii de caracter şi-au pus viaţa în pericol prin curajul de care au dat dovadă în bătălia dusă pe faţă împotriva opresiunii"; b. „să-i coboare în ochii opiniei publice" pe oamenii de curaj ai acelor confruntări dramatice. Sunt sigur că nu vă îndoiţi nici Dvs. că ar fi fost imposibil să se pună la cale un scenariu criminal prin care să se legitimeze noua putere. Ştiţi că aceasta ar fi implicat: a. un plan special; b. Forţe armate dirijate în acest scop. Or, noua putere nu dispunea de asemenea forţe armate. Pe de altă parte, ar fi greu de crezut – pentru un om cu judecată – că „forţele armate abia ieşite de sub impactul orientării opresive a

cuplului dictatorial" s-ar fi pretat la vreun joc murdar „asigurându-se în punerea în aplicare a unor scenarii criminale".

3. Tuturor liderilor Revoluției le-au fost scotocite dosarele pentru a se găsi ceva blamant, așa încât prin etichetarea drept „comunist"; „securist", „slujitor al vechiului regim", să fie atras disprețul public, neîncrederea oamenilor în cel în cauză, îndoiala privind moralitatea sa.

Cei care n-au avut curajul să participe la Revoluție încearcă să o discrediteze, să-i reducă însemnătatea și „să-și proclame propria Revoluție". Ei declară – în țară și în străinătate, ori de câte ori li se oferă sau chiar atunci când nu li se oferă prilejul – că românii și-au pus viața în pericol în acele confruntări dramatice din 1989, participând la „evenimentele din decembrie", la „niște evenimente" sau chiar la „niște scenarii".

De ce în Polonia, în fosta Germanie de Est, în Cehia și Slovacia, în celelalte țări din Europa Centrală și de Est, observatorii politici vorbesc despre „Revoluții care au avut loc la sfârșitul anilor '80", întrecându-se în a le sublinia sensurile și semnificațiile ?

De ce francezii, de pildă, vorbesc cu mândrie despre Revoluția Franceză din 1789, onorând cum se cuvine poporul răsculat al Franței și liderii săi ?

De ce tocmai la noi, unde atâția martiri ai neamului au plătit cu sânge recucerirea libertății, se găsesc unii, care – departe de a-i onora cum se cuvine – născocesc tot felul de scenarii, care să le umbrească faptele eroice ?

4. Calomnia – după cum vă este cunoscut – este o metodă veche; la calomnie s-a recurs în timpul „luptei Parlamentului britanic împotriva abuzurilor Curții regale"; în timpul „confruntărilor Armatei cu Parlamentul"; în timpul Revoluției de la 1688; în timpul Revoluției Franceze de la 1789; în timpul holocaustului; în timpul stalinismului etc. În timpul Revoluției Franceze, de pildă, s-a recurs „la mai multe manevre de manipulare a opiniei publice"; s-au lansat grave acuzații împotriva unor oamnei nevinovați; s-au făcut reglări de conturi, au fost înfierați în piețe publice, iar – în cele din urmă – au fost ghilotinați, cum a fost și cazul celebrului revoluționar al Franței, Maximilien de Robespierre, care, cu maxilarul zdrobit prin împușcare, a fost, apoi, ghilotinat.

În timpul celui de-al doilea Război mondial, Joseph Goebbels – un abil utilizator al radioului – a folosit minciuna și calomnia ca arme politice în modul cel mai cinic cu putință. El susținea că „o minciună repetată de câteva ori, rămâne o minciună", dar „o minciună repetată de nenumărate ori devine adevăr".

5. Până astăzi mai stăruie acuzația că liderii Revoluției Române ar fi născocit teroriștii pentru a justifica confruntările din acele momente dramatice. Este o certitudine că atunci când a început să tragă în Piața Revoluției, în seara zilei de 22 decembrie, reacția spontană a zecilor de mii de oameni masația acolo, supuși tirului ucigaș, a fost să-i califice pe cei care au recurs la arme împotriva poporului: „teroriști". Și nu încape nici o îndoială că cei care procedau în acest mod „terorizau populația, încercând să o determine să nu meargă până la capăt, schimbând sistemul politic existent". Deci teroriștii erau cei care trăgeau în popor după fuga dictatorului, urmărind împrăștierea zecilor de mii de oameni și blocarea procesului „demolării până la capăt a mecanismelor totalitare".

În pofida încercărilor repetate de a pune sub semnul întrebării Revoluția și liderii ei, poporul acestei țări se va mândri peste timp cu *acel moment astral din istoria sa* ...

Vă amintesc – în încheierea acestei Scrisori deschise, pe care v-o adresez – cuvintele acelui mare revoluționar englez, care a fost Oliver Cromwell:

„Detractorii și impostorii au avut și vor avea întotdeauna o existență efemeră !"

Dumitru MAZILU
Participant la Revoluția Română din 1989

București,
30 martie 2010

*

SCRISOARE DESCHISĂ

Detractorilor Revoluției Române din decembrie 1989, precum și celor care vor să desființeze Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989

Noi, semnatarii acestei scrisori, câțiva dintre miile de timișoreni care, în 1989, ne-am asumat, cu riscul vieții, încercarea de schimbare a dictatorului Nicolae Ceaușescu și doborârea unui întreg sistem totalitar, constituind Frontul Democratic Român, primul partid antitotalitar, înființat în ilegalitatea comunist-ceaușistă, constatăm că, la 22 de ani de la REVOLUȚIA ROMÂNĂ din Decembrie 1989, se reinventează propaganda, mincinoasă, se formează noi propagandiști, care, prin lichelismul lor, îi fac invidioși pe cei din regimul comunist-ceaușist, se reinventează colaboraționismul pe spinarea statului, în sensul: nu ești membru de partid, nu ești angajat!

Am asistat în seara zilei de 12 iulie 2011 la emisiunea ghidonată de Robert Turcescu și Ion Cristoiu, în colaborare cu Grigore Cartianu, avându-l ca invitat pe Claudiu Iordache, director general al Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989. Rar am putut vedea o mostră de manipulare atât de grosolan pusă în scenă. Era actul doi la ceea ce ministrul de externe Theodor Baconschi a declarat că intenționează a realiza: un muzeu al dictaturii comuniste; ca și cum românului și României atât îi mai lipsește, că în rest avem de toate. Intenția declarată a ministrului era însă și de comasare a acestui institut, singurul care studiază cel mai important și curajos moment din istoria românilor, la sfârșit de secol XX, cu un alt institut, condus de Vladimir (Volodea) Tismăneanu, recunoscut prin condamnarea, până la siluire, a Comunismului, dar ca sistem social și nu doar ca sistem social degradat prin modul dictatorial și abuziv de aplicare societală, iar totul urmează să fie atașat la muzeul dictaturii comuniste.

Și dacă tot nu au soluții pentru România actuală, cei care în Decembrie 89 erau de cealaltă parte a baricadei s-au gândit să mai jignească odată Poporul Român. Printr-un plan diabolic, aceștia încearcă, din răsputeri, să susțină că, în Decembrie 89, nu a fost Revoluție, că rușii ne-au scos din case, ne-au mânat pe străzi, ne-au împușcat, ne-au îngropat, ne-au obligat să-l impușcăm pe Nicolae Ceaușescu și ne-au obligat să desființăm PCR-ul. Și cine propagă aceste neadevăruri: un post de televiziune beneficiar al acelui act eroic din Decembrie 89, dar și al tunurilor date Băncii Române de Comerț Exterior (BRCE), un moderator impertinent, un redactor obedient, lipsit de cele mai elementare reguli de

comportare - în fapt un "spălator de cadavre", un ziarist care se documentează după dictare.

Noi vă spunem însă câteva lucruri elementar de simple: în Timişoara a fost o Revoluţie autentică şi ea s-a desfăşurat cu dictatorul Nicolae Ceauşescu la putere. Noi am fost singuri împotriva sistemului dictatorial, nu ne-au scos în stradă nici ruşii, nici ungurii, nici sârbii, ci conştiinţa noastră. Am ieşit cu sutele de mii la Revoluţie, iar cei pe care voi îi prezentaţi ca mari autoştiutori, ca deţinători de adevăruri absolute, îl proslăveau, pe atunci, tocmai pe dictatorul Nicolae Ceauşescu, precum şi sistemul comunist-dictatorial.

Noi nu avem nevoie de legitimarea voastră. Noi am fost atunci când voi aţi lipsit. Şi noi am fost: români, germani, unguri, sârbi, evrei, cu alte cuvinte: CETĂŢENI AI TIMIŞOAREI. Pe noi nu ne poate legitima nici Securitatea, nici Preşedinţia, nici Parlamentul şi cu atât mai puţin unii ca Turcescu, Cartianu, Cristoiu sau Volodea Tismăneanu.

Dintre miile de dizidenţi şi de victime ale Comunismului-dictatorial, chiar credeţi că nu există niciunul care să se ocupe, la nivel de conducere, de condamnarea acestui sistem, în afară de acest Tismăneanu (fost Tismeniţki)? Chiar credeţi că un Institut al Revoluţiei Române poate fi condus de acest Volodea Tismăneanu? Chiar credeţi că cine a fost frate cu dracul, poate face exorcizări? Chiar credeţi că un actual preşedinte, fost adept al Comunismului dictatorial şi totodată fost colaboraţionist cu respectivul sistem, are dreptul moral de a condamna Comunismul? De ce nu condamnă corespunzător şi Securitatea? Chiar este atât de greu de văzut că Legea accesului la dosarele foştilor colaboratori ai Securităţii constituie totodată şi victoria Securităţii, postrevoluţionară, împotriva Poporului Roman? Câţi securişti au fost depistaţi şi pedepsiţi ?

Voi cei care aţi gândit acest plan diabolic de negare a Revoluţiei şi de inducere a ideii că Poporul Român este handicapat, uşor de dus de nas şi incapabil de a discerne răul de bine, nu faceţi greşeala pe care au făcut-o mentorii voştri, adepţi ai Comunismului-dictatorial!

Ştiaţi că „oaze" de Comunism normal, denumite „kibuţuri", există şi în prezent şi tocmai în Israel? Nu v-aţi întrebat de ce Uniunea Europeană a refuzat condamnarea, în general, a Comunismului, ca sistem societal? Nu cu noi pasivi şi nici cu o Românie înjosită veţi putea crea diversiunea de a trece problemele grave ale acestei ţări în plan secund, sau le veţi motiva ca rămăşiţe ale vechiului sistem comunist-dictatorial. Aceste probleme grave voi le-aţi creat, iar dacă nu le veţi rezolva, ba mai mult, ne veţi acuza pe noi, revoluţionarii autentici, că datorită recompenselor de merit, acordate legal (nu numai nouă, ci şi altor categorii, precum: veteranii de război, foştii deţinuţi politici, deportaţii în Bărăgan ş.a.), s-a ajuns în această situaţie, ne veţi scoate, din nou, în stradă, pentru a vă înlătura de la putere, aşa cum noi l-am înlăturat şi pe fostul dictator comunist. Problema

impostorilor strecurați printre revoluționarii autentici nu este problema noastră, ci a voastră și a clasei politico-partidice degradate care s-a folosit de aceștia pentru a-și crea votanți și susținători clientelari. Nu noi trebuia să facem controlul impostorilor, ci cei care fac legile, precum și cei care le aplică. Voi vreți acum să ne considerați pe toți ca pe o masă de profitori, sau de privilegiați, care nu meritam indemnizațiile de merit care ne-au fost acordate, pentru ca populația României să creadă că și nouă ni se datorează actuala gravă criză societală în care a ajuns România și să uite de cei care au jefuit sistematic țara, în calitate de reprezentanți ai acestei clase politico-partidice clientelare, atunci când au ajuns la guvernare. Unii dintre voi duc absurdul până la absolut, vrând să ne convingă și acum că declanșarea episodului denumit: „agresiunea teroristă", cu toate „anexele sale" (incluzând omorârea răniților în Spitalul Județean din Timișoara, profanarea și arderea cadavrelor la crematoriul din București și apoi aruncarea cenușii în groapa de canal de la Popești-Leordeni), le-au săvârșit rușii. Și probabil că tot rușii au încercat, în 12 ianuarie 1990, realizarea unor acțiuni de preluare a puterii în stat, în paralel, la București și respectiv la Timișoara.

Noi, TIMIȘORENII, avem bun simț. Nu ne mai târâți în retorici iresponsabile! Știm că ne urâți pentru că nu puteți fi ca noi, adică să aveți bun simț și patriotism, așa cum le-am avut noi în Decembrie 1989. Acum nu cerem decât să fim lăsați în pace: curați și curajoși, și nu maculați și oportuniști, așa cum sunteți voi, cei care nu ați făcut decât să schimbați probabil un stăpân cu altul. Reamintiți-vă, dacă ați uitat, că: în Decembrie 1989, revolta timișoreană, declanșată în 16 decembrie 1989, s-a transformat, tot la Timișoara, în 20 Decembrie 1989, în Revoluție, când ne-am declarat: oraș liber.

Noi am crezut și credem în Revoluție, în democrație (adevărata democrație!) și ne disociem de oportunismul, precum și chiar de lichelismul unora dintre voi. Refuzăm să credem că suntem o țară de maneliști, iar pe noi nu ne amăgiți cu "succesurile" voastre.

Să-i acuzi pe cei care în Decembrie 89 și-au asumat total riscurile necesare, la nivel existențial, să negi că românii au făcut Revoluția, precum și să amesteci grâul cu neghina, așa cum ne amestecați voi cu impostorii, pe care alții i-au introdus printre noi, demonstrează cât de răuvoitori sunteți. Chiar nu știți că, în Decembrie 1989, POPORUL ROMÂN și-a ales un drum pe care să meargă, fără a mai fi supus unor popoare cotropitoare și fără a cere voie nici de la americani (care, invadând atunci statul Panama, au transmis rușilor că n-au nimic împotrivă dacă și ei vor invada România), și nici de la ruși? Nici măcar atunci nu ne-am propus să ne situăm pe o axă strategică de tip: Washington-Londra-București, sau pe vreo altă axă, în altă direcție, așa cum au procedat ulterior alții, ci am dorit să fim liberi, pentru a putea beneficia, în libertate, de destinul nostru, ca popor. Iar vouă vă amintim, în încheiere, pentru a vă aduce aminte și totodată pentru a vă aduce la

realitate, afirmația tranșantă a lui Tudor Vladimirescu: „Patria este poporul, iar nu tagma jefuitorilor!"

Reprezentant:

ADRIAN SANDA

- fost președinte al Asociației „VICTORIA", a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara,
- fost Secretar de Stat al Secretariatului de Stat pentru Problemele Revoluționarilor

Timișoara
20 iulie 2011

Cu prilejul organizării de către asociațiile de revoluționari, din Timișoara, în Piața Victoriei, a mitingului de protest, intitulat generic: Mitingul Sărăciei.

AV-2

INSTITUTUL REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989

Certitudini şi controverse privind Revoluția din Decembrie 1989

Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 a organizat în ziua de 13 mai 2009, la Muzeul Țăranului Român din București, masa rotundă cu tema *„Revoluția din Decembrie 1989 – certitudini și controverse*.

Evenimentul s-a bucurat de o participare numeroasă. Doi foști președinți ai României - Ion Iliescu și Emil Constantinescu; fostul premier Petre Roman; revoluționari de marcă: Lorin Fortuna, Claudiu Iordache, Dumitru Mazilu, Gelu Voican Voiculescu, Dorel Vișan, Nicolae Puiu Fesan, Cazimir Ionescu, Traian Orban, Dumitru Dincă; academicienii Dan Berindei, Răzvan Theodorescu; europarlamentarul Corina Crețu; istorici cunoscuți – Gheorghe Buzatu, Radu Ciuceanu, Adrian Cioroianu, Alex Mihai Stoenescu; foști miniștri ai apărării naționale – Constantin Olteanu și Nicolae Spiroiu, generalul Mircea Chelaru, fost șef al M.St.M., viceamiralul Ștefan Dinu – fost șef al Direcției de Informații a Armatei, ș.a.

Moderatorul mesei rotunde, prof. univ. dr. **Ioan Scurtu,** a invitat la o dezbatere colocvială, dând posibilitatea cât mai multor participanți să-și exprime punctele de vedere, interpretările diferite (revoltă/revoluție/lovitură de stat) ale celui mai important eveniment din istoria recentă a României.

INSTITUTUL REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989

Despre Revoluție, cu „oameni care au avut ceva de spus“

Corneliu Vlad

Oameni care au avut ceva de spus – așa i-a numit Ion Iliescu pe preopinenții dezbaterii inițiate și finalizate de Institutul Revoluției Române pe ideea Certitudini și controverse privitoare la acest eveniment istoric. E drept că unii – prea puțini – au vorbit, dar n-aveau nimic de spus, alții ar fi putut spune mult mai mult, dar n-au făcut-o, dar marea majoritate a participanților la dezbateri au confirmat utilitatea simpozionului și i-au asigurat consistența.

Nu s-au produs revelații spectaculoase relative la Revoluție, n-au apărut nici interpretări întrutotul inedite, dar s-au conturat mai distinct certitudinile și necunoscutele, zonele de alb, negru și cenușiu, consensurile și controversele. Demnitari mai recenți sau mai vechi (inclusiv din timpul regimului Ceaușescu), revoluționari, istorici, juriști, generali și amirali au întors din nou pe toate fețele temele, deja consacrate, tradiționale, atingătoare de Decembrie 1989 (și ce-a urmat), la modul logic, argumentat, ori emoțional, chiar pătimaș, într-un efort de obiectivitate sau cu un subiectivism inerent, cu sinceritate sau cu substrat politic.

Ideea generală, consensuală, explicită și implicită a dezbaterii mi se pare a fi una simplă, dar fundamentală: în Decembrie 1989 a fost o Revoluție. Nimeni nu mai contestă acum, cel puțin fățiș, acest adevăr pe care s-a croșetat enorm și se mai fac încă atâtea interpretări. A fost Revoluție pentru că, spunea **Ion Iliescu**, a fost vorba de "prăbușire de sistem". Iar o revoluție victorioasă – adăuga liderul CFSN iar apoi președintele României – nu poate fi nici furată, nici confiscată. Ceea ce însă este de adăugat – pe baza intervențiilor multor participanți – nu înseamnă că nu au fost și uzurpatori ai Revoluției, și revoluționari deziluzionați, înfrânți, înșelați în speranțele lor. Căci revoluția, spunea generalul Mircea Chelaru, "nu este un menuet".

A fost și complot, și conjurație, și lovitură de stat sau militară, și amestec al serviciilor de spionaj străine? Poate da, poate nu, dar dacă au fost, au fost și ele parte a aceleiași Revoluții. Un complot poate exista într-o revoluție, dar o revoluție nu poate fi redusă la un complot (sau lovitură de stat etc.). Până la urmă – mai zicea Ion Iliescu – bine-ar fi fost să fi reușit un complot, căci s-ar fi evitat atâta vărsare de sânge și atâtea pierderi de vieți.

În chestiunea teroriștilor ("problema cea mai delicată" – Ion Iliescu) nu s-a avansat mai deloc nici la această dezbatere. Cine a tras până-n 22 se știe, cine a tras după, rămâne marea controversă. "Loialiștii" lui Ceaușescu, a spus cineva. Cei ce au vrut să dejoace instalarea la putere a CFSN, au susținut alții.

Prof. **Dumitru Mazilu** a adus în discuție o temă nu mai puțin dureroasă. Ce s-a întâmplat după Revoluție, în ultimii 20 de ani: câțiva indivizi care s-au căpătuit printr-un jaf istoric fără precedent, marea majoritate a populației a fost adusă la limita subzistenței, concedieri numite restructurări, înstrăinare de bogății numită privatizare. Vorbitorul a formulat un rechizitoriu la adresa guvernanților postdecembriști în zece puncte, "zece opțiuni greșite". Și a încheiat cu o frază memorabilă: "Revoluțiile sunt concepute de idealiști, sunt înfăptuite de luptători și sunt valorificate de profitori!"

Cele mai emoționante au fost cuvintele revoluționarilor simpli. **Miodrag Milin** a amintit că la Biserica Reformată din Timișoara s-a cântat "Deșteaptă-te române", detaliu (detaliu?) ce poate desființa doar el noianul de fantasmagorii urzite pe eveniment; **Dumitru Dincă** a repetat, iarăși apăsat, că Revoluția Română a fost „anticomunistă, antidictatorială și anticeaușistă", **Petre Roman** și-a exprimat, din nou, "necazul" că uriașul capital inițial de solidaritate și pasiune față de români a fost compromis de "partea controversată" a Revoluției. Au fost conflictul sângeros interetnic de la Târgu Mureș și "mineriadele" din iunie și septembrie parte a Revoluției sau nu? Întrebarea pusă de Petre Roman a rămas fără răspuns. "FSN s-a creat pe o lipsă de legitimitate", a afirmat tăios **Lorin Fortuna** (iar Ion Iliescu a explicat că revoluționarii din Timișoara n-au fost reprezentați în CFSN din cauza "condițiilor de atunci"). „Revoluția română a fost un război fratricid, spunea **Claudiu Iordache,** cu peste 1100 de morți și mii de oameni răniți. După două decenii, cei peste 1100 de morți și miile de răniți nu și-au găsit dreptatea." El a acuzat faptul că s-a făcut o confuzie voită între armata lui Ceaușescu, care a tras în timișoreni, și armata română de azi. „Această confuzie voită a motivat unele din deciziile scelerate luate după revoluție", a spus Iordache, vorbind despre faptul că aproape nici unul dintre militarii care au tras în demonstranții pașnici din Timișoara nu a fost condamnat. În ceea ce privește, implicarea serviciilor străine în evenimentele din decembrie 1989, liderul revoluționar de la Timișoara se întreba retoric „cum să vânezi agenți ai serviciilor secrete cu TAB-uri și tancuri?" și, mai departe, mărturisea că acum 20 de ani nu știa, ca de altfel toți timișorenii, „că au ieșit în stradă pentru a participa la o lovitură de stat!". **Ioan Savu** a mărturisit, cu o sinceritate amară, că "atunci am știut în primul rând ce nu mai vroiam (…), nu ce vrem. N-am avut la îndemână niște repere". Dr. **Alexandru Oșca** a subliniat că "la Timișoara urma să se producă o represiune ieșită din comun". **Florin Negoiță** a avertizat că "în acești 20 de ani s-au strecurat oameni care au reușit să diminueze nu numai fenomenul revoluției, ci fenomenul democrației". **Gelu Voican** a respins ideea unei lovituri militare (susținută de Alex Mihai Stoenescu), iar despre teroriști a conchis, fatalist, că "originea lor e încă extrem de controversată".

Au intervenit, în dezbateri, nu numai mulți revoluționari, ci și mulți generali importanți de dinainte și de după 1989. Începând, cronologic, cu **Constantin Olteanu**, fost secretar al CC al PCR, care a depănat amintiri personale din zilele fierbinți, ca și generalul **Mircea Chelaru**, generalul **Nicolae Spiroiu**, amiralul **Ștefan Dinu** (replică din sală la o intervenție: "Nu vă supărați, domnule amiral, dar tâmpiți nu suntem niciunul!").

Mai mulți vorbitori au semnalat pericolul abordării fragmentare a complexului fapt istoric din 1989-1990, prin exacerbarea sau absolutizarea unei secvențe sau a alteia. **Alex Mihai Stoenescu** a denunțat tendința de a fragmenta un fenomen istoric în funcție de o serie întreagă de interese, **Mircea Chelaru** a spus că "adevărul public, fie și cel istoric, este suma picăturilor de adevăr, curat, nemaculat, al conștiințelor lucide și responsabile", iar **Gheorghe Buzatu** a dat asigurări că "problemele dezbătute se vor rezolva până la urmă cu aportul nostru", pentru că, „facem parte din cel mai puternic partid al țării: partidul istoricilor".

Cel de-al doilea șef de stat postdecembrist, **Emil Constantinescu**, a apreciat că "țelurile politice ale Revoluției au fost atinse odată cu integrarea României în UE și NATO", "țelurile sociale nu au atins un nivel comparabil cu standardele occidentale ale bunăstării" iar țelurile morale "nu vor putea fi atinse complet niciodată". Și a mai apelat fostul președinte al României să ne adunăm "în jurul interesului național". Și predecesorul său la președinție a îndemnat "să adunăm conștiințele românilor în jurul unei cauze comune".

Dar care este această cauză comună a românilor, care este interesul nostru național? Nimeni nu le-a definit la această dezbatere. Dar nici nu era, de altfel, rostul ei. Rostul ei a fost de a repune în drepturi Revoluția Română. Și, în ce o privește, s-a achitat de această onorantă misiune. Chiar dacă despre fapte ale istoriei și interpretarea lor, nimeni nu poate pretinde că s-ar putea spune de către cineva ultimul cuvânt.

Lorin Fortuna

În Revoluția Română din decembrie 1989 s-a remarcat începând cu data de 20 decembrie, fiind inițiatorul acțiunii de constituire, în ilegalitate, a ***Frontului Democratic Român****, prima formațiune politică de opoziție față de Partidul Comunist Român, având sediul la Timișoara, în clădirea Operei Române. A fost președintele Frontului Democratic Român până la autodesființare, în luna februarie 1990. După victoria Revoluției, în calitate de membru al FDR, a fost ales primul președinte al Consiliului Frontului Salvării Naționale, județul Timiș.*

Membru în Colegiul Național al Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989.

Revoluția Română nu a reușit să însănătoșească societatea...

– Sunteți, de douăzeci de ani, un om nemulțumit, bântuit de întrebări, cuprins de revolte. De ce? Ce n-a mers cu Revoluția Română sau mai degrabă după victoria ei?

Revoluția Română a mers bine numai în prima sa parte (când a fost victorioasă), până la eliminarea de la exercitarea puterii în stat a fostului regim comunist-ceaușist. În partea a doua însă, a preluării puterii în stat, Revoluția Română nu a mai mers bine, ba, mai rău, consider că a fost chiar înfrântă, cu contribuția determinantă a unora dintre cei care au preluat, în mod fraudulos, nelegitim, puterea în stat, deoarece nu au fost legitimați, până atunci, de o participare autentică și determinantă la revoluție. Concret, este vorba despre modul în care s-a alcătuit și s-a constituit așa-zisul *Front al Salvării Naționale* (FSN), care, așa cum certifică și realitatea de azi a țării, nu a salvat națiunea, ci a salvat o mare parte din fosta nomenclatură partidică și, în special, din cea a fostelor instituții de represiune și manipulare ale statului comunist-ceaușist. Desigur că, nu întâmplător, și-au găsit locuri determinante în noua conducere a statului, reprezentanți ai fostei nomenclaturi sau rude și apropiați ai acestora, în timp ce adevăratele personalități ale revoluției, care s-au manifestat și și-au adus un aport determinant în evoluția evenimentelor, la Timișoara, Arad, București, Cluj-Napoca, precum și în alte importante orașe ale țării, care s-au ridicat, în sprijinul și la chemarea Timișoarei, până la eliminarea de la putere a fostului regim de dictatură comunistă , au fost evitați (ca să nu spun: excluși) imediat, sau în timp, din componența noilor structuri de putere, care s-au format, sau li s-au oferit locuri de "figuranți", în care unii dintre participanții la revoluție, care au reușit totuși să pătrundă în noile structuri ale puterii de stat, s-au complăcut în a se acomoda acolo, într-un mod însă specific oportunist și chiar clientelar.

– Cât a mers Revoluția „bine", când s-au îndepărtat cârmacii ei într-o direcție cu care nu sunteți de acord (și nu numai dvs.)?

Așa cum am precizat și la prima întrebare, reiterez că revoluția a mers bine numai până la eliminarea de la putere a fostului regim comunist-ceaușist. Evoluția benefică a Revoluției Române a fost blocată și deturnată inclusiv de către partidele care s-au format, începând cu FSN, care au accedat la guvernarea țării, dar care nu s-au dovedit a fi partide politice autentice, bazate pe doctrine politice autentice, precum și pe personalități politice autentice, ci structuri politice clientelare care au urmărit nu binele țării (pe care l-au și sacrificat), ci satisfacerea, cu prioritate, a intereselor de grup, clientelare, pe care le promovau.

– Cum ar fi trebuit să evolueze România după Revoluție și, dacă nu s-a întâmplat cum trebuie, de ce, din ce cauză?

România ar fi trebuit să rămână un stat social, așa cum prevede și Constituția României, și nu să se transforme într-un stat capitalist degenerat, printr-un proces de jefuire sistematică a valorilor și bunurilor publice (mascat și motivat de o falsă și frauduloasă privatizare), care s-a produs nu atât pentru a contribui la refacerea proprietății private, cât, mai ales, pentru a îmbogăți rapid și fraudulos o clientelă politică, care, pentru a-și putea satisface eficient interesele, s-a organizat destul de repede sub forma unor structuri clientelare, de tip politic, masonic și chiar mafiot.

– În timpul Revoluției v-ați deplasat la București, unde v-ați întâlnit cu Ion Iliescu. Care a fost conținutul discuțiilor?

În calitate de conducător al Frontului Democratic Român, am încercat să ajungem în Capitală, încă din după-amiaza zilei de 22.12.1989, după anunțarea fugii fostului dictator și, odată cu aceasta, a prăbușirii regimului comunist-ceaușist, pentru a lua contact cu revoluționarii din Capitală și a proceda, împreună, la constituirea unor noi organe ale puterii de stat. Ca să ajungem mai repede, dar și mai sigur, în Capitală, am plecat cu o cursă TAROM, care încă mai circula, refuzând (la sfatul fostului comandant, de atunci, al aeroportului Timișoara) să plecăm cu o cursă aviatică specială, așa cum s-a propus din Capitală, atunci când s-a transmis forului aviatic corespondent, din Capitală, despre dorința noastră, precum și despre prezența noastră, în acest scop, la aeroportul Timișoara. Am ajuns însă numai până la Arad, unde avionul respectiv avea de făcut o escală și unde am fost blocați pe aeroport, iar călătoria s-a întrerupt pe motiv că a izbucnit așa-numitul (ulterior): "episod al teroriștilor", care nici până în prezent nu a fost deplin elucidat. Datorită acestor cauze, nu am putut ajunge în Capitală decât câteva zile mai târziu, când jocurile pentru preluarea puterii în stat erau deja făcute, fără participarea noastră, adică a celor din Timișoara, ca și a celor din celelalte mari orașe ale țării, care s-au ridicat împotriva fostului regim comunist-ceaușist până în data de 22.12.1989 (ora 12), aducându-și astfel o contribuție determinantă la izbucnirea revoluției. Cu Ion Iliescu ne-am întâlnit atunci când ne-am aflat în Capitală, doar într-o scurtă vizită (mai mult de curtoazie, decât de colaborare, într-un context în care noua structură de conducere a țării, precum și noul Guvern, erau deja, în fapt, alcătuite). Tot atunci și tot prin scurte vizite, ne-am mai întâlnit cu Dumitru Mazilu, precum și cu reprezentanți ai noii conduceri a Armatei, la sediul Ministerului Apărării Naționale (generalul Vasile Ionel și, în mod surprinzător, generalul Ion Puiu, care, după o scurtă perioadă, a decedat în condiții suspecte, după ce a adus anumite acuzații noii conduceri a țării, precum și Ministerului Apărării Naționale, iar familia, din Timișoara, i-a fost amenințată să nu încerce, spre binele ei, să investigheze cauza morții generalului). Mai trebuie precizat că, la Timișoara, deși am reușit să preluăm puterea, la nivel orășenesc și județean, am ajuns să ne confruntăm foarte repede cu jocul politic subversiv pus la cale de către conducerea de atunci a garnizoanei militare din Timișoara (colonel Constantin Zeca și, apoi, mai ales, generalul Gheorghe Popescu, reinstalat, din poziția de colonel pensionar, în cea de general, de către noul ministru al Armatei, Nicolae Militaru, de asemenea reinstalat, din condiția de general pensionat, în cea de ministru, de către Ion Iliescu), precum și a foștilor conducători politici, dar, mai ales, a foștilor conducători și membri (cunoscuți, și, mai ales, conspirați – informatori, respectiv ofițeri acoperiți) ai Securității, preluați și integrați în cadrele Armatei, în calitate de: "specialiști în informații" (la propunerea aceluiași general Nicolae Militaru). Cu ajutorul cărora, într-o perioadă relativ scurtă, s-a reușit, în Timișoara, precum și în județul Timiș, în mare parte, printr-o manipulare specifică, îndepărtarea membrilor Frontului Democratic Român, din organele orășenești și județene de exercitare a puterii. Am fost inclusiv împiedicați de a organiza primele alegeri libere, la cele două nivele de conducere precizate, în favoarea unei comisii electorale "ad-hoc", constituită din așa zișii reprezentanți ai unor întreprinderi (mulți dintre ei foști informatori ai Securității sau chiar ofițeri acoperiți), care și-a avut sediul în redacția fostului cotidian județean de partid: *Drapelul roșu* (rebotezat: *Renașterea bănățeană*). Această comisie electorală, investită cu autoritatea necesară de către comandantul de atunci al garnizoanei militare a orașului, gen.

Gheorghe Popescu, a ajuns până și să interzică participarea la respectivele alegeri a unor membri ai *Frontului Democratic Român* (formațiunea politică, constituită în ilegalitate, care și-a asumat cutezanța, dar și responsabilitatea de a organiza revolta timișoreană, declanșată în data de 16 decembrie 1989, și de a o transforma în Revoluție, în data de 20.12.1989), în calitate de reprezentanți ai *Frontului Democratic Român*. Bineînțeles că toate aceste evenimente care ne-au situat, în final, la sfârșitul lunii ianuarie 1990, în afara noilor structuri de putere locală și județeană, au fost abil dirijate de către factori de influență ai acelor structuri clientelare care deja acaparaseră puterea de stat, în Capitală. Un amănunt semnificativ: în cadrul Consiliului FSN, constituit în Capitală, s-au asigurat și chiar rezervat locuri în componența respectivului nou organ central suprem de exercitare a puterii în stat, pentru personalități precum: László Tőkés, Doina Cornea, Ana Blandiana, Mircea Dinescu, Andrei Pleșu ș.a., dar nu și pentru reprezentanți ai *Frontului Democratic Român*, adevăratul Front care a salvat națiunea în decembrie 1989.

– Există un curent de opinie potrivit căruia Securitatea a avut un rol important în Revoluție. Pe ce se întemeiază această idee?

Consider ca fiind o diversiune această opinie, care, din nefericire, este vehiculată și în prezent, favorizată de faptul că anumiți reprezentanți clientelari ai principalelor foste instituții represive ale fostului regim comunist-ceaușist, după ce au delapidat fonduri imense, din fostul buget al statului, precum și al instituțiilor respective, profitând de anarhia instalată după revoluție, și-au putut realiza postrevoluționar trusturi financiare, comerciale, mediatice, ș.a., de care s-au folosit apoi, inclusiv pentru a manipula corespunzător opinia publică și a-și consolida pozițiile societale, ca factori de influență în cadrul noilor instituții ale statului postrevoluționar.

– Credeți că ne mai trebuie o revoluție, una nesângeroasă, pentru împlinirea acelor obiective care nu s-au regăsit în politica postdecembristă?

Istoria revoluțiilor evidențiază și chiar certifică faptul că nici o revoluție nu a ajuns să-și îndeplinească deplin obiectivele urmărite, majoritatea acestora, în cazul în care nu au eșuat, cunoscând reculuri sociale și societale importante. Cred că aceasta este specific și Revoluției Române, și mai cred în șansa acestei revoluții de a reveni, în timp, printr-o evoluție corespunzătoare, la idealurile și obiectivele care i-au determinat declanșarea, așa cum s-a întâmplat și în cazul altor revoluții (ex.: Revoluția Franceză de la 1789).

– Ce le-ați spune urmașilor dvs. – și ai noștri, ai tuturor – despre Revoluție, ce a fost ea?

Le-aș spune că vigoarea și vocația istorică a unui popor se verifică, în timp, inclusiv prin capacitatea de a-și manifesta demnitatea societală prin înfăptuirea unei revoluții. Revoluția Română de la 1989 nu a reușit deplin, deoarece nu a existat timpul necesar pentru a fi pregătită ca atare. Datorită condițiilor societale specifice fostului regim comunist-ceaușist, între care amintesc restricțiile impuse gândirii și exprimării libere, precum și cercetării sociologice și politice autentice, noi nu am avut timp să analizăm și să hotărâm ce fel de formă de stat ar trebui realizată după răsturnarea fostei dictaturi comunist-ceaușiste. Eșuarea, sper temporară, a Revoluției Române din decembrie 1989, într-o structură de stat capitalist anarhic, macerat de corupție, precum și de grave carențe educaționale, la nivel de masă, s-a datorat și absenței unei forțe corespunzătoare de acțiune revoluționară, în faza de preluare a puterii în stat, precum și de protejare a rezultatelor deja obținute de tendința recuperativă a celor care au fost înlăturați de la exercitarea puterii în stat, precum și de la avantajele pe care asocierea clientelară în vederea exercitării puterii în stat le oferă. Pentru a înțelege mai bine ce vreau să spun, voi exemplifica cu faptul că în cazul altor revoluții, după eliminarea vechilor structuri de putere, a urmat o perioadă represivă corespunzătoare, în care au fost întemnițați, sau chiar anihilați fizic, o mare parte dintre opozanții sau posibilii opozanți față de noile forțe, care au înfăptuit revoluția și care urmăreau nu doar să preia puterea în stat, ci s-o și consolideze în mod corespunzător.

– Sunteți dezamăgit de viața politică din acești douăzeci de ani de democrație?

Nu sunt doar dezamăgit, ci și decepționat. Cred că România are nevoie, în prezent, nu doar de o lustrație politică la nivel personal,

așa cum solicită unii, ci și de o lustrație la nivel partidic (adică de partide), așa cum s-a procedat și în alte țări (ex.: Italia, în perioade similare de criză politică). Consider, în acest context, că toate partidele politice care s-au succedat la guvernarea țării, după decembrie 1989, ar trebui lustrate, judecate și corespunzător condamnate, pe baza efectuarii unui referendum, în acest sens, deoarece nu au fost și nici nu au dorit să devină partide autentice, ci s-au mulțumit să rămână doar niște structuri pseudo-politice clientelare, cu consecințe dezastruoase pentru viitorul democratic al României.

– Ce definiție ați da Revoluției Române?

Revoluția a fost o încercare disperată de revigorare a unei societăți care, din punctul de vedere al valorilor societale, se afla nu doar într-o stare de descompunere, ci în una de tip muribund, ca popor cu valori și tradiții populare specifice. Revoluția Română nu a reușit însă să însănătoșească societatea, ci doar să-i mai prelungească agonia, amânând decesul ființei colective de tip popor (ca structură societală specifică), și refacerea acestei structuri, pentru o perioadă relativ scurtă, din structura amalgamatică de tip populație (lipsită de o conștiință socială corespunzătoare), în care a ajuns să existe, înainte de revoluție și în care a decăzut, din nou, din nefericire, după o anumită perioadă de timp postrevoluționar, din care însă sper totuși să-și revină, într-un viitor apropiat, în cazul în care va reuși să aducă la putere și conducere valori autentice individuale și partidice, iar, dacă nu, probabil că populația respectivă va fi corespunzator divizată și repartizată, spre integrare existențială, unor state vecine, care urmăresc o asemenea involuție, și chiar acționează, în mod subversiv, în acest scop.

– În ce măsură statul român a apreciat lupta și rolul dvs. în Revoluția din decembrie 1989?

Am beneficiat de acordarea unor distincții oficiale, precum și de acordarea unor bonificații materiale și financiare oficiale, acordate prin lege unor participanți considerați a avea merite deosebite în înfăptuirea Revoluției Române din Decembrie 1989.

Dumitru Mazilu
REVOLUȚIA
FURATĂ
-MEMORIU PENTRU ȚARA MEA-
HISTORIA · Top Secret
COZIA
Top Secret · HISTORIA

BLOCUL NAȚIONAL AL REVOLUȚIONARILOR
- 1989 ROMÂNIA -
H.J. Nr. 1 / P.J. / FED. / 20. 02. 2003 si Nr. 2 / P.J. / FED. / 14.01.2004
- Tribunalul București - Secția 3 Civilă -
Președinte Executiv Tel : 0722.303.592
Președinte Consiliul Național Tel : 0722.303.463

Nr.146 / 27 octombrie 2004

P R O C L A M A Ț I A

CONGRESULUI EXTRAORDINAR AL B.N.R.1989

- 27 octombrie 2004 -
- PALATUL COPIILOR -

La 15 ani de la Revoluția Română din Decembrie 1989, situația dezastruoasă în care se află România, aceea de a fi cotată ca țara cu cel mai ridicat nivel al corupției din Europa, ne impune nouă - luptătorii anticomuniști din decembrie 1989 -, să luăm o poziție fermă față de extinderea și generalizarea acestui flagel, pentru preîntâmpinarea și diminuarea cât mai rapidă și mai consistentă a acestuia, făcând astfel această

P R O C L A M A Ț I E

CĂTRE NAȚIUNEA ROMÂNĂ

și spunând clar :

Noi, cei care am fost în stradă în decembrie 1989, spunem că, **Revoluția ne-a fost furată !**

O putere clădită pe sângele nevinovat al celor ce au dorit o Românie liberă, demnă și democrată și, care a emanat prin furtul puterii nu ne putea conduce la ceva mai bun .

Nomenclaturiștii, securiștii, sau copiii ac estora, școliți la înalte institute comuniste europene sau din lume, au clădit pe minciună și teroare un partid , care conform unui candidat la înaltul scaun de președinte al țării, se dorește cât mai de stânga eșichierului politic, chiar dacă ar fi să se suprapună ca imagine peste fostul ... partid comunist .

Acum 15 ani am ieșit în stradă pentru libertate, iar astăzi în România ziariștii sunt bătuți, mutilați, aruncați din redacții dacă scriu ceea ce noi toți gândim .

Acum 15 ani camarazii noștri mureau pe barlcade pentru o viață mai bună, iar astăzi bătrânii ne mor la cozi la medicamente, părinții se sinucid când rămân fără loc de muncă, iar tinerii pleacă din țară în căutarea unui trai mai bun .

Acum 15 ani ne luptam pentru democraţie împotriva unui sistem care ne controla viețile şi ne omora speranțele, iar astăzi, oamenii de bază ai sistemului defunct sunt din nou în funcţii .

Ultimele acţiuni ale celui ce a fost mentorul acestei clădiri politice, de a controla total Mişcarea Revoluționară din România ne revoltă dar ne şi ambiționează în a face tot ceea ce ne stă în putere pentru ca adevărul din Decembrie 1989, să poată fi spus şi asumat .

Noi cei care am fost în stradă în Decembrie 1989 **îl acuzăm pe Ion Iliescu** de perpetuarea sistemului comunist în România, iar timp de 15 ani a oferit protecţie, prosperitate şi funcţii de conducere fostei nomenclaturi comuniste .

În acest sens :

Noi cel care am luptat cu fiara comunistă în Decembrie 1989, chemăm toate organizaţiile neguvernamentale, ambasadele statelor democratice şi partidele politice din România, pe toţi cei care ştiu şi doresc să depună mărturie cu privire la adevărul din Decembrie 1989, la o serie de simpozioane şi dezbateri, pentru a putea la momentul festiv din decembrie al acestui an, să se facă dreptate şi adevărul necosmetizat, să aducă un „curcubeu real" deasupra României şi astfel să fim demni de a intra într-o Europă unită, cât mai curaţi şi cât mai rapid pe uşa din faţă a acesteia .

Noi, datorăm acest adevăr familiilor celor care şi-au jertfit viaţa pe altarul speranţei şi libertăţii, a celor mutilaţi, răniţi, reţinuţi sau remarcaţi prin fapte deosebite, a tuturor tinerilor României care trebuie să înţeleagă ceea ce s-a întâmplat în Decembrie 1989, pentru că ţara toată merită o istorie dreaptă .

Bucureşti : 27 octombrie 2004

Lorin Fortuna*:
Proclamaţiile Revoluţiei au fost cele ale F.D.R. şi F.S.N.

„Noi, cei care am fost în stradă, în decembrie 1989, spunem că: Revoluţia ne-a fost furată! O putere clădită pe sângele nevinovat al celor ce au dorit o Românie liberă, demnă şi democrată şi care a emanat din furtul puterii, nu ne putea conduce la ceva mai bun."
(„Proclamaţia"/Declaraţia Congresului Extraordinar al Blocului Naţional al Revoluţionarilor - 1989 România; din 27 oct. 2004)

Fac parte din Colegiul Naţional al acestui institut şi am participat la o serie de evenimente deosebite de la înfiinţarea institutului. Doresc să vă spun că astăzi se desfăşoară o nouă manifestare de valoare, pe care acest institut o organizează. Consider foarte important, în contextul în care investigarea juridică a evenimentelor produse în timpul Revoluţiei române din decembrie 1989 a fost în mare parte blocată, inclusiv la nivel oficial, şi denaturată prin intermediul unor posturi de televiziune, precum şi prin intermediul unor publicaţii aservite unor interese clientelare de grup (în cea mai mare parte aparţinând de fosta Securitate), ca investigarea referitoare la această revoluţie să continue inclusiv prin astfel de dezbateri. Menţionez în aceeaşi ordine de idei necesitatea de a investiga mai ales aşa-numitul: **episod al teroriştilor**. Nu trebuie să ne autominimalizăm pentru faptul că, la 20 de ani de la înfăptuirea Revoluţiei române din decembrie 1989, au rămas necunoscute parţial, sau chiar total, multe dintre evenimentele care s-au produs atunci. Evoc, ca un argument în favoarea înţelegerii acestei situaţii, aprecierea fostului lider comunist chinez: Ciu En Lai, referitor la o întrebare care i s-a pus, de către un jurnalist francez, în legătură cu părerea pe care o are despre Revoluţia franceză de la 1789. Surprinzător, liderul chinez a afirmat că a trecut prea puţin timp de la respectiva revoluţie, pentru ca să-şi poată exprima o opinie deplină în legătură cu evenimentul menţionat. Institutul Revoluţiei Române din Decembrie 1989 are meritul de a fi transferat la masa dezbaterilor multe dintre problemele rămase insuficient investigate, care, datorită carenţelor manifestate în cadrul investigării oficiale, s-au repercutat corespunzător, de la nivelul de investigare oficial la nivelul investigării specific stradale, în care mulţi se consideră îndreptăţiţi să-şi dea cu părerea şi să emită aprecieri în legătură cu evenimentele rămase încă neelucidate. De aceea consider că asemenea dezbateri sunt necesare, pentru că, dacă nu ar exista, Revoluţia română din decembrie 1989 nu şi-ar justifica probabil numele de revoluţie, câştigat cu greu prin jertfa eroilor şi suferinţa răniţilor, precum şi prin starea de nemulţumire a multora dintre participanţii autentici la această revoluţie, confruntaţi cu diferenţa enormă dintre ceea ce s-a sperat şi ceea ce s-a obţinut prin această revoluţie. Menţionez că eu nu am fost niciodată invitat la o manifestare de acest tip, în organizarea altor instituţii, deşi acestea există (exemple: Institutul pentru studiereaa totalitarismului, Institutul de istorie contemporană, Institutul de istorie recentă ş.a.). Remarc observaţia făcută anterior de către fostul preşedinte Emil Constantinescu, precum că

*Conf. univ. dr., lider al Revoluţiei de la Timişoara, fondator al F.D.R.

Revoluția română din decembrie 1989 a avut mai multe componente: socială, politică, morală (la care aș adăuga și o componentă spirituală), precum și de altă natură. Referitor la opiniile deja exprimate în cadrul acestei dezbateri, aș vrea să remarc faptul că sunt opinii diferite, corespunzătoare unor moduri diferite de abordare a aceleiași probleme fundamentale: Revoluția română din decembrie 1989. Doresc să mă refer, în acest context, la controversa care definește și titlul general al dezbaterii: **Revoluție sau lovitură de stat ?** Încep prin a menționa o definiție a loviturii de stat, ca fiind o schimbare bruscă de conducere, în interiorul unui stat, efectuată forțat, de regulă, cu ajutorul forțelor armate sau/și de securitate, de către o grupare de persoane aparținând aceleiași clase care deține puterea, dar motivată de interese de grup distincte. Menționez că această definiție am preluat-o și dezvoltat-o din definiția pe care o dă loviturii de stat *Micul dicționar enciclopedic român* (1972), apărut înainte de declanșarea Revoluției române din decembrie 1989. Doresc să deosebesc în legătură cu fenomenele de revoltă socială trei moduri de manifestare: revoltă, răscoală și respectiv revoluție, fiecare dintre acestea având caracteristici specifice de tip social, politic, juridic, moral, spiritual etc. Am auzit deseori aprecieri de tipul: **revoluție a fost numai la Timișoara, iar în rest nu a fost revoluție. Am precizat de câte ori am avut ocazia că o asemenea ipoteză este falsă și că nu poate exista o revoluție, care s-a produs doar într-un singur oraș (poate doar dacă ar fi capitala țării și s-ar solda cu o schimbare de regim politic),** după cum, de exemplu, și revolta antimonarhică de la sfârșitul secolului trecut, având amploarea maximă în orașul Ploiești (denumită, mai mult în sens peiorativ, la vremea respectivă și ca: **Revoluția de la Ploiești), nu a fost de fapt o revoluție, ci doar o revoltă. O revoltă nu se poate transforma, de regulă, în revoluție decât dacă cuprinde un număr semnificativ de localități importante dintr-o țară.** De asemenea, aș vrea să mai remarc un aspect pe care îl consider esențial, și anume faptul că, **ansamblul de evenimente revoluționare care au avut loc în anul 1989 este comparabil, după opinia mea, precum și a altor analiști, cu evenimentele revoluționare care au avut loc, în Europa, în anul 1848.** Putem aprecia că, de fapt, **istoria recentă europeană și probabil chiar cea contemporană și-au modificat datele de referință în funcție de anul revoluționar 1989, care a preluat astfel semnificația anului 1945, de sfârșit al unei perioade istorice semnificative (exemplu: Istoria contemporană), precum și de început (adică de prag temporal istoric) al unei alte perioade istorice semnificative (Istoria recentă), separând astfel temporal cele două ramuri istorice. În legătură cu tema principală propusă pentru dezbatere: *Revoluție sau lovitură de stat?*, vreau să atrag atenția asupra faptului că din bibliografia pe care am cercetat-o, publicațiile (cărțile) apărute se referă în general la trei moduri de apreciere distincte a Revoluției române din decembrie 1989: unul fiind revoluția autentică (dar sunt foarte puține publicațiile care fac referire la o revoluție autentică, exemple: Ion Iliescu – *Revoluția română*, 2001; Ioan Scurtu – *Revoluția română din decembrie 1989 în context internațional*, 2006), majoritatea publicațiilor referindu-se fie la o lovitură de stat, fie la o revoluție confiscată (furată), și exemplific câteva titluri semnificative: Dumitru Mazilu – *Revoluția furată*, 1991; Șerban Săndulescu – Decembrie 1989 - *Lovitura de stat a confiscat Revoluția română*, 1996; Ion Cristoiu – *De la o lovitură de stat la alta, 2006.*** Acestea ar fi doar câteva dintre titlurile de publicații ce pot fi exemplificate, conform cărora revoluția s-a conturat ca o revoluție autentică sau ca o lovitură de stat, sau ca o revoluție, la început, care a fost însă confiscată (furată) ulterior și deturnată de la obiectivele sale firești. În una dintre cărțile care se referă la aspectele menționate anterior se pune chiar o întrebare retorică de tipul: **Să se spună clar, dacă este vorba de o revoluție furată, cine este hoțul, cine este păgubașul și ce s-a furat, de fapt ?** Consider că acest punct de vedere este întemeiat, o asemenea afirmație trebuind într-adevăr probată cu argumente corespunzătoare, deoarece am observat că mulți dintre cei care utilizează ipoteze de tipul *lovitură de stat* sau *revoluție furată*, nu consideră necesar să și precizeze (dar mai ales să probeze), de exemplu:

cine a dat lovitura de stat şi împotriva cui, precum şi cine a beneficiat de pe urma loviturii de stat, respectiv cine a fost prejudiciat ? Astfel de lucruri trebuie precizate pentru că cine nu argumentează asemenea opinii, ci se rezumă doar la afirmaţii cu caracter evaziv, alimentează de fapt cu zvonuri şi nu cu informaţii opinia publică, expunerea respectivă urmând a fi, mai devreme sau mai târziu, nu doar amendată, ci şi descalificată. Cu amărăciune trebuie să vă spun că, analizând opiniile din anumite publicaţii străine (exemplu: John Foran – *Teoretizarea revoluţiilor*, 2004 ş.a.), Revoluţia Română din decembrie 1989 nu este considerată o revoluţie, ci doar un eveniment din cadrul ansamblului de evenimente produse în anul 1989, apreciată ca o revoltă de mari proporţii, dar căreia nu i se recunoaşte caracterul de revoluţie. Mai mult decât atât, Vladimir Tismăneanu (*Reinventarea politicului*, 2007) remarcă faptul că lipsesc din evenimentele anilor 1989 şi 1990 marile ideologii, apreciind că o revoluţie autentică nu poate exista dacă nu revoluţionează şi modul de a gândi. În ceea ce priveşte Revoluţia română din decembrie 1989, trebuie să recunoaştem că aceasta s-a înfăptuit în pripă, de o manieră în care nu am fost bine pregătiţi pentru ceea ce trebuia să facem şi, mai ales, pentru ceea ce trebuia să instalăm, ca tip de stat, după revoluţie. Evoc în acest context ceea ce a remarcat şi fostul preşedinte Emil Constantinescu, în cadrul acestei dezbateri (citându-l pe François Furet Fourré) despre: disperarea care a cuprins majoritatea populaţiei din ţările fostului sistem comunist est-european, referitor la speranţa de la care s-a plecat şi decepţia la care s-a ajuns. Sunt două aspecte pe care aş vrea să le aduc în discuţie aici, şi anume că **se afirmă despre Revoluţia română din decembrie 1989 că ar fi fost confiscată şi deturnată**, opinie pe care însă cei care o susţin nu o argumentează corespunzător, pe de o parte, iar, pe de alta, **se menţionează importanţa existenţei, în cadrul unei revoluţii, a unei ideologii specific revoluţionare, căreia însă i se remarcă absenţa nu doar în cadrul Revoluţiei române din decembrie 1989, ci în cadrul mai general al ansamblului evenimentelor revoluţionare ce au avut loc în Europa, în cursul anului 1989** (Vladimir Tismăneanu, *Reinventarea politicului*, 2007), cu precizarea că **această revoluţie nu va fi recunoscută de către istoricii propriu-zişi, precum şi de către istoricii politici, juridici, morali ş.a., ca o revoluţie autentică, dacă nu va beneficia şi de o ideologie adecvată,** fiind comparată, din acest punct de vedere, cu alte revoluţii (exemple: Revoluţia franceză de la 1789, Revoluţia rusă de la 1917 ş.a.). În legătură cu cele două probleme

Revoluţionarul timişorean Ioan Savu şi generalul Mircea Chelaru

menționate, **susțin afirmația că Revoluția română din decembrie 1989 a fost o revoluție autentică, la început (20-22.12.1989 - seara), dar care a fost ulterior (22.12.1989 – seara - 28.12.1989) confiscată și deturnată de către formațiunea politică autointitulată, în mod fals și subversiv: Frontul Salvării Naționale, de la cei care au declanșat-o și înfăptuit-o, la Timișoara – în primul rând, apoi de la cei care au înfăptuit-o în Capitală, precum și în celelalte mari orașe ale țării, prin confiscarea puterii de stat, în mod nelegitimat de către o participare autentică la înfăptuirea acestei revoluții. Referitor la absența unei ideologii revoluționare specifice, care constituie o carență reală nu doar a Revoluției române din decembrie 1989, ci și a întregului complex de evenimente revoluționare ce au avut loc în Europa, în cursul anului 1989**, fac cunoscut faptul că **această carență a preocupat fosta conducere a Frontului Democratic Român, care în perioada postrevoluționară a elaborat o ideologie specifică constituțională, denumită generic: Proiectul constituțional „Timișoara"** (Lorin Ioan Fortuna – coord. – Rolul Frontului Democratic Român în cadrul Revoluției române din decembrie 1989, 2006)**, al celor șase puteri de stat deplin democratice, capabile să apere și să asigure funcționarea eficientă a unui stat autentic democrat. Această contribuție, considerată ca rod ideologic al Revoluției române din decembrie 1989, a fost dată publicității și înregistrată oficial inclusiv la Forumul Constituțional care a funcționat pe lângă Parlamentul României, în perioada premergătoare efectuării revizuirii Constituției României, din anul 2002.** Revoluția română din decembrie 1989 s-a produs în etape, dezvoltându-se treptat, începând cu manifestări preliminare (revolta de la Intreprinderea Mecanică Timișoara, din timpul ultimului Congres al PCR, precum și revolta timișoreană declanșată în data de 16. 12. 1989), care s-au transformat în revoluție, în data de: 20.12.1989, incluzând elementele definitorii care marchează declanșarea unei revoluții (proclamații, apel către țară pentru declanșarea grevei generale și înlăturarea regimului dictatorial, revendicări politice fundamentale pentru un stat democrat ș.a.). Precizez, pe de altă parte, că **ne-au trebuit 10 ani să combatem teza, elaborată și difuzată de către anumiți reprezentanți ai FSN, precum că revoluția, în România, a izbucnit abia când s-a constituit FSN (în seara de 22.12.1989), până atunci existând doar o revoltă. Întrebarea noastră, într-un asemenea context, a fost: cine l-a eliminat de la putere pe fostul dictator N. Ceaușescu, revoluția sau revolta?** Doresc să mă refer și la un alt aspect pe care îl consider fundamental și determinant, **legat de conducerea Armatei,** în sensul că **nu se cunoaște încă, deplin, de ce a fost schimbat generalul Gușă, precum și de ce a apărut generalul Militaru? De asemenea, cum și de ce a devenit generalul Stănculescu comandant al Armatei?** Mai remarc și un fapt deosebit pe care l-a semnalat aici Dumitru Dincă, și anume că **în 21.12.1989, la baricada de la hotelul Intercontinental din București, un grup de revoluționari au vrut să înființeze Frontul Democratic Român, la nivelul capitalei, care este adevărata formațiune politică care a transformat revolta timișoreană în revoluție, și care avea legitimitatea revoluționară necesară, dar care nu a fost recunoscut, ca atare, de către FSN, atunci când a confiscat practic puterea de stat, la București, neincluzând în cadrul său pe reprezentanții Frontului Democratic Român, de la Timișoara, și nici pe cei care au înfăptuit revoluția la Cluj, Brașov și în alte orașe importante.** Dacă Comitetul de inițiativă al Frontului Democratic Român s-a format, la Timișoara, făcându-se apel la reprezentanții întreprinderilor, prezenți în Piața Operei (Piața Victoriei de astăzi), care au declanșat marea demonstrație din data de 20 decembrie (similară, ca fenomen social, cu marea demonstrație din 22 decembrie, de la București) să trimită reprezentanți, pentru că meritul era al lor, nu același lucru s-a întâmplat la București, în Piața Palatului, atunci când s-a constituit Consiliul Frontului Salvării Naționale. Martori îmi sunt colegii din Timișoara, că nu am dat nici un telefon ca să-mi chem prietenii sau cunoscuții, deși simțeam o mare nevoie să am în apropiere persoane cunoscute, pentru a ne susține reciproc, în vederea includerii lor în Comitetul de inițiativă pentru constituirea FDR. Menționez că, în cadrul

unei casete TV înregistrate cu evenimente care s-au produs la constituirea Consiliului FSN, în clădirea fostului CC-PCR, Ion Iliescu întreabă, la un moment dat, cum s-a denumit formaţiunea politică care s-a constituit la Timişoara, şi primeşte răspunsul respectiv, la care se remarcă însă intervenţia hotărâtă a generalului Nicolae Militaru de a constitui Frontul Salvării Naţionale (despre care a afirmat în mod fals şi subversiv că exista de 4 ani) şi nu Frontul Democratic Român, demonstrând astfel că ceea ce doreau iniţiatorii FSN nu era o continuare a revoluţiei, începută la Timişoara, ci o acţiune proprie, având ca obiectiv principal confiscarea puterii de stat, de către o grupare de oameni (unii dintre ei fiind reprezentanţi ai fostelor structuri politice şi represive ale vechiului regim, sau chiar reprezentanţi conspiraţi ai unor puteri străine), în detrimentul celor care au organizat, declanşat şi înfăptuit revoluţia până atunci. S-a creat astfel o falie între Timişoara şi Bucureşti, care s-a extins ulterior, polarizând determinant, din punct de vedere politic, societatea românească şi care a contribuit la deturnarea, în timp, a obiectivelor revoluţiei (aşa cum au fost ele formulate în primul document revoluţionar fundamental: Proclamaţia Frontului Democratic Român, dată publicităţii la Timişoara, în data de 21.12.1989 şi difuzată în întreaga ţară), de către structuri politicianiste clientelare, care s-au grupat în partide politice, bazate însă nu pe doctrine politice specifice, ci pe interese clientelare specifice, aducând România în starea de criză generală, în care se află în prezent. Vă prezint cu acest prilej cartea: *„Rolul Frontului Democratic Român în cadrul Revoluţiei române din decembrie 1989*, apărută la Timişoara, la editura ArtPress, 2006, şi o recomand tuturor celor interesaţi de ce s-a întâmplat la Timişoara, în acea perioadă. Mai vreau să demistific aici şi o altă opinie, mai bine spus o gafă istorică comisă de preşedintele actual al României, care, în Parlamentul României, a declarat că documentul fundamental al Revoluţiei române din decembrie 1989 este Proclamaţia de la Timişoara. Asta dovedeşte că, de fapt, dumnealui nu ştie ce s-a întâmplat atunci şi acolo, confundând proclamaţiile. Există două proclamaţii date la Timişoara, prima este cea a Frontului Democratic Român, iar cea de-a doua este a Societăţii Timişoara, dată în 15.03.1990. O proclamaţie înseamnă a-ţi asuma o contestare sau o afirmare, dar pentru care este necesară asumarea unui risc existenţial, de regulă prin sfidarea şi nerespectarea unei legislaţii considerate potrivnice intereselor populaţiei. **Aşa-zisa proclamaţie de la Timişoara, a Societăţii Timişoara, este un document important, dar care, până la urmă, nu s-a dovedit a fi o proclamaţie autentică, ci doar o declaraţie de intenţii.** Cei care au proclamat-o nu au avut şi tăria necesară, respectiv curajul de a o duce la îndeplinire. Îmi probez argumentaţia cu următorul exerciţiu de imaginaţie, pe care vi-l propun: ce s-ar fi întâmplat dacă, la Timişoara, cei care au dat respectiva proclamaţie ar fi declarat public: „În Timişoara nu vom admite alegeri generale, decât prin impunerea fermă a lustraţiei, ca o formă de cenzură electorală". Nu s-a întâmplat aşa, deoarece sprijinul politic şi civic de care dispuneau proclamatorii s-a diminuat considerabil şi chiar determinant, prin constituirea Consiliului Provizoriu de Uniune Naţională (CPUN), fapt care a mutat interesul partidelor politice, în special a celor istorice, spre fenomenul respectiv, iar **ceea ce s-a dorit a fi Proclamaţia de la Timişoara, s-a transformat, de fapt, în Declaraţia de intenţii de la Timişoara.** Tot un fenomen similar s-a petrecut şi cu alte aşa-zise proclamaţii (de la Cluj, Vaslui, Braşov), care, de fapt, nu au reprezentat decât nişte fenomene civice epigonice, faţă de cele două proclamaţii adevărate post revoluţionare, care au fost: **Proclamaţia Frontului Democratic Român**, precum şi **Proclamaţia Frontului Salvării Naţionale**. În Timişoara, în prezent, în Piaţa Libertăţii, este afişată public, prin grija Primăriei, aşa-zisa: Proclamaţie de la Timişoara (a Societăţii Timişoara), căreia i s-a asociat şi o stradă centrală, care îi poartă numele, deşi locul acesteia precum şi numele acesteia, ar trebui preluate, de drept, de către Proclamaţia Frontului Democratic Român, singura şi adevărata proclamaţie fundamentală a Timişoarei, dată publicităţii în data de 21.12.1989, ca primul document fundamental al Revoluţiei române din decembrie 1989.

Un inaugural ratat

Acad. Florin Constantiniu

Există în istoria fiecărui popor evenimente care deschid faze noi în evoluția sa istorică. Astfel de evenimente se numesc inaugural și ele pot marca începutul unei epoci faste sau nefaste în viața națiunii sau a statului. Spre exemplu, în istoria românilor, 24 ianuarie 1859 a fost un inaugural fast: unirea Moldovei cu Țara Românească a pus bazele statului român modern și a asigurat moldo-muntenilor o epocă de progres pe toate planurile, ca urmare a conjugării energiei exponenților generației pașoptiste - cea mai creativă generație a istoriei naționale - și a spiritului de disciplină germană a regelui Carol I. Inaugural fericit, dar ineficient valorificat a fost și 1 decembrie 1918, actul de naștere al României Mari. În schimb, un inaugural funest 1-a reprezentat 6 martie 1945, începutul comunizării României, ca urmare a impunerii hegemoniei sovietice în Europa de Est. Prăbușirea regimului comunist din România a avut semnificația unui nou inaugural. Orânduirea economico-socială și politică sucombată la acea dată fusese un implant al ocupantului sovietic, neadecvat necesităților organice ale țării. România avea nevoie, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, de o revoluție, dar de o revoluție autentică, înfăptuită de forțele naționale și nu de una adusă de tancurile sovietice și realizată după instrucțiunile și sub supravegherea Kremlinului de năimiții Moscovei.

În 1948-1949, Stalin a impus modelul sovietic de socialism tuturor țărilor devenite satelite ale URSS. Socialismul sovietic nu avea nimic de-a face cu socialismul dorit de lungul șir de gânditori și conducători, începând cu Marx și Engels și terminând cu Roșa Luxemburg. Lenin și Stalin au impus un pseudo-socialism, pervertit de realitățile Rusiei de la începutul secolului al XX-lea, țară înapoiată, strivită de autocrație, fără tradiții democratice. Socialismul sovietic, format în anii '20-'30, a fost un sistem economic și politic a cărui definire îi divide pe specialiști: o formă a capitalismului de stat? O reapariție a modului antic de producție asiatic, în condițiile unei societăți industrializate? Este o temă de discuție, dar, peste orice opinie, un fapt rămâne de netăgăduit: orânduirea existentă în URSS și în țările blocului sovietic a fost un fals socialism, condamnat - mai devreme sau mai târziu - la pieire de gravele sale carențe și contradicții structurale. De la sfârșitul lui 1989 la sfârșitul lui 1991, s-a desfășurat dispariția pseudo-socialismului de tip sovietic în Europa de Est și, în final, în patria sa de obârșie: Uniunea Sovietică, destrămată în decembrie 1991.

România ar fi putut beneficia la 22 decembrie 1989 de un inaugural la fel de fast ca și cel din 24 ianuarie 1859. Pentru a folosi o formulă evanghelică, vom spune: „Cer mare, pământ nou", un inaugural al țării și al oamenilor. Dar, n-a fost să fie. Încă înainte de instaurarea regimului comunist, România era o țară bolnavă, cu adânci fracturi economice, sociale și culturale între elite masa populației, precumpănitor rurală, cu o societate fără tradiții democratice, lipsită de spirit civic și cu un sentiment patriotic în diminuare (de aici, rușinoasa demisie a națiunii în 1940 și rapida cedarea în fața oboselii de război, 1942-1944). Falsul socialism a agravat considerabil toate laturile negative ale societății românești, în decembrie 1989, românii nu erau pregătiți pentru noul inaugural. Cu energiile sleite și fără cultură politică, ei nu știau în ce lume intră.

Credeau că în capitalism vor trăi cu toţii precum familia Ewing din serialul „Dallas". Capitalismul este nemilos cu proştii şi naivii. Neocapitalismul globalist, mai mult decât capitalismul clasic, are nevoie de pieţe. Oamenii trebuie transformaţi în simpli cumpărători. Cu un popor care nu străluceşte prin hărnicie („munca este duşmanul lor", spunea un călător străin, prin Moldova, în 1713), lipsit de orice pâlpâire a vreunui ideal, cu o clasă politică avidă de bogăţii şi putere, România a fost o pradă uşoară pentru neocapitaliştii străini, aflaţi în complicitate cu afaceriştii şi oamenii politici din interior. A fost lichidată industria, s-a distrus agricultura, s-a pervertit învăţământul, statul a intrat în disoluţie, s-a furat în 20 de ani cât nu s-a furat în toată istoria românească, sărăcia şi boli de tot felul au lovit România, familii s-au destrămat ca urmare a plecării părinţilor la muncă în străinătate, jafurile s-au înmulţit primejdios, a crescut îngrijorător consumul de droguri. Clasa politică este total nepăsătoare la dezastrul ţării, iar poporul român confuz, descurajat, vlăguit nu dă nici un semn că ar vrea să-şi reintre în drepturile de stăpân al ţării. Starea în care a ajuns România face ca 22 decembrie 1989 să apară drept un inaugural ratat. Nu prea este nimic de sărbătorit, acum, la 20 de ani, de la căderea comunismului.

Florin CONSTANTINIU

(după **Istorie şi Civilizaţie**, anul I, nr.2, pag.3)

*

AV-3

intervenţie elocventă a lui Dumitru Dincă în legătură cu constituirea şi funcţionarea C-FSN, în cadrul Simpozionului cu tema: "Prăbuşirea sistemului comunist-totalitar, în România", organizat de IRRD-1989, în data de 16 decembrie 2010

Dumitru Dincă:

Domnule preşedinte, nu vreau să intru în alte discuţii. Eu vreau să vă pun o singură întrebare la care aş dori să răspundeţi, ca să faceţi puţină lumină pentru cei care nu sunt încă destul de luminaţi. Domnule preşedinte, dumneavoastră în data de 24 decembrie aţi semnat un decret. Aţi spus acum că l-aţi semnat. Nu a fost singurul document pe care l-aţi semnat până în perioada de formare a CPUN-ului, dacă nu mă înşel. Au mai fost documente pe care le-aţi semnat şi au fost şi puse în execuţie. Domnule preşedinte, sincer, după părerea dumneavoastră, la momentul acela aveaţi dreptul, din punct de vedere al legalităţii şi al procedurilor, să faceţi acest lucru?

Gelu Voican Voiculescu:

Da!

Dumitru Dincă:

Domnule Voican, nu. Este o discuţie asupra căreia nu poate face lumină decât domnul preşedinte!

Ion Iliescu:

Nu, toţi, toţi putem face asta...

Dumitru Dincă:

Nu, domnule preşedinte. Că dacă semna domnul Mazilu acele decrete, îl întrebam pe dânsul. Dar, le-aţi semnat dumneavoastră, de aceea vă întreb pe dumneavoastră.

Ion Iliescu:

Momentul cheie care a consemnat dărâmarea unui regim a fost noaptea de 22 decembrie. Ceauşescu fugise la ora 12.00, iar seara pe la 18.30 a început diversiunea militară şi, sub foc, ne-am constituit şi am elaborat documentul programatic al Revoluţiei Române: *Comunicatul către ţară* al Consiliului Frontului Salvării Naţionale. Ne-am asumat răspunderea şi riscul de a ieşi în faţa ţării cu această Proclamaţie, care consemna acest moment şi în care spuneam că din acel moment se destituie toate structurile şi instituţiile dictaturii şi că acest organism – Consiliul Frontului Salvării Naţionale – îşi asumă răspunderea istorică de a prelua puterea în stat şi de a trece spre o nouă etapă în istoria ţării. Acela este momentul! Cei care s-au prezentat în faţa ţării, citind acest document, şi-au asumat şi acea decizie de structurare într-un organism al puterii. Care atunci a preluat puterea, în noaptea de 22 decembrie 1989!

Deci, aveam acest mandat – al grupului constituit atunci –, ca să semnez documentul privind constituirea Tribunalului. Iar, apoi, următoarele decrete le-am semnat în 27 decembrie, când pentru prima oară ne-am putut reuni cu toţii, că atunci, în noaptea de 22 decembrie, eram sub foc. Noi am menţionat nişte nume, inclusiv oameni care fuseseră recunoscuţi prin posturile de radio străine. Foştii disidenţi, care au fost menţionaţi în structura C.F.S.N.. Dar, abia pe 27 decembrie i-am putut reuni pe toţi, pentru că nu aveam cum să o facem înainte, sub foc. Unii dintre ei nu erau în Bucureşti, nu puteau ajunge aici, dar chiar în Bucureşti, mulţi au rămas în sediul fostului Comitet Central, alţii la televiziune, alţii la Armată. Abia după ce a încetat focul. Asta a şi fost raţiunea constituirii Tribunalului şi apoi decizia acestuia şi execuţia celor doi–, abia atunci a încetat diversiunea militară. Pe 27 decembrie am reuşit să ne reunim cu toţii în sediul din Piaţa Victoriei, unde şi-a avut primul spaţiu de lucru şi Consiliul Frontului Salvării Naţionale. Atunci, în reuniunea întregului Consiliu, am elaborat câteva decrete lege, în primul rând despre CFSN şi structurarea lui cu comisii de lucru, cu Biroul Executiv şi aşa mai departe. Atunci am decis constituirea noului Guvern şi numirea lui Petre Roman şi a câtorva dintre miniştri. Ulterior s-a completat.

Apoi am avut o suită de decrete-legi destinate să dea viaţă prevederilor Programului Revoluţiei Române. Primul punct a fost pluralismul politic, trecerea de la partid unic la sistem pluralist. De aceea, am elaborat Decretul-Lege semnat pe 31 decembrie 1989 privind condiţiile în care se constituie partide politice. Deci, era un principiu pe care l-am proclamat în noaptea de 22 decembrie şi l-am consemnat juridic în Decretul- Lege din 31 decembrie. Aşa au apărut partidele politice încă din cursul lunii ianuarie 1990.

Apoi, am încercat să le atragem pe toate acestea în această structură. Nu am avut

succes. La prima întâlnire cu cele trei partide istorice PNŢCD, PNL şi PSDR, ne-au refuzat. Eram se pare împreună când am discutat cu delegaţia PNŢCD, condusă de domnul Coposu, cu delegaţia PNL, condusă de domnul Radu Câmpeanu şi cea a PSDR – de către domnul Cunescu. Ei au refuzat să intre în structura CFSN. Apoi, am văzut şi reţinerile respective. Asta ne-a dus la gândul, după demonstraţia din 28 ianuarie 1990, să creăm o nouă structură lărgită, în care să intre toate partidele, Aşa s-a creat CPUN-ul. A fost, deja, o nouă etapă. Aceasta este istoria trăită şi istoria scrisă.

Voce din sală:

Domnule preşedinte,

Eu am întrebat dacă...

Gelu Voican Voiculescu:

George dragă, în 27 decembrie, a fost ales domnul Mazilu prim vicepreşedinte al CFSN. Domnul Iliescu a fost preşedinte CFSN prin faptul că a citit şi a semnat ultimul *Comunicat către ţară*.

Dumitru Dincă:

Gelu, Gelu! Te rog foarte frumos, dacă aveam a face o discuţie cu tine, o făceam cu tine. Dar, pentru că toţi am fost acolo, nici tu nu eşti mai revoluţionar decât mine, nici eu decât tine, şi niciunul faţă de ceilalţi! Important este altceva.

Domnule preşedinte Iliescu, cine v-a ales atunci să reprezentaţi Consiliul Frontului Salvării Naţionale? Cine v-a desemnat? Că, după ştiinţa mea, nu a existat o asemenea şedinţă, nu a existat o asemenea alegere! Cine v-a desemnat pe dumneavoastră, în calitate de reprezentant, pe care dumneavoastră v-aţi asumat-o, să semnaţi acele decrete? Dacă procedaţi altcumva, eu aş fi fost de partea dumneavoastră! Era o structură revoluţionară incipientă. Acea structură incipientă se strângea – cum ne-am strâns noi aici, că aveam spaţiu unde – să...

Ion Iliescu:

Asta era problema?

Dumitru Dincă:

Domnule, de ce să nu fim cinstiţi de la început şi până la sfârşit?! Dacă acei tâmpiţi, care erau în sala unde voia Verdeţ să facă guvern, spuneau: „Nu Verdeţ, nu te vrem pe tine, de acum încolo reprezentantul revoluţionarilor va fi Ion Iliescu, sub egida Frontului Salvării Naţionale", era altceva. Un astfel de lucru nu s-a petrecut. Era legal, era corect, dacă, domnule preşedinte...

Gelu Voican Voiculescu:

Prin faptul că domnul Iliescu a citit şi a semnat ultimul decret s-a subînţeles că era preşedinte.

Dumitru Dincă:

Cum să se subînţeleagă? Nu, eu acum, domnilor, sunt preşedintele României!

Voce din sală:

Eu sunt împotrivă!

Dumitru Dincă:

Hai domnilor, chiar nu ne e ruşine? Adică ce facem aici, ne batem joc unii de alţii? Domnule preşedinte, era corect, era cinstit, dacă dumneavoastră procedaţi de următoarea manieră: câţi sunt în Consiliul provizoriu al FSN?

Gelu Voican Voiculescu:

39!

Dumitru Dincă:

168, că la acest număr erați dumneavoastră! Acolo ați vrut dumneavoastră să vă treceți.

Ion Iliescu:

Nu mai vorbi prosti, Dincă! Tu ce ești aici?

Dumitru Dincă:

Nu, domnule președinte! Documente de genul acesta se semnează colectiv. Nu se semnează unilateral! Se semnează colectiv. Eram 300 de membri în această structură incipientă. Toți trebuia să semnăm.

Ion Iliescu:

Care toti, Dincă?

Dumitru Dincă:

Toți! Cei care eram acolo!

Ion Iliescu:

Care toți? Unde erați acești toți?

Dumitru Dincă:

Toți! 168, 170, 300 de oameni.

Ion Iliescu:

Nu dragă!

Gelu Voican Voiculescu:

39 au fost în seara aceea.

Ion Iliescu:

Mi-ai cerut părerea, lasă-mă să-ți răspund. Nu erau o sută nu știu cât. Nici măcar 39 nu ne-am putut aduna cu toții. Pentru că am început sub foc la Comitetul Central, ne-am dispersat, ne-am reunit spre 11 seara la etajul XI, la televiziune, și sub foc am terminat documentul respectiv. Sub foc am mers cu el spre Studioul patru. Am trecut prin pasarela aceea de la etajul unu, coborând de la etajul XI și mergând spre corpul studiourilor. În timp ce treceam prin pasarelă s-a tras asupra noastră! Cum să facem adunare, să supunem la vot?! A fost o acceptare spontană a rolului acesta de coordonator al acestui colectiv care se încropea în noaptea de 22...

Gelu Voican Voiculescu:

Nimeni nu l-a contestat...

Ion Iliescu:

Asta se întâmplă în revoluții! Alegerile democratice s-au ținut în mai 1990 și ele au legitimat tot ceea ce s-a produs în decembrie 1989!

Dumitru Dincă:

Vă felicit pentru că v-ați asumat atunci răspunderea. Dar, nu uitați un lucru, domnule președinte. Înaintea dumneavoastră, la masa întinsă…

Ion Iliescu:

Care masă?

Dumitru Dincă:

Păi revoluționarii au întins masa, începând de la Timișoara. Am întins o masă imensă la care am chemat personalitățile momentului să vină, între ghilimele, să se înfrupte. Adică să vină să participe împreună cu noi! Primul om care a intrat, dintre personalitățile pe care noi le așteptam, a fost domnul profesor Mazilu. Și dumneavoastră ați fost așteptat de noi, numai că domnul profesor Mazilu nu a avut această posibilitate de a se autodelega ca să fie președintele interimar al României până la formarea CPUN-ului. Deci, atenție!

Domnule președinte, domnilor care sunteți de față, CPUN-ul a consfințit legalitatea alegerii domnului Ion Iliescu, în calitate de președinte interimar! Până atunci. a fost – scuzați-mi expresia– o bulibășeală.

Gelu Voican Voiculescu:

A fost președinte al CFSN din 22 decembrie! Vrei să spui că până în 27 decembrie nu am avut conducător?

Dumitru Dincă:

Nu mai spune dumneata că a fost președinte. Nu a fost președinte! Nu avea dreptul să semneze nici un decret! Aveam dreptul să elaborăm niște documente, să fie semnate colectiv, nu neapărat de mine. Eu nici nu aveam nevoie, că oricum mă dăduserăți la o parte! Dar cei care erați acolo, 50, 70 100. Trebuia să le semnați toți, domnule, nu semnați dumneavoastră în numele lor, domnule președinte. Dumneavoastră sunteți președintele meu și al României din 20 mai 1990, ulterior din 1992, dar în seara de 22 decembrie 1989, nu erați, domnule președinte! Atunci erați colegul meu de Comitet Central, de Revoluție, care nu aveați nici un merit în plus față de niciunul de acolo. Singurul merit al dumneavostră era că erați mai în vârstă, erați mai deștept, poate, decât noi, și intraserăți cu acele forțe impresionante, după părerea mea, în Comitetul Central.

Gelu Voican Voiculescu:

Noi cei 39 l-am acceptat din seara de 22 decembrie ...

Dumitru Dincă:

Gelu, care cei 39?

Gelu Voican Voiculescu:

Noi!

Dumitru Dincă:

Gelu, eu te-am înţeles că tu aperi un punct de vedere care te interesează pe tine! Dar las-o puţin mai moale, măi! Istoria e Istorie, nu e o cacealma, nu e un bar, nu e un loc unde te duci şi dai cu zarurile! Domnule preşedinte, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să lămurim aceste lucruri. Domnule, eu nu îl contest pe preşedintele României Ion Iliescu, ales în mod democratic. Îl contest pe preşedintele autointitulat, autoproclamat, Ion Iliescu, care a semnat nişte documente pe care nu avea dreptul să le semneze. Sărut mâna, mulţumesc. Nu mai casc gura.

În noaptea de 22 decembrie, în condiţiile de atunci, ne-am asumat răspunderea să proclamăm instaurarea unei noi puteri provizorii. Aşa cum se putea ea constitui atunci, sub foc!

Ion Iliescu

Ion Iliescu:

Dincă, te-am ascultat. Fiecare are deptul la opinie. Dar, te rog să nu îţi arogi dreptul de a monopoliza o discuţie şi de a-ţi impune punctul tău de vedere. Este punctul tău de vedere. Dar, ceea ce spui tu este o abordare supernaivă a istoriei. Dacă nu înţelegi conjunctura – şi tu erai dintre cei care puteai să o înţelegi, că ai trait acolo, ai fost şi pe Baricadă pe 21, apoi în 22 în sediul CC-ului –, şi ştii bine ce s-a petrecut în seara de 22 decembrie, când s-a declanşat diversiunea militară care ne-a pus pe toţi într-o situaţie cu totul excepţională, şi nu ştiam cum să ieşim din ea. Armata era total bulversată şi nu se descurca nicicum. Guşă, care rămăsese şeful Armatei, era total derutat şi nu avea nici o imagine asupra a ceea ce e de făcut. Piereau oameni, vieţi umane.

În noaptea de 22 decembrie, în condiţiile de atunci, ne-am asumat răspunderea să proclamăm instaurarea unei noi puteri provizorii. Aşa cum se putea ea constitui atunci, sub foc! Cei câţi eram acolo, că nici măcar cei 39 nu se putuseră aduna – Doina Cornea, Ana Blandiana etc, nu erau acolo –, cu ei a fost consensul, ca eu în numele lor să mă prezint în faţa ţării cu Documentul Revoluţiei. Ăsta a fost votul, dacă vrei, în condiţii excepţionale, sub foc, în care am acţionat. Acel organism, cum am mai spus, s-a putut întruni cu toţi membri abia pe 27 decembrie, când au încetat focurile, după execuţia celor doi. Abia atunci, toţi cei 39, ne-am putut constitui şi s-a consemnat poziţia mea, iar Mazilu – prim vicepreşedinte, doi vicepreşedinţi, premier şi aşa mai departe. Nu te rezuma la abordarea superficială, simplistă, a lucrurilor. Istoria se scrie în conjuncturi date. Conjunctura în care noi ne-am constituit a fost determinată de situaţia de excepţie în care ne aflam. Aşa că este falsă toată această chestiune pe care o pui în discuţie....

Gelu Voican Voiculescu:

George dragă, dacă se întorcea Ceauşescu pe cine împuşca? Pe cel care a rostit, nu pe noi ceilalţi care eram semnaţi cu numele; deci, dânsul şi-a asumat puterea în seara de 22, citind şi lăsându-se la urmă. A şi spus „cu voia dumneavoastră, Ion Iliescu". S-a adăugat ultimul. Dacă aceste două elemente....

Dumitru Dincă:

Dacă se întorcea Ceauşescu, Gelule, prima dată îi termina pe cei de la Timişoara, la urmă îi omora pe cei din 21, care au făcut posibil să existe 22. Deci Gelu....

Gelu Voican Voiculescu:

Din punct de vedere public, dânsul a citit şi şi-a asumat puterea, nu altcineva....

Dumitru Dincă:

...e adevărat, ceva mai târziu.

Gelu Voican Voiculescu:

Nu, în 22 seara...

Dumitru Dincă:

Da, da 22 seara şi până în 22 seara, lumea nu mai trăia, deci nu mai exista viaţă. Domnule preşedinte, o rugăminte, nu mai folosiţi expresiile „sunteţi naivi", „sunteţi neştiutori". Domnule, nu suntem nici naivi, nu suntem nici proşti, am fost toleranţi, suntem în continuare toleranţi, dar cu oamenii care înţeleg anumite lucruri. De exemplu, faptul că l-aţi numit pe Guşă unul dintre oamenii care a tras în timişoreni, l-aţi numit să fie comandantul militar în Comitetul Central, e o greşeală.

Intervenţii elocvente ale unor personalităţi marcante, implicate în Revoluţie, efectuate în cadrul unor Dezbateri tematice, publice, organizate de către IRRD-1989

Sesiunea ştiinţifică a IRRD din ciclul de manifestări cu tema *„Societatea românească în anul 1990„*

Masa rotundă *„Timişoara, martie 1990„*

10 martie 2010, sediul IRRD

Ion Calafeteanu: Dezbaterea de astăzi, care face parte dintr-un proiect mai amplu al IRRD privind „Societatea Românească în anul 1990„ este consacrată, în principal, readucerii în atenţie a momentului lansării Proclamaţiei din 11 martie 1990 de la Timişoara. Dar, trebuie să aflăm şi cum dl. Lorin Fortuna a fost, pur şi simplu, eliminat din structura judeţeană a C.F.S.N.. La Timişoara, la începutul anului 1990 au loc alegeri, după care apar noi eroi ai Revoluţiei, alţii decât cei care au făcut-o, care au fost în mare parte îndepărtaţi. S-a asistat la o adevărată epurare a unei părţi dintre cei care au intrat în mentalul colectiv drept „oamenii balcoanelor", la Revoluţie.

Se instaurează, de asemenea – după cum spunea George Şerban – „o mică dictatură militară„ avându-l în frunte pe generalul Popescu. A fost o înţelegere între o parte a societăţii civile din Timişoara şi armată de a o implica-o pe ultima la conducerea judeţului Timiş în acea perioadă.

Trebuie să dezbatem şi să lămurim tot ce este legat de Proclamaţia de la Timişoara din 11 martie 1990, document care pentru unii este o „proclamaţie„ pentru alţii însă este o „declaraţie politică„ în perspectiva alegerilor din mai 1990. Vom face referire şi la mult-discutatul punct opt al Proclamaţiei.

Ion Iliescu: Vă rog să-mi permiteţi să spun câteva lucruri despre participarea mea, la Paris, la lucrările Seminarului Internaţional ***„1990-2010: Sfârşitul blocului sovietic. 20 de ani după. Bilanţ şi perspective"***, organizat de Partidul Socialist Francez. La dezbatere au participat o serie de personalităţi ale Partidului Socialist Francez între care Lionel Jospin, fost prim-secretar al Partidului Socialist Francez şi fost prim-ministru, Michel Rocard, ex-prim-ministru al Franţei şi fost lider al Partidului Socialist Francez, Jean-Christophe Cambadélis, secretar internaţional al Partidului Socialist Francez, Alexandre Adler, istoric şi jurnalist, Hubert Védrine, fost ministru de externe, Adam

care mass-media s-a raliat modalităţilor în care puterea, în mod deliberat, a redus istoria la o materie secundară, dă de gândit. Priviţi actualele manuale de istorie, complet lipsite de substanţă! Un copil nu poate înţelege nimic din ceea ce a fost regimul comunist. La aceasta se adaugă denigrarea a tot ceea ce a fost bun înainte de 1989 prin tot felul de autorităţi care cunosc ele foarte bine, chipurile, cum a fost. Dar, protecţia socială este mult mai rea acum decât în comunism, plus că Liceul era mai bine structurat în anii '70 decât acum. Atunci se făcea carte ! Oamenii, cu salariile pe care le aveau, se descurcau mai bine în acea vreme decât acum. Asta nu înseamnă că scuzăm comunismul, dar nu trebuie să-i punem în cap toate relele, chiar şi pe cele inexistente.

Revin, când partidele de opoziţie nu iau atitudine, iar mass-media nu mişcă în front, este foarte uşor să aluneci spre un regim de tip Lukaşenko. Opinia publică înghite, din păcate, orice. Ajunge să i se arunce o idee demagogică şi o înghite pe nemestecate! Îl mai aud pe un pensionar care se plânge şi îi zic: „Dar l-ai votat!". Iar el răspunde că a crezut că..."Ce ai crezut omule ? Credinţa este în Biserică, nu în politică !". Practic, este o lecţie în oglindă cu ceea ce a pus în practică regimul democrat-popular prin anii 1948-50, cel cu clasele sociale duşmane.

Lorin Fortuna: Aş vrea să mă refer în primul rând la fenomenul civic: „Timişoara 1990", în consens cu tematica întâlnirii noastre. Imediat după terminarea revoluţiei, ne-am trezit, la Timişoara, cu o replică foarte puternică din partea fostelor structuri, grupate în jurul fostei redacţii a ziarului *„Drapelul Roşu"*(organ de presă oficial al conducerii judeţene PCR Timiş), precum şi a conducerii locale a Armatei, mai ales când a fost reactivat colonelul Gheorghe Popescu, avansat la gradul de general-maior de către generalul Militaru. În opinia mea a fost vorba de o mişcare deosebit de subversivă, care ar merita o atenţie şi o analiză specială.

Data de 12 ianuarie 1990 (prima zi de comemorare a morţilor, după revoluţie), la Timişoara, a fost o zi specială. Ne-am pomenit, spre seară, cu o manifestare de protest, care a durat până noaptea, în faţa sediului Consiliului Judeţean, cu mai mulţi oameni beţi printre demonstranţi, care ne apostrofau şi ne cereau chiar şi demisia din funcţiile de conducere în care ne adusese Revoluţia. Eram acuzaţi, printre altele, că nu se finalizase o evidenţă a morţilor şi că ascundem morţii şi răniţii. A venit, de jos, o persoană (Eugen Romulus Iancu), care ne-a anunţat că era fost ofiţer de Securitate, şi că el, acolo jos, a văzut cum anumite persoane, pe care le cunoştea ca informatori ai Securităţii, agitau mulţimea împotriva celor care eram în Consiliul Judeţean şi reprezentam, pe atunci, Frontul Salvării Naţionale (FSN), iar, în cadrul acestuia, Frontul Democratic Român (FDR). Aşa a fost atunci situaţia. Puterea noastră a fost subminată constant de către conducerea locala a Armatei, prin acel general-maior Gheorghe Popescu, dirijat corespunzător de la Bucureşti.

Tot pe 12 ianuarie, generalul Jean Moldoveanu (care atunci era, dacă nu mă înşel, secretar de stat în Ministerul de Interne în Guvernul condus de Petre Roman), se interesa, în mod special, despre situaţia de la Timişoara, şi pentru că mă aflam în biroul în care era montat

telefonul guvernamental, a vorbit cu mine la telefon (fără să ştie însă cu cine vorbeşte), cerând să vorbească cu Ioan Marcu. Trebuie să ştiţi că Ioan Marcu a fost un factor cheie în acea zi. Un reprezentant al FDR l-a surprins în Piaţa Operei (Piaţa Victoriei, de azi), din Timişoara, cum incita mulţimea, şi l-a fotografiat. Marcu făcea parte din structura de conducere a Consiliului Municipal al FSN şi incita mulţimea împotriva celor de la Consiliul Judeţean. Se crease deja o falie (stimulată din capitală, de către conducerea centrală a FSN) între conducerea FSN a municipiului Timişoara şi conducerea FSN a judeţului Timiş.

Fotografia în cauză a ajuns la o persoană din conducerea FDR, iar Ioan Marcu a fost chemat să dea explicaţii pentru ceea ce a făcut. Mai întâi a negat, iar apoi, când i s-a arătat fotografia, a luat-o, a rupt-o, şi n-a mai spus nimic. În timp, evoluţia lui Ioan Marcu a lămurit şi pe cei din FSN, ca şi pe multă altă lume, ce fel de om este, precum şi ce fel de rol a avut de jucat în revoluţie.

Vreau să mă adresez lui Ion Iliescu şi să-i spun că, în opinia mea, n-a ştiut, la vremea respectivă, să-şi aleagă colaboratorii, precum şi, mai ales, să-şi aleagă colaboratori din Timişoara. Astăzi puteţi constata ce-au însemnat, precum şi ce mai înseamnă încă: Claudiu Iordache, Lorin Ioan Fortuna, Petre Petrişor, Radu Motica, Ioan Aurel Laslău, Alexandru Ciura, Ivan Evseev, Mircea Capotescu, Ioan Ianăş, Petrişor Morar, Viorel Oancea, ş.a., pe de o parte, despre care consider că nu erau mai prejos decât echipa guvernamentală condusă de Petre Roman, dar erau aureolaţi de o participare autentică şi importantă la revoluţie, respectiv: Ioan Marcu, Sorin Oprea, ş.a., pe de altă parte. Noi am fost atunci în mod deliberat daţi la o parte (lustraţi).

Mulţumesc lui Voican Voiculescu pentru că a apreciat, aici, că această lustraţie a fost o mare eroare. A fost însă mai mult decât o mare eroare, deoarece a avut consecinţe nefaste asupra întregii ţări, şi s-a creat astfel o falie la nivelul întregii societăţi româneşti, iar Timişoara a devenit port-drapelul acelei părţi a ţării care era nemulţumită de felul în care s-a terminat revoluţia în Bucureşti şi, mai ales, de modul în care s-a preluat, acolo, puterea în stat. Atunci, acolo, s-a luat o măsură care a stopat ceea ce ar fi trebuit să fie revoluţia, iar revoluţia a căpătat o altă turnură.

Aceasta este o problemă deosebit de gravă, în faţa căreia, mai devreme sau mai târziu, cei vinovaţi vor da socoteală, chiar dacă numai în faţa istoriei.

Vreau să vă spun acum, referitor la Societatea „Timişoara", că aceasta a fost înfiinţată cu contribuţia importantă a două persoane: Claudiu Iordache şi Viorel Oancea, într-un context destul de tulbure pentru noi, cei care încă nu înţelegeam probabil, pe deplin, ce jocuri politice se făceau la nivel central. Noi am avut impresia că la Bucureşti se întâmpla un fenomen revoluţionar corect şi cinstit, similar cum a fost la Timişoara. Noi încă nu realizam, pe deplin, probabil, în imaginaţia noastră, până la ce nivel de viclenie şi perfidie acţionau fostele structuri. Eram şi foarte extenuaţi de efortul depus până atunci, şi încă mai aveam o anumită încredere în gruparea FSN, care preluase puterea şi conducerea ţării. Nu este adevărat că, în capitală, la nivelul conducerii FSN, nu se prea ştia ce era cu Timişoara. În data de 23 decembrie 1989, noaptea, am trimis o delegaţie a Frontului Democratic Român la conducerea centrală a FSN, să ducă o adeziune temporară (până la victoria deplină a revoluţiei) a FDR-ului la FSN.

Gelu Voican Voiculescu: Dar, ne-au găsit aceşti oameni ?

Lorin Fortuna : Mi-au transmis că au vorbit cu domnul Ion Iliescu.

Ion Iliescu : Dar am fi menţionat treaba asta, precum şi că FDR-ul s-a transformat în FSN.

Lorin Fortuna: FDR nu s-a transformat în FSN, ci doar a dorit să se includă temporar în FSN, până la victoria revoluţiei, FSN fiind prezentat atunci ca un conglomerat. Nu ne închipuiam că vom fi excluşi din această structură. Abia această excludere ne-a trezit la realitate şi am înţeles atunci ce înseamnă confiscarea şi deturnarea unei revoluţii, iar această refulare n-a fost doar la nivelul Timişoarei, a fost şi la nivelul Aradului, Clujului, Braşovului ş.a., adică toată structura societală pe care Societatea „Timişoara" a reuşit s-o coaguleze pe lângă numita: „Proclamaţie de la Timişoara". Tot din această cauză s-au generat şi fenomenele de protest public prelungit, în pieţe publice

(exemple: Piaţa Universităţii, din Bucureşti, Piaţa Victoriei, din Timişoara, ş.a.). Ei vroiau chiar să facă şi un partid atunci, deşi n-au declarat direct această intenţie. Se chema: „Alianţa pentru Proclamaţia de la Timişoara".

Nu numai atunci, după Revoluţie, Timişoara nu a fost reprezentată, în conducerea centrală, ci şi mai târziu. Astfel organizaţiile judeţene ale partidelor politice din Timişoara nu au avut dreptul, decât cu rare excepţii, să-şi propună candidaţii lor, pe locuri eligibile, la alegerile generale care s-au organizat ulterior. Atât din partea FSN-ului, cât şi din partea altor partide, Timişoarei nu i s-a dat voie să-şi trimită proprii delegaţi în Parlament. Singurul care a reuşit a fost Claudiu Iordache, pe care n-au îndrăznit să-l înlocuiască. Aş vrea să vă spun şi cum a ajuns Claudiu Iordache să se implice apoi, la nivel de conducere, în structura FSN-ului. Când am înţeles că în capitală se întâmpla altceva decât aşteptam noi, am hotărât să ne retragem. În acest context, cred că, în cadrul delegaţiei FDR care a plecat spre capitală, pentru a duce un act prin care conducerea FDR saluta apariţia FSN, în Capitală, şi (crezând că FSN se constituise într-un mod similar FDR-ului) îşi exprima dorinţa de a se integra temporar în FSN, până la Victoria deplină a revoluţiei, Tudorin Burlacu (care făcea parte din delegaţia FDR), care a avut un rol important, dar subversiv, pentru că, din câte am aflat, a decupat, din actul respectiv, partea a doua, cu lista Biroului Permanent al FDR (compus din 5 membri) şi a lipit, în loc, una dintre listele întocmite cu componenţa FDR de atunci (în jur de 60 persoane), după care a fotocopiat-o pentru a nu se observa schimbarea, şi a predat Conducerii centrale a FSN documentul astfel contrafăcut. Probabil că atunci când a predat acea listă, numărul mare de membri propuşi, prin adăugarea listei respective, pentru a fi incluşi în Conducerea centrală a FSN, a fost de natură a crea suspiciuni şi chiar temeri la nivelul Conducerii centrale a FSN, care, din câte am aflat ulterior, avea, la început, doar vreo 20 de membri, la nivelul Consiliului FSN (CFSN), iar organizaţii teritoriale ale FSN încă nu existau.

Pare greu de crezut, dar adevărul este că, atunci, un grup restrâns de oameni, coagulaţi în jurul lui Ion Iliescu, pe de o parte, grup sprijinit însă corespunzător de către o parte a Conducerii Armatei (sub coordonarea generalului Victor Atanase Stănculescu), pe de altă parte, a reuşit să acapareze puterea de stat, în mod nelegitim (din punct de vedere revoluţionar), adică s-o confişte de la cei care au declanşat şi realizat, de fapt, revoluţia, pe care apoi, tot cu sprijinul Conducerii Armatei (dar şi al informatorilor Securităţii, din întreprinderi) a reuşit să-i înlăture şi să-i marginalizeze, consolidându-şi, în acest mod, poziţia obţinută.

În plus, conştientizându-se fragilitatea şi inconsistenţa revoluţionară a FSN, Conducerea de atunci a Armatei (la început tot prin generalul V. A. Stănculescu, iar apoi, după numirea sa ca ministru al Apărării, prin generalul Nicolae Militaru), a organizat probabil cea mai sinistră şi criminală „farsă" a revoluţiei, denumită ulterior: „Episodul teroriştilor", în care, o parte a Armatei, a fost pusă să lupte, fără să ştie însă, că o altă parte a Armatei, formată din trupe speciale, de intervenţie, în cazuri de protest public, sau de ocupare a ţării (vezi şi declaraţia, în acest sens, a generalului Mircea Chelaru, făcută la o dezbatere recentă, organizată de către IRRD-1989).

Ion Iliescu: Pe 23-24 decembrie, unde anume s-a predat această listă ? Noi pe 23 decembrie, noaptea, eram în sediul MApN-ului.

Lorin Fortuna: Delegaţia a plecat cu trenul, în noaptea de 23 decembrie, iar în ziua de 24 decembrie, delegaţii trimişi la conducerea centrală a FSN (Tudorin Burlacu, Viorel Florescu şi Gruia Săsăran) erau la Televiziune. Când s-a tras asupra Televiziunii, ei erau acolo, cel puţin aşa mi-au relatat, iar Tudorin Burlacu a mai menţionat că, pentru a putea trece de pază, a trebuit să-şi predea buletinul, pe care nu l-a mai recuperat, după aceea. Nu a noastră a fost lista care v-a parvenit, ci a fost probabil lista „ticluită" de către acest individ (pentru că figura şi el pe lista respectivă, iar pe lista iniţială, care cuprindea doar componenţa Biroului Permanent al FDR, figurau doar cinci nume, el nefiind membru al organului respectiv de conducere executivă a FDR). Dar să revin la ziua de 12 ianuarie 1990. Conducerea locală a Armatei ne-a urmărit activitatea de conducere pas cu pas, iar în data de 12 ianuarie, a venit, de jos, un fost ofiţer al Securităţii, şi ne-a declarat că afară, amestecaţi

în mulțimea care demonstra, erau informatori ai Securității, pe care el îi cunoștea, și care agitau mulțimea. Declarația sa a fost înregistrată (filmată) și urma să fie difuzată la un post TV local, recent înființat („Timișoara liberă"), dar, la un moment dat, a apărut operatorul care a înregistrat declarația respectivă și ne-a spus că un ofițer, însoțit de doi soldați, l-au somat să predea caseta, pe care i-au confiscat-o. Și nici până azi n-am mai reușit s-o recuperăm.

În aceeași noapte m-au adus și pe mine în situația să declar că dacă mi se cere demisia, eu anunț că mi-o voi da. Unii au considerat atunci că într-adevăr mi-am și dat demisia, care însă nu se dădea în fața unei grupări de protest, ci în fața unui organ abilitat s-o primească, și care a fost, ulterior, Consiliul Județean FSN, la a cărui întrunire următoare mi-am oferit demisia, care a fost acceptată. Am rămas însă ca membru al respectivului Consiliu, deoarece mi-am oferit demisia doar din funcția de președinte al Consiliului, nu și din cea de membru. În cursul aceleiași nopți, generalul Popescu auzind că eu mi-aș fi dat demisia, a venit să preia interimar președinția Consiliului, în locul meu. Probabil că nu întâmplător, atunci când am anunțat că îmi voi oferi demisia, din partea mulțimii de demonstranți a început să se strige: *„Generalul ! Generalul!"*, semn că totul a fost o manipulare, iar el venise să preia puterea, la nivel județean. Eu i-am spus: *„– Domnule, eu am anunțat că-mi voi da demisia, dar asta nu înseamnă că dumneata preiei puterea."*

I-am mai spus: *„Dacă dumneavoastră încercați să preluați puterea acum, faceți o lovitură militară, de județ. Aveți autoritatea, de la București, să faceți așa ceva ?.*

N-au facut nimic în noaptea aceea, decât că Ioan Marcu și-a jucat episodul personal (devenit ulterior de notorietate, prin transmitere televizată), cu: „Mesele mă iubește !", „Mesele mă dorește !" și „Mesele mă vrea !", dar, a doua zi dimineața, au venit vreo 60 de ofițeri, încercând să preia puterea. Nu au reușit. Am rămas și noi acolo, și ei, dar, în acest mod, s-a produs o discreditare considerabilă a conducerii Consiliului Județean.

Apoi s-a solicitat organizarea unor prime alegeri anticipate, la Timișoara și în județul Timiș, propunere cu care noi am fost de acord, și am dorit să le organizăm, renunțând astfel deliberat, în acest scop, la deținerea puterii, la nivel județean, precum și la nivel local (Timișoara), din dorința de a calma situația tensionată din Timișoara. Am și realizat, pentru aceasta, un regulament electoral, care a fost dat publicității.

Când a aflat însă că dorim să organizăm noi alegerile anticipate, generalul Popescu, deși la

început, a fost de acord, ulterior a fost împotrivă şi, invocând faptul că a preluat conducerea interimară a Consiliului Judeţean Timiş al FSN (fapt ce constituia un abuz de putere, şi totodată un fals, deoarece conducerea Consiliului Judeţean a fost exercitată, după acceptarea demisiei mele, de către o Comisie de conducere, alcătuită exclusiv din membri ai Consiliului Judeţean, fiind şi eu membru al Comisiei respective, în timp ce generalul Gheorghe Popescu nu era nici măcar membru al Consiliului Judeţean), a dat o altă dispoziţie, prin care a interzis Consiliului Judeţean să organizeze alegeri, validând, în schimb, constituirea unei Comisii de organizare a alegerilor, alcătuită „ad-hoc", pe baza iniţiativei unui grup de reprezentanţi ai unor întreprinderi din Timişoara, şi condusă de către Corneliu Ritt (inginer-preşedinte) şi Vasile Onofrei (avocat-secretar, despre a cărui soţie fusesem informat că lucra la Teatrul Naţional şi era informatoare a Securităţii). Respectiva comisie de organizare a alegerilor a avut ca sediu redacţia fostului organ jurnalistic de partid (PCR): „Drapelul Roşu". Această comisie a alcătuit un alt regulament de organizare a alegerilor anticipate, care a fost aprobat de generalul Popescu, prin care, la respectivele alegeri anticipate, nu puteau candida decât reprezentanţi propuşi de întreprinderile de stat, din oraş, precum şi din judeţ. În acest mod, au fost practic împiedicaţi (lustraţi) reprezentanţii FDR să participe la alegeri, probabil de teama că ar putea fi aleşi, iar ceea ce se dorea, de fapt, de către conducerea Armatei, la Timişoara, era eliminarea acestora din structurile de putere locală şi judeţeană. S-a venit astfel, pentru prima dată, cu ideea de lustraţie, care însă a fost impusă împotriva membrilor FDR-ului.

Singurul candidat, provenit din FDR, care a şi fost ales, a fost Claudiu Iordache, care nu a fost propus însă de către întreprinderea la care lucra (IPROTIM), ci de către alte două (Întreprinderea Poligrafică, respectiv Teatrul Naţional). În această situaţie, s-a luat hotărârea de a se autodesfiinţa FDR-ul. A fost o propunere controversată. La vremea aceea, inclusiv Claudiu Iordache şi-a dat asentimentul că, în situaţia respectivă, FDR-ul mai bine se autodesfiinţa, pentru a rămâne o amintire frumoasă. Alminteri risca să fie folosit în alte scopuri, de către alte persoane, pe care noi nu le consideram corespunzătoare pentru a prelua conducerea FDR.

Pe când noi am autodesfiinţat FDR-ul, un alt „FDR" s-a înfiinţat, dar cu denumirea: Frontul Democrat Român (şi nu Frontul Democratic Român), de către Petrişor Morar, care a ajuns şi reprezentant al respectivului „FDR" în cadrul Consiliului Provizoriu de Uniune Naţională (CPUN), după care, mai târziu, prin tratative cu Petre Roman, respectivul Front Democrat Român a fuzionat cu Partidul Democrat (PD) de la vremea respectivă, iar Petrişor Morar a primit, în schimb, un post de vicepreşedinte în Conducerea Judeţeană a PD Timiş). I-am spus atunci: *„– Petrişor, pentru asta ai înfiinţat Frontul Democrat Român, ca să-l dai acum pentru un post de vicepreşedinte PD, la judeţ? Măcar de-ai fi cerut şi tu mai mult !"*. Noi ceilalţi însă, am reuşit, cred, să salvăm memoria FDR-ului adevărat, autodesfiinţându-l la timp.

Referitor la motivaţia pentru care Claudiu Iordache s-a implicat apoi în conducerea FSN Timiş, doresc să precizez că am avut o discuţie amândoi, atunci, şi am analizat situaţia politică din Timişoara, în care se înghesuiau să ajungă la conducerea organizaţiei judeţene a FSN nişte persoane, dintre care unele se dovediseră a fi „rechini" politici, fără scrupule, şi în cadrul FDR (exemplu: Florin Marton) şi am opinat că ar trebui să facem ceva pentru a-i bloca (pentru binele Timişoarei şi al judeţului Timiş), conştientizând amândoi că FSN va deveni o forţă politică redutabilă, nu doar la nivelul ţării, ci inclusiv în Timişoara, precum şi în cadrul judeţului Timiş.

Am considerat că, din aceste motive, era important ca în conducerea judeţeană a FSN să se implice şi câţiva foşti FDR-işti, care să se poată impune şi să blocheze astfel ascensiunea unor oportunişti notorii (exemplu: Ioan Marcu, Sorin Oprea), care deja începuseră să se infiltreze şi să se deplaseze în capitală, pentru a-şi oferi şi negocia acolo disponibilităţile lor de implicare. Eu am spus că nu mă pot angaja într-un asemenea demers, dat fiind că am fost preşedinte al FDR, deoarece aş fi fost taxat ca oportunist. L-am sfătuit însă pe Claudiu Iordache să analizeze o asemenea eventualitate, deoarece el îl cunoscuse personal pe Ion Iliescu, atunci când acesta

funcţionase, o anumită perioadă, în activul PCR al judeţului Timiş, în sectorul cultural (lăsând multora o bună impresie), şi care astfel ar fi putut discuta direct, cu Ion Iliescu, anumite probleme specifice şi l-ar fi putut inclusiv atenţiona asupra pericolului ca la conducerea FSN Timiş să ajungă persoane necorespunzătoare. Ulterior evoluţia politică a lui Claudiu Iordache a mers în această direcţie şi trebuie să remarc faptul că FSN Timiş ajunsese să fie altceva decât restul FSN-ului, tocmai datorită prezenţei lui Claudiu Iordache, în calitate de conducător judeţean al FSN, până când acesta a mers la Bucureşti, la nivelul conducerii centrale a FSN, unde însă, fără o echipă corespunzătoare, care să-l sprijine, a eşuat, dându-şi, în cele din urmă, demisia din FSN.

Ideea numită: „Proclamaţia de la Timişoara" a apărut astfel în martie 1990, ca o reacţie la criza politică creată prin lipsa de legitimitate (revoluţionară şi politică) de care era acuzată conducerea FSN, o dată pentru că a confiscat revoluţia, şi apoi pentru că, deşi a anunţat că nu va participa la alegeri, ci va fi doar un arbitru politic şi social, în final a participat totuşi, transformându-se din arbitru în jucător. Deşi s-a vehiculat ideea că doar o parte a FSN se va transforma în partid, iar cealaltă va rămâne arbitru societal, din moment ce partea care dorea să participe la alegeri a hotărât să o facă sub denumirea de FSN, opoziţia civică şi politică anti-FSN-istă a respins ferm această motivaţie, acuzând FSN de manipulare politică şi chiar de sperjur politic.

În acest context, un grup de intelectuali din Timişoara, care s-au asociat, în cadrul Societăţii „Timişoara", au redactat un act de protest, dar şi de revendicări social-politice, pe care l-au intitulat generic: „Proclamaţia de la Timişoara" şi l-au dat publicităţii în data de 11.03.1990. În ce mă priveşte, ca reprezentant al Asociaţiei „VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluţie, din Timişoara, dar şi ca preşedinte al acestei asociaţii, am contribuit recent la realizarea unui comunicat, care a fost difuzat public, în cadrul căruia ne-am făcut cunoscută (cu prilejul aniversării a 20 de ani de la difuzarea respectivei „Proclamaţii") opinia în legătură atât cu importanţa actului în cauză, cât şi cu erorile aceluiaşi act, precum şi cu consecinţele acestora.

Deşi, iniţial, Societatea „Timişoara" s-a înfiinţat la propunerea lui Claudiu Iordache, cu un prim sprijin financiar din partea lui Viorel Oancea, ulterior altele au fost persoanele care s-au impus în conducerea şi în influenţarea evoluţiei respectivei organizaţii, şi care nu au considerat oportun să colaboreze corespunzător cu cei care au înfiinţat şi condus FDR-ul, în timpul revoluţiei, şi nici cu unii dintre iniţiatorii Societăţii „Timişoara" (exemplu: Claudiu Iordache, devenit conducător, la nivel judeţean, al FSN) ci doar să se revendice din revoluţie, şi chiar să aprecieze că foştii conducători ai revoluţiei şi-au epuizat credibilitatea. În replică, mă întreb, în prezent, de ce credibilitate mai beneficiază cei care conduc acum Societatea „Timişoara" şi constat că, de la numita „Proclamaţie", n-a mai rezultat, din respectiva societate, din câte cunosc, nici un act important, ci doar nişte premii, mai mult peiorative (exemple: Premiul Punctul 8; Premiul „Secera şi Ciocanul"), precum şi susţinerea acerbă a impunerii lustraţiei individuale în alegerile generale şi locale, într-un context în care s-a ajuns într-o situaţie ce impunea, de fapt, necesitatea unei lustraţii partidice, adică a tuturor partidelor care, ajungând la guvernare, au adus ţara în situaţia deplorabilă în care se află în prezent (după un model aplicat, în Italia, structurii clientelare politice italiene, cu mai mulţi ani în urmă).

Pe de altă parte însă, menţionez că respectiva „Proclamaţie" s-a dat într-un context post-revoluţionar în care FDR-ul dispăruse, şi nici o altă forţă politică nu s-a dovedit capabilă să-i ia locul, fiind astfel probabil nevoie de o iniţiativă civică, dar cu accent politic, pe care respectivul act l-a avut şi care, în ansamblu, poate fi considerat important, atât pentru Timişoara, cât şi pentru România.

Am mai constatat, inclusiv din cele ascultate la această dezbatere, că, la noi, s-au devalorizat, în timp, anumite concepte, între care şi cel de *revoluţie*, respectiv cel de *proclamaţie*, datorită ambiţiei unor oameni de a face ceva ce nu erau în stare să facă. De exemplu, eu nu sunt de acord cu exprimarea aceasta de: **„revoluţie de catifea"**, sau de: *„revoluţie a garoafelor"*, despre care s-a menţionat în această dezbatere (Ion Iliescu). Să fim serioşi, nu este o revoluţie!

Unii vor să facă o revoluție, își dau apoi seama că ceea ce au făcut nu e o revoluție și apoi îi adaugă un adjectiv din acesta. „Revoluția garoafelor", din Portugalia, a fost clar o lovitură de stat. Revoluția a fost și va rămâne o manifestare de protest și de contestare violentă a unei anumite ordini de stat existente, cu consecințe corespunzătoare pentru cei care și-o asumă.

Eu mai contest și denumirea de: proclamație, a actului din 11 martie 1990, deoarece a proclama ceva înseamnă a contesta public o ordine deja existentă și a-ți aduce o contribuție corespunzătoare la o schimbare, a ceea ce conteşti, pe care vrei s-o impui, și respectiv a-ți asuma riscurile aferente. În momentul în care nu faci așa ceva, textul pe care îl propui nu are valoare de proclamație, ci doar de declarație (de intenții), astfel încât corect ar fi fost ca denumirea actului dat publicității la Timișoara, în data de 11.03.1990, să fie: **Declarația de la Timișoara**.

Ion Iliescu: Dar documentul vostru, din decembrie, cum se numea ?

Lorin Fortuna: Se numea: Proclamația Frontului Democratic Român. Eu am mai spus-o, au fost două proclamații diferite în România, una a FDR-ului și una a FSN-ului. Fiecare dintre aceste proclamații solicitau, de o manieră imperativă, realizarea anumitor acțiuni, care, la rândul lor, impuneau riscuri corespunzătoare pentru proclamatorii care și le-au asumat. Proclamatorii trebuiau astfel să-și asume curajul implicării directe în realizarea acțiunilor în cauză, precum și riscurile aferente. Cei care au difuzat însă această „Proclamație de la Timișoara", nu și le-au asumat. Proclamația nu a avut un suport corespunzător în implicarea celor care au conceput-o și difuzat-o, de a impune, chiar și împotriva legalității existente, anumite revendicări (exemplu: lustrația individuală la alegerile generale din 1990), așa cum s-a procedat în decembrie 1989. Istoria va consemna, în viitor, care sunt adevăratele proclamații, din România, date începând cu luna decembrie 1989. În ce mă privește, previzionez că cele două acte fundamentale concepute și difuzate, de către FDR, la Timișoara, în decembrie 1989, în perioada în care a condus revoluția (**Proclamația FDR** și respectiv: **Rezoluția Marii Adunări Populare de la Timișoara**), au fost, sunt și vor rămâne proclamații autentice, în cadrul istoriei României.

Claudiu Iordache: Domnule președinte, stimați oaspeți, camarazi ! Vreau să mă refer pentru început la Proclamația de la Timișoara. Am sentimentul că nici după 20 de ani nu s-a înțeles foarte clar cum a apărut Societatea „Timișoara" și ce scopuri a avut ! Societatea „Timișoara" este departe de a putea fi incriminată în toate acțiunile ei, pentru că în bună măsură a apărut ca o cale pentru Frontului Democratic Român de a se proteja de atacul foștilor activiști de partid după 22 decembrie 1989. Începutul anului 1990 a coincis cu atacuri la FDR, atacuri ce au culminat cu cele din 12 ianuarie și cu încercarea de eliminare a membrilor fondatori ai FDR în urma unui scrutin controlat. În acest interval fostul ziar al PCR, *Drapelul Roșu,* a publicat articole defăimătoare la adresa membrilor FDR, după ce în decembrie 1989 tipărise o ediție specială din care reieșea că fostul prim-secretar pcr Timiș, Radu Bălan, ar fi devenit președintele FDR. În aceste circumstanțe, FDR a sprijinit inițiativa scriitorilor din jurul revistei *Orizont* de formare a unui nou ziar, viitorul cotidian *Timișoara*, editat de Societatea Timișoara. În urma alegerilor din 27 și 29 ianuarie 1990, toți membrii fondatori ai F.D.R., cu excepția mea, au fost eliminați din conducerea județeană a CFSN, deoarece este știut că fosta structură nu pierise odată cu răsturnarea lui Ceaușescu. A fost constituită atunci această societate din membri ai Asociației Scriitorilor de la Timișoara, care și-au propus să găsească o soluție pentru a replica articolelor ce calomniau Revoluția.

Membrilor fondatori ai Societății „Timișoara" li s-au adăugat ulterior și alți scriitori, între care George Șerban. Aceștia aveau sa decidă să fiu numit președinte al Societății Timișoara. Comunicam continuu cu colegii mei, însă, pentru că aveam sarcini presante la Consiliul Județean, ajungeam să ne întâlnim tot mai rar.

A sosit un moment în care George Şerban mi-a propus să citesc ciorna unei proclamaţii pe care Societatea Timişoara urma să şi-o asume public. Ciorna viitoarei Proclamaţii conţinea, între altele, un aliniat cu care nu puteam fi de acord. Acesta formula interdicţia pentru foştii activişti ai PCR de a participa la alegerile pentru Preşedinţie şi viitorul Parlament - viitorul punct 8 al Proclamaţiei de la Timişoara - incluzându-l aici şi pe Ion Iliescu.

Discuţiile purtate ulterior mi-au întărit convingerea că Punctul 8 al Proclamaţiei îşi propunea mai degrabă eliminarea din viaţa politică lui Ion Iliescu. Am întrebat atunci dacă Ion Iliescu fusese cel care dăduse ordin să se tragă în timişorenii revoltaţi în decembrie 1989 ?

Cred şi astăzi că în anul 1990 trebuia găsită o soluţie pentru împiedicarea fostei nomenclaturi să acceadă din nou la putere - ceea ce avea să se şi întâmple. (Dovada convingerilor mele se află în *Moţiunea Claudiu Iordache* privind accesul la dosarele de securitate ale membrilor Parlamentului, Executivului şi puterii judecătoreşti). Fosta nomenclatură stăpâneşte puterile statului şi în momentul acesta. Dar atunci, în 1990, ea putea fi blocată. Apoi nu s-a mai putut. Insistenţa Societăţii privind eliminarea lui Ion Iliescu m-a făcut să părăsesc Societatea Timişoara. În 12 martie *Proclamaţia* a fost citită din Balconul Operei, fiind întâmpinată în Timişoara cu un sprijin masiv. Ulterior *Proclamaţia* a fost adoptată de Consiliul Municipal Timişoara, dar nu şi de Consiliul Judeţean. Deci, nu putem spune, după 20 de ani, că această *Proclamaţie* a fost un simplu manifest electoral. Ea a reprezentat un prim răspuns la faptul că FDR practic dispăruse, iar idealurile Revoluţiei pretindeau în continuare apărarea lor. Probabil că dacă preşedintele Ion Iliescu ar fi venit în ianuarie 1990, la Timişoara, multe resentimente ar fi dispărut, iar istoria s-ar fi scris altfel...

În altă ordine de idei, noi, românii, ştim să construim legende atunci când istoria este rănită, în loc să cercetăm mai adânc pentru a găsi explicaţii legate de faptele de istorie! Aşa s-au construit mici poveşti de genul: George Şerban, Dumnezeu să-l ierte, n-ar fi fost lăsat să urce în Balconul Operei, după 20 decembrie.

Fuseserăm colegi la Asociaţia Scriitorilor, cum să nu-l primesc tocmai eu pe George Şerban ? Nu l-am văzut în toate zilele acelea, deşi la noi veneau continuu reprezentanţi ai manifestanţilor din stradă, toţi fiind aşteptaţi cu inima deschisă, pentru că ne simţeam atât de singuri în balconul acela încât orice sprijin nu putea fi decât binevenit...

În 1973, la Timişoara, Ion Iliescu era perceput ca un ocrotitor al intelectualilor şi îndeosebi al scriitorilor bănăţeni. 16 ani mai târziu, scriitorii aceştia, care lăsaseră de-a lungul timpului în cărţile lor autografe ruşinoase dedicate foştilor demnitari comunişti, au fost primii care l-au atacat! Asta m-a făcut mai târziu să mă îndoiesc de onestitatea lor...

Între timp, Societatea Timişoara şi-a continuat cursa... Am intervenit pe parcurs pentru a facilita întâlniri ale liderilor Societăţii cu Preşedintele Iliescu la Bucureşti. Ceea ce s-a şi întâmplat. Dar fără folos. Cu toate astea, la capătul anului 1990, liderii Societăţii au dat curs unei invitaţii la Cotroceni cu prilejul sărbătoririi Zilei Naţionale. Asta a fost istoria...

Închei aducându-vă la cunoştinţă că planul IRRD de cercetare pentru acest an cuprinde toate momentele critice ale anului 1990.

Între timp, domnul Vladimir Tismăneanu a anunţat că extinde cercetarea institutului pe care încă n-a apucat să-l conducă, la nivelul anului Revoluţiei şi a perioadei post-revoluţionare. Noi îl salutăm. Mă întreb doar cum va putea să o facă, susţinut doar pe două puncte de sprijin: pe activitatea generalului Dan Voinea şi pe copiile documentelor Revoluţiei, care au ajuns la sediul Asociaţiei 21 decembrie.

Dacă Revoluţia Română a avut protagoniştii ei, pe mulţi dintre ei îi găsiţi aici, la Institutul Revoluţiei Române din Decembrie 1989. Cei care au condus Revoluţia la Timişoara, la Arad, la Braşov, la Sibiu, la Bucureşti şi în alte oraşe sunt în această sală. Unde ar putea fi găsite surse mai veridice pentru un nou demers care, oricum, a întârziat 20 de ani ?

Mircea Chelaru: Aş începe subiectul cu un reproş. În primul rând un reproş pentru toţi cei care au avut puterea revoluţionară. Când ai puterea şi nu ştii ce să faci cu ea, acea putere mai întâi te batjocoreşte iar apoi te elimină. Şi se pare că, aşa cum i-am spus şi domnului Iliescu, exact ce nu trebuia acceptat, într-un moment aspru, revoluţionar, a fost toleranţa. Prea multă toleranţă strică...Ca drept dovadă, aveţi reversul astăzi.

Domnule preşedinte, singura mea întrebare, apropos de ce s-a spus până acum, este următoarea- dacă dvs, la 12 ianuarie 1990, când eraţi împreună cu domnul Mazilu pe tanc, ştiaţi ce ordine a primit Armata ? (semn de negaţie din cap)

Deci nu ştiaţi…Vă rog, reţineţi exact ce vă spun acum…La 12 ianuarie 1990 în Bucureşti se produce „acţiunea tancului", iar cei 12 ofiţeri care primesc ordinul în acel moment să pregătească trupele de intervenţie şi să raporteze când au ocupat Palatul Victoria, au fost arestaţi...Acest ordin a fost emis de Militaru. Cel pe care l-aţi numit dvs. ministru al apărării ! **Aţi fost nepermis de tolerant.** Ordinul a sunat aşa pentru că mulţi dintre cei care au ordonat represiunea, trebuiau să rămână la timonă. Aşa cum am mai spus-o şi cu altă ocazie, mi se pare evident ca orice stat de tip dictatorial să-şi apere privilegiile prin represiune, sub diferite forme. Statul lui Ceauşescu a ordonat o represiune în formă violentă, armată. Statul de astăzi produce alt tip de represiune, cu mijloace rafinate, - de tip soft - prin anvelopare imagologică, asasinare civilă, ameninţare, şantaj, ş.a.m.d. Dar la fel de periculoase şi de criminale. Dar atunci, domnule preşedinte Iliescu, a doua eroare care a apărut a fost **suspiciunea exagerată** faţă de cei care vroiau să vă ofere cu adevărat un sprijin onest. Cunosc oameni care, la rândul lor, aveau cunoştinţă de cancerul din care proveneau unii. Şi care încercau să se facă utili, izolându-vă.

Am să vă dau un exemplu mai târziu, probabil când vom vorbi despre Târgu-Mureş. În treacăt fie spus, de opt ori am încercat atunci să intru în legătură cu dvs. şi tot de atâtea ori am fost obstrucţionat, când eram între cele două tabere. De-abia într-un final, către 11 şi jumătate noaptea am reuşit să ajung la dvs. Eraţi pur şi simplu şi dvs anvelopat în cercuri concentrice

de izolare. Şi-au făcut foarte bine treaba. Foarte bine. Vă vorbeşte un om care ştie ce spune. Deci din punctul acesta de vedere, domnule preşedinte, avem a scoate în evidenţă unele greşeli ale vremii. Acum este uşor a trage concluzii. Numai că noi le-am afirmat atunci !

Vreau să vă spun cu toată sinceritatea faptul că foarte multe lucruri care reprezentau adevărurile de atunci, nu mai pot fi reconstituite. Nici din cel mai inteligent şi mai sublim puzzle. Pentru că au avut grijă să raşcheteze tot. Iar acum am să vă mai spun încă un lucru memorabil, care sper să îmi susţină temeinic afirmaţiile de până acum. Dvs m-aţi trimis din partea Armatei să întăresc structurile *Serviciului Român de Informaţii*. Eraţi în biroul din Dealul Mitropoliei cu generalul Stănculescu şi cu Virgil Măgureanu. M-aţi chemat imediat după ce m-am întors de la Târgu-Mureş. Rezolvasem între timp şi problema foarte grea a dezertărilor în masă din Armata Română în 28 martie 1990. M-am trezit detaşat la SRI şi numit şef de direcţie în locul vice-amiralului Ştefan Dinu.

În calitate de Şef al Direcţiei de Contraspionaj din SRI am fost contactat, şi o spun în premieră acum, de către un grup de ofiţeri de securitate întorşi în ţară. Deoarece nu mai aveau legătură în centrală şi nu mai primeau instrucţiuni, au început să revină în ţară. Şi, într-o discuţie purtată în aer liber, undeva pe un pod de peste râul Dâmboviţa, având în vedere calitatea pe care o aveam, mi s-a cerut să mă alătur lor în efortul de a pedepsi pe cei care au distrus statul socialist. Era în jurul orei 11.30, în ziua de 20 aprilie 1990. Ofiţerii de securitate cu care m-am întâlnit mi-au declarat: «Te rog, să fii alături de noi, pentru că noi am făcut un jurământ al frăţiei albastre, adică al culorii pe care o purtam. Şi vom ocupa tot ce înseamnă media, bănci, finanţe şi justiţie. Acolo ne vom duce. Şi o să-i pedepsim pe toţi cei care au întinat şi au batjocorit valorile socialismului». M-a surprins în primul rând formularea şi tonul sever.

Vreau să vă spun, dl preşedinte, că nu a fost o acţiune diversionistă întâmplătoare, ci una foarte riguros planificată. Şi de tot ce v-aţi lovit în această perioadă, toate aşa zisele „ghinioane" şi eşecuri ulterioare, de la 12 ianuarie (dacă vreţi, chiar Piaţa Universităţii! - nu mă refer la oamenii de bună credinţă care au fost acolo) şi terminând cu evenimentele din iunie şi lovitura de palat dată împotriva guvernului Roman, toate acestea, repet, au avut un singur numitor comun: această urzeală sub semnul căreia au stat toate nenorocirile noastre. Pe unii dintre ei i-am văzut în Parlamentul României, şi în prima legislatură, şi ulterior. Poate de aceea am şi fost foarte aspru atunci când m-am adresat dvs. la *Forumul pentru Accelerarea Integrării în Uniunea Europeană* din noiembrie 2004. Rememorez: *„Priviţi-i domnule preşedinte, sunt în sală, social-democraţi, creştini democraţi, naţional democraţi, şi chiar democraţi-democraţi."* Unii dintre ei şi-au însuşit arta disimulării, s-au insinuat în toate aceste structuri, aşa după cum şi-au jurat, şi au provocat toate deviaţiunile pe care noi le-am trăit şi le mai suportăm şi astăzi, aducându-ne în situaţia de a nu mai putea nici măcar să ne semnăm cu demnitate numele.

Revenind la 12 ianuarie 1990, pot spune că sunt convins astăzi mai mult ca oricând, că în acea perioadă se încerca o recuperare a României şi orientarea ei către fosta sferă de influenţă, pentru că, prin declaraţiile Frontului Salvării, prin măsurile luate la nivelul conducerii de atunci, România o luase rău de tot „razna" către Apus. Şi din acest punct de vedere ne putem explica toate eşecurile noastre, care nu au avut decât o singură finalitate- să ţină România în vechea sferă de influenţă, fapt pentru care ni s-au produs toate aceste nefericite şi criminale acţiuni.

Eu am un respect deosebit faţă de cei care măcar încearcă, în ceasul al 12-lea, să surprindă sensul adevăratei istorii. Nu am certificat de revoluţionar şi nici nu mi l-am dorit. Un militar, în orice împrejurare şi oricând îşi serveşte patria sub jurământ. Nu există ofiţer sub jurământ decât în faţa propriei sale conştiinţe faţă de care îşi execută misiunea. Mi-am executat misiunea alegând între „conducătorul iubit" şi poporul din care provin. Vreau să vă spun că Revoluţia a luat turnura cunoscută, şi s-a întors în sensul pozitiv chiar în interiorul Armatei, de la nivelul comenzii inferioare. Şi n-aş vrea să mai aud şi să credeţi cumva că cei care au venit imediat să vă aducă osanale au fost trup şi suflet dedicaţi schimbării sistemului. Nu, domnule preşedinte! S-au salvat pe sine! Au fost aceeaşi oameni care au dat, au

primit şi au executat ordine de represalii. Au fost oameni, care au executat aceste misiuni şi de la care eu, camarazii sau subordonaţii mei, am primit ordinele scrise, indivizi care ulterior au ajuns în Front, în CPUN. Nu le mai găsiţi astăzi în registrele şi jurnalele acţiunilor de luptă. Au avut grijă să le substituie. Cunosc unităţi care au refăcut jurnale de luptă şi oricât de mult veţi căuta adevăratele ordine, nu le veţi mai găsi. Berevoiestiul în Armată s-a produs în ianuarie-februarie 1990. Nu acum. Aşa cum am mai spus-o, ar fi mare păcat, (nu ştim când plecăm de pe lumea asta) să plecăm cu această apăsare şi cu această vinovăţie în spate să nu spunem lucrurilor pe numele lor adevărat ! De la intenţia curată şi cinstită a unor oameni care au vrut cu adevărat să iasă de sub această zodie criminală a unui comunism de tip stalinist-bolşevic, pe care noi l-am simţit extraordinar în sufletele noastre, (cei care aveam măcar dramul de luciditate să ne dăm seama că vroiam altceva) ei bine, iată, de la această extraordinară intenţie, la ce s-a ajuns astăzi ! Acest eşec nu este vina Revoluţiei Române.

Domnule preşedinte, văd că se aruncă toate aceste neîmpliniri, toate aceste rateuri groaznice ale societăţii româneşti, pe cei care au făcut Revoluţia. Nu Revoluţia este vinovată pentru ce se întâmplă astăzi. Vinovaţi sunt toţi cei care au avut pârghiile puterii şi instrumentarul administraţiei, vinovaţi sunt cei care s-au lăsaţi manipulaţi de acei care au produs acel jurământ al castei albastre, şi care au lucrat foarte bine, manipulând, maculând, şi tocmai ducând în derizoriu esenţa societăţii pe care am vrut noi să o facem. O democraţie în halul în care a ajuns, nu reprezintă decât o anarhie gata să ducă la o altă crimă. Crima dispariţiei noastre şi ca naţiune, şi mai ales, biologic, ca popor.

Lorin Fortuna: Domnule general, consideraţi că parola **„Papir wird blau"** la Timişoara, **„Hârtia va fi albastră"** la Bucureşti are legătură cu ce spuneţi ?

Mircea Chelaru: Da.

Gelu Voican Voiculescu: Dar, paradoxal, cei 12 ofiţeri printre care vă număraţi, au fost eliberaţi de Dan Voinea.

Mircea Chelaru: Nu este chiar aşa. Dacă aţi provocat discuţia aceasta, haideţi să v-o spun pe şleau. La ora 18.00 (în cursul zilei de 12 ianuarie 1990 – n.n.) opt ofiţeri de comandă, plus alţi trei ofiţeri din alte structuri ale MApN, au fost arestaţi şi trimişi toţi la comandamentul garnizoanei Bucureşti. Eu am refuzat să predau pistolul din dotare, cerând să mi se prezinte foaia de arest sau ordinul de reţinere. La ora 21.30 s-a prezentat generalul (r) Dan Voinea (maior la acea vreme) împreună cu şase colegi procurori şi ancheta a ţinut până în dimineaţa de 13 ianuarie 1990, către ora 04.30. Despre ce era vorba ? Apelul nostru prin care ceream eliminarea grupării Militaru, şi nu numai ! Acel material care a ajuns şi pe masa dvs., domnule preşedinte Iliescu, a speriat, având în vedere amploarea acţiunii iniţiate de către noi. La acţiune au aderat, în mai puţin de 10 zile, peste 5.500 de militari, cu semnătură. În momentul în care generalul Militaru a dat ordin de intervenţie în Palatul Victoria, respectiv să i se raporteze când suntem în Palatul Victoria, ofiţerii rămaşi la comandă, ce urmau a fi implicaţi în acţiune au sunat la Centru, respectiv la mine şi la maiorul Popescu Silviu, care era şeful Centrului de Calcul al Diviziei 57 Tancuri. Centrul de calcul al Diviziei 57 Tancuri era locul unde s-a redactat, în peste 200 de exemplare, manifestul respectiv. În acele momente, generalul Militaru văzând că nu i se execută ordinele date, a ordonat arestarea noastră. La ora 21.30, generalul Voinea a trecut la anchetarea noastră care s-a terminat spre dimineaţa, aşa după cum am spus, în jurul orei 04.30. Acuzatorii au scris pe actul de anchetă: «insubordonare pe timp de război, rebeliune militară» - cu ordinul firesc de a fi executaţi, aşa cum a rezultat fără dubii, în dimineaţa zilei de 13 ianuarie.

Ne-a dat drumul domnul procuror Dan Voinea pentru că informaţiile primite i-au fost clare şi edificatoare. El însuşi mi-a mărturisit mai târziu că acţiunea lui Militaru a fost un dezastru. Se aflase deja că în cursul nopţii, militarii din unităţile de luptă ale Diviziei 57 tancuri şi Diviziei 1 mecanizată, de unde proveneau ofiţerii arestaţi, s-au suit pe transportoare, pe tancuri, au pornit motoarele şi l-au avertizat pe Militaru că dacă nu ne dau drumul, *„rad Ministerul Apărării"*. Acolo, în arestul garnizoanei, noi nu ştiam nimic despre aceste acţiuni de solidaritate. Astăzi avem mărturii zdrobitoare.

La ora 7 dimineaţa am fost eliberaţi şi trimişi la unităţi. Dar n-am apucat să ieşim pe poarta arestului, şi am fost chemaţi la Consiliul de război, condus personal de generalul Militaru. Cum stau în faţa dvs, în picioare, aşa am mai stat 4 ore şi jumătate, dând cu subsemnatul, împreună cu ceilalţi, în faţa acestui Consiliu Militar. Doar atât merită să reţineţi: prima lui întrebare: *„Ce ştii, măi copile, de democraţie ?"*, şi ultima sa frază: *„Du-te la unităţi şi linişteşte-i"*. Răspunsul meu a fost: *„Niciodată până când nu vă văd plecat !"*. Deci nu ne-a eliberat Dan Voinea şi nici „remuşcarea" filantropică a lui Militaru. Ne-a eliberat mişcarea de rezistenţă pe care au produs-o trupele din garnizoana Bucureşti.

Gelu Voican Voiculescu: Dar generalul Cheler ce merit a avut ?

Mircea Chelaru: Generalul Cheler era scos de la la comanda Diviziei 57 Tancuri, numit consilier al ministrului Nicolae Militaru. La replica mea unul dintre generali a strigat: *„Vedeţi, de-aia trebuia să-i executăm, domnule Militaru!"*. Generalul Cheler a fost întrebat imediat: *„Tu ce părere ai Cheler ?"*. El s-a ridicat şi a spus: *„Domnule ministru, orice măsură luaţi împotriva lor, vă rog să o luaţi şi împotriva mea, pentru că am ştiut şi sunt de acord cu ei !.* Toţi au amuţit !!

Deci…reţineţi...verticalitatea unui om care imediat a fost izolat până la plecarea lui Militaru, în 16 februarie. Iar mai apoi a avut aceeaşi soartă şi la Cluj. Văd, domnule Voican Voiculescu că vă întrebaţi cum de le ştiu atât de bine ? Vă răspund pe aceeaşi tonalitate. Pentru că eu n-am citit istoria la care se face referire, precum unii de pe aici ! Unii o citesc din curiozitate, alţii o scriu la comandă. Numai cei care au făcut-o rămân veşnic sacrificaţi în uitare...

Domnule preşedinte, nici nu ştiţi ce crime şi mizerii s-au făcut în cercurile de jos, de sub dumneavoastră. Domnule preşedinte, l-am dat jos pe Ceauşescu şi aţi venit Dumneavoastră. Dar nu v-aţi dat seama, că peste tot, în toate instituţiile, au apărut „1.000 de Ceauşescu". Toţi vroiau să-şi asume prerogativele puterii, toţi erau sufocaţi de faptul că n-au ajuns ei acolo, în locul dumneavoastră sau în imediata apropiere. Asta a fost marea scăpare- că n-am ştiut să analizăm şi să contracarăm mişcarea oportuniştilor ! Şi toleranţa despre care vorbeam se referă la un alt aspect. Ceauşescu nu putea să devină dictator de unul singur. Ceauşescu a fost produsul unui mental inferior, al unei obedienţe care a produs şi slujit dictatura. Tot acel CPEx este expresia laşităţii generalizate. Cu toţii au fost artizanii ordinelor care s-au dat. S-au ascuns în spatele lui Ceauşescu, învinuindu-l de dictatură. Numai că ei erau chiar dictatura în persoană ! Apoi s-au disimulat în noua putere, sau au plecat „bine merci". S-au disimulat până şi în gândurile noastre. Ne-am lovit cu ei pe stradă. Noi am spus pardon, nu ei.

Adrian Cioroianu: O să vă spun cum stau lucrurile din prisma unei discipline în numele căreia am venit aici. N-am venit ca fost ministru, am venit ca profesor de istorie. Tot ce a spus domnul Chelaru, sigur că e foarte interesant, dar, vedeţi dvs, dacă la 20 de ani încă ne mai uimesc astfel de mărturii orale, în lipsa oricărei lucrări scrise, pe care ar fi fost normal să o avem între timp, dacă ne contrazicem încă după 20 de ani...Mi se pare hazliu să-i imputăm domnului preşedinte Iliescu că nu s-a dus la Timişoara... Faptul e consumat. Bun. Poate că ar fi reglat relaţiile cu Societatea „Timişoara", dar faptul e consumat. Nu se mai poate rescrie aceea istorie.

Lorin Fortuna: FDR-ul, căci nu exista Societatea „Timişoara" atunci.

Adrian Cioroianu: Mă rog. O să vă spun dl. Fortuna. Aseară am participat la o discuţie cu domnul Viorel Oancea şi domnul Daniel Vighi despre aceeaşi Proclamaţie de la Timişoara. Dânşii spuneau că ar fi avut în acele zile o întâlnire cu dl. Iliescu (poate că domnia sa ne confirmă sau nu) şi era chiar în momentul în care răzbăteau veştile dinspre Târgu Mureş. Atâta vreme cât noi nu avem nici măcar cronologia acelor săptămâni, atâta vreme cât în lipsa unor lucrări pe care să le scriem şi să ni le asumăm preferăm să producem senzaţie prin astfel de dezvăluiri după 20 de ani, vă rog să mă credeţi că nu trebuie să ne mirăm că tinerii ...Spunea mai

Intervenție elocventă a Generalului Mircea Chelaru, privind problema "teroriștilor", în cadrul Dezbaterii publice cu tema "Certitudini și controverse privind Revoluția din Decembrie 1989" organizată de IRRD-1989 la 13 mai 2009

Mircea Chelaru*:

Revoluția nu este un menuet!

Dați-mi voie să mă adresez cu deferență nobilă revoluționarilor.

S-a invocat în această sală de către domnul Dumitru Dincă, că revoluționarii au fost niște tâmpiți, niște nebuni, în cel mai fericit caz, niște alienați mintal; bineînțeles că tot ceea ce a fost frumos trebuia să fie maculat, urâțit și trimis în derizoriu. Însă vreau să vă spun, domnilor, că revoluțiile nu se fac de cei cu papion la gât, nici de cei care sunt la putere, nici de cei care stau după draperii și trag cu ochiul pe sub obloane, **ci de cei care au conștiința proprietății libertății lor**, de cei care au ieșit afară, în nebunia lor! Revoluția nu este un dans de menuet. Este o confruntare violentă, care pe care, pe viață și pe moarte. Toți cei care suntem aici, dacă nu reușeam, eram împușcați. Nu exista cale de mijloc.

În continuare, dați-mi voie să comentez, în puținul timp pe care-l am la dispoziție, câteva idei.

Eu am fost jos, în stradă, și am primit ordine, domnule amiral, de la Marele Stat Major, via comandamentul Armatei. Am fost șeful informațiilor diviziei de tancuri din București, și astăzi ne mințim! Vă spun ceea ce trebuie să știți. S-a dat ordin de represalii. (Aplauze). Că nu s-a executat acest ordin, asta e o scuză de-a dvs. Și în același timp un argument care vă este favorabil. Armata nu vroia să execute așa ceva. Eram generația care a fost crescută sub o altă lumină. Și ne-am interzis să ne încărcăm conștiința cu mizeria unui regim care nu aparținea doar lui Ceaușescu, ci unei întregi camarile care a confiscat un stat în numele și pentru privilegiile lor. Nu totdeauna am avut aceeași părere, ba chiar am fost în contradicție cu domnul Iliescu, de mai multe ori. Dar pe chestiunile de principiu.

Și dacă l-am urmat atunci, este pentru că s-a dezis cu multă vreme înainte de acea lume, fapt pentru care l-am respectat și i-am urmat ordinele.

Vă ascultam pe unii dintre dvs. și tot nu înțeleg de ce se evită calea spre adevăr. Mai ales în enigma prezenței teroriștilor. Domnul general Olteanu, care este aici, a fost șef al Secției Militare a Comitetului Central, și îl rog să facă un efort de memorie.

Prin voia sorții și prin natura meseriei mele, ca ofițer al Marelui Stat Major din Direcția Operații, am lucrat direct cu generalul Petriceanu și colonelul Silvianu. Vă spun ceva, domnulel general, aceste nume? (generalul Olteanu confirmă). Eram cei care lucram în Marele Stat Major sau la Statul Major al Gărzilor Patriotice. Tot din voia lui Dumnezeu, din ordinele generalului Milea, m-am ocupat de trupele Ministerului de Interne și trupele de grăniceri, în 1978-1980. Imediat după moartea lui Brejnev am primit ordin să proiectăm și să creăm sistemul de luptă urbană, acel sistem care trebuia să hărțuiască inamicul pe teritoriul vremelnic ocupat. O să revenim, pentru că este o provocare lansată de domnul Voican-Voiculescu, și este bine să se știe. Am spus-o și am repetat-o, inclusiv generalului Dan Voinea, că dincolo de eticheta de terorist, trebuie căutați mai întâi **loialiștii sistemului**. Au fost destui loialiști care vroiau cu orice preț să-și păstreze privilegiile. Vreau să știți că acești loialiști au avut inconștiența să nu execute ordinele, nici ale lui Iulian Vlad, nici ale lui Stănculescu, nici ale altora. Și-au dus misiunea până la capăt, trăgând și ucigând peste 300 de militari ai armatei române cât și pe cei

*General (r), fost șef al Statului Major General al Armatei

care provin din rândul civililor, a căror vină a fost de a se fi aflat într-un loc nepotrivit.

Ascultam pe domnul amiral şi făceam o paralelă cu slujbele de adio. *„Doamne, ce luptă este pentru suflet când se desparte de trup! Doamne, ce luptă este pentru conştiinţele care se despart de adevăr şi nu pot să se degajeze de ceea ce au fost!"*

Înnebunesc când văd că escamotăm adevărul! A fost o represiune care în fizionomia luptei armate a luat formă violentă. Dar a fost şi o represiune disimulată, strecurată în toate structurile sistemului de-atunci, indiferent că au fost agenţi induşi din interior sau din exterior. În calitatea pe care am avut-o imediat după revoluţie, (din ordinul dat de preşedintele Iliescu) detaşat în structurile informative ale statului, am putut înţelege, pe baza informaţiilor avute la dispoziţie, că pe spaţiul întregii Europe aflată sub sistemul comunist, datorită unei minţi luminate, (recte a lui Gorbaciov) trebuia făcută schimbarea. În acest mediu sub sloganul *perestroika* şi *glasnosti*, în România a fost planificată cu minuţiozitate, de către serviciile speciale străine dar cu complicitatea celor din interior, o lovitură de palat pentru înlăturarea lui Ceauşescu. **Numai că, acest paradox numit poporul român s-a *semnat* pe sine, refuzând un joc de marionetă şi a produs deviaţionism, făcând cu adevărat un act de revoluţie.** Aceasta este marea valoare a poporului nostru, iar dacă se încearcă, pe mai departe, să se spună că nici de aşa ceva n-a fost în stare, nu este altceva decât o lovitură criminală dată identităţii noastre în noua formă de organizare a unei libertăţi cu toate hibele sale. Să fie limpede, revoluţia este a noastră, făcută de noi! Nu ne-a făcut-o nimeni! Plănuitorii loviturilor de palat, limitaţi să-l schimbe pe Ceauşescu cu un Verdeţ, cu un Dăscălescu, sau cu un nu ştiu altcineva din aceeaşi formulă, care să meargă pe o idee de pactizare, au eşuat!

În momentul în care s-a strigat *„jos comunismul"!*, la ora 6 seara, 6 şi 25, s-a tras. Pentru că era convenţia să se tragă, pe ceea ce mi-a declarat mie la un interogatoriu unul dintre cei din reţea: ***„Sunteti un naiv, dl maior. Habar n-aveţi! Asta e stabilit de multă vreme! Soarele sau Luna. Dacă iese Soarele, mergem pe acelaşi sistem şi-l îmbunătăţim. E Luna, schimbăm sistemul. S-a stabilit Soarele. Şi când s-a strigat Jos comunismul!, nu s-a mai ajuns la pace! Şi s-a tras."***

Aceşti loialişti au avut acţiuni de tip terorist. Din interior, dintre noi, fraţilor, cu sprijinul celor care erau infiltraţi de multă vreme, începând încă din luna noiembrie, cu acţiunile de la Iaşi; la declanşarea ordinelor de alarmă din 17 decembrie, ora 15.30, duminică, deja forţe din *reţeaua R* erau chemate şi puse la punct în dispozitivele cunoscute.

Au trecut 15 ani, dl preşedinte, aşa că sunt scos de sub jurământ pentru semnăturile mele din SSID. Chiar dacă nu-mi place, conştiinţa mă obligă să mă reîntorc şi să spun că orice sistem, mai ales unul dictatorial, nu cedează puterea din mână. Eu vă garantez că dacă ar fi anumite mişcări, actuala putere, orişicare putere, îşi menţine privilegiile prin folosirea instrumentelor de forţă: sub formă de dictatură mizerabilă, folosind forţa criminală, direct ucigaşă, alţii manipulând prin televiziuni sau alte mijloace şi jucând exact ceea ce convine sistemului în exerciţiul puterii.

Încerc să închei, fără să elaborez prea mult, că s-a proiectat aşa cum am spus, o lovitură de palat de tip KGB, cu toate forţele din fostul Tratat de la Varşovia, asupra României, singurul obraznic din tratat care trebuia pedepsit. S-a voit scoaterea lui Ceauşescu din joc, pentru că Ceauşescu era cea mai cumplită piedică pentru a nu conlucra cu Moscova; s-a mai spus aici, bine şi corect de altfel, că am deviat de la jocul antestabilit şi am făcut o revoluţie, degenerată astăzi într-o continuă involuţie. Este necazul nostru, pentru că ceea ce este tipic la români, obositor de istoric, este dezunirea, lipsa de supunere în faţa solidarităţii. Cred că, aşa cum aţi spus şi Dumneavoastră, apreciind totodată, în mod deosebit, opiniile domnului preşedinte Constantinescu, trebuie să reconstituim adevărul. Nu emit eu concluzii asupra spuselor domniei sale, dar mi-am făcut o introspecţie asupra a ceea ce cred că ar fi trebuit să fie spus aici. Dar ar fi dăunător ca tot ceea ce spune fiecare să se creadă că este enunţul final, adevărul absolut. Adevărul public, fie şi cel istoric, este suma picăturilor de adevăr, curat, nemaculat, al conştiinţelor lucide şi responsabile. Al conştiinţelor care, măcar au bunul simţ, în cele din urmă, să se spele în baia de aur a adevărului şi să se transforme în picătura de aur a istoriei.

Intervenţie elocventă a Generalului Mircea Chelaru, privind problema Mineriadelor, în cadrul Dezbaterii publice cu tema: "13-15 iunie 1990", organizată de IRRD-1989 la 8 iunie 2010

Punctul doi. Alegerile şi rezultatul alegerilor din 20 mai 1990 au fost obiectul de analiză al tuturor serviciilor secrete care funcţionau în România, cu o asiduitate incredibilă. Întregul efort al aparatului de protecţie a statului şi a instituţiei pe care o conduceam atunci, Direcţia Generală de Contraspionaj din SRI, a înţeles că miza alegerilor din 20 mai este cu mult mai mare decât – haideţi să spunem – semnificaţia momentului. Se întrebau toţi cine va fi următorul prim-ministru şi s-a pus problema – şi în toate notele informative care ne veneau se angaja întrebarea cheie: Petre Roman sau Eugen Dijmărescu? Dumneavoastră, domnule Ion Iliescu, sunteţi cel mai îndrituit să ştiţi lucrurile acestea şi le ştiţi foarte bine. Faptul că în momentul în care, în sala Ateneului Român, când aţi anunţat desemnarea lui Petre Roman, aţi făcut o pauză înainte de ai spune numele, a fost interpretată ca o confirmare a ceea ce se speculase până atunci.

Punctul trei. Informaţie: la 27 mai 1990 am înaintat o notă informativ-operativă strict secretă către conducerea Serviciului Român de Informaţii. Apropo, de ce nu e domnul Virgil Măgureanu aici? Şi mai trebuia să fie o persoană, domnul general Vasile Ionel.

Lorin Fortuna: Marele absent e domnul Măgureanu.

Mircea Chelaru: Continui. Pe baza unei acţiuni pe care am aprobat-o timp de 2 săptămâni în spaţiul fostului hotel „Regent", cumpărat atunci - sau se încerca să fie cumpărat – la acea vreme de un oarecare Lucian Cornescu, cu ceva scandal ...

Voce din sală: Pe Kisselef!

Mircea Chelaru: Întocmai! Am identificat camera conspirativă a întâlnirii unor agenţi din exterior. Este vorba de camera 8, acum pot s-o spun – ea a fost defrişată între timp – şi din suma informaţiilor congruente a rezultat următoarea concluzie ...

Voce din sală: Fost „President"!

Ion Iliescu: „Triumf", „Triumf".

Voce din sală: „President".

Ion Iliescu: A redevenit? Era „Triumf" atunci.

Mircea Chelaru: Era „Triumf", dar ce importanţă mai are ... Acest raport l-am înaintat către conducerea superioară a României, însemnând preşedinte ...

Cazimir Ionescu: Dar nu ne-aţi spus ce a rezultat.

Mircea Chelaru: O clipă – preşedinte, ministrul apărării şi primul ministru. A rezultat că în cazul în care orientarea noii puteri alese este alta decât cea dorită este posibil ca în România să se declanşeze acţiuni violente, citez cu exactitate din memorie: „acţiuni violente în a doua decadă a lunii iunie, mai exact între 10 şi 15 iunie". Domnule preşedinte, de aici prima mea concluzie: acţiunile din 13 iunie 1990 au fost planificate cu mult mai înainte. A doua concluzie: acest raport n-a ajuns pe masa dumneavoastră. Am verificat după aceea ...

Petre Roman: Nici la mine.

Mircea Chelaru: (se adresează domnului Petre Roman) Pentru că veni vorba, Petrică, am venit eu într-o noapte la tine cu o listă. Era legată de cei care devalizaseră 35 de milioanede dolari în mai puţin de o lună de zile şi am lăsat lista la Guvern. N-am văzut măsurile ulterioare de contracarare. Cât despre document, n-a ajuns nici pe masa Şefului Statului Major General.

Din sală: De ce, spuneţi!

Mircea Chelaru: Am să vă explic imediat numai pe bază de date exacte, pe ore, pe minute şi pe informaţii. Pentru că mi-am pus şi eu întrebarea de ce nu au ajuns aceste informaţii unde trebuia! Exista în serviciile de atunci un termen numit „rafistolare". Da, am fost „rafistolat". Ştiţi ce înseamnă „rafistolare"? Extragerea dintr-un document informativ a tot ceea ce nu este util.

Cazimir Ionescu: Adică invers!

Mircea Chelaru: „Extragerea a tot" cu ghilimelele de rigoare. A fost posibil acest lucru ulterior – şi asta este concluzia mea, vă rog să n-o luaţi drept adevăr, este concluzia mea – pentru că şeful de cabinet al domnului Măgureanu era fostul şef de cabinet al lui Vlad; şeful de cabinet al fostului ministru Postelnicu era şeful de cabinet al prim-adjunctului, domnul Mihai Stan şi pot să continui.

Cazimir Ionescu: Foarte interesant ...

Mircea Chelaru: Eu vă dau doar date verificabile, nu le mai comentez.

Gelu Voican Voiculescu: Nu era Rogojanu?

Mircea Chelaru: Văd că ştiţi. Vă rog să vă reîntoarceţi la ce am spus în prima frază. *Că România mustea de agenţii vechiului sistem şi care erau – atenţie – total nemulţumiţi că fuseseră pe punctul să piardă puterea.* Numai că prin mijloacele acestea subversive, căutau două lucruri: să se facă utili noii puteri, iar mai apoi să submineze noua putere pentru macularea ei şi menţinerea României la *status-quo*-ul de control al lor, din structurile pe care le mai deţineau.

Doamnelor şi domnilor! O zi importantă, pe care dumneavoastră n-o ştiţi – de aceea îmi pare rău că nu e domnul Virgil Măgureanu aici –, a fost ziua de 11 iunie 1990. Are loc şedinţa boardului Serviciului Român de Informaţii – 13 eram în board – la care s-a luat în discuţie Piaţa Universităţii. Ce s-a întâmplat până atunci cu identificarea personagiilor care mişunau în Piaţa Universităţii, confirmă ceea ce a spus Cazimir Ionescu aici. Este bine de ştiut, ca o paranteză. Am găsit acolo oameni din spaţiul american, care ulterior au ajuns consuli onorifici în România, am găsit oameni infiltraţi din serviciile secrete iugoslave, care ulterior au ajuns academicieni ai României.

Răzvan Theodorescu: Atenţie, atenţie! Suntem doi aici! Senzaţional!

Mircea Chelaru: Am spus de pe ce spaţiu au venit, da? Dumneavoastră n-aţi venit din Iugoslavia, nici din Bulgaria, şi nici din altă parte. Şi am găsit oameni din spaţiul sovietic, chiar din spaţiul sovietic, care ulterior s-au reîntors ca ataşaţi militari şi apoi consilieri cu rang de ministru în România. Toate aceste acţiuni s-au petrecut sau, dacă vreţi, s-au realizat până către septembrie 1991. Alţii au ajuns mari istorici care au scris despre România. Tot de pe spaţiul american.

Dar să revenim la 11 iunie 1990. Domnule preşedinte Iliescu, la 11 iunie 1990, s-a făcut şedinţa de consultare a boardului SRI cu privire la Piaţa Universităţii şi s-a decis eliminarea fenomenului „Piaţa Universităţii". Eu am fost singurul care am votat împotrivă, amintindu-le că orice acţiune împotriva Pieţei Universităţii este un semnal de declanşare a operaţiunii planificate pentru destabilizarea instituţiilor statului. Am adus argumente prin care le aduceam la cunoştinţă locurile de depozitare a bateriilor cu sticle incendiare, de depozitare a bâtelor, a armelor de toate felurile şi a grupărilor care mişunau. Reuşisem, de altminteri, să infiltrăm în aceste grupuri peste 10 ofiţeri operativi. M-am opus chiar cu vehemenţă, la care domnul Virgil Măgureanu mi-a spus: „Dumneata nu eşti solidar cu instituţia noastră şi în cazul ăsta colaborarea noastră ar trebui să înceteze". De altminteri, ulterior, aşa s-a şi întâmplat. Dar problema cheie era „lămurirea lui Petrică", a doua zi, pe 12 iunie, pentru a da ordinul de intervenţie. Atunci am replicat: „Cred că primul ministru, Petre Roman, nu poate să facă o asemenea eroare!". Au urmat discuţii prin care s-a pus la cale modul în care trebuie abordat Petrică. Cam după formula: „Mă Petrică, ce, nu ai sânge în instalaţie, trebuie s-o faci, nu se poate!". Nu ştiu dacă în termenii ăştia au venit ...

Petre Roman: Evident că nu.

Mircea Chelaru: Pentru că eu n-am fost acolo. V-am descris doar cum s-a pus problema şi vă rog s-o luaţi tot ca pe o informaţie – pe care eu nu o comentez – cum s-a procesat, cum s-a făcut convingerea premierului Roman, şi aşa mai departe.

Voce din sală: Da, interesant!

Răzvan Theodorescu: Confirmaţi importanţa zilei de 12 iunie 1990.

Mircea Chelaru: Da! Deci, în acel moment era o problemă: să fie convins Petre Roman să accepte ordinul de intervenţie, ordinul urmând a fi pus în execuţie de generalul Dan Gheorghe, şeful de la USLA. Coroboraţi datele cu ceea ce ştiţi fiecare şi veţi reface logica lipsă de până acum, a evenimentelor de atunci.

Şi acum, tot o informaţie susţinută de fapte: s-a dat ordin ca în ziua de 13 iunie 1990, la Scroviştea, să se adune tot ceea ce înseamnă factori de decizie, de la nivel de secţie sau serviciu central din SRI, până la nivel de şef de birou, din teritoriu. Toate structurile serviciului din toată ţara! Reţineţi că pe 13 iunie 1990, dimineaţa, în teritoriu, România a fost decapitată informativ; toată lumea era concentrată la Scroviştea.

Gelu Voican Voiculescu: Asta s-a întâmplat şi în septembrie 1991.

Mircea Chelaru: De aceea îmi pare rău că nu-i şi Măgureanu aici. N-am înţeles de

ce! Noi am executat ordinul, iar la ora 07.30 a început convocarea propriu-zisă. Numai că, ceea ce nu ştiam noi atunci era faptul că la ora 05.30, Dan Gheorghe, împreună cu alte forţe implicate, domnul ex-ministru de interne de atunci ...

Voce din sală: Dan Gheorghe.

Mircea Chelaru: Nu.

Voce din sală: Dan Voinea.

Mircea Chelaru: Nu. Era ministru de interne Mihai Chiţac. Forţele de intervenţie au trecut la executarea ordinului, probabil convingându-l între timp pe Petrică, pe domnul Petre Roman, să spună – „Da , executaţi acest ordin!". Informaţie: ora 07.30, la începerea convocării de la Scroviştea, s-au ţinut doar două alocuţiuni după care s-a ordonat să plecăm de urgenţă toţi la locurile noastre, din Bucureşti şi din ţară, pentru a controla situaţia de necesitate nou creată. Am intervenit la microfon. Înregistrarea probabil mai există. Am afirmat că n-am ştiut de nicio situaţie de necesitate. Când am ajuns la birourile noastre am înţeles despre ce este vorba. Eu aveam biroul la etajul 6 la "Lanţ"; la "Lanţ", ştiţi, la Ministerul de Interne, etajul 6, acolo unde a ars tot. A trebuit să cobor şase etaje târâş, treaptă cu treaptă, ca să nu inhalez fumul toxic şi bioxidul de carbon de la cablurile şi cauciucurile arse. Direcţionarea forţelor rebele am reprodus-o ulterior prin rapoartele compilate ale ofiţerilor. Fiecare grup şi fiecare direcţie de deplasare au fost identificate cu precizie: Televiziune, Ministerul de Interne şi mai apoi Guvernul, Palatul Victoria. Aveau în faţă 2 la 3 lideri care-i duceau cu exactitate către aceste ţinte. Aceleaşi lozinci. Am filmat peste patru ore cu mijloacele structurii tehnice, am făcut peste 1.100 de fotografii; fotografiile care au fost trimise ulterior la Bruxelles, au fost tot de la noi, de la direcţia noastră.

Ca o notă inedită: am văzut toată activitatea domnului amiral Cico Dumitrescu la intrarea în sediul Poliţiei Capitalei. În momentul în care se băgau câlţii în rezervoarele maşinilor, el încerca să convingă „mulţimea" să nu intre înăuntru. A fost atacat sediul respectiv de către un grup, nu cătărăţi pe ziduri sau intraţi pe ferestre, nu! Li s-a dat drumul la parter şi la etajul 3, parterul fiind Evidenţa Populaţiei, etajul 3 fiind Criminalistica.

Răzvan Theodorescu: Cine le-a dat drumul, staţi puţin?

Mircea Chelaru: Din interior, în urma negocierilor, s-au băgat 2-3 indivizi cu care probabil se încerca o negociere de temporizare după care s-a intrat în forţă şi ...

Răzvan Theodorescu: Vă întreb pentru că la Televiziune, la aceeaşi oră au fost lăsaţi să intre arătându-li-se că nu există ...

Mircea Chelaru: Îngăduiţi-mi: şi aici s-a dat drumul sub aceeaşi formulă. O să vedeţi, vă dau doar informaţia. Încă o dată vă spun, nu fac nicio interpretare. Acţiunea de devastare şi de vandalizare a avut loc în primul rând către toate locurile unde erau parcate maşinile, şi în aceste două direcţii, direcţia de jos, de Evidenţa Populaţiei şi cea de Criminalistică, de la etajul 3. În aceste condiţii de asediu am vorbit de trei ori la telefon cu domnul general Vasile Ionel, explicându-i că arde, că ard sediile noastre – de alminteri convorbirea s-a întrerupt ca urmare a faptului că firele telefonului scurt s-au topit şi n-am mai avut niciun fel de legătură – cerându-i să intervină în forţă pentru a produce protecţia prin paravanare, respectiv prin producerea acelor cordoane compacte de protecţie.

O să vă explic domnule preşedinte şi problema neintervenţiei armatei. Comandantul Armatei atunci, dacă vă amintiţi, a fost generalul Dumitru Polivanov. Era comandantul Armatei din Bucureşti. Polivanov n-a intervenit decât abia la 11 noaptea ca urmare a faptului că până atunci n-a primit ordin scris. Pentru faptul că a întârziat executarea unui ordin neconfirmat în scris l-aţi destituit şi l-aţi mutat la Buzău. Acestea sunt fapte şi nu pot fi negate.

Domnule preşedinte Iliescu, acum o altă faptă şi este bine să o reţinem. În momentul în care am coborât la "Lanţ", de la etajul 3, un individ a scos pe fereastră capul. A fost somat să plece. A deschis foc asupra punctului de control. A stat acolo vreo 3 ani de zile geamul spart de glonţul tras, că poate cineva (cine anume?!) va face cercetarea balistică. Lăsând la o parte faptul că lucrurile astea n-au fost cercetate cum trebuie, se pune problema de ce nu a făcut-o?

Revin. În momentul respectiv, după ce s-a tras, am strigat la santinelă să-mi dea pistolul mitralieră pentru a riposta. Reţineţi, era ora 18.30,

în ziua de 13 iunie 1990. La care militarul îmi spune: „Domnule colonel, nu am muniție!". Și eu spun: „Cum e posibil să nu ai muniție? Cheamă comandantul gărzii la mine". Comandantul gărzii a venit cu foaia de stare, foaie de stare în care era consemnat – redau cu fidelitate – următorul ordin: ora 22.30, în seara zilei de 12 iunie 1990, din ordinul generalului-colonel Jean Moldoveanu se ridică toată muniția de la gărzile Ministerului de Interne din Capitală.

Gelu Voican Voiculescu: Nici la Televiziune n-au avut.

Mircea Chelaru: Dați-mi voie. Eu vă spun doar fapte, și nu mai comentăm. Dumneavoastră le legați după aceea. Ceea ce spuneți nu face alceva decât să-mi confirme spusele, dar emit ipoteza de lucru. De ce a fost dat acest ordin atunci, de ce gărzile Ministerului de Interne și ale tuturor celorlalte gărzi ale obiectivelor în pază și apărare erau fără muniție, încă de cu o zi înainte? Domnilor din conducerea României de atunci! Sunteți cam toți aici, după cum văd! V-am spus-o și vă repet: ați fost cu capete luminate și picioare din lut fiidcă v-ați sprijinit pe aceiași care slujeau vechiul regim, încă suficient de prezent la acea dată prin manifestările sale directe sau discrete. E concluzia mea personală; poate să nu fie consemnată. Imediat am cercetat din nou sursele directe, pentru că n-am știut până atunci ...

Cazimir Ionescu: Ați fost obligați să vă sprijiniți ... ați fost determinați ...

Mircea Chelaru: Da, știu! Vă rog! Nu incriminez pe nimeni. Regret că am făcut această afirmație. O retractez pentru a rămâne în sensul celor spuse până acum, de expunere a informațiilor succesive.

La ora 19.30 a început asaltul asupra Ministerului de Interne. S-a executat foc din interiorul clădirii Ministerului de Interne, spre surprinderea tuturor. De ce? Pentru că muniția se ridicase. Explicația am primit-o mai târziu. Doi gradați din garda Ministerului de Interne fuseseră învoiți acasă și au plecat cu armamentul și muniția la ei. Rectific doar cu muniția asupra lor. Fără armament. În momentul când au văzut că-i atacat sediul, s-au întors și au intrat pe niște ferestre de ei știute, căile ocolitoare ...

Cazimir Ionescu: Singurii care aveau muniție.

Mircea Chelaru: Singurii care aveau muniție. Ei s-au întors acasă de la soțiile lor, erau învoiți 24 ore. Fiind învoiți 24 ore n-au intrat sub incidența ordinului cu o seară înainte. Asta este explicația pentru care s-a tras din Ministerul de Interne. Ca să lămurim și acest „mister". La 22.30 ieșind din nou la "Lanț", m-am uitat în stânga mea, pentru că mi-a atras atenția persoana care a făcut afirmația: „Ei, să vadă acum și Iliescu ăsta ce înseamnă lovitură fascistă!"

Voce din sală: La ce oră ?

Mircea Chelaru: La ora 22.30. La ora 23.00, deja plecasem către Patriarhie. Da, fascistă și legionară!

Ion Iliescu: Cine a făcut afirmația?

Mircea Chelaru: A preluat exact afirmația dumneavoastră. Persoana care a făcut această afirmație din tunelul intrării în SRI la "Lanț", era Nica Leon.

Domnule președinte vă dau doar informațiile, dumneavoastră faceți ce vreți cu ele. Dar de ce am ales această strategie de lucru, astăzi? Concluziile și modul de organizare ulterioară a acestora îmi aparțin și aparțin totodată unui serviciu pe care l-am slujit cu onestitate, pentru că l-am slujit în numele patriei mele și nu vreau ca ceea ce eu am concluzionat să vă conducă pe dumneavoastră la propria-mi viziune. Rămâne ca fiecare dintre dumneavoastră cu informațiile adiacente, colaterale, să le reformulați după propriul dumneavoastră raționament. A doua zi am înțeles de ce militarii au venit întâi cu subunitățile de intervenție fără muniție – culmea că la Ministerul de Interne subunitatea de intervenție era condusă de maiorul Șerb de la Regimentul 2 Mecanizat, nimeni altul decât băiatul generalului Șerb, acuzat de trădare și alte drăcovenii în anul 1970 – coincidență.

Gelu Voican Voiculescu: Și a tras cu TAB-ul ...

Mircea Chelaru: În momentul în care a ajuns acolo l-am întrebat: „Cu ce ai venit?". Păi, numai cu TAB-ul gol, fără muniție și fără soldați. Ca și cum s-ar fi oferit acesta celor care aveau nevoie de așa ceva. O eroare impardonabilă ca urmare a faptului că inclusiv comenzile armatei începând cu 1986 fuseseră preluate de aparatul

politic. Nu insist pe aspectul acesta domnule preşedinte, pentru că începând cu ora 1 noaptea (deja suntem pe 14 iunie 1990) au intervenit subunităţile specializate, în principal forţele din poliţia militară – din păcate comandantul lor de atunci, căpitanul Dumitru, nu mai este.

Ca o constatare, aparent în afara subiectului.Toţi cei care au fost implicaţi în anumite acţiuni, începând cu cei de la frontieră şi terminând cu cei implicaţi în mod nemijlocit în sensibilităţile revoluţiei, au dispărut.

Forţele de intervenţie au curăţat întreaga zonă, iar până dimineaţă era ordine. De aici încolo, domnule preşedinte Iliescu, eu susţin că nu mai era nevoie de prezenţa minerilor, dar se pare că inerţia actiunii şi inerţia conştiinţei acestora n-a putut fi controlată.

Gelu Voican Voiculescu: Plecaseră deja.

Mircea Chelaru: Eu ştiu şi treaba asta. Domnul Băsescu, de la Transporturi, să nu-mi spună contrariul pentru că îl putem aduce martor chiar pe domnul Gheorghe Dobre, director de regională la Craiova, care n-a vrut să dea drumul trenurilor cu mineri de la Craiova încoace. Din afirmaţia acestuia rezultă că Băsescu i-a spus clar: „Mă, te ia mama dracului, dă drumul la trenuri!". Asta este expresia spusă de Gheorghe Dobre, care actualmente este în PDL. Dacă spusele lui Dobre sunt sau nu reale rămâne de văzut, dar eu nu vreau să intru în disputele acestea. Este treaba lor. Să-i pedepsească Dumnezeu şi memoria celor urgisiţi de ei.

Domnule preşedinte Iliescu, şi acum încă ceva foarte important. Cum a doua zi, şi a treia zi, şi a patra zi chiar, am intrat în conflict cu domnul Măgureanu, am luat investigaţiile pe cont propriu. Pentru că nu slujeam cauza privată a instituţiei SRI (nici nu era instituţia mea; eram detaşat de Armată pentru o perioadă nedeterminată) şi nu puteam să slujesc nişte oameni care erau încă surprinşi în nişte mecanisme, în opinia mea, periculoase stării de manifestare a noii idei de lege. Cine a fost Jean Moldoveanu, am aflat ulterior ...

Gelu Voican Voiculescu: Cine a fost?

Mircea Chelaru: Cine a fost, cine n-a fost, Dumnezeu să-l odihnească, că-i tot om ... Era în acelaşi dosar "Corbii". Numele adevărat: Samuel Hildenbrand, sau cam aşa ceva, născut în Iaşi, strada Sărăriei nr. 4, într-o bună şi perfectă legătură de „rudenie" cosangvinară cu doamna Cecilia Wolfson, nimeni alta decât soţia fostului ministru al apărării, Ion Ioniţă, fostă ilegalistă ş.a.m.d. Sunt doar informaţii, dumneavoastră analizaţi şi trageţi concluziile …

Voce din sală: Cecilia şi mai cum?

Voce din sală: Cecilia Wolfson.

Mircea Chelaru: Aşadar, domnule preşedinte, aş putea continua, dar numai pe momentul de 13 iunie 1990. Pot să vă spun cu certitudine, domnule preşedinte, că indiferent cum ne-am fi manifestat noi, acţiunea tot s-ar fi produs. Poate nu până în 15 iunie 1990, dar oricum în a doua decadă a lunii iunie. Se aştepta doar eroarea care să motiveze acţiunea ... Aceasta este şi explicaţia pentru care m-am opus cu îndârjire acţiunii şi am refuzat trimiterea ofiţerilor în spaţiul operativ. Din două motive: 1) nu era treaba contraspionului; contraspionul nu acţionează nemijlocit şi 2) orice acţiune de acest gen putea să facă o legitimare a forţelor absconse care erau acolo. Pe fondul acelor oameni care manifestau cinstit, onest şi credeau în ceea ce fac ... întreaga operaţiune a fost malefic contaminată, dirijată, manipulată. Ştiţi ce înseamnă contagiunea şi isteria când ...

Voce din sală: E destul să-i dai drumul.

Mircea Chelaru: Este dirijată şi o repet domnule preşedinte, o repet cu obstinaţie până când probabil voi închide ochii şi dumneavoastră toţi cei prezenţi aici o să înţelegeţi. România era condamnată să rămână în aceeaşi sferă de influenţă, recte a URSS, dar repoziţionarea politicii noastre, după 20 mai 1990 şi prin numirea ulterioară a premierului Petre Roman, cu viziuni pro vestice categorice, a determinat catalizarea acţiunilor de maculare, de mutilare a imaginii României. Ceea ce s-a şi întâmplat. Ulterior am devenit dacă vreţi „the evil angel" – "îngerul negru al vestului", pentru a fi refuzaţi de Vest şi pentru a fi ţinuţi, pe mai departe, în aceeaşi trenă în care eram de multă vreme. Desceauşizasem puţin, foarte puţin, structurile, dar nu desovietizasem gândirea din interiorul ţării noastre. Regret că nu pot să mai rămân. Mă întorc să fac cele lumeşti, pentru mama mea cea plecată. Dar, repet, am venit să vă spun toate acestea, pentru că e păcat să trăieşti cu ele atâta amar de

vreme. La momentul potrivit poate că o să vă spun şi alte lucruri care vă vor fi de mare impact, care nu ţin de temă, dar care explică nu numai 13-15 iunie 1990, ci şi ulterioarele acţiuni.

Cert e, domnule preşedinte, că în final, ultima mea discuţie cu domnul Măgureanu a fost în 27 iulie, când mi-am înaintat demisia şi am plecat în Orient – începuse în august războiul din Golf – Am fost trimis din ţara mea, contrar faptului că nu am vrut să plec, trei ani de zile, la Bagdad, să îndeplinesc misiunea de cercetare strategică, ataşat militar într-un loc în care nu mai fusese niciodată planificată această misiune.

Voce din sală: La Bagdad?

Mircea Chelaru: Faptul că am făcut naveta de la Amman la Bagdad şi faptul că a trebuit să stau doi ani şi jumătate în podul unei ambasade, fără să am sediu, nu m-a deranjat. M-a deranjat lipsa de respect şi onestitate la întoarcere când ... dar asta e altă poveste şi mai mult de ordin personal. Dar, ca militar îţi asumi aceaste răspunderi şi aceste, dacă vreţi, servituţi atât timp cât crezi că singura raţiune a demnităţii unui militar este aceea de a-şi face datoria fără să întrebe „De ce?" – el să răspundă doar prin jurământul pe care l-a făcut. Singura mea relaţie dintre mine şi dumneavoastră, domnule preşedinte, este cea a onestităţii; între mine şi dumneavoastră este cea a crezului că am făcut un lucru bun. Domnule Mazilu, vă rog să mă credeţi că nu-mi explic eşecurile de astăzi decât prin succesiunea de erori făcute anterior. Aşadar, dacă astăzi ne plângem că avem o dictatură mult mai parşivă şi ordinară decât cea directă a lui Ceauşescu, după cum aţi afirmat, este pentru că am permis să se întâmple aşa ceva. *Nu somnul raţiunii creează monştrii, ci lenea acţiunii.* Vă mulţumesc!

Cazimir Ionescu: Permiteţi-mi să-i pun, domnului general Chelaru, o întrebare foarte scurtă.

Ion Calafetenu: Da.

Cazimir Ionescu: Am o curiozitate. Aţi spus că toată mişcarea de la Universitate era deja contaminată ...

Mircea Chelaru: Da.

Cazimir Ionescu: Că era suficient un impuls şi acea masa imensă de oameni s-a deplasat către Ministerul de Interne. Exact ceea ce am văzut eu şi am intuit punându-mi întrebarea vizavi de modul anacronic în care s-a procedat. N-avea nicio logică, nu?

Mircea Chelaru: Masa mare de oameni este, dacă vreţi, ca un val repezit spre stâncă,

Intervenție elocventă a lui Lorin Ioan Fortuna, privind problema implicării conducerii Armatei în confiscarea și deturnarea Revoluției, la Timișoara, în cadrul unei dezbateri publice organizată de IRRD-1989 în 12 mai 2010

și popor. Trecând de partea revoluționarilor cu mult înainte de a-și da consimțământul forurile superioare militare sau, ca Ilie Ceaușescu, Gușă și Stănculescu să dea acele ordine de revenire în cazărmi, al căror scop, pentru mine rămâne și acum un mister. Aici, să-mi fie îngăduită o scurtă paranteză pentru a restabili un adevăr evident, dar care este ignorat sau ocolit cu premeditare pentru a face loc unor scenarii dintre cele mai fanteziste, între care un loc central îl ocupă aberațiile privind loviturile de stat sau lovitura de stat militară a generalului Stănculescu Victor. Astfel de judecăți nu pot să susțină decât aceia care cunosc atât de puțin poporul român, confundând România cu țări bananiere, unde într-o singură zi pot fi date câteva lovituri militare de stat, într-unul din cazuri, devenit celebru, puterea fiind luată de un subofițer. Mă tem că la noi, faptul că Armata și-a păstrat integritatea neștirbită și sub a cărei protecție s-au constituit organele provizorii ale puterii de stat, a dat ocazia multor interpretări aventuriste, lipsite de orice suport real. Revoluțiile, mai ales cele sângeroase, sunt de regulă însoțite de dezintegrări haotice, momentul critic maxim fiind vidul de putere. Țara noastră n-a putut evita acest moment critic. Primejdiile amenințau și din interior și din exterior, și atunci, este explicabil, totul trebuia rezolvat sub presiunea urgenței, iar cei care și-ar fi asumat responsabilitatea aceasta trebuiau să se bucure de o minimă încredere în rândul populației. Acea forță s-a găsit în Frontul Salvării Naționale, în pofida contestațiilor celor nemulțumiți. FSN era singura alternativă posibilă la acea dată. Amintiți-vă că în România din acea vreme, lipseau două din cele mai importante condiții ale trecerii la o democrație autentică. O clasă politică formată într-un mediu al democrațiilor occidentale și un electorat pregătit pentru a înțelege și a conștientiza binefacerile vieții într-o asemenea democrație. Din păcate nici mai târziu, în anii următori, condițiile nu s-au schimbat prea mult. Și atunci este explicabil de ce și astăzi, indiferent de partidul aflat la putere, le suspectăm de fraudarea votului, încălcarea Constituției etc. Prin urmare, domnilor, toate datele de atunci și de mai târziu, luate în considerație, conduc la concluzia că atât organele provizorii constituite în zilele revoluției – FSN, cât și alegerile din 20 mai 1990 (cu rezultatele cunoscute) au fost singurele posibile, aș spune inevitabile pentru acele vremuri. În concluzie, să-mi îngăduiți o mărturisire: eu, ca și dumneavoastră, aș fi dorit din primele zile de la prăbușirea regimului comunist totalitar, să fie instaurată o democrație autentică, să ne înscriem imediat pe orbita celor mai civilizate state ale lumii. Din păcate însă, dorințele noastre nu pot eluda legile obiective ale dezvoltării umane, astfel că, deși dorințele oamenilor exprimă o necesitate, aceasta nu pote fi înfăptuită decât parcurgând mai întâi un șir al posibilităților. De la această legitate nu există excepții.

Lorin Fortuna: Referitor la felul în care a fost implicată Armata în Revoluția Română din decembrie 1989, vreau să mă refer la modul în care ne-a fost confiscată, în decembrie 1989, revoluția și preluarea puterii în stat, printr-un complot organizat de către o grupare de interese oculte și subversive din cadrul conducerii de atunci a Armatei, avându-l ca exponent principal pe generalul Victor Atanasie Stănculescu, complot care a declanșat și episodul denumit ulterior, generic: "Atacul teroriștilor", neinvestigat corespunzător nici până în prezent, în lipsa unei voințe politice corespunzătoare din partea celor care au condus post-revoluționar România. Probabil că nu întâmplător acest complot s-a declanșat tocmai când o delegație a Frontului Democratic Român (FDR), din care făceam parte, se deplasa, cu ultima cursă aeriană TAROM, din acea zi, de la Timișoara la București (via Arad), și a fost blocată pe aeroportul din Arad, pentru ca delegația noastră să nu poată ajunge la București și să participe, de drept, la preluarea puterii în stat, lăsând acest obiectiv fundamental, post-revoluționar, la «cheremul» acelei grupări subversive din conducerea Armatei, precum și la latitudinea grupării care a înființat Frontul Salvării Naționale (FSN), pe care respectiva grupare complotistă, din cadrul conducerii Armatei, a selectat-o și a favorizat-o pentru a prelua, în mod fraudulos și nelegitim, din punct de vedere revoluționar, puterea de stat,

în detrimentul FDR, după căderea regimului comunist-dictatorial, marcată de fuga fostului dictator, cu elicopterul, de pe acoperişul fostului Comitet Central al Partidului Comunist Român (PCR), din capitală, în data de 22 decembrie 1989, în jurul orei 12.

Vreau să vă mai spun câteva opinii, în acest context. Am organizat recent o manifestare, la Timişoara, un simpozion aniversar: 20 de ani de la înfiinţarea Asociaţiei „VICTORIA a Luptătorilor în Revoluţie, din Timişoara", organizat însă de către Consiliul Director al asociaţiei, pentru că, din nenorocire, asociaţia noastră este divizată în momentul de faţă, şi n-am avut încă timp să ne spălăm rufele în familie. A avut loc această manifestare şi, cu această ocazie, a venit un invitat din Cluj-Napoca, care ne-a istorisit următoarea întâmplare referitoare la „celebrul" Batalion 404, de la Buzău. Avea un prieten din copilărie, care era angajat acolo, şi s-a întâlnit cu el, după revoluţie, dar acesta devenise foarte evaziv, foarte deranjat, foarte suspect, când se întâlneau acasă, în comună, pentru că erau din aceeaşi comună. La un moment dat, tipul respectiv dispare şi nu mai ştia nimeni nimic despre el. După un timp, s-a întâlnit întâmplător, cu el, undeva, în Iaşi, şi l-a întrebat: *Toma ce faci?* Cel în cauză însă se făcea că nu-l mai cunoaşte. *Cine eşti, nu eşti cutare? Nu, sunt altul.* S-a interesat apoi, în mod special, în legătură cu omul respectiv, dar pe unde a fost, nimeni nu mai ştia nimic despre el. Fiind şi membru al unei asociaţii de participanţi la revoluţie, din Cluj-Napoca, invitatul nostru cunoştea însă destule despre "isprăvile" respectivului batalion în cadrul Revoluţiei Române din decembrie 1989. Şi-a dat astfel seama ce au făcut şi că le-au schimbat identitatea, i-au dispersat, pentru a nu mai putea fi identificaţi şi investigaţi, ca să nu se mai poată şti ce au făcut atunci, în revoluţie. Iar acum ni se prezintă că au fost, la Timişoara, numai ca să culeagă informaţii, înarmaţi doar cu pumnale la ei. Aşadar, întreb: pe cine vor să păcălească, sau chiar să prostească cei care afirmă că reprezentanţii Batalionului 404 din Buzău au fost prezenţi, la Timişoara, în timpul revoluţiei, doar pentru a culege informaţii în legătură cu ce se întâmpla în oraş? Când în Spitalul Judeţean din Timişoara exista o grupă din acel batalion, una dintre cele 8 grupe în care s-au împărţit, după ce au ajuns la Timişoara. O să vi-l aducem aici, dacă va fi nevoie, pe Nicolae Durac, fost ofiţer CADA şi, ca atare, „exmatriculat" din armată, pentru a vă relata ce cunoaşte în legătură cu investigaţiile pe care le-a efectuat referitor la această problemă, inclusiv prin consultarea jurnalelor de operaţiuni ale unor unităţi militare care au acţionat, atunci, la Timişoara. Este drept că au fost şi reprezentanţi care au fost infiltraţi în mulţime să culeagă informaţii, dar au mai fost şi alţii, care au fost trimişi în Spitalul Judeţean, unde erau luaţi, din saloane, anumiţi răniţi, băgaţi în lift, duşi jos şi, din stare normală (adică normală de răniţi), după ce se auzea o împuşcătură în lift, erau transportaţi direct la morgă (exemplu: cazul Remus Tăşală). Se ştia despre problema asta. Ne spuneau cei de acolo: domnule, se auzeau împuşcături în lift. Cine a făcut treaba asta? Cazimir Ionescu a citat aici pe acei teroriştii care spuneau: „Am jurat că îl vom apăra (se refereau la fostul dictator N.Ceauşescu) chiar cu preţul vieţii noastre". Unde sunt aceia? Aţi avut deci cel puţin un martor. Unde este acesta? Unde a dispărut? Spuneţi-mi un caz de ofiţer, sau de un astfel de terorist, care a fost identificat! Cine este, cum este şi cum şi când a fost judecat? Nici unul! Spitalul de Urgenţă din Bucureşti avea atunci două saloane pline cu teroriştii. Am urmărit eu, în conferinţa de presă organizată în cursul anului 1990, de către conducerea de atunci a respectivului spital. Erau răniţi şi legaţi de paturi, cu cătuşele. Au făcut acea conferinţă de presă pentru a protesta, în contextul în care conducerea de atunci a Armatei a început să afirme, fără ruşine şi teamă, că teroriştii nici nu au existat şi că era vorba de reprezentanţi ai Armatei care, în condiţiile tulburi de atunci, se luptau unii cu alţii şi au ajuns să se împuşte între ei, fără să-şi dea seama. Doresc să precizez, în acest context, că, în legătură cu cele afirmate, nu confund Armata cu conducerea Armatei, după cum nu confund Armata cu ticăloşii care pot ajunge, la un moment dat, în conducerea Armatei, şi nu confund România cu ticăloşii care ajung să conducă, la un moment dat, ţara. Şansa noastră, dar, în acelaşi timp şi nenorocirea noastră, şi nu numai a noastră, este că, din când în când, la conducerea unor instituţii ajung nişte ticăloşi, care pun propriile lor interese mai presus decât interesele statului şi comit asemenea fapte, după care, ca să le acopere, sunt nevoiţi să comită

alte fapte şi mai grave, şi tot aşa. Ceva similar s-a întâmplat şi în România, în decembrie 1989. Asta a fost, este şi rămâne problema noastră, a timişorenilor. Pentru asta Timişoara nu tace, pentru asta ţara nu tace. Nu s-a rezolvat problema, cum se crede, de către unii. Unii întrebau patetic, la vremea respectivă: *Ce, vreţi război civil?.* Astăzi, după ce am afirmat deja, la Timişoara, că cea mai mare parte dintre doleanţele noastre, ale Revoluţiei Române din Decembrie 1989, au eşuat, stau şi mă gândesc, analizând şi istoria altor revoluţii, dacă nu era mai bine să fi avut şi noi, în decembrie 1989, un război civil? Dacă nu era mai bine să folosim şi noi "ghilotina", aşa cum au folosit-o şi alte revoluţii? Aduceţi-vă aminte cum au procedat comuniştii când au preluat puterea! Un mare număr de oameni, din vechiul regim, au fost băgaţi în puşcării, mulţi fiind schingiuiţi şi chiar exterminaţi fizic, şi tot le-a trebuit 10 ani ca să îşi consolideze puterea. Am fost naivi când poate am crezut că, printr-un pact cu cei care au fost înainte la putere, vom putea realiza, ca şi în alte ţări, şi la noi, o preluare paşnică a puterii. Am fost naivi şi am pierdut puterea. Trebuie să ştiţi un lucru, în data de 22 decembrie, la prânz, când s-a comunicat că a fugit Ceauşescu, am alcătuit şi noi o delegaţie, ca să mergem la Bucureşti. Ne-am dus la Aeroportul Timişoara, ca delegaţie a FDR. Alexandru Leş, comandantul aeroportului, ne-a spus: „Vă sfătuiesc să nu mergeţi cu un avion special!". A ştiut el ce a ştiut. Şi am mers cu cursa obişnuită TAROM care făcea în aceea zi escală şi la Arad. Am plecat pe la ora 17, dar am ajuns numai până la Arad, când s-a dezlănţuit episodul "teroriştilor", şi am fost blocaţi acolo. Nu ştiu dacă Ion Iliescu, la ora respectivă, era deja chemat să încerce să preia puterea, sau s-a dus din proprie iniţiativă, dar Armata deja acţiona la vremea aceea. Grija principală era, probabil, şi ca nu cumva să ajungă cei de la Timişoara în Bucureşti. Iar dacă cumva ajungeau în Bucureşti, pe aeroportul Otopeni, cine ştie dacă nu păţeau ceva similar cu ce au păţit cei de la Câmpina, când au venit acolo! Deci astea au fost jocurile celor din conducerea de atunci a Armatei, domnule amiral (Ştefan Dinu). Eu am toată stima pentru ofiţerii care au fost atunci alături de noi şi pe care-i vedeam că se luptau cu teroriştii. Îi vedeam pe unii chiar înnebuniţi, pentru că nu ştiau ce se întâmplă, nici ei, dar cineva, din

Fotografie extrasă dintr-o înregistrare TV în care căpitanul Nicolae Roman, din ordinul generalului Gheorghe Popescu, comandantul garnizoanei militare Timişoara, a intervenit pentru a împiedica întrunirea Consiliului Judeţean Timiş al Frontului Salvării Naţionale, în data de 20 ianuarie 1990 (Nicolae Roman - în centru), afirmând că întrunirea respectivă nu se poate realiza decât dacă el primeşte ordin, în acest sens, direct de la generalul Gheorghe Popescu, care se autoproclamase conducător interimar al Consiliului Judeţean Timiş al FSN în data de 12 ianuarie 1990

conducerea de atunci a Armatei, ştia bine ce se întâmpla. Cineva pornise, aşa cum a spus şi generalul Mircea Chelaru, aici, această forţă de intervenţie, neştiută decât de puţini oameni, inclusiv din Armată, care acţionau în condiţii nespecifice pentru un război. Aduc aminte ce spunea Truţulescu (reprezentant de marcă al batalionului în cauză) la procesul "Ţigareta", că dacă se apucă el să spună ce ştie, din revoluţie, de la Timişoara, o să vadă unii ce păţesc. Brusc s-a suspendat atunci şedinţa procesului respectiv, iar la următoarea şedinţă Truţulescu nu a mai avut nimic de spus.

Doresc să mai precizez că, în opinia mea, nu FSN-ul a avut atunci un rol determinant în deturnarea preluării îndreptăţite a puterii de stat, în România, ci acea grupare din conducerea de atunci a Armatei, care a organizat şi declanşat complotul la care m-am referit şi în care este inclus şi episodul „teroriştilor". Conducerea de atunci a Armatei a ales o grupare, pe care

probabil că a preferat-o, în alternativa FDR-ului (cel mai îndreptăţit să preia puterea în stat), care întâmplător sau nu, a fost gruparea lui Ion Iliescu. Putea să fie a altuia, sau a altora, numai probabil să nu fie gruparea celor care au declanşat şi condus, de la Timişoara, Revoluţia Română din decembrie 1989, până la căderea fostului regim comunist-ceauşist. Celor care şi în prezent ne reproşează că, în decembrie 1989, am câştigat victoria prin revoluţie, dar am pierdut preluarea puterii, printr-o lovitură de stat, organizată de către conducerea de atunci a Armatei, în colaborare cu conducerea centrală a FSN, le răspundem că, de la Timişoara puteam organiza, declanşa şi conduce un anumit timp o revoluţie, dar nu puteam, fără un sprijin corespunzător, din capitală, să preluăm şi puterea în stat, sau să supraveghem ca această putere să fie preluată de către o grupare competentă şi bine intenţionată. Din nenorocire pentru România, în decembrie 1989, sprijinul pe care revoluţionarii timişoreni l-au aşteptat, în acest scop, din partea potenţialilor revoluţionari bucureşteni, nu a existat.

În opinia mea, generalul Ştefan Guşă n-a fost schimbat, aşa cum s-a menţionat, inclusiv în această dezbatere (de către Ion Iliescu), pentru că era obosit şi depăşit de evenimente, ci pentru că generalul Ştefan Guşă nu era creditat a fi în stare să organizeze şi să declanşeze complotul menţionat anterior şi, mai ales, episodul: "atacul teroriştilor". Cu generalul Guşă consider că aşa ceva nu s-ar fi putut face, dovadă şi modul public în care s-a opus atunci faţă de o posibilă intervenţie armată sovietică în România (mediatizat de TVR). Cu generalul Stănculescu însă, da!

La o întrunire viitoare am să distribui şi o probă video, prin care se va putea vedea cum acţiona conducerea Garnizoanei militare Timişoara, în perioada de după 12 ianuarie 1990, când s-a încercat o lovitură militară, de judeţ, la Timişoara (doar parţial reuşită), din iniţiativa şi în interesul generalului Gheorghe Popescu (rezervist reactivat, avansat general şi numit la conducerea Garnizoanei militare Timişoara, de către fostul ministru, de tristă amintire,de atunci, al Armatei: Nicolae Militaru, instalat de către conducerea centrală a FSN, în condiţii şi conotaţii despre care apreciez că nu au fost încă pe deplin investigate şi judecate), desigur în conformitate cu anumite dispoziţii, în acest sens, primite de la nivel central. Veţi putea remarca, din înregistrarea video respectivă, cum căpitanul (pe atunci) Nicolae Roman (în prezent general şi cu statut de Luptător cu merite deosebite în Revoluţie) împiedica Consiliul Judeţean Timiş al FSN (format, în majoritate, din reprezentanţi ai FDR), să se întrunească la sediul Consiliului Judeţean, din ordinul aceluiaşi general Gh. Popescu (care pretindea că a preluat în seara zilei de 12 ianuarie 1990, în mod interimar, funcţia de preşedinte al Consiliului Judeţean Timiş al FSN, la cererea unor protestatari), şi care a mai acţionat apoi, într-un mod similar, pentru ca, în Timişoara şi în judeţul Timiş, să se organizeze alegeri anticipate, la care însă reprezentanţii FDR să nu poată participa (în calitate de reprezentanţi ai FDR, sau ca şi candidaţi independenţi), ci doar ca reprezentanţi ai unor întreprinderi, dispuse să-i propună şi să-i susţină în acest scop. Respectivele alegeri au fost organizate de către o aşa-zisă comisie electorală, validată de acelaşi general Gh. Popescu, în detrimentul dreptului legitim al Consiliului Local Timişoara, respectiv al Consiliului Judeţean Timiş, ale FSN, de a organiza alegerile respective.

Tatu Ionuţ: Bună ziua, numele meu este Tatu Ionut, sunt născut pe 1 ianuarie 1990 şi studiez la Facultatea de Administraţie Publică din cadrul Universităţii Creştine "Dimitrie Cantemir" şi sunt onorat să mă adresez unei asemenea asistenţe. Pe data de 20 mai 1990 se vor împlini două deceni de la primele alegeri prezidenţiale şi parlamentare post-comuniste. La acea dată, cetăţenii României au privit cu admiraţie şi speranţă către noul viitor care îi aştepta: democraţia, economia înfloritoare, egalitate în drepturi şi şanse, precum şi o conducere demnă de puterea politică cu care noi o investim. Însă cu timpul, nu mai era viitorul cel pe care îl aşteptam; noi, poporul, aşteptam viitorul, iar unii dintre noi se gândesc dacă nu cumva 1-am pierdut de tot, şi acum aşteptăm degeaba pe peron cu proviziile pe terminate şi frustrare cât cuprinde. De aceea doresc să-mi exprim câteva idei personale referitoare la sistemul politic actual. Politica zilei de astăzi are ca scop ocuparea de poziţii sociale şi politice care asigură accesul la resurse

O analiză ştiinţifică de referinţă cu privire la Revoluţia Română din 1989

Prof. univ. dr. Dumitru MAZILU

Unul dintre cei mai cunoscuţi şi respectaţi participanţi la procesul revoluţionar de la Timişoara, domnul Claudiu Iordache a publicat o lucrare de excepţie: „Revoluţia românilor", cu un subtitlul „Sfârşit de poveste". De la început, autorul precizează că „această cronică a revoltei oamenilor simpli e dedicată celor harnici, devotaţi, curajoşi şi cinstiţi, care nu înţeleg nici astăzi de ce a fost nevoie de o revoluţie şi de pierderea vieţilor a sute de români nevinovaţi doar pentru ca ţara lor să cadă din nou pradă celor ce au tras în ei în Decembrie 1989"(p.5).

Ideea libertăţii este abordată pe larg în lucrarea pe care v-o supunem atenţiei. Redobândirea libertăţii – precizează autorul – implică etape premergătoare, care o pregătesc: comprimarea prudenţei colective în acte de explozie; ieşirea mulţimilor în stradă pentru a-şi asuma consecinţele ultimative; refuzul ultim al privării de demnitate, apoi imprevizibilul suveran care-şi împarte favorurile, la întâmplare.

Claudiu Iordache aminteşte că „revoluţiile aduc războiul înlăuntrul popoarelor", notând că atunci când un popor este împiedicat să supravieţuiască „tendinţa lui este să urmeze solidar calea eliberării ", o cale presărată cu riscuri, unele dintre ele majore, care definesc redobândirea libertăţii drept un act eroic, săvârşit de cei conştienţi de urmări, pe care sunt gata să şi le asume.

Cartea nu a fost scrisă „ pentru istorici, ci pentru istorie", evocând mărturii, dovezi, surse, documente „nu pentru a întârzia în preajma lor ". Autorul precizează că analiza pe care o efectuează „caută în faptul de istorie cuprins între 16 şi 22 decembrie, nu excursuri biografice, ci registrul desfăşurărilor de energii conflictuale, precum şi cel al acţiunilor oamenilor care au suferit şi păcătuit în urma săvârşirii lor".

În acest context, este integrată bătălia – pentru că despre o asemenea bătălie a fost vorba – pentru redobândirea libertăţii. Iar acest proces implică căutarea adevărului şi judecarea tuturor fenomenelor cu dreptate. Oamenii simpli care s-au revoltat în acel „Decembrie de foc" din istoria românilor au dreptul să ştie:

a. Ce s-a întâmplat atunci?

b. Cine a tras?

c. Cine s-a făcut vinovat?

d. Cine a plătit?

e. Ce s-a schimbat în urma sângelui vărsat?

f. Ce fel de societate a luat locul celei prăbuşite în sânge?

Cercetarea ştiinţifică efectuată de Claudiu Iordache pune în evidenţă motivaţiile comportamentului cuplului dictatorial în decembrie 1989. Opţiunea dictatorului spre represiune a avut explicaţii în esenţa puterii, mai

ales atunci când această putere este nelimitată. „Puterea produce orbiri nevindecabile – constată autorul –, iar despoții sunt cei mai orbi dintre oameni. Pentru asta nu pot funcționa tiraniile. Fie ele luminate. Înaintea lor istoria îngheață".

Desfășurarea Revoluției din 1989, a pus în lumină că mulțimile revoltate au acționat spontan, contradictoriu, stihinic, dar mai ales curajos, demonstrând că aspiră la schimbări cu adevărat naționale. Toate acestea confirmă „libertatea neîngrădită a Revoluției ".

Dar, se atrage atenția în cercetarea științifică efectuată, că această libertate „a fost constrânsă la libertatea restrânsă a noului stat postdecembrist ". În anii care au urmat Revoluției – lupta pentru supraviețuire a multor români – a determinat trecerea, treptată, în uitare a acelor confruntări dramatice, prin care poporul acestei țări și-a recucerit libertatea și demnitatea.

Constatarea că „o țară ce menține abuziv dreptul prezentului său precar asupra viitorului devine un martor inert al propriei sale stagnări" este dureroasă, dar adevărată. Se observă că popoarele au dreptul care le „oferă puterea de a uita", dar – în mod corect se definește această putere, într-un anumit sens – „o putere abuzivă. O putere totdeauna dezonorantă ", pentru că, așa cum nota marele Nicolae Iorga, „cunoașterea trecutului ne ajută să înțelegem prezentul și să descifrăm viitorul".

Analiza pe care v-o supunem atenției dezvăluie că – în 1989 – au avut loc, de fapt, două revoluții „o revoluție creștină și o revoluție a celor care s-au concentrat cu toate forțele pe jefuirea avuției naționale", o revoluție a lui „Există Dumnezeu!", implorat continuu la Timișoara să se alăture destinului celor ce se revoltaseră și o revoluție barbară, a raptului, a furturilor, a crimelor și a justiției sumare".

Deturnarea tirurilor cu ajutoare, a transporturilor de medicamente oferite spitalelor, furturile din clădirile oficiale, din resedințele nomenclaturii, din avutul public, eliberarea de legitimații false privind participarea la luptele Revoluției au antrenat mai multe categorii sociale, dar au implicat – în același timp – unele cercuri din străinătate pregătite să acapareze activele cele mai rentabile din economia României. Curând, chiar prea curând, țara a fost sărăcită, milioane de români care au înfăptuit Revoluția, ajungând în situația disperată de a supraviețui din veniturile mult prea modeste pe care cu greu le mai pot obține.Citându-l pe prof. dr. Ilie Bădescu, autorul cărții notează că în Revoluție s-au regăsit două linii distincte și opuse: a) o linie jertfelnică în numele lui Dumnezeu, pentru eliberarea și dreptul Bisericii, pentru revenirea sfinților în mediul vieții, și b) o a doua linie, în care triumfa impulsul întunecat al furiei barbare spre crimă, în numele dreptului la distrugere și la jaf, într-o dogoritoare deflagrație de orgoliu revoluționar, spre dobândirea libertății, ca să fie folosită pentru îmbogățirea fără muncă și fără merite.

În prima linie a triumfat Dumnezeu, au triumfat sfinții cei alungați din școli, a triumfat manualul de religie, a triumfat dreptul întreprinzătorului cinstit de a-și iniția o afacere, dar și dreptul muncitorilor săi. În cealaltă linie a triumfat capitalismul de suprastructură, a celor care se îmbogățesc fără muncă, fără vreun merit ori de vreun titlu de capital, plutind ca grăsimea peste poporul umilit, furat de roadele muncii sale. Din averea spoliată în numele reformei, al capitalismului, al privatizărilor, s-au nutrit fără de merite miliardarii, iviți în noaptea combinațiilor cinice, nihiliste, funeste, pe baza legilor pe care și le-au întocmit în numele reformei (Ilie Bădescu, *Ideologia revoluției din decembrie*).

Analizând „Revoluția românilor", Claudiu Iordache atrage atenția că „istoria este a celor care o fac, nu a celor care o scriu!", ceea ce îi permite să sublinieze că a scrie istoria cu gândul la respectarea faptului de istorie și a multiplelor adevăruri, subiective sau parțiale, care îl susțin sau îl denaturează, este o obligație de onoare.

În mod corect se precizează că „Revoluția Românilor merită redată celor care au făcut-o cu putință". Nu teama de istorie scrie istoria, ci curajul suveran de a scrie așa cum a fost, cu încrederea că va sosi o vreme când munca istoricului va fi egală istoriei pe care el, evocând-o, o reînvie.

În nici un caz nu trebuie ignorat istoricul, nici știința sa, ca expertiză ori instanță de înțelegere – și uneori de calmă judecată a timpurilor – , ne povățuiește autorul „Revoluției Românilor".

În cercetarea științifică autorul

demonstrează actualitatea analizei – de o rară precizie – făcută de acel geniu al românilor, care a fost Mihai Eminescu, punându-şi întrebarea firească dacă nu există un blestem care face ca istoria României „să nu se schimbe împotriva cursului timpului", deoarece remarcile lui Mihai Eminescu din 1880 sunt de o actualitate indiscutabilă pentru timpul prezent.

Eminescu dezvăluia decadenţa, nemunca, demagogia, cinismul, voinţa guvernanţilor de a-i supune la suferinţe pe guvernanţi, prezentând personaje care parcă au reînviat în zilele noastre. „Peste tot aceeaşi idee – nota Mihai Eminescu – să dau străinilor ce-mi cer, cât pentru români, puţin îmi pasă! Partidele, la noi, nu sunt partide de principii, ci de interese personale, care, păstrând numai coaja legilor, calcă făgăduielile făcute naţiei în ajunul alegerilor… Organizarea lor nu depinde decât de disciplina oarbă… sub comuni şefi de bandă… Aluatul din care se frământă guvernanţii noştri e aceea categorie de fiinţe fără ştiinţă de carte şi consistenţă de caracter… Aluatul e populaţia flotantă a cărei patrie întâmplătoare e România… Şi asta în timp ce patru din cinci părţi ale poporului nostru nu iau parte la viaţa politică… Iar miile de funcţii sunt puse în mişcare pentru a le stoarce voturile…". Este o analiză care descrie – cu acurateţea geniului eminescian – ce se întâmplă în România anului 2010-2011.

Evocându-l pe Eminescu – atât de actual la 21 de ani de la acel Decembrie de foc din istoria ţării – autorul „Revoluţiei Românilor " pune câteva întrebări, la care istoria ar trebui să dea răspunsuri: „Cine suntem? Ce suntem? Ce vrem? Pentru ce trăim? Încotro ni se îndreaptă paşii destinului?".

*

AV-4

„TROFEUL" REVOLUȚIEI

Într-o *Scrisoare deschisă* adresată lui Vladimir (Volodea) Tismăneanu şi încredinţată *Jurnalului Naţional* (v. *În folosul cui vreţi să lichidaţi Institutul Revoluţiei*?, în *Jurnalul Naţional*, 23 martie 2010, p. 6), Claudiu Iordache, directorul Institutului Revoluţiei române din Decembrie 1989 (IRRD), analizând „aventura" lui Tismăneanu prin „istoria recentă a României" şi seria d-sale de convertiri şi abjurări, vorbea despre o „comandă imundă" având drept scop acapararea / anexarea sau chiar lichidarea pomenitului Institut. Nu ştim cum vor evolua lucrurile, e posibil ca IICCMER-ul prezidat de dl. Tismăneanu să „înghită" Institutul Revoluţiei şi semnalul de alarmă tras de dl. Iordache să se dovedească inutil. Cum, de regulă, se întâmplă la noi. Fiindcă multă lume se întreabă „ce face" respectivul Institut, avem – iată – prilejul de a comenta o recentă apariţie, rodul editorial (*Artpress*, 2009) al unui Simpozion Internaţional desfăşurat la Piteşti (16-17 octombrie 2008), aşezat sub titlul generic *Anul revoluţionar 1989 şi consecinţele sale asupra istoriei europene şi mondiale*. Dar manifestarea piteşteană, reunind personalităţi din ţară şi de peste hotare se centra pe deceniul care a precedat şi a pregătit „marea transformare", într-un secol dominat, se ştie, de fanatisme. Şi care, prin evenimentele anului 1989, pecetluia falimentul unui dramatic experiment istoric. Buchetul de comunicări, reunite în volumul coordonat de Lorin Ioan Fortuna tocmai asta discută într-o largă perspectivă: *accentuarea crizei de regim în ţările socialiste europene* (1980-1990).

E vorba, evident, de o criză de sistem, acumulând contradicţii irezolvabile, de la disfuncţionalităţile economice la tensiunile sociale provocate de continua degradare a condiţiilor de viaţă şi îngrădirea libertăţilor cetăţeneşti. Grefate pe un „stalinism rezidual", potenţate de comportamentul paranoid al liderului, N. Ceauşescu exploatând capitalul politic şi zestrea de simpatie din lumea vestică, după evenimentele din august '68. Perceput, aşadar, ca „lider dezirabil", N. Ceauşescu a făcut din paranoia „o dogmă sui-generis",comenta Ion Iliescu în intervenţia domniei-sale. Nici gorbaciovismul, exportând perestroika, cu rol de „curator în lumea socialistă" (cf. Valeri Musatov, alt contribuabil la dezbateri) nu putea împiedica „explozia". Încât, „martor dezorientat" al propriilor acţiuni, pornind de la premisa că socialismul ar fi *reformabil*, Gorbaciov a grăbit falimentul sistemului şi implozia hinterlandului sovietic.

Participanții la Simpozion au discutat aplicat contextul european. Fie că au analizat situația din Bulgaria (precum Mihail Kiriazov, invocând statutul de „bratuşki"), fie că au pus sub lupă „marele compromis" polonez şi rolul sindicatului *Solidaritatea*, relațiile cu Franța (J. Bay), cazul diplomației maghiare sau „relațiile cu viţa de vie", în cazul Basarabiei (Gh. Cojocaru). Astfel de analize, incisive, aducând la lumină, câteodată, informații inedite au reliefat că, din păcate, în cazul României a lipsit un program politic alternativ. N-a fost posibil un transfer de putere (negociat), dialogând cu societatea civilă. Anemicul fenomen al disidenței (cf. Florin Şperlea), comportamentul obedient al mass-media, glorificând marile succese ale epocii de aur şi văzând în figura adulatului conducător reîncarnarea unor figuri voievodale (cf. Ion Bucur), lipsa de solidaritate a intelectualilor cu vizibilitate în spațiul public, elogiile deşănțate aduse „tribului prezidențial" şi lipsa de reacție a „poporului vegetal" păreau a condamna la înghețarea situației. Nicolae Ceauşescu refuza *calea perestroikăi*, de publicații semizdat, la noi, nu putea fi vorba; doar presa exilului românesc revărsa nemilos critici virulente la adresa regimului.

Şi totuşi, sub efectul de domino al anului revoluționar 1989, violenta revoltă populară s-a iscat. *Deslegarea din Decembrie* (cum spunea cineva), scoțându-ne dintr-un suprarealism ideologic, controlat de voința totalitară favorizase dezlănțuirea atâtor energii comprimate, activizând şi faimoasa noastră văicăreală. A te plânge de timpul tău – este, pentru noi, un refren îndrăgit, pendulând între dezamăgire şi zădărnicie, între disperare şi resemnare. Mai mult, inedita noastră „tranziție", populată de fantomele şi angoasele viitorului, făcând saltul de la înghețul totalitar la dezmățul libertar ne aşează într-o *lume neclară*, în defazare istorică.

Fundamentalismul comunist, fluturând un scop supraindividual, colectiviza viața socială şi realiza o nouă sclavie. De ce suntem sclavi? – se întreba Al. Zinoviev, refuzând comunismul ca fatalitate. Dar comunismul ca tentație, promițând paradisul terestru, o dată *încarnat*, a „căzut" de la principiile pure la răul sistemic, oferind o organizare penitenciară. Minciuna generalizată şi umilirea asumată au înflorit într-o societate *depolitizată*, de fapt. „Castrați" (politiceşte), românii au dată năvală „la politic" după seismul decembrist. *Bobârnacul lui Gorby* a aruncat în disoluție o lume „înghețată" şi un sistem pretins infailibil.

Aşadar, trâmbițatul paradis comunist, făcând din stalinism şi toate variantele sale o „plată fatală", s-a destrămat. O Utopie, încarnată prin violență, şi-a dezvăluit inconsistența deşi a hrănit cu iluzii atâtea generații. Comunismul, un corp de dogme suficient sieşi (marxismul fiind considerat, de către Lenin, „încheiat şi intangibil") a eşuat deşi prin experimentul

sovietic filosofia marxistă urcase pe soclul unui impetus destin politic. Aşadar, o „fantezie intelectuală" cheltuind energie reflexivă şi generând o atitudine cvasimistică s-a risipit. Deci, ce punem în loc? Capitalismul feroce, egoismul deşănţat, sălbăticia acumulării, visul îmbogăţirii rapide, rapacitatea şi primitivismul politic?

Când coborâm în concret, idealul se tulbură; când principiile devin fapte, ele cunosc – ca să folosim o expresie hegeliană – *ironia istoriei*. Scoţându-ne din starea de iminenţă, acel exploziv şi eliberator decembrie '89 a zămislit premisele regenerării fiinţei naţionale. Letargia românească, zdruncinată, anunţa un nou început.

Oricum, reflexele crizei de autoritate se resimt şi par de neevitat în condiţii de *fierbere socială* (ca să folosim terminologia lui I. Prigogine). Să nu uităm că o societate aproape imobilă – până nu demult – parcurge o tranziţie convulsivă, gustând din beţia anarhiei. Saltul de la dirijismul sever al economiei de comandă la respingerea oricărei ordini sociale denunţa, cum observa un sociolog, o „aversiune viscerală" faţă de autoritarism. Ruptura violentă provocată de explozia populară din Decembrie, prelungită inerţial prin neîncredere, intoleranţă, corupţie – pe fundalul marasmului economic şi haotismului politic – creionează un tablou dezamăgitor. Dar evenimentele din acel miraculos decembrie '89 timişorean reprezintă segmentul pur al Revoluţiei române. Asupra lor stăruie, de pildă, Miodrag Milin consultând dosarul *Timişoara Riots* din arhiva budapestană a *Europei libere*. Cum bine se ştie, *evenimentele de la Timişoara*, aureolând eroismul acestui oraş s-au „bucurat" şi de o percepţie deformată, punând în circulaţie numeroase *minciuni mediatice*. Restabilirea adevărului, demontând ceea ce s-a numit „sindromul Timişoara" devine o obligaţie; iar câteva dintre comunicări insistă tocmai asupra acelor zile fierbinţi, culminând cu decretarea oraşului liber Timişoara (în 20 decembrie) şi cu *Proclamaţia Frontului Democratic Român*, în ziua următoare, urmând tentativei ieşene (14 decembrie) şi prefaţând mitingul din Capitală, sinucigaş pentru Ceauşescu. Dar FDR-ul, cel care a coordonat revolta timişoreană, observa cu îndreptăţire L. Fortuna, „nu şi-a fructificat meritele" (*vol. cit.*, p. 225). Ceea ce a urmat, aşa-numita *telerevoluţie* a estompat importanţa oraşului-erou după cum există chiar tendinţa de minimalizare a semnificaţiei evenimentelor decembriste, revoluţia fiind taxată devalorizator ca o revoltă sub motivul că n-ar fi adus nimic nou sub aspect ideologic. În mişcările revoluţionare din fostul bloc sovietic, încercând o analiză comparativă în anul „dezgheţului", România prezintă *un caz specific*. Iar originalitatea ar consta, potrivit opiniilor lui Lorin Ioan Fortuna, într-un proiect constituţional construind un *stat naţional democrat-spiritual*. În acest sens, *Grupul Timişoara*, identificând carenţele

constituționale, semnalând „parazitarea masonică", nivelul alarmant al corupției, lichidarea economiei de stat, degradarea condițiilor de trai etc. ar dori statului post-revoluționar o meritată performanță istorică. Și pentru a lichida calificările minimalizante sau aprecierile peiorative, *Proiectul Constituțional Timișoara* se vrea a fi un (tardiv) „rod ideologic", propunând o nouă ideologie statală și constituțională, desfășurată luxuriant, incluzând – în optica d-lui Fortuna – și cercetări în domeniul ezoteric.

În totul, în numele nevoii de adevăr, explorând istoria recentă, volumul, ivit cu sprijinul logistic și financiar al Asociației timișorene VICTORIA, creionează tabloul unui timp eroic. Cu recuperări jurnalistice și cercetări de arhivă, contribuabilii analizează desfășurarea și consecințele acelor evenimente știind că revoluția ar fi, după spusa lui V. Hugo, „accesul de mânie al adevărului". Fără reverențe oportuniste, textele încearcă să reconstituie un *puzzle decembrist*; fiindcă orice eveniment major, reamintim, obligă la rescrierea Istoriei (de regulă, din perspectiva învingătorilor).

*

În *Penser la Revolution française*, Fr. Furet, ne anunța că Revoluția franceză („cea dintâi experiență a democrației", cum admite aproape toată lumea) „s-a terminat" abia în 1989! Această șocantă propoziție despre *Revoluția-mamă* ar trebui să ne pună, măcar, pe gânduri. În primul rând, meditând asupra obsesivei nevoi de adevăr dar, mai ales, a posibilității de *a ști totul* despre miraculosul și nebulosul nostru decembrie 1989. Pornind de la problemele „înghețate" la noi, favorizând tensiunile și întreținând starea de frustrare ar fi de observat că la două secole de la Revoluția franceză multe lucruri se mai discută încă. Atunci, pe urmele lui Mihai Botez, ne putem întreba: este realist să reclamăm ultimul adevăr? Îl deține cineva? Ceea ce nu înseamnă că n-ar merita să-l căutăm.

ADRIAN DINU RACHIERU

ROLUL
FRONTULUI DEMOCRATIC ROMÂN
ÎN CADRUL REVOLUŢIEI ROMÂNE
DIN DECEMBRIE 1989
ARTPRESS
2006

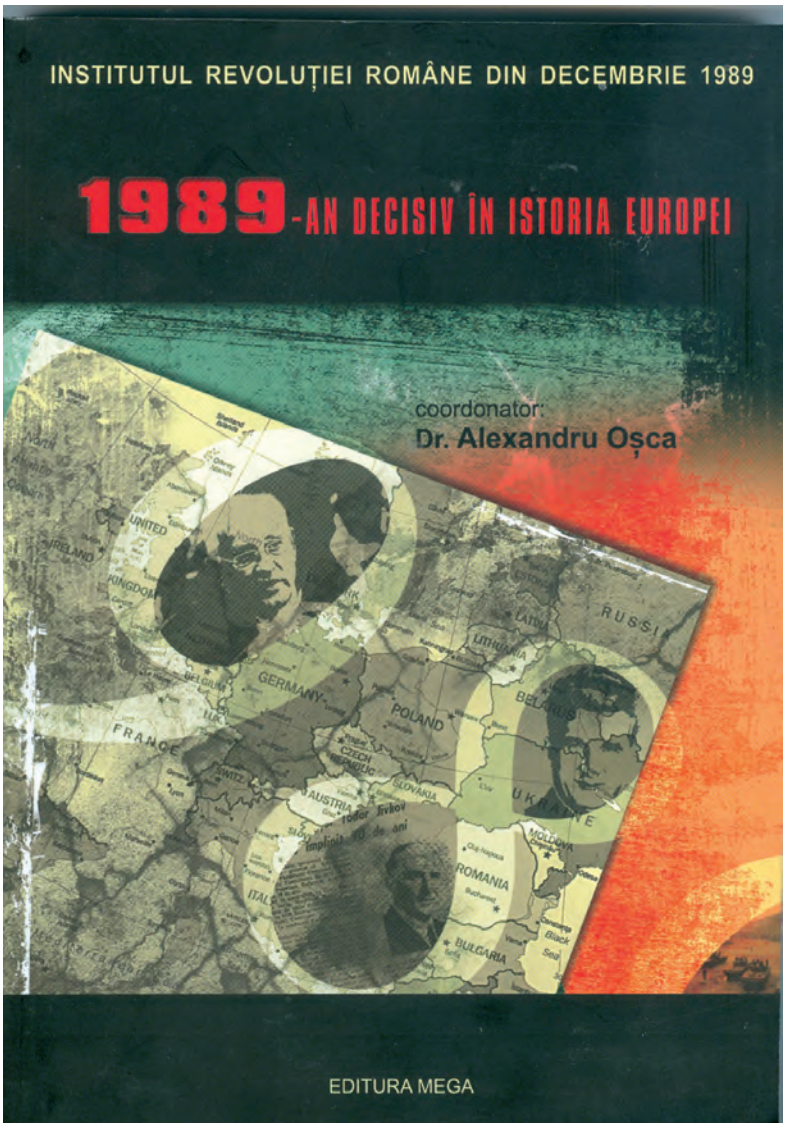

Coperta volumului cuprinzând Lucrările Simpozion Internațional - Ediția I, organizat de IRRD-1989, la Târgoviște, în perioada 10-14 octombrie 2007

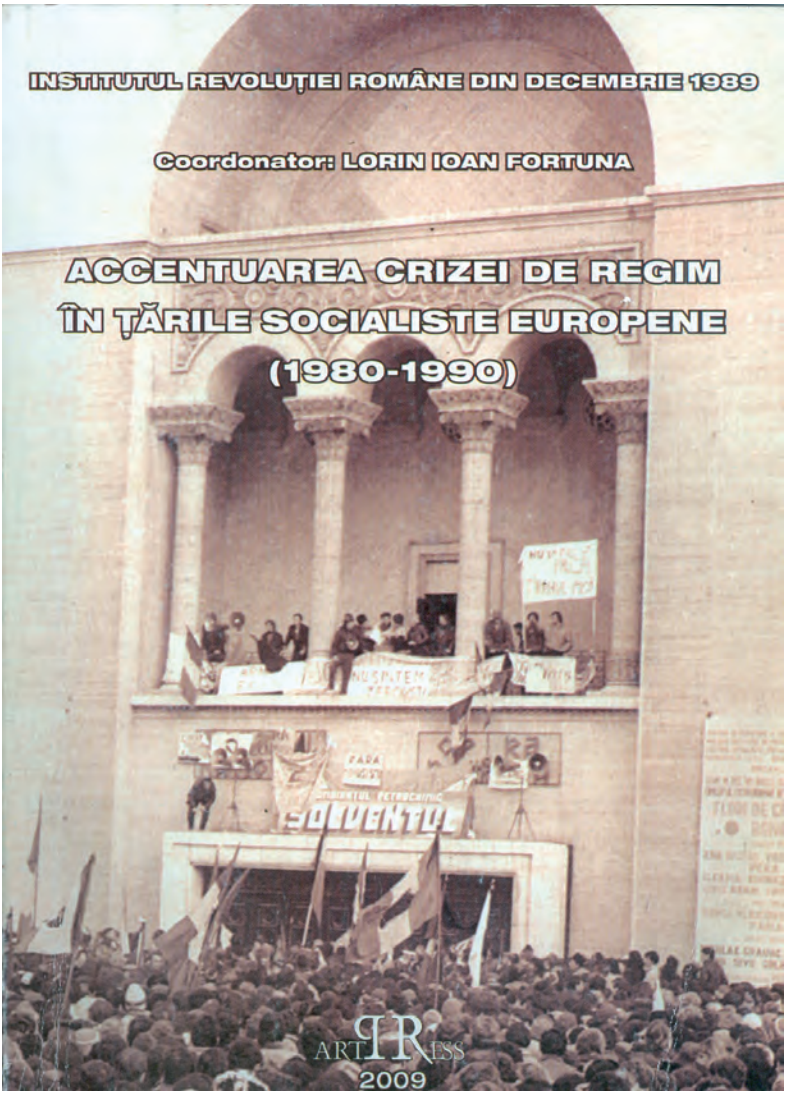

Coperta volumului cuprinzând Lucrările Simpozionului Internațional - Ediția a II-a, organizat de IRRD-1989, la Pitești, în perioada 16-17 octombrie 2008

Deschiderea oficială a simpozionului
în Aula Magna a Universității de Vest din Timișoara

Vizitarea de către participanții la Simpozion a mănăstirii Timișeni, de lângă Timișoara

Fotografie de grup, realizată la încheierea Simpozionului, pe esplanada Universității de Vest din Timișoara